

Giới thiệu Thiên Kim Sủng: Tà Y Hoàng Hậu

Nàng là tiểu thư phủ tướng quân không có tiếng tăm gì, một đạo thánh chỉ sắc phong Quận chúa, nàng trở thành người được mọi người tôn sùng, trở thành một quân cờ trong cuộc chiến tranh đoạt ngôi vị hoàng đế.

Nhưng ai biết, nàng - một tiểu thư dịu dàng có gương mặt tiểu bạch thỏ lại cất dấu một linh hồn phức tạp như lang sói?

Nàng là tiên y trắng nõn được vạn dân kính ngưỡng!

Nàng cũng là tà y mị hoặc, giết người vô tình!

Đáng tiếc, không có người nào nhìn được diện mạo thật của nàng!

Hắn, Đế vương lãnh huyết trong truyền thuyết, chinh chiến sa trường, đùa bốn thiên hạ trong tay.

Một cuộc chiến tranh, bọn họ đối nghịch trên sa trường. Hắn vì thiên hạ, nàng vì bảo vệ người thân của mình! Dao kiếm hướng về nhau, sống chết cùng đánh, nhưng hai tâm lạnh lẽo kia vì sao lại càng đến gần nhau hơn!

Một âm mưu, nàng rơi vào tuyệt cảnh, hắn giống như thiên thần bay xuống, đưa tay về phía nàng: “Hậu cung bốn vương còn thiếu một hoàng hậu, ngươi nguyện ý không?”

“Báo! Hoàng thượng, quân địch đột kích!”

Hoàng bào vùng lên: “Lập tức điều chỉnh quân nghênh chiến, xung phong liều chết chiến đấu!”

“Nhưng, thủ lĩnh cầm quân là hoàng hậu nương nương!” Dứt lời, vị tướng sĩ kia thiếu chút nữa đầu chôn xuống đất.

Hoàng bào đập nát mặt bàn: “Khôn kiếp! Sao không nói sớm!”

Dứt lời, lập tức hạ lệnh lần nữa: “Lập tức hạ lệnh lui về phía sau ba mươi dặm. Sau đó gửi cho hoàng hậu một văn thư, nội dung cầu hòa!”

Tướng sĩ kia thiếu chút nữa ngã xuống đất: Hoàng thượng! Trong một tháng gửi ba phong thư cầu hòa, bây giờ còn đưa à!

Nội dung thư hai:

Hoàng bào mặt đen đi lại trước mặt nữ nhân, mặt như bạch ngọc, xinh đẹp tựa như rạn, cắn răng nghiêng lợi nhìn chăm chăm vào nữ nhân đang nhàn nhã, tự tại: “Mộ Dung Cẩm, nàng rốt cuộc muốn làm gì?”

Người bị điểm tên nhắc chân xuống nói: “Hoàng thượng không nhìn thấy sao? Tuyền tú a! Nơi này mỹ nữ ngàn dặm mới tìm được một người, hoàng thượng tùy tiện nhặt hai người, hay là toàn bộ đều thu?”

Hoàng bào đứng dậy, quát lạnh: “Người đâu, đem toàn bộ đám nữ nhân này ném hết ra ngoài cho trẫm!”

Nhìn sát thần mặt lạnh từng bước từng bước đi tới gần, nữ nhân rốt cuộc ý thức được hậu quả nghiêm trọng, cười lấy lòng nói: “Hoàng thượng a! Có gì từ từ cùng nói!”

Hoàng bào một tay khiêng nữ nhân lên: “Cô vương thích dùng hành động để nói chuyện!”

Nàng là người xảo trá đồng thời cũng là người vô tâm vô tình!

Hắn là đế vương lãnh huyết bá đạo, giết người không chớp mắt!

Hắn cung chiêu nàng, không cần lý do. Nàng tin hắn, không cần bất cứ cơ gì!

Cả đời tìm kiếm cái gì? Phồn hoa chỉ ở sau, có một người sống chết cùng mình, như thế đã đủ!

Nữ cường, không ngược, nam chủ rất lợi hại! Một với một, tuyệt đối sủng!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Sủng: Tà Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 1: Nam nhân nguy hiểm

Mở đầu

Đêm khuya không ánh trăng, trước cổng phủ hoàn toàn yên tĩnh, trên tấm bảng đề mấy chữ to “phủ tướng quân”. Chợt một trận gió lạnh thổi qua, cuốn đi những chiếc lá rơi trước cửa, mấy bóng người quý mị lướt qua tường cao vào viện, bước chân không tiếng động đi lại ở hành lang yên tĩnh.

Trước mắt chợt lóe, gia đình tuần tra ban đêm còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra đã mất mạng. Mà những ám dạ kia không vì vậy dừng lại, bọn họ tiếp tục đi tới hậu viện, đem lưỡi dao sắc bén trong tay cắt đứt cổ họng những người không một chút phòng bị. Trong hậu viện ngay cả phụ nữ cùng trẻ em đều không bỏ qua một người nào.

Đêm, vẫn yên tĩnh như cũ, nhưng trong phủ tướng quân lại tràn ngập máu tanh. Ngày đó sao băng rơi dày đặc, vong hồn vô tội của ai đang khóc?

Xác nhận tất cả mọi người đều đã chết những sát thủ kia mới rời khỏi. Nhưng bọn họ không biết rằng sau khi rời đi, một bóng dáng nho nhỏ của một đứa bé bước ra, ánh mắt lạnh lẽo của nàng lạnh lẽo vô hồn, trên cổ của nàng máu vẫn còn đang chảy, nhưng nàng vẫn đứng thẳng!

Chợt hình như có người “ah” lên một tiếng, sau đó khẽ cười nói nhẹ “Thú vị”, tiếp đó áo đen chợt lóe, bóng người nho nhỏ trên đất cũng biến mất theo.

Trong núi xanh có một trúc viện nhỏ, trúc cửa viện phơi rất nhiều dược thảo, một thiếu nữ mười bảy mười tám tuổi đang thử những dược thảo này. Nàng diện mạo thanh tú nhưng vẻ mặt lại mệt mỏi, miệng không ngừng nói thầm: “Cam thảo cam thảo lại cam thảo, ta ghét cam thảo!”

Nói xong, dùng cây kéo chuyên cắt thuốc cắt cam thảo dày trong tay để phát tiết, một lục y nữ từ ôm kiếm đi tới, thấy bộ dạng chà đạp dược liệu của nàng, thật sự không nhìn được, không nhìn được mở miệng: “Mộc Hương, dược liệu này có thù oán với ngươi, nhưng tiểu thư không có thù oán với ngươi nha. Toeur thư khổ cực trồng chúng ra không phải để cho ngươi chà đạp!”

Bị nói Mộc Hương vút kéo xuống, hung hăng nhìn chằm chằm nữ tử kia: “Đường Trúc, ngươi cái người này nói chuyện không biết suy nghĩ, ngươi có biết ta đã bao nhiêu ngày cắt cam thảo rồi hả? Hiện tại ta tắm rửa ngủ cũng đều là vị cam thảo, ngươi cả ngày ôm kiếm chuyện gì cũng không làm. Nói ta như vậy, không phải nói ngươi vô công đặc biệt giỏi hay sao? Có bản lĩnh dùng kiếm chặt đứt toàn bộ chỗ cam thảo này đi!”

Đường Trúc lạnh lùng dời đi, thanh âm không mặn không nhạt: “Không thể nói lý!”

Một nữ tử áo trắng tay xách giỏ tre từ bên ngoài đi vào, toàn thân áo trắng bị buộc lên, ống quần cũng xắn lên đến đầu gối, đi chân không dính đầy bùn đất. Nàng đứng ở trước giếng múc chút nước rửa trời bùn đất trên đôi chân nhỏ, lập tức lộ ra mu bàn chân trơn bóng và mười đầu ngón chân khá ái.

Rốt cuộc cũng xối sạch bùn đất, nàng mới ngẩng lên, lộ ra khuôn mặt thanh tú đáng yêu, nhưng cũng không có vẻ ngầy thơ, khiến cho người ta vừa nhìn đã cảm thấy khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu. Do đi quá nhanh nên trên mặt nàng có một tầng mồ hôi mỏng, da thịt trắng muốt thêm phần đỏ thắm mê người, ai nhìn thấy cũng muốn tiến lên cắn mấy cái.

Nàng đem dược thảo trong giỏ đổ ra mép giếng rồi mới nói: “Đường Trúc em đi lấy tam thất còn dư mang về, Mộc Hương mang Bạch Đậu Khẩu* ra phơi, ta muốn làm một chút Kim Sang dược, chờ đến khi phụ thân trở lại thì mang đi dùng!”

Đường Trúc không nói tiếng nào liền đi, Mộc Hương cong môi, bắt đầu đi đi dọn dược liệu. Sau đó dùng cây tăm bằng trúc gắp từng chút từng chút đất trên số dược nữ tử áo trắng mang về.

Rất nhanh Đường Trúc đã mang về hai giỏ tam thất về, đeo kiếm trên lưng, múc nước giúp đỡ rửa sạch dược liệu, tiếp lại nói: “Hiện tại tình hình ở biên quan càng ngày càng phức tạp. Chỉ sợ đây là lần cuối cùng tướng quân hồi triều báo cáo tình hình, về sau chiến sự nổ ra, tướng quân sẽ rất khó trở lại, tiểu thư mới muốn làm thêm nhiều dược như vậy.”

Nàng, cũng chính là Mộ Dung Gấm, nhìn Đường Trúc tán thưởng cười một tiếng: “Đường Trúc thật thông minh!”

Mộc Hương ở bên cạnh tròn mắt: Nịnh hót!

Âm thanh nho nhỏ kia Đường Trúc nghe thấy, nhưng nàng cũng không để ý tới, chuyên tâm thay Mộ Dung Gấm rửa dược liệu. Dù sao đối với tính khí của Mộc Hương nàng đã sớm quen rồi, nếu không phải là tiểu thư thích, nói không chừng nàng đã sớm đem Mộc Hương đi mất!

Chủ tớ ba người mãi mê ba ngày, rốt cuộc đem mười mấy bình kim sang dược hoàn thành. Mộ Dung Gấm cẩn thận để vào trong bao quần áo để Đường Trúc cầm, chính mình đi rửa mặt rồi đổi y phục chuẩn bị xuống núi!

“Ôi! Rốt cuộc xuống núi rồi.....!” Rốt cuộc thoát khỏi những loại dược thảo kia, Mộc Hương là người vui vẻ nhất, là người xuống núi nhanh nhất. Chờ đến khi gần đến chợ càng giống như chim được sổ lồng, chạy tới chạy lui không ngừng.

Mộ Dung Gấm lắc đầu nhưng cũng không ngăn cản, mang theo Đường Trúc tới quán rượu ngon nhất. Vừa mới gọi một bàn món ăn Mộc Hương đã chạy tới, cặp mắt vụt sáng: “Món ăn ở đây chính là nhất, đã lâu không có được ăn nha!”

Vừa nói vừa lấy đũa gấp, gấp dược nữa chừng thì bị một đôi đũa khác chặn lại. Mộc Hương cảm tức nhìn: “Đường Trúc, ngươi làm gì đấy?”

Đường Trúc mặt lạnh đi: “Tiểu thư còn chưa động đũa!”

Mộc Hương không cam lòng thu đũa về, ánh mắt vẫn chăm chăm nhìn món ăn trên bàn. Mộ Dung Gấm buồn cười nói: “Ăn đi! Ăn nhanh còn lên đường!”

“Hắc hắc! Tiểu thư tốt nhất!” Dứt lời, Mộc Hương lập tức cầm đũa gấp thịt gà để vào bát của mình. Nhất thời lại cảm thấy không đúng, lập tức gấp đũa cho mộ dung gấm, cười lấy lòng: “Tiểu thư! Người dùng!”

Mộ Dung Gấm cười một tiếng, lại thấy Đường Trúc nhìn chăm chăm bên ngoài, theo ánh mắt của nàng nhìn ra, thấy hai người kỳ lạ đang từ bên ngoài đi vào. Hai người một trước một sau, rõ ràng cho thấy là một chủ một tớ. Người phía sau tướng mạo khỏe mạnh, cả người đứng chỗ nào liền như lập tường chỗ ấy, cơ bắp đầy người làm cho người ta thấy rất mạnh. Mà người chủ từ đi trước tướng mạo bất phàm, hần một thân màu xanh dương thêu ám văn cẩm phục**. Mặc dù khiêm tốn nhưng lại lộ ra sự quý. Mà trên người hần còn tản ra khí tức bá đạo làm cho không người nào có thể bỏ qua nhưng cũng không nổi dậy để kháng lòng, nhưng hần lại có một khuôn mặt rất bình thường. Bởi vì phong cách tuyệt tác kia, khuôn mặt bình thường cũng là hạc đứng trong bầy gà, huôn chi nàng khẳng định người kia dịch dung.

Hình như là nhận thấy được ánh mắt của Mộ Dung Gấm, người nọ chuyển con mắt qua. Mà cái nhìn kia khiến tam Mộ Dung Gấm hoảng sợ, không nhận được cảm thán. Hần rốt cuộc là thần thánh phương nào, tại sao có trông mắt như vậy. Con người giống tinh mạch, lại duy nhất màu đen nhánh, mang theo khí thế bề ngễ thiên hạ, giống như chúng sinh đều là con kiến mà thôi. Trong con người kia trừ lạnh lẽo chính là vô tình. Người như vậy không phải là trụ cột vương thất cũng là bà chủ một phương, nàng nhất định không nên chọc vào người này.

Trong khi Mộ Dung Gấm suy tư, người kia liền đến trước bàn của nàng, âm thanh khiêm tốn: “Không biết cô nương có hay không đồng ý tại hạ ngồi cùng bàn?”

Mộ Dung Gấm sững sờ, nhìn chung quanh một vòng mới phát hiện quán đã đầy khách, tất cả các bàn cũng đã đầy người. Vừa muốn trả lời “hào”, nhưng đối với đôi trông mắt kia, Mộ Dung Gấm tay khẽ nắm gân tay nổi lên, không nhận được khẽ cau mày: Đáng chết! Loại cảm giác này là như thế nào? Vì sao nàng cảm thấy ở trên người nam nhân tản ra hơi thở nguy hiểm?

Mộ Dung Gấm thu tay vào trong tay áo nắm thành quyền, trên mặt lạnh nhạt nói: “Chúng ta đã dùng xong, vị trí này để công tử ngồi!”

Dứt lời, lời kéo Mộc Hương và Đường Trúc rời khỏi.

Nam tử nhìn bóng lưng chạy trốn của ba người, long mày nhẹ nhàng nhíu lại: “Bạch Sơn, cô nương là ác lang mãnh hổ sao?”

Người tên Bạch Sơn không trả lời, mà nam tử cũng chỉ là tùy tiện nói, căn bản không nghĩ tới hần trả lời. Nam tử lúc này mới nhớ tới dung mạo nữ tử kia, phát hiện ra căn bản là không nhớ được. Thứ duy nhất khiến hần nhớ chính là cặp mắt bình tĩnh như nước của nàng, giống như hiểu rõ tất cả. Đây là lần đầu tiên hần nhìn thấy ánh mắt đó trong người một tiểu cô nương! Chỉ là nàng rốt cuộc nhìn thấy cái gì, sao lại vội vàng tránh né như vậy?

Bên ngoài, Mộ Dung Gấm cùng hai người lên xe ngựa mới phát hiện Mộc Hương không nói gì, nghi ngờ nhìn sang, lại thấy nụ cười trên mặt nàng không còn, còn có một loại cảm giác kinh sợ “Thế nào?”

Mộc Hương ngáp ngừng lắc đầu một cái, sau mới nói: “Tiểu thư, người mới vừa rồi là ai? Vì sao hần vừa đi tới em liền có cảm giác sắp chết?”

Mộ Dung Gấm không trả lời, Mộc Hương thật ra rất nhát gan, vừa không có tâm tính gì, dễ dàng bị người làm cho kinh sợ. Mắt liễu hạ xuống, che đi ánh sáng, hi vọng về sau không cần gặp lại người này!

*Bạch Đậu Khấu

1. Tên được: Fructus Amomi kravanh
2. Tên thực vật: a) Amomum kravanh Pierre ex Gagnep ; b) Amomum compactum Soland. ex Maton.
3. Tên thông thường: Bạch đậu khấu
4. Bộ phận dùng và phương pháp chế biến: quả chín vàng được thu hái từ tháng 10-12, phơi nắng cho khô rồi tán nhỏ.
5. Tính vị: cay, ấm
6. Quy kinh: phế, tỳ và vị
7. Công năng:

• Hành khí hóa đàm

• Ôn ấm tỳ vị và cầm nôn

** Ấm văn cẩm phục: y phục bằng gấm thêu mây đen

Quyển 1 - Chương 2: Thiên Khải đế đô – Vân Đô

Ở phía nam hoàng thành Vân Đô, có một tòa phủ đệ son ngói hồng, trước cửa có hai hung sư, môn đệ cao vút, vô cùng uy nghiêm. Trước cửa có hai hàng binh lính đứng nghiêm, phong cách trang trọng khiến người đi qua cũng không khỏi hải cẩn thận. Bên trên gắn tám bảng son năm chữ vàng – Trần Nam vương phủ tướng quân.

Binh thường phủ tướng quân không có thủ vệ trang nghiêm như vậy, trừ phi đại tiểu thư hoặc tướng quân trở lại.

Một chiếc xe ngựa tầm thường dừng trước phủ, màn xe vén lên, Mộc Hương dẫn đầu nhảy ra ngoài, sau đó là Đường Trúc. Đường Trúc đứng ở một bên kéo màn xe ra, đỡ Mộc Dung Gấm bước xuống.

Mộc Dung Gấm mặc bộ váy áo trắng chậm rãi bước ra ngoài, đập ghế ngồi bước xuống đất. Lúc này mới ngược lên nhìn phủ đệ cao ngất, cuối cùng nâng lên nụ cười lạnh bạc, cất bước đi vào.

Nhìn thấy Mộc Dung Gấm, tướng sĩ giữ cửa mặt nghiêm túc không nhận được nhu hòa đi, khom lưng: “Đại tiểu thư!”

Mộc Dung Gấm nhìn những binh lính đơn thuần, nhàn nhạt cười: “Các người cực khổ, tối nay khi có tiệc rượu cũng không cần giữ cửa, cùng nhau vào đi!”

Nghe vậy, bọn lính vui mừng: “Cảm ơn đại tiểu thư!”

Phải biết trong phủ tướng quân người có quyền lực nhất ngoại trừ tướng quân chính là đại tiểu thư. Khi đại tiểu thư lên tiếng, tướng quân cũng không phản đối. Hôm nay đại tiểu thư đã nói như vậy, tối nay họ có thể theo tướng quân uống rượu với nhau rồi. Như vậy họ làm sao có thể không vui mừng đây?

Cửa phủ to lớn mở ra, dọc đường đi cũng có thể thấy được những binh lính vừa trở về. Mọi người nhìn thấy Mộc Dung Gấm đều nở nụ cười thân thiện, sau đó nói: “Đại tiểu thư mạnh khỏe!” Mộc Dung Gấm luôn đáp lại một nụ cười ôn hòa, không nói lời nào nhưng cũng khiến mọi người cực kỳ vui vẻ.

Đi tới phòng khách lớn nhất của phủ, chưa bước vào đã nghe thấy âm thanh nói chuyện, ba năm không nghe thấy, ngược lại hết sức nhớ nhung! Mộc Hoàng Tịch mỉm cười đi vào, quả nhiên nhìn thấy một phòng nam nhân tùy tiện đang uống rượu. Nhiều người cũng đã ngã xuống không ở đây, đoán chừng cũng đang ở Lạp Tháp quán!

(Lẽ ra ở đây là Mộc Dung Gấm, không hiểu sao bản convert ghi là Mộc Hoàng Tịch)

“A! Mộc Dung, khuê nữ nhà ta đã trở lại!”

“Ha ha! Tiểu nha đầu, ba năm không thấy người cao lên nhiều, lại xinh đẹp hơn nha!”

Mộc Dung Gấm cười khê: “Triệu thúc thúc ba năm trước đây cũng nói như vậy nha!”

Phó tướng Triệu Thành ‘ha ha’ cười một tiếng: “Vậy sao? Lão Triệu ta không nhớ rồi!”

Mộc Dung Gấm quay đầu nhìn nam tử hơn bốn mươi tuổi ngồi ở giữa, trong lòng đau nhói, người lại gầy đi. Mộc Dung Chính thật ra chỉ ngoài bốn mươi nhưng bộ dáng của ông lại như hơn 50 tuổi rồi. Phong sương biên quan mài mòn ông thành gầy gò, nhìn ra cũng già hơn rất nhiều. Chỉ có cặp mắt sáng kia là như cũ, tỏ rõ ông là chiến thần bất bại Mộc Dung Chính!

Đi tới, khẽ gọi: “Phụ thân!”

Mộc Dung Chính nhìn nữ nhi duy nhất của mình, tràn đầy vui mừng. Ban đầu ông nghe tin tức cả nhà Mộc Dung bị diệt cơ hồ nổi điên, nhưng trời cao đúng là không quá tuyệt đường người, để lại cho ông một nữ nhi bảo bối. Giờ tay lên sờ sờ đầu Mộc Dung Gấm, lại siết chặt mặt nằng, an ủi: “Quả nhiên là đẹp hơn rất nhiều!”

“Ha ha! Mộc Dung có phúc khí, có một khuê nữ tốt như vậy!”

“Mộc Dung, người cũng không tốt nha. Muốn tự phụ nữ nhi thì đi qua một bên, đừng khoe khoang trước mặt chúng ta. Đây không phải là để cho những lão độc thân như chúng ta thấy thêm hay sao?”

“Ha ha!” Mộc Dung Chính sảng lãng cười một tiếng: “Thấy thêm thì đi tìm một người kết hôn đi, muốn sinh bao nhiêu liền sinh bấy nhiêu!”

“Là được! Là được! Lão Vương, chút tâm tư người kia người nào không biết!”

Mọi người cùng ồn ào, phó tướng vừa mở miệng nhất thời đỏ mặt, muốn giải thích nhưng không có cơ hội mở miệng, liền cổ cứng đờ. Mộ Dung Gấm khẽ cười: “Các thúc cũng đừng nói Vương thúc thúc nữa, không thì thúc ấy lại nổi giận!”

Vương Vũ là người đơn thuần nhất, đánh nhau cũng nhất. Đến lúc đó nóng nảy hậu của rất nghiêm trọng. Nghe Mộ Dung Gấm nói như vậy, Vương Vũ cũng không tức giận gì, chỉ không để ý vị trí gãi gãi đầu, nói: “Tiểu cô cô nói như vậy là cười lão Vương ta rồi!”

“Thúc thúc nói oan cho cháu rồi!” Mộ Dung Gấm giọng uất ức nói, nhất thời chọc cho một đám tướng lĩnh “ha ha” cười. Mộ Dung Gấm lúc này mới nhìn về người vẫn ngồi bên cạnh Mộ Dung Chính, một nam tử có chút gầy gò, văn nhược. Hẳn so với những tướng sĩ kia quả thật không chịu được một kích, nhưng hẳn lại là người không thể thiếu trong Mộ Dung quân, cánh tay phải của Mộ Dung Chính, quân sư Văn Từ Khiêm. Mộ Dung Gấm lễ độ cười một tiếng: “Văn thúc thúc!”

Văn Từ Khiêm gật đầu một cái, sau đó lấy một chút dụng cụ ở bên ra, có kiếm làm bằng trúc, có cung, có châu châu tre..., một đồng đồ vật ly kỳ cổ quái. Cười ôn hòa với mộ dung gấm nói: “Đây là những thứ đám tiểu tử kia bảo ta mang về cho tiểu cô cô. Biết lần này mình không thể trở về, cho nên làm những thứ này. Còn có gửi lời nahwns cho ta, nói là rất nhớ tiểu cô cô!”

Bởi vì quân đội đánh giặc sẽ chết rất nhiều người, mà người thân của bọn họ rất ít, phần lớn đều có cuộc sống gian khổ. Nhất là những đứa bé kia, hơn phân nửa đều là tiểu khất nhi. Cho nên Mộ Dung Chính đem cô nhi quả mẫu an bài đến một nơi, nếu như lớn lên những đứa bé kia nguyện ý nhập ngũ chính ông sẽ đem bọn họ tiến quân, ba năm trước đây nhóm đầu tiên đã đi. Mà thời gian kia đều là do Mộ Dung Gấm chăm sóc bọn họ, cho lên đôi với Mộ Dung Gấm có tình cảm đặc biệt sâu, cũng không phải là tôn kính bình thường. Bọn họ không gọi là đại tiểu thư, mà gọi là tiểu cô cô, nói như vậy nghe thân thiết!

Đem một đồng đồ chơi đón lấy, nụ cười trên mặt Mộ Dung Gấm càng thêm sâu: “Bọn họ giờ sao rồi?”

Trả lời cô là mộ dung chính: “Bọn họ được sắp xếp trong cùng một đội, nơi đó đều là người trẻ tuổi, ở chung một chỗ tập trung huấn luyện. Căn cứ theo phương châm của quân sư, theo sở trường của mỗi người mà tiến hành phân tổ huấn luyện, đợi đến khi huấn luyện ra, nhất định trở thành một chi hổ lang sư phó!”

Mộ Dung Gấm nghe được như vậy cũng an tâm: “Con đi giúp mọi người một tay chuẩn bị dạ tiệc, mọi người cứ nói chuyện phiếm tiếp đi ạ!”

Mộ Dung Gấm vừa đi, tiếng cười trong phòng nhạt đi, Văn Từ Khiêm chuyển mình trong tay luôn là bút Lang Hào, thờ dài nói: “Mộ Dung, trời cao cuối cùng là ưu đãi ngươi nha, tiểu nha đầu này rất hiểu chuyện!”

“Ai nói không phải đây?” Nếu như không có đứa bé này, hẳn sợ rằng hẳn không như bây giờ, chụp bả vai gầy yếu của Văn Từ Khiêm: “Ngươi đến giờ vẫn chưa lập gia đình, chắc chắn là cũng thấy thêm đi. Không bằng tìm một cơ hội, khiến nha đầu kia bái ngươi làm cha nuôi. Đến lúc đó trong lòng ngươi cũng có người để nhớ nhung, như thế nào?”

Văn Từ Khiêm nhướn miệng cười: “Ta sớm đã có ý tưởng này. Chỉ sợ ngươi nói ta đoạt con gái của ngươi mới không mở miệng. Hôm nay ngươi đã nói vậy, ta không khách khí!”

Nghe vậy Triệu Thành cũng tham gia náo nhiệt: “Tướng quân, ngươi cũng không được một bên nặng một bên nhẹ a! Chúng ta cũng rất thích tiểu cô cô, phải đối xử công bằng nha!”

Vương Vũ cũng nói: “Đúng vậy a tướng quân, không chỉ để tiện nghi cho một mình Từ Khiêm!”

Văn Từ Khiêm lập tức xệ mặt xuống, ghét bỏ nói: “Đi đi đi, XXX các ngươi chuyện gì? Cũng chỉ biết ồn ào!”

Nhất thời bên trong lại khôi phục tiếng ồn ào cười nói. Ngoài cửa Mộ Dung Gấm còn chưa đi xa khẽ cười bước đi. Chuyện này rất tốt, không phải sao?”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Sủng: Tà Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 3: Hi vọng và tinh thần phấn chấn của Mộ Dung quân

Dạ tiệc là do những phụ nhân cùng nhau làm, có người là người thân của quân sĩ, có người là con của những tướng sĩ đã vong trận. Nhưng bây giờ những tình cảm thương cảm kia không còn, họ vui vẻ chuẩn bị dạ tiệc của phu tướng quân, trên mặt tràn đầy nụ cười ấm áp, vui vẻ.

Thấy Mộ Dung Gấm đi tới, các phụ nhân ngừng đầu cười: “Tiểu cô cô đã về rồi!”

Mộ Dung Gấm gấm cười một tiếng: “Mọi người cực khổ rồi!”

“Nào có?” Các phụ nhân nở nụ cười, trên tay cũng không ngừng công việc đang làm: “Chúng ta có thể làm cho bọn họ chút chuyện này rất vui vẻ.”

Mộ Dung Gấm dĩ nhiên biết tâm tình của các nàng, giờ tay lên muốn rửa rau lại bị một phụ nhân đỡ lấy: “Những thứ này chúng ta làm là được rồi, ngược lại những tiểu tử kia nhớ tiểu cô cô cực kỳ, tiểu cô cô đi nói chuyện với bọn họ đi!”

“Mấy đứa nhà ta ngày ngày la hét muốn gặp tiểu cô cô!”

Nghe vậy Mộ Dung Gấm thu tay về: “Như vậy ta đi tìm bọn họ nói chuyện, nơi này liền giao cho mọi người!”

“Tiểu cô cô cứ yên tâm!”

Mộ Dung Gấm đi ra khỏi nơi đó, hướng sân nhỏ sát vách đi tới. Chưa bước vào đã nghe thấy tiếng trẻ nô đùa, chuyển qua một khúc quẹo tất cả hình ảnh trong sân đều thu vào trong mắt. Có chừng mười mấy đứa bé, hơi hai mươi đứa tuổi chỉ bảy, tám, cùng vây quanh một chỗ nào thành một đoàn. Mười mấy đứa lớn hơn đứng thành ba hàng, trong tay cầm đao liềm bằng gỗ. Trước mặt bọn chúng là Đường Trúc đang cầm một thanh kiếm từng chút từng chút dạy từng chiêu thức cho chúng. So với bình thường lạnh lùng, Đường Trúc giờ phút này có vẻ nghiêm túc hơn.

Chợt một tiếng “oa” vang lên hấp dẫn Mộ Dung Gấm, quay đầu nhìn lại, lại thấy một hương đang trêu chọc một đứa trẻ không tới hai tuổi. Đứa bé đang học đi bộ, nàng ta luôn đứng trước mặt ngăn nó, đứa bé ki quỳnh lên liền khóc.

“Ai! Đệ đừng khóc a! Làm sao đệ có thể như vậy. Tỷ chỉ trêu chọc đệ chút thôi, tỷ sẽ để cho đệ đi, đừng khóc được không?” Một Hương vội vàng xin tha, đối với những đứa trẻ đang khóc thật không biết phải làm như thế nào.

“Tiểu cô cô!” Không biết là người nào vui mừng hô lên tiếng, nhất thời ánh mắt mọi người chuyển qua. Tất cả mọi người vui mừng trở lại, những đứa trẻ bảy tám tuổi vậy lại, bao quanh lấy Mộ Dung Gấm, trên mặt mọi người đều là vui mừng: “Tiểu cô cô, người đã về rồi!”

“Tiểu cô cô, chúng em rất nhớ người.”

“Tiểu cô cô, em là đệ tử của Quy lao rồi!”

“Tiểu cô cô!”

Mộ Dung Gấm kiên nhẫn nghe bọn chúng nói xong, sau đó sờ đầu từng người tỏ vẻ tán thưởng, chúng được khen rất vui mừng. Những đứa trẻ mười mấy tuổi đang tập võ cũng vậy lại, không như những đứa kia nhưng sự vui mừng thì không lời nào có thể miêu tả được. Mộ Dung Gấm gật đầu mỉm cười với chúng, năm nay bọn chúng sẽ nhập quân, đây là thời gian cuối cùng chúng ở Mộ Dung phủ.

“Oa.....” Một tiếng khóc động trời vang lên, tiểu oa nhi dùng phương thức này nhắc nhở sự hiện hữu của nó. Một Hương luống cuống đỡ khóc đỡ cười, cô không nghĩ mình lại trêu chọc tên sát tinh này gì rồi.

Mắt thấy tiểu oa nhi không chịu ngậm miệng, mọi người nhìn lẫn nhau, ai cũng không dám đi trêu chọc tiểu tử kia. Mộ Dung Gấm khom lưng, ngoắc ngoắc tay, cười nhẹ một tiếng: “Ngoan! Tới đây!”

Sau một khắc, như kỳ tích xuất hiện, tiểu tử kia lảo nhảo từng bước từng bước đi tới chỗ Mộ Dung Gấm, đôi tay dang ra, đột nhiên nở nụ cười, còn phát ra tiếng “khanh khách, khanh khách”. Rốt cuộc cũng đi tới trước mặt Mộ Dung Gấm, chỉ kém một bước tự nhiên cả người ngã xuống ôm lấy bắp chân của Mộ Dung Gấm, ôm chặt lấy không buông tay. Thấy cả một bầy con nít đều nở nụ cười, ngay cả Đường Trúc cũng không nhịn được nâng lên nụ cười yếu ớt, chỉ có Một Hương tức giận thở phì phò nhìn tiểu quý đang cười đến rức rở kia, đây là phân biệt đối xử mà.

Mộ Dung Gấm cười một tiếng, khom lưng bế đứa nhỏ lên, mặc dù rất nhỏ nhưng trái lại rất nặng. Bị Mộ Dung Gấm bế lên, tiểu tử kia càng cười vui vẻ hơn, đôi tay tự giác quấn cô của Mộ Dung Gấm, cái miệng nhỏ nhắn tới gần, thòm “chụt” một cái. Trong khi nó đang rất vui mừng lập tức nghênh đón vô số ánh mắt ước ao ghen tị, mọi người cùng chung tiếng lòng: “Chúng ta cũng muốn thòm tiểu cô cô!”

Mộ Dung Gấm tự dưng bị tiểu tử này “vô lễ”, có chút dở khóc dở cười, điểm một cái lên cái mũi đáng yêu: “Cái tên tiểu tử này, về sau không cho làm như vậy nha, về sau mà như vậy là không lấy được nàng dâu đâu!”

Không biết tiểu tử kia nghe hiểu được bao nhiêu, lập tức lại “khanh khách, khanh khách” cười.

“Cái đó..... Tiểu cô cô.....” Có người ở sau lưng gọi cô, Mộ Dung Gấm quay người, thấy một vị phụ nhân có chút thận trọng xoa xoa tay, muốn nói nhưng lại ngượng ngùng mở miệng.

“A di có điều gì cứ nói đi!”

Phụ nhân buông chần chừ xuống, nhìn đứa bé trong ngực Mộ Dung Gấm một chút: “Con của tiểu phụ còn chưa có tên. Phu quân và tiểu phụ đều không biết chữ, cũng không biết đặt tên là gì, cho nên muốn xin tiểu cô cô giúp đặt tên!”

“Đặt tên à?” Mộ Dung Gấm nhìn đứa bé trong ngực một chút, nó giờ phút này cũng không cười nữa, thẳng tắp nhìn Mộ Dung Gấm, thật giống như đang chờ mong. Mộ Dung Gấm nhìn đám đông một lượt rồi nói: “Gọi là Diệu Hi đi*! Húc Nhật Đông Thăng**, ngụ ý hi vọng và tinh thần phấn chấn!”

*Diệu Hi: ánh nắng ban mai.

****Húc Nhật Đông Thăng: mặt trời mọc ở hướng đông**

Bây giờ Mộ Dung Gấm vẫn không biết, bởi vì nàng đặt cái tên này khiến cho đứa bé trong ngực nàng khắc ghi cả đời. Cũng chỉ dẫn nó trở thành một chiến thần đời mới của Mộ Dung quân!

Phụ nhân vui đến nỗi bật khóc: “Cám ơn tiểu cô cô!”

Mộ Dung Gấm nhìn về những đứa trẻ khác, cuối cùng rời vào những đứa bé lớn hơn: “Các đệ đều là hi vọng của Mộ Dung quân, tương lai của Mộ Dung quân, huy hoàng ngày sau của Mộ Dung quân ở chính trong tay các đệ!”

Đứa bé lớn nhất mười lăm tuổi không sai biệt lắm với Mộ Dung Gấm, nghe vậy trịnh trọng gật đầu: “Tiểu cô cô yên tâm, về sau chúng ta nhập quân sẽ nghiêm túc huấn luyện, tuyệt đối sẽ không để cho tiểu cô cô mất thể diện!”

“Bọn đệ cũng vậy, bọn đệ sẽ trở thành binh lính tốt nhất!”

Mộ Dung Gấm cười, gật đầu với mọi người bày tỏ khẳng định: “Ta tin tưởng các đệ, cũng như các đệ tin tưởng ta.”

“Vâng!” Mọi người đáp lời vang dội, trên mặt tràn đầy tinh thần phấn chấn của tuổi trẻ. Mộ Dung Gấm tinh tế nhìn nét mặt mỗi người, cảm thụ sự tin tưởng và hi vọng vừa tắt cả mọi người, những thứ kia giống như là một tia sáng sáng ngời nhất, chiếu vào tận sâu trong lòng nàng.

Sắc trời vừa tối, bữa tiệc đã bắt đầu. Trong khoảng sân trống của Mộ Dung phủ, ở giữa có một đồng lửa lớn, chiếu sáng cả bốn phía. Những chiếc bàn dài vây quanh thành từng vòng quanh đồng lửa, phía trên bày đầy thức ăn và rượu ngon. Tối nay là tối bọn họ buông lỏng tinh thần nhất.

Các binh lính đều đã ngồi vào vị trí, những đứa bé thì ngồi xen giữa, nhiều đứa thì ngồi ở trong lòng các tướng sĩ. Rất nhiều binh lính không thể cưới vợ sinh con cho nên cực kỳ yêu thích những đứa trẻ này. Mỗi lần nhìn thấy chúng luôn muốn bế lên háo hức thân thiết một phen. Cũng may những đứa trẻ cũng rất yêu thích bọn họ cho nên cũng không sợ, mặc cho bọn họ ôm, còn có thể ngọt ngào gọi ‘thúc thúc’. Nhất thời khiến cho các binh lính cười to.

Văn Từ Khiêm mỉm cười nhìn khung cảnh ấm áp này, nâng chén lên uống một hớp, nhất thời không nói lên được cảm giác khoan khoái dễ chịu ở trong lòng. Vừa nhấp một ngụm liền nhận ra vị thuốc nhàn nhạt trong rượu, ngạc nhiên nhìn về Mộ Dung Gấm đang ngồi cạnh Mộ Dung Chính: “Tiểu cô cô, rượu này là do cháu cất ư?”

Mộ Dung Chính cũng ném ra mùi vị: “Mùi vị giống rượu mạnh, nhưng uống vào không có cảm giác khó chịu, ngược lại sáng khoái tinh thần, rượu ngon!”

Mộ Dung Gấm mỉm cười với Văn Từ Khiêm, gật đầu một cái: “Đây là rượu thuốc cháu cất đã được ba năm, không giống những loại rượu bình thường kia, chỉ chuyên dùng để uống. Cháu ủ bằng ngũ cốc vẫn thường ủ rượu nhưng kết hợp thêm ít dược liệu. Rượu mặc dù là rượu mạnh nhưng lại không ảnh hưởng đến cơ thể, ngược lại có tác dụng giúp tăng cường thân thể.”

“Tiểu cô cô thật lợi hại!” Văn Từ Khiêm cảm thán, Mộ Dung Gấm là người tốt nhất, thiện lương nhất đồng thời cũng là đứa bé có năng lực nhất mà ông đã từng gặp. Mười sáu tuổi, nàng lại khiến cho cả Mộ Dung quân tôn kính. Không phải cô là đại tiểu thư mà bởi vì nàng là tiểu cô cô. Nàng vì Mộ Dung quân chuẩn bị dược liệu tốt nhất, chuẩn bị lương thực sung túc nhất, còn chuẩn bị chu toàn trước sau mọi việc, khiến cho tất cả các binh lính không phiền lo đến người nhà. Lại nói, người quân sư như hần cảm thấy mình cũng không bằng.

Mộ Dung Gấm khiêm tốn cười cười: “Văn thúc thúc quá khen! Chỉ là thân thể Văn thúc thúc không được tốt, nên uống nhiều một chút mới có lợi!”

Văn Từ Khiêm gật đầu một cái tỏ ý đã nhớ, mà Mộ Dung Chính chính uống ực một hớp rồi nói: “Nếu như uống nhiều loại rượu này quá, về sau uống những loại rượu thô kia chẳng phải sẽ mất hết mùi vị?”

“Chuyện này phụ thân không cần lo lắng! Con đã chuẩn bị xong rượu pha dược liệu, chia làm nhiều bọc nhỏ. Đến lúc đó mang đến quân đội, đổ từng bọc vào trong rượu, không quá mười ngày sẽ có tư vị như thế này. Những dược liệu kia bởi vì không đủ thời gian ủ với rượu nên sẽ không có được hiệu quả tốt nhất, nhưng vẫn rất tốt đối với cơ thể ả!”

Nghe vậy Mộ Dung Chính dừng tay lại, vẻ mặt có chút phức tạp nhìn nữ nhi của mình. Trong lòng lại một lần nữa cảm thán, đây là trời cao bồi thường cho hần sao? Khiến cho hần mất đi người nhà, lại có một nữ nhi thông tuệ như vậy. Nàng chống đỡ mọi việc sau lưng ông, không để ông phải lo âu chuyện gì. Còn chăm sóc gia quyến của những binh lính kia rất tốt, khiến Mộ Dung quân thượng một lòng. Hôm nay lại vì bọn họ suy tính mọi chuyện.

Rõ ràng chỉ mới mười lăm mười sáu tuổi nhưng không ai coi nàng là một đứa trẻ. Ngược lại là tâm phúc của mọi người, so với người là tướng quân như ông còn có uy hơn! Nghĩ tới đây, Mộ Dung Chính cũng không biết nên cười hay là thờ dài!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Sủng: Tà Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 4

Dạ tiệc vẫn tiếp tục, qua ba tuần rượu, đã sớm có người gục xuống, có người tỉnh thần vẫn phấn chấn như cũ, huyền não vui mừng. Mà những đứa trẻ kia càng thêm vui chấp tay vây quanh đồng lửa khiêu vũ, những người còn lại cầm đĩa gỗ chén bát, hát bài ca dao không rõ tên ở biên quan.

Mộ Dung Gấm mỉm cười nhìn một màn này, ánh mắt rời sang bên cạnh, lại thấy Mộc Hương uống rượu đỏ cả mặt, ôm vò rượu ngã vào ngực Đường Trúc. Đường Trúc cau mày bắt mắt nhìn chăm chăm, nhưng vẫn không đẩy nàng ra. Tròng mắt của Mộ Dung Gấm dời đi, nhìn vào trung tâm, lại thấy những tướng lĩnh cũng chạy vào khiêu vũ cùng những đứa trẻ, ngày càng nhiều người gia nhập, vây quanh đồng lửa bên ngoài cũng không nhìn thấy.

“Cảm nhi qua năm nay chính là 16 phải không?” Mộ Dung Chính đột nhiên lên tiếng nói, Mộ Dung Gấm hơi sững sờ, cười nói: “Phụ thân muốn nói gì?”

Mộ Dung Chính giơ tay lên, mang theo những vết chai sạn trên tay sờ đầu Mộ Dung Gấm, đau lòng áy náy nói: “Ta không phải là người cha tốt, không cách nào chăm sóc tốt cho con, ngược lại con lại phải vì ta quan tâm. Hôm nay mới nhớ tới đã gần ấy năm, mà người phụ thân này lại không làm gì được cho con cả!”

Mộ Dung Gấm ảm áp cười một tiếng: “Phụ thân không cần phải áy náy, ở trong mắt nữ nhi, phụ thân là anh hùng đỉnh thiên lập địa, là một vị tướng quân không người nào có thể so sánh. Ngay cả chúng ta không thể lúc nào cũng ở chung một chỗ nhưng nữ nhi vĩnh viễn đứng ở sau lưng phụ thân, không để phụ thân lo lắng cho sau này. Nếu thật sự phụ thân muốn vì con làm cái gì đó thì chỉ cần phụ thân sống thật khỏe mạnh, đừng để nữ nhi một mình sống trên đời này là được!”

Nghe vậy, ngay cả hán tử nhiệt huyết cũng không nhịn được ướt hốc mắt, quay đầu lau đi viền mắt ướt dính, nặng nề gật đầu với Mộ Dung Gấm: “Yên tâm, con là nữ nhi duy nhất của ta, ta làm sao có thể để cho con một mình!”

Một bên Văn Từ Khiêm cũng rất cảm động, trong mắt tang thương và mờ ướt, đề xuống nghẹn ngào trong cổ họng, nói: “Mộ Dung, sang năm nàng làm lễ trưởng thành, đáng tiếc chúng ta không cách nào trở về. Không bằng ngay bây giờ, trước mặt đồng bào binh lính ở đây làm chi lễ, như thế nào?”

“Đề nghị hay!” Triệu Thanh Nhất đang ở bên uống rượu kêu lên: “Chúng ta có thể chứng kiến lễ trưởng thành của tiểu cô cô chính là phúc khí của chúng ta!”

Các tướng lĩnh khác trở lại chỗ cũng phụ họa: “Được, tướng quân, người để cho chúng ta chứng kiến nha. Nếu là để năm sau sợ rằng không ai thấy được!”

“A, tiểu cô cô trưởng thành!” Những đứa trẻ vỗ tay ồn ào lên.

“Cấp lễ sao?” Mộ Dung Gấm đầu tiên là sững sờ, dưới đáy lòng dâng lên một cỗ cảm xúc, mang theo một tia khát vọng. Nàng cho đến bây giờ cũng không có nghĩ đến tuổi của mình, bởi vì nàng căn bản không hề để ý đến. Nhưng giờ mọi người nhắc đến, ngược lại nàng lại có chút kích động, chẳng lẽ bởi vì có người thân bên cạnh quan tâm sao?

Đang trong lúc mọi người mong đợi nhìn Mộ Dung Chính, Mộ Dung Gấm đứng lên trước, trước mắt bao nhiêu người tháo tóc của mình ra, sau đó đi tới trước Mộ Dung Chính, hai chân quỳ xuống, ngẩng đầu lên nhìn phụ thân, mỉm cười gọi: “Phụ thân!”

Mộ Dung Chính không cười ngược lại thái độ có chút nặng nề. Nhưng hơn hết là cảm thán, trong ánh mắt mong chờ của mọi người đứng lên, từ trong ngực lấy ra một cây trân ngọc, nói: “Đây vốn là di vật duy nhất của mẫu thân con, hôm nay ta dùng nó để làm lễ cho con, chắc hẳn mẫu thân con trên trời có linh thiêng cũng thấy yên lòng!”

Mộ Dung Gấm không nói gì, chỉ hơi cúi đầu. Một bên sớm có người đi ra ngoài cầm lược đưa cho Mộ Dung Chính. Mộ Dung Chính dùng đôi tay có chút vụng về cầm lược chải đầu cho Mộ Dung Gấm, có lúc kéo Mộ Dung Gấm rất đau, nhưng long mày nàng cũng không nhíu lại, nhắm mắt lại, khóe môi mỉm cười. Không ai biết giờ khắc này trong lòng Mộ Dung Gấm hạnh phúc cỡ nào, mẫu thân lời trong Mộ Dung Chính nàng căn bản không để ý. Cây trân ngọc gắn trên đầu nàng là do phụ thân Mộ Dung Chính đỉnh thiên lập địa vụng về cài lên. Nàng nghĩ, đây chính là ông trời ưu đãi với nàng, kiếp trước nàng chịu tất cả đau khổ, kiếp này có một phụ thân như vậy, như thế, cũng đủ rồi!

“Tốt!” Khi Mộ Dung Chính cài cây trân ngọc, lập tức vang lên tiếng vỗ tay.

Mộ Dung Chính khom lưng đỡ Mộ Dung Gấm từ trên mặt đất đứng lên, vui mừng cười nói: “Nữ nhi của ta hôm nay đã thành niên rồi, về sau chính là người lớn!”

“Ha ha!”

Lời nói của Mộ Dung Chính khiến mọi người đều cười vui, người người chạy đến chúc mừng. Mà Mộ Dung Gấm chú ý đến trong đám người có Văn Từ Khiêm, ánh mắt hăm mộ lóe lên trong mắt hần vừa lúc rơi vào mắt nàng. Mộ Dung Gấm suy tư một chút, đi tới gần hần, trong khi hần vẫn còn kinh ngạc, Mộ Dung Gấm nói: “Văn thúc thúc vẫn luôn đối đãi con như nữ nhi ruột thịt của mình. Nếu như Văn thúc thúc không ngại hôm nay con muốn lấy Văn thúc thúc làm nghĩa phụ. Không biết Văn thúc thúc có nguyện ý hay không?”

Trên mặt Văn Từ Khiêm cả kinh, có chút không thể tin được: “Đại tiểu thư nói là sự thật?”

Mộ Dung Chính đi tới, vỗ vỗ vai Văn Từ Khiêm: “Từ Khiêm a! Đây không phải là tâm nguyện của ngươi hay sao? Hôm nay trước mặt mọi người, hãy thu nha đầu Cẩm nhi này. Về sau có nhiều phụ thân thương nàng, không phải tốt hơn sao?”

“Chuyện này.....” Có lẽ là vui mừng đến quá đột ngột, đại cục ở trong tay cũng khiến cho một đời quân sư tay chân luống cuống.

“Quân sư đừng từ chối, người nào mà chẳng biết người vẫn mơ ước nữ nhi bảo bối của tướng quân. Hôm nay cho người cơ hội, quân sư còn làm kiêu!”

“Đúng là, nghĩ tới ta với lão Vương có muốn cũng không có cơ hội đấy!”

Văn Từ Khiêm cầm Lang Hào bút càng chặt, hồi lâu mới tiêu hóa xong tin mừng đột nhiên xuất hiện này. Từ trên người tìm hồi lâu, vẫn như cũ không tìm được thứ gì có thể coi là quà tặng, hơi lúng túng: “Ta không ngờ hôm nay có thể như vậy, cũng không có chuẩn bị quà cẩn thận!”

Mộ Dung Chính buông tiếng thở dài: “Ngày thường cũng không bao giờ thấy người gà mẹ như vậy, tặng quà chẳng qua là ngoài mặt, quý giá đến đâu, có thể hơn được với tình phụ tử sao? Cẩn gì câu nệ!”

Văn Từ Khiêm cười khê: “Là ta không tốt, lễ vật là không thể thiếu, hiện tại không có, về sau có cơ hội nhất định ta sẽ bổ sung!”

Mộ Dung Gấm quỳ xuống, nghiêm túc cúi đầu: “Cẩn nhi bái kiến nghĩa phụ!”

Văn Từ Khiêm lần này rất kích động, nước mắt không nhịn được rơi xuống. Sau đó vội vàng giờ tay đỡ Mộ Dung Gấm lên, nơi nào còn có nửa phần tinh táo của quân sư, hoàn toàn là một phụ thân đang kích động.

“Ô ô!” Vương Vũ cũng lau nước mắt theo, ôm cổ Triệu Thành bên cạnh: “Lão Triệu, mắt của ta hồng, ta làm sao?”

Triệu Thành liếc mắt đem hấn đẩy ra: “Người đỏ mắt? Lão Triệu ta cũng đỏ mắt đây nè, ta tìm ai khóc đây?”

Lời của hai người chọc vui mọi người, tất cả cùng nhau nở nụ cười, lập tức lại khôi phục không khí vui vẻ hòa thuận.

Mà đúng lúc này, ngoài cửa truyền đến một tiếng quát to: “Thái tử giá lâm!”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Sủng: Tà Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 5: Thái tử Đông Phương Trạch

“Thái tử giá lâm!”

Nghe tiếng tất cả tiếng nói cười đều ngưng, tất cả mọi người đều nghi ngờ không biết tại sao thái tử lại tới. Chỉ là nghi ngờ thì nghi ngờ nhưng khi bóng dáng của thái tử xuất hiện, mọi người đều đồng thời quỳ lạy: “tam kiến thái tử điện hạ, điện hạ thiên tuế thiên tuế!”

“Ha ha! Đều đứng lên đi! Bản thái tử chẳng qua là nghe nói trong phủ tướng quân có tiệc, cho nên đặc biệt tới tham gia náo nhiệt, mọi người không cần phải thận trọng!” Dứt lời, tự mình đi tới đỡ Mộ Dung Chính: “Mộ Dung tướng quân đứng dậy đi!”

“Tạ thái tử điện hạ!”

Mọi người cùng đứng dậy, lập tức có người an bài vị trí cho thái tử, thái tử vung tay lên: “Tất cả mọi người đều ngồi đi!”

“Tạ thái tử!”

Mọi người ai về vị trí ấy, cũng không có cười đùa nói chuyện như trước, cả bữa tiệc như trầm xuống. Mộ Dung Gấm tìm Đường Trúc: “Đưa bọn trẻ ra ngoài hết đi!”

Đường Trúc gật đầu một cái lĩnh mệnh đi, Mộ Dung Gấm lúc này mới ngẩng đầu nhìn phụ thân đang nói chuyện với thái tử Đông Phương Trạch. Thái tử Đông Phương Trạch là trưởng tử của đương kim hoàng thượng, cũng là con trai trưởng của hoàng hậu, là thái tử danh chính ngôn thuận của vương triều Thiên Khải. Mà thái tử là người xuất chúng, ngũ quan tuấn tú, phong cách tao nhã, lịch sự, trên mặt luôn mang nụ cười nhẹ, cao quý nhưng không lộ vẻ xa cách, khiến cho người khác cảm thấy rất thân thiết. Một thân long bào mình hoàng thái tử mặc trên người hấn không hề lộ ra vẻ trần tục, ngược lại toát ra vẻ cao quý của ngao nhân. Thái tử không chỉ có bề ngoài, hấn còn thông minh tài trí hơn người, kỹ thuật cưỡi ngựa bắn cung bất phàm, hơn nữa không dùng quyền thế để ép người, là người khiêm tốn, luôn có danh tiếng tốt với tất cả mọi người. Có thể nói hấn là một người hoàn mỹ kế thừa ngôi vị hoàng đế.

Nhưng hoàn mỹ có thể nói lên tất cả hay sao? Theo Mộ Dung Gấm biết, đương kim hoàng thượng có tất cả mười bảy người con, hoàng tử có mười người, trong đó có thể đoạt vị thì có năm. Nghĩ đến hấn có thể ngồi lên ngôi vị thái tử này cũng không phải dễ dàng.

Như nhận thấy được quan sát của Mộ Dung Gấm, Đông Phương Trạch xoay đầu lại, nhìn thấy Mộ Dung Gấm trong nháy mắt sững sờ, ngay sau đó cười ôn hòa một tiếng: “Chắc hấn vị này là thiên kim của Mộ Dung tướng quân?”

Mộ Dung Gấm không có trả lời, chỉ hơi cúi người chào một cái, sau đó rũ hai mắt xuống, thật giống như là thiên kim tiểu thư sợ thấy người lạ.

Mộ Dung Chính cũng không muốn thái tử chú ý đến con gái của mình, gượng ly rượu lên: “Thái tử hôm nay hạ mình giá lắm, khiến cho hàn xá có thêm sinh khí, thần kính thái tử một ly!”

Câu hỏi bị xem nhẹ, Đông Phương Trạch hơi không vui nhưng trên mặt không có biểu hiện gì, cầm ly rượu lên: “Tướng quân cùng các vị tướng sĩ vì ta luôn ở biên quan, càng vất vả công lao càng lớn, bốn điện mới là người nên kính các vị mới phải!”

Thời điểm mọi người ngồi hàn huyên, Mộ Dung Gấm lặng lẽ lui về phía sau, cuối cùng rời khỏi đám người. Cô không nghĩ trêu chọc những vị vương công quý tử trong những ngày ở đây, có gì nên tránh được thì nên tránh!

Rời khỏi bữa tiệc, Mộ Dung Gấm đi đến nói chuyện con nít đang ở, những phụ nhân kia vì bọn chúng nấu chút đồ ăn khuya. Khi này bọn chúng cũng không ăn được gì nhiều hiện tại được ăn rất vui. Nhìn thấy Mộ Dung Gấm đang đi tới, lập tức mời: “Tiểu cô cô, mau tới đây nếm thử một chút, thịt xào này ăn rất ngon!”

Mộ Dung Gấm khẽ cười rồi ngồi xuống, ôm đứa bé bên cạnh vào lòng, xoa mõ trên mặt nó: “Buổi tối ăn tám phần no thôi, nếu không khi đi ngủ sẽ đau bụng đấy!”

“Chúng đệ nghe tiểu cô cô!”

Mộ Dung Gấm cười cười nhưng không nói thêm cái gì. Thật ra thì nàng đang nghĩ chuyện khác, thái tử đột nhiên giá lắm, rốt cuộc không biết có chuyện gì. Mặc dù nàng có thể đoán được đại khái là gì, nhưng vận nhin không được lo lắng.

Tách khỏi những tiểu tử kia, Mộ Dung Gấm không tự chủ đi đến vườn hoa tương đối vắng vẻ phía sau. Vườn hoa trong phủ Mộ Dung không giống vườn hoa khác bình thường vẫn trồng các loại hoa đẹp, mà trong hoa vườn loại nào cũng có thể làm thuốc, dù tùy ý nhổ một đám cỏ nhỏ cũng đều là dược liệu.

Đi trên hành lang, giàn hoa trên trần rủ xuống thành rèm hoa thiên nhiên, bên trên điểm những bông hoa nhỏ li ti, ngược lại trông rất đẹp.

Mộ Dung Gấm nhìn chăm chăm vườn hoa cách đó không xa, ánh mắt lại không biết nhìn về phương nào, đợi đến khi hồi hồn đột nhiên phát hiện có người nhìn mình, cả kinh trong lòng. Quay đầu lại thấy người là Đông Phương Trạch, nhất thời thu lại cảm xúc, khom mình thật thấp hành lễ.

Không người, Đông Phương Trạch đi hướng về phía nàng, đôi giày thêu Tường Vân Long dừng lại ở trước mặt nàng, âm thanh như ôn tuyền róc rách chảy từ trên đỉnh đầu truyền đến: “Bốn điện giống như bị Mộ Dung tiểu thư ghét, nhìn bốn điện một cái, mở miệng nói một câu cũng không nguyện ý?”

Mộ Dung Gấm nghe thấy vậy, thân thể lại cúi thấp hơn nữa, âm thanh mang tới cảm giác sợ hãi: “Thần nữ sợ hãi, điện hạ tư thể thiên nhân, không phải là người thần nữ có thể nhìn, cũng sợ lỡ lời làm điện hạ tức giận, cho nên mới không dám mở miệng!”

Đông Phương Trạch cười nhẹ, ánh mắt cũng không cách người trước mắt, nhìn vào đầu nàng, giống như là muốn nhìn ra cái gì: “Lời người vừa nói xong lại khiến cho bốn điện thấy nở miệng người lạnh lợi, tốt lắm! Miễn lễ, bốn điện chấp thuận người nhìn mặt bốn điện.”

Mộ Dung Gấm bắt đắc dĩ, đành phải ngẩng đầu lên, trong mắt là bộ dáng e ngại, thấy Đông Phương Trạch cau mày: “Đại tiểu thư không làm được gì của nhà Mộ Dung chính là đáng về này sao?”

Mộ Dung Gấm thân thể chấn động, nhất thời đối phương có chuẩn bị mà đến. Nghĩ là đã điều tra kỹ về nàng rồi, sau một khắc liền nghe thấy Đông Phương Trạch nói tiếp: “Bốn điện cũng không phải lang sói mãnh hổ, Mộ Dung tiểu thư không cần thiết sợ như cà hạt. Tin tưởng những đứa bé kia cũng không nguyện ý nhìn tiểu cô cô như vậy, ý Mộ Dung tiểu thư thì sao?”

Đông Phương Trạch nói xong, xoay người rời đi, giống như là sự xuất hiện của hắn chỉ là nói với Mộ Dung Gấm, ta đã sớm biết tất cả, người không cần phải giả vờ với ta. Nhưng hắn cũng không lộ ra ý đồ hay về ác ý gì, thật khiến người khác không thể đoán được ý của hắn. Nhìn bóng lưng Đông Phương Trạch dần dần biến mất, về mặt hèn nhát của Mộ Dung Gấm dần dần nhạt đi, đối thành khuôn mặt cười nhạt, ba phần lạnh lùng, năm phần tà mị, còn dư lại hai phần vô tình.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Sủng: Tà Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 6: Hảo y đường

Đêm qua bởi vì thái tử đến cho nên bữa tiệc vốn náo nhiệt trở nên không có mùi vị gì. Chỉ là mọi người không nói gì, dù sao cũng là thái tử, bàn luận lung tung sẽ dẫn đến tai họa.

Sáng sớm, Mộ Dung Chính rời giường từ rất sớm, sau đó thay triều phục vào triều. Mộ Dung Gấm cùng Mộc Hương và Đường Trúc đi đến y quán lớn nhất Vân Đô – Hảo y đường!

Hảo y đường là tiệm thuốc lớn nhất Vân Đô đồng thời cũng là y quán lớn nhất. Nơi đây tụ tập rất nhiều đại phu ở bốn phương, đặc biệt có tiểu đồng phụ

trách bốc thuốc, sắc thuốc, so với những tiệm thuốc khác lớn và quy mô hơn rất nhiều. Người tới xem bệnh chỗ nào cũng có, hơn nữa phần lớn tất cả đều là người nghèo. Tất cả mọi người ở Vân Đô đều biết đến Hảo y đường có một vị “bàn tay tiên”, mặc kệ mắc chứng nan y gì, ở đâu nàng đều chữa khỏi, nếu như là người nghèo khổ có thể bốc thuốc miễn phí, người nào không muốn nhận thuốc miễn phí thì có thể ở lại hảo y đường làm việc trả nợ. Cho nên rất nhiều người đến nơi đây xem bệnh, mà vị tiên y thần bí kia càng được vạn dân ủng hộ.

Mộ Dung Gấm đi vào từ cửa sau, chào hỏi chương quỹ, sau đó ngồi vào phòng dành riêng cho nàng. Trong phòng được bao quanh kín bằng những bức tường gỗ, phía trung gian có một chiếc cửa sổ nhỏ, đủ để cho người ta cho bàn tay vào, người bên ngoài tuyệt đối không nhìn thấy được người bên trong.

Khi nhìn thấy chương quỹ dẫn một người đi vào phía cửa sổ phòng riêng của vị tiên y kia mọi người lập tức sôi trào hiểu được tiên y đã tới. Nhưng họ cũng không lập tức xông tới mà vẫn như cũ đứng ở vị trí của mình chờ đến lượt. Bởi vì họ biết quy định của tiên y, chỉ bệnh đặc biệt nặng tiên y mới rat ay.

Người nọ đưa tay từ cửa sổ vào, Mộc Hương lập tức cầm một tấm vải trắng đặt lên tay hắn, sau đó Mộ Dung Gấm giờ tay lên bắt mạch. Chỉ trong chớp lát, Mộ Dung Gấm thu tay lại, lấy bút ở bên cạnh ghi lại triệu chứng và phương thuốc đưa ra ngoài, được đồng ở bên ngoài nhận lấy đơn thuốc mang đi lấy thuốc. Người bên ngoài đã sớm thích ứng với cảnh như vậy, cũng vẫn rất hài lòng. Dù sao tiên y vẫn luôn thần bí như vậy. Mặc dù cũng có người tò mò vị tiên y này rốt cuộc là thần thánh phương nào, nhưng lại không ai dám nhìn qua cửa sổ hay là đi vào nhìn hình dáng nàng. Bởi vì đã từng có một vị công tử con nhà giàu đùa bỡn muốn đi vào, lập tức bị ném ra, hơn nữa cả người đều nổi mẩn đỏ. Từ đó không một ai dám đi quấy rầy tiên y.

Xem cho năm người, Mộ Dung Gấm liền rời đi. Thật ra thì những bệnh này không nhất định nàng phải tự mình đến. Nhưng nàng vẫn cần phải cho mọi người thấy hảo y đường vẫn có tiên y như trước. Có như vậy mới có thể bảo trụ danh tiếng của hảo y đường!

Từ hảo y đường đi ra, Mộ Dung Gấm đi vòng qua cửa trước. Xa xa nhìn thấy cánh cửa to lớn, nàng mỉm cười xoay người. Hảo y đường thật ra chỉ là tâm huyết của nàng trong lúc bốc phát. Nàng trông nhiều được thảo như vậy cũng không thể đưa toàn bộ cho binh lính. Hơn nữa cũng nhiều loại được liệu nàng không thể trông được, chắc chắn có nhiều thứ còn thiếu, cho nên nàng liền mở ra y quán này. Vừa có thể bán ra được liệu của mình cho khắp mọi nơi, đồng thời có thể mua vào các loại được liệu khác, bổ sung những thứ thiếu của mình. Xem bệnh cho người nghèo không lấy tiền, có thể có được sự ủng hộ của dân chúng. Xem bệnh cho người phú quý, số tiền hảo y đường kiếm được cũng không ít, cho nên còn có thể kiếm được thêm một chút tiền. Coi như nhất cử tứ đắc!

Mộ Dung Gấm cũng không lưu lại trên đường lâu, rất nhanh đã trở về phủ tương quân. Đúng lúc người trong cung vừa đến, nói tới nay trong cung có tiệc, muốn Mộ Dung Gấm đi dự. Mộ Dung Gấm bảo Mộc Hương thưởng một chút cho thái giám, nói tiếng cảm ơn.

Chờ thái giám rời đi, Mộc Hương liền vui vẻ: “Tiểu thư, được vào hoàng cung nha! Nghe nói trong hoàng cung vô cùng lớn, hơn nữa cực kỳ đẹp, em vẫn luôn muốn vào xem một chút!”

Mộ Dung Gấm đối với tinh thần phấn chấn của Mộc Hương cảm thấy bất đắc dĩ: “Hoàng cung rộng lớn nhưng khắp nơi đều là nguy hiểm. Từng bước đều phải cẩn trọng, nếu đi sai một bước chỉ sợ là mất mạng luôn!”

“Nguy hiểm như vậy sao?” Mộc Hương cảm thấy có chút không tin nhưng vẫn chịu lại cảm xúc.

Mộ Dung Gấm biết Mộc Hương mặc dù đơn giản nhưng lại không phải là loại người thích mạo hiểm, cho nên nàng cũng không cần lo lắng!

Mộ Dung Chính và Văn Tử Khiêm đi vào cung, Triệu Thành và các phó tướng khác lại ở lại trong phủ. Cho nên vương phủ vẫn náo nhiệt như cũ, những đứa bé vui mừng đùa giỡn, mà những binh lính khác thì ngồi ở bên cạnh vừa uống rượu vừa nhìn trẻ nô đùa. Trên mặt mọi người đều nở những nụ cười ấm áp.

Những phó tướng này đại đa số đều là người độc thân, đừng nói là vợ con, ngay cả một người thân đều không còn cho nên bọn họ đều không có nhà để trở về. Mộ Dung phủ hiện tại chính là nhà của họ, mỗi lần trở lại mọi người đều vô cùng vui vẻ.

Mộ Dung Gấm xoay người định đi lại phát hiện vật áo của mình bị người koes lại. Quay đầu nhìn lại, không phải là tiểu tử Diệu Hi kia sao? Rõ ràng mới vừa học đi lại ngày ngày chạy khắp nơi cũng không sợ ngã.

“Nhỏ.....Cô cô.....Bảo Bảo.....” mặc dù không thể nói liền mạch nhưng từng chữ lại cực kỳ rõ ràng. Mộ Dung Gấm cười một tiếng khom người bẻ tiểu tử kia lên. Sau đó lần nữa bị tiểu tử thơm một chút, Mộ Dung Gấm nhìn tiểu tử cười giống như được ăn kẹo ngọt, im lặng lau đi nước miếng dính trên mặt. Không hiểu sao nó luôn dính lấy mình.

Mộc Hương thờ phỉ phò nhìn chằm chằm tiểu tử kia: “Tiểu tử này quá ghê gớm, tiểu mã cái rắm, hừ!” Nàng còn ghi hận tiểu tử kia không để ý đến nàng!

Diệu Hi nặc kệ nàng nói gì đó, ôm cổ Mộ Dung Gấm không buông, há miệng cười à a, nước miếng chảy dài ra. Bộ dáng rất tức cười.

Mẫu thân của Diệu Hi tìm tới, thấy con lại bám lấy Mộ Dung Gấm nhất thời lại cảm thấy thật có lỗi. Nhìn thấy nhi tử của mình hướng về phía Mộ Dung Gấm chảy nước miếng, nàng không hiểu được ý nghĩ của nó, rốt cuộc đây là đứa bé gì a!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Sủng: Tà Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 7: Hoàng thất đấu tranh

Nắng chiều vừa tắt thì mộ Dung Gấm đã phải chuẩn bị vào cung. Từ trong buồng tìm thấy một bộ váy màu vàng nhạt, bên ngoài khoác thêm chiếc áo lụa mỏng màu xanh, sau đó dùng đai lưng rộng buộc lại. Đơn giản nhưng không khiến người ta cảm thấy qua loa, màu sắc thanh lịch nhưng không thô tục, lại rất hợp với khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng.

Chỉnh sửa lại tóc một chút, đuôi tóc dài đến ngang hông, phía trên MỘC Hương làm một kiểu tóc đơn giản, cài thêm những bông hoa nhỏ cùng một cây trâm ngọc, như vậy là đã hoàn thành.

“Đi thôi!” Bởi vì cung yến của hoàng gia nên không thể mang theo binh khí cho nên Đường Trúc không thể đi, Mộ Dung Gấm chỉ dẫn theo MỘC Hương. Chính vì vậy mà MỘC Hương rất hà hê, vốn định chọc tức Đường Trúc đáng tiếc Đường Trúc chỉ ném cho nàng một ánh mắt “ngu ngốc”, khiến nàng giận đến mức dậm chân, không biết xả tức vào đâu.

Mộ Dung Gấm vừa bước ra khỏi cổng chính liền nhìn thấy trước cửa nhà mình tự nhiên có hai chiếc xe ngựa đang đứng đó. Hơn nữa mỗi cỗ xe đều rất tinh xảo, xa hoa, một chiếc thêu Ám sắc hoa văn màu vàng, một chiếc màu xanh thêu Thanh Hạc Phi Thiên đồ*. Đường như là biết Mộ Dung Gấm đi ra, hai chiếc xe ngựa đồng thời đều có người bước ra ngoài. Xe ngựa màu vàng của mặt trời là người mà Mộ Dung Gấm đã gặp, Đông Phương Trạch. Nhìn nàng bước ra ánh mắt hắn đầu tiên là kinh ngạc, sau đó mới ôn hòa nói: “Bốn điện thay Mộ Dung tướng quân tới đón Mộ Dung tiểu thư vào cung!”

Mà trong chiếc xe ngựa còn lại đi ra là một nam tử mặc áo gấm màu chàm, tuổi không sai biệt với Đông Phương Trạch là mấy, dung mạo cũng có vài phần tương tự, nhưng khóe mắt của hắn xéch, hẹp dài. Khiến cho người nhìn có cảm giác âm u, khóe môi của hắn cũng có nụ cười nhưng không giống loại như gió xuân của Đông Phương Trạch, mà ngược lại khiến cho người ta cảm thấy lạnh cả sống lưng, có cảm giác như là rắn đang rình mồi vậy.

Mộ Dung Gấm không nhận được ở trong lòng lác đác. Rõ ràng cùng một phụ thân sao lại khác nhau như vậy. Trong lòng không ngừng suy nghĩ, nhưng Mộ Dung Gấm vẫn hành lễ: “Thần nữ Mộ Dung Gấm bái kiến thái tử điện hạ, bái kiến Lâm An vương!”

Không sai, nam tử quần áo màu chàm kia chính là nhị hoàng tử đương triều, được phong là Lâm An Vương, con trai của quý phi, cũng chính là tử địch của Đông Phương Trạch!

Đông Phương Trạch giờ tay lên nói với Mộ Dung Gấm: “Miễn lễ!”

Mà Đông Phương Trạch lại đi lên phía trước cười nói: “Bốn vương biết Mộ Dung tiểu thư đi tham gia cung yến, vừa đúng lúc bốn vương thuận đường, như vậy không bằng bốn vương đưa Mộ Dung tiểu thư một đoạn đường?”

Đông Phương Trạch giống như không nghe thấy lời của hắn, đối với Mộ Dung Gấm cười nói: “Mộ Dung tướng quân đã chờ lâu rồi, chúng ta đi thôi!”

Trong lời nói tỏ vẻ thân thiết, mà Đông Phương Trạch xoay người, tựa tiểu phi tiểu: “Hoàng huynh bây giờ không phải là phải đi tiếp các đại thần hay sao? Cần gì phải ở đây lãng phí thời gian? Không bằng huynh cứ đi trước, đệ sẽ cùng Mộ Dung tiểu thư đi sau!”

Đông Phương Trạch mỉm cười chống lại ánh mắt của hắn: “Bốn điện được Mộ Dung tướng quân nhờ đi đón Mộ Dung tiểu thư, đương nhiên là phải đón được người. Huống chi chỉ mất chút ít thời gian, không có chuyện gì!”

Hai người nói chuyện rất khách khí, nhưng cũng bởi vì khách khí ngược lại cho người nghe có cảm giác như đang giương cung bạt kiếm. Mộ Dung Gấm biết hai người này vẫn luôn là thủy hỏa bất dung, nhưng không nghĩ đến hôm nay mình lại là người ở giữa như thế này. Nàng cũng không muốn đứng đây như thế này, huống chi nếu gây ra chuyện gì, như vậy rất phiền phức, nàng liền nói: “Đa tạ ý tốt của hai vị điện hạ, chỉ là thần nữ đã chuẩn bị xe ngựa, chắc hẳn phụ thân đang chờ, thần nữ mạo muội đi trước, xin hai vị điện hạ tùy ý!”

Dứt lời, cũng không đợi hai người bọn họ đáp lại nàng liền đi tới xe ngựa của mình. Sau khi lên xe lập tức bảo phu x echo xe đi, MỘC Hương đi theo phía sau hiển nhiên cũng bị giật mình.

Thấy Mộ Dung Gấm chạy trốn, Đông Phương Trạch cũng không giả bộ nữa, coi như hắn không có thì Đông Phương Trạch cũng không chiếm được. Lạnh lùng nhìn Đông Phương Trạch: “Động tác của ngươi đúng là nhanh thật. Nghe nói tối hôm qua đã tới phủ tướng quân, hôm nay lại ân cần như thế này. Sợ rằng trên dưới triều đình và dân chúng đều biết ngươi đang nịnh bợ Mộ Dung Chính!”

Nụ cười trên mặt Đông Phương Trạch cũng thu lại, lạnh lẽo đến dọa người: “Ta như thế nào không cần ngươi nói, ngươi tự quản mình cho tốt đi!”

Dứt lời, Đông Phương Trạch xoay người lên xe rồi đi, mà Đông Phương Trạch hướng về phía xe ngựa của hắn khinh thường “phun” một cái, cũng lập tức lên xe.

Mộ Dung Gấm bảo phu xe đi khỏi tầm mắt của Đông Phương Trạch rồi cho xe vào trong ngõ hẻm. Đợi đến khi hai chiếc xe ngựa một trước một sau rồi đi mới chậm rãi đánh xe tiến đến hoàng cung.

MỘC Hương không hiểu: “Tiểu thư, người so phải tránh thái tử và Lâm An vương vậy?”

Mộ Dung Gấm tựa vào vách xe, một tay xoa huyệt thái dương của mình, nhắm hai mắt nói: “Chuyện triều đình em không hiểu rõ, có nói em cũng không hiểu!”

Mộc Hương không cho là đúng: “Tiểu thư, người không nói làm sao biết em không hiểu? Nói đi tiểu thư!”

Mộ Dung Gấm không chịu được, bắt đầu nói: “Đương kim hoàng thượng tổng cộng có mười bảy người con, trong đó có mười hoàng tử. Những người đã trưởng thành, có tư cách tranh ngôi vị hoàng đế tổng cộng có năm. Thái tử là do hoàng hậu sinh ra, sau lưng nhà mẹ hoàng hậu là phủ Tàn quốc công, dĩ nhiên là có thực lực nhất. Nhưng mấy vị hoàng tử khác cũng có thể lực, ví dụ như An vương, mẫu phi của hắn là đương kim quý phi, mà nhà mẹ quý phi là Cơ gia và phủ Hàn quốc công, như thế làm sao chịu làm người ở dưới? Hoàng hậu và Hàn quý phi vẫn luôn đấu với nhau, thủy hỏa bất dung, hai cỗ thế lực vẫn luôn va chạm lẫn nhau.”

Thấy Mộc Hương mờ mịt nhìn mình, làm cho Mộ Dung Gấm câu cuối cùng cũng không nói nổi nữa, quả nhiên. Quá thâm sâu rồi!

Nếu đem những chuyện rối rắm của hoàng thất từ từ nói ra đoán chừng cũng thành cả một quyển sách rồi. Hoàng thất và những đại thần có thể lực kia phân ra rõ ràng. Hoàng tử cùng các đảng phái phân ra mà tranh đấu là chuyện thường có, hơn nữa lại là con cháu hoàng gia lại càng nhiều, tranh đoạt lại càng kịch liệt. Đứng nhìn Đông Phương Trạch là thái tử lại có nhiều người ủng hộ, nhưng tương lai có ngồi được lên ngôi vị hoàng đế hay không vẫn còn là một ẩn số.

Hiện tại hoàng tử có cơ hội đoạt vị, trừ hoàng tử nhỏ nhất Nhuận vương không có thể lực nào ở ngoài, bốn vị khác đều có thể, không ai nhường ai. Nói lạc đề rồi, Mộ Dung Gấm thở dài, cũng lui giải thích. Nàng thật ra rất rõ ý tứ của thái tử và Lâm An vương, sợ rằng không chỉ bọn họ, mấy vị khác cũng muốn lôi kéo nhà Mộ Dung!

Chín năm này, Mộ Dung gia từ một tam phẩm phủ tướng quân, một đường đi lên, trở thành nhất đẳng tướng quân ngày hôm nay, vị trí trong triều đình là rất quan trọng. Trấn thủ biên thùy phía nam, trong tay có trăm vạn đại quân, nhưng thật ra là bởi vì sao, Mộ Dung Chính cũng rất rõ ràng.

Chín năm trước sau trận thảm sát kia, nhà mộ dung chỉ còn hai người bọn họ. Mà Mộ Dung Chính không lấy vợ khác nữa, nhà mộ dung liền tuyệt đường con cháu, đồng thời cũng tuyệt đường dã tâm của nam nhân. Như vậy hoàng đế mới yên tâm giao cho hắn quyền lực lớn như vậy. Hơn nữa Mộ Dung Chính cũng không nịnh bợ bất kỳ một hoàng tử nào, cũng không kết thành đảng phái, dĩ nhiên trong lòng hoàng thượng ông chính là một lương thần.

Mà một dạng “vinh sùng không yếu” đại tướng quân như ông, dĩ nhiên trở thành đối tượng lôi kéo của những vị hoàng tử muốn tranh đoạt ghế rồng. Mà Mộ Dung Chính bản thân luôn cẩn thận tỉ mỉ, muốn kéo ông cực kỳ khó khăn. Nhưng ông cũng có một điểm yếu, đó chính là nàng, Mộ Dung Gấm. Chỉ cần Mộ Dung Gấm gả cho người nào, Mộ Dung Chính sẽ tuyệt đối ủng hộ người đó, chỉ cần Mộ Dung Gấm là con cháu duy nhất của Mộ Dung gia.

Đây chính là nguyên nhân tại sao Mộ Dung Gấm muốn ả núp, tránh né hai người! Rủ mất, quên đi những suy nghĩ phức tạp kia, trước mắt xuất hiện màn đêm huyết sắc kia, đao kiếm vô tình, máu tanh tru diệt. Giờ tay lên sờ vào cổ mình, làn da trắng mịn trơn bóng mê người, nhưng nào ai biết đã từng có một cây đao rạch ngang đây, ngăn cách sinh tử của nàng!

Xe ngựa hơi chao đảo một chút, phu xe trước mặt nói: “Đại tiểu thư, đến hoàng cung!”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Sủng: Tà Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 8: Tô điệp ngâm

Hoàng cung đẹp ư? Đáp án đương nhiên là như vậy. Cửa son đỏ thắm, tường cao màu hồng, ngôi lưu ly, còn có con đường lát bạch ngọc. Những thứ này dân chúng tầm thường đều không thấy được, nơi đây hoa lệ, cao quý, một thân xa hoa, làm sao lại không đẹp được chứ?

Trái với khuôn mặt ngạc nhiên cùng với ánh mắt hâm mộ, Mộ Dung Gấm lại rất bình thản. Ngay cả khi nơi này có hoa lệ hơn nữa nhưng cũng không thể chon giấu được sau sự xa hoa kia chính là bản thù, hắc ám, máu tanh, giết người không thấy máu. Thật sự còn đáng sợ hơn cả chiến trường.

Khúc quanh, một cô nương xinh đẹp mặc váy màu vàng nhạt liếc thấy bóng dáng Mộ Dung Gấm, long mày hơi nhíu lại: “Đây là tiểu thư nhà nào? Trước kia chưa từng thấy qua?”

Một cung nhân bên cạnh nàng ta nghe vậy bộ dạng chân chó: “Hồi thái tử phi, đây là con gái duy nhất của nhà Mộ Dung tướng quân! Hôm nay đặc biệt đồng ý lời mời tới tham gia yến hội!”

“Nhà Mộ Dung? Chẳng lẽ là nhà mà bị diệt cả nhà trong đêm?” Trong giọng nói có chút hả hê.

“Hồi thái tử phi, đúng vậy!”

Nghe vậy, thái tử phi giễu cợt một tiếng: “Nghe nói đêm qua thái tử tới phủ tướng quân. Ta tưởng là cái dạng mỹ nhân gì, hóa ra cũng chỉ đến thế thôi sao!”

“Thái tử phi nói rất đúng, tiểu nha đầu nhà Mộ Dung lớn lên sao có thể giống như tiểu thư khuê tú như thái tử phi. Huống chi người còn là thái tử phi, so với nàng ta chính là khác nhau một trời một vực!”

Tôn Phi Phi được khoe khoang nịnh bợ sắp bay lên đến trời rồi, trên mặt là sự cao ngạo, tự đắc: “Đi thôi! Chớ để thái tử đợi lâu!”

Cung yến bắt đầu vào giờ đậu, vẫn còn cách một khoảng thời gian nên tất cả các nữ quyến đều ở ngự hoa viên. Mộ Dung Gấm cũng được dẫn đến nơi này. Đi vào trong ngự hoa viên đã thấy khắp nơi đều là thiên kim tiểu thư, đại gia khuê tú, khắp nơi màu sắc rực rỡ, oanh oanh yến yến rất náo nhiệt. Mộ Dung Gấm khẽ nhăn mày, nàng không thích hợp, cũng không ưa thích những nơi như thế này.

Vì không muốn người khác chú ý đến mình, nàng nói tiếng cảm ơn với công công dẫn đường sau đó liền dẫn Mộc Hương tìm một nơi vắng vẻ trốn. Những người đó không chú ý tới nàng thì phiền toái cũng giảm đi rất nhiều.

Mộc Hương nắm khăn, nhỏ giọng nói: “Tiểu thư, làm sao lại có nhiều người vậy?”

“Đây chính là cung yến, tất cả nữ nhi của các quan viên trong triều đều tới. Còn có cả những phi tử của hoàng thượng nữa, không nhiều người sao được?”

“Thì ra thân phận cũng không tầm thường a! Chỉ là họ đều không lợi hại bằng tiểu thư! Hắc hắc!”

Thấy nàng phởn phơ nói về mình, Mộ Dung Gấm tức giận mắng: “Em không được nói linh tinh, người nơi này đều là người em không thể đắc tội. Không cho phép không có quy củ như vậy!”

Mộc Hương sợ sệt le lưỡi, giả bộ đáng yêu: “Tiểu thư, nô tì hiểu rồi!”

Mộ Dung Gấm lắc đầu một cái, xoay người sợ bụi mầu đơn bên cạnh, lại nghe tiếng nói nhát như cây từ sau lưng truyền tới: “Cái đó. Vị tiểu thư này.”

Mộ Dung Gấm nghe tiếng quay đầu lại, lại thấy một cô nương so với nàng lớn hơn có chút khăn trương nhìn nàng, giống như muốn nói rồi lại thôi. Mộ Dung Gấm nhanh chóng quan sát cô nương đó một chút. Nàng ta mặc váy áo màu xanh dương thêu hoa trắng thuần, khiêm tốn lại cao quý, rất dễ nhận ra thân phận không tầm thường. Nhưng nhìn thái độ của nàng lại không giống đại gia khuê tú, ngược lại giống như là lần đầu tiên tới đây. Chỉ là mặc kệ thân phận nàng ta như thế nào, trên người nàng không hề có những thứ sắc sỡ khiến cho nàng có cảm giác thiên kim tiểu thư kia, ngược lại không hề cho nàng cảm giác bài xích, cho nên nàng thân thiện cười một tiếng, hỏi: “Cô nương có chuyện gì sao?”

“À!” Bị hỏi, nàng ta chột ngắc đầu, gương mặt không biết làm sao, sau đó ngập ngừng: “Ta. Ta là. Ta tên là Tô. Tô Diệp Ngâm, tiểu thư tên gì?”

Vừa nói xong những lời này mặt và cổ nàng ta đều đỏ lên, có thể thấy được đang xấu hổ đến cực điểm. Bộ dáng đơn thuần khiến Mộ Dung Gấm cảm thấy có chút đáng yêu: “Tô Diệp Ngâm? Chẳng lẽ là Tây đạo nhị tiết Tuấn phủ Tô gia?”

Nghe vậy, Tô Diệp Ngâm kinh ngạc ngắc đầu, cái miệng nhỏ nhắn khả ái kéo dài: “Làm sao nàng biết?”

Mộ Dung Gấm cười khê: “Đoán!”

Mà Tô Diệp Ngâm vẫn kinh ngạc như cũ, không biết nên trả lời như thế nào, sau đó sắc mặt lại dần dần hồng lên. Mộ Dung Gấm lần này chỉ im lặng, có gì xấu hổ sao? Nàng chỉ thuần miệng đoán, chủ yếu trong triều đình quan viên họ Tô có địa vị cao cơ hồ không có. Mà duy nhất có thể khiến nàng lập tức nghĩ đến cũng chỉ có nhà mẹ Liên phi, tây đạo tuần phủ. Không ngờ nàng chỉ tùy tiện đoán mà lại đúng, chỉ là nàng đối với chuyện nhà Tô gia cũng không được rõ, cho nên thân phận của nữ tử này cũng không có cách nào đoán được.

Tô Diệp Ngâm còn muốn nói gì đó, lại nghe được có người gọi nàng. Nàng giật mình quay đầu lại, chỉ thấy một cô gái chừng mười lăm tuổi đi tới, nàng ta ăn mặc hoa lệ, ánh mắt cao ngạo coi trời bằng vung. Nhìn thấy Tô Diệp Ngâm, trên mặt không che giấu được khinh thường, cau mày, không tình nguyện nói: “Người ở nơi này làm gì? Mẫu phi đang tìm người!”

“A. Ta.Ta lập tức đi!” Khăn trương nói xong, quay đầu lại cười cười nói xin lỗi với Mộ Dung Gấm sau đó chạy đi.

Mà cô gái kia đưa mắt đối mặt Mộ Dung Gấm, bất mãn nói: “Người là ai? Vì sao nhìn thấy bản công chúa không hành lễ?”

Mộ Dung Gấm ung dung: “Bái kiến bát công chúa!”

Cô gái này chính là một trong hai người con sinh đôi của Liên phi, bát công chúa Đông Phương Hiểu. Đông Phương Hiểu bất mãn cau mày: “Người vẫn chưa trả lời câu hỏi của bản công chúa!”

Mộ Dung Gấm cũng không sợ, chỉ nói: “Thần nữ thân phận thấp kém, không xứng để công chúa biết tên!”

“Hừ! Coi như người tự biết rồi!” Nghe vaauy Đông Phương Hiểu mang theo một đám cung nữ rồi đi. Bộ dáng kia cần bao nhiêu cao ngạo thì có bấy nhiêu.

Mộc Hương bất mãn hừ nhẹ: “Không phải chỉ là một công chúa thôi sao? Có gì đặc biệt hơn người, nếu có thêm cái đuôi đoán chừng nàng ta vênh người lên trời rồi!”

“Vị công chúa này khác!” Mộ Dung Gấm chậm rãi nói: “Hiện tại hoàng thượng có tổng cộng bảy vị công chúa, nhưng người được sủng ái nhất chính là

bát công chúa này. Mẫu phi nàng thân phận thấp kém, lại sinh ra một đôi long phượng thai, được phong làm Liên phi, từ đó vẫn không ngừng được vinh sủng. Hoàng thượng hình như cực kỳ thích cho nrm vẫn cung chiều họ. Quả thật có thể dùng từ dung túng để hình dung. Ngay những công chúa khác cũng đều kém nàng tab a phần!”

“Không chỉ là một đứa bé bị làm hư thôi sao?” Mộc Hương bĩu môi nói, thật ra trong mọi tâm có chút hâm mộ!

Mộ Dung Gấm mặc kệ nàng, về phần công chúa như thế nào, chỉ cần không dính líu quan hệ với bản thân, nàng đều không để ý. Chỉ là ngày hôm nay đi tới nơi này, nàng luôn có dự cảm xấu, nghĩ đến tối nay sắp có chuyện gì xảy ra

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Sủng: Tà Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 9: Cung yến

Lúc dạ tiệc bắt đầu, Mộ Dung Gấm đi theo sau một vài thiên kim tiểu thư vào, vẫn luôn cúi đầu, giống như rất nhút nhát. Tùy tiện tìm một chỗ ngồi xuống, cũng không đi tìm Mộ Dung Chính. So với việc ngồi bên cạnh phụ thân, hiển nhiên không khiến người ta chú ý an toàn hơn.

Mà thái tử phi Tôn Phi Phi một mực tìm Mộ Dung Gấm nhưng không thấy bóng dáng nàng đâu. Mặc dù rất hoài nghi nhưng cũng không thể làm gì được.

“Cái đó.....Ta có thể ngồi ở đây được không?” Một âm thanh nhỏ như con muỗi vang lên bên tai, Mộ Dung Gấm quay đầu lại, chính là Tô Diệp Ngâm.

Nhích thân thể ra một chút, ý bảo nàng ngồi xuống: “Làm sao nàng ở nơi này?”

Tô Diệp Ngâm xấu hổ cười một tiếng, quy củ ngồi xuống nói: “Những vị tiểu thư kia ta đều không biết, bát công chúa không thích ta ngồi cùng, cho nên.....” Nói xong vẫn có chút ngập ngừng, nhưng lại không có cả lăm như trước.

Mộ Dung Gấm lắc đầu cười, thầm than cô gái này thật đơn thuần. Chỉ là nàng cũng không nói, chỉ ngồi yên lặng, đầu rũ thấp xuống, để không ai chú ý đến nàng. Thấy Mộ Dung Gấm không để ý đến mình, Tô Diệp Ngâm cũng ngồi nghiêm chỉnh không nói gì nữa, ngồi yên nhưng vẫn có chút thấp thòm. Nhưng so với việc cùng nói chuyện với những tiểu thư kia, nàng ngược lại thích người con gái trước mặt này hơn!

“Hoàng thượng giá lâm!”

Thái giám tư lễ quát to một tiếng, mọi người lập tức đứng dậy quỳ lạy: “Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!”

“Ha ha ha!” Người chưa tới nhưng tiếng cười đã truyền đến. Có thể tưởng tượng để vương hôm nay cực kỳ vui vẻ.

Mộ Dung Chính đi sau lưng hoàng thượng, ngoài ra còn có thái tử và Đông Phương Thực. Hai vị vương gia cũng ở đây, đoàn người trò chuyện rất vui vẻ, Đông Phương Khải ngồi lên long ý: “Chúng thần bình thân!”

“Tạ hoàng thượng!”

“Ban thưởng ghế ngồi!”

Nghe vậy mọi người mới ngồi trở lại vị trí, Mộ Dung Gấm nhận nhận ngẩng đầu lên nhìn, hoàng thượng Đông Phương Khải chỉ chừng năm mươi tuổi, dù đã có dấu vết của năm tháng nhưng tinh thần vẫn còn tốt lắm. Từ trên mặt có thể thấy được hồi trẻ hẳn tuần mỹ đến nhường nào. Không trách được Đông Phương Trạch xuất sắc như vậy!

Ngồi bên tay phải của hoàng thượng chính là đại thần đương triều, tam đại quốc công và thái sư, thái phó. Mộ Dung Chính ngồi ghế đầu của tam đại quốc công, có thể thấy được hoàng thượng đối với ông cung chiều như thế nào. Ngồi bên cạnh hẳn chính là các hoàng tử, chỉ có năm người, hoàng tử còn nhỏ chắc là không có mặt.

Cơ hoàng hậu và Hàn quý phi một phải một trái ngồi hai bên hoàng thượng. Hai người đã từng là những mỹ nhân đẹp nhất, mặc dù đã qua nhiều năm nhưng năm tháng cũng không lưu lại dấu vết trên mặt các nàng, vẫn xinh đẹp, cao quý như cũ. Các phi tần khác được phép ngồi cùng gia quyến, công chúa cũng có mặt.

Đông Phương Khải nói tiếng mở yến, thái giám tư lễ từng người từng người truyền xuống. Rất nhanh vô số cung nữ, thái giám bưng món ngon đến, bắt đầu trên bàn của hoàng đế, một bàn đầy thức ăn. Không bao lâu tất cả các bàn khác cũng đầy.

Thái tử Đông Phương Trạch đứng lên, nâng chén cười nói: “Phụ hoàng, Mộ Dung tướng quân đã vì Thiên Khải vương triều chúng ta luôn đóng ở biên quan, giúp cho dân chúng có thể an hưởng thái bình. Nhi thần muốn thay mặt thiên hạ tất cả lê dân bách tính kính thưởng quân một ly trước!”

Đông Phương Khải giơ tay lên: “Chuẩn!”

Mộ Dung Chính đứng lên: “Thái tử nói quá lời! Thần chỉ vì hoàn thành chức trách thôi, người chân chính khiến cho dân chúng thiên hạ an hưởng thái bình chính là hoàng thượng. Hoàng thượng là minh quân, lo lắng cho dân chúng, vì thiên hạ vạn dân lao tâm lao lực. Ly rượu này của thái tử nên kính hoàng thượng trước mới phải!”

“Ha ha ha!” Đông Phương Khải sảng lảng cười to, chỉ vào Mộ Dung Chính nói: “Mộ Dung a Mộ Dung, không ngờ khanh ở biên quan lâu như vậy, cái khác không học được, học được công phu khua môi múa mép cũng không tệ a!”

Mộ Dung Chính cẩn thận tỉ mỉ: “Thần chỉ là nói thật!”

“Hào hào hảo!! Uống cạn ly!” Đông Phương Khải nâng chén, mọi người lập tức làm theo, nhất thời quần thần dung hợp vô cùng.

Cơ hoàng hậu để ly rượu xuống, nhìn hướng Đông Phương Khải nói: “Nô tì đã lâu không thấy hoàng thượng vui mừng như vậy!”

“Hoàng hậu nói không sai, trăm hôm nay rất vui.”

Hàn quý phi thấy Cơ hoàng hậu và thái tử đều đã lên tiếng, nhất thời hướng con trai mình nháy mắt. Đông Phương Thực cũng nâng chén đứng lên: “Phụ hoàng, hôm nay bách quan tề tụ, quần thần hòa thuận, bên ngoài vạn gia an bình, thiên hạ thái bình. Đây chính là chuyện đáng ăn mừng nhất, nhi thần lấy một ly rượu nhạt, mong ước Thiên Khải vương triều chúng ta vĩnh viễn thịnh vượng, chúc phụ hoàng giang sơn thiên thu vạn đại, vĩnh viễn lưu truyền!”

“Lâm An vương nói rất hay! Chúc Thiên Khải vương triều vĩnh viễn thịnh vượng!”

“Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế!” Mọi người một hồi quý lạ, Đông Phương Khải cười to giơ tay lên: “Miễn lễ hết đi! Uống rượu uống rượu, hôm nay quần thần chúng ta cùng vui mừng!”

Tiếng đàn nhạc không ngừng, vũ nương uốn éo như rắn nước nhanh nhẹn đến, màu sắc rực rỡ, tư thái mỹ không thể nói. Nói trước mặt cái gì cũng không nghe thấy, chỉ có thể nhìn thấy những bình rượu lần lượt thay đổi, quần thần trò chuyện với nhau thật vui.

“Người đó chính là tướng quân Mộ Dung sao? Tin đồn hần là một chiến thần bất bại, chỉ cần có hần đóng ở địa phương, quân địch cũng không dám xâm phạm. Rất lợi hại!”

Mộ Dung Gấm không thể không chuyển ánh mắt sang bên cạnh, nhìn thấy cô gái nhút nhát bên cạnh nhìn chằm chằm Mộ Dung Chính ngồi trên đài cao, trong ánh mắt không còn là thận trọng sợ hãi, mà là sự sung bái, sáng đến mức khiến người ta không dám nhìn vào mắt.

Mộ Dung Gấm nhấc mày, khoe môi cũng giương lên, cuối cùng cũng không nói gì cầm đĩa gấp thức ăn. Mộ Dung Gấm không để ý, nhưng người bên cạnh cũng không bằng lòng bỏ qua cho nàng. Chiếc đĩa của nàng còn chưa đựng vào thức ăn, tay lập tức bị người khác cầm lấy. Nghiêng qua thấy Tô Diệp Ngâm mặt đỏ hồng mong đợi nhìn nàng: “Nàng có biết chuyện về Mộ Dung tướng quân không? Nàng biết hần sao?”

Mộ Dung Gấm bắt đầu đi để đĩa xuống: “Nàng hỏi chuyện này để làm gì?”

Nghe vậy Tô Diệp Ngâm mặt càng đỏ hơn: “Cái đó.....Ta.....Ta trước kia nghe được chuyện của Mộ Dung tướng quân, cho nên vẫn luôn sung bái hần, hần là.....Hần là là một anh hùng!”

Thấy nét mặt này của nàng Mộ Dung Gấm đầu tiên là kinh ngạc, sau đó là dờ khóc dờ cười than thở lắc đầu. Có câu nói, người thiếu nữ không có xuân, thế nhưng nha đầu này rõ ràng không lầm đối tượng chứ? Cô ấy coi phụ thân là anh hùng, Nàng cũng không nên yêu thích chứ? Thiên hạ không phải có nhiều thanh niên tài俊, hoàng tử hoàng tôn sao? Nàng rốt cuộc là lầm đối tượng rồi, cư nhiên coi trọng phụ thân của nàng?

Không nhận được trong đầu đem người cha không hiểu phong tình của mình cùng con cừu nhỏ đặt chung một chỗ, cuối cùng Mộ Dung Gấm không nhận được rung mình một cái, không dám tưởng tượng tiếp.

Mộ Dung Gấm từ trong suy nghĩ của mình trở lại, lại nghe được Tô Diệp Ngâm có chút ưu thương mà nói: “Nghe nói người trong nhà Mộ Dung tướng quân gặp nạn, hiện tại chỉ còn lại hai cha con bọn họ, hần nhất định rất đau lòng!”

Mộ Dung Gấm nâng ly rượu lên uống một ực hớp, vị cay khiến nàng lấy lại được bình tĩnh, hơi thở trên người lạnh xuống!

Cảm thấy ý lạnh trên người Mộ Dung Gấm, Tô Diệp Ngâm tay chân nhất thời trở lên luống cuống, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch: “Cái đó.....Ta nói sai cái gì sao?”

Mộ Dung Gấm thấy nàng thật tâm gấp gáp, chắc hẳn mới vừa vô tâm, thoáng thu lại hơi thở của mình, tránh cho hù dọa nàng!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Sủng: Tà Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Quyển 1 - Chương 10

Chợt một tiếng sáo du dương, trong trẻo vang lên, phá vỡ không khí cả yến hội, khiến cho mọi người không nhận được dừng lại động tác trên tay, lắng lắng nghe âm thanh tuyệt diệu giống như ở chốn trời truyền đến.

Tiếng sáo kia, trong suốt như nước suối chảy trong khe suối Ngọc Thạch, phát ra âm thanh ‘leng keng’ thanh thúy, giống như Thanh Long bay qua, vén lên màn tơ màu xanh biếc, khẽ vuốt gương mặt người. Âm thanh chuyển một cái, giống như người mới gặp gỡ rồi động lòng, mang theo tình cảm đặc biệt của thiếu nữ, lại giống như lời tâm sự giữa hai con người đau khổ triền miên, khiến cho người ta muốn ngừng cũng không ngừng được. Cuối cùng khi kết thúc, khiến cho người ta nhìn thấy một đôi thần tiên quyến lữ cùng nhau giữa núi xanh biển biếc, tình thơ ý họa, tiêu dao tự tại!

“Hào!” Đông Phương Khải vỗ tay, cho nên mọi người mới thu hồi suy nghĩ đang chìm trong âm luật kia lại, vỗ tay theo.

Lúc này, một dáng người yếu điệu chậm rãi, nàng toàn thân áo trắng như tuyết, thanh nhã như nước, lại vẻ mặt nhàn nhạt đẹp không gì sánh nổi, trong suốt như từ phía chân trời xa xôi mà đến. Giống như tiên tử rơi xuống phàm trần, mất đi đôi cánh, tuyệt vọng cùng tịch mịch.

Nàng tiêu dao mà đến, đối với tán thưởng của mọi người cũng không lộ ra buồn vui. Trên mặt không một mảnh quan tâm hơn thua, tay nàng cầm sáo ngọc cúi người hành lễ: “Thần nữ Hàn Tĩnh Ngọc tham kiến hoàng thượng, hoàng thượng vạn tuế, vạn tuế vạn vạn tuế.”

“Thì ra là nữ nhi bảo bối của Hàn khanh gia a! Không trách được có cây sáo thổi tuyệt vời như vậy.” Đông Phương Khải miễn lễ Hàn Tĩnh Ngọc, cười nói.

Hàn quốc công đứng dậy cười đáp lại, rồi lại tỏ vẻ hài lòng: “Hoàng thượng quá khen, tiểu nữ kém cỏi, có thể được hoàng thượng nghe, chính là phúc khí của nàng!”

“Khanh gia chớ khiêm tốn, đây đúng là tiên âm khúc tuyệt!” Nét mặt Đông Phương Khải giống như vẫn còn chưa trở về.

Mà Cơ hoàng hậu ngồi một bên thấy Hàn quốc phi há hê như thế, nhất thời tức giận, sắc mặt lại cười nói: “Hoàng thượng, cháu gái nó thì cũng đánh đàn rất hay, nếu không để cho nàng dâng một khúc?”

Đông Phương Khải giơ tay lên đồng ý.

Cầm án rất nhanh được bày lên, một cô gái toàn thân trang phục màu tím thêu kim án hoa văn bách hợp đi lên. Nàng cũng rất đẹp, nhưng lại cung Hàn Tĩnh Ngọc như hai thái cực, Hàn Tĩnh Ngọc là thanh nhã xuất thần tựa như tiên, mà nàng lại xinh đẹp cao quý như mẫu đơn. Hai người mỗi người một vẻ, ngược lại có chút không cân xứng.

Trên mặt của nàng hàm chứa nụ cười đắc ý, động tác tay chân thể hiện rõ nàng là cô nương khuê tú được trải qua sự giáo dục tốt, trong mắt hàm chứa sự kiêu ngạo, tự đắc của quý tộc. Nàng cúi nhẹ đầu đối với Đông Phương Khải: “Thần nữ Cơ Lam bêu xấu!”

Nói xong xoay người đi đến nơi đặt đàn, vung ống tay áo lên, lộ ra bàn tay trắng nõn, hồng hào, nhẹ nhàng sờ dây đàn một chút. Tiếng đàn của nàng không thanh nhã bằng Hàn Tĩnh Ngọc, ngược lại mang theo sự cao quý và hoa lệ, không khiến người ta trầm mê ở bên trong nhưng lại đặc biệt ý vị. Mặc dù người nghe không rung động như trước nhưng lại thích hợp với nơi xa hoa này hơn!

“Ba ba!” Âm thanh cuối cùng chấm dứt, lập tức có tiếng vỗ tay vang lên.

Cơ hoàng hậu hài lòng gật đầu: “Không hổ danh đứng đầu ngũ đại tài nữ Vân Đô, tiếng đàn khiến cho người nghe thấy thật thoải mái!”

Đông Phương Khải không hiểu hỏi: “Theo lời hoàng hậu ngũ đại tài nữ là như thế nào?”

Cơ hoàng hậu mỉm cười lại: “Hỏi hoàng thượng, đây là cách gọi của dân chúng đối với những nữ tử có tài, dung mạo tuyệt đẹp, người đứng thứ năm chính là tiểu thư Trương gia, nghe nói nàng am hiểu nhất là vẽ tranh tùy mặc, một bộ ‘Mẫu đơn các’, càng khiến cho vô số tài nữ ưu ái!”

“Ồ! Thật sự có những tài nữ như thế?” Đông Phương Khải ngạc nhiên nói.

Lần này một người khác trả lời, người nọ ngồi ở dưới Đông Phương Thực, dáng dấp không tính là xuất chúng nhưng lại nhìn cực kỳ thoải mái, hẳn chính là tam vương gia hồng thân vương Đông Phương Hồng, hẳn khẽ cười nói: “Phụ hoàng cũng không biết, ở bên ngoài, ngũ đại tài nữ Vân Đô phong hoa vô hạn! Danh hiệu thứ tư chính là tiểu thư nhà thái sư, tính đến kì nghệ, thần liên nhi cũng mặc cảm!”

Nói thế, Đông Phương Khải càng thêm tò mò: “Vậy xếp thứ ba là ai?”

Thủy thái phó đứng lên: “Hoàng thượng chê cười, xếp thứ ba là tiểu nữ Tô Nguyệt của thần, nha đầu kia cái gì cũng không thích, chỉ thích nữ công, dựa vào tay thêu tuyệt kỹ lấy được thứ hạng này, hạ thần rất xấu hổ!”

Hoàng tử thứ sáu Đông Phương Triệt chính là do Thủy đức phi của Thủy gia sinh ra. Hẳn là người giống với thái tử Đông Phương Trạch nhất trong bảy người, không chỉ có dáng vẻ bên ngoài mà còn có cả phong cách. Hẳn khẽ mỉm cười: “Phụ hoàng người còn nhớ ý phục màu trắng người thích nhất, người thêu văn án đồ kia chính là nàng.”

Đông Phương Khải bừng tỉnh hiểu ra: “Cư nhiên là nữ nhi của ái khanh a! Đây tú công, xứng đáng với danh tài nữ.”

“Đệ nhị tài nữ, hẳn chính là ái nữ của Hàn khanh?” Đông Phương Khải hiểu ra.

Hàn quốc công đứng dậy: “Hoàng thượng chê cười, chính là tiểu nữ!”

Hàn quý phi cười không cam chịu rơi về phía sau: “Hoàng thượng, mặc dù nói là đệ nhất đệ nhị, nhưng không ai phân biệt được cao thấp. Hai người đều am hiểu âm luật, nhưng dùng khác nhạc khí, sợ là không ai có thể phân cao thấp!”

Đông Phương Khai nghe vậy gật đầu tán đồng: “Ái phi nói đúng!”

Mà lúc này Đông Phương Khai mới nhớ tới một chuyện, quay đầu nhìn Mộ Dung Chính: “Mộ Dung, nếu trầm nhớ không lầm, hôm nay nữ nhi cầu khanh cũng tới. Thế nào lại không mang ra cho mọi người trông thấy?”

Mộ Dung Chính nghĩ thầm, còn là tránh không được sao? Đứng dậy chấp tay nói: “Nữ nhi của thần chưa từng thấy qua yến hội lớn như thế này, chắc là kinh ngạc, kính xin hoàng thượng thứ tội!”

Làm như không nghe thấy lời cự tuyệt của Mộ Dung Chính, giả vờ trêu ghẹo nói: “Hôm nay nếu ái khanh đã mang nữ nhi bảo bối đến, chẳng lẽ còn muốn che giấu?”

Cơ hoàng hậu cũng phụ họa: “Nơi này toàn thể gia tiểu thư, lại cùng lứa với Mộ Dung tiểu thư, để cho nàng có thêm bằng hữu, về sau sẽ không còn kinh hoàng!”

Tần quốc công cũng nói: “Chẳng lẽ Mộ Dung tướng quân không muốn cho nữ nhi gặp người?”

“Khụ! Không phải.” Sắc mặt Mộ Dung Chính có chút không tốt, nhưng lại biết hôm nay không cần được Mộ Dung Gấm xuất hiện trước mặt mọi người rồi.

Tất cả mọi người nhìn xung quanh, giống như là muốn đem tiểu thư thần bí duy nhất của nhà Mộ Dung ra ngoài. Mà ngồi ở phía sau, Tô Diệp Ngâm đứng tay Mộ Dung Gấm, nhìn chung quanh, thận trọng hỏi: “Nàng biết Mộ Dung tiểu thư sao?”

Mộ Dung Gấm sắc mặt bất động: “Biết tí thế nào? Không biết thì thế nào?”

Tô Diệp Ngâm há miệng, phát hiện mình không nói được câu nào. Mỗi lần nói chuyện với Mộ Dung Gấm nàng đều có cảm giác mình quá dần. Đúng lúc này phía trên truyền đến tiếng hô của thái giám: “Tuyên Mộ Dung Gấm yết kiến!”

Mọi người nhất thời đưa mắt nhìn sang cửa, giống như muốn nhìn rõ rốt cuộc Mộ Dung Gấm có ba đầu sáu tay gì.

Ngay cả Tô Diệp Ngâm cũng nhìn theo, không để ý đến người ngồi bên cạnh mình đứng dậy rồi đi. Trong chốc lát, một âm thanh thanh thúy vang lên: “Thần nữ Mộ Dung Gấm, tham kiến hoàng thượng!”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Sủng: Tà Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 11

“Thần nữ Mộ Dung Gấm, tham kiến hoàng thượng!”

Âm thanh trong sáng không chứa tạp chất vang lên dưới đại điện, mọi người kinh ngạc quay đầu nhìn, đã nhìn thấy một bóng dáng nho nhỏ đang quỳ dưới đại điện. Không đặc biệt, cũng không xuất sắc, nhưng lại khiến người ta không thể bỏ qua.

Đông Phương Trạch là người duy nhất nhìn thấy Mộ Dung Gấm đứng dậy đi tới, nhưng hắn cũng không biểu lộ gì, vẫn giữ nguyên nụ cười như cũ.

“Dừng! Không phải chỉ là một tiểu nha đầu thôi sao?” Âm thanh non nớt giọng khinh thường vang lên. Mặc dù phía sau không nghe được nhưng Mộ Dung Gấm lại nghe thấy rõ ràng. Cho nên nàng ngẩng đầu lên nhìn người nói câu ấy, ánh mắt lạnh băng tới.

Người vừa nói chính là bát công chúa gương mặt giống như đúc cừu hoang tử Đông Phương Nhuận, hiện nay được phong là Nhuận vương. Trên mặt Đông Phương Hiểu mặc dù cũng là cao ngạo, nhưng lại không mang cho người khác cảm giác coi thường, ngược lại có điểm giống một đứa bé chưa hiểu chuyện. Bị Mộ Dung Gấm đảo qua như vậy, miệng của nàng như bị đóng lại, không thể lên tiếng! Chỉ có thể dùng ánh mắt trừng lại, che dấu chột dạ trong nháy mắt của mình!

“Ha ha! Mộ Dung, đây chính là nữ nhi bảo bối của khanh a, cũng giống bát công chúa của trẫm, cũng là một nữ nhân đây!” Đông Phương Khai cười vang nói, sau đó giơ tay lên: “Đứng lên đi!”

Mộ Dung Gấm đáp tiếng đứng lên, Mộ Dung Chính miễn cưỡng cười một tiếng: “Nàng làm sao có thể đánh đồng với công chúa được, hoàng thượng khiến thần xấu hổ rồi!”

“Người tên là gì?” Đông Phương Khải nhìn Mộ Dung Gấm đang cúi đầu hỏi.

Người không phải đã sớm biết sao? Trong lòng mặc dù nghĩ vậy nhưng Mộ Dung Gấm làm bộ khéo léo trả lời: “Hoàng thượng, thần nữ Mộ Dung Gấm!”

“Mộ Dung Gấm, thêu gấm thêu hoa, ha ha! Tên rất hay!”

Đông Phương Khải khen lớn, sau đó lại cho người mang thưởng cho Mộ Dung Gấm ít đồ vật. Mộ Dung Chính lúc này mới kêu Mộ Dung Gấm ngồi xuống cạnh mình, sau đó không ngừng nhận lấy những lời nịnh nọt khen tặng, nào là nữ nhi rất xinh đẹp..., Mộ Dung Gấm cũng không thể ngồi yên một bên, tiếp nhận mọi người mời rượu.

Cảm thấy nhiều ánh mắt ở đối diện nhìn qua, Mộ Dung Gấm biết đây chính là ánh mắt ôn hòa của Đông Phương Trạch, mang theo hàn băng là của Đông Phương Thực, hai vị vương gia khác chỉ là thăm dò. Chỗ có Đông Phương Nhuận nhìn chăm chăm Mộ Dung Gấm, ánh mắt có chút kỳ cục và oán khí.

Mộ Dung Gấm không muốn quan tâm những thứ kia, hiện tại nàng chỉ muốn làm cách nào để không có người mời rượu nữa. Mà nàng cũng biết, kể từ hôm nay, những ngày tháng an nhàn của nàng sẽ chấm dứt!

Trong khi tất cả mọi người đều nịnh bợ, một người tâm tình cũng thấp xuống, đó chính là Tô Diệp Ngâm. Thời điểm nàng nghe thấy âm thanh của mộ dung gấm nàng cả kinh không nói nên lời. Nàng vốn tưởng Mộ Dung Gấm cũng như nàng là tiểu thư con vợ nhỏ, hoặc là thứ nữ không được sủng ái, lại không nghĩ rằng nàng ấy chính là Mộ Dung Gấm tiểu thư, đã thế nàng lại còn hỏi Mộ Dung Gấm đầu rồi, thì ra người đang ở trước mặt mình a!

Vốn nàng còn tưởng mình kết giao được bằng hữu! Nàng ấy là người như vậy, sợ rằng không muốn làm bằng hữu với nàng đi! Nghĩ như vậy tự ti trong lòng nàng dâng lên, từng chút từng chút bao trùm lên cả người.

Mà đối lại bản bên ngoài, Đông Phương Hiểu giận dữ nắm khăn trong tay mình, cắn môi oán hận nói: “Lại là nàng!”

Liên phi ở bên cạnh nghi ngờ hỏi: “Chẳng lẽ Hiểu nhi đã gặp qua Mộ Dung tiểu thư?”

Đông Phương Hiểu sắc mặt không tốt nói: “Hôm nay đi tìm nữ nhân kia gặp được. Chỉ là nàng không báo tên cho con, chỉ nói mình là con vợ nhỏ của một kim hộ. Cư nhiên dám lừa con!”

Liên phi nghe vậy, sắc mặt chìm xuống: “Hiểu nhi, mẫu phi nói cho con bao nhiêu lần rồi? Người kia là tiểu di của con, nếu như con cứ xưng hô với nàng như vậy, mẫu phi sẽ tức giận!”

“Biết biết!” Đông Phương Hiểu mặt không nhìn được nói, ngay sau đó chuyển sang chuyện khác: “Mẫu phi, người hôm nay nói con đi tạo quan hệ với Mộ Dung Gấm, có cần thiết phải như vậy không? Không phải chỉ là một tiểu thư thôi sao? Sao con lại phải đi lấy lòng nàng?”

“Hiểu nhi, con không phải hiểu, nàng là người con phải đối đãi cho tốt!” Liên phi thờ dài, nhìn dài cao xa xa, vẻ mặt khó lòng nói.

“Mẫu phi, nói cho con biết đi!” Đông Phương Hiểu năn nỉ nói, nàng cũng vô cùng hiếu kỳ.

Liên phi suy nghĩ một chút, cũng hỏi ngược lại: “Hiểu nhi! Con có biết đêm qua phụ hoàng con qua đêm ở đâu?”

Đông Phương Hiểu trong lòng kỳ quái, nhưng vẫn hỏi đáp: “Ồ chỗ Lệ quý nhân!”

“Đúng a! Trong hoàng cung này, phi tử được hoàng thượng sủng ái vĩnh viễn không chỉ có một. Khi hoàng thượng sủng ái con hoặc ta, những phi tử và công chúa khác thấy ta và con phải thối lui ba phần, nhưng nếu phụ hoàng con sủng ái người khác, chúng ta phải nhìn sắc mặt họ sống qua ngày!”

Đông Phương Hiểu giận tái mặt, lộ ra bộ dạng không nên thuộc về tuổi của nàng, âm lãnh nói: “Vậy hãy để cho hoàng thượng không thể đi đến chỗ người khác, con.....”

Đông Phương Hiểu còn muốn nói lại bị Liên phi cắt đứt, đành nghe nàng tiếp tục nói: “Ta chỉ nói một phía, cung chiều của đế vương cho dù là ở một nơi hay nhiều nơi, mặc kệ hiện tại vinh sủng được bao nhiêu, chung quy lại sẽ có ngày mất đi. Nhưng bất đồng với chúng ta, ở trong triều đình này, nhà mộ dung lại vĩnh viễn được hoàng thượng tin tưởng, sủng ái!”

“Mộ Dung Chính tay cầm trăm vạn đại quân, trấn thủ một phương biên thủy, gần mười năm nay luôn cần trọng, khiến cho người ta không thể tìm ra một sai lầm. Mà hoàng thượng lại cực kỳ tin tưởng hắn, mà sự tin tưởng này sẽ vẫn được tiếp tục. Bởi vì sự tin tưởng này, ba vị quốc công và hai đại công thần cũng phải thua Mộ Dung tướng quân ba phần, cũng không có ai dám đắc tội với nhà Mộ Dung!”

“Vi tranh đoạt vị trí kia, hiện tại mấy gia tộc lớn đều muốn lôi kéo Mộ Dung Chính. Nhưng Mộ Dung Chính làm người quá chính trực, muốn lôi kéo cũng cực kỳ khó khăn. Cho nên tất cả mọi người đều hướng tới nữ nhi duy nhất của nhà Mộ Dung. Nếu như ai có thể tạo mối quan hệ cùng nàng, không thể có được sự trợ giúp lớn nhất nhưng tới lúc cần có thể phát huy tác dụng. Nếu con không muốn trải qua những ngày tháng kham khổ, liền theo lời của ta mà làm đi!”

Liên phi nói xong liền trầm mặc không nói nữa, nàng tin tưởng Đông Phương Hiểu sẽ hiểu ý của mình. Hôm nay ngũ vương tranh đấu, nàng có thể lực yếu nhất. Cho nên nàng nhất định phải lấy được sự trợ giúp của nhà Mộ Dung, có binh quyền trong tay, so với cái gì cũng không quan trọng bằng.

Đông Phương Hiểu tự nhiên hiểu lời Liên phi nói, nhưng ngay cả như thế, để cho nàng đường đường là một công chúa đi lấy lòng một tiểu thư thế gia nhỏ

nhỏ kia, trong lòng nàng làm sao có thể bình tĩnh được?

Nơi không ai thấy, Đông Phương Hiểu rơi vào âm u, nhưng khi quay đầu vẫn là công chúa cao quý như cũ, giống như mới vừa rồi chỉ là ảo giác!

Mà một bên thái tử phi nhìn mọi người vây quanh Mộ Dung Gấm, tay áo bị nắm nhấn lại, danh tiếng tài nữ của nàng đã bị đoạt rồi còn chưa nói, tại sao cái bộ dạng bình thường y hệt Mộ Dung Cẩm Đồ kia lại được hoan nghênh hơn nàng? Nàng ta chỉ là tiểu thư của một thế gia nho nhỏ, còn mình là thái tử phi tôn quý!

Trong nội tâm không cam lòng, nụ cười trên mặt của Tôn Phi Phi cũng không duy trì được. nàng đột nhiên nghĩ đến người có lẽ không vui nhất là bát công chúa Đông Phương Hiểu, không khỏi quay đầu lại. Quả nhiên sắc mặt nàng ta có chút khó coi. Nhất thời trong mắt lóe lên một tia tính toán, ngay sau đó đôi môi đỏ thắm nâng lên, xem ra không cần nàng ra tay!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Sủng: Tà Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 12: Sao nàng lại tới đây?

Tất cả mọi người nhìn chằm chằm mình khiến cho Mộ Dung Gấm muốn bỏ chạy cũng không được. Bất đắc dĩ chỉ có thể cùng với Mộ Dung Chính uống rượu, cuối cùng mộ dung chính lại là người say trước.

Rốt cuộc thoát được nhóm người kia, ra khỏi hoàng cung phát hiện đã là nửa đêm. Văn Từ Khiêm giúp đỡ nàng Mộ Dung Chính lên xe, sau đó mới lo lắng hỏi Mộ Dung Gấm: “Cẩm nhi, thân thể có khó chịu không?”

Mộ Dung Gấm lắc đầu một cái: “Tất cả rượu đều được phụ thân đỡ giúp, con không uống được bao nhiêu. Ngược lại sợ rằng tối nay phụ thân sẽ rất khó chịu!”

Mộ Dung Gấm nói dối, nàng mới là người phải đỡ rượu thay Mộ Dung Chính. Nếu không tối nay sợ rằng Mộ Dung Chính sớm uống đến phun ra. Hiện tại Mộ Dung Chính không phải là say quá mức, Mộ Dung Gấm thả một số thứ vào rượu của hắn. Như vậy mới khiến hắn mơ hồ, dễ gạt những người kia!

Văn Từ Khiêm đau lòng vỗ vỗ đầu vai nàng: “Đi thôi! Về phủ trước rồi nói.”

Bánh xe ngựa lóc cóc di chuyển, bên trong xe ai cũng không lên tiếng. Văn Từ Khiêm cũng bị mời rượu rất nhiều, hiện tại cũng không khá hơn. Mộ Dung Gấm đẩy không được cái đầu của Mộc Hương đang gối lên vai nàng, lại thấy nha đầu kia ngủ say như chết. Đoán chừng hiện tại có ném nàng ta xuống cũng không biết, bất đắc dĩ lắc đầu. Mộ Dung Gấm lục lọi trên người một hồi, lấy ra một bình sứ nhỏ. Mở nắp lấy một viên thuốc đưa cho Văn Từ Khiêm: “Nghĩa phụ ăn một viên đi, đây là thuốc giải rượu!”

Văn Từ Khiêm liếc nhìn, cũng không hỏi nhiều, cầm lấy trực tiếp nuốt vào. Nhất thời cảm giác mát lạnh từ cổ họng đi xuống, thư thái không ít. Mộ Dung Gấm nuốt một viên, suy nghĩ một chút dứt cho Mộ Dung Chính hai viên, lúc này mới tựa vào vách xe nghỉ ngơi.

Trở lại phủ tướng quân, Mộ Dung Gấm bảo người đi nấu trà giải rượu, lại phân phó người chăm sóc cho Mộ Dung Chính. Lúc này mới trở về phòng của mình, cũng là rất mệt, vừa đặt lên giường liền ngủ thiếp đi!

Đường Trúc đưa Mộc Hương ngủ như heo chết về phòng của nàng, trở lại thấy Mộ Dung Gấm của như vậy nằm trên chăn ngủ thiếp đi, đôi mắt lạnh lùng lóe lên một tia đau lòng. Tiến lên nâng thân thể nhỏ nhỏ của Mộ Dung Gấm lên, rón rén cởi áo ngoài cho nàng, chỉ để lại áo lót, lúc này mới đặt nàng vào trong chăn, sau đó cời tóc phức tạp trên đầu nàng. Cả quá trình nàng làm rất cẩn thận, cực kỳ nhẹ nhàng, sợ mình không cẩn thận khiến Mộ Dung Gấm thức giấc.

Rốt cuộc làm xong tất cả, nàng đóng cửa đi ra ngoài, nhưng cũng không đi ngủ mà ôm kiếm đứng tựa vào cột. Mặc dù phủ tướng quân sẽ không có nguy hiểm gì nhưng chuyện thù hận này đã là thói quen của nàng.

Nhìn đêm đen tối mịt, mặc dù không có ánh trăng nhưng trong mắt của Đường Trúc lại rất đẹp, có thể tự do thực hiện công việc của mình, không có gì có thể tốt đẹp hơn!

Ngày thứ hai, Mộ Dung Gấm bị âm thanh như Ma tước của Mộc Hương đánh thức: “Tiểu thư, mau dậy đi, xảy ra chuyện lớn!”

Mộ Dung Gấm xoa xoa cảm giác đau đốn ở trên trán, mặc dù đã uống thuốc, nhưng ngày hôm qua uống thật sự rất nhiều. “Chuyện gì?”

Mộc Hương nắm hai vai của Mộ Dung Gấm, kích động nói: “Tiểu thư, sáng sớm hôm nay hoàng thượng hạ thánh chỉ, phong người làm Cẩm Hoa quận chúa. Còn ban thưởng rất nhiều đồ, tướng quân đã nhận thánh chỉ, hôm nay cũng có rất nhiều người mang quà tặng tới, phòng khách cũng đã chật đầy!”

Mộ Dung Gấm đứng dậy rửa mặt, tiếp theo là bị Mộc Hương lôi đi. Chưa vào đến phòng khách đã nghe thấy tiếng cười nói chúc mừng... Mà cha của nàng cũng đang ở trong đó hàn huyên. Bước vào quả nhiên như Mộc Hương nói. Quà tặng chất đống như núi, hơn nữa mọi thứ đều đắt tiền. Vòng qua

đồng đồ đi tới đứng bên cạnh Mộ Dung Chính: “Phụ thân!”

Nghe vậy, Mộ Dung Chính xoay người lại, đau lòng nói: “Đêm qua uống nhiều như vậy nhất định con rất khó chịu! Mau trở về ngủ tiếp, nơi này đã có phụ thân!”

“Đúng a! Nghe tướng quân nói, ta mới biết hôm qua con uống không ít. Là ta sơ ý, ta sẽ kêu người đi nấu canh đưa qua cho con!” Văn Tử Khiêm lo lắng nói.

Mộ Dung Gấm nhất thời thấy trong lòng ấm áp: “Phụ thân, nghĩa phụ, không cần lo lắng. Con không sao!”

Hai người không đồng ý nhìn nàng, còn muốn nói tiếp lại bị âm thanh bên ngoài cắt đứt: “Bát công chúa đến!”

Ba người nhìn nhau, đành phải ra ngoài nghênh đón. Chỉ là bát công chúa cho dù có tôn quý nhưng cũng không được phong hào, cho nên Mộ Dung Chính và Văn Tử Khiêm chỉ chấp tay khom lưng, mà Mộ Dung Gấm khẽ hạ người: “Tham kiến bát công chúa!”

Đông Phương Hiểu trang phục vẫn luôn là hoa lệ chói mắt, giờ tay lên nói: “Miễn lễ!”

“Tạ công chúa!”

Ba người vừa đứng thẳng người dậy, Đông Phương Hiểu sai mấy cung nữ mang đồ lên. Nàng cười nhìn Mộ Dung Gấm nói: “Đây là một chút tâm ý của mẫu phi ta, nàng nói hi vọng về sau người thường đến hoàng cung chơi một chút. Chúng ta cùng tuổi với nhau, có thể trở thành bằng hữu!”

Mộ Dung Gấm nhận lấy quà tặng, không nhìn tới Đông Phương Hiểu giả vờ tỏ vẻ hiền hòa: “Tạ công chúa nâng đỡ, nhưng thần nữ thân phận hèn mọn, làm sao có thể trở thành bằng hữu của công chúa được?”

Đông Phương Hiểu trong lòng cười lạnh, người biết là tốt rồi! Nhưng trên mặt nàng vẫn thân thiện như cũ, liềm mạng kéo tay Mộ Dung Gấm làm nũng: “Mẫu phi nói người lớn hơn ta một chút xíu, cho nên coi như là tỷ tỷ của ta, sau này ta liền gọi người là Cẩm Hoa tỷ tỷ nà! Còn có a, không bao lâu nữa là đến sinh nhật mười năm tuổi của muội, đến lúc đó Cẩm Hoa tỷ tỷ nhất định phải tới đó!”

Mộ Dung Gấm cười khê: “Công chúa thương yêu, thần nữ không dám từ chối. Đến lúc đó công chúa không ghét bỏ quà tặng của thần nữ một chút là tốt rồi!”

“Không có!” Đông Phương Hiểu thấy Mộ Dung Gấm dễ dụ, cũng lười suy nghĩ chuyện khác, lôi kéo nàng nói: “Không bằng người dẫn ta đi dạo thăm phủ tướng quân một chút, có được hay không?”

“Mời công chúa đi bên này!” Mộ Dung Gấm dẫn đường cho Đông Phương Hiểu.

Mộ Dung Chính và Văn Tử Khiêm nhìn đám người đi xa, nhìn không được cảm thán: “Cẩm nhi vẫn luôn hiểu chuyện, nhưng cũng bởi vì quá hiểu chuyện nên khiến người ta nhìn thấy đau lòng!”

Văn Tử Khiêm cũng than thở: “Cẩm nhi cũng là không muốn làm khó người. Mặc dù người vẫn được hưởng ân sủng nhưng dù sao lòng quân cũng khó dò!”

Hai người chuẩn bị xoay người, lúc này mới thấy vẫn còn có một người đứng ở bên cạnh cửa. Chỉ là nàng không lên tiếng, cảm giác tồn tại quá thấp nên mới không có người chú ý đến nàng. Thấy hai người nhìn qua, nàng nhất thời đỏ bừng cả mặt, nỗ lực bình ổn hơi thở mới hành lễ: “Tiểu nữ Tô Diệp Ngâm gặp qua tướng quân, gặp qua Văn sư gia!”

Mộ Dung Chính sững sờ, hẳn không biết người trước mặt. Ngược lại Văn Tử Khiêm giờ tay lên đáp lễ nói: “Thì ra là nhị tiểu thư Tô gia, người cũng là đến tìm Cẩm nhi sao?”

Tô Diệp Ngâm khàn trương nhìn Mộ Dung Chính một chút, thấy hắn lạnh lùng, nhất thời không biết phải làm sao. Nghe được câu hỏi của Văn Tử Khiêm cả kinh, lời nói không mạch lạc: “Phải...A.....Ta!”

Mộ Dung Chính xoay người rồi đi, Văn Tử Khiêm có ý tốt: “Nếu đúng như vậy thì ta sai người đưa tiểu thư đến hậu viện!”

“À?.....Vâng!” Tô Diệp Ngâm đồng ý. Ánh mắt liếc thấy bóng dáng cao lớn lạnh lùng của Mộ Dung Chính, to lớn đồng thời lại mang theo sự cô đơn vô hạn. Mà một màn này rơi vào mắt Văn Tử Khiêm, khiến cho hắn cả kinh thiếu chút nữa bật cười. Nhưng cuối cùng vẫn nhịn được, gọi người đưa Tô Diệp Ngâm ra hậu viện.

Trong vườn hoa, Đông Phương Hiểu nhìn chung quanh. Vốn tưởng vườn hoa này sẽ không như ngự hoa viên trăm hoa đua nở thì cũng là cảnh đẹp. Nhưng không nghĩ chỉ toàn màu xanh, thỉnh thoảng có vài bông hoa dại không biết tên. Nhìn như vậy nàng buồn bực một hồi: “Vì sao trong vườn hoa này không có màu đỏ?”

Mộ Dung Gấm nói: “Màu đỏ dễ chết, cần tỉ mỉ chăm sóc. Phủ tướng quân không thích hợp cho chúng sinh trưởng!”

“Vậy thì cũng phải có những loại hoa khác chứ? Vì sao một đóa cũng không nhìn thấy?” Câu hỏi có phần không kiên nhẫn.

“Công chúa nhìn muôn hoa khoe sắc trong hoàng cung quen rồi, những loại hoa nhỏ này dĩ nhiên sẽ không lọt vào trong mắt người. Bằng không mời

công chúa dời qua phòng khách uống cốc trà?” Mộ Dung Gấm vẫn như cũ nhẹ nhàng dễ chịu nói.

Đông Phương Hiểu sắc mặt có chút khó coi. Mặc dù làm theo ý tứ của Liên phi muốn tạo quan hệ với Mộ Dung Gấm, nhưng lại bị Mộ Dung Gấm không lạnh không nhạt khiến nàng không biết phải làm như thế nào. Nhìn cả vườn một màu xanh, tâm tình nàng càng thêm phiền não. Không đợi Mộ Dung Gấm tìm người dâng trà viện có rồi đi, Tô Diệp Ngâm theo nàng tới cũng đã bị nàng lãng quên.

Rốt cuộc cũng tiến được vị công chúa phiền toái kia đi, Mộ Dung Gấm hái một bông hoa đại ngữ nhạ: “Muôn hoa đua thắm khoe hồng nhưng cũng chỉ có một thời gian ngắn. Còn không bằng hoa nhỏ này, một mình đẹp nhất một phương, hương thơm tự do bay khắp hướng!”

Nghe được tiếng bước chân nhỏ nhỏ, Mộ Dung Gấm quay đầu lại, nhìn thấy người tới liền sùng sốt: “Sao nàng lại tới đây?”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Sủng: Tà Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 13: Cưới mẹ kế?

Mộ Dung Gấm kinh ngạc nhìn cô gái đang chậm rãi bước đến. Từ trong mắt nàng có thể thấy được sự cô đơn và bi thương, còn có một chút tức giận, không ngờ hỏi: “Sao nàng lại tới đây?”

“Mộ Dung tiểu thư cảm thấy ta không xứng tới đây sao?” Tô Diệp Ngâm lần đầu tiên nói chuyện không cà lăm, tuy nhiên sắc mặt vẫn giận dữ.

Mộ Dung Gấm nghe thấy những lời này, mơ hồ nghĩ thấy mùi thuốc súng, có chút nghi ngờ: “Nàng đang tức giận?”

“Không dám!” Tô Diệp Ngâm quát cường nói, mang theo ý tức giận: “Mộ Dung tiểu thư là tiểu thư đứng đầu Vân Đô, hôm nay lại được phong làm quận chúa, ta làm sao dám tức giận với người?”

Mộ Dung Gấm lần này hoàn toàn xác định, cô gái này đang tức giận với mình. Trong nháy mắt có chút mơ hồ không hiểu, nhưng suy nghĩ một chút liền thông suốt: “Chẳng lẽ nàng giận ta không nói cho nàng biết tên?”

Tô Diệp Ngâm không nói, thế nhưng vẻ mặt cho thấy Mộ Dung Gấm đoán đúng.

Mộ Dung Gấm im lặng. Mặc dù nàng không nghĩ giải thích, nhưng cô nương này nàng cũng không ghét. Huống chi nàng ta hình như rất ngưỡng mộ phụ thân mình. Không để cho nàng mất kiên nhẫn, nói: “Ta không phải cố ý không nói cho nàng biết, chỉ là ta không muốn cho người khác biết thân phận của ta. Huống chi giữa bằng hữu tên và thân phận quan trọng như vậy sao?”

Tô Diệp Ngâm nghe vậy chợt quay đầu, không thể tin được nhìn Mộ Dung Gấm: “Bằng hữu? Nàng nói.....Nàng nói chúng ta là bằng hữu?”

Nàng có nói sao? Mộ Dung Gấm có chút kỳ quái tại sao mình lại nói ra lời này. Nhưng thấy ánh mắt trông đợi của nàng ta, vẫn gật đầu, nghĩ thầm: Thôi! Dù sao người này đơn thuần không có tâm tư gì khác, làm bằng hữu cũng không tồi!

Nàng vừa mới gật đầu, sau một khắc liền bị cầm tay, người vừa giận dữ kia tươi cười, hưng phấn không thôi: “Nàng thật sự coi ta là bằng hữu sao? Ta còn tưởng nàng ghét bỏ ta!”

Sắc mặt nàng hơi bi thương: “Tô gia không có người nào nguyện ý làm bằng hữu với ta, bọn họ nói ta đàn. Ngay cả bát công chúa cũng ghét bỏ ta, nàng chính là người bạn đầu tiên của ta!” Nói xong, nàng ta lại vui mừng, giống như một đứa bé!

Mộ Dung Gấm im lặng, nhưng không bài xích người đơn thuần này, cho nên cứ mặc cho nàng quán mình. Cuối cùng, Mộ Dung Gấm mới phát hiện nàng người này xấu hổ là sai lầm rồi. Rõ ràng hôm qua còn xấu hổ một câu nói cũng không hoàn chỉnh, không ngờ kể từ khi nàng nói một câu “bằng hữu” nàng liền thay đổi thành nói nhảm. Hơn nữa giống như một cái đuôi phiền phức.

Thật vất vả đuổi nàng đi, lại nghe nàng nói sẽ trở lại. Mộ Dung Gấm thiếu chút nữa từ trên ghế trượt xuống: tha nàng đi!

“Cảm nhĩ!” Văn Từ Khiêm đi vào nhìn thấy Mộ Dung Gấm không còn hơi sức nằm ở trên bàn, nhất thời cảm thấy buồn cười: “Là bị Tô tiểu thư quán?”

Mộ Dung Gấm ngẩng đầu, cầm đặt trên mặt bàn, bất đắc dĩ nói: “Nàng là người đơn thuần, không ghét nổi!”

“Cảm nhĩ không muốn thương tổn người ta!” Văn Từ Khiêm giống như nhìn rõ tất cả, con ngươi lóe sáng, thần bí lại gần, nhỏ giọng nói: “Cảm nhĩ, mới vừa rồi ta nhìn thấy ánh mắt của Tô tiểu thư với cha con.....”

Văn Từ Khiêm còn chưa nói hết, Mộ Dung Gấm đã ‘vụt’ dậy. cả kinh nói: “Nghĩa phụ, người đừng tùy tiện ghép đôi, bọn họ làm sao thích hợp?”

Văn Từ Khiêm nghe vậy ngược lại nghiêm túc ba phần: “Cảm nhĩ, ta hiểu rõ ý của con. Tô tiểu thư và cha có tuổi chênh lệch khá xa, nếu như gả tới sẽ thua thiệt. Nhưng con không nghĩ qua, cha con độc thân nhiều năm như vậy, nên có người ở bên chăm sóc hân. Quá khứ ta không thấy ai, hôm nay lại

thấy ánh mắt Tô tiểu thư rõ ràng là có ý với phụ thân con. Hơn nữa tính tình nàng lại đơn thuần, chắc hẳn sẽ dễ tiếp nhận. Nếu như nàng có thể gả, ta cảm thấy đây là một chuyện tốt!”

Mộ Dung Gấm trầm mặc, mặc dù nàng không thể giải thích tình yêu nam nữ, nhưng bị Văn Từ Khiêm nhắc nhở, nàng nghĩ mình nên tìm mẹ kế, nhưng.....Nghĩ thế nào cũng rất kỳ cục, phát tay một cái: “Nghĩa phụ, người để con suy nghĩ chút đã!”

“Ha ha! Vậy con hãy suy nghĩ cho kỹ một chút đi!” Văn Từ Khiêm cũng không ép nàng, nhưng hẳn có thể khẳng định Mộ Dung Gấm cuối cùng sẽ đáp ứng. Dù sao a.....Dưới đáy lòng hẳn thở dài một hơi, dù sao Mộ Dung Gấm vẫn còn rất quan tâm tới phụ thân nàng. Nếu như suy nghĩ cho mộ dung chính, nàng nhất định sẽ đồng ý!

Cả buổi chiều, Mộ Dung Gấm có chút đần độn, hoàn toàn rối rắm không biết mình có nên tìm một mẹ kế, ngay cả cơm tối cũng vội vã ăn vài miếng liền bỏ đĩa.

Kêu Mộc Hương chuẩn bị nước tắm, Mộ Dung Gấm ngâm người trong thùng, từng chút từng chút xối nước vào người, suy nghĩ lại không biết ở phương nào.

Đường Trúc mang y phục sạch vào nhìn thấy Mộ Dung Gấm ngẩn người ở trong thùng, không khỏi lên tiếng nhắc nhở: “Tiểu thư, ngâm nước lâu đối với thân thể không tốt, dậy sớm một chút đi!”

Mộ Dung Gấm hồi hồn, nhận lấy khăn long Đường Trúc đưa tới nhẹ nhàng lau chùi thân thể, sau đó cầm quần áo mặc từng cái vào.

Mới vừa tắm xong, dĩ nhiên tinh thần rất sáng khoái. Không để cho Đường Trúc và Mộc Hương đi theo, Mộ Dung Gấm một mình tản bộ. Khi nàng hồi hồn mới phát hiện mình đứng trước thư phòng của Mộ Dung Chính. Nhìn qua cửa sổ nhỏ, nàng có thể nhìn thấy gương mặt nghiêm túc của Mộ Dung Chính. Hắn hình như đang đọc sách, thỉnh thoảng nhíu mày, thỉnh thoảng lại hơi nhíu lên, so với dáng vẻ bình thường, hẳn bông lộng hơn rất nhiều!

Nhìn gò má của hắn, Mộ Dung Gấm giống như thấy được đêm mưa ấy, người đàn ông này ôm chặt lấy mình vui mừng khóc ra tiếng, khóc đến mức không có hình tượng chút nào. Giống như nàng chính là thế giới của hắn, chỗ dựa duy nhất của hắn. mà nàng cũng là lần đầu tiên hiểu thế nào là tình thân. Nàng cùng dòng máu với hắn, mối liên hệ giữa hai người ai cũng không thể cắt đứt.

Nàng không hpair là một người tốt bụng. Đã từng, nàng không chút do dự cắt đứt một sinh mạng của một người, dù đối tượng chỉ là một đứa trẻ vô tội. Nhưng bây giờ, hình như nàng không làm được!

Mộ Dung Gấm nhìn tay mình, đã từng, nàng chỉ biết tay mình duy nhất chỉ để lấy đi sinh mạng người. Nhưng sau khi sống lại, nàng học được nấu cơm, học được tay không chỉ cầm chủy thủ hay sung lục đen ngòm, mà đôi tay này còn có thể cứu người! Ngẩng đầu nhìn về phía cửa sổ, Mộ Dung Gấm nhàn nhạt cười. Tất cả đều là người đàn ông này cho mình, khiến cho nàng tôn kính cùng yêu thương _____phụ thân!

Người khiến cho nàng chân chính yêu thương ở thế giới này cũng chỉ có hắn mà thôi. Mà những người khác, cũng vì quan tâm hắn, cho nên nàng mới để ý, nàng có cũng được mà không có cũng chẳng sao!

Trong đầu hồi tưởng lại lời nói của Văn Từ Khiêm, Mộ Dung Gấm không còn mê hoặc. Mặc kệ Tô Diệp Ngâm như thế nào, nàng sẽ không để cho nàng trở thành mẹ kế của mình, ít nhất là hiện tại tuyệt đối sẽ không!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Sủng: Tà Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 14: Đồng ý lời mời du hồ

Kể từ khi Mộ Dung Gấm được sắc phong, thiệp mời được đưa tới phủ Mộ Dung chất đầy bàn, không phải là muốn tới bái kiến thì chính là mời thăm. Bất đắc dĩ Mộ Dung Gấm tùy tiện đáp ứng một, dù sao chuyện sớm hay muộn, không bằng dứt khoát một chút.

Mở cửa phủ ra, Mộ Dung Gấm liếc mắt nhìn thấy xe ngựa hoa lệ kia, trông mắt cũng sắp rời ra. Nàng chỉ lung tung đáp ứng, sẽ không trùng hợp như vậy chứ? Vừa định xoay người trở về phủ, sau lưng lại có tiếng gọi nàng.

“Mộ Dung tiểu thư, bọn điện đội đã lâu.”

Mộ Dung Gấm xoay người, biểu tình cứng ngắc, nhưng vẫn giữ vững nụ cười: “Thái tử điện hạ vì sao lại tới?”

Đông Phương Trạch cười nhìn nàng: “Mộ Dung tiểu thư không phải đồng ý hôm nay bồi bọn điện cùng đi du hồ sao? Cho nên bọn điện là đặc biệt tới đón Mộ Dung tiểu thư!”

Mộ Dung Gấm nhìn về phía Mộc Hương, ý tứ hỏi: Ta nhận lời mời này sao?

Mộc Hương mặt không vẻ gì gạt đầu, mơ hồ còn nhìn thấy nàng hã hê trong lòng.

Mộ Dung Gấm thăm hặn, nhưng vẫn là bước xuống: “Làm phiền thái tử điện hạ rồi!”

Đông Phương Trạch vô cùng nho nhã đem rèm vén lên, làm dấu tay với Mộ Dung Gấm: “Xin mời!”

Mộ Dung Gấm ngồi vào, Đông Phương Trạch cũng đi theo vào, hai người hai bên, trung gian có một bàn trà, phía trên để một ít điểm tâm, còn có một bình trà xanh. Xe ngựa chậm rãi đi, Mộ Dung Gấm xuyên qua cửa sổ nhìn ra ngoài, tận lực bỏ rơi ánh mắt của người nào đó. Nhưng nàng bỏ rơi Đông Phương Trạch cũng không cho nàng cơ hội trốn tránh, âm thanh nhẹ có chút treu ghẹo: “Bổn điện là thú dữ sao? Mộ Dung tiểu thư vì sao như là tránh không kịp vậy?”

Mộ Dung Gấm nhớ tới lời hôm đó hắn nói, dời ánh mắt trở lại, chống lại ánh mắt của hắn: “Mục tiêu của thái tử điện hạ cũng là phủ tướng quân hay sao?”

Thấy Mộ Dung Gấm rút cuộc cũng nguyện ý quay lại đối mặt với mình, tâm tình Đông Phương Trạch rất tốt: “Làm sao thấy được?”

Mộ Dung Gấm biết Đông Phương Trạch sợ rằng đã biết nàng biết nhiều chuyện, cho nên ngay trang từ trước đến nay không tự chủ mà biến mất, không còn là kiểu giả vờ khen tặng, ngược lại có thể nói là có chút lạnh nhạt: “Chẳng lẽ thái tử không muốn trăm vạn đại quân nhà Mộ Dung?”

Đông Phương Trạch lắc đầu: “Thái tử phi của bổn điện là nữ nhi của binh bộ thượng thư. Trong tay của binh bộ thượng thư cũng là trọng binh, nếu như bổn điện muốn lôi kéo Mộ Dung tướng quân, sợ rằng đến lúc đó không cần những người nhìn chằm chằm vào ngôi vị kia, chỉ sợ phụ hoàng cũng sẽ diệt trừ bổn điện!”

“Vậy ngươi làm nhiều việc như vậy là vì sao?”

“Nếu như bổn điện nó chỉ bởi vì nàng thì sao?”

Mộ Dung Gấm miện cường nâng mắt lên, đáy mắt lướt qua: “Không biết thần nữ có chỗ nào đáng giá để điện hạ phí sức như vậy?”

“Mộ Dung tiểu thư dĩ nhiên là không đáng giá để bổn điện phí tâm, nhưng y tiên vạn dân kính ngưỡng thì đáng!”

Trong chớp nhoáng trên người Mộ Dung Gấm tỏa ra lãnh khí, trên mặt lộ ra vẻ lạnh lùng không tương xứng: “Ý thái tử điện hạ là gì?”

Đông Phương Trạch cảm thấy hơi thờ trên người Mộ Dung Gấm, rút cuộc không nhịn được nhú mày, vẫn mỉm cười như cũ: “Bổn điện chỉ là có chuyện muốn, cho nên mới điều tra. Mộ Dung tiểu thư không cần phải đề phòng, bổn điện không có ác ý!”

Mộ Dung Gấm hơi giật mình vì hơi thờ của mình, trông nháy thu hồi. nhưng nàng biết người đối diện đã nhận ra, chỉ là nàng cũng không muốn che giấu. Ít nhất cùng tiếp xúc với Đông Phương Trạch mấy lần, nàng cũng không phải rất chán ghét người này. Xe ngựa dần dần chậm lại, Mộ Dung Gấm biết đã đến nơi, đứng dậy vén rèm lên, một câu cũng không nói liền bước xuống. Mà khóe vừa mới nâng lên nụ cười lạnh lùng tà mị, cũng theo đó biến mất, không ai thấy được!

Trước mặt Mộ Dung Gấm chính là một hồ nước khổng lồ. Mặc dù nàng không biết nhiều về Vân Đô lắm nhưng nàng vẫn biết đây là nơi du ngoạn nổi tiếng _ Thiên đăng hồ!

Bởi vì có vào dịp lễ rất nhiều người thả hoa đăng trên hồ, khi đó nhìn như hàng vạn đóa đèn lập lòe trên hồ, Thiên đăng hồ cũng từ đó mà được đặt tên. Đây cũng chính là nơi quý tộc thích đến tiêu khiển nhất, thuê một chiếc thuyền hoa, cùng mấy hảo hữu, ở nơi này du ngoạn, rất thú vị!

Một chiếc thuyền hoa lẹ dừng ở trước mặt, ngon đèn dầu phía trên sáng ngời, tiếng cười không ngừng, hiển nhiên là đã có rất nhiều người ở trên đó rồi. Đông Phương Trạch dùng tay làm dấu mời Mộ Dung Gấm, hai người cùng đi lên.

Kéo bức rèm ra, Mộ Dung Gấm mới nhìn rõ tới nay người tới cũng không ít, hoàng thất quý tộc cơ hồ đều tụ tập hết rồi. Đông Phương Trịch, Đông Phương Hồng, Đông Phương Triệt, Đông Phương Nhuận, còn có Đông Phương Hiểu, ngay cả thái tử phi Tôn Phi Phi cũng tới. Mà những người khác đều là công tử tiểu thư thế gia, Hàn Tĩnh Ngọc và Cơ Lam cũng có trong đó, bên cạnh còn có ba nữ tử tương đối đặc biệt, chắc hẳn là ba vị trong ngũ đại tài nữ rồi.

Thấy Mộ Dung Gấm cùng thái tử đi vào, những người có địa vị thấp đều đứng dậy: “Tham kiến thái tử điện hạ, tham kiến Cẩm Hoa quận chúa!”

Đông Phương Trạch miễn lễ mọi người, nhẹ nói thay Mộ Dung Gấm một tiếng, ý bảo hắn cùng bản thân tới đây. Mộ Dung Gấm lại khôi phục không nói một lời như trước, bộ dáng lo lắng, thuận theo Đông Phương Trạch, sau đó ngồi xuống, lập tức có người nói: “Đã sớm nghe đại danh của Cẩm Hoa quận chúa, hôm nay rốt cuộc cũng được thấy!”

“Đúng a! Cẩm Hoa quận chúa có thể được hoàng thượng ban thưởng, chúng ta còn chưa chúc mừng!”

Mộ Dung Gấm cảm ly rượu, vô cùng thần trọng, âm thanh nhỏ như con muỗi: “Là hoàng thượng yêu mến, Cẩm Hoa.....”

Phía sau nàng nói gì tất cả mọi người đều nghe không rõ, nhưng bộ dạng hèn nhát của nàng toàn bộ đều rơi vào mắt mọi người. Vốn những tiểu thư thế gia còn đối với nàng có chút căm thù, nhất thời liền từ địch biến thành khinh thường. Người hèn yếu như vậy, cho dù được thân phận này, cũng không thể so với các nàng được. Cho nên mọi người chỉ tượng trưng hàn huyên với Mộ Dung Gấm đôi câu, sau đó tụ tập chơi với nhau, đem Mộ Dung Gấm ném ra một bên.

Đông Phương Trạch đem tất cả thu vào trong mắt, nhất thời cảm thấy buồn cười, hiểu móng vuốt mèo lợi hại. Lại nhìn bộ dạng khéo léo của nàng, cảm thấy đáng yêu đến khác thường!

Mấy người khác đối với Mộ Dung Gấm như vậy cũng chỉ có hứng thú nhàn nhạt, nếu như không phải thân phận Mộ Dung Gấm đặc biệt, đoán chừng bọn họ cũng sẽ không liếc nàng một cái. Đông Phương Nhuận bĩu môi, mặc dù mẫu phi vẫn dặn dò hắn, muốn hắn lôi kéo Mộ Dung Gấm, nhưng nhìn bộ dáng của nàng như thế này hắn không có hứng thú. Hắn ghét nhất người hèn nhát.

Chờ tất cả mọi người quên lãng mình, Mộ Dung Gấm mới chậm rãi lui ra ngoài, một mình đi đến cạnh mui thuyền. Thiên đăng hồ đẹp nhất khi về đêm, trên mặt hồ có nhiều màu sắc khác nhau, thuyền hoa soi bóng tỏa sáng chói lọi. Bốn bề thiên đăng hồ cũng được hoa đăng dày đặc làm đẹp, bóng hoa đăng ở trong hồ chiếu thành từng dãy, liếc mắt nhìn qua rất đặc biệt. Hồ Thiên đăng này như một tấm gương lớn, vây quanh chính là những viên nền xa hoa.

Thoáng buông lỏng tâm, lại phát hiện sau lưng có người đến gần. Mộ Dung Gấm đột nhiên xoay người, nhìn thấy người tới nhất thời dừng lại, sau đó cúi đầu hành lễ: “Cầm Hoa tham kiến vương gia!”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Sủng: Tà Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 15: Bị đẩy xuống nước

Thoáng buông lỏng tâm, lại phát hiện sau lưng có người đến gần. Mộ Dung Gấm đột nhiên xoay người, nhìn thấy người tới nhất thời dừng lại, sau đó cúi đầu hành lễ: “Cầm Hoa tham kiến vương gia!”

Đông Phương Thực nhìn người trước mắt, không rõ ý tứ cười một tiếng, giơ tay lên đỡ Mộ Dung Gấm: “Nơi này là bên ngoài, cần gì đa lễ.”

Mộ Dung Gấm vừa định nói tạ ơn, nhưng không nghĩ đến Đông Phương Thực cầm tay nàng không buông, thậm chí còn càn rỡ nắm chặt. Vẫn cười như không có chút giận, Mộ Dung Gấm đè nén, cúi đầu nói: “Xin vương gia buông Cầm Hoa ra!”

Đông Phương Thực buông tay Mộ Dung Gấm ra, lại càng thêm ghê tởm nắm lấy cầm nàng, khiến cho nàng phải ngẩng đầu lên. Thấy vẻ mặt xấu hổ của nàng, Đông Phương Thực nói: “Cầm Hoa giống như là không chào đón bốn vương? Nhưng bốn vương vừa thấy Cầm Hoa đã yêu, nàng nói nên làm như thế nào?”

“Vương gia xin tự trọng!” Mộ Dung Gấm muốn tránh thoát nhưng không nghĩ đến Đông Phương Thực hành động càn rỡ hơn, cư nhiên ôm lấy hông nàng, cô gắng ôm lấy. Không ai chú ý tới sự hung ác lộ lên trong mắt Mộ Dung Gấm, nếu như Đông Phương Thực còn dám làm thêm động tác gì, nàng nhất định giết hắn!

“Nhị hoàng huynh, huynh làm gì ở đây?” Đột nhiên một âm thanh mềm mại vang lên. Chuyện tốt bị cắt đứt, Đông Phương Thực tức giận nhưng vẫn buông Mộ Dung Gấm ra, xoay người nói: “Cũng chỉ là nhìn thấy Cầm Hoa quận chúa một mình đứng ở đây, muốn nói chuyện đôi câu với nàng thôi. Lục đệ sao cũng ra đây?”

“Bên trong buồn bức, ra ngoài hít thở một chút! Nhị hoàng huynh, tam hoàng huynh đang tìm huynh đó.”

Đông Phương Thực không thể không rời đi: “Ta biết rồi!”

Chờ Đông Phương Thực rời đi, Đông Phương Triệt mới nhìn người vẫn luôn cúi đầu kia. Biết là những hành động kia chắc chắn đã hù đến nàng, tốt bụng nhắc nhở: “Cầm Hoa quận chúa vẫn nên vào bên trong đi! Một mình ở đây không an toàn!”

Mộ Dung Gấm nhỏ giọng nói: “Tạ vương gia!”

Chờ Đông Phương Triệt xoay người rời đi Mộ Dung Gấm mới chậm rãi ngẩng đầu. Nơi đó cũng không có sợ hãi như Đông Phương Triệt nghĩ, ánh mắt mang theo sát ý. Nàng không phải một người thích giết chóc, nhưng chọc phải ranh giới cuối cùng của nàng, nàng tuyệt không bỏ qua. Vừa rồi Đông Phương Thực có ý đồ vô lễ với nàng, như vậy đã đủ để nàng giết hắn rồi!

Chậm rãi thu hồi cảm xúc lại, thay thế bằng bộ dạng hèn nhát, lúc này mới đi vào bên trong. Nhưng nàng chưa kịp đi tới, lại bị người ngăn chặn. Mộ Dung Gấm không thể không dừng bước hành lễ: “Cầm Hoa bái kiến thái tử phi!”

Thái tử phi Tôn Phi Phi hả hê gằng đầu, ngay cả Mộ Dung Gấm được cung chiêu như thế nào thì vẫn phải hành lễ trước nàng: “Cầm Hoa và thái tử hình như rất tốt?”

Mộ Dung Gấm liền nghe ra địch ý trong lời nói của nàng, chắc là hiểu nàng và Đông Phương Trạch có cái gì rồi. Trong nội tâm buồn cười nhưng trên mặt không lộ ra vẻ gì, chỉ nói: “Thái tử thân phận tôn quý, Cầm Hoa làm sao dám đánh đồng với thái tử?”

Tôn Phi Phi trong lòng khinh thường hừ lạnh: “Nếu không dám đánh đồng, vì sao ai hẹn người cũng không đi, cố tình đồng ý thái tử? Hơn nữa còn muốn

chính thái tử đến đón? Rốt cuộc người có rắp tâm gì?”

Mộ Dung Gấm rất muốn đập cho nàng ta một cước, muốn gây sự cũng phải có giới hạn, cho rằng ai cũng mơ ước thái tử của người!

“Thái tử phi oan uổng Cẩm Hoa rồi, Cẩm Hoa làm sao dám suy nghĩ quá phận với thái tử?”

Thấy Mộ Dung Gấm mềm yếu bị bức đến bộ dạng này, Tôn Phi Phi mới yên tâm. Nghĩ đến thái tử nhất định sẽ không thích loại nữ nhân này, trong lòng hài lòng, độ lượng giơ tay lên: “Thôi! Người đi đi! Chỉ là nên nhớ lời của người đã nói!”

Mộ Dung Gấm trầm mặc chuẩn bị rời đi, mà lúc này trong mắt Tôn Phi Phi lóe lên một tia âm hiểm. Sau một khắc nàng ta đột nhiên giơ tay lên đẩy Mộ Dung Gấm xuống hồ. Mộ Dung Gấm bị bất ngờ không đề phòng bị đẩy xuống, cả người ngã nhào vào hồ nước.

Tôn Phi Phi hả hê cười lạnh: “Cho người chút dạy dỗ, hừ!”

Ngay sau đó mặt liền biến sắc, hoang mang sợ hãi gào thét: “Không xong! Người tới! Cẩm Hoa quận chúa ngã xuống hồ! Người đâu mau tới!”

Nàng ta kêu thét nhất thời kéo tất cả mọi người chạy tới, mấy vương gia xông tới trước. Thái tử vốn luôn ôn hòa sắc mặt hơi nóng này: “Nhanh đi cứu người!”

Đội đến khi có mấy người nhảy xuống, hần mới nhìn về phía Tpp “Chuyện gì đã xảy ra?”

Tôn Phi Phi vẻ mặt gấp gáp và kinh hoàng: “Nô tì không biết, nô tì vừa mới ra ngoài này đã thấy Cẩm Hoa quận chúa nhảy xuống hồ. Nô tì mới nóng này hồ lớn!”

“Nàng làm sao vô duyên vô cớ nhảy hồ?” Thái tử không tin nhìn nàng ta. Mà Tôn Phi Phi giả bộ vô tội, Đông Phương Trạch cũng không nhìn ra đầu mối.

Đông Phương Triệt nghe nói Mộ Dung Gấm nhảy hồ, theo bản năng nhìn về phía Đông Phương Thực. Mà Đông Phương Thực có chút khản trương, nếu nữ nhi của Mộ Dung tướng quân vì hần mà nhảy sông tự vẫn, vậy tội của hần lớn lắm.

“Thái tử điện hạ, không tìm được người!” Người dưới nước lo lắng thông báo.

Đông Phương Thực nóng này, không để ý hình tượng úp sấp mép thuyền: “Làm sao có thể không tìm được? Tìm cẩn thận một chút! Nhanh lên!”

“Dạ!”

“Đáng chết!” Đông Phương Thực khề nguyên rửa, hần bây giờ hối hận không kịp. Mà toàn bộ động tác của Đông Phương Thực đều rơi vào trong mắt Đông Phương Trạch, khiến hần hoài nghi. Nhưng ngại có nhiều người hần không hề mở miệng.

Đông Phương Nhuận cũng đứng ở mép thuyền, con người đen như mực lưu chuyển, giống như muốn xem một chút Mộ Dung Gấm ở đâu. Nhưng chỉ nhìn thấy nước hồ đen như mực, không khỏi kỳ quái nói: “Tại sao nàng nghĩ muốn nhảy hồ? Chẳng lẽ muốn tìm cái chết?”

Đông Phương Trạch thu hồi tâm: “Có thể mép thuyền quá trơn không cẩn thận bị ngã! Cứu hoàng đệ nên đi vào, chớ để té xuống!”

Nghe vậy, Đông Phương Nhuận liền lui về sau, sợ mình cũng té xuống.

Lúc này, một thị vệ ôm Mộ Dung Gấm đang hôn mê bất tỉnh lên: “Tìm được rồi!”

“Mau! Mau đưa nàng lên!”

Mọi người ba chân bốn cẳng đưa Mộ Dung Gấm lên, nhưng Mộ Dung Gấm đã hoàn toàn hôn mê. Đông Phương Trạch vội la lên: “Nhanh vào bờ, đi tìm đại phu!”

Đông Phương Triệt đi tới: “Sợ rằng không kịp tìm đại phu, để ta thử xem!”

Mọi người lập tức tránh ra một vị trí cho Đông Phương Triệt. Chỉ thấy Đông Phương Triệt đem đầu Mộ Dung Gấm hướng ra ngoài, sau đó tay ép ngực và bụng của nàng. Thấy vậy, có người bắt đầu xì xào. Đông Phương Trạch cũng cảm thấy không ổn, nhưng giờ phút này tính mạng quan trọng, không có kỵ được nhiều như vậy!

“Nôn!” Nước ở trong miệng phun ra, Mộ Dung Gấm mở mắt tỉnh lại, trong mắt như có tia lửa thoáng qua. Chỉ có Đông Phương Triệt gần nàng nhất thấy được. Đáng tiếc ánh mắt này chỉ trong chớp mắt, nhảy mắt liền khôi phục lại như không có gì. Đông Phương Triệt cũng hoài nghi có phải hay không mình nhìn lầm.

“Nhanh đi chuẩn bị y phục sạch sẽ và nước nóng!”

“Không cần!” Mộ Dung Gấm có chút yếu đuối giơ tay lên ngăn cản. Nhìn về phía Đông Phương Trạch nói: “Đưa ta về nhà!”

Đông Phương Trạch nghi ngờ nhìn nàng một cái, nhưng vẫn lập tức phân phó cho thuyền vào bờ, lại sai người đi lấy khăn khô và lò than.

Sau khi lên bờ Mộ Dung Gấm lên xe ngựa Đường Trúc đang đợi, cự tuyệt tất cả mọi người rời đi. Để lại tất cả mọi người không hiểu rõ cuộc xảy ra chuyện gì.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Sủng: Tà Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 16: Gặp lại tại ôn tuyền

Trên xe ngựa, Mộ Dung Gấm có chút run rẩy ngồi. Đường Trúc lo lắng ở bên cạnh dùng nội lực sưởi ấm cho nàng, thuận tiện làm khô y phục của nàng. Thu tay lại, nhanh chóng đỡ được Mộ Dung Gấm thiếu chút nữa ngã xuống, đau lòng nói: “Tiểu thư, hôm nay sơ suất, làm sao người lại quên!”

Mộ Dung Gấm yếu đuối cười cười: “Ta không ngờ sẽ rơi xuống nước!”

Đường Trúc dùng thăm mềm gối kỹ lưỡng Mộ Dung Gấm lại. Xác nhận nàng không sao, lúc này mới đi ra ngoài đánh xe. Chỉ là xe ngựa không hướng về phủ Mộ Dung mà đi về phía ngoại thành Vân Đô.

Ngoại thành không xa có một biệt viện hoàng gia, nhưng vì lúc ấy chết quá nhiều người, đạo sĩ nói nơi đó âm khí quá nặng cho nên vẫn bị bỏ hoang, một bóng người cũng không có. Nhưng nơi đó có một ôn tuyền* tự nhiên, bốn mùa nhiệt độ không thay đổi. Hơn nữa ôn tuyền được tạo nên từ bạch ngọc thượng hạng.

*Ôn tuyền: Suối nước nóng

Đường Trúc ôm ngang Mộ Dung Gấm trong ngực, không để ý cảnh sắc xung quanh, nhanh chóng hướng về núi phía sau biệt viện. Sương khói bao quanh ôn tuyền, bước lên sàn bằng bạch ngọc, Đường Trúc cẩn thận đặt Mộ Dung Gấm trên thềm đá, bỏ thăm bọc ra, sau đó từng chút từng chút cởi y phục của nàng. Lộ ra thân thể tuyệt đẹp nhưng vẻ mặt Đường Trúc nghiêm túc, không có nửa phần khinh nhờn. Cho tới khi cởi y phục xong giúp Mộ Dung Gấm, nàng mới lo lắng nói: “Tiểu thư, người có thể không?”

Mộ Dung Gấm tự vào ngọc thạch, phất tay một cái: “Ta còn được, em đi ra ngoài trông chừng giúp ta!”

“Vâng!” Đường Trúc gật đầu một cái, sau đó xoay người đi ra ngoài.

Thân thể Mộ Dung Gấm vẫn suy yếu như cũ, không biết nhiệt độ trong ôn tuyền như thế nào, chốc lát quanh thân nàng có một tầng mờ mờ ảo ảo. Nàng nâng tay mình lên, một loại hoa văn màu tím xuất hiện từ đầu ngón tay, sau một lát liền lan tràn dọc theo mu bàn tay, rồi hướng lên cổ tay. Trên chân nàng cũng bắt đầu xuất hiện loại hoa văn này, trong chốc lát bao trùm cả cơ thể xinh đẹp. Hoa văn màu tím đan xen với màu trắng của da thịt, như ma quỷ quấn quanh thiên sứ, rung động lòng người!

Giờ phút này trên mặt Mộ Dung Gấm đều là nước, không biết là mồ hôi hay sương mù. Nàng nhìn hoa văn màu tím kia kinh người kia, muốn cười lớn nhưng lại không thể phát ra âm thanh. Nụ cười của nàng khiến người nghe có cảm giác đau lòng tội cùng.

Hồi lâu, Mộ Dung Gấm cúi đầu, xua đi sương mù xung quanh, nhìn thấy bóng mình trên mặt nước. Sau đó nàng giơ tay ra sau tai, nắm chặt, hung hăng xé ra, mặt nạ da người bị kéo xuống. Nàng chậm rãi ngẩng đầu, lộ ra khuôn mặt trong nháy mắt hấp dẫn người. Gương mặt đó có sáu phần tương tự với khuôn mặt cũ của nàng, nhưng không phải cái đáng yêu dễ thương kia, mà là..... khiến người ta hít thở không thông, đẹp khiến người ta mất hồn!

Lông mày là liễu tình xảo, dưới đôi lông mi dài kia là đôi mắt phượng hếch lên. Không phải âm nhu mà hàm chứa vô hạn phong tình, trong suốt. Chỉ khe liếc mắt một cái giống như hút sâu lòng người. Dưới cánh mũi mỏng như trong suốt chính là đôi môi đỏ mọng, càng thêm hấp dẫn như hoa anh túc, biết là độc được nhưng lại khiến người ta nhìn không được nếm thử.

Giữa trán có bông hoa sen ba cánh màu tím khiến nàng càng xinh đẹp hơn. Không biết là được vẽ từ cái gì, lại tỏa sáng như bảo thạch.

Sờ Dạ từ trong suối đi ra, nhìn thấy một màn dụ người này. Một cô gái thân thể xích lõa nửa người ngâm trong suối nước nóng, trên người nàng hiện đầy hoa văn màu tím như ma quỷ, lại mê người khác thường. Trong nháy mắt khi nàng ngẩng đầu, lộ ra dung nhan xinh đẹp mà bất kỳ cô gái nào cũng muốn, khiến cho tâm hần trong nháy mắt bị quyến rũ. Một ít tóc bị dính nước dính trên mặt và tước ngực nàng, như có như không hấp dẫn, giống như một làn khói độc đánh vào đầu hần nổ tung. Đây không phải là lần đầu tiên hần nhìn thấy nữ nhân trần truồng, đã có rất nhiều nữ nhân muốn quyến rũ hần trần truồng xuất hiện trước mặt, nhưng căn bản hần không có bất kỳ hứng thú gì. Nhưng vào giờ khắc này, lần đầu tiên hần bị “dục vọng” kích động!

Mộ Dung Gấm nhìn nam nhân tuần mỹ đột nhiên xuất hiện, hiện tại toàn thân nàng vô lực, không còn hơi sức cầm thù hằn. Chỉ nhìn hần, rất kỳ quái vì sao nơi này lại xuất hiện một nam nhân như vậy. Hần tuần mỹ, so với tất cả nam nhân nàng từng gặp đều tuần mỹ hơn, kể cả Đông Phương Trạch so với hần cũng kém nửa phần. Hần khiến tất cả nam nhân khác đều mờ đi, ngũ quan hình dáng thâm thúy, giống như điêu khắc Hy Lạp. Con ngươi u ám lạnh băng, cuồng dã không câu nệ, tà mị hấp dẫn. Môi mỏng vô tình, mái tóc ướt dính vào khuôn ngực to lớn, từng giọt từng giọt chảy xuống, dọc theo cơ bụng sáu mũi chảy vào trong nước.

Hần từng bước từng bước đi về phía nàng, lửa nóng trong ánh mắt không hề che dấu khiến linh hồn của Mộ Dung Gấm cũng có thể cảm nhận được. Mộ Dung Gấm kỳ quái nhìn hần đi vào, không biết rõ cuộc hần muốn làm gì!

Rốt cuộc, Sở Dạ cũng đi đến trước mặt Mộ Dung Gấm, ánh mắt không kiêng kỵ nhìn bản lĩnh của Mộ Dung Gấm. Lửa nóng thiếu chút đã thương da thịt mềm mại của nàng. Cuối cùng hắn dừng lại trên khuôn mặt rung động lòng người, chống lại ánh mắt của nàng. Ánh mắt vẫn nóng rực như cũ, sau đó rơi xuống đôi môi như anh túc của nàng. Hắn không biết kế tiếp nên làm như thế nào, nhưng hắn biết mình muốn ngậm lấy đôi môi kia. Vì vậy, hắn tuân theo nội tâm của mình cúi xuống, đôi môi nóng bỏng ngậm vào bên môi kiều diễm, đầu lưỡi cũng hoạt động, dùng sức đẩy hàm răng đang khép chặt của nàng, đi vào trong miệng, hấp thu hương thơm của nàng. (Vừa xuất hiện liền chiếm tiện nghi con gái nhà người ta rồi =.=)

Nhìn khuôn mặt gần trong gang tấc, Mộ Dung Gấm tròn to hai mắt quên hô hấp, quên động tác kế tiếp. Hơi thở nóng rực tiến vào môi nàng, cuốn đi tất cả các giác quan. Đột nhiên thức tỉnh, muốn đẩy người ra, nhưng lúc này một chút sức lực nàng đều không có. Kể cả có một chút, nhưng cũng bị hơi thở say mê kia rút cạn!

Rốt cuộc Sở Dạ cũng buông môi Mộ Dung Gấm ra, tuy nhiên không hề rời đi mà hôn dọc một đường lên tai nàng, nhóm lên từng ngọn lửa nhỏ.....

Miệng Mộ Dung Gấm được thả, trong nháy mắt, nàng đột nhiên há mồm: “Đường Trúc vào đi!”

Nghe tiếng, động tác của người bên cạnh cứng đờ. Trong chớp mắt, Đường Trúc đi vào. Khi nhìn thấy Mộ Dung Gấm đang bị người khinh nhờn, nhất thời tức giận lên đến cực điểm, không chút do dự rút kiếm phi tới. Sở Dạ lạnh lùng ngược mắt, ngay cả trong khi vẫn tràn đầy tình dục nhưng đôi mắt kia vẫn lạnh lùng bá đạo như cũ. Giờ hai ngón tay kẹp kiếm của Đường Trúc, không chút khách khí hất nàng ra.

Nhận thấy cơn tức giận của hắn, Mộ Dung Gấm có chút kinh hãi. Thấy Đường Trúc lần nữa muốn nhào tới, nàng kinh thét lên: “Đường Trúc, dừng tay!”

Đường Trúc tức giận, dùng tất cả lực, không thể ngay lập tức thu hồi lại được. Huống chi căn bản nàng cũng không muốn thu hồi. Nhưng sau một khắc, một kích toàn lực này của nàng bị Sở Dạ dễ dàng đánh trở lại. Mà cường lực kia khiến nàng không thể tránh được bay ra ngoài.

“Đường Trúc!” Mộ Dung Gấm cả kinh, chợt quay đầu: “Người là ai?”

Sở Dạ nhìn nữ nhân trong ngực mình, khuôn mặt nàng mang theo sự tức giận cùng lo lắng khiến cho nàng mang theo hơi thở của con người, chứ không phải là cảm giác không nắm bắt được kia. Bụng dưới căng cứng đau nhức nhứt nhứt nhờ hắn cần, nhưng giờ phút này hắn không muốn dọa sợ người trong ngực. Từ từ đè nén dục vọng xuống, âm thanh trầm thấp khan khan: “Sở Dạ!”

Mộ Dung Gấm suy tư, không nghĩ ra hắn là ai, chỉ có thể dùng sức muốn tránh cánh tay của hắn. Nhưng hắn lại không hề nhúc nhích, nàng ngẩng đầu nhìn về phía hắn: “Buông tay!”

Nghe vậy, Sở Dạ có chút đáng tiếc nhưng vẫn buông tay. Thấy hắn nghe lời, Mộ Dung Gấm ngược lại có chút kinh ngạc, nhưng nàng vẫn lui lại mấy bước. Trên người nam nhân này có hơi thở khiến cho nàng cảm thấy nguy hiểm. Mới vừa rồi nàng chẳng những không bài xích hắn đụng chạm, thiếu chút bị hắn hôn mất thần trí. Nàng không thích loại cảm giác mình không thể nắm trong tay này.

Mộ Dung Gấm khế cắn răng, đôi môi không nhúc nhích, không tiếng động không biết nghĩ cái gì. Trong nháy mắt nàng giống như chịu đựng đau đớn rất lớn, chân mày nhíu chặt lại, từng giọt từng giọt mồ hôi rơi xuống. Sở Dạ nhìn thấy cảnh này, có chút đau lòng muốn tiến đến. Nhưng Mộ Dung Gấm hung hăng trừng hắn, hắn đành phải dừng bước. Mà theo đau đớn của nàng, hoa văn màu tím dần dần thối lui. Trong nháy mắt biến mất sạch sẽ.

“Phốc!” Mạnh mẽ áp chế, Mộ Dung Gấm khạc ra một búng máu, mà máu này màu tím.

Không đợi Sở Dạ hồi thần, Mộ Dung Gấm phi thân lên, nhẩy y phục nhanh chóng mặc lại, sau đó ôm lấy Đường Trúc thật nhanh biến mất.

Đứng ở trong nước, Sở Dạ nhìn phương hướng Mộ Dung Gấm biến mất, khóc mỗi lần nữa nâng lên đường cong, bất đắc dĩ nói: “Cô vương giống như rất đáng sợ?”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Sủng: Tà Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 17: Trả giá cao để được sống

Khi Mộ Dung Gấm trở về Mộ Dung phủ cũng không kinh động bất kỳ người nào. Nàng đặt Đường Trúc lên giường, đút cho nàng ta hai viên thuốc. Lúc này mới tựa vào bên giường, ánh mắt trống rỗng nhìn màn đêm ở ngoài. Hồi lâu nàng thu hồi ánh mắt, cúi đầu nhìn đôi tay mình. Giờ phút này, đôi tay thon dài trắng nõn. Những vệt này trên đây hiện đầy những hoa văn kinh khủng kia.

Mộ Dung Gấm nhớ lại lần đầu tiên nhìn thấy hoa văn này nàng hoảng sợ tự hủy da thịt mình. Tuy nhiên không tác dụng, nó giống như là máu của nàng, trừ khi nàng chết nếu không tuyệt đối không thể biến mất.

“Khụ khụ!” Lồng ngực khó chịu, nàng không nhịn được ho thành tiếng, hai giọt máu màu tím rơi xuống. Mộ Dung Gấm nhìn cũng không muốn nhìn, thân thể mềm đi tựa vào bên giường. Suy nghĩ bay đi xa.

“Tiểu thư.....” Đường Trú bị thương không nặng, chỉ bị đập đầu xuống nên hôn mê. Lúc này tỉnh lại nhìn thấy Mộ Dung Gấm như là sắp biến mất, nàng khăn trương từ trên giường leo xuống, lạnh lùng trên mặt giờ chỉ còn chút nóng nảy và đau lòng. Ôm Mộ Dung Gấm vào ngực, như một đứa bé tựa vào vai nàng: “Tiểu thư, Đường Trú vô dụng, không thể bảo vệ cho người!”

Mộ Dung Gấm nhếch môi cười khê, nhẹ nhàng chớp mắt: “Đứa ngốc, em đã tận lực, làm sao lại vô dụng?”

“Ồ ô!” Nghe vậy Đường Trú giống như một đứa trẻ khóc lên, tay siết chặt ôm lấy Mộ Dung Gấm “Tiểu thư! Trời cao tại sao lại hành hạ người như vậy!... .. Tại sao!”

“Tại sao?” Mộ Dung Gấm lần nữa mờ đôi mắt ra, ánh mắt lạnh lẽo nhìn lên cao, âm thanh trống rỗng: “Đây là trả giá cho sự sống, đối với ta mà nói, như thế này trời cao đã quá ưu đãi rồi!”

Linh hồn sống lại, vốn là chuyện nghịch thiên. Nhưng nàng lại trọng sinh trên cơ thể không thể sống lại. Cho nên nếu muốn sống, phải bỏ ra cái giá cao. Mà cho cùng, cũng chỉ là ở bên trong, hưởng chỉ những đau đớn và sợ hãi kia nàng sớm đã quen!

Đường Trú ngẩng đầu, trong bóng đêm không rõ được dung nhan của Mộ Dung Gấm, đây không phải lần đầu tiên nàng nhìn thấy nhưng mỗi lần nhìn thấy đều mất hồn, bị mê hoặc, đây chính là người nàng lựa chọn dùng tính mạng để bảo vệ. Nếu như là dùng tính mạng có thể chịu khổ sở thay tiểu thư, nàng nghĩ nàng tuyệt đối không chút do dự! Nhưng cho dù nàng có chết cũng không giúp được tiểu thư. Chỉ có thể đứng nhìn mỗi lần tiểu thư bị dày vò, vô năng đứng khóc thút thít! Mà trong những lúc ấy nàng hận mình, hận sự bất lực của mình, hận vì sao mình không giúp được cho tiểu thư!

Mộ Dung Gấm giờ tay lên, nhẹ nhàng vuốt ve gò má của Đường Trú. Nàng hiểu Đường Trú luôn thương và lệ thuộc vào nàng, cũng bởi vì vậy nàng nguyện ý tin tưởng và giao phó chính mình cho Đường Trú, để Đường Trú thấy được mặt yếu đuối của nàng: “Được rồi! Ta không phải đang sống rất tốt hay sao?”

“Tiểu thư!” Đường Trú đột nhiên hồi hồn, nhất thời có chút xấu hổ, nàng lại ở trước mặt tiểu thư khóc thút thít như một đứa con nít rồi!

“Ha ha!” Mộ Dung Gấm cười khê: “Được rồi! Đi nghỉ ngơi đi! Hôm nay khuya rồi!”

Kiểm tra một hồi, thấy Mộ Dung Gấm không có gì đáng ngại, Đường Trú mới thu thập một chút rồi đi ra. Trống nháy mắt ra khỏi cửa, nét mặt của nàng lập tức thay đổi, chỉ còn lưu lại lạnh lùng. Về mặt kia của nàng chỉ xuất hiện trước mặt Mộ Dung Gấm.

Chờ Đường Trú ra ngoài, Mộ Dung Gấm mới chống đỡ thân thể đứng lên, có chút lảo đảo đi về phía bàn trang điểm của mình, cúi đầu mờ ngăn bí mật, lấy ra một hộp nhỏ nhỏ, lấy từ bên trong một mặt nạ mỏng. Nhẹ nhàng thoa lên trên mặt mình, khi thực hiện xong, nàng ngẩng đầu lên nhìn gương, gương mặt lại khôi phục đáng vẻ bình thường.

Roi vào tầm mắt là đôi môi hơi sưng, trước mắt đột nhiên xuất hiện hình ảnh mỹ nam tử. Giống như có cái gì đánh vào đáy lòng nàng, kích thích một cơn sóng lẫn lộn. Đáng tiếc rung động quá nhỏ, chính nàng cũng không phát hiện!

“Sở Dạ.....Sở Dạ.....” Mộ Dung Gấm lẩm bẩm cái tên này. Nhưng không hề nghĩ được để đồ có họ Sở. Chỉ là, nam tử kia có phong cách và bản lĩnh không bình thường, chỉ sợ không hẳn là một nhà quý tộc nào đó.

Đứng dậy đi đến cửa sổ, nằm trên ghế trúc, ánh mắt nhìn vào đêm đen. Mắt trở lên trống rỗng, trong đầu một mảng hỗn độn. Khi lắng xuống, nàng mới phát hiện ra mình quá mệt mỏi, mệt đến mức ngay cả cử động đầu ngón tay cũng không muốn động. Mệt không phải thân thể mệt mà là linh hồn của nàng. Cứ như thế mà sống, so cái gì cũng mệt mỏi hơn, nhưng nàng vẫn muốn sống..... Ít nhất, còn sống.....

Khi phía chân trời xuất hiện những tia sáng đầu tiên, Mộ Dung Gấm mới sững sờ hồi hồn. Nhìn ra ngoài cửa sổ mới phát hiện ra mình cứ nhiên ngồi như vậy cả đêm. Tất cả đều lạnh lẽo, đầu ngón tay giống như từ hầm băng đi ra. Giật giật ngón tay cứng nhắc, Mộ Dung Gấm tự giễu cười cười, ngay sau đó khôi phục vẻ mặt bình thường.

Đứng dậy tìm y phục thay, lúc này nàng mới mở cửa. Đường Trú đã bung một chậu nước nóng đứng chờ, nhìn thấy lọn tóc của nàng ướt, Mộ Dung Gấm trong lòng than nhẹ. Hiên nhiên Đường Trú đứng cạnh trước phòng cả buổi tối.

“Vào đi!”

Đường Trú bung chậu nước vào, sau đó cẩn thận phục vụ Mộ Dung Gấm rửa mặt. Chải tóc giúp Mộ Dung Gấm, sau đó dùng khăn lau lên, lúc này mới lên tiếng nói: “Mới có tin từ trong cung truyền ra, hôm nay hoàng thượng nước Sở đến thăm. Nói tướng quân và tiểu thư chuẩn bị một chút, lát nữa sẽ vào cung!”

“Nước Sở?” Mộ Dung Gấm khẽ suy tư, hỏi: “Hoàng đế nước sở tên gì?”

“Sở Dạ!”

“Lại là hắn!” Mộ Dung Gấm cả kinh, không ngờ người hôm qua nhìn thấy lại là hoàng đế nước Sở. Nhắm mắt lại, ngồi trở lại chỗ cũ: “Thà tóc của ta ra, đi nói với phụ thân ta tối hôm qua rơi xuống nước nhiễm phong hàn, không thể vào cung gặp vua!”

Đường Trú không biết vì sao Mộ Dung Gấm đột nhiên nói thế, nhưng nàng cũng không hỏi nhiều. Hai ba động tác gỡ tóc ra cho Mộ Dung Gấm, sau đó đóng cửa đi ra ngoài.”

Không bao lâu nghe thấy tiếng Mộ Dung Gấm cùng đại phu đi vào, nhìn Mộ Dung Gấm nằm trên giường đau lòng: “Cảm nhi, đêm hôm qua con rơi xuống nước vì sao không nói sớm cho ta? Cái đứa bé này, coi như không để ý đến tâm tình của phụ thân thì cũng phải chú ý đến thân thể bản thân chứ!”

Mộ Dung Gấm cười yếu ớt: “Phụ thân, con không sao, chỉ là có chút không thoải mái. Hôm nay con không thể cùng phụ thân vào cung, không biết có việc gì không?”

“Thân thể không thoải mái còn vào cung làm cái gì? Hoàng thượng để phụ thân nói. Con nghỉ ngơi đi, trước tiên dưỡng thân thể cho tốt!” Trên mặt Mộ Dung Chính là sự quan tâm không chút che giấu.

Mộ Dung Gấm trong lòng cảm thấy ấm áp, thu hồi tay mà đại phu vừa bắt mạch: “Phụ thân chuẩn bị đi đi! Con không sao!”

Mộ Dung Chính vẫn lo lắng, hỏi đại phu xác định không có việc gì, cẩn thận dặn dò một phen rồi mới rời đi. Trong ánh mắt tràn đầy nhu hòa, đây chính là phụ thân của nàng, nàng nguyện ý bảo vệ nơi này không lý do!

Không tự chủ nàng lại nghĩ đến Sở Dạ, người đó cho nàng có cảm giác là hắn là kẻ nguy hiểm. Nàng không bao giờ muốn gặp lại hắn. Hôm nay nàng biết được thân phận đế vương của hắn, nàng lại càng không muốn dính líu quan hệ với hắn. Hy vọng hắn nhanh chóng rời đi, tốt nhất về sau không cần xuất hiện trước mặt nàng!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Sủng: Tà Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 18: Không làm được

Nghe nói tiểu cô cô ngã bệnh, bọn nhỏ tranh nhau chạy tới thăm nàng, từng đứa từng đứa dính ở bên giường nàng không đi. Nếu không có người nói sẽ ảnh hưởng tới bệnh tình của nàng, bọn chúng chắc chắn không rời nửa bước.

Chỉ là, những người kia nghe hiểu, nhưng có một đứa khẳng định nghe không hiểu. Vài ngày rồi không nhìn thấy Mộ Dung Gấm, hắn đã nhớ đến chết. Hiện tại không dễ dàng gì mới dính được với nàng, hắn làm sao chịu buông tay? Vì vậy, Mộ Dung Gấm dờ khóc dờ cười ôm tiểu tử ngủ.

“Phi!” Nước miếng từ trong miệng Diệu Hi phun ra, Mộ Dung Gấm bất đắc dĩ cầm khăn giấy lau nước miếng trên miệng hắn. Nhìn Diệu Hi ngủ mà khuôn mặt vẫn cười, Mộ Dung Gấm thấy lòng mình ấm áp hơn nhiều. Nàng vẫn cho rằng bởi vì Mộ Dung Chính mới đối tốt với những người này, nhưng..... Thật sự là như vậy sao?

Trong phủ tướng quân này, không có nhà cao cửa rộng, không có bên trong lục đục đấu đá, không có âm u mưu hại. Bọn họ chân thành làm việc, chân thành đối đãi với nàng. Mà những đứa bé kia, không hề giấu giếm cảm xúc trước mặt nàng. Nàng thật sự thờ ơ? Hiển nhiên, đây là không thể nào. Chẳng qua nàng cảm thấy những thứ này quá tốt đẹp, khiến cho nàng không nắm bắt được!

Đường Trúc bung một chén thuốc vào, cũng không hỏi Mộ Dung Gấm, trực tiếp đổ vào vườn hoa đằng sau. Mộ Dung Gấm chính là đại phu, huống chi thân thể nàng cũng không có chuyện gì, dĩ nhiên là sẽ không uống những thứ thuốc này.

Đặt chén ở một bên, muốn ôm Diệu Hi lên. Đáng tiếc tiểu tử này ngủ nhưng vẫn bám chặt lấy Mộ Dung Gấm, cầm tay nàng gắt gao không thả. Đường Trúc không khỏi mỉm cười: “Xem tiểu tử Diệu Hi vô cùng thích tiểu thư!”

Mộ Dung Gấm đem khăn nhét vào tay hắn để cho hắn nắm, lúc này mới rút ngón tay mình ra, nghe vậy cười nói: “Có chút dính, mau đưa hắn về!”

Chờ Đường Trúc ôm Diệu Hi đi, Mộ Dung Gấm lại tiếp tục nhìn chăm chăm nóc giường không biết nghĩ gì. Nghe thấy tiếng cửa bị đẩy ra, Mộ Dung Gấm cho là một hương đi vào, nói: “Rót cho ta ly nước!”

Nghe vậy người nọ lập tức đi tới bên bàn rót nước, Mộ Dung Gấm quay đầu, không ngờ nhìn người tới: “Tại sao là nàng?”

Tô Diệp Ngâm xấu hổ cười một tiếng: “Hôm nay bọn họ cũng đi xem hoàng đế nước Sở, chờ lúc bắt công chúa không để ý ta chuẩn ra ngoài. Nghe nói nàng ngã bệnh, liền tới thăm nàng một chút!”

Nói xong đưa chén nước tới: “Nước sẽ lạnh, uống nhanh đi!”

Mộ Dung Gấm nhận lấy uống hai ngụm, sau đó đưa chén trả nàng, ngồi dậy hỏi: “Một mình nàng sao có thể đi ra?”

“Là Văn quân sư đưa ta ra!” Tô Diệp Ngâm để chén xuống, dừng hồi lâu mới xoay người, sắc mặt có chút khó coi, nhỏ giọng nói: “Tỷ tỷ đã chuẩn bị gả ta cho nhện công tử con thừa tướng rồi. Có thể không bao lâu nữa ta sẽ thành hôn!”

Mộ Dung Gấm nghe vậy, trong lòng bất tri bất giác thờ dài, cười nói: “Chúc mừng nàng!”

Tô Diệp Ngâm nghe vậy, có chút bi thương nhìn Mộ Dung Gấm. Mộ Dung Gấm chỉ đành quay đầu đi, nàng không phải tâm địa sắt đá, biết rõ Tô Diệp

Ngâm thích phụ thân của mình, nằng lại rắc muối vào miệng vết thương của nàng ta. Nhưng nàng không thể tự tay tìm mẹ kế cho mình được, nàng không muốn trong lòng phụ thân có người trọng yếu hơn nàng.

Tô Diệp Ngâm ngồi không lâu rồi rời đi. Trước khi đi ra cửa, Mộ Dung Gấm nghe rõ tiếng khóc của nàng, hiển nhiên là rất đau lòng! Mộ Dung Gấm nhắm mắt lại, cố gắng loại bỏ cảm xúc khác thường trong lòng đi, coi như nàng tâm địa sắt đá đi!

Trước cửa lớn, Mộ Dung Gấm và Văn Từ Khiêm đang chuẩn bị đi vào nhà, đột nhiên có một bóng dáng chạy như bay ra ngoài, trực tiếp va vào trong ngực Mộ Dung Chính. Mộ Dung Chính sững sờ: “Nàng là?”

Tô Diệp Ngâm kinh hoàng ngẩng đầu, vừa nhìn là Mộ Dung Chính, ngượng ngùng và hơn nữa là tuyệt vọng, xoay người chạy đi. Nhưng không nghĩ tới vương chân Mộ Dung Chính, lập tức té xuống trước mặt, nhất thời kinh hãi: “A!”

Mộ Dung Chính nhanh mắt tay lẹ một tay nắm lấy hông của nàng kéo trở lại. Mà tư thế của họ liền thay đổi thành, Tô Diệp Ngâm mềm mại nằm ở trong ngực hắn, tay hắn nắm trọn eo nàng. Hai người gần như đồng thời phản ứng, một buông tay ra, một nhảy ra. Mộ Dung Chính lần đầu tiên có vẻ lung túng: “Cái đó, Tô cô nương. Nàng đến tìm Cẩm nhi sao?”

Tô Diệp Ngâm mặt đỏ bừng, sống chết không chịu ngẩng đầu, âm thanh nhỏ như con muỗi: “Ta nhìn qua quận chúa rồi, đang chuẩn bị trở về!”

Văn Từ Khiêm ở một bên gật đầu liên tục, đối với phát triển này cực kỳ hài lòng, nói: “Mộ Dung, một cô nương như nàng phải một mình trở về hoàng cung. Đường xa như vậy, sợ rằng không an toàn. Không bằng người tiễn nàng đi!”

“À?” Mộ Dung Chính không kịp phản ứng, hắn không hiểu Văn Từ Khiêm có ý gì. Thấy Tô Diệp Ngâm cười duyên đáng thương, nhất thời mềm lòng: “Được rồi! Nếu như Tô cô nương không ngại, bản tướng tiễn nàng về!”

“À?” Lần này là Tô Diệp Ngâm kinh ngạc, nàng không ngờ Mộ Dung Chính đáp ứng đưa nàng về.

Văn Từ Khiêm mặt mày nháy mắt với nàng, nhỏ giọng nói: “Còn không mau đi, nhớ nắm chặt cơ hội!”

Rầm! Không thể nghi ngờ, mặt Tô Diệp Ngâm lập tức đỏ ửng, dọc theo đường đi chỉ cúi đầu, một câu cũng không dám nói.

Khi Văn Từ Khiêm đi tới phòng của Mộ Dung Gấm, thấy nàng tựa trên giường ngắm người nhìn chằm chằm ngoài cửa sổ, cười khê: “Cẩm nhi sao vậy? Ngoài cửa sổ có cái gì à?”

Mộ Dung Gấm hỏi hờn: “Cha nuôi, người đã về rồi! Phụ thân đâu?”

Văn Từ Khiêm ngồi ở mép giường, cười thần bí với Mộ Dung Gấm: “Vừa rồi cha con đụng phải Tô cô nương, mặt hai người lập tức đỏ ửng. Hiện tại hắn đang đưa Tô cô nương về, ta xem là có hy vọng rồi!”

Mộ Dung Gấm im lặng, không ngờ Văn Từ Khiêm chưa buông tha là bà mối: “Nàng ta vừa nói tỷ tỷ nàng đem nàng đi gả cho người rồi, tại sao còn đùa giỡn?”

Nghe vậy, Văn Từ Khiêm cau mày: “Gả rồi hả? Cho người nào?”

“Nghe nói là nhị công tử thừa tướng!”

“Cái gì?” Văn Từ Khiêm đứng vụt lên, tròng mắt không thể tin được: “Tại sao có thể gả cho người như vậy?”

“Làm sao?” Mộ Dung Gấm rất ít khi nhìn thấy Văn Từ Khiêm luống cuống như thế này.

“Nhị công tử Trương gia nổi tiếng con nhà giàu Văn Đô, ăn chơi trác táng, khi nam đoạt nữ, hoành hành ngang ngược. ở Văn Đô người nào nghe thấy tên của hắn đều hận nghiền răng. Hơn nữa hắn cưới rất nhiều thê thiếp, nghe nói một chính thê vừa được hắn cưới liền bị hắn say rượu đánh chết. Chỉ là gia thế chính hệ không cao nên không có người truy cứu.”

“Tại sao có thể như vậy.” Sắc mặt Mộ Dung Gấm có chút khó coi.

“Cẩm nhi, con sao vậy?”

Mộ Dung Gấm cúi đầu: “Vừa rồi con nói chúc mừng với nàng.”

“Không trách được khi nàng đi ra hai mắt đều đỏ!” Văn Từ Khiêm không trách Mộ Dung Gấm. Ngay cả khi Mộ Dung Gấm có lỗi, cũng là do vô tâm. Huống chi so với Tô Diệp Ngâm, hắn thiên về Mộ Dung Gấm hơn.

“Cẩm nhi, con không muốn nàng gả cho phụ thân con sao?”

Mộ Dung Gấm trầm mặc, nàng không biết phải nói sao.

Văn Từ Khiêm thở dài: “Cẩm nhi, ta hiểu rõ con sợ phụ thân con có người mới và đứa bé sẽ lạnh nhạt với con. Nhưng con cũng nên suy nghĩ ở góc độ phụ thân con! Hắn hiện nay chỉ hơn 40 tuổi, chánh trị tráng niên, bên cạnh không có người phụ nào sao được?”

“Huống chi nhà Mộ Dung hiện tại chỉ có mình con, không có con nối dõi, làm sao có thể khai chi tán diệp? Đợi đến khi hần trăm tuổi, nhà Mộ Dung chẳng phải mất người hương hỏa?”

“Bất biến hữu tam. Vô hậu vi đại. Nếu như không sinh một đứa con, sau khi chết làm sao có thể gặp tổ tiên!”

“Đủ rồi!” Mộ Dung Gấm quát lạnh: “Người đi ra ngoài! Tự con suy nghĩ một chút!”

Đầu tiên Văn Từ Khiêm bị một tiếng kia của Mộ Dung Gấm làm chấn động, tiếp theo nhìn nét mặt lạnh lẽo của nàng. Trong ký ức của hần đây là lần đầu tiên nhìn thấy Mộ Dung Gấm lộ ra nét mặt mạnh mẽ như vậy. Xem ra thật sự chạm đến vết thương của nàng.

“Con tốt nhất suy nghĩ một chút đi!”

Không nhìn bóng lưng của Văn Từ Khiêm, Mộ Dung Gấm nhắm mắt lại, hai tay nắm chặt, không chút nhả nài. Nàng sẽ không buông tay, cũng không thể buông tay. Phụ thân là đồ duy nhất ở thế giới này nàng không muốn mất đi, cũng không muốn chia sẻ với người khác! Nàng không biết nếu như mình mất đi phần tình cảm này của phụ thân, nàng nên sống như thế nào.....

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Sủng: Tà Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 19: Bảo vệ

Ban đêm khi người trong cung đến, Mộ Dung Gấm đứng dậy nghênh đón, cũng nhìn thấy người tới, có chút ngoài ý muốn nhưng vẫn cúi đầu hành lễ: “Cầm Hoa tham kiến vương gia!”

Người tới là khách vương Đông Phương Triệt, nàng không có qua lại với người này, không ngờ hần lại đến tìm mình. Nhớ tới hôm qua hần cứu mình, liền cảm kích nói: “Đêm qua đa tạ vương gia rat ay cứu giúp!”

Đông Phương Triệt quan sát cô gái trước mắt, nàng vẫn như cũ giả bộ không kiêu ngạo không tự ti, tư thái bất ôn bất hòa. Nhưng hần luôn cảm thấy có chút gì đó không đúng. Nếu như nói đêm qua nàng bị Đông Phương Thực phi lễ mà nhayw hô, hôm nay sao lại có vẻ mặt như thế này? Thu hồi nghi ngờ, khẽ giọng lên: “Đứng lên đi!”

Vừa nói vừa đưa vật trong tay tới: “Đây là thuốc bổ thái tử kê bốn vương mang cho ngươi, hôm nay Sở vương đột nhiên tới, hần không thể phân thân, cho nên mới bảo bốn vương đưa.”

“Cầm Hoa cảm ơn thái tử điện hạ, làm phiền vương gia rồi!”

Đông Phương Triệt nhìn Mộ Dung Gấm, thấy khí sắc nàng không tệ: “Thân thể khá hơn chút rồi hả?”

Mộ Dung Gấm khẽ ngẩng đầu, nàng có thể nghe ra đây là Đông Phương Triệt quan tâm mình: “Thân thể đã không có gì đáng ngại, đại phu nói chỉ cần nghỉ ngơi. Làm phiền vương quan tâm rồi!”

“Đã như vậy, bốn vương cũng hoàn thành việc thái tử giao phó, ngươi nghỉ ngơi cho tốt! Bốn vương cáo từ!” Thiên Khải mặc dù không có cảm kỳ nghiêm trọng giữa nam và nữ, nhưng một nam tử ở lưu lại quá lâu trong phòng một cô gái chung quy cũng không phải chuyện tốt, cho nên Đông Phương Triệt nói xong những lời này liền đi.

Mộ Dung Gấm đưa thuốc bổ cho Mộc Hương: “Những thứ này đều là cống phẩm triều đình, không thể bán ra ngoài, để vào phòng kho của phủ đi!”

Mộc Hương gật đầu một cái nhận lấy, tùy tiện nói: “Tiểu thư, Khánh Vương quả nhiên là có tư thái nhân tài, không trách người bên ngoài luôn so sánh hần cùng với thái tử!”

Mộ Dung Gấm cười cười không nói, so sánh cùng thái tử, thoát nhìn là chuyện rất quang vinh, nhưng cũng chính là một thanh kiếm kề bên. Không biết lúc nào sẽ đâm vào thân thể mình. Xuất sắc vào lúc này, cũng không phải là chuyện tốt! Nghĩ đến Đông Phương Triệt cũng rất hiểu điểm này, cho nên những năm qua hần luôn không muốn liên quan đến triều chính. Có thể lui thì lui, an tâm làm một vương gia nhàn nhã. Nếu không hiện tại hần sẽ không có bộ dạng này!

Mộ Dung Chính tiến Tô Diệp Ngâm trở về, lúc trở lại cho Mộ Dung Gấm một cái khăn tay, phía trên thêu hai đoá sen trắng tinh, cực kỳ đẹp mắt, hơn nữa trên khăn còn thêu một chữ “gấm”. Tô Diệp Ngâm vốn là thêu cho Mộ Dung Gấm, nhưng lại bị Mộ Dung Gấm đã thương tâm cho nên quên mất. Cuối cùng nhờ Mộ Dung Chính mang về.

Mộ Dung Gấm cầm khăn tay, vuốt vuốt tranh trên khăn. Không khó để tưởng tượng Tô Diệp Ngâm có tâm tình gì khi thêu chiếc khăn này, một cô nương đơn thuần.....

Mộ Dung Gấm nhắm mắt lại, trong đáy lòng thở dài: nàng làm sai sao?

Tại thư phòng Mộ Dung phủ.

Văn Từ Khiêm đẩy cửa phòng ra thấy Mộ Dung Chính đang cầm một quyển sách ngồi bên cửa sổ, nhưng ánh mắt hắn không rơi vào trên sách, không biết là đang nghĩ cái gì. Nhận thấy được Văn Từ Khiêm đến, Mộ Dung Chính quay đầu lại: “Từ Khiêm, sao ngươi lại tới đây?”

Văn Từ Khiêm cười yếu ớt ngồi vào ghế đối diện hắn: “Mộ Dung cảm thấy Tô tiểu thư như thế nào?”

Mộ Dung Chính cũng Văn Từ Khiêm quen nhiều năm như vậy làm sao lại không hiểu ý của hắn, cười nhẹ: “Từ Khiêm, ngươi không nên nghĩ làm bà mai cho ta, Tô tiểu thư mặc dù không tệ nhưng nàng không có duyên với ta!”

“Ngươi có thể nói như vậy, xem ra ngươi cũng không phải không có ý. Huống chi ngươi có dám nói vừa rồi ngươi không phải suy nghĩ đến Tô tiểu thư?” Văn Từ Khiêm chắc chắn. Mặc dù bị Mộ Dung Chính cự tuyệt, nhưng hắn vẫn kiên trì ý kiến của mình. Hơn nữa ý kiến của hắn rất khó bị dao động. Cùng hắn đánh giặc nhiều năm cũng hiểu tính tình của hắn.

Mộ Dung Chính cúi đầu khép lại quyển sách trên tay: “Khi trở lại, ta vô tình nghe thấy có người nói Liên phi chuẩn bị gả Tô tiểu thư cho nhị công tử của Trương gia. Ta mới vừa chỉ cảm thán, một cô nương tốt như vậy bị người hại. Nhưng dù sao cũng là việc của Tô gia, ta cũng không thể làm gì.”

“Ngươi không phải không thể làm gì. Chẳng qua căn bản là ngươi không muốn làm!” Hai người chung sống mười năm, ở trước mặt đối phương, những lời nói dối đều bị nhìn thấu. Những lời nói của Mộ Dung Chính làm sao có thể gạt được Văn Từ Khiêm.

“Ta hiểu rõ ngươi có kỳ nha đầu Cẩm nhi. Nhưng ngươi có nghĩ tới hay không, nhà Mộ Dung các ngươi thì sao? Chẳng lẽ ngươi thật sự hy vọng trăm năm sau nhà Mộ Dung tuyệt hậu hay sao?”

Mộ Dung Chính không muốn cùng Văn Từ Khiêm bàn luận vấn đề rối rắm này, cũng hỏi ngược lại: “Năm ấy, khi ta mất đi tất cả người nhà, người ta cơ hồ là hồng mắt. Quý gối trước cửa phủ tướng quân, chết lặng nhìn thi thể từng người bị mang đi. Khi đó, máu tươi nhuộm đỏ cả phủ tướng quân, ngay cả bên ngoài cách cửa lớn trăm mét cũng đều là máu, đều là máu người thân của ta!”

“Bởi vì nhà Mộ Dung bị diệt cả nhà, những kẻ đã từng là kẻ thù của nhà Mộ Dung bắt đầu hành động, thậm chí muốn giết ta _người cuối cùng của nhà Mộ Dung, chân chính diệt tận gốc! Khi đâm sát thủ kia đến, ta chán chường nghĩ, nếu như chết như vậy cũng tốt, ta có thể đi gặp người nhà! Nhưng những sát thủ kia cũng không thể đến gần ta, bị một bóng dáng nho nhỏ chặn lại!”

“Ngươi vĩnh viễn không biết trong nháy mắt ta ngẩng đầu đó rung động như thế nào, cái người nho nhỏ đó giờ một thanh kiếm còn cao hơn cả người nàng, hùng hăng nhìn chăm chăm đâm sát thủ. Lạnh nhạt và bén nhọn vung trường kiếm trong tay, từng kiếm từng kiếm bức lui sát thủ. Trong mắt nàng chỉ có bảo vệ!”

“Trong nháy mắt nàng quay đầu gọi ta, ‘phụ thân’. Nước mắt và tuyệt vọng nhàn nhai trong nhiều ngày trong khoảnh khắc đó bộc phát. Cuối cùng trời cũng không quên ta, đem huyết mạch trân quý nhất trả lại ta. Trận chiến ấy ta bị trọng thương, còn nàng thiếu chút nữa mất mạng lần nữa. Từ ngày đó, ta liền thề, ta muốn dùng cả đời bảo vệ nàng. Thế nhưng sau nhiều năm ta vẫn luôn là người được nàng chăm sóc. Ta thật không xứng là phụ thân!”

Văn Từ Khiêm lần đầu tiên nghe Mộ Dung Chính nhắc tới chuyện đó, lại không nghĩ rằng cảm động như vậy.

“Từ Khiêm, nếu như ta muốn vì nhà Mộ Dung khai chi tán diệt, khi ta ba mươi tuổi ta đã tái giá. Nhưng ta không có, bởi vì trong lòng ta, chỉ muốn tìm người diệt nhà Mộ Dung ta, báo huyết hải thâm thù này. Sau đó dùng cả cuộc đời của ta bảo vệ nữ nhi bảo bối duy nhất. Như vậy khi ta chết có thể mỉm cười xuống cửu tuyền!”

“Đúng như ngươi nói, Tô tiểu thư là một cô nương tốt, nhưng nàng không có tư cách để ta ra tay, càng không thể nào cưới nàng. Bởi vì ta sẽ không cho bất kỳ một cơ hội nào, để cho nữ nhi của ta có chút uất ức nào cả. Đây chính là đáp án của ta!”

Văn Từ Khiêm không tiếp tục khuyên nữa, từ khi sinh ra đến giờ đây là lần đầu tiên hắn bỏ qua kiên trì của mình. Hắn không thể làm khó Cẩm nhi, càng không muốn phá hủy tình cảm gắn bó sống chết này của cha con họ.

Ngoài cửa, khi Mộ Dung Chính dứt lời có một bóng dáng đơn bạc trong nháy mắt xoay người rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Sủng: Tà Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 20: Đông Phương Nhuận kiêu ngạo

Mộ Dung Gấm vốn muốn ẩn núp cho đến khi Sở Dạ rời đi, nhưng không nghĩ đến ngày thứ hai liền có thánh chỉ, không thể không vào cung. Chỉ là hiện tại nàng thay đổi gương mặt, chắc hẳn cũng không thể nhận ra. Mộ Dung Gấm suy nghĩ an ủi, nhưng cuối cùng sự thật nói cho nàng biết, nàng thật sự nghĩ sai rồi.

Mới vừa đi vào hoàng cung, Đông Phương Trạch xông tới trước mặt, lo lắng nhắc nhở: “Hôm nay Sở đế đột nhiên muốn gặp nàng, phụ hoàng cũng không có biện pháp. Có lẽ hần nhất thời vui thích, nàng cứ yên tâm!”

“Ta biết rồi!” Mộ Dung Gấm ung dung đáp nhưng trong lòng bắt đầu đánh trống. Trước kia thấy hoàng đế nàng cũng không lo lắng, nhưng nam nhân kia.....

Trong điện Thiên Hòa, Sở Dạ cùng Đông Phương Khải ngồi phía trên, hai người trò chuyện với nhau rất vui, một đám đại thần cũng bị kéo tới, ngồi đầy trong điện.

Thái giám tổng quản đi vào: “Khởi bẩm hoàng thượng, Cẩm Hoa quận chúa đến!”

Đông Phương Khải nhìn người đối diện một chút, bàn tay nhắc lên: “Tuyên!”

“Dạ!”

“Truyền Cẩm Hoa quận chúa yết kiến!”

Sở Dạ cầm ly rượu lên, con ngươi yêu nghiệt khẽ chau lại, mang theo ánh mắt không biết tên nhìn về phía đại điện.

Rất nhanh một bóng dáng xanh dương đi vào, nàng khẽ cúi đầu, sau đó đến trước đài quý xuống: “Cẩm Hoa tham kiến hoàng thượng. Ngõ hoàng vạn tuế!”

“Ha ha! Cẩm Hoa đứng lên đi!” Đông Phương Khải phát tay, sau đó hướng về phía Sở Dạ bên cạnh: “Đây là Sở hoàng!”

Mộ Dung Gấm không cần ngẩng đầu cũng biết người trước mặt là ai, nhưng hần là hoàng đế nước khác nên không cần quỳ lễ, cho nên Mộ Dung Gấm hơi cúi người: “Cẩm Hoa tham kiến Sở hoàng!”

“Miễn!” Âm thanh mê người, nữ nhân trong điện nghe được trong lòng không khỏi nhộn nhạo. Mọi người si mê nhìn về phía nam tử tuấn mỹ nhân thần cảm phần, chỉ có Mộ Dung Gấm nghe được loại âm thanh này trong lòng ‘lộp bộp’ một chút.

Đông Phương Trạch vẫn nhìn chằm chằm nét mặt của Mộ Dung Gấm kể từ khi nàng bước vào, thấy nàng không giống những cô nương khác lộ ra vẻ mặt hoa si, trái tim thấp thỏm của hần mới thoáng rơi xuống đất. Hần cũng không biết tại sao hần lại có loại cảm xúc như thế này, nhưng theo bản năng hần không hy vọng Mộ Dung Gấm giống như những nữ tử khác. Bởi vì trong mắt hần nàng là đặc biệt

“Nghe nói thân thể ngươi không thoải mái, hôm nay tốt hơn chút nào chưa?” Đông Phương Khải quan tâm hỏi, biểu hiện của hần cho thấy hần coi trọng vị quận chúa này.

“Tạ hoàng thượng quan tâm, Cẩm Hoa đã tốt hơn rất nhiều!”

“Vậy thì tốt rồi, ngồi đi!”

Mộ Dung Gấm tạ ơn xoay người, nhưng nhìn vị trí kia có chút làm khó nàng. Theo phẩm cấp của nàng, vị trí của nàng nên ở phía sau tất cả các công chúa. Nhưng hiện tại nàng lại được an bài ở bên cạnh cửu hoàng tử, vị trí kế dưới vương gia. Cứ như vậy ngồi xuống, không biết phải nhận bao nhiêu ánh mắt xem thường.

Mộ Dung Chính cũng nhìn thấu nàng đang khó xử, đứng lên nói: “Hoàng thượng, tiểu nữ nhất gan, không bằng để nàng ngồi bên cạnh thân. Như vậy thân cũng yên tâm!”

Nghe vậy Đông Phương Khải cũng cười nói: “Mộ Dung a, cái này thì ngươi không đứng rồi. Đứa bé cần trưởng thành, phải luôn đối mặt với những người khác, ngươi không thể cả đời che chở. Cứ để nàng ngồi cùng với công chúa của trẫm, có chút tình cảm có phải tốt hơn không!”

Nói tới đây, làm sao có thể cự tuyệt, Mộ Dung Chính ngồi lại vị trí. Mộ Dung Gấm cũng chỉ đành nhắm mắt ngồi xuống bên cạnh Đông Phương Nhuận, còn chưa ngồi xuống đã nghe thấy người bên cạnh xì một tiếng: “Tiểu quý nhất gan.”

Mộ Dung Gấm nhắm mắt, không cùng tiểu quý so đo!

Mặc dù là nói chuyện phiếm, nhưng giờ phút này cũng không khác bữa tiệc là mấy. Cũng may Sở Dạ mặc dù có nhắc đến nàng nhưng cũng không làm khó nàng. Giống như đã sớm quên có người là nàng. Cùng Đông Phương Khải đàm luận quốc sự dĩ nhiên chỉ là để người ngoài nhìn mà thôi. Mộ Dung Gấm rõ ràng cảm thấy ánh mắt kia không hề rời khỏi nàng, nhìn chằm chằm giống như muốn cảm một cái lỗ ở trên đỉnh đầu nàng vậy.

“Hừ, có người lấy được một cái phong hào, lại coi mình là tất cả. Cứ nhiên coi lớn hơn đường đường công chúa Thiên Khải!”

Giọng nói châm chọc truyền đến, Mộ Dung Gấm mới phát hiện ngồi bên cạnh mình không ai khác chính là bát công chúa Đông Phương Hiểu. Trước Đông Phương Hiểu còn có ba công chúa, nhưng họ đều đã được hoàng thượng gả đi, lại không ở hoàng đô. Cho nên nơi này công chúa lớn nhất chính là Đông Phương Hiểu.

Mộ Dung Gấm không để ý đến nàng, chỉ là nhìn về mặt cao ngạo không ai bì nổi, Mộ Dung Gấm đột nhiên nghĩ đến một người. Ngẩng đầu nhìn lại, ngồi

ở bên cạnh Đông Phương Trạch, không phải là thía tử phi Tôn Phi Phi thì là ai? Hôm đó chính nàng ta là người đẩy nàng sao nàng không nhớ rõ! Cúi đầu, che đi tình quang!

Mộ Dung Gấm tự cho là ai cũng không nhìn thấy, lại không để ý đến ánh mắt Sở Dạ vẫn nhìn chăm chăm mình, làm sao có thể thoát khỏi ánh mắt của hắn. Mèo nhỏ che giấu tài năng! Sở Dạ khẽ nhếch môi vui thích cười, nhất thời mỉa mai hoặc chúng sinh, tất cả sinh vật trong điện si mê. Ngay cả Đông Phương Hiểu cũng không còn chăm chọc Mộ Dung Gấm nữa, ngược lại si ngốc nhìn, bộ dạng thiếu nữ đang hoài xuân.

“Xi! Có gì đặc biệt hơn người sao! Không phải đẹp hơn người một chút thôi sao?”

Lời nói thâm bên cạnh rơi vào lỗ tai của Mộ Dung Gấm, khiến cho nàng không nhịn được mỉm cười. Quay đầu nhìn về phía Đông Phương Nhuận, thiếu niên môi hồng răng trắng, khiến cho nàng nghĩ ngờ vì sao gương mặt giống nhau như đúc, Đông Phương Hiểu mắt cao hơn đầu, cao ngạo không nhìn đời, khiến cho người ta không thể nảy sinh một tia hảo cảm. Nhưng ở trên người Đông Phương Nhuận lại có một cảm giác thiếu niên khá ái!

Nhận thấy quan sát của Mộ Dung Gấm, Đông Phương Nhuận sững sờ, ngay sau đó mặt ‘vụt’ lên ngọn lửa, tức giận trừng mắt: “Nhìn cái gì?”

Thấy đáng về tức giận của đứa nhỏ, Mộ Dung Gấm rốt cuộc không nhịn được bật cười. Nàng cười không giống những đại mỹ nhân cười một tiếng liền khuynh thành nhưng lại có một mùi vị đặc biệt riêng, sạch sẽ, ôn hòa, nhu nhu, khiến người ta thực thích. Đông Phương Nhuận tức giận xoay đầu đi, kiêu ngạo ngẩng đầu. Có đánh chết hắn cũng không thừa nhận bị nụ cười của Mộ Dung Gấm mê hoặc. Càng không có bởi vì nàng không coi trọng người trước mặt mà cảm thấy vui vẻ. Tuyet đối không có.....

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Sủng: Tà Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 21: Phong mang sơ lộ

Vốn chỉ là một bữa tiệc, tuy nhiên không biết một vị đại thần nào đó nói đến chuyện săn bắn vào mùa thu sắp tới, khiến cho Sở hoàng cũng muốn hưởng thụ một chút không khí săn bắn ở Thiên Khai. Đông Phương Khải suy nghĩ một chút rồi liền đồng ý, hơn nữa còn trực tiếp yêu cầu mọi người ngồi ở đây đều phải tham gia. Mùa xuân và mùa thu là hai mùa diễn ra hoạt động săn bắn của hoàng gia, vốn chỉ là một loại giải trí của hoàng đế sau lại trở thành hoạt động của tầng lớp quý tộc. Hôm nay lại có khách quý tới chơi, điều này cũng được coi là một phương thức chiêu đãi, có thể biểu thị một quốc gia cường thịnh lại không khiến người ghét.

Nếu đã quyết định, hoàng đế liền phát tay sai người đi chuẩn bị. Sáng sớm ngày mai liền xuất phát.

Mọi người tạ ơn rồi chuẩn bị rời đi. Mộ Dung Gấm vừa rời vị trí đã thấy Đông Phương Nhuận ngẩng đầu đi qua trước mặt nàng. Bộ dáng kia giống như rất hài lòng, lại như là cao ngạo. Mộ Dung Gấm thấy thế liền buồn cười một hồi, đồng thời cũng không giải thích được, không hiểu vị vương gia này như thế nào!

Thật ra thì cũng không có gì chuẩn bị, ăn ở đều đã có người phụ trách, mỗi người chỉ việc mang ít y phục và một vài vật dụng để dùng là có thể đi.

Sáng sớm ngày hôm sau đặc biệt có xe ngựa đến đón, mọi người đều tập hợp ở trước cửa thành, sau đó chờ hoàng đế cùng đi. Mà Mộ Dung Gấm không may là phải ngồi cùng xe với Đông Phương Hiểu, Đông Phương Hiểu lại mang theo Tô Diệp Ngâm, không khí bên trong xe nhất thời lúng túng, không ai nói gì, cựa như vậy một đường trầm mặc.

Khi tụ hợp, Mộ Dung Gấm đột nhiên phát hiện ra hôm nay có rất nhiều thiên kim tiểu thư cư nhiên không ngồi xe ngựa, ngược lại đổi thành cưỡi ngựa. Từng người một giả bộ cưỡi ngựa, hồng nhan kiều mị, hiển ngang mạnh mẽ, nhưng thế nào cũng có cảm giác kỳ quái.

Nhưng không lâu sau, khi nhìn thấy Đông Phương Khải và Sở Dạ thúc ngựa tới, Mộ Dung Gấm nhất thời hiểu ra, thì ra là muốn biểu hiện trước mặt Sở Dạ! Mộ Dung Gấm nhìn thấy, Đông Phương Hiểu cũng nhìn thấy, khẽ cắn răng gọi người dắt một con ngựa tới, nhảy lên đuổi theo. Hiển nhiên là thua trời một vạn không bằng kém bạn một ly!

Vì vậy trong xe ngựa chỉ còn lại Mộ Dung Gấm và Tô Diệp Ngâm. Tô Diệp Ngâm không biết mở miệng như thế nào, mà Mộ Dung Gấm căn bản không muốn mở miệng. Vì vậy, một đường đi vẫn là trầm mặc.

Nơi săn bắn của hoàng gia là dãy núi không xangọi thành Vân Đô, được bao quanh bởi những hàng rào, bên trong nuôi dưỡng rất nhiều mãnh thú, đặc biệt cho quý tộc săn bắn trong hai mùa xuân thu. Mặc dù không xa nhưng vừa đi vừa nghỉ, ước chừng hai ngày mới tới được nơi.

Vì hưởng thụ không khí đã ngoại cho nên cũng không có ở trong khách sạn*, đều dùng lều thay thế.

*Nhà trọ dành cho tầng lớp quý tộc, ở trong bản convert ghi là “China Construction Bank” @@ không hiểu lắm nên đổi luôn.

Sai Mộc Hương và Đường Trúc đi sửa sang lều trại, Mộ Dung Gấm tìm một nơi vắng vẻ ngồi xuống nghỉ ngơi. Nhưng nàng còn chưa ngồi lâu đã đụng phải một cổ hơi thở mãnh liệt khiến nàng không thể không đứng dậy: “Bái kiến Sở hoàng!”

Đinh đầu vang lên âm thanh dễ nghe của người nọ, lại màng theo một tia châm chọc: “Cầm Hoa quận chúa không cần ngăn đầu nhìn người cũng biết là cô vương?”

Mộ Dung Gấm cả kinh, vừa muốn che giấu lại bị Sở Dạ cắt đứt: “Hiện tại bốn bề vắng lặng, nàng còn muốn giả bộ trước mặt cô vương? Nàng dẫn theo nữ tỳ kia, không phải là người bị ta làm cho ngất hay sao?”

Nghe vậy ngược lại Mộ Dung Gấm lại thản nhiên, ngẩng đầu. Đôi mắt bình tĩnh chống lại ánh mắt mê người kia: “Vậy Sở hoàng muốn làm sao?”

Sở Dạ giờ tay lên nâng cằm Mộ Dung Gấm, ngón tay cái mấp mờ trên đôi môi của nàng. Không biết tại sao hần lại đột nhiên nhớ nhung mùi vị hôn môi lần trước. Mộ Dung Gấm cuối cùng không nhịn được hất tay hần ra, âm thanh lạnh lùng: “Sở hoàng, xin tự trọng!”

Đêm đó bởi vì người khó chịu mới để hần nhìn thân thể mình, còn bị như vậy..... Nếu nhưng không phải vì thân phận của hần nàng nhất định sẽ giết hần rồi. Bởi vì nàng không cho phép bất kỳ người nào biết bí mật của mình. Nhưng đáng chết lại không thể động thủ. Hôm nay người này lại chạy đến trước mặt nàng, đây không phải là buộc nàng ra tay hay sao?

“Muốn giết cô vương sao?” Sở Dạ dĩ nhiên không bỏ qua sát ý lóe lên trong mắt nàng. Nhưng hần cũng không tức giận, ngược lại càng thêm hứng thú. Bất được tay nhỏ bé của Mộ Dung Gấm, sau đó đặt lên cổ mình. Âm thanh hấp dẫn mê người: “Cô vương phát hiện bí mật của nàng, có phải hay không nàng muốn giết người diệt khẩu? Hiện tại cô vương đang ở trước mặt nàng!”

Da thịt nóng bỏng dọa người, Mộ Dung Gấm rút tay của mình về, căm tức nhìn Sở Dạ: “Người điên!”

Nàng đầu tiên thấy có người đưa cô ra trước mặt mình. Nếu như không phải quá tự tin vậy thì là kẻ điên. Mà bức mình nhất là nàng rất muốn giết người trước mặt nhưng lại không thể động thủ. Quy tắc của đất trời, duy nhất chuyện nàng không thể tước đoạt..... đó chính là chỉ mệnh vương giả!

“Người điên. ... Sao?” Sở Dạ nhìn Mộ Dung Gấm từng bước từng bước đi xa, nụ cười bên môi cũng không biến mất, ngược lại càng sâu hơn.

“Đứng lại!” Mộ Dung Gấm vừa chuẩn bị trở lại lều lại bị người hét ngừng, bắt đắ dĩ quay đầu: “Công chúa điện hạ có gì chỉ bảo?”

Đông Phương Hiểu tức giận đằng đặng đi tới, giờ tay lên tát Mộ Dung Gấm. Mộ Dung Gấm nhanh chóng giờ tay lên nắm cổ tay của nàng ta, âm thanh lan “Công chúa điện hạ có ý gì?”

“Có ý gì?” Đông Phương Hiểu rút tay về, tức giận nói: “Ngươi và Sở hoàng làm gì chính ngươi rõ, tiện nhân không biết xấu hổ!”

Từ trước tới nay Mộ Dung Gấm vẫn là lần đầu tiên bị người thẳng mặt mắng, thánh nhân cũng sinh hỏa khí, nàng nắm quyền đề xuống, cố gắng giữ bình tĩnh: “Đây chính điều công chúa Thiên Khải được dạy dỗ?”

“Ngươi đừng nói nhăng nói cuội. Ta cho ngươi biết, ngươi đừng nghĩ quyền rũ Sở hoàng. Chỉ với bộ dáng này của ngươi, không xứng để xách giày cho bản cung. Đừng tưởng phụ hoàng ban cho ngươi thân phận quận chúa liên vô pháp vô thiên. Ta cho ngươi biết, chỉ cần ta muốn, tùy thời có thể bóp chết ngươi!”

May là sức chịu đựng của Mộ Dung Gấm khá tốt. Thiếu chút nữa Đông Phương Hiểu mắng rách họng, đây chính là một công chúa ư?”

“Con mắt nào của công chúa thấy ta quyền rũ Sở hoàng? Còn nữa, ta hi vọng công chúa biết rõ một chút, ta không chỉ là quận chúa được hoàng thượng phong, ta còn là dòng chính nữ nhi của nhất phẩm tướng quân. Cũng không phải là con kiến đề công chúa tiện tay bóp chết!”

“Ngươi còn dám mạnh miệng? Vừa nãy chính ta ở phía sau toàn bộ đều nhìn thấy, rõ ràng chính ngươi quyền rũ Sở hoàng. Thường ngày cho rằng ngươi là người thành thật, không ngờ trong xương lại là hồ ly tinh. Tiện nhân có mẹ sinh không có mẹ dạy.....”

“Ba....!” Một tiếng bạt tai vang giòn.

“Ngươi..... Ngươi dám đánh ta?” Đông Phương Hiểu bụm mặt, hoàn toàn không thể tin, trừ Liên phi, chưa bao giờ có người dám đánh nàng.

Mộ Dung Gấm thu tay lại, khí lạnh tản quanh thân, trên mặt không lộ vẻ gì, không chút nào cảm giác người mình đánh là một công chúa: “Công chúa điện hạ vẫn là không nên vì ta mà mất đi hình tượng cao quý. Những lời vừa nói, cũng không phải là lời một công chúa nên nói.”

Dứt lời Mộ Dung Gấm nâng bước đi, nàng giả bộ yếu đuối vì để che giấu mình, nhưng cũng sẽ không mềm yếu để người khi dễ. Nếu quả thật bắt đắ dĩ nàng không ngại lộ bộ mặt khác!

“Mộ Dung Gấm, ngươi đứng lại đó cho ta.....” Đông Phương Hiểu gào thét nhào tới.

Mộ Dung Gấm ung dung xoay người, cười yếu ớt nói: “Đại khái công chúa có thể nói chuyện ta đánh người với hoàng thượng. Đồng dạng ta cũng sẽ đem những lời vừa nói nói không sót một chữ cho hoàng thượng. Đến lúc đó nhìn hoàng thượng xác định thiên về bên ai?”

Mộ Dung Gấm mỉm cười rồi đi, mà Đông Phương Hiểu đứng tại chỗ cắn răng. Tuy nhiên nàng ta căn bản biết mình không thể đi tố cáo được. Nếu không kết quả nàng.....

“A! Công chúa điện hạ cao quý của chúng ta sao vậy?” Tôn Phi Phi đi tới thấy dáng vẻ Đông Phương Hiểu hận không thể ăn thịt người, nhất thời vui vẻ.

“Không phải chuyện của ngươi!” Đông Phương Hiểu hận trừng mắt nhìn nàng ta. Bùm mặt rồi đi.

Tôn Phi Phi đứng tại chỗ, thái độ trở nên âm trầm: “Ngươi được đẩy Mộ Dung Gấm, dám gạt ta!”

Lần trước nàng đẩy mạnh Mộ Dung Gấm xuống hồ, Mộ Dung Gấm vẫn không tìm nàng gây chuyện. Nàng cho rằng Mộ Dung Gấm sợ, người nhát gan làm sao dám đối nghịch với nàng. Đến hôm nay nàng lại dám đánh công chúa, hơn nữa lại xuất khẩu uy hiếp. Người như vậy sao có thể là một quả hồng mềm? Nghĩ như vậy nàng có cảm giác bị lừa gạt. Nhưng nàng hoàn toàn quên. Mộ Dung Gấm căn bản không trêu chọc nàng, tất cả đều là nàng tìm tới.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Sủng: Tà Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 22: Tướng quân đã xảy ra chuyện

Ngày thứ hai, tất cả mọi người dậy thật sớm, thị vệ chuẩn bị tốt mũi tên cùng lưng ngựa, chuẩn bị xuất phát.

Đông Phương Khải mang theo mấy hoàng tử của mình, còn Sở Dạ mang theo hai thị vệ mình mang theo, đoàn người rất nhanh tiến vào rừng. Bởi vì hoàng thượng không hạn chế nữ nhân không thể đi vào cho nên những tiểu thư thế gia có tâm tư kia cũng thúc ngựa đi theo.

Đông Phương Hiểu cười ngựa tới, trên cao nhìn xuống nhìn Mộ Dung Gấm: “Mộ Dung Gấm, sao ngươi không cười ngựa?”

Mộ Dung Gấm cười yếu ớt, giống như đêm qua chưa từng có tranh chấp với Đông Phương Hiểu: “Không nhọc công chúa quan tâm, chúc công chúa chơi vui vẻ!”

Đông Phương Hiểu cũng không dễ dàng bị nàng lừa dối, giễu cợt cười khiêu khích: “Nhưng ngươi đường đường là nữ nhi của nhất phẩm đại tướng quân, chẳng lẽ cười ngựa cũng không biết? Mọi người đều nói hổ phụ vô khuyển nữ, ngươi không phải muốn làm trò cười cho người ta?”

Mộ Dung Gấm cũng không phải người dễ dàng bị người ta kích thích, vẫn cười yếu ớt như cũ: “Mỗi người đều có một sở trường sở đoản riêng, công chúa cần gì phải so đo chuyện này?”

“Hừ! Mộ Dung Gấm, ngươi chờ đó cho ta!” Nói không lại được Mộ Dung Gấm, Đông Phương Hiểu quăng xuống lời nói ngoan độc thúc giục ngựa rồi đi.

Tôn Phi Phi sau khi Đông Phương Hiểu đi mới bước từng bước cao quý đi tới, âm thanh bất dương bất âm: “Cầm Hoa quận chúa thật có bản lĩnh, bát công chúa điều ngoa cũng bị ngươi trị cho phục.”

Mộ Dung Gấm giống như không nghe thấy lời châm chọc của nàng ta, hơi hành lễ: “Bái kiến thái tử phi!”

Thấy bộ dáng này của nàng, hỏa khí của Tôn Phi Phi bốc lên. Thấy bốn bề vắng lặng, đến đáng vẻ cao quý cũng không muốn làm: “Mộ Dung Gấm, ngươi còn giả bộ. Ngươi cho rằng bốn cung còn có thể bị cái bộ dạng này của ngươi lừa gạt sao?”

“Cầm Hoa không biết thái tử phi có ý gì!”

“Hừ! Không biết? Vậy thì bản cung chỉ điểm cho ngươi!” Tôn Phi Phi cao ngạo ngẩng đầu lên, chỉ dùng nửa ánh mắt nhìn Mộ Dung Gấm: “Thời gian trước ngươi có ý đồ quyến rũ thái tử, đáng tiếc lại bị bản cung phát hiện, bản cung chỉ giáo huấn nhỏ với ngươi, ngươi cư nhiên lại chuyển ý đồ sang Sở hoàng, còn không biết liêm sỉ quyến rũ Sở hoàng. Bản cung khuyên ngươi tự nên biết thân phận của mình, không nên vọng tưởng những điều không nên nghĩ. Sở hoàng tự thể người trời, há có thể coi trọng mặt hàng như ngươi!”

“Ngươi cảm ơn!” Mộc Hương ở một bên không nghe nổi nữa, là thái tử phi thì sao? Lời nói khó nghe như vậy cũng nói ra được, hơn nữa lại là nói tiểu thư nhà mình, quả thật tức chết nàng. Đường Trúc cũng giận dữ, nhưng nàng tin tưởng Mộ Dung Gấm, cho nên nàng không lên tiếng.

“Mộc Hương, lui xuống!” Mộ Dung Gấm quát nhẹ, Mộc Hương uất ức im lặng.

“Quả nhiên hạng người gì dạy ra nô tỳ vậy, ngươi với chủ tử đều là một dạng không có quy củ!”

Mộ Dung Gấm hít sâu một hơi, nhìn Tôn Phi Phi cười nhạt một tiếng, nhưng trong chớp mắt xuất hiện ngay cạnh nàng ta. Lúc không ai kịp nhìn thấy gì, tay đã đặt trên cổ Tôn Phi Phi. Âm thanh ôn hòa nhưng Tôn Phi Phi nghe như gió lạnh thảng mui truyền tới: “Thái tử phi, ngươi cũng nên biết ai cũng có ranh giới cuối cùng. Cầm Hoa không có ý tranh đoạt cái gì với ngươi, nhưng ngươi cũng đừng quá phận! Nếu không Cầm Hoa cũng không biết mình sẽ làm ra chuyện gì!”

“Đúng rồi, cuối cùng nhắc nhở thái tử phi một chút, ngàn vạn lần không nên ăn không được trong chén lại nhìn trong nồi, nếu không.....” Gà bay trứng vỡ, được không bằng mất!

Lời cuối cùng Mộ Dung Gấm không nói, hiển nhiên là đủ rồi. Ra ngoài hai ngày nay, Mộ Dung Gấm vẫn luôn thấy Tôn Phi Phi ngán người nhìn Sở Dạ. Hiển nhiên cũng đã bị yêu nghiệt câu hồn. Nếu không phải ngại vì mình đã kết hôn, sợ rằng nàng ta đã sớm đuổi theo Sở Dạ!

“Thái tử phi.....Thái tử phi.....” Rất lâu, cho đến khi cung nữ bên cạnh gọi nàng ta, Tôn Phi Phi mới phục hồi tinh thần. Tiếp theo là sợ, mới vừa rồi khi Mộ Dung Gấm ở bên cạnh, nàng ta thiếu chút nữa cho là mình sẽ chết. Cho tới bây giờ sống lưng vẫn còn đông cứng, trong lòng vẫn còn sợ hãi!

“Quá đáng sợ, quá đáng sợ.....” Kể cả khi đối mặt với Đông Phương Triệt khi tức giận nàng ta cũng không hề cảm thấy đáng sợ như vậy, cảm giác như tiếp cận với cái chết!

Bởi vì tất cả mọi người đều đã đi cho nên Mộ Dung Gấm không có việc gì làm, cũng không cần làm cái gì, liền dẫn hai nha đầu đi vòng vòng. Trước kia nàng vẫn ở trong núi, mặc dù thích cảnh non xanh nước biếc nhưng không đến mức quá mê muội. Chỉ là thỉnh thoảng nhìn xem có thảo dược tốt không, nhìn thấy liền sai Mộc Hương đào lên. Như vậy dạo tới dạo lui lúc dừng lại thu hoạch dược cũng không ít.

“Tiểu thư, tại sao thái tử phi phải dẫn mặt người?” Mộc Hương không hiểu.

Mộ Dung Gấm không muốn giải thích cho nàng ta. Lấy trí thông minh của Mộc Hương, coi như nàng giải thích cũng không hiểu: “Sao ta biết được, người nên đi hỏi nàng ta!”

“Vậy hay là thôi, em xem dáng vẻ của thái tử phi chính là muốn ăn thịt người!” Mộc Hương le lưỡi nói.

Mộ Dung Gấm nhìn nàng một cái, chỉ cười không nói.

Đi dạo một vòng trở lại, thời gian cũng không còn nhiều lắm, nhưng còn chưa vào lều đã nhìn thấy một đồng người vội vàng vây quanh lều trước mặt. Mộ Dung Gấm kéo một thái giám lại hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì?”

Thái giám nhận ra Mộ Dung Gấm, nhất thời vội la lên: “Tướng quân, tướng quân bị tên bắn đá thương!”

“Cái gì?” Rầm, Mộ Dung Gấm cả người sững sờ, sau một khắc thân thể thật nhanh phóng tới lều trại kia.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Sủng: Tà Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 23: Để cho ta thử một chút

“Tránh ra! Tránh ra!” Đường Trúc vô cùng rõ ràng Mộ Dung Chính ở trong lòng Mộ Dung Gấm có địa vị như thế nào. Thấy nàng vội vã như vậy cũng không cần nàng, luôn đi phía trước tách những người vây quanh lều ra.

Rốt cuộc cũng đi được vào, mới nhìn thấy hoàng thượng và một đám vương gia đều ở đây. Đông Phương Thực quỳ ở dưới đất, vẻ mặt có chút chán chường. Mộ Dung Gấm không để ý lễ nghi, vọt thẳng tiến vào. Mắt thấy Mộ Dung Chính ngồi ở trên giường, cánh tay đã được băng qua, nhưng vẫn có máu chảy ra, vải băng cũng bị nhiễm đỏ. Mộ Dung Gấm thở phào nhẹ nhõm, cũng may, chỉ bị thương ở cánh tay!

“Phụ thân, chuyện gì đã xảy ra?”

Mộ Dung Chính dùng y phục che cánh tay: “Không có việc gì, chỉ là tên loạn không cẩn thận bắn tới. cũng may không phải trọng thương, chỉ là.....”

“Chỉ là cái gì?” Thấy Mộ Dung Chính do dự, Mộ Dung Gấm nhất thời khản trương: “Chẳng lẽ phụ thân còn bị thương ở chỗ khác?”

“Không có! Thương thế của ta chỉ có một chút như vậy, nhưng Tô tiểu thư vì cứu ta, đã bị trọng thương!”

“Tô Diệp Ngâm? Nàng cứu người?” Mộ Dung Gấm có chút không tin được, cô gái yếu đuối như vậy cư nhiên lại cứu phụ thân mình.

Mộ Dung Chính gật đầu một cái: “Lúc ấy ta đang bồi hoàng thượng săn thú, cũng không để ý nhiều như vậy. Đột nhiên có tên bay tới, bởi vì ta lo lắng cho hoàng thượng nên không tránh kịp. Nhưng không nghĩ Tô tiểu thư ở đằng sau cứu ta một mạng. Một mũi tên trúng cánh tay của ta, một mũi tên khác trực tiếp bắn vào ngực Tô tiểu thư!”

Dứt lời, Mộ Dung Chính nhìn về phía Mộ Dung Gấm, ánh mắt van xin: “Cảm nhi, ta hiểu rõ mình không nên nói như vậy, nhưng..... Tô tiểu thư đang ngàn cân treo sợi tóc, cho nên.....”

Mộ Dung Gấm hít một hơi sâu: “Phụ thân, con hiểu!”

Mộ Dung Gấm xoay người đi ra ngoài, nghe thái ý đang hỏi báo với Đông Phương Khải: “Bẩm hoàng thượng, thương thế của Tô tiểu thư vô cùng nghiêm trọng. Mũi tên kia ở giữa hai xương sườn, hơn nữa ảnh hưởng tới phổi, neus như tùy tiện lấy ra, sợ rằng Tô tiểu thư sẽ khó giữ được tính mạng!”

“Tại sao có thể như vậy? Một lũ lang băm, không phải chỉ là trúng một mũi tên thôi hay sao? Có thật là nghiêm trọng như vậy?” Đông Phương Nhuận nghe vậy không nhịn được lên tiếng chỉ trích thái y. Hắn với Đông Phương Hiểu bất đồng nhưng hắn lại vô cùng thích tiểu di này. Hôm nay nghe nàng bị thương nặng dĩ nhiên là cực kỳ gấp gáp.

“Không sao cửu đệ, không phải bọn họ đang nghĩ biện pháp cứu Tô tiểu thư hay sao? Đệ phát giận cũng không giúp được gì.” Đông Phương Triệt khuyên nhủ.

“Hừ!” Đông Phương Nhuận mặc dù bỏ qua cho thái y nhưng vẫn nhìn chăm chăm vào hắn, hận không được ngay lập tức kéo ra ngoài chém.

“Vương thái y, vậy bây giờ nên làm như thế nào? Không thể lấy tên ra thì không thể trị được, ngươi nên nghĩ biện pháp gì đi chứ?”

“Hoàng thượng thứ tội, chúng thần đã cố hết sức!”

“Đáng chết! Cứu một người cũng không được, ngươi còn làm thái y làm gì? Còn không bằng lòi ra ngoài chém!” Đông Phương Nhuận tức giận nói. Nếu không phải Đông Phương Triệt lôi kéo hắn, khẳng định hắn đã xông tới.

“Dừng!” Đông Phương Khải mở miệng quát Đông Phương Nhuận ngừng lại. Nhìn người đầy phòng, mím môi trầm ngâm. Mặc dù mạng của Tô Diệp Ngâm không quan trọng đối với hắn, nhưng hắn cũng không thể ngồi yên không nói đến.

Mộ Dung Gấm nghe đến đây mới đứng dậy: “Đề cho ta thử một chút đi!”

“Nàng?” Mọi người quay đầu, hiển nhiên là không thể tin được.

“Một tiểu nha đầu như ngươi có thể làm gì? Dừng ở đây làm loạn thêm!”

Đông Phương Khải cũng khoát khoát tay: “Cầm Hoa, đây không phải là chuyện giỡn!”

“Đề cho nàng thử đi!” Người nói là Đông Phương Trạch. Hắn nhìn chăm chăm Mộ Dung Gấm, trong mắt không chút hoài nghi nào, gật đầu với nàng một cái: “Trước tiên nàng vào xem một chút!”

“Hoàng huynh, làm sao huynh có thể như vậy? Thái y cũng không có cách nào, nàng có thể có biện pháp gì? Chẳng lẽ còn lợi hại hơn cả thái y?” Đông Phương Hiểu hoài nghi đầu tiên. Mặc dù nàng không quan tâm người ở bên trong, nhưng nàng cũng không tin tưởng Mộ Dung Gấm có bản lĩnh đó.

Lúc này Mộ Dung Chính cũng từ bên trong đi ra: “Hoàng thượng, xin cho Cầm nhi thử một lần. Nếu như có gì ngoài ý muốn, thần nguyện gánh chịu tất cả trách nhiệm!”

Đông Phương Trạch cũng lập tức nói: “Phụ hoàng, nhi thần lấy tính mạng bảo đảm!”

Lần này, không chỉ có mọi người kinh ngạc, ngay cả Mộ Dung Gấm cũng có chút ngoài ý muốn. Nàng không hiểu Đông Phương Trạch tin tưởng nàng đến đâu. Ngay cả khi hắn biết thân phận của mình nhưng chuyện này thái y cũng không có biện pháp, hắn tại sao lại tin tưởng nàng?

“Không được! Ta không thể đem tính mạng của tiểu di đưa cho nàng, ngộ nhỡ xảy ra chuyện gì thì làm như thế nào?” Đông Phương Hiểu vẫn ngăn cản như cũ.

“Thái tử, ngươi cũng không thể ở một phía tin tưởng nàng. Đây chính là chuyện liên quan đến sinh mạng con người!” Tôn Phi Phi nhìn Đông Phương Trạch vì Mộ Dung Gấm đánh cược tính mạng, lửa ghen trong lòng nhất thời lại thiếu cháy.

Rốt cuộc, Sở Dạ ngồi một bên chưa hề lên tiếng ngắt đầu: “Nếu Cầm Hoa quận chúa dám mở miệng, hiển nhiên là đã nắm chắc. Nếu không cứ cho nàng thử một chút!”

Nghe vậy Đông Phương Khải rốt cuộc gật đầu: “Được!”

Mộ Dung Gấm nghe vậy cũng không thêm nhìn sắc mặt của hắn, triệu Mộ Dung Hương và Đường Trúc đi đến lều bên cạnh.

Mấy thái y vây quanh Tô Diệp Ngâm nhưng không ai dám xuống tay. Đường Trúc trực tiếp đuổi toàn bộ mọi người ra ngoài, cũng không quản bọn họ có nét mặt gì. Sau đó trực tiếp sai những người bên cạnh đi chuẩn bị chậu than và rượu mạnh.

Mấy vị thái y bị đuổi ra, mặc dù sắc mặt giận dữ nhưng đều là giận mà không dám nói, dù sao cũng được hoàng thượng chấp thuận. Tất cả mọi người lẳng lặng chờ, đương nhiên là đang đợi kết quả, cũng có người là chờ xem kịch vui, ví dụ như Đông Phương Hiểu và Tôn Phi Phi.

Họ không chút nào tin tưởng Mộ Dung Gấm có thể trị được. mấy vị thái y cũng đã bó tay hết cách, nàng là một thiên kim tiểu thư chẳng lẽ có bản lĩnh hơn những thái y kia?

Sở Dạ cũng không biết Mộ Dung Gấm biết y thuật, nhưng hắn tin tưởng nàng. Nếu nàng đã mở miệng cũng chưa chắc đã làm được, mặc dù có chút võ đoán, nhưng chính hắn cũng cảm thấy như vậy.

Bên trong lều, Mộ Dung Gấm cắt bỏ từng kiện quần áo của Tô Diệp Ngâm, lộ ra ngực nhuộm đầy máu, dùng khăn lông lau sạch vết máu. Đường Trúc lấy một viên thảo dược đút vào miệng Tô Diệp Ngâm, mặc dù không thể cứu nàng nhưng nhờ viên thuốc này sẽ kéo dài được tính mạng cho nàng ta.

“Tốt lắm!” Mộc Hương đem lưỡi dao được chế với hình thù kỳ lạ ngâm ở trong rượu, sau đó hơ lửa cho Mộc Dung Gấm.

Mộc Dung Gấm rửa tay trong rượu, nhận lấy dao mổ, gạt đầu với Đường Trúc một cái, Đường Trúc lập tức điểm mấy huyệt quan trọng trên người Tô Diệp Ngâm, thuận tiện lấy ra viên dạ minh châu chiếu sáng cho Mộc Dung Gấm. Mộc Hương đứng ở một bên chờ Mộc Dung Gấm ra lệnh.

Mộc Dung Gấm thận trọng đem lưỡi dao đặt lên, hoàn toàn tập trung tinh thần, không được phép xảy ra một chút sơ xuất nào. Hai khắc trôi qua, cuối cùng Mộc Dung Gấm cũng ngừng đầu, sau đó dùng một tay khác rút mũi tên ra!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Sủng: Tà Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 24: Ban thưởng

Mộc Dung Gấm liếc Tô Diệp Ngâm vẫn đang cau mày trong hôn mê, tâm tình càng thêm phức tạp. Nhận lấy kim khâu Mộc Hương đưa, từng chút từng chút khâu lại vết thương đứt tợn kia, cuối cùng dùng khăn lau vết máu ở ngoài, rồi thoa kim san được lên trên.

“Tốt lắm!” từ trong tình trạng tập trung cao độ Mộc Hương thở ra một hơi, mỗi lần làm trợ thủ cho tiểu thư nàng có cảm giác chết đi sống lại!

Đường Trúc nhẹ nhàng bưng chậu nước cho Mộc Dung Gấm rửa tay, sau đó giúp Tô Diệp Ngâm mặc quần áo vào. Thấy khí sắc nàng vẫn kém như trước, nhưng tính mạng đã được bảo vệ. Chỉ cần tiểu thư ra tay, chắc chắn là muốn chết cũng không thể chết!

“Đã ở trong lâu như vậy, rốt cuộc nàng ta đang làm gì vậy?” Người ngoài cửa chờ lâu, nhất thời không nhịn được.

“Nói không chừng bây giờ đang ngồi trong đó khóc đấy, ai bảo nàng ta tự cho là đúng!”

“Đến lúc đó người không cứu được, ngược lại hại người ta một mạng!”

“Đúng vậy.....”

Đang lúc mọi người đang bàn luận âm ỹ, cửa lều bị kéo lên, Mộc Dung Gấm sắc mặt có chút tái nhợt bước ra ngoài.

“Nhìn bộ dáng kia của nàng ta chắc chắn là không có biện pháp!”

“Mau gọi thái y xem một chút, đừng để cho chết!”

Thái y nghe vậy vội vàng vào.

Thái tử phi Tôn Phi Phi đi lên, trong mắt không che dấu được sự hài lòng, âm thanh lại giống như vô cùng đau đớn: “Cầm hoa quận chúa, coi như người được phụ hoàng yêu thích, cũng không thể lấy tính mạng của Tô tiểu thư đùa giỡn! Dù sao cũng là một mạng người!”

Đông Phương Hiểu đứng lên, không biết là hài lòng hay thật quan tâm: “Mộc Dung Gấm, nếu như nàng xảy ra chuyện gì, bản công chúa không tha cho người!”

Những người khác không nói gì, nhưng nhìn Mộc Dung Gấm với ánh mắt vô cùng khinh bỉ và giễu cợt.

Chỉ có Đông Phương Trạch và Sở Dạ chưa từng thay đổi thái độ. Đông Phương Trạch nhìn về phía Mộc Dung Gấm: “Cầm Hoa quận chúa, hiện tại nàng nên nói một chút với mọi người!”

Ngay lúc này, hai thái y vội vàng đi ra, vẻ mặt không thể tin. Đang trong lúc mọi người cho là tuyên bố tin tử, bọn họ lại run rẩy nói: “Cư nhiên.....Rút ra.....”

“Hơn nửa người vẫn còn sống.....”

“Cái gì?”

“Làm sao có thể?”

Mộc Dung Gấm cũng mặc kệ những người này có sắc mặt gì, chỉ hơi cúi người: “Cầm Hoa đã từng đến quân đội của phụ thân, gặp qua một lão quân y rút tên cho binh lính bị trúng tên. Cầm Hoa thấy Tô tiểu thư ngàn cân treo sợi tóc, cho nên lớn mật thử một lần. Cũng may, không làm nhục hoàng mệnh!”

“Ông trời! Nàng cư nhiên là thử một lần?”

“Đây chính là mạng người nha!”

“Nhưng, cứ nhiên nàng lại cứu được người!”

“Tốt!” Đông Phương Khải tán thưởng nhìn Mộ Dung Gấm, vung tay lên: “Cầm Hoa quận chúa trong cái khó ló cái khôn, gan dạ sáng suốt hơn người. Trẫm muốn khen thưởng ngươi, nói đi, muốn ban thưởng cái gì?”

Mộ Dung Gấm lắc đầu một cái: “Cầm Hoa cứu Tô tiểu thư chỉ bởi vì nàng ấy đã cứu tính mạng phụ thân thần. Cầm Hoa chỉ muốn báo ân, không cầu hoàng thượng ban thưởng. Huống chi, nếu Cầm Hoa muốn hoàng thượng ban thưởng, chỉ sợ phải xin lỗi Tô tiểu thư lấy mệnh cứu ân tình rồi!”

Lần đầu tiên, Đông Phương Khải thân là hoàng đế bị người cự tuyệt nhưng không cảm thấy tức giận, ngược lại cảm thấy cô nương này có tình có nghĩa. Nếu ban đầu ban thưởng Mộ Dung Gấm chỉ bởi vì lời nói của Mộ Dung Chính, ngược lại trong giờ phút này hẳn thật lòng muốn thưởng cho nàng. Nếu hẳn mở miệng, mặc kệ Mộ Dung Gấm có muốn hay không hẳn nhất định sẽ ban thưởng: “Mặc dù ngươi nói như vậy, nhưng trẫm vẫn muốn ban thưởng. Thưởng không phải chỉ vì ngươi cứu nàng một mạng, mà là vì trí tuệ cũng sự sáng suốt, gan dạ của ngươi. Chỉ là với ngươi, trẫm thật đúng là không biết thưởng cái gì cho tốt?”

Đông Phương Khải suy nghĩ một chút, mắt liếc một đám thái y, đột nhiên có một ý tưởng: “Ngươi có thiên phú về y thuật, không bằng trẫm ban thưởng cho ngươi làm quan?”

“Hoàng thượng, không thể!”

“Hoàng thượng! Từ xưa đến nay trong triều đình đều là nam tử, làm sao có thể để một nữ tử làm quan?”

“Phụ hoàng, xin nghĩ lại!”

“Được rồi! Trẫm còn chưa mở miệng, các ngươi kêu la cái gì?” Đông Phương Khải xệ mặt xuống, sau đó nói với thái giám bên cạnh: “Hạ chi, Cầm Hoa quận chúa gan dạ sáng suốt hơn người, có tình có nghĩa, mặc dù y thuật không tinh nhưng thắng ở có lòng, phong làm quan ngũ phẩm thái y viện, đi theo thái y học tập y thuật!”

Mộ Dung Gấm không cự tuyệt được, đành phải gật đầu tạ ơn. Chỉ là nàng nghĩ: Cấp hạ xuống! Quận chúa là nhị phẩm, hôm nay được ban chức quan ngũ phẩm, liền hạ xuống ba cấp.....

“Chúc mừng!” Đông Phương Trạch là người đầu tiên nói chúc mừng với nàng. Thật ra trong lòng hẳn nghĩ, chức quan này Mộ Dung Gấm làm thật uất ức, theo như hẳn nghĩ, cho người thái y viện nghĩ hết cũng được.

“Cám ơn!” Mộ Dung Gấm không hề có sắc mặt vui mừng.

Mà những người khác lại có những suy nghĩ khác, nữ tử làm quan, từ xưa ít có. Mà mười lăm tuổi làm quan như nàng lại tuyệt đối không có. Mặc dù cũng chỉ là chuyện nhỏ nhưng cũng là ngũ phẩm nha! Có người cả đời sợ rằng cũng chỉ lên đến được huyện lệnh thất phẩm! Mặc dù nghĩ là như vậy nhưng thân phận của Mộ Dung Gấm còn đó, coi như không có phần thưởng này thân phận kia cũng không cho phép họ khinh thường, cho nên trong lòng liền lấy lại cân bằng.

Chỉ có Tôn Phi Phi và Đông Phương Hiểu thiếu chút nữa vo hồng khăn trong tay, cắn nát răng. Đáng chết, lại bị nàng làm cho náo động rồi!

Đông Phương Nhuận phức tạp nhìn Mộ Dung Gấm. Gương mặt khả ái hồng hồng, muốn nói lại thôi, cuối cùng vẫn không đi lên mà xoay người vào xem Tô Diệp Ngâm.

Giải quyết chuyện bên này xong, Đông Phương Khải mới bắt đầu trừng phạt người đang quỳ trên đất sám tội. Nhưng cũng chỉ là phạt nhỏ, nửa năm bổng lộc, úp mặt vào tường sám hối, cứ như vậy mà bỏ qua!

Ở bên dòng suối nhỏ, Mộ Dung Gấm một mình đứng trên cỏ, tay thả vào trong nước chà xát. Nàng không thích nhuộm máu, không thích chút nào, thậm chí là có cảm giác buồn nôn. Cho nên sau mỗi lần dính máu, nàng đều sẽ tắm một lần rồi lại một lần, tắm cho đến khi trong lòng không khó chịu nữa mới thôi!

Nắm một nắm cỏ xanh bên cạnh, siết chặt sau đó dùng lực chà xát tay mình, không bao lâu ngón tay trắng nõn dính màu xanh của cỏ.

Trong lúc Mộ Dung Gấm chuẩn bị tiếp tục chà xát tay, trước mặt nàng xuất hiện một đôi giày đen thêu kim long cao quý. Sau một khắc mu bàn tay nàng được một đôi tay thon dài nắm.....

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Sủng: Tà Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 25: Có chút tà ác

Một bàn tay thon dài, xương khớp rõ ràng nắm lấy tay của Mộ Dung Gấm, một bàn tay khác lấy ra khăn gấm màu xanh dương, lau ướt, sau đó đặt ở trên tay Mộ Dung Gấm bắt đầu lau chùi, từng chút từng chút, vô cùng nghiêm túc.

Mộ Dung Gấm ngẩng đầu, chống lại gương mặt yêu nghiệt tuấn tú của Sở Dạ. Khoảng cách gần như vậy, càng cảm thấy dễ nhìn. Hắn giờ phút này khẽ cúi đầu, hai mắt nghiêm túc vô cùng. Có lẽ bởi vì cỏ xanh không dễ dàng rửa đi cho nên lông mày hắn khẽ nhíu, mà bộ dáng này của hắn lại khiến động lòng người nhất.

Có lẽ vì vẻ chăm chú của Sở Dạ hấp dẫn, Mộ Dung Gấm cứ nhiên quên mất phải rút tay lại, sau đó cứ như vậy ngo ngoe ngác ngác nhìn hắn, mặc cho hắn dùng chính tay mình từng chút từng chút lau chùi sạch sẽ!

“Tốt lắm!” Nhìn bàn tay khôi phục lại màu da, Sở Dạ cực kỳ hài lòng với kiệt tác của mình.

Trong nháy mắt Mộ Dung Gấm mới không phục tinh thần, thu tay mình lại: “Sao người lại ở đây?”

Nghe xung hô của nàng, mày kiếm của Sở Dạ nâng lên, không gọi hắn là “Sở hoàng”, không che giấu trước mặt hắn nữa sao? Không biết tại sao, trong lòng cảm thấy vui vẻ, mà âm thanh lại mang theo chế nhạo: “Vốn dĩ là tân bộ, tuy nhiên lại nhìn thấy một đứa ngốc ở trên bờ sông ngược đãi bàn tay của mình. Cuối cùng nhìn không nổi nên ta giúp một tay.”

Khỏe mắt Mộ Dung Gấm chợt co rúm, cứ nhiên nàng lại bị người ta nói là “đứa ngốc”, hơn nữa lại là tên hoàng đế khôn khiếp đáng chết này!

“Ồ! Đó không phải là Sở hoàng và Cẩm Hoa quận chúa hay sao?” Một âm thanh kinh nghi* vang lên, Tôn Phi Phi cất bước tới, hung hăng trợn mắt nhìn Mộ Dung Gấm một cái, nhưng khi quay đầu nhìn về phía Sở hoàng đáng vẻ yếu điệu, cười nói tự nhiên: “Tham kiến Sở hoàng, không ngờ Sở hoàng cũng ở đây, thật đúng lúc nha!”

*Kinh nghi: Kinh ngạc+ngghi ngờ. (Cái con mụ Phi Phi này thật đúng là cái dạng chen ngang mà. Mất cảnh đẹp)

“Thái tử phi có chuyện gì sao?” Sở Dạ đứng dậy chấp tay, chỉ là hơi thở không còn như trước, trở nên lạnh lùng hơn.

Nghe được âm thanh từ tính của Sở hoàng, Tôn Phi Phi hồi xuân tâm nhộn nhạo, thật vất vả mới bình phục được kích động trong lòng, dịu dàng nói: “Chẳng qua là cảm thấy nơi đó có chút phiền muộn, cho nên đi ra ngoài một chút, lại không nghĩ được gặp Sở hoàng!”

Mộ Dung Gấm đem một màn này nhìn ở trong mắt, trong mắt lóe lên một tia tà ác. Ai kêu Sở Dạ vừa rồi nói nàng như vậy, không thể trách nàng thất đức nha, đứng lên nói: “Ta đột nhiên nhớ tới có chuyện cần làm, cáo từ trước! Thái tử phi một mình ở chỗ này tân bộ không an toàn, không bằng Sở hoàng hãy theo bởi thái tử phi đi!”

Dứt lời, Mộ Dung Gấm rất không nghĩa khí bước đi, không cần quay đầu nàng cũng có thể tưởng tượng về mặt Tôn Phi Phi là xuân tâm nhộn nhạo, mà Sở Dạ lại đen như đất nòi!(Thâm~.~!)

Trở lại lều trại, xa xa Mộ Dung Gấm đã nhìn thấy Đông Phương Hiểu cùng mấy vị thế gia tiểu thư nói chuyện, bộ dáng rất vênh váo hà hê. Mất chuyện một cái, Mộ Dung Gấm kéo một cung nữ lại, đưa cho một đỉnh bạc hỏi: “Người đi nói cho bát công chúa, nói rằng.....” (Không còn từ gì để nói. Ngang cổ nhìn lên trời cười ha ha, chỉ trách anh Dạ số phận hẩm hiu chứ đừng trách chị Cẩm thù dai)

Nhìn cung nữ chạy tới, lặng lẽ nói gì đó với bát công chúa, sau đó lập tức thấy sắc mặt của Đông Phương Hiểu kịch biến, mang theo mấy cung nữ hấp tấp chạy hướng dòng sông!

Mộ Dung Gấm có thể tưởng tượng cảnh tượng hai người chạm mặt, không khỏi như ý cười một tiếng, cười được một lúc nàng mới kịp phản ứng, nàng đang làm gì vậy? Đây cũng không phải là chuyện tình nàng nên làm, lúc nào nàng lại trở lên tà ác như vậy?

Xoa xoa mặt của mình, để cho mình tỉnh táo một chút: Đều do Sở Dạ làm hại!

Lúc Đông Phương Nhuận đi ra, nhìn thấy Mộ Dung Gấm đang vỗ vỗ mặt mình, bị vẻ đáng yêu của nàng thu hút, ngược lại nhìn vô cùng tốt. Phục hồi tinh thần, ý thức được mình đang nghĩ gì, nhất thời mặt đỏ rực, nhanh chóng xoay người tránh đi. Thật vất vả bình phục tâm tình, mới nhớ tới mình là muốn nói lời cảm ơn với Mộ Dung Gấm, cảm ơn nàng cứu tiểu di. Vì vậy xoay người đi ra ngoài, nhưng Mộ Dung Gấm đã không còn ở đó..... Bởi vì chuyện xảy ra như vậy, chuyện sân thú bị ngưng nửa ngày, ngày thứ hai lại tiếp tục. Chỉ là Mộ Dung Chính không thể tham gia, Mộ Dung Gấm lại bị Đông Phương Khải điểm danh, không thể không cười ngựa đi theo!

Rốt cuộc cũng được chơi, người vui nhảy là Mộc Hương. Cười ngựa xông lên trước. chỉ đáng tiếc là khả năng cười ngựa của nàng giống nhau, tài bắn cung cũng giống nhau, con ngựa vừa đi vừa nghỉ, luôn không nghe lời. Tài bắn cung lại càng thâm không nở nhìn, bắn nửa ngày, tên còn chưa tới năm mét liền tự do rơi xuống, chỗ có nói là đi săn bắn con vật.

“Uhm!” Mộc Hương bệt bệt miệng, mặc dù có chút ỉu rữ, nhưng mà một khắc sau lại tinh thần lại phấn chấn, tiếp tục vỗ con ngựa không nghe lời vọt đi.

Đường Trúc ở phía sau nhìn nàng ta, có một loại kích động muốn xách nàng ta vứt bỏ, thật sự là quá mất mặt rồi.....

Ngược lại Mộ Dung Gấm lại không cảm thấy cái gì, nếu Mộc Hương có thể bắn trúng, đó mới là kỳ quái.

Mấy con thỏ rừng kinh hoàng chạy qua, Đường Trúc nhìn về phía Mộ Dung Gấm: “Tiểu thư không bắn sao?”

Mộ Dung Gấm nghe thấy vậy, lúc này mới chậm rãi cảm cung lên, nhận lấy tên Đường Trúc đưa tới, thoáng dùng sức, tìm đường bắn, nhắm ngay một con thỏ trắng, sau đó buông lỏng tay, vèo một nhát bay ra ngoài. Mộ Dung Gấm than nhẹ: “Đáng tiếc, không bắn trúng!”

Nhưng Mộ Dung Gấm vừa cảm thán dứt, một mũi tên khác đã bắn trúng con thỏ này, hơn nữa còn bị cố định trên mặt đất.

Hai binh lính phụ trách nhốt con mồi chạy tới, nhưng bọn chúng cũng không nhốt con mồi lên ngay mà trước hết rút mũi tên ra, sau đó đem mũi tên mà Mộ Dung Gấm không bắn trúng cắm vào thân thể con thỏ. Một người trong đó cảm thỏ đi tới, cung kính nói: “Tham kiến quận chúa, đây là thỏ của ngài.”

Mộ Dung Gấm và Đường Trúc đồng thời giật giật khóe miệng, chuyện ăn gian này cũng quá rõ ràng, hơn nữa. Con thỏ này thật đáng thương, chết rồi còn bị ghim xuống đất.

Cảm thấy có ánh mắt nhìn, Mộ Dung Gấm ngẩng đầu nhìn, đã thấy Đông Phương Nhuận đang nhìn nàng. Mà sau khi nàng nhìn tới, hần lập tức kiêu ngạo xoay đầu đi, giống như là khinh thường, nét mặt kia Mộ Dung Gấm có chút dở khóc dở cười.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Sủng: Tà Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 26: Đông Phương Thực vô sỉ

Bởi vì có Đông Phương Nhuận thỉnh thoảng giúp một tay ăn gian, cho nên ba người Mộ Dung Gấm không phải là không có thu hoạch, Mộc Hương càng thêm giữ chặt con mồi không chịu thả, giống như những con vật kia đều là do nàng ta bắn được.

Ban đêm sau khi săn thú xong, không thể thiếu dạ tiệc bên đồng lửa. Tất cả con mồi săn được đều được mang đi xử lý, chỉ chờ tới tối dành cho mọi người thưởng thức mỹ vị.

Đuổi Mộc Hương và Đường Trúc đi, Mộ Dung Gấm lúc này mới nhìn Mộ Dung Chính vẫn đang muốn nói lại thôi với nàng: “Phụ thân, có việc gì vậy?”

Mộ Dung Chính sắc mặt phức tạp, do dự chốc lát rồi mới nói: “Tô tiểu thư tính, muốn gặp con một lần!”

Mộ Dung Gấm gật đầu tỏ vẻ đã biết: “Con sẽ đi thăm nàng một chút!”

Nhìn bóng lưng Mộ Dung Gấm rời đi, Mộ Dung Chính không biết tại sao trong lòng hốt hoảng: “Cẩn nhi.”

Mộ Dung Gấm xoay người: “Phụ thân còn có chuyện khác?”

Mộ Dung Chính há miệng, mới phát hiện mình không biết nên nói cái gì, bất đắc dĩ phát tay một cái: “Thôi! Không có, con đi đi!”

Mộ Dung Gấm hồ nghi nhìn hần một cái, nhưng không hỏi nhiều, xoay người hướng lầu trại phía xa, xa xa nhìn thấy một thân tỏa ánh sáng vàng nhạt. Tôn Phi Phi và Đông Phương Hiểu đứng chung một chỗ, hai người giương cung bạt kiếm, tựa hồ đang cãi vã cái gì đó. Mộ Dung Gấm không nhìn được công môi, nghĩ đến trong thời gian ngắn hai người này tìm đến không biết bao nhiêu phiền phức cho nàng rồi!

Vén rèm lên, Tô Diệp Ngâm vẫn như cũ nằm trên giường, bên cạnh một nha đầu đoan chính cầm bát thuốc từng chút từng chút dứt cho nàng. Thấy Mộ Dung Gấm đi vào, Tô Diệp Ngâm phát tay bảo nha đầu kia rời đi, khổ sở cười một tiếng: “Nàng tới rồi!”

Mộ Dung Gấm ngồi vào bên giường của nàng, sắc mặt bình thản nhưng hàm chứa cảm kích: “Nàng đã cứu phụ thân ta một mạng, cảm ơn!”

Tô Diệp Ngâm cũng không bởi vì một câu cảm tạ của Mộ Dung Gấm mà cảm thấy vui mừng, quay đầu sang một bên, giống như nhớ lại: “Sáu năm trước, ta từng theo mấy đường huynh đường muội đến biên cương, bởi vì nơi đó là thảo nguyên rộng rãi nhất cùng với những con ngựa béo tốt. Nhưng khi chúng ta tới, chờ đợi chúng ta không phải là thảo nguyên mà là một đám tộc hung thần sát ác. Bọn họ cướp của giết người, vô ác bất tác, vừa xông lên liền chặt một cánh tay của đường huynh ta, sau đó tranh cướp tài sản của chúng ta. Khi đó, mọi người đều cực kỳ sợ hãi, ta thậm chí sẽ nghĩ chết tại nơi này. Nhưng ngay sau đó, Mộ Dung tướng quân và hai vị tướng sĩ đi ngang qua. Hần không chút do dự ra tay tương trợ, hần cũng bị thương, nhưng lại đem tất cả các ác tộc chém chết toàn bộ, đã cứu mạng của chúng ta!”

“Khi đó toàn bộ bọn họ đều bị dọa đến không dám nhúc nhích, chỉ có ta nhìn hần, nhìn hần không sợ hãi chút nào đánh nhau với ác tộc. Khi đó ta liền cảm thấy hần là nam tử dũng cảm nhất thế giới. Khi hần bị thương, ta nghe thấy có người gọi hần là Mộ Dung tướng quân. Sau đó ta mới biết, thì ra hần chính là người được gọi là “chiến thần” tướng quân!”

“Ta đối với Mộ Dung tướng quân là cảm kích và cảm ơn. Hành động hôm qua, tất cả là vì báo đáp ơn cứu mạng ngày đó. Cho nên nàng có thể yên tâm!”

Mộ Dung Gấm thu liễm ánh mắt, Tô Diệp Ngâm mặc dù đơn thuần, nhưng không ngốc. Cho nên nàng ta cái gì cũng đều nhìn ra. Chỉ là nàng ta không có cầu xin khác, chỉ nói cho Mộ Dung Gấm biết, nàng ta sẽ chấp nhận, nàng ta sẽ không giành người với nàng!

Khin Mộ Dung Gấm lần nữa nhìn về phía Tô Diệp Ngâm, ánh mắt không tự chủ có một tia thường thức, cũng có một tia giãy dụa, nhưng tia giãy dụa kia được che giấu ở chỗ sâu nhất của con người, không thể thấy bóng dáng: “Ta có thể đồng ý với nàng ba điều kiện!”

Tô Diệp Ngâm không nói gì, nàng ta không biết Mộ Dung Gấm có thể vì nàng ta làm những gì. Nhưng nàng ta biết, có một chuyện, nàng ta tuyệt đối không thể nói yêu cầu!

Thời điểm dạ tiệc, Mộ Dung Gấm có chút tâm sự nặng nề, Mộc Hương cắt một khối thịt thỏ mang tới, lấy lòng cười một tiếng: “Tiểu thư, có chuyện gì mà người nản lòng, thoải chí? Cười đi mà! Có chuyện gì đau lòng có thể nói ra!”

Mộ Dung Gấm nhận lấy thịt thỏ, nhưng không lên tiếng. Khóe miệng hơi nâng, nhàn nhạt cười. Mộc Hương thấy vậy, cười thật tươi, sau đó lại phấn đấu với thỏ nướng trước mặt mình!

Mộ Dung Gấm nhìn Mộc Hương một chút, sau đó quay đầu hỏi Đường Trúc: “Ban đầu tại sao ta lại nhận nha đầu Mộc Hương này?”

Đường Trúc giựt giựt khóe miệng, Vấn đề của Mộ Dung Gấm hỏi là tâm khảm trong lòng, nàng vẫn muốn hỏi hay sao! Nàng được tiểu thư cứu, sau đó một lòng một dạ đi theo nàng. Nàng có võ công, có độc thuật, ám khí càng xuất quỷ nhập thần. Nàng vẫn cho là chính mình mới có tư cách đi theo tiểu thư, nhưng.....

Đường Trúc còn nhớ rõ, lần đầu tiên gặp Mộc Hương, nàng ta là một tiểu khát nhi loli thôi lếch thếch. Vì lấp bao tử đuổi theo con gà con của người ta. Con gà kia rõ ràng chỉ là một con gà chừng một tháng tuổi, tiện tay có thể bắt được. Nhưng Mộc Hương lại phải đuổi theo nó tới nửa ngày, lông cũng bị rút hết. Nàng dám khẳng định từ khi ra đời đến giờ, lần đầu tiên nhìn thấy người đàn như thế. Cuối cùng nàng không nhịn được, ra tay bắt lấy con gà, sau đó đặt vào tay của nàng ta.

Sau đó.....Sau đó nàng ta đi theo bọn họ, sống chết vẫn theo. Cuối cùng Mộ Dung Gấm cười một tiếng, từ đó nhận Mộc Hương. Sau đó nàng cùng với người ngu nhất thế giới này ở cùng nhau.....

Mộ Dung Gấm hỏi như vậy, nàng tự nhiên sẽ không nói như vậy. Suy nghĩ một chút, rốt cuộc được từ ngữ thích hợp: “Đại khái, là bởi vì nàng ta đơn thuần!” Đơn và ngu xuẩn, cùng nghĩa với đơn thuần, nói như vậy chắc là không sai

Mộ Dung Gấm nghe vậy cũng không nhịn được nâng khóe mắt: “Quả thật đủ đơn thuần.....”

“Tiểu thư, hai người đang nói chuyện gì vậy?” Mộc Hương thấy hai người thần thần bí bí, lập tức vây lại, trong tay còn cầm một cái chân thỏ để gặm.....

“Không! Thịt thỏ này rất ngon! Em cảm thấy sao?” Mộ Dung Gấm rất không phúc hậu lừa dối cô nàng “đơn thuần” này. Căn bản Mộc Hương không phản ứng kịp, “ha ha” cười một tiếng, nỗ lực nhai vài miếng thịt rồi nuốt xuống: “Vâng, ăn thật ngon!”

Đường Trúc thật sự nhìn không nổi, trực tiếp quay đầu nhìn về phía khác!

Bữa tiệc đến nửa đêm, Mộ Dung Gấm thật sự ngồi không yên, xoay người chuẩn bị đi hóng mát một chút. Nhưng vừa mới đi được không xa, nàng liền bị một người ngăn cản. Ánh mắt lạnh lùng nhìn về người đi tới: “Vương gia, có chuyện gì sao!”

Qua ba tuần rượu, giờ phút này Đông Phương Thực có chút men say, nhưng đầu óc vẫn còn thanh tỉnh. Điều hắn giấu trong lòng đã lâu rốt cuộc cũng nói ra: “Ngày hôm qua nàng vì bốn vương mạo hiểm, bốn vương thật vui mừng.....”

“Vương gia hiểu lầm, ta đã nói qua, ta chỉ là vì báo đáp ân tình Tô tiểu thư cứu phụ thân!” Mộ Dung Gấm lạnh lùng nói.

Đông Phương Thực lắc đầu một cái, ngừng đầu muốn sờ mặt Mộ Dung Gấm: “Chờ bốn vương trở về, phải đi cầu xin phụ hoàng cho nàng gả cho ta. Ta sẽ để cho nàng thuận lợi vui vẻ gả tới, so với chính phi của bốn vương, chỉ cần nàng thật lòng đối với ta, ta nhất định chuyên sủng một mình nàng.....”

Mi mắt Mộ Dung Gấm không nhịn được chớp hai cái, cuối cùng thật sự nghe không vô, giờ tay vung lên, bột trắng bay trong không khí, Đông Phương Thực hét lên một tiếng rồi ngã gục. Mộ Dung Gấm không nhìn hắn, trực tiếp đi vòng qua. Ngày hôm qua hắn làm bị thương phụ thân nàng, bởi vì thời cơ chưa tới, cho nên nàng tạm thời không ra tay. Nhưng nếu hắn thật dám đi cầu xin thánh chỉ, nàng tuyệt đối lập tức giết hắn _____ tuyệt không do dự!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Sủng: Tà Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 27: Thái y viện

Mấy ngày săn thú trôi qua rất nhanh, bởi vì Mộ Dung Gấm là người khiêm tốn, hơn nữa lại cố ý thu lại hơi thở của mình, khiến cho người ta không chú ý đến sự tồn tại của mình. Cho nên trong khoảng thời gian này cơ hồ không ai tới quấy rầy nàng!

Vừa mới trở lại phủ tướng quân, lập tức liền có quan phục được mang tới, là quan phục ngũ phẩm. Bởi vì Mộ Dung Gấm là nữ nhi, cho nên tướng quân

cải đổi một chút, coi như là không tục khí nhưng cũng không tính là đẹp mắt! Trừ quan phục, còn có thánh chỉ phong bỏ và lệnh bài tiến vào hoàng cung!

“Ha ha! Tiểu cô cô thật lợi hại, cư nhiên làm quan ngũ phẩm. Quả thực tiền vô cổ nhân, hậu vô lai giả*!”

*Trước không có ai mà sau này cũng khó có người như vậy.

“Tất nhiên, cũng không nhìn tiểu cô cô của chúng ta là ai!”

“Ha ha!”

Nghe hai người nói lớn như vậy, Mộ Dung Gấm bắt đầu quay đầu: “Hai vị thúc thúc giữu cọt Cẩm nhi rồi!”

“Ai! Giữu cọt? Chúng ta mừng thay tiểu cô cô không được ư?”

“Đừng vậy! Từ xưa đến nay nữ nhi làm quan rất ít, hôm nay tiểu cô cô được phong quan ngũ phẩm, hơn nữa còn được hoàng thượng đích thân phong. Được đặt trong sử sách, đây là một điều rất long trọng!”

Văn Từ Khiêm đi vào, trên tay vẫn là bút Lang Hào không rời người: “Cẩm nhi mai phải lập tức đi, mặc dù sẽ không có quá nhiều người khi dễ con, nhưng con phải cẩn thận. Quan trường phức tạp, lòng người hiểm ác, nhất là con lại vào hoàng cung, cần phải cẩn thận hơn!”

“Nghĩa phụ an tâm. Cẩm nhi hiểu!” Mộ Dung Gấm gật đầu một cái, ngay sau đó âm thanh trở lên trầm muộn: “Mọi người phải đi rồi ă?”

Lần này, Triệu Thành và Vương Vũ cũng không cười được nữa. Bọn họ cũng không muốn, nhưng đây là sứ mạng của bọn họ: “Hồi triều báo tình tình chiến sự chỉ cần nửa tháng. Hiện tại chúng ta đã ở một tháng có thừa, cũng đã thỏa mãn rồi!”

“Tiểu cô cô cũng không cần lo lắng, chúng ta sẽ chăm sóc tướng quân thật tốt, còn có đám tiểu từ kia!”

Mộ Dung Gấm khẽ rũ mắt: “Khi nào thì đi?”

“Hôm nay!” Trả lời là Văn Từ Khiêm, hần vỗ vỗ Mộ Dung Gấm: “Nha đầu ngọc, đừng lo lắng, ba năm sau chúng ta còn trở lại!”

Ba năm, lại ba năm. Mộ Dung Gấm gật đầu một cái: “Con hiểu, con đi phân phó người chuẩn bị đồ!”

Chờ Mộ Dung Gấm rời đi, Vương Vũ không nhịn được khóc lên: “Ô, ta thật sự không bỏ được! Lần sau gặp tiểu cô cô đã là ba năm sau rồi!”

Triệu Thành cũng khó chịu, đối với bọn họ mà nói, sống chết đã không phải là vấn đề cần quan tâm nữa rồi. Mọi quan tâm duy nhất của bọn họ cũng chỉ là ba năm một lần được trở lại nơi ấm áp. Mộ Dung tướng phủ này. Hiện tại đã phải đi, ai muốn đây?

Mộ Dung Gấm một đường đi tới hậu viện, xa xa có thể thấy được một đám tướng sĩ đang chơi cùng bọn nhỏ. Cưỡi ngựa, nhảy cao, mặc cho những đứa bé kia gây sự trên thân mình, nghĩ đến là không nỡ bỏ. Cho nên đây chính là thời gian hưởng thụ cuối cùng của bọn họ. Hôm nay vài quốc gia biến đổi, nói không chừng ngày nào đó sẽ xảy ra chiến tranh. Hôm nay từ biệt, có thể ba năm sau vẫn có thể nhìn một lần nữa, nhưng cũng có thể. Vĩnh viễn không thấy.

Có lẽ là roi mùa thu quá bi thương, khiến Mộ Dung Gấm cũng có một cảm giác phiền muộn, quả nhiên. Nàng vẫn không cách nào thích được mùa biệt ly này.

Ngày thứ hai, Mộ Dung Gấm dậy thật sớm, gọi Đường Trúc và Mộc Hương hầu hạ mặc y phục. Từ trên xuống dưới, y phục vừa người, đem đến cho nàng thêm nhiều anh khí. Mộc Hương không nhịn được vây quanh Mộ Dung Gấm vài vòng, khen: “Thì ra tiểu thư mặc y phục này lại đẹp như vậy!”

Đường Trúc liếc nàng một cái: Tiểu thư mặc gì mà chẳng dễ nhìn!”

Mộc Hương cũng liếc lại một cái, nhưng lại không mạnh miệng với Đường Trúc, coi như đã chấp nhận cách nói này!

Bởi vì đau lòng nữ nhi, cho nên Mộ Dung Chính tự mình hướng hoàng thượng cầu xin. Chấp thuận Đường Trúc mang kiếm vào cung, dễ dàng bảo vệ Mộ Dung Gấm. Mà Mộc Hương dĩ nhiên là quần lấy tiểu thư nhà mình muốn đi theo không rời!

Vừa tới cửa cung liền có thái giám hướng dẫn nhận Mộ Dung Gấm. Thái giám tới đón nàng không tới hai mươi tuổi, môi hồng răng trắng, cười lên mang theo chút xấu hổ: “Quận chúa, nô tài là An Dương, thuộc thái y viện. Về sau trong quá trình ngài nhậm chức ở thái y viện, có chuyện gì liền phân phó với nô tài!”

“Phân phó người, vậy chúng ta làm gì?” Mộc Hương có chút tức giận nhìn chằm chằm tên thái giám muốn giành chén cơm của mình.

An Dương hiền hòa cười một tiếng: “Tỷ tỷ nói đùa, tỷ tỷ đương nhiên là đi theo bên cạnh quận chúa. Tiểu nhân chính là người chạy việc. Các tỷ tỷ không quen với hoàng cung, có chuyện gì liền phân phó, như vậy dễ dàng hơn!”

“Vậy cũng không sai biệt lắm!” Mộc Hương che miệng cười trộm, nghe nói hoàng cung có rất nhiều món ngon, ha ha.

Đường Trúc đánh một cái vào đầu của nàng ta, đánh bay hoang tưởng không giới hạn của nàng đi. Gật đầu với An Dương một cái: “Làm phiền người!”

Mộc Hương che đầu, tròng mắt kháng nghị. Đáng tiếc không có người để ý nàng! Mộc Hương nghĩ: ô ô ô, luôn bị Đường Trúc đè ép, thật là số mạng bi thảm.

“Không phiền toái!” An Dương xấu hổ cười một tiếng, khom lưng làm dấu tay mời với Mộ Dung Gấm: “Quận chúa mời theo nô tài!”

Thái y viện nói là ở hoàng cung nhưng cũng không thể hoàn toàn coi là vậy. Hoàng cung chia làm rất nhiều nơi, đại khái cũng coi như là bốn khu vực: Kim Loan điện dùng để các thân tử vào triều và Ngự Thư Phòng đồng thời là chính điện, là nơi cao nhất trong bốn khu vực hành chính. Khu vực thứ hai chính là nơi bao vòng ngoài hoàng cung: Ngự lâm quân. Khu vực thứ ba là các ngành phục vụ riêng cho hoàng cung, bao gồm ăn, mặc, ở mà Thái y viện nằm trong đó. Nhưng so với những ngành khác, Thái y viện chính là lớn nhất, hơn nữa tỷ lệ người nhớ đến cũng lớn hơn. Khu vực thứ tư còn lớn hơn, đó chính là hậu cung của hoàng đế, đặc biệt là nơi ở của phi tử.

Bốn khu vực mặc dù cùng tồn tại trong hoàng cung, nhưng lại phân biệt rất nghiêm khắc. Nhất là bên ngoài khu vực hậu cung, được phòng thủ rất nghiêm, đương nhiên là sợ bị Đế vương đội nón xanh!

Trừ khu vực thứ nhất ở ngoài, Thái y viện cũng coi như là gần hậu cung nhất. Bởi vì ngộ nhớ hậu cung có người nào đó ốm đau cũng phải ngay lập tức có mặt!

An Dương mặc dù nhìn tuổi còn nhỏ, nhưng hiểu được tương đối nhiều. Dọc theo đường đi vẫn giới thiệu công việc Mộ Dung Gấm nên làm. Thật ra thì rất đơn giản, làm một chút tạp dịch tại Thái y viện, ví dụ như là sửa sang lại dược liệu, quản lý trưng mục hàng ngày. Công việc rất dễ dàng!

Khi vừa đến Thái y viện, Mộ Dung Gấm nhìn thấy một màn vô cùng hung vĩ, mười mấy ngự y xếp thành hàng, lấy viện trưởng Ngô đại nhân làm đầu, cười vô cùng “thân thiết” với Mộ Dung Gấm: “Hoan nghênh quận chúa tới Thái y viện của chúng ta. Ở đây là tất cả thái y trong viện, nếu như quận chúa có gì cần, xin cứ việc phân phó!”

Mộ Dung Gấm mở tầm mắt: Viện trưởng Ngô, ta chỉ là một chức quan nho nhỏ, người làm như vậy nếu như truyền đi sợ rằng lại tưởng rằng ta tự cao tự đại!”

“Quận chúa nói đúng! Vậy chúng ta giải tán!” Viện trưởng Ngô vẫn và lấy lòng như cũ, nhìn về phía An Dương mặt lập tức sưng lên, giả bộ uy nghiêm: “An Dương! Người từ nay về sau phải hầu hạ quận chúa cho tốt, không thể để có chuyện không may!”

“Dạ!”

“Ừm!” Làm bộ gật đầu một cái, sau đó phát tay kêu mọi người giải tán rồi mới chấp tay cáo từ với Mộ Dung Gấm rồi rời đi.

Mộ Dung Gấm im lặng, nghĩ muốn lấy lòng nàng, lại bày uy quan, rõ ràng.

“Viện trưởng, nàng ta không phải chỉ là một chức quan nho nhỏ thôi hay sao? Mặc dù nàng ta là quận chúa nhưng nơi này là Thái y viện, tại sao chúng ta phải cung kính với nàng ta như vậy?” Một thái y bất mãn nói với viện trưởng Ngô. Theo ý hắn, dù là quận chúa nhưng chẳng qua cũng chỉ là một tiểu nha đầu được phong, cũng không phải là công chúa hoàng gia, bọn họ sao phải đối đãi như vậy?

Viện trưởng Ngô vuốt râu, bình chân như vại thờ dài nói: “Người a! Thật là thiếu cận, nàng ta là nữ nhi duy nhất của Mộ Dung Chính, Mộ Dung Chính là ai? Trong triều đình, ngay cả ba vị quốc công đều phải nể ba phần. Hắn lại chỉ có một nữ nhi bảo bối, hận không thể cung chiêu đến trời được. Nếu như người nào đắc tội với nàng ta thì đồng nghĩa là đắc tội với Mộ Dung Chính. Đến lúc đó Mộ Dung Chính ở trước mặt nói với hoàng thượng, mất quan cũng chỉ là chuyện nhỏ! Hơn nữa hoàng thượng có tính cho nàng ta gả, người nhìn nàng ta bây giờ chỉ là một quận chúa, nói không chừng đến lúc đó lại được,..... E hèm!

Câu nói kế tiếp viện trưởng Ngô không nói, nhưng tất cả cũng hiểu. Mộ Dung Chính cầm quyền một phương, chỉ cần hắn đầu phục một phái nào, tỷ lệ hoàng tử phải đó làm hoàng thượng tăng gấp đôi. Đến lúc đó nữ nhi của hắn gả đi, đó không phải là.....

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Sủng: Tà Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 28: Bị để ý tới

Một buổi sáng, Mộ Dung Gấm trừ việc sờ sờ chút vật liệu ra thì không hề có việc gì khác. Chỗ tốt của thái y viện chính là vô cùng đầy đủ dược liệu, nhất là những dược liệu trân quý, nàng không tìm được thì nơi này cũng có. Mặc dù nàng kích động muốn lấy đi nhưng dược liệu ở Thái y viện đều được ghi lại, ít đi chút gì liếc mắt cũng có thể phát hiện được. Vì không muốn phiền toái cho bản thân vẫn nên là thôi!

“Dược liệu dược liệu, lại là dược liệu.” Mộc Hương đứng ở nia phía bên trên, lần thứ n chán than thở. Trước kia theo tiểu thư ở trong núi, ngày ngày đều vô dược liệu, nguyên tưởng rằng tiểu thư làm quan khẳng định sẽ được chơi nhiều, kết quả vẫn phải gầy vô những dược liệu này. Ai, đoán chừng chơi đùa một chút trên người nàng cũng có thể lấy được ra dược liệu rồi!

Đường Trúc: người xác định không phải lỗi thôi?

“Hong cô cô xin.....” Một thái giám dẫn một nữ nhân mặc cung trang đi vào, nhìn dáng dấp chắc là một cung nữ, nhưng cấp bậc cao, nhìn về mặt thái giám dẫn đường là biết.

Nữ nhân được gọi là Hồng cô cô đi tới, vẻ mặt cao ngạo, giống như những tần phi kia, không biết còn tưởng nàng ta là chủ tử!

“Người..... Phó ngự y Mộ Dung, công chúa chúng ta không thoải mái, sai người quan chân!” Hồng cô cô đi tới trước mặt Mộ Dung Gấm ngẩng cao đầu nói.

Mộ Dung Gấm ngẩng đầu: “Nhìn chân là chuyện của thái y, thế nào cũng không tới phiên phó ngự y ta, công chúa các người tìm lộn người!”

Hồng cô cô khinh miệt liếc mắt: “Coi như không chân được, công chúa triệu kiến, người có thể không đi. Nhanh lên chuẩn bị một chút rồi đi với ta, nếu không công chúa sốt ruột chờ, khiến cho người dễ chịu hơn đấy!”

“Hắc!” Mộc Hương nằm trên bàn cười, nữ nhân này thật ngu xuẩn, lại còn dám nói chuyện như vậy với tiểu thư, quả thật chính là không muốn sống!

Mặc dù Mộc Hương không nói gì, nhưng Đường Trúc lại nhìn ra được nàng ta đang nghĩ cái gì, nhất thời có cảm giác như thiên lôi giáng, Mộc Hương thông minh như vậy cũng nhìn ra được người ngu xuẩn..... Sợ rằng không phải là một loại ngu xuẩn.....

“Người cười cái gì? Dã nha đầu kia ở đâu ra, không có quy củ!” Hồng cô cô tức giận mắng.

Mộc Hương trừng lại: “Ta là nha đầu của tiểu thư nhà ta, thế nào? Không phục à?”

“Người.....” Hồng cô cô vừa định mắng lại, lại bị Mộ Dung Gấm cắt đứt: “Nàng ta là nha đầu của ta, không thuộc về trong cung, muốn dạy dỗ cũng không tới phiên người. Còn nữa, trở về nói với công chúa nhà các người, ta hiện tại là quan viên triều đình, theo luật lệ, công chúa không có quyền triệu kiến ta!”

“Lớn mật, người dám bắt kính với công chúa!”

“Con mắt nào của người thấy tiểu thư nhà ta lớn mật? Ta cảm thấy được lá gan của người còn lớn hơn, tiểu thư nhà chúng ta đường đường là đại tiểu thư phủ tướng quân, đích thân hoàng thượng phong nhị phẩm quận chúa, một lão cô cô như người cũng dám rống với tiểu thư nhà ta, trong đầu người toàn bộ là não heo hả?” Mộc Hương vô cùng khinh bỉ nhìn Hồng cô cô, hoàn toàn không phát hiện ra nàng ta nói xong câu này Mộ Dung Gấm và Đường Trúc phía sau có vẻ mặt như gặp quỷ.

Mộ Dung Gấm: nha đầu này đã thông suốt?

Đường Trúc: Có thể gặp người ngu xuẩn hơn, cho nên thông minh!

.....

“Người..... Người lại dám mắng ta?” Về mặt Hồng cô cô như không thể tin, bà ta là cô cô thân cận của công chúa Đông Phương Hiểu do thái hậu phân cho, ngày thường đi tới đâu ai cũng phải lấy lòng, ngay cả Liên phi cũng có ba phần tránh né. Không ngờ hôm nay cư nhiên bị người chỉ vào lỗ mũi mắng, bà ta làm sao có thể chịu được?

“Hong cô cô! Nơi này là Thái y viện, không phải là Hương Liên cung của người, xin người chú ý lời nói!” Đừng xem An Dương còn nhỏ tuổi, nhưng lời nói luôn có bài bản, nghiêm nhiên đáng về lão thành.

“Cút ngay, nơi này không có chuyện của người!” Hồng cô cô giận dữ mắng mỗ, chỉ kém giờ tay cho An Dương một bạt tai.

“Nơi này hình như cũng không có phần của người thì phải!” Một âm thanh đột ngột vang lên, đáng tiếc Hồng cô cô đang tức giận, căn bản không nghe được, ngược lại nói: “Hong cô cô ta ở hậu cung nhiều năm, người nào thấy ta cũng phải nhường ta ba phần, người là cái thá gì?”

Người phía sau giận quá thành cười: “Này Hồng cô cô nói một chuts, bồn diện là cái thá gì?”

“Cái gì?” Nghe vậy, Hồng cô cô cũng đờ người, vẻ mặt khó coi tới cực điểm, máy móc xoay người. Minh hoàng áo bào, không biết đã đứng sau lưng bà ta bao lâu, không phải là thái tử điện hạ sao? Còn người bên cạnh hẳn toàn thân áo đen, hình như là hoàng thượng Sở quốc.....

Sở Dạ tà tử nhếch môi, âm thanh lạnh lùng: “Lần đầu tiên biết, thái tử Thiên Khai ở trong mặt một lão ma ma chưa là thá gì!”

“Àm!” Nước miếng cũng không kịp nuốt, hai chân bà ta mềm nhũn quỵ xuống đất, dập đầu cầu xin tha thứ: “Thái tử tha mạng! Thái tử tha mạng! Đều là nha đầu này không có quy củ, nô tài chỉ muốn dạy dỗ nàng ta mà thôi, thật không dám bắt kính thái tử!”

Sắc mặt Đông Phương Trạch luôn luôn ôn hòa cũng biến thành lạnh lẽo, âm thanh vẫn thân thiện như cũ, nhưng nghe vào có cảm giác kinh người: “Người tới, đem nô tỳ xảo quyệt này kéo ra ngoài chết chìm cho bồn diện!”

“Cái gì? Không cần! Thái tử tha mạng, tha mạng a!” Hồng cô cô không ngừng dập đầu, rất nhanh trên đầu có vết máu. Nhưng những thị vệ kia cũng không quản được nhiều như vậy, trực tiếp ra tay. Hồng cô cô cực kỳ hoảng sợ, chỉ đành lúi ra kim bài bảo vệ tính mạng: “Nô tỳ là người của Thái hậu,

thái tử không thể giết, nô tỳ muốn gặp thái hậu!”

Đông Phương Trạch cười lạnh, ngẩng đầu toát ra khí khái vương giả: “Bổn điện chưa bao giờ biết, đường đường là thái tử mà không xử trí được một nô tài!”

Hồng cô cô nhất thời biết mình phạm phải lỗi không nên phạm, khiêu khích uy nghiêm thái tử, lần này thật sự chết rồi. Đang trong lúc Hồng cô cô tuyệt vọng, âm thanh kinh ngạc của Đông Phương Hiểu vang lên.

“Hoàng huynh, Sở hoàng, các người cũng ở đây!”

Hồng cô cô dùng cả tay chân bò qua, sắc mặt vui mừng: “Công chúa, công chúa, công chúa làm chủ cho nô tài!”

“Hong cô cô, ngươi làm sao vậy? Xảy ra chuyện gì?” Đông Phương Hiểu nhìn thấy bộ dạng này của Hồng cô cô cũng cả kinh. Ở trong ấn tượng của nàng, Hồng cô cô cũng không để mẩu phi vào trong mắt. Hôm nay chột vật như vậy, làm sao có thể không làm nàng kinh ngạc được.

“Là Mộ Dung Gấm, chính là nàng, nô tỳ làm theo lệnh của công chúa truyền nàng. Nàng ta chẳng những ra sức khước từ, còn để cho nha đầu kia vũ nhục nô tỳ, thậm chí còn vũ nhục công chúa. Nói công chúa không sánh bằng đại tiểu thư phủ tướng quân, còn nói công chúa là heo. Nô tỳ tức giận lý luận với nàng ta, ai biết thái tử tới, nô tỳ vô ý đụng phải thái tử. Thái tử muốn giết nô tỳ. Công chúa, người phải làm chủ cho nô tỳ!” Nhìn thấy Đông Phương Hiểu, Hồng cô cô lập tức cho là mình không cần chết. Cho nên trút hết tội lên người Mộ Dung Gấm, nhưng không có nhìn thấy tất cả mọi người nơi này đều nhìn bà ta với ánh mắt nhìn người ngu ngốc.

Chỉ là, ngoại trừ Mộ Dung Hương, hiện giờ nàng hoàn toàn bị hai mỹ nam tử Đông Phương Trạch và Sở Dạ mê hoặc, lỗ tai tự động bài trừ hoạt động, chỉ có đôi mắt không ngừng tỏa sáng.....

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Sủng: Tà Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 29: Nàng ta không có tư cách

“Là Mộ Dung Gấm, chính là nàng, nô tỳ làm theo lệnh của công chúa truyền nàng. Nàng ta chẳng những ra sức khước từ, còn để cho nha đầu kia vũ nhục nô tỳ, thậm chí còn vũ nhục công chúa. Nói công chúa không sánh bằng đại tiểu thư phủ tướng quân, còn nói công chúa là heo. Nô tỳ tức giận lý luận với nàng ta, ai biết thái tử tới, nô tỳ vô ý đụng phải thái tử. Thái tử muốn giết nô tỳ. Công chúa, người phải làm chủ cho nô tỳ!” Nhìn thấy Đông Phương Hiểu, Hồng cô cô lập tức cho là mình không cần chết. Cho nên trút hết tội lên người Mộ Dung Gấm, nhưng không có nhìn thấy tất cả mọi người nơi này đều nhìn bà ta với ánh mắt nhìn người ngu ngốc.

Chỉ là, ngoại trừ Mộ Dung Hương, hiện giờ nàng hoàn toàn bị hai mỹ nam tử Đông Phương Trạch và Sở Dạ mê hoặc, lỗ tai tự động bài trừ hoạt động, chỉ có đôi mắt không ngừng tỏa sáng.....

“Cái gì?” Trong nháy mắt Đông Phương Hiểu lộ vẻ thương tâm đau. Vốn hai ngày nay đã kìm nén đủ, hôm nay lại bị kích thích này, trong lòng lại càng khó chịu. Vốn muốn nổi giận nhưng bởi vì có Sở Dạ, đành cố gắng nhịn, ngược lại nói: “Hong cô cô, ngươi hồ đồ. Ta chính là công chúa phụ hoàng sủng ái nhất, nàng ta chỉ là nữ nhi của một đại thần, làm sao có thể đánh đồng với bản công chúa. Về phần những ngôn ngữ dơ bẩn kia, Hong cô cô chớ nói lại!”

Lời này thứ nhất cho thấy nàng ta rộng lượng, thứ nhì là nói cho Sở Dạ biết nàng ta là công chúa, thân phận cao quý, không phải người như Mộ Dung Gấm có thể so được. Ở đây đều là người thông minh, tự nhiên hiểu được ý của nàng ta.

Hiện tại Hồng cô cô cực hận Mộ Dung Gấm, hiểu rằng Đông Phương Hiểu có ý tứ bỏ qua cho Mộ Dung Gấm nhất thời quỳnh lên, tiếp tục thêm dầu thêm mỡ: “Công chúa! Người là công chúa cao quý, tại sao có thể dễ dàng kẻ bêu xấu người được? Đây chính là đánh vào mặt mũi hoàng gia!”

Liên lụy tới mặt mũi hoàng gia, nàng ta không tin không trị được Mộ Dung Gấm.

“Im miệng! Còn không mau đem kéo nô tỳ xỏ quuyết này ra ngoài cho bổn điện!” Đông Phương Trạch giận đến cau mày, thật không hiểu bên cạnh thái hậu thế nào lại có thể nuôi thành loại người ghê tởm như thế này.

“Hoàng huynh! Hong cô cô là người Thái hậu cho hoàng muội, người không nể mặt hoàng muội cũng phải nể mặt hoàng nãi nãi chứ, tạm tha nàng đi!” Đông Phương Hiểu tự nhiên không để cho người mình chết đi, người Thái hậu ban thưởng, mang theo bên mình sẽ tiết kiệm được rất nhiều phiền toái.

Đông Phương Trạch hạ mặt, lần đầu tiên coi bỏ lớp nguy trang thuộc về uy nghiêm thái tử của hắn: “Bổn điện giết một người bất kính với bổn điện, chẳng lẽ cũng phải nhìn mặt các người? Chẳng lẽ người cho là Thái hậu sẽ bao che một nô tỳ xỏ quuyết như vậy?”

“Chuyện này.....” Đông Phương Hiểu do dự. Bất kính với thái tử chính là bất kính đối với hoàng gia, Thái hậu sẽ không bảo vệ một nô tài như vậy, chỉ là: “Hoàng huynh, đã như vậy có phải hay không cũng nên trừng phạt Mộ Dung Gấm, nàng ta cũng bất kính với công chúa là ta!”

Sở Dạ nghe vậy, nhìn về phía Mộ Dung Gấm, ánh mắt như muốn nói: ngươi chộc phải phiền toái, cần cô vương giúp một tay?

Mộ Dung Gấm trực tiếp dò mắt đi chỗ khác, không nhìn.

“Đúng là như vậy, chính tai nô tỳ nghe nàng ta vụ nhục công chúa. Nếu như thái tử cử phạt nô tỳ, cũng phải xử phạt nàng, như vậy mới công bằng với công chúa!” Hồng cô cô hiểu chính mình không thoát được nạn chết, cho nên dứt khoát kéo theo Mộ Dung Gấm xuống nước.

Mà một khắc sau, Đường Trúc thật sự không nhìn được, rút đao của thị vệ đối diện đặt lên cổ Hồng cô cô: “Tiểu thư, người này giao cho em xử lý?”

Mộ Dung Gấm khoát khoát tay: “Nàng ta không đủ tư cách, không cần dơ bẩn tay em!”

Một câu nói rất cao ngạo, rất tự đại, như Mộ Dung Gấm nói chuyện đương nhiên! Mộc Hương khó có dịp nghe được câu nói đó, gật đầu phụ họa. Đường Trúc mặc dù rất đáng ghét, có võ công không nói, lại cũng có danh hiệu nổi tiếng trên giang hồ, giết một cung tỳ đầu heo như vậy, quả thật mất đi danh tiếng cao thủ!

Khóe miệng Đông Phương Trạch nâng lên. Quả thật cao ngạo. Chỉ là nàng có tư cách, cũng có bản lĩnh! Mà Sở Dạ cũng không ngờ nhũn mỳ, nhìn về Đường Trúc với ánh mắt tìm tòi nghiên cứu. Thân phận thủ hạ này có chút quý dị, ngày hôm đó giao thủ, võ công của nàng hình như xuất thân từ môn phái bị diệt môn không lâu _____ độc phái nhất, Đường Môn!

“Mộ Dung Gấm!” Đông Phương Hiểu lần này thực sự bị chọc tức: “Ngươi giọng điệu lớn thật, lại dám ở trước mặt Sở hoàng nói như vậy, quả thật chính là quá bất kính!”

“Chẳng lẽ lễ nghi công chúa chính là do ma ma này dạy?”

“Ngươi có ý gì?” Đông Phương Hiểu đột nhiên bị câu hỏi này của Mộ Dung Gấm làm cho phản ứng không kịp.

Sở Dạ và Đông Phương Trạch tự nhiên nghe được ý tứ lời nói, không phải là mắng nàng ta không có lễ giáo hay sao? Đông Phương Hiểu còn muốn nói điều gì, Đông Phương Trạch cũng không nhìn được mở miệng quát lớn: “Đường đường là một công chúa của một nước lại làm mất mặt trước Sở hoàng, còn không mau cút về!”

Lời này càng khiến Đông Phương Hiểu kinh ngạc, nàng ta chợt hồi hồn, mới nhớ tới hình thái vừa rồi của mình, nhất thời mắc cỡ muốn tìm một cái lỗ chui vào. Len lén nhìn Sở Dạ, thấy hần hình như có chút không vui, nhất thời lòng chìm xuống đáy cốc, xấu hổ mang người rời đi.

Mà Hồng cô cô mắt thấy Đông Phương Hiểu rời đi, nhất thời kinh hãi: “Công chúa, công chúa cứu nô tỳ!”

Lần này những thị vệ kia rút cuộc cũng thông minh một lần, thật nhanh chặn lại miệng của Hồng cô cô, sau đó kéo tay nàng ta đi ra ngoài, hiển nhiên nàng ta không thể sống thêm!

Mộ Dung Gấm dĩ nhiên biết kết cục của Hồng cô cô, tuy rằng không đáng mất mạng bởi vì mấy câu nói nhưng nàng cũng không lương thiện đến mức cầu cạnh vì người này. Nàng không giết bà ta cũng chỉ bởi vì người như bà ta không có tư cách để nàng ra tay!

Khiến Sở Dạ chê cười, trong lòng Đông Phương Trạch không dễ chịu, nhưng vẫn duy trì ưu nhã của mình: “Sở hoàng hôm nay đã đi thăm Thái y viện, không bằng giờ chúng ta đi về thôi! Chắc hẳn phụ hàng đã chuẩn bị bàn cờ chờ Sở hoàng rồi!”

Sở Dạ liếc Mộ Dung Gấm một cái, quau đầu chấp tay rời đi: “Đi thôi!”

Bóng dáng màu vàng sậm, không động tác dư thừa, bên trong lại có một loại khí phách cao quý. Hần không cần giống như Đông Phương Trạch nguy trang hiển hòa, nhưng cũng có thể lung lạc lòng người, không cần cố ý uy nghiêm cũng có thể làm cho người ta thần phục, người như vậy quả thật trời sinh vương giả! Mộ Dung Gấm nhìn bóng lưng Sở Dạ, chẳng biết tại sao mắt hờn trong chớp lát.

Đường Trúc ở một bên không chịu nổi bộ dạng hoa si của Mộc Hương, dùng một quyền đánh vào đầu nàng ta. Mộc Hương che đầu đau hô: “Đường Trúc, cái nữ nhân bạo lực này, có tin hay không ngươi cả đời không ai thêm lấy?”

Đường Trúc gật nhẹ miệng, không thèm để ý đến lời uy hiếp của nàng ta: “Đời của ta đều theo tiểu thư, chưa bao giờ nghĩ tới sẽ gả đi. Ngược lại ngươi, nhìn thấy mỹ nam nước miếng liền chảy tràn!”

Mộc Hương theo bản năng sờ miệng, có nước miếng ư! Nhất thời hiểu được mình bị Đường Trúc lừa, tức giận đến bên miệng nuốt xuống, uất ức nhìn tiểu thư nhà mình: “Ô ô, tiểu thư, Đường Trúc khi dễ em!”

Mộ Dung Gấm rút rút mắt, bắt đầu xoay người rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Sủng: Tà Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 30: Tình phụ tử

Kết thúc một ngày công việc, Mộ Dung Gấm, Đường Trúc và Mộc Hương xuất cung, an dương vẫn như cũ tận trách dẫn đường.

Vừa tới cửa cung, mộ dung gấm liếc mắt nhìn thấy bóng dáng người chờ ở nơi đó, Mộ Dung Chính dắt hai con ngựa đứng ở cửa cung, cũng không để ý tới ánh mắt của những đại thần khác, chỉ nhìn phương hướng cửa cung, chờ đợi nữ nhi của mình.

“Phụ thân!” Mộ Dung Gấm tăng nhanh hai bước đi tới: “Phụ thân chờ con sao?”

Mộ Dung Chính mỉm cười đem cương ngựa trong tay đưa tới: “Đã lâu không bồi phụ thân cười ngựa?”

Mộ Dung Gấm gật đầu một cái, sau đó xoay người nhảy lên ngựa: “Quả thật đã một ít thời gian!” Nào chỉ một ít thời gian, đã là chuyện của sáu năm trước rồi. Khi đó lần đầu tiên Mộ Dung Chính dạy nàng cười ngựa, nhưng sau đó lại không có thời gian!

Mộ Dung Chính cũng xoay người lên ngựa của mình, kéo dây cương: “Vậy hãy để cho ta xem kỹ thuật cười ngựa của con đi!”

Mộ Dung Gấm nghe vậy, tròn mắt sáng lên, ngay sau đó gật đầu một cái. Sau đó hai người nhìn về phía trước, tâm ý tương thông lẫn nhau, cùng nhau thúc giục ngựa phi ra ngoài!

Mộc Hương nhìn hai người ở xa, cười khê: “Khẳng định tiểu thư rất vui vẻ rồi!”

Đường Trúc tán đồng gật đầu: “Mỗi khi tướng quân trở lại đều là bận tới mặt tối mày, hiện tại rốt cuộc cũng có thể rút ra chút thời gian cùng tiểu thư!”

Tiểu thư rất yêu thương tướng quân, coi như không ai nói, nhưng mọi người đều biết, Mộ Dung Chính cưng chiều Mộ Dung Gấm, Mộ Dung Gấm kính yêu và lệ thuộc vào Mộ Dung Chính. Trên dưới phủ tướng quân không người nào không hâm mộ.

Ngoại thành, hai người thả chậm tốc độ đi song song, Mộ Dung Chính nhìn phương xa, cuối cùng nhìn nữ nhi bên cạnh mình, đường cong cương nghị trên mặt cũng trở nên nhu hòa: “Không ngờ chỉ chớp mắt một cái Cẩm nhi của ta đã lớn đến thế này rồi!”

Mộ Dung Gấm yếu ớt cười một tiếng, không trả lời. Lại nghe thấy Mộ Dung Chính áy náy nói: “Cẩm nhi, những năm qua phụ thân không thể chăm sóc tốt cho con, thậm chí lại khiến con quan tâm ta, thật sự không xứng chức phụ thân!”

Mộ Dung Gấm khẽ dao động lắc đầu, âm thanh nhàn nhạt vang lên: “Đối với con mà nói, phụ thân là phụ thân tốt nhất, trên thế giới không ai có thể thay thế được. Phụ thân không cần tự trách, huống chi con cũng không phải là đứa bé cần phụ thân mỗi ngày làm bạn!”

Cũng bởi vì nàng như vậy, cho nên hần mới đau lòng hơn! Mộ Dung Chính trong lòng khổ sở cười một tiếng, hần cũng muốn chăm sóc thật tốt cho nữ nhi, nhưng hần là nam nhân, còn có việc mình không thể không làm, cả hai việc, đúng là thiếu cho nữ nhi của mình. Mộ Dung Chính nghĩ vậy, nhưng không biết Mộ Dung Gấm không có cảm giác hần thiếu nàng, ít nhất trong lòng nàng, có người phụ thân này là thỏa mãn lớn nhất rồi.

Vì không để cho không khí trầm xuống, Mộ Dung Chính nói sang chuyện khác: “Cẩm nhi hôm nay cũng đã 15, sang năm là 16 rồi, một cô nương lúc này đã phải chuẩn bị hôn sự rồi. Không biết Cẩm nhi có để ý thế gia công tử nào không?”

Mộ Dung Gấm bắt đầu dĩ cười khê: “Phụ thân đang suy nghĩ gì vậy? Cẩm nhi không nghĩ mình sẽ gả!”

Nghe vậy Mộ Dung Chính nghiêm túc nói: “Trai lớn lấy vợ gái lớn gả chồng, đây là chuyện lớn cả đời người. Cẩm nhi nên cẩn thận suy nghĩ, chỉ cần Cẩm nhi coi trọng công tử nhà nào, phụ thân ta lập tức xin hoàng thượng gả. Về sau có phụ thân bảo bọc, hần tuyệt đối sẽ không dám khi dễ con!”

Nghe giọng nói của hần, trong lòng nàng ảm áp. Nhưng muốn nàng lập gia đình tuyệt đối không thể nào, đừng nói những thế gia công tử kia nàng không đặt trong mắt, ngay cả con cháu hoàng thất, cũng phải xem bọn họ có tư cách không đã! Nhưng những thứ này không thể nói cho Mộ Dung Chính nghe, chỉ uyển chuyển nói: “Cẩm nhi chưa trưởng thành, phụ thân cần gì phải nóng lòng. Huống chi trong khoảng thời gian này Cẩm nhi sẽ không rời khỏi Vân Đô, nếu như có để ý người nào, Cẩm nhi sẽ viết cho phụ thân.”

Mộ Dung Chính nghe vậy, suy nghĩ một chút rồi gật đầu đồng ý. Thật ra hần không muốn nữ nhi bảo bối của mình gả đi, chỉ là trong khoảng thời gian này hoàng thượng luôn hữu ý vô ý nhắc tới, hình như có ý tứ gả Cẩm nhi đi. Hần cũng hiểu hôn sự của Cẩm nhi có dính dáng đến quan hệ lợi ích, nếu như Cẩm nhi có yêu mến vị hoàng tử kia, hần cũng không phải để ý đến đạo thánh chỉ này. Ngược lại nếu như Cẩm nhi không thích, hần cũng sẽ trả lời hoàng thượng cho tốt, có thể kéo được liền kéo.

Tránh chuyện hôn sự, hai cha con bắt đầu tán gẫu một số chuyện lý thú, đều là nghe Mộ Dung Chính nói đến chuyện tình trong quân doanh. Mộ Dung Gấm mỉm cười nghe, thỉnh thoảng nói đôi câu, không khí vô cùng hài hòa!

Cách đó không xa, Sở Dạ một thân cẩm phục màu đen ngồi trên lưng ngựa, con người hắc diệu thạch chiếu vào một màn ảm áp, cuối cùng ngừng trên mặt Mộ Dung Gấm. Nhẹ nhàng cười, không kiêu căng, bất tà mị, lần đầu tiên hần nhìn thấy trên mặt nàng lloj ra nụ cười như vậy, nhàn nhạt, nhàn nhạt nhưng lại phát ra từ nội tâm nàng, so với bất kỳ nụ cười nào đều chân thật hơn.

Hần đã gặp qua nhiều kiểu cười, mặc kệ đẹp có nào, mê người cỡ nào đều có, tuy nhiên không có nụ cười nào như của nàng khiến hần cảm thấy thư tâm. Hần không biết vì sao hần không bài xích nữ nhân này, cái tính tình bá đạo đã sớm một bước tuyên bố, nữ nhân này là của hần! (Anh đã chính thức công nhận và khẳng định)

Đi theo sau Sở Dạ là hai đại thị vệ Dương Hạo và Dương Phong liếc mắt nhìn nhau, không hiểu vì sao chủ tử của mình vẫn nhìn chăm chăm vào một đôi phụ tử người ta, nhất là trong khoảng thời gian này, còn sai bọn họ đi điều tra tài liệu về Mộ Dung tiểu thư và Mộ Dung tướng quân. Điều tra Mộ Dung tướng quân thì bọn họ hiểu, Mộ Dung Chính là chiến thần Thiên Khai, nếu như sau này chống lại Sở quốc cũng tính là biết người biết ta. Nhưng vì sao ngay cả nữ nhi của người ta cũng muốn điều tra?

Hồi tưởng lại hành động hữu ý vô ý mấy ngày nay của chủ tử, Dương Phong to gan suy đoán: sẽ không phải chủ tử nhà mình coi trọng Mộ Dung tiểu thư chứ?

Điều Hi tâm ý tương thông quay đầu, không thể tin được nháy mắt mấy cái: chủ tử vô tình như thế nào ta với người đều rõ, hơn nữa chủ tử chán ghét nhất là nữ nhân, hần làm sao có thể đề ý một nữ nhân?

Dương Phong nhất thời rối rắm: hình như là vậy, các đại thích đưa tới nữ nhân người trước xinh đẹp hơn người sau, dù coi hết chủ tử cũng không nhìn một cái, làm sao có thể đề ý một Mộ Dung Gấm bộ đáng bình thường kia!

Cuối cùng hai người tổng kết ra một kết quả: tâm tư chủ tử không thể tùy tiện đoán, bởi vì đoán cũng không ra!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Sủng: Tà Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 31: Rời đi

Ngay cả khi Mộ Dung Gấm cực kỳ không muốn nhưng cho tới ngày bọn họ phải rời đi, nàng không tỏ ra một tia khổ sở, vẫn luôn như trước kia, yên lặng chuẩn bị được vật cho bọn họ, rồi chuẩn bị vài thứ gì đó, tốn tâm vì bọn họ chuẩn bị tất cả.

Đội ngũ đã được chuẩn bị, đứng ở trước cửa phủ chờ xuất phát. Đám con nít bị giữ lại trong viện vì không để cho mọi người thương cảm cho nên không để cho bọn họ ra cửa. Chỉ có một ít phụ nhân còn đứng ở bên cạnh trượng phu của mình, đem những đồ mình chuẩn bị bọ thành bọc đưa tới, ngoài miệng vẫn không ngừng những tiếng dặn dò.

“Tiểu cô cô!”

Một đám đứa bé hơn mười tuổi đi ra, bọn họ đều mặc những quân phục được đặc biệt chuẩn bị vì bọn họ. Hôm nay bọn họ sẽ vào quân đội, bọn họ tha thiết nhìn tiểu cô cô vẫn chăm sóc mình, ánh mắt chờ đợi, không hồi tiếc. Bọn họ đi theo tiểu tướng có mục tiêu riêng của mình, nhưng khi chân chính phải bước đi vẫn còn chút lo lắng.

Mộ Dung Gấm mỉm cười nhìn bọn họ, giơ tay lên khiến một số người lính bê khay đã được chuẩn bị trước tiến tới, mở tấm vải đỏ che phủ kín khay ra. Trên khay có những chùy thủ được chế tạo tinh xảo, tổng cộng có mười bảy, mỗi người đều có!

“Đây là quà tặng ta tiễn các người, không giống đại đao của quân đội, những chùy thủ nhỏ này phù hợp với thân thể hiện nay của các người, khi dùng càng thêm thuận tay, mỗi người một thanh, phía trên khắc tên tuổi của các người, độc nhất vô nhị!”

Nghe vậy, trên mặt mọi người đều là vui mừng, rồi rút tiến lên cầm chùy thủ thuộc về mình, vui vẻ giống như đồ tốt nhất thế gian. Thật ra thì không sai biệt lắm, ở tổng lòng bọn họ, địa vị của tiểu cô cô còn quan trọng hơn so với cha mẹ mình. Mặc kệ người ngoài thấy thế nào, bọn họ vẫn dùng một loại tôn kính và cảm kích đối với tiểu cô cô. Hôm nay phải đi, có thể được nhận quà tặng của tiểu cô cô, không có gì khiến bọn họ vui vẻ bằng!

“Cám ơn tiểu cô cô!” Tất cả những đứa trẻ trăm miệng một lời, lo lắng trên mặt vừa đảo qua, thay bằng vẻ mặt vui mừng.

Mộ Dung Gấm ngoắc tay kêu bọn họ tới gần bên cạnh mình, sau đó chỉ vào phương hướng đội ngũ sẽ phải đi, hỏi: “Các người có biết các người sẽ phải đi đến nơi nào không?”

“Ta hiểu rõ! Tiểu cô cô, là quân đội!”

“Không phải, là quân đội nhà Mộ Dung chúng ta!”

Mộ Dung Gấm cười khê: “Các người nói đúng, nhưng cũng không hoàn toàn đúng. Nơi các người phải đi chính là nơi biên quan gió bão bịt bùng, quanh năm gian khổ. Các người sẽ phải canh giữ ở nơi đó, có lẽ là mấy chục năm, có lẽ là cả đời, có lẽ các người còn có thể về đây nhìn người thân của các người, có lẽ các người sẽ phải ở nơi đó vĩnh viễn, không về được nữa!”

Nghe vậy, vốn không khí đang hưng phấn, quân sĩ nghe lời nói của Msg, tâm tình bắt đầu bi thương, nhất là những phụ nhân mất đi trượng phu, bắt đầu sụt sùi khóc!

Mà Mộ Dung Gấm làm như không thấy, xoay người hỏi: “Các người có sợ chết không?”

Trên mặt những đứa bé thoáng qua do dự, mím môi lại, kiên định nói: “Chúng ta không sợ!”

“Đúng vậy, quân sĩ nhà Mộ Dung chúng ta làm sao có thể sợ chết chứ!”

“Đúng! Không sợ!”

Mặc dù bọn họ hết sức che giấu, nhưng rõ ràng niềm tin chưa đủ, Mộ Dung Gấm lắc đầu một cái: “Sợ! Làm sao sẽ không sợ được? Tính mạng con người chỉ có một lần, ai cũng sẽ sợ chết, ai cũng có thể sợ chết!”

Trong nhất thời tất cả mọi người đều nhìn Mộ Dung Gấm, không hiểu tại sao nàng lại nói như vậy. Từ xưa đến nay chưa từng có ai dạy trẻ con như vậy, tại sao có thể để bọn họ sợ chết đây? Đang lúc mọi người nghi ngờ không hiểu nhìn soi mói, giọng nói nhẹ nhàng của Mộ Dung Gấm trở lên sáng ngời, khiến không thể bỏ qua, mỗi một chữ đều vang vang có lực.

“Trên chiến trường, sống chết khó dò. Nếu muốn sống điều các ngươi phải làm là nỗ lực mình để trở nên mạnh mẽ, trở nên mạnh hơn nữa. Khi giáp mặt với kẻ địch, nếu như các ngươi lùi bước, càng khiến kẻ địch được vui đòi tiên. Nếu như các ngươi sợ hãi, càng khiến kẻ địch thêm dũng mãnh. Cuối cùng tính mạng của các ngươi sẽ bị kẻ địch cướp đi! Các ngươi hi vọng biến thành như vậy hay sao?”

“Không muốn! Chúng ta phải sống!”

“Đúng! Chúng ta phải sống trở về !”

“Các ngươi chỉ cần nhớ, các ngươi có thể sợ chết nhưng tuyệt đối không hèn nhát. Các ngươi là tướng sĩ dung cảm nhất trong tương lai của Thiên Khai, cũng là binh lính kiêu ngạo nhất của nhà Mộ Dung ta. Con đường phía trước của các ngươi hung hiểm cực kỳ, nhưng các ngươi phải nhớ kỹ, khi đứng trước mặt kẻ địch ngươi phải sống, tới một giết một, tới mười giết mười. Chỉ có như vậy cả ngươi mới có thể sống sót, chỉ có thể như vậy các ngươi mới có thể được xưng tụng là binh sĩ nhà Mộ Dung ta!”

“Dạ!” Âm thanh vang dội cả bầu trời phủ tướng quân, khiến đám người Mộ Dung Chính cũng không nhận được đi ra, lại nghe được Mộ Dung Gấm tiếp lời.

“Giống như vậy, các ngươi phải nhớ, bên người các ngươi đều là chiến hữu tốt nhất. Khi các ngươi chiến đấu xin hãy tin tưởng người bên cạnh các ngươi, đem tính mạng của chính mình tin tưởng phó thác, giống như tin tưởng ta vậy, tin tưởng các chiến hữu bên cạnh các ngươi!”

Nghe vậy, những lão binh lính kia có cảm xúc nhất, không nhận được vỗ vỗ chiến hữu bên cạnh. Một loại tin tưởng cùng tình cảm phó thác từ từ tràn kha từ nội tâm.

Mộ Dung Gấm hài lòng nhìn một màn này, cuối cùng dùng âm thanh cao nhất nhắc: “Như vậy mời các ngươi nói cho ta biết, giờ khắc này các ngươi còn sợ sao?”

“Không sợ!” Mọi người giờ cao tay, lo lắng trên mặt bị quét mất, chỉ còn kiên định và không sợ.

“Sách sách sách! Đại tiểu thư nhà Mộ Dung cư nhiên có thể đi sâu vào lòng quân, ngộ nhỉ ngày nào đó nếu đánh giặc, nàng chạy đến nói hai câu, đoán chừng quân đội đối thủ kia đủ thảm. Bộ dạng không sợ kia, quả thật chính là đội cảm tử.” Ân ở trên cây một nơi xa, Dương Hạo ôm kiếm, cặp mắt dõi theo cảm thán. Mà giờ khắc này chính hắn cũng không nghĩ đến có một ngày quân đội Mộ Dung chống lại chính quân đội Sở quốc bọn họ, quân đội được xưng là thiết kỵ cũng bị đánh cho liên tục lùi về phía sau.

Dương Phong cũng gật đầu tỏ vẻ đồng ý, trừ chủ tử, hắn còn chưa thấy có người tùy tiện nói đôi câu có thể phản chấn lòng quân. Hơn nữa phản chấn này nói không chừng còn hiệu quả hơn so với chủ tử. Những người này rõ ràng vô cùng tin tưởng Mộ Dung tiểu thư, hơn nữa loại tin tưởng này vượt qua hẳn tính mạng của mình.

“Những lời nói mặc dù không phải nói với chúng ta nhưng nghe như vậy đều cảm thấy nhiệt huyết sôi trào!”

Dương Hạo nghịch ngợm nháy mắt mấy cái: “Ta đột nhiên có chút hiểu tại sao chủ tử lại chú ý đến Mộ Dung tiểu thư, quả thật bất đồng với những người khác!”

Mà ở một khúc quanh không xa, Đông Phương Trạch xoay xoay đồ vật trong tay của mình, xem ra không cần hắn đưa tiễn rồi. Nghe những lời hô to phản chấn lòng người, lần đầu tiên hắn được thể nghiệm uy nghiêm của Mộ Dung Gấm trong lòng quân đội Mộ Dung. So với trong tài liệu điều tra được, càng làm cho hắn thấy xúc động, thế gian tại sao lại có một nữ nhân đặc biệt như vậy?

Mộ Dung Chính và Văn Tử Khiêm đứng ở không xa, nghe lời nói của Mộ Dung Gấm, còn có những tiếng la cao vút kia của binh lính, ngay cả mấy lão tướng sa trường cũng cảm thấy nhiệt huyết sôi trào.

Văn Tử Khiêm vỗ vỗ bả vai Mộ Dung Chính bên cạnh, cảm thán: “Mộ Dung a! Ngươi nói ngươi rút cuộc là tu mấy đời mới có được nữ nhi Cẩm nhi như vậy!”

Mộ Dung Chính lờ mờ hắn: “Hiện tại nàng cũng là nữ nhi của ngươi, ngươi còn hâm mộ ta sao?”

Văn Tử Khiêm nghe vậy, nhất thời cười cười: “Nói cũng đúng!”

Cuối cùng thời gian cũng tới, Mộ Dung Chính mang theo mấy phó tướng cười lên lưng ngựa, đội ngũ nhất thời trở nên chỉnh tề, Mộ Dung Chính nhìn thật kỹ nữ nhi trước mắt, sau đó thúc ngựa chạy như bay.

Không một câu tạm biệt, không một câu kêu gọi, mọi người ra đi mang theo nhiệt huyết tràn đầy, không khí li buồn sớm đã bị một lời của Mộ Dung Gấm đánh tan.

Nhìn đội ngũ kia dưới ánh mặt trời, cuối cùng biến mất ở cuối con đường, Mộ Dung Gấm không lưu luyến chút nào xoay người: “Đóng cửa!”

Dương Hạo thọc Dương Phong bên cạnh: “Ai, người có cảm thấy khí thế này của Mộ Dung tiểu thư rất xứng đôi với chủ tử chúng ta?”

Dương Phong liếc hần một cái: “Người nghĩ cũng đừng nghĩ, nữ nhi đại tướng quân làm sao có thể gả cho chủ tử chúng ta? Trừ phi hoàng đế Thiên Khai là người ngu!”

Dương Hạo sờ sờ mũi: “Nói không chừng chủ tử chỉ hy vọng hoàng đế kia là người ngu đấy.”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Sủng: Tà Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 32: Sở linh nhi

Nhìn đội ngũ kia dưới ánh mặt trời, cuối cùng biến mất ở cuối con đường, Mộ Dung Gấm không lưu luyến chút nào xoay người: “Đóng cửa!”

Dương Hạo thọc Dương Phong bên cạnh: “Ai, người có cảm thấy khí thế này của Mộ Dung tiểu thư rất xứng đôi với chủ tử chúng ta?”

Dương Phong liếc hần một cái: “Người nghĩ cũng đừng nghĩ, nữ nhi đại tướng quân làm sao có thể gả cho chủ tử chúng ta? Trừ phi hoàng đế Thiên Khai là người ngu!”

Dương Hạo sờ sờ mũi: “Nói không chừng chủ tử chỉ hy vọng hoàng đế kia là người ngu đấy.”

Đang lúc Dương Hạo nói chuyện, đột nhiên toàn thân Dương Phong cứng đờ, một loại dự cảm xấu xuất hiện, sau đó trong nháy mắt biến mất tại chỗ. Dương Hạo cả kinh: “Làm sao người.” Rồi há?

Lời còn chưa nói hết, cả người hắn cũng cứng đờ, nhưng động tác chậm một nhịp, vừa vặn bị người nhào tới, tiếng cười của nữ nhân giòn vang mang theo ác thú: “Ha ha! Dương Hạo! Bản công chúa đã bắt được người!”

Người đến là một nữ tử chừng mười bốn mười năm tuổi, gương mặt trẻ con tinh xảo khả ái, nhất là đôi mắt to, càng làm cho người khác mê muội. Nhưng trong mắt nữ tử bây giờ là ánh sáng tà ác của ác thú, hai tay nắm lấy cổ tai Dương Hạo, cũng không quản nam nữ khác biệt, thân thể trực tiếp nhào vào người Dương Hạo, trên mặt đều là nụ cười tà ác vì thực hiện được thành công hành động của mình.

“Ai yêu! Cô nãi nãi của ta, sao người lại tới đây!” Dương Hạo bây giờ là có khổ không nói được, thật vất vả mới theo chủ tử ra ngoài, cho là đã tránh được ma trảo của cô nãi nãi này, không ngờ cứ nhiên nàng đi theo! Đồng thời trong lòng cũng hận chết Dương Phong, cái tên khôn kiêu không nghĩa khí, rõ ràng đã nhận ra cũng không hề cảnh báo hắn, một mình chạy trước. Lần sau hắn nhất định sẽ trừng trị!”

“Hừ! Các người cứ nhiên len lén theo hoàng huynh ra ngoài chơi mà không mang bản công chúa theo. Quá ghê tởm, thiệt thòi ta bình thường coi các người như anh em!”

Dương Hạo muốn khóc, nào có người anh em nào đem người ta giày vò chơi đến chết? Trong lòng cực hận, nhưng trên mặt lại không dám bày tỏ, nếu không nhất định hẳn chết rất thảm: “Công chúa, chúng ta là ra ngoài bảo vệ hoàng thượng, không phải là ra ngoài chơi!”

“Bảo vệ hoàng huynh? Vô công mười các người cũng đánh không lại hoàng huynh, ta xem là hoàng huynh bảo vệ các người thì có!”

Sở Linh Nhi thờ phỉ phò nói, nhưng mà thời điểm nhắc đến hoàng huynh mình, gương mặt vô cùng kiêu ngạo.

Dương Hạo vô lực từ chỉ rừ xuống, bị Sở Linh Nhi đã kích thương tích đầy mình. Bởi vì nàng nói là sự thật, chủ tử quá mạnh mẽ, thuộc hạ bọn họ cũng khó làm, hôm nay lại khiến cho người khinh bỉ.

Dương Hạo ghen đỏ mặt, kêu rên. Công chúa, dầu gì người cũng là nữ, nên dè dặt, người đâm một cái vào mông nam nhân, người không cảm thấy hành động của người khiến người khác giận sôi hay sao?

Sở Linh Nhi cũng mặc kệ trong nội tâm hắn kêu rên cái gì, một cường vô đầu hần: “Nhanh dẫn đường đi, nếu không bản công chúa dùng đại hình!”

Dương Hạo khóc: “Công chúa, dầu gì người cũng đang ngồi lên người hạ nhân a!”

“Ồ!” Sở Linh Nhi lúc này mới phản ứng Dương Hạo đang bị nàng ngồi lên, vừa nhảy lên thân, sau đó chân phản xạ đạp một đạp..... Dương Hạo liền bị nàng một cước đạp đi ra ngoài, đường đường là một đại ám vệ, giữa ban ngày bị té chổng vó.....

Sở Linh Nhi dí dõm le lưỡi: “Ài nha! Ta không phải cố ý, cái đó, còn chưa phản ứng kịp, chân liền đá ra rồi!”

Dương Hạo đen mặt: Cô nãi nãi nguoi còn nói không phải cố ý hay sao?

Hoàng cung

Sở Dạ đang một mình tản bộ ở ngự hoa viên, nhìn phong cảnh xung quanh, không biết tại sao lại nghĩ đến nữ tử lạnh lùng kia. Khuôn mặt y hết tiêu yêu tinh hôm ở trong ôn tuyền kia thoáng xuất hiện, không khỏi nhếch môi cười, thật đáng tiếc dung mạo tuyệt thế kia không biết đến khi nào mới có thể lại được thấy! Đột nhiên, chạm mặt một nữ tử yếu điệu đang đi tới, ngược ngung nhìn hân: “Hiệu nhi tham kiến Sở hoàng!”

Sở Dạ định thần, nhìn nữ nhân trước mặt, hân nghĩ hồi lâu cũng không nhớ được người trước mắt là ai, nhưng thấy nàng ăn mặc hoa lệ, phượng ngọc chi có công chúa hoàng thất mới được đeo, cũng đoán được thân phận của nàng: “Công chúa miến lễ!”

Người tới chính là Đông Phương Hiểu, nàng cố gắng lấy bộ dáng tao nhã nhất của mình: “Sở hoàng một mình ở đây là muốn đi đâu sao?”

“Cô vương tùy tiện một chút!” Sở Dạ mày đẹp nhú lại, hân không thích loại nữ tử làm bộ cao nhả này, thấy phải rất buồn nôn. Mặc dù thân thể là công chúa cao quý thế nhưng hân không nhìn ra nơi nào của nàng ta có cao quý!

Đông Phương Hiểu xấu hổ cười một tiếng: “Chắc hân Sở hoàng không quen hoàng cung, không bằng Hiểu nhi bồi người, như thế nào?”

“Không cần!” Sở Dạ không chút suy nghĩ cự tuyệt, dứt lời xoay người muốn đi. Đông Phương Hiểu muốn ngăn cản nhưng còn chưa kịp mở miệng đã bị một bóng đám lam sắc giống như gió cuốn vào, sau đó nhào vào ngực Sở Dạ, cười đùa: “Hoàng huynh, ta nhớ huynh muốn chết!”

Sở Dạ bất đắc dĩ nhìn Dln trong ngực: “Làm sao muội lại chạy tới nơi này?”

Sở Linh Nhi nhăn mũi đáng yêu: “Những người kia đều là lão hồn đản thật đáng ghét, hoàng huynh không ở đây mỗi người bọn họ đều khi dễ ta, cho nên ta thiên tân vạn khổ, bặt sơn thiệp thủy tìm đến hoàng huynh!” Nói xong còn nặn ra hai giọt nước mắt, hi vọng giành được đồng tình.

Sở Dạ xoa xoa đầu Sở Linh Nhi, lạnh lùng trên mặt giờ phút này thêm chút cứng chiều. Hân làm sao không biết tình tình tiểu nha đầu này chứ, đoán chừng lại chọc họa ở Sở quốc chạy đến tìm núi dựa rồi!

Hai huynh muội gấp lại đem Đông Phương Hiểu thành không khí. Đông Phương Hiểu nhìn thấy Sở Linh Nhi nhào vào ngực Sở Dạ trong nháy mắt lửa ghen rong lòng trời dậy, nhất là nhìn Sở Dạ chẳng những không bài xích còn cùng nàng tình nồng thắm đượm. Nhất thời nàng ta hận không lập tức xông lên kéo hai người ra được, người nàng ta công chúa một nước xem trọng, cư nhiên dám giành cùng nàng? Đang trong lúc Đông Phương Hiểu định mở lời, lại nghe hai người nói chuyện, hoàng huynh? Xưng hô này khiến Đông Phương Hiểu nhất thời sửng sốt, gương mặt ghen tỵ cũng biến mất, lấy lòng nhìn Sở Linh Nhi: “Sở hoàng, vị này chẳng lẽ là công chúa Sở quốc?”

Sở Linh Nhi lúc này mới phát hiện ra bên cạnh còn có một người, cau mày nhìn một thân ăn mặc, sau đó lại thấy đáng vẻ làm bộ lấy lòng, nhất thời chán ghét cau mày: “Nguoi là ai?”

Sắc mặt Đông Phương Hiểu lập tức cứng đờ, vát và lăm mồm duy trì được vẻ mặt của mình: “Ta là bát công chúa của Thiên Khải, Đông Phương Hiểu!”

Vốn cho là nàng nói như thế Sở Linh Nhi phải khách khí một chút, lại không ngờ được nàng lại trả lời: “Không biết!”

Dứt lời, cũng không thèm nhìn nàng ta, một đường lúi kéo Sở Dạ đi, lưu lại Đông Phương Hiểu đứng tại chỗ, móng tay cắm vào lòng bàn tay cũng không cảm thấy đau! Nàng ta là công chúa được hoàng thượng sủng ái nhất, bình thường đi tới đâu mọi người cũng nịnh nọt, đây là lần thứ hai nàng ta bị người không nhìn thế này. Lần đầu tiên là Mộ Dung Gấm! Đáng chết! Đông Phương Hiểu cắn răng, trong nháy mắt gương mặt thoáng hiện lên vẻ ác độc!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Sủng: Tà Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 33

Nếu là như trước, sau khi Mộ Dung Chính rời đi Mộ Dung Gấm cũng sẽ rời khỏi Mộ Dung phủ, nhưng bởi vì hoàng đế ban quan chức, hiển nhiên là không thể đi được rồi.

Hôm nay đã xin nghỉ, Mộ Dung Gấm cùng Mộc Hương, Đường Trúc đi dạo một chút, trở lại lâu như vậy mà còn chưa mang các nàng ra cửa một lần!

“Ồ! Rốt cuộc có thể ra ngoài chơi rồi!” Mộc Hương như chim được sổ lồng chạy vào đám người, sờ sờ nhặt nhặt mấy thứ ở quán ven đường, không bao lâu liền mua đồng lớn đồng nhỏ ôm kín tay. Mộ Dung Gấm cũng không ngăn cản, bởi vì nàng biết Mộc Hương mua cũng không phải để cho nàng mà

là mua cho những đứa bé ở hậu viện kia. Thường khiến bọn nó khóc nhưng nàng ta vẫn rất yêu thích bọn họ, mỗi lần ra ngoài mua đồ, khi trở về mang tất cả cho bọn chusg.

Ở trên đường đi dạo một vòng, Mộ Dung Gấm không mua thứ gì, chỉ có Mộc Hương ôm một đồng. Bởi vì không ôm hết còn đưa Mộ Dung Gấm cầm hộ nàng hai hộp, trên tay Đường Trúc cũng có mấy thứ. Mặc dù rất bất mãn với Mộc Hương, nhưng bởi vì cho những đứa trẻ kia nên nàng nhịn!

Trong khi chủ tớ ba người chuẩn bị xoay người lại, Mộ Dung Gấm đột nhiên dừng lại, chuyển hướng nhìn một song bác không xa. Vẫn xoay người bước đi nhưng đi được hai bước rồi lại quay lại, sau đó đi tới sông bạc.

Đường Trúc có võ công, nghe được âm thanh trong đó rất rõ ràng, tự nhiên hiểu Mộ Dung Gấm muốn làm cái gì, liền đưa mấy thứ đồ trong tay cho Mộc Hương bước nhanh đuổi theo Mộ Dung Gấm.

Mộc Hương chu mỏ, thật vất vả mới ôm được mấy thứ trong tay không để rơi xuống, nhìn Mộ Dung Gấm và Đường Trúc đã đi xa, trực giác nói cho nàng biết có kịch vui, nhanh chóng đi vào một quán trọ đem mấy thứ trong tay gửi lại, sau đó chân chó đuổi theo Mộ Dung Gấm. Lúc này làm sao có thể thiếu Mộc Hương nàng được chứ!

Ở trong sông bạc, mấy đại hán vạm vỡ đang vây quanh chiếu bạc, dồn chủ tớ hai người quần áo hoa lệ vào trong một góc. Nam nhân cầm đầu bị ỏi nhìn chằm chằm tiểu thiếu niên có gương mặt trắng nõn, uy hiếp nói: “Có chơi có chịu, nhanh lấy tiền ra, nếu không đừng trách chúng ta không khách khí!”

“Cút ngay, đừng đụng vào ta! Các ngươi muốn có tiền ta có thể cho các ngươi, nhưng trước hết các ngươi phải thả ta đi!” Giọng nói có chút non nớt vang lên, mặc dù rống lên có chút khí thế nhưng rõ ràng là chưa đủ.

“Ha ha! Ngươi cho là chúng ta ngu hả? Ngộ nhờ ngươi trốn mất, không đưa bạc cho chúng ta thì làm như thế nào?”

“Ta để hán ở lại, ta trở về lấy tiền!”

“Điện. Công tử, không cần bỏ nô tài lại a!” Tiểu tùy tùng sợ hãi nín lấy y phục tiểu công tử, chỉ sợ hán vất mình ở chỗ này!

“Ai nha! Ta trở về lấy tiền, lấy được tiền sẽ trở lại cứu ngươi!”

“Ha ha! Không bằng để tên tiểu tử này về lấy tiền, ngươi ở lại chỗ này!” Trong khi nói chuyện ánh mắt quét toàn thân cao thấp của tiểu công tử, ánh mắt cực kỳ hạ lưu!

“Đại ca, ta xem dứt khoát là không cần lấy tiền rồi. Da thịt tiểu tử này thật non, không bằng lấy thân trả nợ, để cho chúng ta ném một chút thì như thế nào?”

“Đề nghị này không tệ, dung mạo tiểu tử này nhìn rất tuyệt, khẳng định tư vị rất mất hồn!”

Nói xong những lời bi ối, có người đã không dẫn nổi đưa tay muốn đụng chạm tiểu công tử kia. Thiếu niên nghe những lời hạ lưu ghê tởm kia sắc mặt giận đến tím tái, nhưng võ công của hán không tốt, lại dẫn theo một tùy tùng vô dụng này. Nhìn một đôi tay ghê tởm, hán gấp đến độ toàn thân run rẩy: “Bỏn vương là đương kim cửu hoàng tử Đông Phương Nhuận, các ngươi.!”

Lời của hán còn chưa nói hết lập tức có người không chút kiêng kỵ cười lớn, hiển nhiên không tin tưởng lời của hán: “Đại ca, hán lại còn nói hán là cửu vương gia, người tin tưởng sao?”

“Ha ha! Cửu vương gia làm sao có hề tới nơi này chứ, ngươi đã gặp qua vương gia nào không mang theo tùy tùng, không mang theo thị vệ chưa? Hán rõ ràng đang bịa chuyện!”

“Đúng vậy, cửu vương gia làm sao lại có dáng dấp như con thỏ non thế này được!”

“Đại ca, quyết định nhanh một chút đi, ta đã không nhịn được.” Nói xong còn bi ối sờ sờ hạ thể của mình.

“Cút ngay!” Trong lòng Đông Phương Nhuận vô cùng tức giận, không ngờ mình nói ra thân phận cũng không hữu dụng, trong tay áo vẫn cất giữ chủy thủ, muốn liều lĩnh đánh một trận.

Trong nháy mắt có một đôi tay ghê tởm sắp tiếp chạm vào người hán thì đột nhiên có một âm thanh lạnh lạnh vang lên: “Đường Trúc!”

Sau đó Đông Phương Nhuận cảm giác được trước mắt mình sáng lên, hai tên đã bị ném ra cửa chính, mấy tên còn lại đang đánh nhau với một nữ tử thanh y. Ánh mắt chuyển ra cửa, khi thất bóng dáng màu trắng kia thì hán vui vẻ không ngôn ngữ nào có thể nói được, cảm giác như được sống lại, khiến cho hán không để ý đến cái gì khác, lập tức chạy tới hưng hăng ôm chặt Mộ Dung Gấm.

Mộc Hương mắt thấy Đông Phương Nhuận nhào tới, nàng tưởng rằng tiểu thư sẽ tránh, lại không nghĩ rằng cuối cùng cứ như vậy để yên cho Đông Phương Nhuận, nhất thời mí mắt kéo ra, tiểu thư sao vậy? Mộc Hương không hề biết, căn bản Mộ Dung Gấm không nghĩ tới tiểu tử này sẽ xông tới ôm mình, hơn nữa khoảng cách quá ngắn, coi như nàng phản ứng kịp, nếu không dùng võ công thì cũng không tránh khỏi, cho nên bắt đầu đi liền có bộ dáng hiện tại này.

“Vương. Vương gia.” Tùy tùng tiểu thái giám rút cuộc cũng tìm lại được âm thanh của mình, mừng rỡ đi tới.

Đông Phương Nhuận chột buống Mộ Dung Gấm ra, sau đó mặt hồng thành quả táo. Hắn nhìn xung quanh, nhưng không hề nhìn Mộ Dung Gấm. Vừa rồi hẳn thật sự là quá kích động, sau đó không biết làm sao, không cẩn thận liền.....

Vì che giấu bối rối của mình, hắn vội vàng nói sang chuyện khác: “Ngươi..... Làm sao ngươi lại ở chỗ này?”

Mộ Dung Gấm cười như không cười nhìn hắn: “Cứu gia cho là thế nào?”

Đề tài tới đây, Đông Phương Nhuận càng thêm lúng túng, định không nói lời nào, chỉ nhìn chăm chăm đám người đang đánh nhau. Đường Trúc võ công rất cao, cho nên căn bản những người kia không phải là đối thủ của nàng, cơ hồ chỉ cần một chiêu cũng đá bay ra ngoài rồi, nhưng vẫn chưa từ bỏ ý định đi lên, sau đó sẽ đuổi ra.

Lúc này tên cầm đầu chú ý tới Mộ Dung Gấm và Đông Phương Nhuận, cầm một cây gậy lên, sau đó đi tới bên này, hung hăng cầm gậy đánh về phía hai người. Nhưng gậy còn chưa đánh tới đột nhiên có thứ gì đó đập vào ót của hắn, sau đó cả người không có dấu hiệu nào té xuống. Phía trên hắn Mộ Dung Hương đang cầm một khối không biết mò được từ nơi nào, cười đến vô cùng bất lương. Mặc dù đánh nhau nàng không bằng Đường Trúc, nhưng không có nghĩa là nàng không dùng được!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Sủng: Tà Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 34: Hoàng tẩu???

Đường Trúc một người đánh ngã đám người, dĩ nhiên, nếu như không tính một tên xui xẻo bị Mộ Dung Hương dùng một cục gạch giải quyết.....

Trên đường trở về, Mộ Dung Gấm đi ở phía trước, Đường Trúc đeo kiếm đi theo hai bên, Mộ Dung Hương không biết từ nơi nào tìm được một bao tải to, bỏ toàn bộ đồ mình mua vào trong đó, sau đó ném cho tiểu thái giám bị dọa sợ không nhẹ, sau đó tự mình đi theo Mộ Dung Gấm, lưu lại tiểu thái giám có khổ không thể nói.

Đông Phương Nhuận không gần không xa đi theo bọn họ, muốn nói điều gì lại không biết mở miệng như thế nào. Hơn nữa mỗi khi ánh mắt kịp thời chạm đến Mộ Dung Gấm, mặt hắn không nhìn được đồ ửng một mảng. Đây là lần đầu tiên hắn ôm một nữ nhân trừ mẫu phi của mình, khi hắn ôm nàng trái tim liền bắt đầu nhảy lên bất quy tắc. Cho tới bây giờ, chỉ cần vừa nhìn thấy nàng liền có cảm giác không thể hô hấp, tại sao lại như vậy chứ?

Trong khi Đông Phương Nhuận đang rối rắm Mộ Dung Gấm liền dừng bước: “Từ con đường này đi tới cuối chính là hoàng cung, cứu vương gia nhanh chóng trở về đi thôi, nếu không Liên phi nương nương sẽ lo lắng!”

“Nha,.....À?” Rõ ràng thần hồn của Đông Phương Nhuận còn chưa trở lại, mà chờ tới khi hắn hồi hồn, trên đường cũng chỉ còn hắn và tiểu thái giám cô linh linh đứng, Mộ Dung Gấm cũng đã đi xa. Chẳng biết tại sao trong lòng có chút mất mát, ủ rũ cúi đầu đi theo lối về hoàng cung.

Mà một nơi khác, Dương Hạo đang bị thăm bị tiểu ma nữ Sở Linh Nhi lôi kéo ra ngoài đi dạo phố. Đường đường là một đại ám vệ, võ công cao cường, giờ phút này khắp người lại treo đầy vật nhỏ, trong tay còn cầm mấy xâu mứt quả cùng đồ ăn vặt, ngang hông cũng bị tiểu ma nữ kia mua hai dây màu sắc rực rỡ không biết tên quán lên. Nhìn thế nào cũng rất tức cười, thật mất mặt..... Dương Hạo nhìn trời rơi lệ, hắn tình nguyện nán lại một đêm ở Mộ Dung phủ cho muỗi đốt, cũng không nguyện ý bởi cô nãi nãi này đi dạo phố!!!!

“Ồ! Cái này là cái gì?”

“Cái này không tồi!”

“Cái này thật xinh đẹp!” Sở Linh Nhi sờ sờ sờ sờ sờ một chút, sau đó cuối cùng vung tay lên: “Tới đây, đưa tiền, tất cả những thứ này ta đều muốn!”

Dương Hạo nhìn một đôi tạp thất tạp bát, ngay cả hắn một chữ cũng không nói nổi, hoàn toàn hết ý kiến, bắt đầu dĩ đưa tiền. Nhưng vấn đề kế tiếp là làm sao có thể mang những đồ này về? Không đợi hắn lấy được, Sở Linh Nhi lại cầm rất nhiều đồ vật chờ hắn trả tiền. Dương Hạo hận không cho mình một đao giải quyết, cô nãi nãi này thật biết giầy vò người!

Đột nhiên ánh mắt Dương Hạo nhìn tới một ngõ hẻm có chủ tớ ba người đang đi qua, trong đầu nhất thời có một đạo linh quang hiện ra: “Tiểu thư! Thuộc hạ biết một bí mật, về chủ tử, người muốn nghe không?”

Sở Linh Nhi nửa tin nửa ngờ tiến lại gần, Dương Hạo nhỏ giọng nói, càng nói đôi mắt của Sở Linh Nhi càng phát sáng, cuối cùng sáng như hai ngôi sao: “Ngươi nói thật?”

Dương Hạo chân chó cười nói: “Thuộc hạ lừa gạt ai cũng không thể lừa gạt người nha!”

Nghe vậy, Sở Linh Nhi đem vật cầm trong tay ném lại, như gió lốc xông ra. Dương Hạo thở phào một cái: “Coi như chủ tử biết, tối đã cũng chỉ trừng phạt, dù sao cũng tốt hơn đi theo tiểu ma nữ này để mất mặt!”

Thật nhanh bỏ một thân đồ, đuổi theo Sở Linh Nhi!

Mộ Dung phủ, Mộ Dung Gấm vừa chuẩn bị bước vào, đột nhiên một ngọn gió cuốn một vật thể vọt tới trước mặt nàng: “Mộ Dung Gấm, người chính là Mộ Dung Gấm sao?”

Mộ Dung Gấm thấy trước mắt là một cô gái khả ái, dáng dấp giống như một búp bê tinh xảo, mặc dù làm người khác ưa thích nhưng trong mắt lại lóe lên ánh sáng tà ác, hiển nhiên không giống bề ngoài một dạng vô hại. Mộc Hương dò xét hướng cái đầu ra: “Người là ai? Tìm tiểu thư của ta có chuyện gì?”

Sở Linh Nhi chăm chú chuyển quanh trên người Mộ Dung Gấm, một hồi hải lòng gât đầu, một hồi lại thất vọng lắc đầu, trong miệng còn lẩm nhẩm: “Xem ra so với mấy nữ nhân nguy trang kia thoải mái hơn, nhưng lại không đủ xinh đẹp. Nữ nhân của hoàng huynh cũng không thể quá bình thường, nhưng có thể khiến hoàng huynh coi trọng, chắc hẳn phải có đặc điểm gì đặc biệt, nhưng ở đâu?”

Gần xanh Mộ Dung Gấm nổi lên: “Xin hỏi cô nương là ai?”

Nghe vậy, Sở Linh Nhi ngẩng đầu, cười ngọt ngào: “Ta tên Sở Linh Nhi, Sở Dạ là hoàng huynh của ta, hôm nay ta mới tới nơi này, người có thể gọi ta là Linh nhi!”

Sở Linh Nhi, Sở Dạ! Mộ Dung Gấm có chút bất đắc dĩ: “Không ngờ là công chúa Sở quốc!”

“Ai nha! Cái gì là công chúa mới không công chúa chứ, về sau người sẽ là hoàng tẩu của ta, gọi ta là Linh nhi là tốt rồi!” Sở Linh Nhi mặc dù là ma nữ nhưng nàng cũng có nguyên tắc. Nàng trên cột những thứ nàng tự xem là không quen, nhưng mà đối với những người nàng có cảm tình, nàng sẽ thu hồi vẻ mặt ghê tởm của mình. Nhất là nghe Dương Hạo nói người trước mắt này có thể là chị dâu hoàng huynh nhìn trúng, đương nhiên nàng muốn ngoan một chút, nếu không về sau chị dâu không thích nàng thì làm như thế nào!

“Hoàng tẩu?” Mộc Hương bối rối, không thể tưởng tượng nổi nhìn Mộ Dung Gấm: “Tiểu thư, người chừng nào thì lập gia đình?”

Đường Trúc nghe vậy, không chút khách khí một quyền đánh tới: “Ngậm lại cái miệng thú của người!”

“Đường Trúc chết tiệt, người nhẹ tay một chút, rất đau đấy!”

Mộ Dung Gấm cười khê: “Công chúa nhận lầm người, ta chỉ là một tiểu thư của phủ tướng quân, cũng không phải là hoàng tẩu của người!”

“Ai? Người không yêu thích hoàng huynh của ta hay sao?” Trực giác của Sở Linh Nhi cho thấy Mộ Dung Gấm không thích Sở Dạ. Bởi vì lấy những nữ nhân trước kia, chỉ cần vừa nhắc tới hoàng huynh của nàng, trên mặt đều là bộ dạng hoa si. Nhưng Mộ Dung Gấm không có, mặc dù là đang cười, nhưng thể nào cũng cảm thấy có chút lạnh nhạt. Nhất thời nàng bắt đầu lo lắng thay hoàng huynh của mình: “Làm sao người lại không thích hoàng huynh của ta? Hoàng huynh của ta khá tốt, hẳn là hoàng đế một nước, hơn nữa võ công cao cường, chủ yếu hiện tại một phi tử cũng không có, giữ mình rất trong sạch (Đây nhá, hết thảy mắc anh Sở Dạ có sạch không nhá). Ở Sở quốc chúng ta không có một cô nương nào không muốn gả cho hoàng huynh ta, nhưng hoàng huynh một cái nhìn cũng không cho.....”

Sở Linh Nhi còn đang suy nghĩ vì hoàng huynh của mình giải thích, nhưng Mộ Dung Gấm đã vòng qua nàng bước vào cửa phủ, lạnh giọng hạ lệnh: “Đóng cửa!”

“Ai! Đứng! Người nghe ta nói hết đã!” Sở Linh Nhi nóng nảy, lập tức muốn xông tới ngăn cản đóng cửa. Đường Trúc lập tức giơ tay lên ra chiều muốn bức lui nàng, Sở Linh Nhi tức giận bưng bưng, giơ tay lên chống lại chiều thúc của Đường Trúc. Hai người đánh nhau ngay trước cửa phủ, võ công của Đường Trúc có nhiều độc dược cùng âm khí phụ trợ, nhưng người trước mắt nàng không thể đã thương, cho nên chỉ đơn thuần so chiêu. Nhưng Sở Linh Nhi bất đồng, thân thể của nàng linh hoạt, võ công cực kỳ xảo trá, tai quái, luôn ngoài ý muốn có một chút thủ đoạn đánh lén, hơn nữa không có gì cổ ky, Đường Trúc đương nhiên rơi vào thế hạ phong.

Mất thấy Đường Trúc không địch lại, Sở Linh Nhi vui mừng, nhưng một khắc sau đột nhiên Đường Trúc gia tăng thực lực, công lực của Đường Trúc tăng thêm hai thành công lực, tự nhiên Sở Linh Nhi không phải là đối thủ của nàng. Trong chớp mắt trước khi cửa lớn đóng lại, Đường Trúc dùng nội lực đem Sở Linh Nhi bung ra, sau đó nhảy vào trong cửa!

Nhìn cửa chính đóng lại ngay trước mắt, Sở Linh Nhi uất ức cong môi, cứ như vậy ghét bỏ nàng sao?

Dương Hạo kinh ngạc nhìn Sở Linh Nhi, trong lòng có nhiều vui mừng, hơn nữa hẳn thập nhị vạn phần bội phục dũng khí của Mộ Dung Gấm. Dám đối đầu như vậy với tiểu ma nữ này, lần đầu tiên hắn thấy! Dĩ nhiên, những hã hê này chỉ có thể để trong lòng, phi thân đến bên cạnh Sở Linh Nhi: “Công chúa, nếu nàng không hoan nghênh, không bằng chúng ta trở về thôi!”

“Hừ! Khá lắm!” Sở Linh Nhi chu chu mũi, sau đó chớp mắt một cái, một đạo ánh sáng tà ác thoáng qua. Nhất thời Dương Hạo lùi về sau ba thước, sợ rằng tiểu ma nữ này lại nghĩ tới biện pháp chinh người rồi, không khỏi cảm thấy có chút muốn xin lỗi Mộ Dung tiểu thư.

Ban đêm, Dương Hạo im lặng nhìn bóng dáng lén lút lút: “Công chúa, nửa đêm người bỏ lên tường nhà người ta, rất dễ bị người ta hiểu lầm là đạo tặc đấy!”

Sở Linh Nhi quay đầu ‘hắc hắc’ cười cười một tiếng: “Không có việc gì! Chúng ta đi rình coi hoàng tẩu tương lai, sau đó trở về nói cho hoàng huynh, hẳn nhất định cũng rất tò mò đấy!”

Dương Hạo nhúc nhích đầu nâng trán: chủ tử không có bí ối như vậy!

Quyển 1 - Chương 35

Sở Linh Nhi nhanh như mèo, xuyên qua trong đêm tối, tránh thoát gia đình tuần tra ban đêm, từng chút từng chút tiến vào bên trong. Loại cảm giác kích thích này khiến cho nàng cười không khép miệng, có thể so với việc đi cắt râu của những lão tử kia thú vị hơn nhiều, hắc hắc!

Bất đồng với Sở Linh Nhi, hiện tại Dương Hạo một thân căng thẳng. Hắn không cảm thấy có người mai phục ở chung quanh, nhưng hắn có loại cảm giác bị người nhìn chăm chú, nhưng ở nơi này lại không hề có người. Quay đầu nhìn Sở Linh Nhi lén lút lút lút chơi vui, trong lòng bất đắc dĩ tiếp tục gia tăng. Hắn không dám tưởng tượng được, nếu như chủ tử biết hắn đầu độc công chúa, hơn nữa còn lén lút theo công chúa trèo tường nhà người ta thì sẽ trừng phạt hắn như thế nào!

Mà người Dương Hạo lo lắng, giờ phút này đang ngồi ở trong lương đình của Mộ Dung phủ, Mộ Dung Gấm tự tay châm trà, vừa lòng gió thổi mát!

Mộ Dung Gấm nhìn người kia tự đến: “Sở hoàng khuya khoắt tới Mộ Dung phủ, sợ rằng không hợp lễ phép?”

Sở Dạ tà mị mắt phượng nhảy lên: “Nàng không nói, cô vương không nói, ai biết được?”

Mộ Dung Gấm bất đắc dĩ: “Ta với Sở hoàng sợ rằng còn không quen thuộc đến mức nửa đêm leo tường!”

Sở Dạ đặt cốc trà xuống, tâm tình không tệ đề nghị: “Trước kìa không có, hiện tại có là được!”

Mộ Dung Gấm nặng nề đặt tách trà xuống, nàng cũng chỉ là muốn hóng gió một chút, lắng lắng tâm, làm sao lại triệu đại tôn thần này chứ: “Sở hoàng, trà cũng đã uống, lời cũng đã nói, thứ không tiễn xa được!”

Sở hoàng cũng đặt tách trà xuống, vuốt vuốt miệng cốc: “Cô vương giống như bị nàng ghét?”

Mộ Dung Gấm quay đầu: “Sở hoàng là vua một nước, cần gì phải so đo với tiểu nhân vật như ta!”

“Nàng cũng không phải là tiểu nhân vật!” Sở Dạ chẳng biết đứng dậy từ khi nào, thân hình cao lớn bao phủ Mộ Dung Gấm. Bàn tay nâng lên đặt lên gò má của Mộ Dung Gấm, sau đó vươn tay về phía sau tai, âm thanh từ tính trầm thấp mang theo đầu độc: “Khiến cô vương phải nhìn nàng!”

Mộ Dung Gấm cũng không bị Sở Dạ mê hoặc, đánh một chưởng lên cánh tay của Sở Dạ, hơi thở trên người lạnh xuống, không che giấu sát khí, âm thanh cũng lạnh lẽo như hàn băng: “Xin đừng tiến thêm!”

“Haha!” Lòng ngực Sở Dạ khẽ chấn động cười, giống như cánh tay vỗ vụn kia không phải là của hắn: “Rốt cuộc cũng lộ ra tính tình chân chính của mình, đáng yêu hơn nhiều so với tính tình nguội lạnh bình thường!”

Đáng yêu? Mộ Dung Gấm không khỏi tức giận, ngược lại ý lạnh trên người giảm đi, buông lỏng tay của hắn ra. Mộ Dung Gấm xoay đầu đi: “Tốt nhất không cần dùng cái này để uy hiếp ta!” Nếu không nàng không chắc chắn mình sẽ làm ra cái gì!

Mây kiếm Sở Dạ nhú lại, bàn tay đặt lên chiếc cảm thon của Mộ Dung Gấm, ngón tay mập mờ vuốt ve: “Làm một giao dịch! Cô vương đảm bảo về sau không nói đề tài này nữa, cũng không nhìn diện mạo thật của nàng, trừ phi bản thân nàng tình nguyện!”

Có thể tự nguyện mới là chuyện lạ: “Điều kiện!”

“Tạm thời chưa nghĩ ra, nhưng tuyệt đối không hề khó khăn với nàng, chờ cô vương nghĩ xong sẽ nói cho nàng biết. Như thế nào?” Dứt lời, Sở Dạ buông cảm nàng ra, trong lòng có chút lưu luyến. Thật ra thì hắn càng muốn cúi người xuống hỏi đôi môi của nàng, nghĩ lại muốn ném tư vị đêm đó thêm một lần nữa, nhưng xét thấy không khí như thế này, hắn nên nhịn thì hơn!

Mộ Dung Gấm có chút giận, dù sao đây cũng là chuyện nàng không muốn nghĩ tới nhất, nhưng người này cố tình còn uy hiếp mình, nhưng là..... Nàng nhìn, đứng dậy tránh xa hắn một c, nhưng là..... Nàng nhịn, đứng dậy tránh xa hắn một chút, khoảng cách này khiến nàng hít thở không thông: “HI vọng Sở hoàng nói lời giữ lời!”

Sở Dạ về mặt lười biếng mang theo chút bất đắc dĩ: “Nhất định phải nói chuyện như thế với cô vương?”

Mộ Dung Gấm giận cười, bị Sở Dạ ép, hôm nay nàng đã cố ý che giấu tính tình lạnh bạc của mình đi: “Sở hoàng cho là thế nào? Nếu như có một ngày ta nắm đằng chuôi của ngươi, ngươi có thể dễ dàng nói chuyện với ta sao?”

Bắp đùi thon dài tiến lên hai bước, thân thể cao lớn bao phủ cả người Mộ Dung Gấm. Mùi long tiên hương dễ ngủ trong nháy mắt chiếm cứ hô hấp của nàng. Hắn giơ tay vịn vai của nàng, bảo đạo không buông. Khuôn mặt tuần mỹ phóng đại trước mắt Mộ Dung Gấm, ánh mắt sắc bén nhìn sâu vào mắt

nàng, âm thanh vẫn bá đạo như trước, lại có chút bi thương: “Cô vương giống như không đáng để tin tưởng?”

Hơi thở nóng rực phun lên trên mặt nàng, khiến cho lòng của nàng cũng chật theo, không được tự nhiên ngẩng đầu, âm thanh lạnh lùng: “Sở hoàng xin tự trọng!”

Ánh mắt sắc bén cơ trí thoáng qua hơi thở nguy hiểm, nữ nhân đáng chết này, hán đáng ghét như vậy sao? Đả thương người không phải là nàng cự tuyệt mà là hán ôm nàng vào lòng, bàn tay không tự chủ được siết chặt, một cỗ tức giận cuộn cuộn trong lòng. Mộ Dung cảm thấy tâm tình của hán không đúng, nghi ngờ quay đầu. Nhưng sau một một khắc, thân thể nàng chợt cứng đờ, mắt trừng thật to, hán hán. Cự nhiên hôn nàng!

Thay vì nói hôn, không nói găm thì đúng hơn. Sở Dạ phát tiết găm đôi môi đỏ mọng mà hán muốn đã lâu. Kể từ sau đêm ở ôn tuyền đó, hán muốn một lần nữa ôm nàng vào lòng. Hán không muốn vì dọa nàng mà nhẫn nại, nhưng nàng lại vô cùng lạnh nhạt đối với hán. Cao ngạo như hán, vẫn là lần đầu tiên nếm thử cảm giác bị người ghét bỏ. Cho nên hán dùng lực găm cắn, muốn trừng phạt nàng nhưng càng đến cuối cùng chính hán không cách nào kiềm chế, si mê tham niệm trên miên trên môi nàng. Môi lưỡi nóng bỏng trượt vào trong miệng nàng, thăm dò khát vọng đã lâu.

Mộ Dung Gấm bắt đầu bị kinh sợ ngã, hồi hồn muốn đẩy hán ra. Nhưng sức lực của Sở Dạ lớn đến kinh người, nàng không thể phản kháng lại được, mà nụ hôn bá đạo cuồng dã kia khiến nàng không có cách nào cự tuyệt. Răng môi đụng nhau, nàng cảm thấy ý thức của mình dần mất đi, cho đến cuối cùng, nàng hoàn toàn đắm mê trong nụ hôn của hán, mặc hán làm!

Cảm thấy động tĩnh người trong ngực mình, tâm Sở Dạ vui mừng, động tác cuồng dã trở nên êm ái, thận trọng giống như bảo vệ trân bảo. Mộ Dung Gấm cũng bị đầu độc, không tự chủ được giờ tay đã lên cánh tay cổ lực của hán, thân thể hai người dán chặt lại với nhau.

Sở Linh Nhi và Dương Hạo lén lén lút lút tiến vào, nhìn thấy một màn kịch tình kia. Sở Linh Nhi không thể tin được tròn to hai mắt: “Hoàng... Hoàng huynh... Các người.”

Động tác của Dương Hạo chậm một bước, sau đó không có chút khí tiết nào run rẩy, làm hỏng chuyện tốt của chủ tử, cái mạng nhỏ của hán mất rồi.

Âm thanh của Sở Linh Nhi thức tỉnh hai người đang ôm hôn. Sở Dạ mở hai mắt ra, con ngươi màu đen tràn ngập tình dục, nhìn Sở Dạ hoàn toàn không biết làm hỏng chuyện tốt của hán sau đó bất mãn: “Muội làm sao lại ở chỗ này?”

“À? Cái đó, ta.... Ta... Ta....” Sở Linh Nhi “ta” nửa ngày cũng không nói được ra ngoài, cuối cùng thật sự không kiềm được xoay người dùng khinh công chạy: “Khụ khụ, hoàng huynh, các người tiếp tục, Ha hahaha!”

Hiện tại trong lòng Sở Linh Nhi kích động đến sắp nổ tung, ha ha ha, hoàng huynh thật sự thích nữ nhân! Ha ha! Lần này trở về có thể tức chết những lão khốn kiếp kia. Ha ha, nàng sẽ có chị dâu!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Sủng: Tà Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 36: Nhặt được, thưởng nàng!

Sở Linh Nhi và Dương Hạo lén lén lút lút tiến vào, nhìn thấy một màn kịch tình kia. Sở Linh Nhi không thể tin được tròn to hai mắt: “Hoàng... Hoàng huynh... Các người.”

Động tác của Dương Hạo chậm một bước, sau đó không có chút khí tiết nào run rẩy, làm hỏng chuyện tốt của chủ tử, cái mạng nhỏ của hán mất rồi.

Âm thanh của Sở Linh Nhi thức tỉnh hai người đang ôm hôn. Sở Dạ mở hai mắt ra, con ngươi màu đen tràn ngập tình dục, nhìn Sở Dạ hoàn toàn không biết làm hỏng chuyện tốt của hán sau đó bất mãn: “Muội làm sao lại ở chỗ này?”

“À? Cái đó, ta.... Ta... Ta....” Sở Linh Nhi “ta” nửa ngày cũng không nói được ra ngoài, cuối cùng thật sự không kiềm được xoay người dùng khinh công chạy: “Khụ khụ, hoàng huynh, các người tiếp tục, Ha hahaha!”

Hiện tại trong lòng Sở Linh Nhi kích động đến sắp nổ tung, ha ha ha, hoàng huynh thật sự thích nữ nhân! Ha ha! Lần này trở về có thể tức chết những lão khốn kiếp kia. Ha ha, nàng sẽ có chị dâu!r

Sở Dạ cũng lười phải quản nàng, đột nhiên bị người cắt đứt cho nên hán vô cùng không vui. Chỉ là, hán cúi đầu nhìn phía Mộ Dung Gấm, nàng giờ phút này vẫn chưa trở lại bình thường, đôi mắt vì tình dục mà mờ mịt, đôi môi bị hôn sưng đỏ khế mở, trong nháy mắt kích thích dục vọng chưa tiêu trong cơ thể hán, mập mờ vuốt ve má nàng, âm thanh nhỏ giọng thăm trầm: “Nếu nàng không hồi hồi, vậy thì cô vương nên tiếp tục rồi!”

Mộ Dung Gấm thật vất vả hồi hồi từ trong hỗn loạn, chợt bị lời này làm cho cả kinh, ngược mắt nhìn đôi mắt tràn ngập tình dục, đường cong cương nghị cũng biến thành nhu hòa, khoe môi băng lãnh khế câu, hoa anh đào nở rộ, cả người tản ra một loại quyến rũ mê người. Đột nhiên tâm Mộ Dung Gấm hạ xuống, hơi thở chưa bình thường tiếp tục tăng lên, khiến cho nàng hoảng hốt. Nhanh chóng thoát khỏi ngực của Sở Dạ, lập tức nhảy ra xa, hơi mở miệng,

một chữ cũng không nói ra được!

Ở thế giới trước, cả người nàng giống như một cỗ máy giết người. Ở trong thế giới của nàng chỉ có màu đen, chỉ có sinh và tử, những chuyện khác nàng hoàn toàn không biết. Bởi vì quyết đầu nàng bị người giết chết, trọng sinh ở đời này. Nàng trở thành nữ nhi của Mộ Dung Chính cho nên nàng mới bắt đầu là một con người có cảm tình. Nhưng cho tới bây giờ nàng chưa từng trải qua chuyện này với một nam nhân. Nàng biết hôn mê là gì, nàng biết giữa nam nhân và nữ nhân còn có thể làm nhiều chuyện, nhưng là, nàng chưa bao giờ nghĩ tới chuyện đó sẽ xảy ra trên chính bản thân mình. Loại cảm giác không khống chế được nhịp tim kia khiến cho nàng hoảng hốt, làm nàng cuống cuống, nhưng nàng lại... không ghét!

Lần trước ở ôn tuyền, nàng bị hấn hôn, lúc ấy nàng bị đồ trong người hành hạ, trừ tức giận ra căn bản không có cảm giác nào khác. Nhưng lần này, nàng lại bị đánh cho tơi bời.

Trong mắt Mộ Dung Gấm có nghi ngờ, có không thể tin, có mờ mịt, không biết xử trí như thế nào. Từng biểu hiện ấy đều rơi vào trong mắt Sở Dạ, khiến cho hấn đau lòng, nhưng cũng mừng rỡ, ít nhất nàng đã có cảm giác với hấn! Thận trọng đi tới, bàn tay rộng lớn lướt qua mặt nàng: “Cô vương về trước, sớm đi nghỉ ngơi đi!”

Dứt lời, sai bước quay người đi. Nhưng tấm lưng kia lại như có cảm giác chạy trốn. Ra khỏi Mộ Dung phủ, Sở Dạ nhắm mắt lại, hít thở thật lâu dè xao động trong lòng xuống. Hấn vẫn luôn kiêu ngạo tự chủ nhưng lại không chịu được một kích từ nơi Mộ Dung Gấm. Mới vừa rồi nếu không phải Sở Linh Nhi đột nhiên xuất hiện, thậm chí hấn cứ như vậy mà muốn Mộ Dung Gấm. Hấn nặng nề thở dài trong lòng, có lẽ hấn đã bị cướp đi!

Một đêm này, không ngoài ý muốn, Mộ Dung Gấm mất ngủ. Một mình nhìn chăm chăm nóc giường cả đêm, trong đầu một mảnh hỗn độn. Suy tư, nhưng không biết nghĩ tới cái gì, cứ như vậy mờ to mắt, khi hồi hồn đã là buổi sáng.

Gọi Mộc Hương vào giúp nàng mặc quan phục, chuẩn bị tốt tất cả, tiếp tục đi thái y viện. Về mặt nàng vô cùng tự nhiên, giống như chuyện đêm qua chỉ là giấc mộng. Thật ra đêm qua Đường Trúc biết, cho nên nàng nhìn Mộ Dung Gấm muốn nói lại thôi. Nhiều lần há miệng muốn nói, nhưng cuối cùng vẫn không thể nào nói ra, đành phải đem lời nói nuốt vào trong. Suy nghĩ của tiểu thư, nàng vẫn không nên hỏi nhiều!

Một ngày ở thái y viện thật yên bình. Bởi vì Mộ Dung Gấm không bị phạt tội, cũng không xuất chúng cho nên cũng không có người đặc biệt chú ý tới nàng. Cũng bởi vì thân phận của nàng cho nên cũng không ai dám làm khó nàng.

Buổi trưa, Mộ Dung Gấm chuẩn bị xuất cung đi ăn cơm. Mới vừa bắt đầu đi ra khỏi thái y viện, liền nhìn thấy Đông Phương Nhuận nhanh chóng đi tới, nhìn xung quanh nhưng không hề nhìn nàng. Bộ dạng kiêu ngạo kia khiến Mộ Dung Gấm không nhịn được cười.

“Tham kiến vương gia.”

“Miễn!” Đông Phương Nhuận cố làm vẻ thâm trầm phát tay với Mộ Dung Gấm, sau đó dùng khoeo mắt liếc nàng mấy cái. Thấy nàng không hề nói một lời với mình, nhất thời có chút giận dữ, một tay cầm chiếc hộp vẫn giấu đằng sau lưng ra, âm thanh ghét bỏ: “Đây là thứ mới nhất được ở trên đường, thưởng cho nàng!”

Tiểu thái giám: Vương gia, vật hoàng thượng ngự tứ, có thể tùy tiện nhặt được ở trên đường sao?

Mộ Dung Gấm cầm lấy hộp gỗ, muốn cự tuyệt, nhưng Đông Phương Nhuận cũng đã đi xa, đôi chân kia bước thật nhanh giống như đang chạy trốn vậy!

“Tiểu thư! Em xem là cái gì cho!” Mộc Hương lập tức ông tới mở ra xem, là một cây sáo bằng bạch ngọc, ngọc này trắng như muốn tỏa sáng, vừa nhìn đã biết là ngọc thượng đẳng. Mộc Hương hâm mộ: “Hoàng cung quả nhiên là khác, đồ nhặt được cũng đã giá như vậy!”

Đường Trúc một tay xách lấy cổ nàng, chịu không nổi người ngu ngốc như vậy. Nhất định phải tìm cơ hội khiến tiểu thư tặng nàng ta đi, nếu không nàng sợ rằng chính mình sẽ không cẩn thận bóp chết nàng ta mất!

Mộ Dung Gấm đối với lời Mộc Hương nói vô cùng im lặng, đẩy nắp hộp lại, Đông Phương Nhuận có ý tứ gì đây? Cát hộp đi xong nàng nói: “Đi thôi! Nền xuất cung rồi!”

Đi ngang qua quảng trường trước cửa cung Mộ Dung Gấm nhìn thấy nơi đó có rất nhiều người đang dựng đài, đài cao đã có chút hình dáng, dưới đất cong có rất nhiều người nỗ lực khiêng cọc gỗ, không khỏi nghi ngờ nhìn về phía An Dương dẫn đường: “Làm cái gì vậy?”

“Quận chúa không biết sao?” An Dương có chút ngoài ý muốn, ngay sau đó liền giải thích: “Đây là lễ đài dành cho cuộc so tài của các tài nữ. Ngày hôm trước hoàng hậu và mấy vị nương nương xin chỉ thị của hoàng thượng, muốn hoàng thượng chủ trì cuộc so tài của các tài nữ, tiểu thư mọi nhà đều phải tham gia. Đến lúc đó hoàng thượng và các chúng đại thần bình chọn ra đệ nhất tài nữ, người chiến thắng có thể lấy được một cam kết của hoàng thượng!”

“Đội đã nào...!” Mộc Hương hiềm khi thông minh nghe được đầu mối: “Tiểu thư mọi nhà? Ý là tiểu thư nhà ta cũng phải tham gia?”

An Dương gật đầu: “Quận chúa cũng phải tham gia, nô tài cho là quận chúa đã sớm biết!”

Mọi người đưa mắt nhìn sang Mộ Dung Gấm. Mộ Dung Gấm không cảm thấy không có cái gì không đúng. Khi sẵn bản lần trước nàng đều phát hiện ngũ đại tài nữ không xuất hiện dù chỉ một người, cho nên nàng liền suy đoán có thể họ đang chuẩn bị cái gì đó, không ngờ là sự tình này. Lạnh nhạt ngược mắt, cũng không có kinh ngạc hay tức giận: “Đi thôi! Đi về ăn cơm trước!”

An Dương cẩn thận nhìn Mộ Dung Gấm một cái, trong lòng bội phục tấm lòng và khí độ của nàng. Nếu là tiểu thư khác, phát hiện mình không biết hội

này, chỉ sợ đã sớm giận đến giờ chán. Không ngờ nàng một chút phản ứng cũng không có, phần khí độ này đủ để cho người kính nể.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Sủng: Tà Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 37: Sở Dạ tiến một bước

“Tiểu thư, người thật sự muốn đi tham gia sao?” Trên đường trở về Mộc Hương không chỉ hỏi một lần tiểu thư nhà mình. Thật ra thì trong lòng của nàng ta hoàn toàn cảm thấy không thể tin được. Ở trong ấn tượng của nàng, hình như tiểu thư cái gì cũng không biết, cảm không thấy nàng đánh qua, cờ cũng chưa từng đụng, thư pháp sao? Nàng không hiểu, tranh chữ tiểu thư cũng chưa từng vẽ qua, thì từ càng không cần phải nói. Khiêu vũ? Nàng không thể tưởng tượng ta được đáng vẽ tiểu thư nhà mình khiêu vũ...

Mộ Dung Gấm nhàn nhạt nhìn nàng một cái: “Nếu hoàng thượng có lệnh, dĩ nhiên phải tham dự. Chỉ là tham dự cái gì, đến lúc đó rồi hãy nói!”

“Đến lúc đó mới nói? Nhưng người ta đã bắt đầu chuẩn bị từ trước rồi, tiểu thư không chuẩn bị một chút sao?”

“Người thôi đi!” Xe ngựa dừng lại, Đường Trúc không chút khách khí liền đẩy nàng ta xuống. Dám chất vấn tiểu thư, quả thật chính là đi tìm chết. Ở trong lòng của Đường Trúc, coi như Mộ Dung Gấm cái gì cũng không biết, cũng tuyệt đối lợi hại hơn những tài nữ kia. Mặc dù có chút sung bái mù quáng, nhưng chính nàng nghĩ như vậy.

Mộ Dung Gấm vừa xuống xe, lại nhìn thấy một người chờ ở cửa nhà của nàng. Không giống như hôm qua chột nhào tới, dáng vẻ muốn xin lỗi, tư thái biểu thị rõ, hình như còn có chút xấu hổ: “Cái đó... Hoàng tẩu...”

Sắc mặt Mộ Dung Gấm tối sầm lại: “Công chúa có gọi như vậy, nếu như người khác nghe được, ta có mười đầu cũng không đủ để chém!”

“A! Như vậy a! Nếu không muội gọi tỷ là Cẩm nhi tỷ tỷ đi!” Dứt lời, Sở Linh Nhi vui vẻ cười một tiếng, chạy tới thân mật khoác tay Mộ Dung Gấm: “Cẩm nhi Tỷ Tỷ, chẳng lẽ tỷ ghét Linh Nhi?” Ngày hôm qua muội chỉ là nghe được chuyện tình của tỷ và hoàng huynh, cho nên kích động một chút. Tỷ không cần tức giận muội nha!”

Nói xong còn lắc lắc tay Mộ Dung Gấm, đây chính là làm nũng hay sao? Nói thật, Mộ Dung Gấm không ghét Sở Linh Nhi, mặc dù hành động của nàng có chút tình quái, nhưng tính tình thẳng thắn, khiến cho người ta không thể chán ghét. Nhưng là: “Ta và Sở hoàng không có chuyện gì, công chúa không nên hiểu lầm!”

Nghe vậy, Sở Linh Nhi che miệng cười trộm, cuối cùng thật sự không nịn được nở nụ cười ‘ha ha’, nước mắt cũng chảy ra. Thấy Mộ Dung Gấm hình như không vui, liền tiếp khoát tay: “Thật xin lỗi, muội không cười, thật sự không cười!”

Mộ Dung Gấm dĩ nhiên biết nàng đang cười cái gì, nhất thời vạn phần bất đắc dĩ, dứt khoát không nói thêm gì, đi thẳng vào trong phủ. Mà Sở Linh Nhi lại ý vào Mộ Dung Gấm, cứ như vậy ôm tay của nàng, tung tăng tiến vào. Lần này Mộ Dung Gấm muốn đuổi cũng không đuổi được!

Bởi vì Mộ Dung Gấm không để ý nàng, Sở Linh Nhi liền tự tìm người chơi. Đường Trúc lạnh lẽo, nàng không thích, cho nên nàng chuyển mục tiêu sang Mộc Hương. Sau đó Đường Trúc kinh hãi phát hiện, cư nhiên Mộc Hương và Sở Linh Nhi trở thành bằng hữu.

Tất cả mọi người đều chuẩn bị cho chuyện thi đấu ở lời đài, cho nên Mộ Dung Gấm vô cùng rảnh rỗi. Mỗi ngày lặng lẽ đi tới Thái y viện một thời gian ngắn, sau đó lại yên lặng trở lại. Lúc mới đầu người của Thái y viện còn dùng ánh mắt kỳ quái nhìn nàng, nhưng lâu dần, lại cảm thấy vô vị tẻ nhạt.

Nằm ở trên giường, Mộ Dung Gấm rất nhanh ngủ thiếp đi. Mặc dù ở trong nhà của mình, nhưng nàng vẫn có thói quen duy trì độ cảnh giác cao, cho nên trong nháy mắt có một người khác xuất hiện ở trong phòng của mình, nàng liền mở mắt ra. Nhưng sau một khắc nàng lại đặt người xuống giường, một nụ hôn tràn ngập bao phủ cảm xúc của nàng.

Hơi thở quen thuộc, bá đạo quen thuộc, coi như không nhìn thấy nàng cũng biết là ai. Muốn phản kháng, nhưng lại có chút không muốn cự tuyệt. Sau hôm đó bọn họ chưa từng gặp lại, nàng thiếu chút nữa đã quên mất. Nhưng giờ phút này hơi thở quen thuộc này đang nhắc nhở nàng, căn bản nàng không hề quên.

Một nụ hôn thật sâu, hôn đến khi hai người hô hấp không được mới thả ra. Trong không khí tĩnh lặng có thể nghe rõ được hô hấp có chút nặng nề của hai người. Sắc mặt Mộ Dung Gấm nóng lên, ở trong màn đêm mở mắt nhìn nam nhân đang nằm trên người nàng: “Sở hoàng sao lại có thể làm ra hành động hải hoa tặc này?”

Dứt lời mới phát hiện ra âm thanh của mình chưa bao giờ lại mềm mại đáng yêu, nũng nịu đến thế, trong nháy mắt mặt còn nóng hơn.

Qua ánh trăng Sở Dạ quan sát người phía dưới, giả hỏa khiến hắn ngày nhớ đêm mong này. Ngay cả khi nàng mang theo một lớp mặt nạ, không có vẻ đẹp kinh thế phong hoa như hôm đó, nhưng gương mặt này vẫn có thể khiến hắn mê mẩn như cũ. Thật ra nàng cũng không hấp dẫn người, còn có thể nói là có cảm giác không tồn tại. Tuy nhiên, nó có tình lại khiến hắn thần hồn điên đảo. Hắn cảm thấy, hắn đã trúng độc, trúng một loại độc có tên là Mộ Dung Gấm.

Mộ Dung Gấm giờ tay lên muốn đẩy hấn ra, đột nhiên cứng đờ, bởi vì nàng phát hiện ra nơi mình đẩy kia, lại không có áo bào bao trùm. Cảm xúc bóng loáng, còn có trái tim trong lồng ngực ở dưới bàn tay đang đập từng nhịp từng nhịp. Mộ Dung Gấm tin tưởng, một khắc kia mặt của nàng nhất định đỏ đến rì rầu. Đây là lần đầu tiên nàng đụng chạm thân thể của nam nhân, hơn nữa còn dưới tình huống như thế này...

“Ha ha!” Sở Dạ nọ cười thật thấp, mang theo hơi thở tà mị mê người, sau đó hấn một tay chống đỡ, một tay cầm tay của Mộ Dung Gấm/ Bàn tay kia rất dễ dàng bao lấy bàn tay bé nhỏ của nàng, sau đó từng chút từng chút xẹt qua bộ ngực của hấn, rồi dần dần đi xuống, sáu múi cơ bụng nổi lên, giờ phút này sờ lên rất có cảm giác. Trong khi Sở Dạ nắm tay nàng tiếp tục đi xuống dưới, cuối cùng Mộ Dung Gấm cũng hồi hồn từ trong ngượng ngùng, sau đó liền đẩy Sở Dạ ra, mắc cỡ không dám nhìn hấn. Nhất là hai bên tai kia, giờ phút này giống như bị bàn ủi ủi qua.

Sở Dạ cũng không tức, lần nữa đi lên, mập mờ cười nhẹ: “Nàng sờ như thế có thỏa mãn không?”

Mộ Dung Gấm thở phì phò trừng mắt nhìn hấn. Hiện tại nàng chỉ có thể trừng hấn, không tìm được phương pháp khác để bày tỏ tâm tình của mình nữa. Nàng chưa từng có gặp qua người nào giống như hấn, phức tạp, tà ác như thế.... Không biết xấu hổ.

Hai người cứ như vậy đối nghịch, sau lại không biết người nào không nhịn được ngủ trước, sau đó ngủ cả đêm!

Chờ đến khi Mộ Dung Gấm rời giường, Sở Dạ đã không còn ở đây. Chỉ có hơi ấm bên cạnh xác nhận đêm qua hấn đã tới!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Sủng: Tà Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 38: Tài nữ tỷ thí bắt đầu

Rốt cuộc ngày cuộc thi giữa các tài nữ cũng đã tới, văn võ bá quan đến đông đủ, bên ngoài đường phố dân chúng vây quanh trong ba tầng ngoài ba tầng, mà các lầu các lân cận cũng bị chen lấn đầy tràn.

Ở chính giữa công thành là vị trí của hoàng thượng, vương gia cùng với hậu cung phi tần. Giờ phút này phía trên đã ngồi đông đủ, một góc cảm thụ hoa phục, nhìn qua hoa lệ vô cùng. Mà ở giữa khoảng không sắc màu hoa lệ kia lại có một màu đen cương nghị, màu sắc tối tăm như phân cách hấn với những người khác, nhìn một lần liền nhận ra được.

Khi Mộ Dung Gấm tới thiếu chút nữa không chen vào được, nàng không có tới chỗ ngồi của công chúa ở phía trên mà đi tới nơi của nữ quyền tìm chỗ ngồi xuống. Ánh mắt của mọi người đều dồn lên phía trên đài cao, cho nên căn bản không ai chú ý đến nàng.

Mộ Dung Gấm ngẩng đầu lên, vừa nhìn đã thấy bóng dáng màu đen không thích hợp kia. Mà Sở Dạ như đột nhiên có cảm giác nhìn sang, ánh mắt màu đen như phát hiện ra điều thú vị, sau đó nhẹ nhàng nhếch môi, biểu hiện tâm tình không tệ, nhất thời bộ dạng mỉa mai hoặc mê đảo mọi người. Tâm Mộ Dung Gấm thầm mắng một tiếng “gieo họa”, mặt nóng ran lên rồi đi chỗ khác.

Ánh mắt chuyển sang những nữ quyền khác, trong lúc vô tình nhìn thấy Tô Diệp Ngâm ngồi bên cạnh Đông Phương Hiểu. Hôm nay nàng ta ngồi yên lặng, không có si mê nhìn lên đài cao như những cô nương khác, chỉ lặng lẽ ngồi ở chỗ đó, nghiêm nhiên tiêu chuẩn như một đại gia khuê tú, nhưng vẻ mặt của nàng được sự ưu thương, mi mắt như có nỗi buồn không thể tan.

Lý rượu trong tay Mộ Dung Gấm dừng lại, chỉ liếc mắt một cái liền dời đi chỗ khác, có lẽ như bây giờ là tốt nhất! Nhưng theo bản năng, nàng đưa mắt về phía những nơi khác, không nhìn thấy ánh mắt tha thiết của Đông Phương Nhuận cao ngạo, cuối cùng rơi vào chỗ ngồi của các quan viên. Từ thừa tướng là một trung niên phúc hậu, mặt mũi hiền lành. Nhưng có thể ngồi vào vị trí, thừa tướng, không thể chỉ dựa vào tài năng, không có chút mảnh khỏe thì không thể!

Ánh mắt đi xuống, Mộ Dung Gấm nhìn thấy mấy tiểu thư thiếu gia của Trương gia. Ngồi đầu chính là một nam tử khoảng hai mươi bảy hai mươi tám, dáng dấp của hấn không xuất cũng nhưng cũng là mi thanh mục tú, khiến cho người nhìn cảm thấy cực kỳ thoải mái, chỉ tiếc là hấn lại phải ngồi trên xe lăn. Mộ Dung Gấm nhìn hai chân của hấn, nhớ tới chuyện tình của sáu năm trước. Đại công tử Trương gia vốn là một người rất có tương lai, hơn nữa văn võ song toàn, đối với việc cưỡi ngựa bắn cung so với các hoàng tử vương gia còn tốt hơn. Nhưng trong một cuộc săn thú vào mùa thu, hấn không cẩn thận ngã xuống vách núi, bị tảng đá đè gãy hai chân, từ đó ngồi ở trên xe lăn sống qua ngày, một đời anh tài vì vậy mà xuống dốc.

Mộ Dung Gấm nhìn sắc mặt của hấn, không có một chút chán chường, cũng không có tức giận, giống như nhẹ tựa lông hồng, có cảm giác tự sinh tự diệt.

Mộ Dung Gấm dời đi chỗ khác, rơi vào trên người nam tử hoa y bên cạnh. Người nọ dáng dấp không được tốt lắm, đôi mắt tí hí nhìn chằm chằm vào bộ ngực thị thiếp bên cạnh hấn, miệng cũng tới rất gần. Hơn nữa một cánh tay cũng đưa vào trong váy của thị thiếp đó, không biết đang làm gì, Chọc cho sắc mặt của thị thiếp đỏ hồng, liên tiếp kêu nhỏ, vừa phóng đả lại ghé tòm! Nghĩ tới Tô Diệp Ngâm sắp phải gả cho một người như vậy, chân mày của Mộ Dung Gấm không nhịn được nhíu lại!

Mộ Dung Gấm cảm thấy có một ánh mắt đặt trên người mình, vừa nhìn liền thấy ánh mắt yên lặng kia, là của đại công tử Trương gia. Nhìn thấy Mộ Dung Gấm nhìn sang, Trương Dục khẽ gật đầu, khỏe môi nâng lên một đường cong, nhưng lại không có nhiệt độ.

Mộ Dung Gấm gạt đầu một cái, sau đó thu hồi ánh mắt. Cảm giác bên cạnh đột nhiên có người ngồi xuống, sau một khắc liền gối lên đầu vai của nàng, cả người cứng đờ lên, về mặt mặt mũi: “Cảm nhi tỷ tỷ, thật nhảm chán. Khi nào thì bắt đầu vậy?”

Đã quen Sở Linh Nhi thảnh thơi tới đây dựa, Mộ Dung Gấm cũng lười đẩy nàng ra, nghe vậy chỉ nói: “Chờ xem!”

“Aizzzz!” Hiện nhiên tiểu nha đầu này không có kiên nhẫn, chẳng bao lâu liền buồn ngủ, sau đó ngã xuống, vừa đứng ngã xuống trên đùi Mộ Dung Gấm, hô hấp đều đều, hiện nhiên là ngủ thiếp đi. Cũng may án kỷ cũng cao, vừa lúc che khuất thân thể của nàng, nếu không cho người ta thấy đường đường là một công chúa của một nước lại có bộ dạng này, đoán chừng mặt mũi của Sở Dạ đều bị vứt sạch.

Sở Linh Nhi ngủ rất say, hiện nhiên sáng sớm hôm nay bị dậy và mệt mỏi đến bây giờ. Khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu trắng nõn như con nít, cái miệng nho nhỏ phun bong bóng như đứa trẻ ba tuổi. Mộ Dung Gấm không nhịn được cười một tiếng, quả thật chỉ là một đứa bé. Hình như ngủ không được thoải mái, Sở Linh Nhi cọ cọ vào ngực Mộ Dung Gấm, không muốn rời xa hông của nàng, sau đó ngủ tiếp.

Mộ Dung Gấm im lặng, nhưng vẫn vươn tay ra chỉnh sửa lại y phục có chút rối loạn, sau đó vén mấy sợi tóc vương trên mặt Sở Linh Nhi, kêu Đường Trúc tìm một tấm thảm mỏng đắp lên người nàng.

Thấy Sở Linh Nhi ngủ, Mộc Hương cũng cảm thấy buồn ngủ theo. Nếu không phải tiểu thư nhà nàng đang ở chỗ này, nàng đã sớm trở về đi ngủ rồi. Thật ra thì nàng rất hâm mộ Sở Linh Nhi, có thể quang minh chính đại ngủ trên đùi tiểu thư, nàng còn chưa từng được ngủ qua nha! Thật sự không chịu được, không gắng gượng được thêm, Mộc Hương ngồi xuống bên cạnh Mộ Dung Gấm, sau đó nằm ngủ trên án kỷ.

Đường Trúc thấy vậy, nhất thời liền muốn hỏi, có người nào giống nha đầu này không? Cưng nhiên chạy tới bên cạnh tiểu thư mà ngủ. Khi Đường Trúc muốn vươn tay, Mộ Dung Gấm liền giơ tay ngăn cản: “Thôi, em ấy cũng mệt mỏi, để cho em ấy ngủ đi!”

Đối với lời nói của Mộ Dung Gấm, Đường Trúc chưa bao giờ phản bác. Cho nên mặc dù nàng hận không xách Mộc Hương lên ném xuống kênh rạch, nhưng cuối cùng nàng vẫn nhịn được, thu tay về, sau đó đứng canh chừng. Trong mơ hồ Mộc Hương nhếch miệng cười: tiểu thư thật tốt!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Sủng: Tà Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 39: Tài nữ mọi nhà

“Đồng đồng đồng!” Mấy tiếng trống vang lên, mọi người biết cuộc thi sắp bắt đầu, nhất thời đưa mắt nhìn lên đài cao.

Đồng Phương Trạch là người đọc diễn văn mở màn thay thế cho hoàng thượng, nói khác đi chính là đi ra ngoài nói vài lời xã giao, sau đó xoay người rời đi. Một gã thái giám đảm nhiệm là người điều khiển chương trình.

Lên trước chỉ là một số thiên kim nhà quan viên nho nhỏ, tài nghệ giống như nhau, nhiều nhất chính là đánh đàn. Bắt đầu một hai người mọi người còn có cảm giác, nhưng càng về sau, phần lớn đều buồn ngủ hết với nhau. Mộ Dung Gấm đề ly xuống, kéo Mộc Hương sắp rơi xuống đất trở lại bàn, tiếp theo đó ngồi nghe những bài hát không rõ tên!

“Boong boong boong!” Đột nhiên tiếng tỷ bà vang lên, mọi người đều chấn động, ngẩng đầu lên nhìn, lại thấy một cô nương áo trắng ôm một thanh sơn trà ngồi ở trên đài. Tay áo nàng ta tung bay, một khúc tỷ bà phiêu dật vang lên. Khúc ca lúc thì tình ý triền miên, lúc lại giống như chém giết trên sa trường hiện nhiên khiến cho tinh thần người nghe phấn chấn.

Một khúc này kết thúc, nàng nhẹ nhàng cúi đầu đi xuống. Nghe được lời nói của người bên cạnh, Mộ Dung Gấm mới biết người nọ là muội muội của đại tiểu thư Hàn gia, mặc dù không có danh tiếng như tỷ tỷ, nhưng lại có một tay đàn tỷ bà rất tốt!

Tiếp sau đó chính là sự ra sân của ngũ đại tài nữ. Lâm Huệ Nhi giỏi về cờ, mang một bàn cờ lên, tay trái cùng tay phải đánh cờ. Bốn bề có tám bàn cờ mô phỏng, có cung nhân đi lên nhìn đường cờ của nàng, sau đó mô phỏng lại nước đi cho mọi người cùng xem, khiến cho mọi người ai cũng rõ ràng. Thỉnh thoảng còn có thể nghe thấy âm thanh sợ hãi của mọi người, mà Mộ Dung Gấm thì buồn cười lắc đầu.

Chơi cờ, đối với quý tộc nơi này, sợ rằng phần lớn đều coi rằng chơi cờ là một loại nghệ thuật tu thân dưỡng tính, đồng thời cũng có thể điều chỉnh lại tâm tính. Từ xưa đã có câu ‘quân kỳ thức nhân’*, mà Lâm Huệ Nhi mặc dù kỳ nghệ không tệ, nhưng bước tiến của nàng ta quá hoa lệ, lại ít đi sự bén nhọn sắc sảo trên bàn cờ. Chẳng qua chỉ là lấy lòng mọi người mà thôi, nàng cười một tiếng, chân chính có bao nhiêu lợi hại, chỉ sợ nói suông mà thôi!

*quân kỳ thức nhân: quan quân luôn thường thức phong cách của con người (???)

Nhìn những người kia một hai câu liền tiếp sợ hãi than, cũng không biết bọn họ có hiểu hay không, cau mày làm bộ rất có học vấn, nhìn rất tức cười.

Rốt cuộc, một quân cờ đặt xuống, bàn cờ hòa. Hoàng thượng vỗ tay một tiếng, mọi người cũng phối hợp vỗ theo!

Tiểu thư Thủy gia thi nữ công. Nói ra thì rất kỳ lạ, từ xưa đến nay, trong những cuộc thi, chỉ có cầm kỳ thi họa, thi từ ca phú, chưa từng có ai đem nữ công làm một môn thi, ngược lại khiến cho người ta có cảm giác mới mẻ.

Thủy Tổ Nguyệt cũng là một đại mỹ nhân, thoát nhìn rất văn tĩnh, hình như cũng có chút xấu hổ. Mấy cung nhân mang một tấm vải dài ba thước rộng một thước lên, do hai cung nhân dựng thẳng bằng.

Thủy Tổ Nguyệt thì lễ, sau đó lập tức có người bưng lên năm loại chỉ màu đã được sỏ vào với mặc châm (kim). Thủy Tổ Nguyệt dùng tay cầm ba cây châm lên, sau đó vung lên tấm vải. Những mặc châm kia giống như đang sống, như có người dẫn dắt những đường kim của mình, rất nhanh trên tấm vải có thêm nhiều màu sắc.

“Oa……” Lần đầu tiên thấy tài nghệ kỳ lạ như vậy, tất cả mọi người mở to mắt, ngay cả Sở Linh Nhi và Mộc Hương đang ngủ cũng tỉnh lại, mở to hai mắt nhìn những hình ảnh sinh động kia.

Thủy Tổ Nguyệt không ngừng chuyển động thân thể, tư thế như đang múa một vũ điệu, từng cây từng cây may vào tấm vải, thân thể tuyệt đẹp như vẽ, mà từng mảng từng mảng long lân màu nâu cũng dần dần hiện ra. Mọi người cũng bắt đầu hiểu rằng muốn thêu cái gì, thế nhưng quả thật quá lớn mật, thật không thể tưởng tượng nổi, chưa bao giờ biết nữ công cũng có thể thần kỳ như vậy.

“Oa! Cẩm nhi tỷ tỷ, nàng thật lợi hại! Kim chỉ cũng có thể tự chuyển động nha?” Sở Linh Nhi hưng phấn lắc lắc cánh tay Mộ Dung Gấm, trong mắt đều là những điều mới lạ.

Mộ Dung Gấm ngược mắt, nhìn động tác của Thủy Tổ Nguyệt, hồi lâu mới nhả ra hai chữ: “Thái cực!”

Là thái cực, nhưng không phải là thái cực. Bởi vì nàng biết ở thế giới này không có ai sáng chế ra võ công tuyệt diệu như Thái Cực được, nhưng bộ võ công này lại vô cùng giống thái cực.

“Thái cực là cái gì?”

“Một loại võ công!” Mộ Dung Gấm cũng không giải thích nhiều.

“Ha ha! Hay! Thật là hay!” Đông Phương Khải là người đầu tiên đứng lên, luôn miệng khen ngợi. Bộ dáng kia nếu không phải ngại vẫn còn tranh tài ở phía sau, hẳn trực tiếp liền thưởng Thủy Tổ Nguyệt luôn rồi.

Sau một canh giờ một con cự long hoàn toàn xuất hiện ở trên tấm vải trắng, hình thái vô cùng sống động. Mắt cự long không giận mà uy, nếu như nhìn kỹ, cặp mắt kia không phải là Đông Phương Khải hay sao? Đông Phương Khải cực kỳ vui mừng, giờ tay lên sai người mang tấm vải đến gần, càng nhìn kỹ càng khen không dứt.

Trương Quân ở một bên bĩu môi, không phải là thêu hoa sao? Khẳng định nàng ta lợi hại hơn nhiều!

Kêu người đi chuẩn bị án kỷ và văn chương, Trương Quân đi lên phía trước, trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người tự nhiên chấp bút. Một tay một bút, hai bút cùng vẽ. Ngòi bút của nàng ta lưu loát vô cùng, không hề dừng lại. Tất cả mọi người bắt đầu tò mò, đôi tay này có thể vẽ ra loại tranh gì?

“Hai tay vẽ tranh?” Khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu của Sở Linh Nhi nhú lại, làm như rất bất mãn.

Mộ Dung Gấm quay đầu: “Sao vậy?”

Sở Linh Nhi giận dữ cắn cắn môi: “Ta cho rằng chỉ có hoàng huynh mới làm được như vậy? Ngược lại ta muốn nhìn nàng ta có thể vẽ ra cái gì!” Hiển nhiên là bất mãn.

Sở Dạ biết vẽ tranh? Mộ Dung Gấm không tự chủ quay đầu nhìn lên đài cao, trùng hợp đúng lúc nhìn thấy ánh mắt cười như không cười của Sở Dạ. Trong thoáng chốc Mộ Dung Gấm có chút thông hận thị lực của mình quá tốt, không có việc gì sao nhìn rõ ràng như vậy?

Mộ Dung Gấm chuyển mắt, không tự chủ bị vẻ mặt nhỏ nhắn một môi hấp dẫn, chính là Đông Phương Nhuận. Hiển nhiên không chỉ có chút một môi, một tay bấm lấy đầu, khuôn mặt nhỏ, thiếu chút nữa thì đụng xuống bàn. Mộ Dung Gấm không nhận được mỉm cười.

Trương Quân vẽ chính là cự long đang vân đồ, so với Thủy Tổ Nguyệt thì càng thêm hung vĩ hoa lệ, cũng lấy được ủng hộ của mọi người.

Tiếp, tiếng đàn cùng tiếng sáo đồng thời vang lên. Mọi người đồng thời chấn động, tìm kiếm khắp nơi. Rốt cuộc phía bên tường thành thấy được bóng dáng của các nàng. Hàn Tĩnh Ngọc vẫn như cũ toàn thân áo trắng, như huyền như tiên. Bàn tay cầm sáo đứng, giống như Lãnh Ngao tiên tử xuống phàm trần. Mà bên cạnh, một thân sắc hồng thêu mẫu đơn, áo khoác cùng màu bằng lụa mỏng, y phục cùng lộn tóc không gió mà bay, tiếng đàn bên tai, nghe được như kinh người. Hai người ra sân trong nháy mắt cũng đủ giết những người trước mặt, cũng chỉ có hai người này mới dám đương nổi danh xưng tài nữ này.

Tiếng đàn cùng tiếng sáo bắt đầu dù to, nhưng lại tương đối thông thả. Càng về sau, tiếng đàn càng thêm dồn dập, âm thanh boong boong như muốn đứt dây đàn. Mà tiếng đàn cũng càng thêm cao vút, hình như hai người muốn phân cao thấp. Hai loại âm sắc này mặc dù khác xa nhau, nhưng lại bị họ dung hợp một cách kỳ dị, khiến cho người nghe nhiệt huyết sôi trào.

Trong khi tất cả mọi người đều nghe màn hợp tấu tuyệt diệu của các nàng, Mộ Dung Gấm lại chuyển ánh mắt lên Hàn Tĩnh Ngọc. Đôi mắt đen như mực như muốn nhìn thấu nàng ta, nàng luôn có cảm giác, thân phận của Hàn Tĩnh Ngọc này, tuyệt đối không chỉ là một tiểu thư của quốc công phủ mà thôi! Bởi vì ở trong tiếng sáo vừa rồi, nàng nghe được rõ ràng ‘cái đó’. Mặc dù chỉ nghe qua một lần, nhưng nàng nhớ vô cùng rõ ràng.

Quyển 1 - Chương 40: Thủ xảo

Đông Phương Hiểu chính là người ra sân sau đó, nàng ta mặc bộ áo trắng thủy tự, phía trên thêu hoa hoa thực được, khó khi bỏ đi một thân trang phục hoa lệ, ngược lại cực kỳ đẹp mắt.

Nàng ta chọn vũ điệu mà tất cả mọi người không chọn, ống tay áo khề múa, như cánh bướm tung bay. Vòng eo mềm mại như rắn, động tác gì cũng có thể hoàn thành. Bắt đầu nàng ta còn múa đơn, sau đó bốn cung nữ mặc hồng y đi lên, cùng vây quanh nàng ta, khi nàng ta bắt đầu chuyển động, đồng thời bốn người cũng vũ động theo.

“Nhìn gì! Nhìn nữa ta moi mắt ngươi ra!” Bên cạnh đột nhiên vang lên một câu nói hung hăng, Mộ Dung Gấm thiếu chút nữa đem rượu trong miệng phun ra, kỳ quái quay đầu nhìn về phía Sở Linh Nhi. Theo ánh mắt của nàng, thấy được vẻ mặt phi sắc ngậm xuân của Đông Phương Hiểu, mà cặp mắt kia càng nhiều tình ý, nhìn lên trên đài cao. Không phải là nhìn Sở Dạ hay sao?

Đông Phương Hiểu thích Sở Dạ nàng biết, nàng vẫn luôn cảm thấy không có gì, nhưng giờ phút này thấy ánh mắt trực bạch* của nàng ta, vì sao nàng lại có cảm giác không thoải mái? Thật giống như đồ đạc của mình bị người đoạt vậy!

diendanlequydon.com

*Trực bạch: trắng trợn, trực tiếp

Mặc dù nàng hết sức không để mắt đến, nhưng ánh mắt Đông Phương Hiểu nhìn Sở Dạ thật sự lộ liễu, nàng không muốn nhìn cũng không được. Trong lòng buồn bức khó chịu, nàng đứng dậy chuẩn bị rời đi. Nhưng trong khi nàng vừa bước được bước đầu tiên, liền nghe thấy âm thanh ‘kình ngạc’ của Tôn Phi Phi ở trên đài cao: “Ồ! Nhiều người cũng đã biểu diễn như vậy, vì sao không thấy Cẩm Hoa quận chúa vậy?”

Mộ Dung Gấm dừng bước lại, sắc mặt lạnh xuống.

Đông Phương Hiểu vừa mới tiếp nhận sự cảm thán của mọi người, nện bước cao ngạo trở về vị trí của mình, nghe vậy cười nói: “Hoàng tẩu người cũng đừng làm khó Cẩm Hoa, mặt mũi nàng ta mỏng, nói không chừng còn gấp hơn tỷ!”

Lời này của nàng ta uyển chuyển, ngoài mặt là giữ mặt mũi cho Mộ Dung Gấm, thực tế trong lời nói biểu đạt ý tứ rõ ràng: người ta không có tài nghệ không dám lên đài, tỷ nói ra, cẩn thận người ta ghi hận tỷ!

“Ha ha! Công chúa nói thật kỳ quái, Cẩm Hoa quận chúa có thể được phụ hoàng sắc phong phẩm vị ngũ phẩm, chắc chắn nhất định thông tuệ hơn người, tài nghệ nhất định cũng là vô song. Hôm nay chưa thể hiện, nói không chừng muốn là người thi đấu áp trực*!” Mặc dù mục đích của hai người giống nhau, đều muốn Mộ Dung Gấm bị bêu xấu, nhưng vẫn không nhịn được muốn sân giọng.

• Áp trực: Mân chót của võ tướng, võ kịch. Còn gọi là Áp trụ — từ. (Từ điển Nguyễn Quốc Hùng)

Áp trực? Đông Phương Hiểu bị hai từ này làm cho tức chết rồi, nàng mới là áp trực: “Hừ! Hoàng tẩu tin tưởng Cẩm Hoa quận chúa như vậy, đến lúc đó đừng có mà thất vọng!”

“Khốn kiếp! Tức chết ta rồi! Lại dám nói Cẩm nhi tỷ tỷ của ta như vậy!” Sở Linh Nhi nghe hai người kia người một câu ta một câu hàm ý châm chọc, nhất thời giận đến gợn chân. Muốn đi lên lý luận, nhưng lại bị Đường Trúc kéo xuống: “Ngươi ngăn ta làm gì thế? Họ nói như vậy, rõ ràng là vũ nhục tỷ tỷ, ta muốn đi dạy dỗ bọn họ!”

diendanlequydon.com

Đường Trúc mặt không đổi sắc: “Ngươi đi ra ngoài chỉ đến cho tiểu thư thêm phiền phức, cứ ngồi yên một chỗ đi!”

“Ngươi lại dám nói ra thêm phiền, có tin hay không ta đánh ngươi!” Nói xong, Sở Linh Nhi lắc lư quả đấm của nàng.

Đường Trúc như thái sơn ổn tọa: “Ngươi có thể đánh thắng ta thì hãy nói!”

Nghe vậy Sở Linh Nhi cũng như đưa chuột nghi com, nàng cùng nàng ta đánh nhau còn ít sao? Trong khoảng thời gian ngoài sáng trong tối không biết đã bao nhiêu chiêu, kết quả cuối cùng đều là nàng bại hoàn toàn. Võ công đánh không lại, vậy thì chơi trò ác đi: hạ thuốc tiêu chảy? Những cuối cùng thuốc tiêu chảy chạy đến trong chén của mình. Vài phần ngứa lên y phục của nàng ta, kết quả mình ngứa một ngày. Cắt bỏ râu ria? Nàng ta không có. Giả quý hù dọa nàng ta? Đáng tiếc lá gan của nàng ta lớn đến kinh người, cuối cùng còn dùng một cước đạp nàng ra ngoài.

Dùng hết biện pháp cũng không thắng được nàng, kết quả mình trở thành tò hề, Sở Linh Nhi coi như là phục. Hôm nay nghe được những lời này của nàng ta, nàng còn có thể nói gì? Ngồi yên một chỗ vậy!

Mà lúc này, Mộ Dung Gấm đã lướt qua họ đi lên trên đài, Mộc Hương đi theo bên cạnh nàng, bưng một khay gì đó, thận trọng đầu cũng không dám ngẩng đầu lên. Ngồi ở phía dưới nàng nhất định nhàm chán, đứng ở trên đài cao vạn người chú ý này, nàng lập tức không tức giận.

Mộ Dung Gấm khẽ cúi người tui lễ: “Cầm Hoa tham kiến hoàng thượng!”

“Miễn!” Đông Phương Khải giơ tay lên miễn lễ nàng, ngay sau đó hỏi: “Cầm Hoa hôm nay chuẩn bị tài nghệ gì vậy?”

Mộ Dung Gấm tu dưỡng cực tốt đứng lại, khẽ cười nói: “Hồi hoàng thượng, Cầm Hoa không biết đánh đàn cũng không vẽ tranh, sợ là khiến hoàng thượng thất vọng!”

“Xích!” Đông Phương Hiểu bật cười đầu tiên, mắt lộ ra khinh thường. Nàng ta cũng biết Mộ Dung Gấm không có bản lĩnh gì, ra ngoài chỉ có bêu xấu.

Tôn Phi Phi cũng bày ra tư thái xem kịch vui, nàng ta không quên được chuyện nàng ta bị uy hiếp lần trước, hôm nay muốn đòi lại một thể. Về phần những người khác cũng không khác như vậy, ngay cả khi bọn họ biết thân phận của Mộ Dung Gấm, cũng rất nhiều người nghĩ tới muốn lôi kéo, nhưng khi có thể nhìn kịch hay, họ cũng sẽ không bỏ qua.

diendanlequydon.com

Mộ Dung Gấm không để ý đến bọn họ, giơ tay lên vén vải che trên khay Mộc Hương đang bưng: “Cầm Hoa cũng không có tài nghệ khác, nhưng đối với được liệu lại biết đôi điều, cho nên dùng bách hoa hái trước kia làm một chút phấn, kết hợp với lộ thủy, dùng bí pháp chế luyện, cho nên phấn này không có tư vị của phấn son, sau khi sử dụng chỉ có mùi thơm!”

“Hừ! Ai biết có phải hay không người cầm ít phấn mua ở ngoài lấy lệ?” Đông Phương Hiểu châm chọc nói.

Mộ Dung Gấm cũng không có tức giận, ngược lại nhìn về phía Ngô đại nhân bên thái y viện: “Cầm Hoa muốn mời Ngô đại nhân đi lên nghiệm chứng giúp một tay, không biết Ngô đại nhân có bằng lòng không?”

Ngô viện trưởng nghe vậy đứng dậy: “Hoàng thượng, có muốn thân xem một chút?”

Đông Phương Khải gật đầu: “Được!”

Ngô viện trưởng mở hộp ra, hương thơm xông vào mũi, trong nháy mắt trợn tròn hai mắt, kích động tìm vài vị thái y cùng nhau tra xét. Tất cả mọi người vô cùng kinh ngạc, nhìn thật sâu vào mắt Mộ Dung Gấm, Ngô viện trưởng nhìn về đài cao: “Hồi hoàng thượng, đây chính là phấn thượng đẳng, thần khẳng định bên trong có bách hoa lộ thủy cùng cánh hoa, nhưng lại không biết dùng loại phương pháp nào để chế luyện thành, quả thật chỉ có hương hoa!”

“Hả? Trình lên!” Đông Phương Khải cũng hứng thú.

“Dạ!” Mộ Dung Gấm sai Mộc Hương đem son phấn giao cho thái giám, không bao lâu liền lên đến đài cao. Đông Phương Khải cảm nghĩ một chút, không nhịn được gật đầu ‘ừ’ một tiếng: “Quả thật rất thơm, hơn nữa không có chán ngấy như phấn son, thấm vào ruột gan, mùi thơm ngát vô cùng!”

“Ồ! Hoàng thượng có thể hay không cho nô tì xem một chút?” Một phi tần ở bên cạnh không nhẫn nại được, son phấn không thể nghi ngờ chính là chọc đúng tâm của bọn họ.

Đông Phương Khải phát tay cho thái giám bưng đi qua cho các nàng nhìn, thuận tiện đưa một hộp cho Sở Dạ vẫn không nói gì: “Sở hoàng cũng nghĩ đi!”

Sở Dạ nhận lấy, trong mắt lướt qua hoa quang giống như hắc diệu thạch. Mở hộp ra, bên trong quả thật có mùi thơm như mọi người nói xông vào mũi. Hộp phấn hao sen trên tay, ngay cả hương thơm son phấn, hân cũng cảm thấy không bì kịp với hương thơm nhàn nhạt trên cơ thể Mộ Dung Gấm. Ánh mắt rơi lên trên người Mộ Dung Gấm, nàng bình tĩnh đứng ở nơi đó, không tính là xuất chúng nhưng gương mặt lại có sắc thái mê người, da thịt óng ánh trong suốt dưới ánh mặt trời trắng muốt. Chẳng biết tại sao, nhìn xa như vậy cũng khiến cho hân có cảm giác miệng đắng lưỡi khô.

Cuối cùng, mấy hộp phấn của Mộ Dung Gấm đều được nữ nhân yêu thích, ngay cả Hàn Tĩnh Ngọc vô dục vô cầu, khi chọn được hộp phấn hoa mai cũng yêu thích không buông tay. Mặc dù mất chút sức, nhưng cuối cùng đã qua được cửa ải này.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Sủng: Tà Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 41: Gây sự

Sau đó Mộ Dung Gấm mới biết, cái gọi là tài nữ tranh tài lại là đặc biệt chuẩn bị vì Sở Dạ. Vào ngày thứ hai, bài danh tài nữ được thông báo, trừ việc Đông Phương Hiểu đột nhiên xảy lên xếp hạng thứ nhất, hạng vị năm người kia cơ hồ vẫn không nhúc nhích.

Tiếp đó một đạo thánh chỉ được tuyên cáo trong lúc lâm triều, vì an bình hai nước, bát công chúa Đông Phương Hiểu hòa thân Sở quốc, năm ngày sau liền đi!

Trong nháy mắt nghe được tin kia, Mộ Dung Gấm có chút sững sờ, ngay sau đó liền đề cảm giác khó chịu trong lòng xuống. Nàng thừa nhận nàng có chút đề ý chuyện liên quan đến Sở Dạ, nhưng cũng không có khả năng thao túng tâm tính của nàng, ít nhất hiện tại Sở Dạ đối với nàng có cũng được mà không có cũng không sao!

“Hoàng huynh! Tại sao người huynh cưới không phải là Cẩm nhi tỷ tỷ? Tại sao huynh lại phải cưới cái công chúa gì gì kia?” Sở Linh Nhi đau lòng, nàng cho là hoàng huynh và Cẩm nhi tỷ tỷ là một đôi, nàng cho là lần này hoàng huynh sẽ cưới Cẩm nhi tỷ tỷ. Nhưng kết quả làm sao lại biến thành như vậy?

Sở Dạ bắt đầu đi, hần từ trước luôn lạnh lùng với người khác, nhưng cổ tình không hạ được độc ác với nha đầu này, dẫn đến hiện tại nàng có gan lớn chất vấn hần như thế này: “Đừng hỏi nhiều!”

“Đừng! Hoàng huynh, huynh nhất định phải cưới Cẩm nhi tỷ tỷ. Nếu không muội liền không đề ý đến huynh!” Sở Linh Nhi vung tay Sở Dạ, làm như giận thật.

Sở Dạ làm sao có thể không nhìn ra tiểu nha đầu này đang uy hiếp hần, thế nhưng uy hiếp cũng quá nhỏ rồi? Mối mông vô tình về lên một đường cong: “Muội cứ như vậy thích nàng?”

diendanlequydon.com

“Ừm!” Sở Linh Nhi nghe vậy nhanh chóng gạt đầu, nhưng ngay sau đó lại cau mày: “Cẩm nhi tỷ tỷ giống như không thích muội!”

Lần này ngược lại Sở Dạ có chút ngạc nhiên: “Vậy muội thích nàng ở điểm nào?”

“Điểm nào?” Sở Linh Nhi nghiêng đầu suy nghĩ một chút: “Nàng.....Nàng vô cùng.....Cái đó.....”

Suy nghĩ hồi lâu, nàng cũng không nghĩ ra mình thích Mộ Dung Gấm ở điểm nào. Ngày đó nàng cũng chỉ là nghe Dương Hạo nói hoàng huynh hình như thích, sau đó không kịp chờ đợi muốn đến xem người có thể khiến hoàng huynh động lòng người, sau đó nàng bỏ chạy. Tuy nhiên nàng lại bị nàng lạnh lẽo cự tuyệt, còn phải người đánh đuổi nàng. Sau đó lại vì chuyện nàng phá vỡ chuyện tốt của nàng cùng hoàng huynh, cho nên bắt đầu quang minh chính đại đi vào. Nhưng sau đó đều là do Mộc Hương bồi nàng, sau đó cùng Đường Trúc đánh nhau. Hình như....Cẩm nhi tỷ tỷ căn bản không có đề ý nàng.....

Nghĩ tới đây, Sở Linh Nhi có kích động muốn khóc, nhưng.....: “Nhưng muội chính là thích nàng! Nàng bất đồng với những người khác, muội rất thích nàng làm hoàng tâu của muội!”

Sở Dạ hé môi muốn nói điều gì, nhưng nhìn thấy người đi tới lập tức ngừng nói.

Rất nhanh, người nọ chấp chôn thân thể đi tới: “Gặp qua Sở hoàng!”

“Không ngờ Sở hoàng cùng công chúa ở nơi này ngắm hoa, tỷ nữ của ta làm chút bánh ngọt, không bằng hai vị cùng nhau ném thử một chút đi!” Tôn Phi Phi lấy vẻ mặt mỉa mai, ánh mắt không nháy một cái nhìn chằm chằm Sở Dạ, bộ dáng kia hận không chính mình dính lên.

Sở Linh Nhi thấy bộ dáng này của ta muốn nổi, rõ ràng đã thành thân còn muốn quyến rũ hoàng huynh của mình, thật là không có liêm sỉ: “Hoàng huynh, muội đi ra ngoài chơi!”

Dứt lời cũng không quản hai người nét mặt gì, trực tiếp xoay người rời đi. Trong lòng khó chịu Sở Linh Nhi không chú ý đường phía trước, cho nên vừa đúng đụng phải người đối diện. Một mặt không ngại ngã trên mặt đất, trên mông trong nháy mắt cảm thấy đau đớn vô cùng, nhất thời cả giận: “Đáng chết, người đi bộ không nhìn à?”

Đông Phương Nhuận vốn cũng muốn phát giận, nhưng nhìn rõ ràng đối phương là công chúa Sở quốc thì nhịn xuống, thật không nghĩ đến đối phương lập tức mắng lên, mặt đỏ bừng: “Rốt cuộc là ai không nhìn đường? Rõ ràng chính người đụng tới, người của Sở quốc chính là không lễ phép như vậy à?”

“Cái gì?” Sở Linh Nhi vụt dậy từ mặt đất, đợi thấy nhìn rõ khuôn mặt của người đối diện, nhất thời còn giận hơn. Hiện tại gương mặt này nàng không muốn nhìn thấy nhất: “Người mới không có lễ phép, một nam nhân có gương mặt nữ nhân, thật không có lễ phép!!”

Đông Phương Nhuận giận: “Mặt của ta thì làm sao? Lại nói nhìn mặt của người đi, quắc mắt trừng mị, mũi to, dáng dấp xấu, hơn nữa còn hung hãn như vậy, đi ra ngoài còn có thể hù chết một đồng người. Nếu ta là người đã sớm không dám gặp người khác rồi.”

“Người...Người.....” Sở Linh Nhi vẫn là lần đầu tiên bị người mắng như vậy, chưa bao giờ có người dám nói nàng xấu xí, giờ tay lên cho Đông Phương Nhuận một quyền, đánh ngã hần xuống đất, sau đó chưa hết giận xông lên đánh tiếp.

“Ái! Làm sao người đánh người?” Đông Phương Nhuận bị đánh đau, chỉ đành che đầu tránh né, thái giám một bên trốn mất há hốc mồm, lập tức quên động tác.

“Nhanh lên một chút, can bọn họ ra!” Đạo chơi hoa viên, Đông Phương Hiểu nhìn một màn này, nhất thời nóng nảy. Năm sáu người mới kéo được Sở Linh Nhi ra, có thể thấy được nha đầu này mạnh như thế nào.

“Ừm.” Đông Phương Nhuận bị Sở Linh Nhi hù chết, đau đến không đứng lên được, bị người đỡ dậy, giận dữ nhìn chằm chằm Sở Linh Nhi: “Xú nữ kia, nói chuyện cứ nói, đánh người tính gì là anh hùng hào hán!”

“Đánh cho nguoi đấy thì như thế nào?” Sở Linh Nhi mặt ‘còn muốn đánh tiếp’.

“Đủ rồi!” Đông Phương Hiểu đột nhiên quát lạnh một tiếng, bắt mắt nhìn Sở Linh Nhi: “Nguoi đường đường là một công chúa, còn ra thế thống gì!”

Nghe vậy Sở Linh Nhi cười lạnh: “Ta có ra thế thông hay không cần tới nguoi dạy dỗ!”

“Không quá mấy ngày nữa bản công chúa sẽ là hoàng tẩu của nguoi, chẳng lẽ còn không thể dạy dỗ nguoi sao?” Đông Phương Hiểu kiêu ngạo ngẩng đầu, ánh mắt nhìn Sở Linh Nhi đều là khinh thường. Giờ phút này nàng ta nghiệm nhiên lấy thân phận hoàng hậu Sở quốc để dùng.

Sở Linh Nhi cười càng lớn hơn: “Chỉ bằng suy nghĩ của nguoi? Bản công chúa nói cho nguoi biết, chỉ cần bản công chúa ở đây, tuyệt đối sẽ không để cho nguoi tốt hơn! Hoàng tẩu của ta tuyệt đối không là nguoi... nguoi cứ nằm mơ đi!”

Đông Phương Hiểu sắc mặt run lên, không thể nghi ngờ Sở Linh Nhi đã khiêu chiến ranh rới cuối cùng của nàng ta, cắn răng cười lạnh: “Xem ra cần bản cung dạy dỗ nguoi cái gì gọi là tôn trưởng!”

diendanlequydon.com

Sở Linh Nhi quấy nguoi một cái, phát hiện mình bị mây ma ma kiềm chế không nhúc nhích được, bột thuốc trên nguoi cũng đã dùng hết rồi, mắt thấy Đông Phương Hiểu đi tới, nhất thời tròn to hai mắt: “Nguoi dám!”

Đông Phương Nhuận cũng cả kinh: “Dừng tay!”

“Hừ!” Đông Phương Hiểu hừ lạnh một tiếng, xuống tay không lưu tình, ‘bốp’ một tiếng thanh thúy, bàn tay vung lên trên mặt Sở Linh Nhi. Sở Linh Nhi bị đau lệch một bên mặt, khuôn mặt trắng noãn nhất thời sưng đỏ.

“Cút ngay!” Đông Phương Nhuận hất tay thái giám đang diu mình, hai bước đi lên kéo Đông Phương Hiểu đang giờ tay lần nữa: “Muội dừng tay cho ta!”

Đông Phương Hiểu giễu cợt: “Nguoi là cái thá gì, cút ngay cho ta, cần thận ngay cả nguoi ta cũng đánh!”

Đông Phương Nhuận một tay kéo nàng ta ra, Đông Phương Hiểu không kịp chuẩn bị thiếu chút nữa ngã xuống đất. Sau khi ổn định thân thể liền giận dữ, sau đó trực tiếp sử dụng đã vắng Đông Phương Nhuận ra, hướng một cung nữ ở bên cạnh quát chói tai: “Nhìn cái gì, còn không bắt hán lại cho ta!”

Đông Phương Nhuận bị nguoi ta tóm lấy, giận đến giấy giụa, tuy nhiên cũng không thoát khỏi tay của mấy nha đầu kia.

diendanlequydon.com

Sở Linh Nhi không ngờ liếc nhìn Đông Phương Nhuận, ngay sau đó châm chọc nói: “Ngay cả đệ đệ của mình cũng xuống tay được, lòng của nguoi đúng là không phải là độc bình thường. Nguoi như vậy, xách giày cho hoàng huynh ta cũng không xứng!”

“Nguoi im miệng cho ta!” Đông Phương Hiểu lệ rống, nàng ta đã nhẫn lại cực hạn với Đông Phương Nhuận rồi. Trong khoảng thời gian này vì Sở Dạ, nàng ta hết sức muốn lấy lòng Sở Linh Nhi, nhưng nàng chẳng những không xem ra gì, còn nhiều lần khiến cho nàng mất sạch thể diện. Nếu không phải nàng ta là công chúa Sở quốc nàng đã sớm không để yên cho nàng. Hôm nay hôn sự của nàng ta và Sở Dạ đã định, nàng ta cũng không cần cố kỵ nữa. Huống chi là nàng động thủ trước, nàng ta cũng chỉ là ‘thay mặt’ đệ đệ của mình, coi như đánh nàng cũng không ai dám nói gì. Nghĩ tới đây, nụ cười âm hiểm của nàng ta càng sâu thêm.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Sủng: Tà Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 42: Bao che

“Nguoi im miệng cho ta!” Đông Phương Hiểu lệ rống, nàng ta đã nhẫn lại cực hạn với Sở Linh Nhi rồi. Trong khoảng thời gian này vì Sở Dạ, nàng ta hết sức muốn lấy lòng Sở Linh Nhi, nhưng nàng chẳng những không xem ra gì, còn nhiều lần khiến cho nàng mất sạch thể diện. Nếu không phải nàng ta là công chúa Sở quốc nàng đã sớm không để yên cho nàng. Hôm nay hôn sự của nàng ta và Sở Dạ đã định, nàng ta cũng không cần cố kỵ nữa. Huống chi là nàng động thủ trước, nàng ta cũng chỉ là ‘thay mặt’ đệ đệ của mình, coi như đánh nàng cũng không ai dám nói gì. Nghĩ tới đây, nụ cười âm hiểm của nàng ta càng sâu thêm.

“Thế nào? Thẹn quá thành giận?” Sở Linh Nhi không sợ trời sợ đất, giờ phút này càng thêm ghét hận cực điểm với Đông Phương Hiểu, thậm chí muốn cho nàng ta đánh mình, sau đó hoàng huynh tuyệt đối sẽ không lấy lý nhân này rồi.

“Nguoi cứ phách lối đi! Ngược lại ta muốn xem sau này nguoi phách lối được nữa hay không!” Đông Phương Hiểu lần nữa đi tới, vẻ mặt hung ác, giờ

tay lần nữa tát xuống mặt Sở Linh Nhi!

Sở Linh Nhi cười lạnh nhìn nàng ta, hình như không sợ bị đánh, chỉ cần khiến hoàng huynh đừng cười nữ nhân này, điểm này nàng chịu khổ!

Nhưng là, mong đợi của nàng không hề đánh xuống, một mùi thuốc nhàn nhạt xông tới, tay Đông Phương Hiểu bị người nắm giữa không trung, nếu như nhìn kỹ có thể thấy được tay bị cầm của Đông Phương Hiểu đã biến hình. Một âm thanh lạnh tanh vang lên: “Đây cũng không phải là người nguoi có thể đánh!”

D≡iễnđànL≡êquýĐ≡ôn.

Đông Phương Hiểu nhìn rõ người tới, nhanh chóng rút tay của mình về, tay kia như đứt lìa một mảnh, đau đến cắn răng, hận nhìn chăm chăm vào Mộ Dung Gấm: “Nguoi dám mạo phạm bản công chúa. Muốn chết hả? Còn có ta dạy dỗ người mắc mớ gì tới người?”

“Cảm nhi tỷ tỷ!” Sở Linh Nhi sau kinh hãi chính là vui mừng, không ngờ Cảm nhi tỷ tỷ có thể biết chạy đến cứu nàng, nhất thời hạnh phúc tất cả đều lãng lãng. Mà Đường Trúc đứng cách đó mấy trượng cũng đang khiếp sợ, cư nhiên tiểu thư lại lộ võ công của mình xông tới, thậm chí quên cả ra lệnh cho nàng!

Mộ Dung Gấm liếc nhìn Sở Linh Nhi, lại nhìn Đông Phương Nhuận, khẽ cau mày: “Trước tới thái y viện bôi thuốc!”

“Ai cho phép bọn họ đi?” Đông Phương Hiểu vừa quát, những nha đầu kia lập tức bắt lại hai người.

Sắc mặt Mộ Dung Gấm lạnh lẽo, sát khí trên người rõ rệt không nhịn được, lóe lên một chút, quý mị hư vô dán lên Đông Phương Hiểu. Một tay bóp cổ nàng ta, không nhìn Đông Phương Hiểu nét mặt kinh hãi như gặp quỷ, âm thanh vẫn bình thản như cũ, nhưng lại khiến Đông Phương Hiểu sợ toàn thân phát run: “Ta thật sự không muốn làm dơ bẩn bàn tay của ta, nhưng nguoi cứ thử một lần, ngược lại ta không ngại dùng thêm chút lực!”

Chờ khi Đông Phương Hiểu từ trong khiếp sợ hồi hồn, Mộ Dung Gấm đã mang theo hai người rời đi, sợ hãi trong lòng vẫn còn, nhất thời dưới chân mềm nhũn, ngồi bệt xuống đất!

D≡iễnđànL≡êquýĐ≡ôn.

“Oa! Cảm nhi tỷ tỷ, vừa rồi tỷ thật uy vũ, cái gì công chúa kia cũng bị tỷ hù sợ, không động được chút nào nha! Sở Linh Nhi ôm cánh tay Mộ Dung Gấm lắc lắc, mặc dù mặt còn sưng đỏ nhưng nàng không để ý chút nào, chỉ lo hưng phấn nói: “Tỷ không biết đâu, muội cho nàng đánh muội a. Nhưng không ngờ cuối cùng tỷ lại đến cứu muội, muội thật vui vẻ, chưa bao giờ vui vẻ như vậy.....”

Vẫn nghe Sở Linh Nhi cần nài, mọi Mộ Dung Gấm cũng không nhịn được giờ lên. Mà nụ cười này tuyệt đối là chân thật. Vừa rồi nàng đi tới nơi đó, nhìn thấy chính là Đông Phương Hiểu giờ tay muốn đánh, âm Sở Linh Nhi về mặt tuyết quyết ánh mắt không khuất phục. Trong nháy mắt đó đột nhiên nàng cảm thấy rất yêu thương nàng. Hơn nữa thân thể nhanh hơn suy nghĩ một bước, đợi đến khi nàng hồi hồn là sau khi cứu Sở Linh Nhi rồi, thậm chí không tiếc tiết lộ võ công uy hiếp Đông Phương Hiểu ----- được rồi! Nàng thừa nhận nàng bao che!

Quay đầu liếc nhìn Sở Linh Nhi cười đến rục rờ, bắt đầu đi lắc đầu, thật không biết tại sao mình lại lưu tâm với nha đầu này!

Đông Phương Nhuận yên lặng để cho người ta bôi thuốc, bị đụng phải vết thương đau đến nhe răng trợn mắt. Ánh mắt liếc thấy Sở Linh Nhi về mặt cười đến vô cùng rục rờ, nhất thời hận không được tát mình hai cái. Thua thiệt vừa rồi mình còn cầu tình thay nàng ta!

Như nhận thấy được ánh mắt bất mãn của Đông Phương Nhuận, Sở Linh Nhi xoay đầu lại, tà ác cười một tiếng. Trải qua chuyện vừa rồi, tự nhiên nàng sẽ không đánh đồng Đông Phương Nhuận với à Đông Phương Hiểu ghê tởm đó. Nhưng nàng cũng không quên chuyện hần nói xấu mình. Mà Sở Linh Nhi nàng nổi danh có thù phải trả coi như không có thù, nàng cũng có thể trả thù.

D≡iễnđànL≡êquýĐ≡ôn.

Nhìn thấy ánh mắt không tốt của Sở Linh Nhi, nhất thời Đông Phương Nhuận có loại dự cảm xấu. Thấy nàng ta đi tới, nhất thời lạnh cả sống lưng: “Nguoi...Nguoi nguoi đừng tới đây!”

Sở Linh Nhi nghiêm nhiên cười một tiếng: “Vì cảm tạ nguoi cứu ta, không bằng ta tới cấp cho nguoi ít thuốc trị thương!”

Đứt lòi, nàng trực tiếp đoạt bình thuốc trong tay thái y, keo kiệt lấy một ít, sai đó mang theo nụ cười vô cùng dịu dàng, hung hăng nhấn mạnh vào vết thương của Đông Phương Nhuận.

“A.....Nguoi mưu sát ta a.....”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Sủng: Tà Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 43: Đã xảy ra chuyện

Khi Mộ Dung Gấm về nhà, Sở Linh Nhi mặt dày mày dạn đi theo. Mặc dù Mộ Dung Gấm vẫn như cũ không để ý tới nàng, nhưng căn bản nàng cũng không quan tâm. Nàng chỉ biết Cẩm nhi tỷ tỷ không phải là không thích nàng chút nào là được. Hơn nữa khi đó nàng không chú ý, hiện tại nghĩ kỹ lại, dường như nàng đã phát hiện một bí mật rất lớn của Cẩm nhi tỷ tỷ, nhưng nàng chắc chắn sẽ không nói một từ, ngay cả hoàng huynh cũng phải giữ bí mật. Bởi vì Cẩm nhi tỷ tỷ vì nàng mới bại lộ, hắc hắc!

“Hì.....” Bởi vì cười quá mức, kết quả không cẩn thận động tới vết thương trên mặt, thật là vui quá hóa buồn a!

Xe ngựa dừng ở đại môn phủ tướng quân, Sở Linh Nhi dẫn đầu nhảy xuống, sau đó giơ tay lên nâng Mộ Dung Gấm xuống, chọc cho Mộ Dung Gấm khẽ cau mày: “Ngươi là công chúa của một nước lại.....”

Không đợi Mộ Dung Gấm niệm xong kinh của Đường Tăng Tạng, Sở Linh Nhi vội vàng phát tay: “Được rồi được rồi! Tỷ tỷ tốt của muội, công chúa là để cho người khác nhìn, trước mặt người thân muội không phải là công chúa, không phải tỷ gọi muội là Linh Nhi sao? Như vậy nghe thân thiết hơn nhiều!”

Mộ Dung Gấm bắt đầu đi, bị Sở Linh Nhi nửa nâng nửa kéo xuống xe ngựa, Nhưng khi Mộ Dung Gấm vừa mới bước xuống đất, bỗng có bộc phát. Mười mấy ngự lâm quân cưỡi ngựa xông lại bao vây cả xe ngựa, người dẫn đầu dùng trường thương chỉ vào Mộ Dung Gấm, quát lên: “Hoàng thượng có lệnh, Cẩm Hoa quận chúa mưu hại thái tử phi, lệnh cho bọn ta mang về trong cung hậu thẩm!”

“Cái gì?” Sở Linh Nhi và Mộc Hương đồng thời kêu lên sợ hãi: “Điều này sao có thể?”

Đường Trúc đứng ở bên Mộ Dung Gấm, hữu ý vô ý chặn lại những lưỡi đao sắc bén, bảo vệ Mộ Dung Gấm ở phía sau.

Mộ Dung Gấm hơi kinh ngạc, nhưng trên mặt vẫn không có biểu hiện gì, bình tĩnh nhìn người nọ: “Xin hỏi tướng quân, chuyện gì xảy ra? Cẩm Hoa không lý do làm sao lại mưu hại thái tử phi?”

“Đúng vậy, tỷ tỷ sẽ không hại người, nhất định là có người vu hãm!” Sở Linh Nhi cũng bày ra giá thế, duy trì trạng thái, bộ dáng kia giống như là ai dám lên ta liền liều mạng với kẻ đó.

Tên cầm đầu nhận ra đây là công chúa Sở quốc, không dám sẵn giọng với nàng, chỉ nói với Mộ Dung Gấm: “Vừa rồi thái tử phi đột phát mất đồ, thái y nói tình huống nghiêm trọng, tra ra hình như là do phần của Cẩm Hoa quận chúa tặng. Hoàng thượng giận dữ, cho nên sai chúng ta mang quận chúa vào cung tra hỏi!”

“Làm sao có thể, phần của tiểu thư là tốt nhất, làm sao có thể nổi mất đồ?” Mộc Hương mặc dù không dám khen ngợi tài nghệ của tiểu thư nhà mình, nhưng tôn sùng y thuật của nàng như thần. Nàng tin tưởng không ai có thể hơn được tiểu thư nhà mình, cho nên phần kia không thể nào có vấn đề.

Mộ Dung Gấm giơ tay lên ý bảo họ dừng lại: “Ta và các người đi!”

“Tiểu thư!” “Tỷ tỷ!” Ba người có chút nóng nảy. Mặc dù bọn họ không biết chuyện gì xảy ra, nhưng chuyến đi này của Mộ Dung Gấm khẳng định dữ nhiều lành ít, tại sao bọn họ có thể trở mặt nhìn nàng đi vào biển lửa?

Mộ Dung Gấm bình tĩnh quét qua khuôn mặt lo lắng của ba người bọn họ, ánh mắt bình tĩnh không có sóng lại vô cùng kiên định nhất thời khiến cho các nàng không biết nên nói gì, sau đó chỉ có thể trở mặt nhìn Mộ Dung Gấm bị mang đi.

“Đáng chết!” Sở Linh Nhi cắn răng, hung hăng giẫm mấy cái: “Ta đi tìm hoàng huynh, nhất định hoàng huynh sẽ cứu Cẩm nhi tỷ tỷ!” Dứt lời, trực tiếp sử dụng khinh công bay đi.

Mộc Hương đứng ở bên cạnh Đường Trúc, trên mặt luôn luôn đơn thuần vui vẻ thâm trầm xuất hiện một nụ cười yếu ớt: “Ài! Đường Trúc, tiểu thư nhất định sẽ trở về, đúng không?”

Đường Trúc gật đầu một cái: “Ừm!” Mặc dù nàng lo lắng cho Mộ Dung Gấm, nhưng lại không cảm thấy những người này có thể làm gì tiểu thư nhà mình. Nàng hiểu tiểu thư của mình, tiểu thư cũng không giống nàng. Nếu như người khác làm tổn thương nàng, nàng có thể sẽ thờ ơ, nhưng nếu có người làm tổn thương người nàng quan tâm nhất, tiểu thư sẽ biến thành ma quỷ.

Tiểu thư quan tâm nhất chính là tướng quân, nếu như tiểu thư bị thương hoặc là gặp chuyện không may, tướng quân biết nhất định sẽ đau lòng. Tiểu thư sẽ không để cho tướng quân đau lòng, cho nên nàng sẽ không để cho mình gặp chuyện! Nàng tin chắc như vậy!

Mộ Dung Gấm bị mang đi, không phải qua hoàng cung mà là thiên lao! Nói chính xác hơn là trên đường tới hoàng cung đột nhiên có người truyền đến thánh chỉ, lấy tội nàng mưu hại hoàng thân giam vào thiên lao!

Mộ Dung Gấm vẫn thản nhiên không chớp mắt tiếp tục đi theo, chỉ là bất đồng với khi tới, trên tay của nàng có thêm một bông hoa sen.

Mới vừa đến thiên lao, một quan viên hơn 40 tuổi, dáng dấp có chút xấu xí đi tới, chấp tay cười nói với Mộ Dung Gấm: “Quân chúa chớ sợ, đây chỉ là hình thức, chờ khi chân tướng minh bạch, hạ quan tự mình đưa quận chúa về!”

Mộ Dung Gấm nhíu mày: “Làm phiền đại nhân!”

“Ha ha! Quận chúa xin mời!”

Không biết bởi vì thân phận của Mộ Dung Gấm hay là vì cái gì, phòng giam của nàng là tốt nhất, có giường, có chăn, còn có bàn ghế trà nước, so với phòng giam bình thường cao cấp hơn rất nhiều.

Bên ngoài phòng giam. Đội trưởng nhà lao không hiểu nhìn đại nhân nhà mình: “Đại nhân, làm sao lại giam nàng vào phòng giam chỉ các vương gia mới có tư cách vào? Nàng cũng chỉ là một quận chúa nho nhỏ, hơn nữa hiện tại phạm vào tội lớn mưu hại thái tử phi!”

Quan viên kia liếc mắt hắt một cái: “Đã từng có Hoài An vương phạm vào tội cường hiếp hoàng phi, cuối cùng không phải cũng ra ngoài hay sao? Những nhân vật lớn này, một đội trưởng nhỏ nhỏ có thể nghị luận hay sao? Vị bên trong kia chính là cô nãi nãi, cần phải hầu hạ!”

Đội trưởng nhà lao đầu óc mơ hồ tìm ra manh mối, lần đầu tiên có người phạm trọng tội vào trong thiên lao còn có người hầu hạ.

Trong hoàng cung

“Đi ra ngoài! Đi ra ngoài, cút ra ngoài!” Tôn Phi Phi không để ý hình tượng đầm đía cung nhân thái giám trước mặt, cả người quần áo xốc xệch, tóc hỗn loạn, giống như một bà điên.

Đông Phương Trạch cau mày, trong mắt thoáng qua chán ghét, nhưng vẫn dịu dàng khuyên nhủ: “Tôn phi, trước nàng cút ra ngoài cho thái y xem một chút đi, nếu không sau này còn nghiêm trọng hơn!”

“Không... Ta không muốn... Ta không muốn...” Tôn Phi Phi liều mạng né tránh, ánh mắt lộ ra bên ngoài tràn đầy hoảng sợ, nhất là khi nhìn thấy Sở Dạ đứng ở bên cạnh Đông Phương Khải thì trên mặt nàng ta hoàn toàn là tuyệt vọng. Nàng ta cũng chỉ là muốn lấy được sự ưu ái của hắn, cho dù chỉ một chút mà thôi. Nhưng đột nhiên toàn thân nổi lên mẩn đỏ, từng nốt từng nốt hiện đầy trên cả khuôn mặt, chính là nàng cũng không dám nhìn, khẳng định hắn cũng sẽ cảm thấy rất ghê tởm, khẳng định là không muốn nhìn mình.....

Đáng chết, đều là do Mộ Dung Gấm chết tiết, nàng muốn nàng ta phải chết, nhất định phải chết. Ánh mắt hung ác từ trong mắt nàng ta phát tán ra, Tôn Phi Phi đẩy cung nhân ra, chạy gấp mấy bước, chợt té nhào xuống trước mặt Đông Phương Khải, nước mắt rơi, âm thanh thê thảm: “Phụ hoàng, người nhất định phải báo thù cho thần tước. Phụ hoàng, đều là do Mộ Dung Gấm hại ta, nàng ta cố ý, nàng ta muốn phá hủy ta. Phụ hoàng, thần tước cầu xin người, cầu xin người giết nàng, giết nàng!”

Tôn Phi Phi kích động gào thét, ngay cả khuôn mặt mình lộ hết ra ngoài cũng không phát hiện, mà Đông Phương Khải nhìn thấy khuôn mặt bị hủy không ra mặt người, ghét bỏ lui ra sau nửa bước, trầm giọng nói: “Trẫm đã đem nàng giam vào thiên lao rồi, trước người cho thái y xem một chút, chờ thân thể tốt hơn rồi định luận!”

“Không!” Tôn Phi Phi nhào tới nắm lấy vạt áo của Đông Phương Khải: “Phụ hoàng, thần tước muốn người lập tức giết nàng, lập tức!”

Đông Phương Khải tức giận rút vạt áo của mình về, sắc mặt càng thêm khó coi: “Trẫm tự có chủ trương, người cứ nghỉ ngơi cho tốt đi! Người là một thái tử phi, người nhìn người bây giờ thành ra cái dạng gì đi?”

Nói xong liếc nhìn Đông Phương Trạch liền xoay người rời đi, mà những người khác cũng mang theo vẻ mặt chán ghét hoặc hả hê rời đi. Tôn Phi Phi thường ngày luôn có dạng phi dương bạt hổ, không có ai ưa nàng ta cả.

“Không...” Tôn Phi Phi tuyệt vọng gào thét, còn muốn xông lên, nhưng rất nhanh bị người đánh ngã. Đông Phương Trạch cũng không nhìn nàng ta nữa, chỉ phân phó thái y chăm sóc, xoay người đi ra ngoài.

“Két!!!!” Một tiếng cửa tù mở ra, Mộ Dung Gấm thức tỉnh ngẩng đầu, có chút ngoài ý muốn khi nhìn thấy người tới. Nàng có nghĩ qua người đầu tiên tới gặp mình, có thể là thái tử phi. Bởi vì nàng đoán hiện tại không chừng nàng ta hận không thể róc xương lóc thịt nàng. Có thể là Đông Phương Trạch, cũng có thể là Sở Linh Nhi, nhưng thế nào cũng không nghĩ là hắn?

Thu hồi suy nghĩ, đứng dậy hành lễ: “Cầm Hoa gặp qua vương gia!”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Sủng: Tà Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 44: Không thể giải thích

“Két!!!!” Một tiếng cửa tù mở ra, Mộ Dung Gấm thức tỉnh ngẩng đầu, có chút ngoài ý muốn khi nhìn thấy người tới. Nàng có nghĩ qua người đầu tiên tới gặp mình, có thể là thái tử phi. Bởi vì nàng đoán hiện tại không chừng nàng ta hận không thể róc xương lóc thịt nàng. Có thể là Đông Phương Trạch, cũng có thể là Sở Linh Nhi, nhưng thế nào cũng không nghĩ là hắn?

Thu hồi suy nghĩ, đứng dậy hành lễ: “Cầm Hoa gặp qua vương gia!”

Đông Phương Thực đi qua tự mình nâng nằng dậy, lại bị Mộ Dung Gấm khéo léo tránh khỏi. Trên tay trống không hắn cũng không tức, chỉ nói: “Bỏn vương biết nằng sẽ không làm chuyện như vậy, bỏn vương sẽ đích thân đi cầu phụ hoàng, nhất định xin phụ hoàng xử lý khoan hồng, ngươi cứ yên tâm!”

Mộ Dung Gấm khẽ khom người: “Cám ơn vương gia!”

Nơi Mộ Dung Gấm không nhìn thấy, Đông Phương Thực cười khinh miệt hả hê, sau đó lập tức khôi phục lại, tiến lên bắt lấy tay Mộ Dung Gấm, lần này không cho nằng cự tuyệt: “Cầm Hoa, mẫu phi nói rất ưa thích ngươi, chờ sau khi ngươi ra ngoài, có thời gian thì tới cung mẫu phi một chút. Bỏn vương cũng thường đi thăm mẫu phi đấy!”

[chỉ có tại diendanlequydon]

Mộ Dung Gấm nghe rõ ý đồ của hắn, trong lòng cười lạnh, sắc mặt không thay đổi: “Cầm Hoa sợ rằng mình học tài sơ cạn, đến lúc đó làm dơ bản nghe nhìn của quý phi nương nương!”

“Ngươi” Đông Phương Thực không nghĩ tới nằng sẽ cự tuyệt, sắc mặt cứng đờ, sau đó khẽ xệ mặt xuống: “Cầm Hoa, ngươi không hiểu thật hay là giả không hiểu vậy? Nói thật cho ngươi biết, mẫu phi đã cầu xin phụ hoàng cấp chỉ cho chúng ra. Không bao lâu nữa ngươi sẽ phải là trắc vương phi của ra, ngươi không có đường cự tuyệt!”

Mộ Dung Gấm trầm mặt thật lạnh, mặc dù biểu tình không biến hóa nhiều, nhưng nhiệt độ không khí giảm xuống nhiều: “Lời của vương gia là như thế nào đây, Cầm Hoa không thể nào gả cho vương gia!”

“Ngươi nói cái gì? Ngươi cho rằng ngươi có thể kháng thánh chỉ?” Đông Phương Thực ngẩng đầu, cúi đầu miệt thị nhìn Mộ Dung Gấm

Mộ Dung Gấm thu hồi hơi thở của mình, ngược lại cười: “Trước cứ chờ có thánh chỉ, vương gia mới nên nói với ta những lời này!” Nằng gả cho ai nằng không biết, nhưng tuyệt đối không phải là người trước mắt, ít nhất Đông Phương Trạch sẽ không để cho nằng gả đi!

“Hừ! Ngươi chờ xem!” Đông Phương Thực dangbĩ xong đến lúc đó phải làm nhục Mộ Dung Gấm như thế nào để trả thù cho việc ngày hôm nay. Thậm chí hắn còn ảo tưởng Mộ Dung Gấm bị hắn hành hạ đến không ngừng cầu xin tha thứ, cuối cùng tâm tình cũng không tệ.

Mộ Dung Gấm khinh thường nhếch môi. Mặc dù Đông Phương Thực đối địch với Đông Phương Trạch, nhưng chỉ là do thế lực Hàn quý phi đằng sau hắn mà thôi. Nếu không có thế lực này, căn bản hắn không tạo thành một chút uy hiếp đối với Đông Phương Trạch. Bởi vì trí khôn của hắn không bì kịp Đông Phương Trạch.

Người thứ hai đến gặp Mộ Dung Gấm đương nhiên chỉ là tiểu gia hỏa Sở Linh Nhi, còn kéo theo hoàng huynh của nằng. Nằng lôi kéo Mộ Dung Gấm, một lần lại một lần đảm bảo mình sẽ cứu nằng ra, tuyệt đối sẽ không để cho nằng bị khổ, thiếu chút nữa khô cả miệng. lúc này mới đi ra khỏi phòng giam, mập mờ nhìn hoàng huynh mình một cái, sau đó nhảy lên bỏ đi.

[chỉ có tại diendanlequydon]

Mộ Dung Gấm ngược mắt nhìn về phía Sở Dạ. Vẫn thần tiên tuấn mỹ như cũ, hắn cứ như vậy tùy ý đứng ở nơi đó, một thân khí phách thiên địa chi khí tự do, khiến cho người ta không thể bỏ qua, cũng không thể không kính sợ. Mộ Dung Gấm nhếch môi, vẻ mặt lại thoáng cau lại, có lẽ bọn họ cũng không quá quen thuộc: “Chưa bao giờ biết Sở haongf lại có thể tự nhiên qua lại thiên lao của Thiên Khải!”

Thiên lao là bí mật của một nước, so với hậu cung cũng nghiêm mật hơn. Người của nước khác, tuyệt đối sẽ không để cho vào thiên lao.

Sở Dạ vốn nhu hòa vì giọng nói bình thản xa lạ của nằng trở lẽ lảng lẽ, đôi mắt hắc diệu thạch giống như tụ tất cả bóng đêm. Nhìn bóng dáng Mộ Dung Gấm, khỏe mỗi nằng lên nụ cười như có như không: “Cô vương còn không biết có chỗ nào không thể đi!”

Nghe vậy, Mộ Dung Gấm ghen lời. Quả thật, hắn, hoàng đế một nước chuyện vượt tường cột nhà một cô nương cũng làm được, thiên lao hình như không tính là khiêu chiến.

“Nghe nói ít ngày nữa Sở hoàng cưới bát công chúa làm vợ, ta không phải nên chúc mừng Sở hoàng?” Mộ Dung Gấm bật cười hỏi.

[chỉ có tại diendanlequydon]

Sở Dạ vẻ mặt không thay đổi, chỉ nói: “Hoàng thất Sở quốc còn nhiều vương gia hoàng tử, hòa thân cũng không không cần là cô vương, tại sao nói chúc mừng?”

“Không phải ngươi?” Mộ Dung Gấm có chút ngoài ý muốn, nhưng tuyệt đối không có vui mừng. Dù sao nằng cũng không phải rất quan tâm hắn cưới người nào.

“Hình như ngươi rất thất vọng?” Sở Dạ mỉm cười, nhưng giọng nói cũng thêm phần lạnh lẽo.

Mộ Dung Gấm chống lại ánh mắt của hắn, mới phát hiện ra đôi mắt của hắn lại vô cùng đẹp mắt. Hoàn mỹ mà hơi nhếch lên, bên trong là tròng mắt hắc bạch phân minh. Đồng tử đen tuyền, thật giống như hai dòng nước xoáy sâu, muốn đem hút nằng vào, sau đó khóa thật chặt lại, trói buộc. Mộ Dung Gấm mở to mắt, lại không dám nhìn thẳng, trong lòng thầm nghĩ: quả nhiên là yêu nghiệt. Chẳng trách Tôn Phi Phi có phu quân Đông Phương Trạch tốt như vậy còn si mê hắn.

Trong ánh mắt nhìn nhau kia Sở Dạ rõ ràng cảm thấy Mộ Dung Gấm bị hấn hấp dẫn. Sự phát hiện này khiến cho tâm tình của hấn bất chợt vui vẻ, cũng không làm khó nàng nữa, chỉ xoay người rời đi. Lưu lại Mộ Dung Gấm nhìn cửa nhà lao, về mặt không hiểu!

Mộ Dung Gấm ở trong phòng giam cả đêm, ngày thứ hai liền có người đến nói với nàng. Chỉ là không phải là thẳng đường thăm vấn, mà là đi chữa bệnh cho Tôn Phi Phi.

Đêm qua Tôn Phi Phi sau khi bị đánh ngất xỉu về, thái y tiến hành trị liệu da của nàng ta. Nhưng sáng nay, mặt của nàng ta không nhưng không khỏi, lại bắt đầu ngứa ngáy. Da mặt bị nàng ta liều mạng gãi, cũng bắt đầu chảy máu, hơn nữa càng ngày càng nhiều, càng ngày càng ngứa. Thái y cũng bó tay, bắt đầu dĩ đành phải gọi Mộ Dung Gấm tới.

Mộ Dung Gấm đến đông cung của thái tử đã thấy rất nhiều người ở đó. Hoàng hậu mang theo hậu phi ngồi ở một bên, tất cả vương gia cũng có ở đây, Đông Phương Khải ngồi chính giữa. Hôm nay Sở Dạ không có ở đây.

“Thần nữ tham kiến hoàng thượng, gặp qua hoàng hậu nương nương!”

Sắc mặt Đông Phương Khải uy nghiêm thâm trầm, nhưng cũng không bày tỏ trách móc nặng nề đối với Mộ Dung Gấm, giọng tay lên: “Bình thân!”

“Tạ hoàng thượng!”

Sắc mặt nàng bình tĩnh, không buồn không vui, trấn định tự nhiên. Đông Phương Khải thấy vậy cũng có chút than thở. Ban đầu hấn cho là Mộ Dung Gấm nhất gan mềm yếu, cho nên mới có bộ dáng này. Hiện tại mới phát hiện, Cẩm Hoa quận chúa hấn phong thật đúng là không tầm thường. Phần khí độ này, sợ rằng hậu cung không có người nào có được.

“Thái tử phi bởi vì dùng phần mẫu đơn của người, sắc mặt nổi lên mẩn đỏ, còn ngứa ngáy, người nói đây là chuyện gì xảy ra?”

Chỉ là giọng điệu thăm hỏi, không có ý tứ trách tội. Mọi người nhất thời sáng tỏ, xem ra hoàng thượng cấp cho Mộ Dung Gấm cơ hội sửa lại án sai.

[chỉ có tại diendanlequydon]

Mộ Dung Gấm lần nữa khom người: “Khởi bẩm hoàng thượng, phần của thần nữ không hề có vấn đề. Ngày đó có Ngô viện trưởng cùng với các vị thái y tại chỗ nghiệm chứng, dĩ nhiên là không có độc. Cho nên chuyện này không liên quan với thần nữ!”

“Không liên quan? Vậy người nói một chút thái tử phi gặp chuyện gì?”

Mộ Dung Gấm suy nghĩ một chút nói: “Hoàng thượng có thể hay không để cho thần nữ xem thương thế của thái tử phi?”

Đông Phương Khải suy nghĩ một chút, được!

Vì tôn phi phi một mực gãi mặt mình, dưới sự bắt bắt đắc dĩ lần nữa bị đánh ngất xỉu. Mà mấy dấu vết trên bộ mặt tuyệt mẩn đỏ nhìn phải thấy ghê. Mộ Dung Gấm cũng không cảm thấy có cái gì, phát bệnh xuất hiện tâm tình này đều là chuyện bình thường, ghê tởm hơn nữa nàng cũng đã trải qua.

Khom lưng nhìn trên người nàng ta một chút, cuối cùng nghĩ được một mùi thơm nhàn nhạt lạ lùng, nhất thời sáng tỏ. Đột nhiên Tôn Phi Phi tỉnh lại, nhìn thấy Mộ Dung Gấm, trong nháy mắt bạo khởi, như kẻ điên nhào tới: “Mộ Dung Gấm, tiện nhân người, ta muốn giết chết người.”

Mộ Dung Gấm nhanh tay đẩy móng vuốt của nàng ta ra, người bên ngoài cũng chạy vào. Đông Phương Trạch chắc ở trước mặt Mộ Dung Gấm, ngăn Tôn Phi Phi lại, sắc mặt ôn hòa cũng biến thành bén nhọn: “Đủ rồi!”

“Không, ta muốn giết nàng, đều là do nàng ta làm hại ta hủy dung, đều do nàng!” Tôn Phi Phi nhất quyết không tha, hận ý trong mắt làm cho người ta không nhìn được lui về phía sau. Dung mạo của nữ tử lớn hơn sinh mạng. Hôm nay dung mạo nàng ta vẫn kiêu ngạo bị hủy, thậm chí còn để cho Sở Dạ thấy, nàng ta làm sao có thể không hận, không tuyệt vọng?

“Cẩm Hoa quận chúa, người có thể giải thích?” Hoàng hậu nhìn về phía Mộ Dung Gấm, sắc mặt không nhìn ra hi vọng, chỉ là tùy ý hỏi.

Mộ Dung Gấm nghe vậy khe khẽ mỉm cười: “Cẩm Hoa không có chỗ nào giải thích, cũng không cần giải thích!”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Sủng: Tà Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 45: Phù Dung xuân khuê

“Cẩm Hoa Hoa không có chỗ nào giải thích, cũng không cần giải thích!”

“Chỉ giáo?” Ngược lại hoàng hậu rất thương thức Mộ Dung Gấm bình tĩnh thông dong này. Tôn gia cùng nhà Mộ Dung đều có binh quyền trong tay, nếu như không phải lúc ấy tình thế bất buộc, nàng cũng sẽ không để cho thái tử cưới tiểu thư Tôn gia trước. Dù sao binh quyền nhà Mộ Dung lớn hơn, hơn nữa hiện tại nhìn lại, căn bản Tôn Phi Phi không hề có khí độ như Mộ Dung Gấm. Thái tử muốn thuận lợi kế vị, chính là cần một hiền thê trợ giúp hắn. Bây giờ nhìn lại, Mộ Dung Gấm so với Tôn Phi Phi tốt hơn rất nhiều. Trong nháy mắt, hoàng hậu đã có tính toán trong đầu mình.

Tất nhiên Mộ Dung Gấm không biết mình lại bị người để ý, chỉ nhìn về phía Tôn Phi Phi, âm thanh chắc chắn: “Thái tử phi dùng ‘Phù Dung xuân khuê’?”

Tôn Phi Phi cũng sợ, ngay sau đó sắc mặt ác hơn: “Người nói bậy cái gì vậy? Chính là người làm hại ta...ta muốn người đền mạng!”

“Phù Dung xuân khuê? Đây là cái gì?” Người ở chỗ này đều sợ hãi, không hiểu đột nhiên sao lại xuất hiện cái tên này.

Đây là, một thái giám lâu năm suy nghĩ một chút giải thích: “Hồi hoàng thượng, các vị nương nương, ‘Phù Dung xuân khuê’ là một loại thuốc đặc biệt, nó cũng là một loại mị dược. Nữ tử thoa nó lên người, chỉ có chút mùi nhàn nhạt. Nếu như nàng ta đến gần một nam tử, nam tử sẽ bị loại dược vật này hấp dẫn, sau đó không tự chủ được bị nàng ta hấp dẫn, thậm chí còn có thể làm ra chuyện tình quá mức hơn. Mà thuốc này cũng từng xuất hiện ở trong hoàng cung, chính là yêu phi họa nước tiên triều Tô Cơ. Nàng ta dựa vào cái này để mê hoặc Quân vương, sau đó giang sơn mất nước. Khi Thái tổ hoàng đế khai quốc, thuốc này đã bị liệt vào cấm dược, trừ thanh lâu kỹ viện, trong hoàng cung tuyệt đối không thể xuất hiện!”

Lão thái giám nói xong, có vẻ như là mờ mịt nhưng mọi người đều có thể hiểu, đó chính là một loại thuốc bị ỉn dùng để quyến rũ nam nhân. Mà thái tử phi cư nhiên lại thoa loại thuốc này chuẩn bị đi quyến rũ nam nhân. Nhất thời ánh mắt mọi người nhìn thái tử phi thay đổi, nhất là hoàng hậu, thiếu chút nữa cũng phun lửa.

“Không có, không có, người nói láo, người muốn hãm hại ta...” Tôn Phi Phi nghe vậy nóng nảy. Nếu như bí mật này bị người biết, nàng ta còn có mặt mũi nào sống tiếp. Cho nên, có chết cũng không thể thừa nhận.

Mà lúc này, đã có thái giám sáng suốt chạy đi lục soát, không bao lâu liền lấy ra một chai nhỏ đựng một loại dược thủy. Thái y nghĩ một chút, kinh hãi: “Hồi hoàng thượng, quả nhiên là cấm dược Phù Dung xuân khuê!”

Sắc mặt của Tôn Phi Phi nhất thời trắng bệch, cả người ngồi liệt trên mặt đất, hai mắt cũng mất đi tiêu cự.

[chỉ có tại diendanlequydon]

“Bên trong Phù Dung xuân khuê có một vị dược liệu đặc biệt, nó có thể dung hợp với hầu hết các loại thuốc khác, nhưng chỉ có tương khắc với phấn hoa. Mặc kệ là phấn hoa dạng gì, đều tương khắc với nó. Cho nên thái tử phi đồng thời sử dụng hai loại này, dẫn đến trên da xuất hiện mẩn đỏ, hơn nữa sẽ không thể giảm đi.

Thật ra thì phương pháp giải độc rất đơn giản, chỉ cần tắm rửa sạch, qua hai ngày sưng đỏ sẽ tự động tiêu trừ!”

“Đường đường là thái tử phi lại đi dùng cái loại bần thiêu bị ỉn đó, còn ra thể thống gì?” Hoàng hậu giận đến tay cũng run lên. Trong cung thái tử xảy ra chuyện như vậy, mặt mũi nàng để vào đâu?

Đông Phương Hiểu nghe vậy, hiểu đầu đuôi. Mặc dù nàng ta cũng hả hê, nhưng so với việc thái tử phi gặp rủi ro, nàng ta càng không hi vọng Mộ Dung Gấm tốt hơn. Loại cảm giác ngày hôm qua khiến cho nàng ta cảm thấy bị khui nhục, cho nên sẽ không để cho Mộ Dung Gấm lật người, liền đứng dậy nói: “Nếu thuốc này là cấm dược, chỉ có ở thanh lâu, thái tử phi làm sao mà có được? Còn nữa, hai ngày này thái y đều không tra ra được, vì sao Cẩm Hoa quận chúa lại nhận ra được loại thuốc này? Chẳng lẽ không cảm thấy là quá trùng hợp rồi hay sao? Hoặc là nói căn bản là nàng ta hãm hại thái tử phi?”

Nghe vậy, mọi người lập tức đưa ánh mắt nhìn về phía Mộ Dung Gấm, quả thật là vô cùng trùng hợp. Các thái y cũng bắt đầu nghi ngờ, dù sao cũng là cấm dược của triều đình, nhưng Mộ Dung Gấm một tiểu thư khuê các làm sao có thể biết được. Vừa nhìn đã đoán ra, khiến cho người ta không thể không nghi ngờ.

Mộ Dung Gấm lập tức cứng đờ, thu hồi lại ánh mắt. Vừa rồi là nàng nóng lòng quên mất hiện tại mình là một thiên kim không biết cái gì.

Hít sâu một hơi, Mộ Dung Gấm cười khê: “Thần nữ chỉ có thể nói, thái tử phi không phải là do thần nữ hãm hại. Về phần làm sao biết được loại thuốc này, không thể trả lời. Nếu hoàng thượng và các vị không tin thần nữ, thần nữ nguyện nhận lấy tội mưu hại này!”

Nói xong liền buông mắt xuống, giờ phút này bất cứ giải thích nào cũng đều là dư thừa. Nàng tình nguyện bị cái tội này, tuyệt đối sẽ không để mình bị lộ.

[chỉ có tại diendanlequydon]

Bộ dáng này của Mộ Dung Gấm, thật khiến người bất ngờ. Không biện giải cũng không nhận tội, nhưng nếu như dứt khoát giải thích, nàng sẽ bị cái tội này. Thật ra thì mọi người cũng có nghĩ đến, dù sao thuốc này rất khó nhận biết, nếu để cho nàng giải thích, nhất định sẽ bị tổn thương danh dự, còn không bằng trực tiếp nhận tội danh này thì tốt hơn.

Đông Phương Hiểu tính toán, mặc kệ như thế nào, dù sao tội này Mộ Dung Gấm phải nhận, mưu hại hoàng thân, cũng không phải là tội nhẹ. Hừ!

“Kính xin phụ hoàng định đoạt!”

Hoàng hậu hồi thần, đi lên kéo tay Mộ Dung Gấm, sắc mặt nhu hòa từ ái: “Đứa nhỏ ngốc, cái tội này tùy tiện nhận là được sao? Người cứ nói thật, bản

cung đảm bảo lời ngày hôm nay sẽ không truyền đi!”

Thấy hoàng hậu thân thiết như thế, những người đang xem trò vui mới nhớ tới thân phận của Mộ Dung Gấm, rồi rít nịnh nọt mà fnois: “Đúng đó quận chúa, người cứ nói đi!”

Mộ Dung Gấm lắc đầu: “Hoàng hậu nương nương không cần khuyên bảo, Cẩm Hoa tự biết mình nên làm cái gì!”

Sắc mặt Đông Phương Trạch khi Mộ Dung Gấm nhận tội có chút khó coi. Lấy sự hiểu rõ của hắn với Mộ Dung Gấm, làm sao không biết chuyện này không phải là do nàng làm, nhưng giờ phút này hắn lại không thể giải thích, bởi vì chính mình vô năng. Trong lòng hắn như có lửa đốt, ánh mắt quét qua những người bình thường vẫn hầu hạ thái tử phi, quát lạnh: “Người tới, đem một đám cung nhân này ra ngoài đánh cho ta. Nếu khai báo thì liền dừng tay, nếu không khai ---- đánh chết không tha!”

Thái tử luôn luôn ôn hòa đột nhiên lộ ra nét mặt kinh người, tất cả mọi người có chút nghi ngờ, mà lúc này đã có lính đi vào bắt đầu kéo người ra.

“Thái tử tha mạng, nô tỳ không biết!”

“Thái tử tha mạng a!”

[chỉ có tại diendanlequydon]

Đông Phương Hiểu nổi giận: “Hoàng huynh muốn vu oan giá họa sao? Cẩm Hoa quận chúa đã nhận tội, cần gì chém giết những cung nhân này?”

Đông Phương Trạch vén vạt áo lên quỳ xuống trước Đông Phương Khải: “Trong cung nhi thần xảy ra chuyện như vậy, khiến phụ hoàng mẩu hậu lo lắng, là tội của nhi thần. Nhi thần quân giáo không nghiêm, để cho thái tử phi làm ra sự tình mất nề nếp gia phong như thế này, nhi thần xấu hổ không dứt. Nhà không yên, làm sao có thể trong coi thiên hạ, nhi thần không gánh nổi chức danh, xin phụ hoàng xóa bỏ ngôi vị thái tử của nhi thần!”

“Cái gì?” Hoàng hậu cả kinh, tay cầm tay Mộ Dung Gấm không tự chủ siết chặt. Mà đa số người ở đây nghe vậy thì vui mừng, bình thường luôn suy nghĩ làm như thế nào để thái tử bị phế, thế nào bắt chột chính hắn lại không cần?

Đông Phương Khải giả vờ giận: “Con nói lời khôn khiếp gì vậy? Thái tử có thể tùy ý bỏ sao? Huống chi chuyện này không có quan hệ gì đến con, con cũng đừng xin tội. Chỉ cần tra rõ chuyện này cho rõ là được!”

Đông Phương Trạch cúi thấp người: “Nhi thần tạ phụ hoàng khoan thứ, về sau nhất định nhi thần sẽ chú ý hậu viện nhiều hơn, tuyệt đối không để chuyện như thế này xuất hiện khiến hoàng thất hổ thẹn!”

Hiển nhiên, có người thất vọng! Mà Mộ Dung Gấm chỉ cười, thật là có bỏ mới có được. Nếu như hôm nay Đông Phương Trạch không nói như vậy, tin tưởng rằng không bao lâu nữa sẽ có người nói đến chuyện tình hậu cung của thái tử. Ngược lại, hắn chủ động gánh chịu tội lỗi, thậm chí mang ngôi vị thái tử ra, mọi người chỉ có thể nói hắn là chân chính hiền đức, biết sai biết sửa, ngày sau hắn là một đời minh quân. Mà Đông Phương Khải cũng có cách nhìn khác với hắn*. Dù sao một người nguyện ý nhả ngôi vị thái tử ra, so với mấy tên vương gia luôn mơ ước chằm chằm, hiển nhiên là người càng khiến hắn yên tâm hơn.

*LÁNH NHÃN TUƠNG KHẢN: nhìn với con mắt khác.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Sủng: Tà Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 46: Giao dịch, đáng giá

Thật đúng là có bỏ mới có được. Nếu như hôm nay Đông Phương Trạch không nói như vậy, tin tưởng rằng không bao lâu nữa sẽ có người nói đến chuyện tình hậu cung của thái tử. Ngược lại, hắn chủ động gánh chịu tội lỗi, thậm chí mang ngôi vị thái tử ra, mọi người chỉ có thể nói hắn là chân chính hiền đức, biết sai biết sửa, ngày sau hắn là một đời minh quân. Mà Đông Phương Khải cũng có cách nhìn khác với hắn*. Dù sao một người nguyện ý nhả ngôi vị thái tử ra, so với mấy tên vương gia luôn mơ ước chằm chằm, hiển nhiên là người càng khiến hắn yên tâm hơn.

Mà lúc này một thị vệ ở bên ngoài đi vào: “Khởi bẩm hoàng thượng, cung nữ thân cận của thái tử phi đã khai, nói rằng thái tử phi sai nàng xuất cung đi mua thuốc!”

Đem cung nữ thẩm vấn một lần, lập tức lộ chân tướng. Mặc kệ Tôn Phi Phi ngụy biện như thế nào, lại không ngăn được thiên tử chi nộ, tại chỗ phế truất ngôi vị thái tử phi. Nề tình vì thân thể không tốt, trực tiếp cho người đưa về Tôn gia, từ đó không còn thái tử phi Tôn Phi Phi nữa. Chuyện xảy ra như vậy, sợ rằng sau này nàng ta cũng chỉ có thể ở tại Tôn gia, thế thế lương lương qua hết nửa đời sau.

Thiên kim sủng- diễn đànlequyđôn

Khi Tôn Phi Phi bị lôi đi, nàng ta hung hăng nhìn chằm chằm Mộ Dung Gấm. Cái loại ánh mắt này, tuyệt vọng lại càng thâm trầm. Mộ Dung Gấm biết

nàng ta sẽ trả thù, nhưng nàng tuyệt nhiên không để ý.

Hoàng hậu vui vẻ lôi kéo Mộ Dung Gấm đi nói chuyện, nói là vì xua đi xúi quẩy, thường vô số đồ kêu cung nhân mang đi. Cuối cùng khi thái tử nói muốn đưa tiền Mộ Dung Gấm, nàng lập tức cười tươi như hoa, nghe xong nhiên đã quên con dâu vừa mới bị phê truất, trong mắt chỉ có Mộ Dung Gấm.

Mộ Dung Gấm cũng không quá để ý, hoàng hậu nghĩ như thế nào là chuyện của nàng. Cùng Đông Phương Trạch song vai ra ngoài, Mộ Dung Gấm thấy hấn cố ý thả chậm bước chân, nhất thời hiểu hấn có lời, dừng bước lại: “Thái tử nói đi!”

Đông Phương Trạch cười khê: “Nàng nói như vậy, ta lại không tiện mở lời rồi!”

“Hôm nay thái tử vẫn không có chỉ trích ta, xem là cực kỳ tin tưởng. Cộng thêm người đã từng điều tra ta, nói rõ người cứu ta nhất định là có lý do, thái tử không cần đề phòng, hiện tại có thể nói ra rồi!” Về mặt Mộ Dung Gấm nhận nhậ yếu ớt, thêm vào chút tự tin sáng rõ khác thường. Chính loại thần tình này khiến cho Đông Phương Trạch cũng bị hấp dẫn.

“Khụ khụ!” Nắm quyền ho khan hai tiếng che giấu sự luống cuống của mình, Đông Phương Trạch mới nói: “Ta chỉ muốn nàng ra tay cứu một người!”

“Người phương nào?”

“Trang chủ Lạc Anh son trang – Lạc Anh Cách!” Đông Phương Trạch thẳng thắn.

Nghe vậy, Mộ Dung Gấm cười: “Ha ha! Lại là hấn, thái tử điện hạ tính toán thật hay, dùng một cái nhân tình của ta, đi đòi một cái nhân tình lớn hơn. Lạc Anh son trang phú khả địch quốc*, mưa bán này của thái tử thật có lời!”

*Phú khả địch quốc: giàu có nhất nước.

Lạc Anh son trang chính là đại trang thiên hạ đệ nhất, giàu có nhất thiên hạ, có một phần ba tài phú khắp thiên hạ, là long nhân vật tứ quốc đều muốn. Nhưng nghe nói trang chủ một thân bệnh tật triền miên, bệnh hiểm nghèo quanh quẩn thân. Nếu có thể trị được tốt, dĩ nhiên là một phần ân huệ lớn bằng trời. Đông Phương Trạch nếu có thể lôi kéo được người này, đến lúc đó đừng nói địa vị vững chắc, khi kế thừa ngôi vị hoàng đế, Thiên Khải cũng sẽ biến thành một quốc gia vững mạnh hơn cả!

Trong khi các vương gia khác vẫn còn lôi kéo trọng thần trong triều, Đông Phương Trạch đã đem bàn tay hướng tới thiên hạ. Mưu lược như vậy, có thể nào không đáng sợ đây?

“Ta không muốn lừa gạt nàng, cũng không cần lừa gạt nàng. Chỉ không biết nàng có nguyện ý ra tay không đây?” Đông Phương Trạch không để ý bị Mộ Dung Gấm nhìn thấu. Có lúc một người nguy trang đã lâu, cũng hi vọng có một người có thể hiểu mình, dù là thấy được một ít mặt không tốt của mình cũng không có việc gì. Mà hấn có loại cảm giác này đối với Mộ Dung Gấm, không tính đến việc nam nữ yêu đương, nhưng hấn càng hi vọng nàng có thể trở thành hồng nhan tri kỷ của mình. Không cần có gì để che giấu, khiến cho hấn buông lỏng mình một chút, như vậy hấn đã cảm thấy rất tốt rồi.

Thiên kim sủng- diễn đàn nle quý đoàn

Mộ Dung Gấm quay đầu nhìn chằm chằm hấn, ánh mắt rất nhạt nhưng lại rất thâm trầm, xem thực hơn rất nhiều so với vẻ hấn vẫn luôn nguy trang. Hồi lâu, nàng thở dài, quả nhiên đế vương đều là những người âm mưu. Đông Phương Trạch cũng không phải là dùng âm mưu với nàng, mà là dùng dương mưu. Cái gì cũng rất rõ ràng đặt ở trước mặt nàng, không bắt buộc nàng, nhưng cố tình như vậy nàng càng không cự tuyệt được. Nàng không thích hoàng thất lục đục đấu đá, cũng không có hảo cảm với mấy vị vương gia, nhưng cố tình Đông Phương Trạch này lại khiến nàng không thể ghét nổi. Không tính là bằng hữu, ái mộ sao? Nàng không nhìn được gì từ mắt hấn, mà chính nàng càng không thể nào, có thể, đây chính là sức quyến rũ từ nhân cách đi!

“Người ta có thể chữa bệnh, nhưng thay vào đó, người cần đồng ý với ta một yêu cầu!”

“Mời nói!” Lấy được đáp án Đông Phương Trạch cũng không tỏ ra vẻ mừng rỡ, cũng có thể nói là đáp án trong dự liệu.

Mộ Dung Gấm chăm chú nhìn hấn, vẫn luôn nhìn sâu vào trong đó, vô cùng trịnh trọng nói ra một câu: “Bất cứ lúc nào, bảo toàn Mộ Dung!”

Nghe vậy, Đông Phương Trạch thu hồi nụ cười, cũng trịnh trọng gật đầu: “Nhất định!”

Hai người nhìn nhau, ở nơi này đã đạt thành nhận thức chung, cũng có thể nói là một cuộc giao dịch. Đông Phương Trạch cần chính là một nhân tình của thiên hạ đệ nhất son trang, nhân tình này rất lớn, người bình thường không thể cấp nổi, mà Mộ Dung Gấm cần chính là an bình của nhà Mộ Dung. Chỉ cần một ngày còn Đông Phương Trạch, hấn đều phải đảm bảo an nguy của nhà Mộ Dung. Đối với Mộ Dung Gấm mà nói tương đương đã tìm được một bức tường bảo hộ cho nhà Mộ Dung. Mặc dù không biết mạnh cỡ bao nhiêu, nhưng ít nhất là hữu dụng. Đồng thời cũng tỏ thái độ với Đông Phương Trạch, nhà Mộ Dung không tham gia đảng phái tranh giành, không phải đồng minh của hấn, nhưng tuyệt đối cũng không trở thành kẻ địch, coi như là Đông Phương Trạch buồn bán có lời.

Bên ngoài cung, Mộ Dung Gấm nhìn về chân trời, khóe môi nâng lên nụ cười yếu ớt từ trong tâm. Có lẽ hứa hẹn của Đông Phương Trạch không so được với nhân tình của Lạc Anh son trang, nhưng mà Đông Phương Trạch có thể bảo toàn cho phụ thân của nàng, như vậy đối với nàng mà nói, nhân tình này đáng giá!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Sủng: Tà Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 47: Lên đường

Ngày hòa thân rốt cuộc cũng đã tới, thảm đỏ trải mười dặm, kim ngân ngọc khí bày đầy đất, lụa đỏ vui mừng tung bay, cánh hoa bay lượn đầy trời. Đông Phương Hiểu một thân hi phượng đỏ thắm theo kim tuyến long phượng, phía trên còn treo cô sở bảo ngọc từ ngọc phiến, nhìn hết sức xa hoa, đẹp không sao tả xiết.

Khăn trùm đỏ, môi mỏng khẽ cười, nói không hết vui vẻ, sâu tận đáy lòng. Từ hôm nay nàng chính thức trở thành hoàng hậu Sở quốc rồi.

Nhưng, khi người nghênh tiếp chậm rãi tới, mặt của nàng cứng lại. Cư nhiên không phải là Sở Dạ. Trong lòng kinh hãi, nàng ta không để ý lễ nghi vạch khăn voan lên, giận dữ hỏi: “Ngươi là ai? Sở hoàng đâu?”

Người đến là Dương Phong, hần chấp tay ôm quyền: “Hồi công chúa, thuộc hạ phục mệnh chủ tử đón công chúa. Đội ngũ đã đợi lâu, xin công chúa khởi giá!”

Chuyện không có biến, Đông Phương Hiểu thở một hơi trong lòng, nhưng vẫn có chút giận: “Hôm nay là ngày đại hi, vì sao Sở hoàng không đón hi?”

Dương Phong trả lời đầu ra đầy: “Hồi công chúa, chủ tử nói tân lang ở Sở quốc mới có thể mặc lễ phục. Chờ đến Sở quốc, dĩ nhiên công chúa có thể nhìn thấy!”

Đông Phương Hiểu nghe vậy lúc này mới yên lòng lại, một mình bái biệt Cơ hoàng hậu, sau đó xoay người lên loan kiệu. Nhưng nàng quên mất vừa rồi trong lời nói của Dương Phong có nghĩa khác. Hần nói khi gặp tân nương sẽ mặc lễ phục, nhưng không có nói chủ tử sẽ mặc a.

Đội ngũ hòa thân đã đi xa, Sở Linh Nhi ngóng mãi mà cũng không thấy Mộ Dung Gấm. Nàng muốn đi tìm Mộ Dung Gấm nhưng lại bị Sở Dạ kéo lại. Mà nàng cũng cảm thấy hoàng huynh hình như không vui, nhất thời uất ức bặt bặt miệng, cũng không dám nói gì, chỉ yên lặng ngồi.

Đỉnh núi bên cạnh Vân Đô, hai bóng dáng gầy nhỏ đứng sóng vai. Mộ Dung Gấm nhìn đoàn xe ngựa rời đi, nhưng trong nội tâm lại thờ ra. Cùng Sở Dạ ở trong một bầu trời, cho dù là không khí cũng làm cho nàng khó chịu. Hôm nay hần đi, nàng cũng có thể khôi phục cuộc sống của mình. Về phần Sở Linh Nhi. . .đứa bé kia mặc dù tốt, nhưng cuối cùng cũng không phải cùng một thế giới với bản thân.

Xoay người rời đi, Đường Trúc lập tức đuổi theo. Hiện tại nàng nên đến đệ nhất son trang thực hiện lời hứa của mình rồi.

Mộc Hương chuẩn bị xe, mà Đông Phương Trạch cũng nói hần sẽ phái một người theo nàng. Nhưng khi Mộ Dung Gấm thấy người đó đối nghịch cùng Mộc Hương thì trên mặt cũng có chút kinh ngạc, thế nào lại là hần?

Đông Phương Nhuận ngao khí lờm nàng một cái: “Hoàng huynh kêu bốn điện đi cùng ngươi, bây giờ có thể đi chưa?”

Mộ Dung Gấm cười, cũng không phải bởi vì Đông Phương Nhuận, mà là hiện tại Đông Phương Trạch ở Vân Đô cùng với Ngũ hoàng tử đoạt dòng chính, bọn họ đều là kẻ địch. Huống chi Liên phi không thể nào không có một chút dã tâm. Ngay cả thế lực của Ngũ hoàng tử mỏng manh nhất, nhưng cũng có thể vùng vẫy. Mộ Dung Gấm tin tưởng bà ta sẽ không bỏ qua. Ngay cả Đông Phương Nhuận vô tâm, nhưng không thể không bị Liên phi truyền thụ một chút tư tưởng. Nhưng một hoàng tử như vậy, lại trở thành tâm phúc của Đông Phương Trạch, cư nhiên giao phó chuyện lớn như vậy cho hần. như thế, nàng làm sao có thể không kinh ngạc!

Không biết nên cảm thán nhà cách sức quyến rũ của Đông Phương Trạch quá mạnh mẽ, hay là nên cảm thán Đông Phương Nhuận quá đơn thuần.

“Ai! Ngươi thực sự là y tiên “bàn tay tiên”?” Kiều ngao nửa ngày Đông Phương Nhuận thấy không có người để ý hần, cũng không nhịn được nữa, mặc dù vẫn có ngao khí như cũ, nhưng lại không che giấu được hiếu kỳ ở trong ánh mắt.

Mộ Dung Gấm câu môi: “Đông Phương Trạch nói cho ngươi?”

Đông Phương Nhuận gật đầu một cái, thành thực nói: “Khi hoàng huynh nói ta còn không tin, nhưng khi ngươi nói muốn đi Lạc Anh son trang, ta liền có chút nghi hoặc!”

Mộ Dung Gấm giơ tay lên, nhẹ phát bàn tay trắng thuần mảnh khảnh, một mùi hương thơm nhẹ nhàng bay tới, lúc sau mới nói: “Chờ đến Lạc Anh son trang không phải ngươi sẽ biết?”

Đông Phương Nhuận nhất thời bị chặn, giận đến nghẹn đỏ cả mặt: “Hiện tại ngươi nói cho ta thì sẽ chết à?”

Vốn dĩ hần chỉ là tùy tâm hết lên, nhưng không nghĩ đến đột nhiên Mộ Dung Gấm lại ngẩng đầu, nâng lên đường cong, cười như không cười nửa giả nửa thật nói: “Sẽ chết!”

Đông Phương Nhuận còn chưa biết nói gì, nhưng sau một khắc, đột nhiên Đường Trúc vọt ra ngoài, vung tay lên, mấy đạo ngân quang nhanh chóng lao đi, tiếp theo đó là tiếng va chạm của âm thanh. Mà Mộc Hương vô cùng hưng phấn úp sấp vào bên cạnh xe, cặp mắt sáng lấp lánh: “Oa! Tiểu thư, chúng

ta gấp ám sát!”

Đồng Phương Nhuận cũng thấy rõ tình cảnh bên ngoài, mười tên sát thủ áo đen muốn tới gần, nhưng lại bị Đường Trúc ngăn trở, võ công cao cường hẳn thấy mà phải trợn mắt. Nhưng sau một khắc lại bị câu nói của Mộc Hương làm cho xám mặt lại, gấp ám sát là chuyện vui như vậy?

Mộ Dung Gấm không để ý đến nàng ta, chỉ đứng dậy đi ra ngoài, nhẹ nhàng nhảy xuống xe ngựa, ung dung đi tới hướng đang đánh nhau, nét mặt không giống như là nhìn thấy màn sống chết độ sức, mà là nhìn thấy chuyện vô cùng vừa lòng. Mộ Dung Gấm nhếch môi, tuy là cười, nhưng không có một chút nhiệt độ: “Chỉ mới rời khỏi trong một ngày ngắn ngủi, cư nhiên đã không nhận được mà ra tay, thật là thiếu kiên nhẫn!”

Tiếng nói của Mộ Dung Gấm vừa dứt, Đường Trúc thu tay lại. Đầu tiên những sát thủ kia sững sờ, tiếp chính là đau đến tê tâm liệt phế. Tất cả mọi người đều giống như ở trong lò luyện, bắt đầu từ chân, mỗi tắc da thịt từng chút từng chút biến thành máu, hơn nữa tốc độ lại vô cùng nhanh, cơ hồ chỉ trong nháy mắt, mười mấy người chỉ còn sót lại chút máu. Đường Trúc am hiểu không phải là võ công, mà là – độc!

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Đồng Phương Nhuận trắng bệch. Mặc dù hắn đã từ gấp ám sát, gặp qua người chết, nhưng mà trường hợp vừa rồi, đoán chừng ai nhìn thấy cũng đều cảm thấy run như cây sậy. Tận mắt nhìn thấy một người ở trước mặt mình khóc rống giãy giụa, sau đó trong nháy mắt thân thể hóa thành máu, ai cũng không có cách nào giữ vững bình tĩnh.

“Ha ha! Độc của Đường Trúc lại tiến bộ, không biết lại trộm được bao nhiêu độc được của tiểu thư nữa. Ta nhớ được cái này là hóa cốt phần a, lần sau ta cũng lấy ra vui đùa một chút!”

Đồng Phương Nhuận.

Bốn người tiếp tục tiến lên, mà Mộ Dung Gấm đột nhiên nghĩ tới điều gì, trực tiếp sai Mộc Hương xuống xe. Mộc Hương nhất thời ám ức: “Tiểu thư, tại sao?”

“Chỉ có em biết phương thức liên lạc của chúng ta, em trở về phủ tướng quân coi chừng, có chuyện gì kịp thời thông báo!”

“Mộc Hương mếu máo: “Tại sao là em mà không phải là Đường Trúc? Nàng cũng có thể lưu lại nha!”

Đường Trúc không chút nào để ý đã kích nàng: “Bởi vì võ công của ngươi quá tệ!” Tệ đến mức luyện võ cũng có thể đã thương bản thân, cái này có thể gọi là tệ?

Mộc Hương hung hăng trừng lại, nhưng khi nhìn Mộ Dung Gấm trong nháy mắt biết trở thành vẻ mặt tiểu tức phụ, đáng tiếc Mộ Dung Gấm không mềm lòng: “Đi thôi!”

Sau đó Đường Trúc đánh xe đi, lưu lại Mộc Hương một mình cô linh linh nguyên tại chỗ, cực kỳ đáng thương, cực kỳ u oán, cực kỳ ghen ghét nhìn chằm chằm xe ngựa đi xa.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Sủng: Tà Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 48: Vì sao phải cứu?

Buổi chiều đến trấn, Đường Trúc đổi xe ngựa thành kỵ mã, ba người cưỡi ngựa mà đi. Mới đầu Đồng Phương Nhuận còn lo lắng, dù sao theo suy nghĩ của hắn Mộ Dung Gấm cũng chỉ là một cô nương yếu đuối, hơn nữa còn nhỏ hơn so với hắn. Nhưng khi Mộ Dung Gấm tiêu sái xoay người lên ngựa, động tác lưu loát khiến hắn phải vỗ tay, hiển nhiên là thường xuyên cưỡi ngựa, nhất thời không thấy lo lắng gì.

“Ô ô ô...” Một tiếng khóc thút thít truyền đến, nhất thời hấp dẫn sự chú ý của ba người. Ở trên đất đối diện quán rượu, một cô nương mười lăm mười sáu tuổi ôm một thiếu niên gần mười, hai người quần áo lam lũ, hẳn là gia đình nghèo khổ. Thiếu niên trong ngực nữ tử kia mặt đỏ không bình thường, thoát nhìn giống như là bị bệnh nặng, mà trên đất còn bày mấy chữ nghiêng ngả ---- bán mình xin thuốc!

Rất nhiều người vây lại, chỉ chỉ chỏ chỏ, nói người này nhiều đáng thương nhưng lại không ai đứng ra. Mà vận mệnh nữ tử này chỉ có thể một trong hai trường hợp, một là bị một người phú quý đi qua mua, còn lại là bị má mị thanh lâu coi trọng. Dĩ nhiên, cũng sẽ có người tốt bụng xuất hiện cứu nàng.

Mộ Dung Gấm quay đầu ngựa lại, lạnh nhạt dời ánh mắt đi chỗ khác: “Đi thôi!” “A!” Đồng Phương Nhuận đuổi theo, con người trong suốt trừng trừng: “Ngươi không phải là y tiên mà người ta vẫn nói sao? Sao lại không ra tay cứu nàng?”

Mộ Dung Gấm ngược mắt: “Ta tại sao lại phải cứu nàng?”

Đồng Phương Nhuận tức giận: “Không phải nói y tiên trạch tâm nhân hậu, hành thiện dùng được cứu người hay sao? Làm sao ngươi nhìn thấy tình cảnh này lại lạnh lùng như vậy? Ta xem ngươi căn bản chính là gât người!”

Mộ Dung Gấm mặt không đổi sắc, vẻ mặt tối đi một chút: “Ngươi cho nàng một chút ngân lượng nàng có thể mang đứa bé kia đến y quán chữa bệnh, vì

sao ngươi không nghĩ tới mình là người ra tay mà lại chỉ trích ta?”

“Ta...” Đông Phương Nhuận sững sờ, hẳn không hề nghĩ tới vấn đề này, khi Mộ Dung Gấm nói xong hẳn liền á khẩu không trả lời được. Đúng vậy a, hẳn rõ ràng cũng có thể ra tay trợ giúp, nhưng hẳn không có nghĩ đến, mà trước tiên lại chỉ trích người: “Nhưng không phải ngươi là y tiên hay sao?”

“Y tiên nên cứu mọi người sao? Nếu như những thứ này y tiên nên để ý tới, vậy hoàng thượng để làm cái gì? Dân chúng thiên hạ này không phải là con dân của hẳn sao, vì sao hẳn lại không tới cứu?” Không thể không nói, những lời này của Mộ Dung Gấm hơi quá khích, thật ra chỉ vì nói để cho Đông Phương Nhuận nghe. Đối với nàng mà nói, những người này như thế nào căn bản cũng không có quan hệ gì với nàng.

Đông Phương Nhuận hoàn toàn câm, bị Mộ Dung Gấm nói như vậy, nhưng... Hẳn nhìn nữ tử khóc thảm như vậy còn có đứa bé hôm mê bất tỉnh trong ngực nàng ta có chút không đành lòng: “Coi như là ta cầu xin ngươi, trở về ta trả cho ngươi tiền xem bệnh, như vậy được rồi chứ?”

Mộ Dung Gấm cười khê, ánh mắt lạnh lẽo dò xét cẩn thận Đông Phương Nhuận, xuyên qua khuôn mặt trắng nõn đáng yêu, trực tiếp nhìn thẳng vào ánh mắt trong suốt mà quật cường kia. Đôi mắt sạch sẽ mà sáng ngời, không giống như xuất thân từ trong hoàng cung đầy đen tối vẫn đục kia. Tầm lòng của hẳn khiến cho nàng có cảm giác bị thiếu hụt, hoàng thất làm sao có thể sinh ra được một đóa hoa tuyệt thế như vậy? Mặc dù Sở Linh Nhi cũng được tính là đóa hoa tuyệt thế rồi, nhưng so với Đông Phương Nhuận, hiển nhiên nàng cũng hiểu được đạo lý đối nhân xử thế hơn.

Mộ Dung Gấm vẫn nhìn hẳn, biết Đông Phương Nhuận khẩn trương đến mức mặt đỏ lên giống như rỉ máu, Mộ Dung Gấm mới khê gọi: “Đường Trúc!”

Đường Trúc gật đầu một cái, từ trong bao quần áo lấy ra hai lọ thuốc, phi thân nhảy tới trước mặt hai người kia, đổ ra mấy viên thuốc, dặn dò đôi câu, không nhìn nữ tử kia thiên tân vạn tạ, trực tiếp trở lại bên người Mộ Dung Gấm, đồng thời giục ngựa, hai người rời đi. Đông Phương Nhuận rốt cuộc cũng hồi hồn, giục ngựa đuổi theo: “A... Chờ ta một chút!”

Trong rừng cây, cây cối cao thẳng chia thành hai hàng hai bên đường đi, lá cây dày đặc che đi mất bầu trời, chỉ có một vài tia sáng mặt trời len lỏi thấy bóng dáng, gió mát phất phơ thổi mang theo sự lạnh lẽo, lá cây khẽ động, trong không khí bắt gặp cảm giác nhiệm lên sự tiêu điều.

Mộ Dung Gấm thẳng ngựa, Đường Trúc cũng cảnh giác, ngay cả Đông Phương Nhuận cũng nhận ra có cái gì không đúng rút bội kiếm ra giục ngựa đến bên phải Mộ Dung Gấm, tư thái bảo vệ. Mộ Dung Gấm thấy vậy không nhịn được khê nhíu mày, sau đó nhàn nhạt cười lên.

Vẫn làn gió ấy thổi qua, bảy nữ tử áo trắng từ trên trời rơi xuống, giống như tiên tử hạ phàm, đẹp không sao tả xiết. Dĩ nhiên, trước tiên cần phải bỏ qua bảo kiếm sáng loáng trong tay cùng một thân sát ý của các nàng.

“Lại là nữ?” Đông Phương Nhuận hiển nhiên sững sờ, sát khí của những sát thủ này so sánh với mấy người buổi sáng kia hiển nhiên nồng đậm hơn nhiều, rõ ràng võ công cao hơn. Chỉ là không ngờ sát thủ lại là một đám nữ nhân.

“Nữ nhân thì như thế nào?”

Thấy Mộ Dung Gấm mỉm cười, sau lưng Đông Phương Nhuận một mảng lạnh lẽo, nhất thời cười gượng: “Không có, ... Khụ khụ, chỉ là ngoài ý muốn mà thôi!” Hẳn cũng không quên buổi sáng hôm nay Đường Trúc một người chém giết nhiều sát thủ như vậy, trình độ buh hẳn như vậy hẳn theo không kịp.

Mộ Dung Gấm dời ánh mắt sang chỗ khác, nhìn về những nữ tử đứng yên trên nhánh cây kia. Không biết từ nơi nào lấy ra một mặt nạ kim ngân tinh khiết bỏ túi, mặt nạ này lớn chừng quả trứng gà, nhưng mấy nữ tử kia nhìn thấy mặt liền biến sắc. Một khắc sau Mộ Dung Gấm nâng tay lên vung mặt nạ qua, âm thanh quạch quẽ mang theo ngạo nghễ: “Trở về nói cho nàng biết, tốt nhất là không nên nhúng tay vào chuyện của ta, tin tưởng nàng cũng không hi vọng ta tới thăm viếng!”

Bảy nữ tử nhìn nhau, cuối cùng tất cả đồng thời thu kiếm, chấp tay với Mộ Dung Gấm rồi bay đi. Nhìn màn cuối cùng này, Đông Phương Nhuận thấy phải liền bị mê hoặc, sợ hãi nhưng mang theo nghi ngờ, trong thần thái còn có sự cung kính. Hẳn thế nào cũng không nghĩ ra Mộ Dung Gấm làm thế nào khiến cho các nàng lộ ra vẻ mặt như thế.

Phù Hàn quốc công

Hàn Tĩnh Ngọc cầm khối mặt nạ kia, vẻ mặt băng sơn giờ phút này được thay bằng vẻ cực kỳ phức tạp, giận cũng không được, hi cũng không xong. Muốn cười, tuy nhiên mơ hồ có cảm xúc hận thù ở bên trong. Cuối cùng nàng ta cười lên: “Không ngờ đánh bậy đánh bạ lại biết thân phận của ngươi, ngươi mê hoặc mọi người thiên hạ, chỉ là... Nếu bị ta biết rồi, có phải nợ cũ trước đây nên tính toán cho xong không?” Nói xong lời cuối cùng Hàn Tĩnh Ngọc cơ hồ cắn răng nghiền lợi.

Hồi lâu nàng ta lại khôi phục vẻ mặt lạnh lẽo băng sơn, gọi một thị nữ đến, hủy bỏ nhiệm vụ ám sát Mộ Dung Gấm. Về phần Tôn Phi Phi nàng cũng chẳng muốn đi giải thích, nàng đồng ý ra tay cũng bởi vì Tôn Phi Phi đã từng phá vỡ được thân phận của nàng. Mặc dù không muốn thừa nhận, nhưng so với thân phận bại lộ, thật ra thì nàng càng không muốn chọc giận Mộ Dung Gấm, người nra quý kia...

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Sủng: Tà Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 49: Yêu Dao Phi Nguyệt, sư muội?

Đêm lạnh như nước, Mộ Dung Gấm không buồn ngủ chút nào, trong lòng có chút phiền muộn, cảm giác tối nay sẽ có chuyện gì đó xảy ra.

Đột nhiên, một mùi hoa nhàn nhạt bay vào mũi, Mộ Dung Gấm nhanh chóng đẩy cửa sổ ra, quả nhiên trông thấy vô số cánh hoa đỏ phiêu sái trên bầu trời. Sắc đỏ nhìn thấy mà kinh người bập phù phía chân trời, trong nháy mắt, một bóng dáng phi hồng từ trong hoa vũ phi xuống, tóc đen bay múa, lụa đỏ tung bay, mũi chân đạp cánh hoa bay về phía trước, khinh công này quả thực là đã đạt tới đỉnh cao.

Cuối cùng bóng dáng phi hồng thon dài cũng rơi xuống nóc nhà đối diện với Mộ Dung Gấm, tóc đen bay như suối chảy, Mộ Dung Gấm quay đầu, lộ ra dung mạo kinh người. Gương mặt này cao thấp khó phân biệt, nhưng Mộ Dung Gấm biết hẳn là đàn ông, nhưng một người đàn ông như vậy, thật sự là làm cho người ta không vui nổi. Lông mày dài nhỏ phong tình vô hạn, phượng mâu dài nị nhân như tơ, ánh mắt lại giống như một con dao ôn nhu, khi người trầm mê ở trong đó sẽ ngay lập tức cắt đứt cổ họng người. Đôi môi mỏng giống như nhím đỏ mầu tươi, đẹp đến kinh người, giữa trán tròn bóng là một đóa huyết sắc sắc vi, khiến cho hẳn càng thêm xinh đẹp diễm dúa lãng lờ.

Một nam nhân rất đẹp, thể nhưng nam nhân này như yêu như ma, làm cho người ta vừa liếc mắt đã cảm thấy nguy hiểm, chỉ muốn tránh né.

Mộ Dung Gấm nhìn chằm chằm người đối diện, đôi môi hé mở, khóe môi mỉm cười, âm thanh lại vô cùng băng lãnh: “Sắc vi hoa* vũ, y phục phi hồng, yêu dao phi nguyệt, chẳng lẽ Tần lâu chủ chuẩn bị tự thân động thủ?”

*sắc vi hoa: hoa tường vi.

Trên giang hồ một trong những tà phái khiến người ta sợ hãi nhất chính là _ Yêu Nguyệt lâu, là nơi nuôi dưỡng sát thủ. Bọn họ thu tiền giết người, chỉ cần có người trả tiền, hoàng đế bọn họ cũng sẽ ra tay. Phong quốc trong vòng nửa tháng đối hai hoàng đế chính là kiệt tác của bọn họ, nhưng hoàng thất nước đó lại không làm gì được bọn họ, có thể thấy được phách lối đến trình độ nào. Mà lâu chủ của bọn họ chính là nam nhân như yêu ma trước mắt này – Tần Phi Nguyệt!

Tin đồn hẳn đam mê màu đỏ, không ngừng mặc y phục có màu này. Mỗi thứ hẳn thích đều có màu này, nói ví dụ như... Máu tươi! Nơi hẳn xuất hiện nhất định trái cây hoa tường vi, mà y phục hoa lệ đỏ chói kia cũng là một dấu hiệu của hẳn. Võ công của hẳn cao cường, trong tay cầm yêu dao có tên là Phi Nguyệt, nghe nói chỉ cần bị nó thương tổn, trong nháy mắt sẽ bị hút hết máu tươi, trở thành một cái xác khô.

Những tin tức này Mộ Dung Gấm đã sớm biết, nhưng ngoài ý muốn nàng là, Tôn Phi Phi làm sao có thể mời tới vị đại thần này? Phải biết rằng tính khí Tần Phi Nguyệt ngày là hi nổ vô thường, trừ phi hẳn tự nguyện, nếu không ai cũng không mời nổi hẳn. Nói cách khác... hẳn là vì nàng mà đến!

Môi đỏ huyết sắc của Tần Phi Nguyệt khẽ cau, âm thanh mỉa mai hoặc sống mái khó phân biệt được vang lên: “Người nói bốn tọa nên gọi người là gì đây? Là Mộ Dung Gấm, là bàn tay trắng nõn y tiên, hay là mặt quý Tà Y mà người trên giang hồ xưng gọi?”

Bị mỉa mai của Tần Phi Nguyệt nhìn, Mộ Dung Gấm càng cảm thấy lạnh hơn, mà câu nói tiếp theo của Tần Phi Nguyệt lại làm nàng rơi vào cả hàm băng. Chỉ thấy môi đỏ hấp dẫn đáng mê, âm thanh ôn nhu: “Hay là _____ sư _____ muội?”

“Đùng!” Mộ Dung Gấm giống như nghe thấy có cái gì rơi vào trong lòng đang bình lặng của nàng, làm cho lòng nàng khẽ run hai cái. Hồi lâu, nàng cười, không còn là nụ cười ôn hòa nữa mà ngược lại có chút tùy ý, có chút truong dương. Nàng nhớ người kia đã nói qua, hẳn còn thu một đồ đệ, chỉ là mười năm trước đã cắt đứt gân cốt toàn thân ném đi không ngờ lại là hẳn!

Bây giờ suy nghĩ một chút, quả nhiên không hổ là hai thầy trò, một người đứng đầu ma vực người trong vô lâm thiên hạ không dám trêu chọc, một người là người gặp người sợ, nổ tiếng xấu Tu La sát tay, tác phong làm việc đều giống nhau.

Mộ Dung Gấm phi thân từ cửa sổ ra ngoài, nháy mắt liền đứng trên nóc nhà. Hai người nhìn thẳng vào mắt nhau, Mộ Dung Gấm nói: “Người có ý đến, cũng không phải chi vì muốn nhận thức một sư muội như ta đây chứ?”

Ánh mắt Tần Phi Nguyệt như thực như hư rơi trên người Mộ Dung Gấm, từ từ nói: “Nghe nói hẳn đưa vật kia cho người!”

Khẳng định như thế, hiển nhiên đã tra được rất rõ ràng, Mộ Dung Gấm vung tay áo, mặt nạ trên mặt biến mất trong nháy mắt, lộ ra dung nhan yêu dị đến mức tận cùng, so với dung nhan của Tần Phi Nguyệt cũng là không phân cao thấp. Trong nháy mắt Tần Phi Nguyệt nhìn thấy dung nhan của Mộ Dung Gấm, trên mặt có một tia kinh ngạc, cũng có một tia kinh diễm. Hẳn đã nắm rõ tin tức của Mộ Dung Gấm, nhưng gương mặt kia tuyệt đối không có ở trong tư liệu mà hẳn có được, dung nhan khiến hẳn vô cùng rung động.

Mộ Dung Gấm ngược mắt, đôi mắt trầm thủy hiện lên tia tử sắc, đóa hoa sen nở rộ yêu dị hiện lên giữa hai hàng lông mày: “Người có thể lấy đi sao?”

Mặc dù nàng rất hi vọng hẳn có thể lấy đi, nhưng nàng biết hi vọng này vĩnh viễn chỉ là xa vời, ma vực chỉ bảo _____ mặc liên, nó có thể khiến người ta có thể chất không tương, có thể cấp cho người có được công lực vô thượng, cũng có thể cho người ta có được sinh mạng lần thứ hai, có thể là chỉ bảo mà người trong vô lâm đều tranh giành, Tần Phi Nguyệt muốn cũng không phải là ngoài ý muốn của nàng.

Ma Liên vốn là được nuôi dưỡng trên người của người kia, trên người nàng cũng chỉ là do hẳn dùng trăm năm công lực kết thành hạt sen. Nhưng hạt sen đó đã nở hoa ở trong thân thể nàng, coi như có giết nàng cũng không chiếm được.

Tần Phi Nguyệt có chút mất hồn nhìn hoa sen kia, ba cánh. Hẳn nhớ tới trên trán Lam Phệ Thiên là chiến ảnh, thời gian mười năm quan đi, rốt cuộc hẳn cũng nhìn thấy được đóa sen này rồi. Nhưng trong lòng hẳn có hận ý, mặc dù đã hết sức khắc chế, tuy nhiên nó vẫn không nhịn được toàn thân run rẩy,

không chỉ có hận, còn có khắc vào trong xương---sợ hãi!

Một màn năm đó, hắc liễu mạng muốn quên, tuy nhiên phát hiện ra mình nhớ càng thêm rõ ràng. Một màn máu tanh, hơi thở địa lao tràn ngập ăn mòn thi cốt, đếm đó không ngừng chém giết, cong có xương cốt toàn thân đứt thành từng khúc, cùng độc được phé tâm kia.

Mộ Dung Gấm nhìn về mặt của hắn, nhất thời hiểu rõ. Có lẽ mình đã trải qua, hắn cũng đã trải qua, mà trên người của nàng cũng dính vào lạnh như băng. Nhưng nàng không hận người kia, bởi vì nàng chưa bao giờ cần tới hận để chống đỡ!

“Ha ha ha! Tần Phi Nguyệt đột nhiên ngửa mặt lên trời cười to, cười đến cuồng ngạo, trong tiếng cười kia xen lẫn nội lực, lấy toàn thân hắn làm trung tâm, sóng lớn vòng tròn tứ tán mở ra, ngồi vụn tung bay, phòng ốc xung quanh trăm thước đều bị bay lên phân nửa, chỉ có quán rượu dưới chân hai người là không tổn hại chút nào.

Bốn phía bắt đầu có âm thanh khùng hoàng cùng tiếng bước chân dồn dập, Mộ Dung Gấm biết không thể lưu lại nữa, nhanh chóng đặt mặt nạ lên, muốn rời khỏi lại bị người bắt được cánh tay. Quay đầu lại đối mặt với dung nhan yêu nghiệt, mùi hương tường vi nhất thời xung thẳng vào mũi, Mộ Dung Gấm cau mày: “Người còn có việc?”

Tần Phi Nguyệt chuyển tới trước người của nàng, đôi môi đỏ mọng khẽ cười, ngón tay thon dài đi lên từ cánh tay nàng, sau đó rơi vào trước ngực nàng, trên mặt hàm chứa nụ cười mập mờ, nhưng sát ý lại dồi dào, thấy Mộ Dung Gấm không cử động, mày liễu nhăn lại: “Người không sợ ta moi nó ra?”

Mộ Dung Gấm không thêm đề ý: “Nếu như mà ta vì mình mà sống, có lẽ ta thực sự sẽ để người moi nó ra, nhưng mà hiện tại ta có lý do để sống, cho nên không thể để người moi nó ra!”

Tần Phi Nguyệt cười khê: “Thật đúng là cuồng vọng, người cứ như vậy xác định người có thể chạy trốn từ tay ta?”

Mộ Dung Gấm giờ tay lên đẩy tay hắn ra: “Ta tin tưởng người hiểu trình độ tàn nhẫn của người kia, ở dưới tay hắn, củi mục cũng biến thành thiên tài!” Đây tuyệt đối không phải là khen người kia, thủ đoạn tàn nhẫn của tên kia khiến cho người ta giận sôi gan. Có thể sống được ở dưới tay hắn võ công tuyệt đối không thấp, những người võ công thấp kia chỉ có thể trở thành bạch cốt trong địa lao tối tăm không thấy ánh mặt trời mà thôi!

Hiên nhiên Tần Phi Nguyệt cũng hiểu điều này, miễn cưỡng thu hồi tay của mình, một chút hoa quang bao phủ trong mắt, cúi người hôn nhẹ lên môi Mộ Dung Gấm, hơi thở nóng rực cùng với hương hoa phả ra: “Như thế, lần sau gặp lại, sư muội của ta!”

“Ha ha ha!” Từng trận cười phiêu tán trên không trung, hồng y càng lúc càng xa, cuối cùng biến mất ở phía chân trời.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Sủng: Tà Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 50: Lạc anh cách

Nhận thấy được bốn phía càng ngày càng sáng, Mộ Dung Gấm quay người trở về phòng, không để ý ánh mắt hoài nghi khó hiểu của Đông Phương Nhuận, sai Đường Trúc chuẩn bị đồ đạc, cả đêm lên đường!

Khi Đông Phương Nhuận nhìn thấy bên ngoài chỉ còn một nửa phòng cửa, hoàn toàn hoài nghi mình có phải chưa tỉnh ngủ hay không, bấm lên đùi mình một cái, đau đến chết nhe răng. Xác định mình không phải nằm mơ, trong lòng hắn càng thêm chân động, rốt cuộc công lực như thế nào mới có thể làm ra cảnh tượng chấn động như thế, quay đầu nhìn Mộ Dung Gấm một chút, trề môi một cái --- không dám hỏi!

Chạy liên tiếp hai ngày, cuối cùng ba người cũng tới được Lạc Anh sơn trang, chuẩn xác là ở bên ngoài Lạc Anh sơn trang. Hiện tại trước mặt bọn họ chính là rừng cây, nếu không phải bên cạnh dựng một khối bia văn Lạc Anh sơn trang, sợ rằng không ai biết nơi này là Lạc Anh sơn trang.

Bên ngoài Lạc Anh sơn trang là một trận pháp khổng lồ, do Thiên sư Bạch Vân tự mình bày trận, đại trận bao quát cả Lạc Anh sơn trang, ở giữa xen lẫn vô số những trận pháp nhỏ. Bước vào nơi này, mỗi một bước đều là nguy hiểm, không có ai dẫn dắt, tuyệt đối không có người nào có thể đi vào; Lạc Anh sơn trang có tài phú to lớn như vậy, hiển nhiên những người mơ ước không phải ít, chỉ là sẽ biến thành bạch cốt(xương trắng) trong trận pháp này mà thôi.

Cuối cùng Đông Phương Nhuận cũng thể hiện tác dụng của hắn, hắn lấy ngọc bội Văn Long đại biểu thân phận của mình ra, hướng về phía rừng cây giờ lên hạ xuống, ngay sau đó thu lại, cất cao giọng nói: “Đông Phương Nhuận xin bái kiến Lạc Anh trang chủ!”

Đứt lòi, trong rừng cây chớp động mấy cái, chốc lát có một người áo xám rơi xuống phía trước cách bọn họ mười mét, cả người hắn bị che trong áo choàng màu xám, bên ngoài cái gì cũng không nhìn thấy. Hắn không nói chuyện, chỉ là bước lên gạt đầu một cái, sau đó xoay người đi vào bên trong.

Đông Phương Nhuận dẫn đầu đi vào, Mộ Dung Gấm theo sát phía sau, khi đi vào thì không cảm thấy có gì đặc biệt, nhưng lại làm cho người ta có một loại cảm giác quỷ dị, bởi vì quá yên tĩnh...

Thật ra trong lòng Đông Phương Nhuận cũng có chút sợ hãi, nhưng vì không muốn làm mất khí khái nam tử trước mặt Mộ Dung Gấm, chết hắn cũng

phải nhin!

Rốt cuộc, lối đi thật dài cũng kết thúc, không còn âm trầm u tối của rừng cây, mà là trăm hoa đua nở của vườn hoa trong sơn trang. Người áo xám dẫn đường biến mất ngay trước cửa, nghênh đón bọn họ là một lão già (ông già) năm sáu chục tuổi, hần mỉm cười hướng một tay ra dấu mời với ba người bọn họ: “Vương gia mời đi theo ta, trang chủ đợi đã lâu!”

Mộ Dung Gấm cho là Lạc Anh sơn trang thiên hạ đệ nhất phú gia nhất định là xa hoa vô cùng, tuy rằng không so được với hoàng cung, nhưng ít ra cũng không kém vương phủ, nhưng khi nàng nhìn thấy một hàng nhà cửa đơn giản đứng theo hàng, còn có màn che làm bằng trúc, thiết tình có chút mê hoặc, có chút ngạc nhiên trang chủ giàu nhất thiên hạ này rốt cuộc là loại người gì a.

“Đến!”

Lão già vén màn trúc mời ba người đi vào, nhưng không thấy trang chủ kia đâu, chỉ có một bình phong lớn, sau đó một âm thanh dịu dàng như xuân phong (gió xuân) vang lên: “Làm phiền vương gia tự mình đến, Anh Cách cảm kích khôn cùng. Anh Cách lập tức kêu quản gia an bài chỗ ở cho ba vị, trước hết tẩy phong trần một chút!”

Đông Phương Nhuận từng theo Đông Phương Trạch tới hai lần, dĩ nhiên là biết thói quen tiếp khách ở sau bình phong của Lạc Anh Cách, mặc dù có chút phách lối, nhưng quả thật hần có khả năng này, nghe vậy chỉ chấp tay nói: “Vậy thì làm phiền!”

Thấy lão già quản gia muốn đi lên mời mấy người ra ngoài, Mộ Dung Gấm cũng cười, thấy người ta căn bản không có tính toán muốn nàng cứu trị, hay là không nghĩ cứu trị đây? Cảm thấy nàng tài nghệ không tinh, hay là khinh thường để nàng cứu trị?

Ý bảo Đường Trúc cùng Đông Phương Nhuận rời đi, nàng ở lại một bên tìm một vị trí ngồi xuống. Đông Phương Nhuận muốn nói điều gì, lại bị Đường Trúc lời đi, mà lão quản gia khề liếc Mộ Dung Gấm, ánh mắt lạng lẽ không động, xoay người mang theo hai người đi xa!

“Mộ Dung tiểu thư vì sao không đi?” Giọng nói ôn hòa lần nữa truyền đến, như xuân phong phù liễu lướt qua trái tim, dễ nghe đến bất ngờ.

Mộ Dung Gấm cảm trúc ly tình xảo trên bàn, nghe vậy cười nói: “Ta có mục đích, cũng không phải là tới Lạc Anh sơn trang để chơi. Nếu trang chủ không tin tưởng ta... ta ở lại còn có ý nghĩa gì chứ?”

Người trong bình phong hình như có chút ngoài ý muốn, nghe vậy nhẹ nhàng cười: “Mộ Dung tiểu thư đã nghe thấy những gì mà thân thể Anh Cách gặp phải, Anh Cách không dám làm phiền Mộ Dung tiểu thư!”

Mộ Dung Gấm đặt ly trà xuống, ánh mắt rơi vào điêu khắc mộc mạc lại vô cùng tinh xảo trên bình phong, như muốn xuyên thấu qua bình phong nhìn người bên trong. Nàng đứng dậy, giữa hai hàng lông mày nhiễm một tầng sương lạnh: “Mặc dù biết ta không nên làm người khác khó chịu, nhưng mà ta lại đồng ý với Đông Phương Trạch, cho nên kính xin trang chủ đi giá!”

Nghe lời không cho cự tuyệt của Mộ Dung Gấm, Lạc Anh Cách không nhin cười được, nhìn Bạch Vân bên cạnh: “Sư huynh nghĩ như thế nào?”

Bạch Vân bất đắc dĩ cười một tiếng: “Ta học y cả đời nhưng cuối cùng lại không cứu được đệ, nhưng cũng không đại biểu không ai có thể trị khỏi cho đệ. Dù sao nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên, nếu nàng kiên trì như vậy, không bằng cứ để cho nàng thử một lần như thế nào?”

Khuôn mặt tuần mỹ ôn hòa như nước của Lạc Anh Cách nghe vậy mỉm cười gật đầu: “Nhữ vậy, liền theo sư huynh nói!”

Nghe có tiếng bước chân đến, Mộ Dung Gấm đưa mắt nhìn sang bình phong, rất nhanh một nam tử tuần mỹ không lớn lắm cùng một nam tử khoảng bốn mươi mấy tuổi đi ra ngoài. Hần lớn lên thanh tú mà ôn hòa, mặc dù chỉ là mỉm cười, nhưng lại làm cho người có cảm giác đau lòng, nhưng... Mộ Dung Gấm tay run một cái, không cần thận đánh rơi ly trà trên bàn, nhưng hiện tại nàng cũng không muốn đi so đo, bởi vì gương mặt người trước mặt làm cho kinh đảo... Vì sao người này lại có cùng khuôn dạng với Sở Dạ?

Lạc Anh Cách thấy nàng như thế, liền hiểu vì sao, chậm rãi đi tới, cười khê: “Hu Mộ Dung tiểu thư sao?”

Mộ Dung Gấm hồi hồn, ánh mắt rơi lại trên mặt của hần, lúc này mới phát hiện ra thật ra thì hần cũng có chỗ khác Sở Dạ, hoặc trừ nói ra có khuôn mặt giống như đực, hần không hề có chút tương tự Sở Dạ; Rũ mắt thu lại cảm xúc, lần nữa mở ra là một mảnh trong suốt: “Chỉ có chút kinh ngạc, để cho người chê cười!”

Lạc Anh Cách cười cười, hần khí chất ôn hòa, làm cho người ta như bị tắm gió xuân, ngay cả Mộ Dung Gấm giờ phút này cũng không có bài xích.

“Nghe nói Mộ Dung tiểu thư là y tiên của Hảo y đường, tại hạ vẫn luôn tò mò, đã sớm muốn thấy mặt một lần! Tại hạ là Bạch Vân, Mộ Dung tiểu thư cứ gọi thẳng tên ta là được!” Nam tử bên cạnh Lạc Anh Cách cười nói.

Mộ Dung Gấm cúi đầu đáp lễ: “Y tiên không dám nhận, tiên sinh quá khen!”

Bạch Vân, thiên sư Bạch Vân về Nhập Thất Đệ Tử, quan dĩ sư tính (cái này không hiểu chắc là hành sự như họ???) nhân vật hành tẩu thiên hạ đều làm cho người ta không thể không tôn kính. Tin đồn người này am hiểu trận pháp cùng y thuật, nghĩ tới đây cũng là nguyên nhân giữ Bạch Vân hần ở lại nơi này.

Thu hồi suy nghĩ, Mộ Dung Gấm nhìn về phía Lạc Anh Cách: “Trang chủ có thể hay không cho ta xem mạch vị?”

Lạc Anh Cách gạt đầu một cái, sau đó đi tới bên cạnh. Ánh mắt Mộ Dung Gấm không khỏi rơi trên chân hắn, chân mày không nhin được nhú lại. Ở trong ánh mắt kinh ngạc của Lạc Anh Cách và Bạch Vân, Mộ Dung Gấm ngồi xổm xuống vén vạt áo Lạc Anh Cách lên, cuốn ống quần lên, lộ ra bắp chân trắng nõn.

Đầu tiên Bạch Vân sững sờ, sau đó cười có chút chế nhạo. Hắn đã rất lâu không thấy có người đụng đến thân thể của Lạc Anh Cách, ngược lại lá gan của Mộ Dung Gấm rất lớn.

Lạc Anh Cách cảm thấy bàn tay bé nhỏ di chuyển trên bắp chân mình, sắc mặt nóng lên, nhất thời luống cuống: “Cái đó... Mộ Dung...”

Nhưng lời của hắn còn chưa hết, lại bị ánh mắt của Mộ Dung Gấm làm cho kinh hãi. Đó là ánh mắt tức giận bùng bùng, lại có chút bức bối, thậm chí còn có một chút hân nhin không hiểu. Sắc mặt Mộ Dung Gấm thâm trầm, nàng chưa bao giờ gặp qua một người không thương tiếc thân thể của mình như vậy. Hai chân này rõ ràng không cách nào chống đỡ thân thể, mỗi một bước đều là đau tới tan lòng nát dạ, nhưng hắn lại cố tình muốn đi lại, chẳng lẽ là đau đến chết lặng sao?

“Cho ta một lý do ngươi phải đi lại!”

Lạc Anh Cách nhắm mắt lại, lần nữa mở ra, ánh mắt có chút xa xăm, có chút đau thương, nhưng không trả lời câu hỏi của nàng. Ngược lại Bạch Vân ở một bên trả lời, âm thanh có không ít bất đắc dĩ: “Hai chân của hắn từ nhỏ đã không có sức, ta dùng phương pháp của sư phụ điều dưỡng cho hắn, mới có thể miễn cưỡng đi lại. Ta đã hết sức ngăn cản, nhưng hắn một mực muốn đi bộ!”

Mộ Dung Gấm đặt chân Lạc Anh Cách xuống, đứng lên nhìn hắn, rốt cuộc vẫn phải nhin không được xoay người rời đi. Đầu tiên Bạch Vân kinh ngạc, ngay sau đó hiểu chỉ sợ Mộ Dung Gấm tức giận vì Lạc Anh Cách không thương tiếc thân thể của mình. Dù sao hắn cũng đã từng nhiều lần vì Lạc Anh Cách không thương tiếc mình mà phát tay áo rồi đi. Chỉ có chính Mộ Dung Gấm mới biết, nàng bời vì gương mặt đó, còn có vẻ mặt làm người đau lòng kia!

Đáng chết! Nàng thật vất vả tiễn một Sở Dạ đi, cho là thế giới của bản thân đã thanh tịnh, tại sao vừa gặp một nam nhân có cùng dáng dấp với Sở Dạ, hờn nữa vừa rồi... Vừa rồi nàng cư nhiên sinh ra một loại cảm xúc có tên là đau lòng với một nam nhân khắp người ưu thương. Có một Sở Dạ đã khiến nàng cảm thấy nguy hiểm, vì sao lại xuất hiện một người dáng dấp giống nhau với tên khốn kiếp đó?

Quả nhiên, nàng không nên đồng ý với Đông Phương Trạch!

Hồi lâu, Lạc Anh Cách mới quay đầu nhìn về phía trống không, từ trong lòng mọc ra một viên đá huyết sắc, phía trên đang phát ra hồng quang dày đặc. Đặt Ngọc thạch vào lòng bàn tay, cảm thụ nhiệt độ nóng rực, khoe môi lại không nhin được khề câu.

Ban đêm, Mộ Dung Gấm ngồi ở trên nóc phòng trúc, từ một bên hái được một chiếc lá đặt ở trên môi, tùy ý thổi một bài hát không nhịp điệu, suy nghĩ không biết đã bay đến nơi nào.

Đường Trúc nhảy tới, lo lắng nhìn tiểu thư nhà mình: “Tiểu thư, ngày hôm nay xảy ra chuyện gì sao?” Nàng chưa từng gặp qua tiểu thư tinh thần không tập trung như bây giờ, cũng rất lâu rồi không nghe thấy tiểu thư thổi lá cây rồi!

Mộ Dung Gấm lắc đầu một cái, đặt lá cây vào trong lòng bàn tay, khẽ dùng sức, lá cây liền biến thành một ít bột bay đi, vỗ vỗ tay, đứng dậy: “Ngày mai liền trở về thôi!”

Đường Trúc không ngờ Mộ Dung Gấm lại nói như vậy: “Không phải tiểu thư đã đồng ý với thái tử sao?”

“Đổi một điều kiện mà thôi!”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Sủng: Tà Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Quyển 1 - Chương 51: Người dạy cho ta

Hôm sau

Khi Mộ Dung Gấm mở cửa trúc ra, xông vào mũi chính là hơi thở mát mẽ đặc trưng của khe núi, xen lẫn mùi thơm ngát của trúc, làm cho người ta cảm thấy sáng khoái tinh thần, hít thở một hơi, ánh mắt lại dừng lại ở một chỗ.

Bên trong nắng sớm, một bạch y nam tử đơn thuần nổi bật đứng trong đó, khuôn mặt tà khí giống Sở Dạ lúc này này cảm thấy dịu dàng tuấn dật vô cùng, giống như đã đứng ở đó rất lâu, tóc hắn vương một ít hơi nước, ánh mặt trời chiếu lên bắn ra tia sáng màu vàng kim lộng lẫy, thậm chí có cảm giác thần thánh.

Lạc Anh Cách cười yếu ớt, cất bước chậm rãi đi vài bước, khi cách Mộ Dung Gấm ba bước thì dừng lại, ánh mắt bình tĩnh mỉm cười, lại khiến cho người nhin không nhin được thương tiếc. Hắn hỏi: “Nếu như mà ta nguyện ý ngồi trở lại xe lăn, ngươi có thể giúp ta lần nữa đứng lên không?”

Mộ Dung Gấm sững sờ, không ngờ là hắn sẽ hỏi mình như thế, trong nháy mắt có chút không phản ứng kịp. Tối hôm qua nàng đã chuẩn bị tốt để rời đi...

Thấy Mộ Dung Gấm hồi lâu không trả lời mình, Lạc Anh Cách cô đơn rũ mắt xuống, ánh mắt như có ánh sáng xẹt qua, khẽ sở cười một tiếng, xoay người rời đi; đắm chìm trong suy nghĩ của chính mình hắn cũng không chú ý tới chậu hoa dưới chân, hai chân vốn đang đau đớn chống đỡ, giờ phút này hiển nhiên không giống như người bình thường có thể tránh được, chỉ có thể mặ cho thân thể mình ngã xuống đất.

Nhưng chờ đợi hắn không phải là sàn nhà lạnh lẽo, mà là một mùi thuốc nhàn nhạt trên thân thể mềm mại. Âm thanh bất đắc dĩ của Mộ Dung Gấm truyền trên đỉnh đầu: “Ít nhất cũng phải biết thương tiếc thân thể của mình chứ?”

Lạc Anh Cách khó có được người mà hắn không có cảm giác bài xích đụng chạm, không lập tức đẩy Mộ Dung Gấm ra, ngược lại thuận thế ôm lấy hông nàng, mặc kệ nàng thân thể cứng ngắc tựa đầu trên vai nàng, ham muốn hô hấp trên người nàng, biểu cảm trên mặt từ không có chuyển sang thỏa mãn, giọng nói cũng không khỏi giống như một đứa bé đang nũng nịu: “Người dạy cho ta!”

Thương tiếc thân thể mình cũng cần người dạy sao? Mộ Dung Gấm im lặng, giờ tay lên muốn đẩy hắn ra, nhưng lại cảm thấy sự lệ thuộc kia rồi dừng tay lại. Nàng không hiểu chính mình như thế nào, nhưng đối mặt với Lạc Anh Cách như vậy, nàng thực sự không hạ được quyết tâm.

diễn * đề àn * lê * qe úy * đ3ôn

“Trước tiên có thể buông ta ra không?”

Sắc mặt Lạc Anh Cách khề ửng hồng, xin lỗi buông Mộ Dung Gấm ra, ánh mắt nhìn về nơi khác, có chút luống cuống: “Thật xin lỗi... Ta vừa mới mạo phạm người!”

Mộ Dung Gấm không muốn rời rắm cùng hắn về cái vấn đề này, đẩy hắn cách một bước: “Đi thôi!”

Lạc Anh Cách gật đầu, mặc cho Mộ Dung Gấm đỡ hắn trở về, nụ cười trên mặt vẫn không biến mất, mà nụ cười này đều chân thật hơn tất cả.

Nước Sở

“Hoàng thượng! Không xong! Việc lớn không tốt rồi!” Thái giám hấp tấp chạy tới, chọc cho người trong phòng đều nhìn lại.

Sở Dạ sắc mặt lạnh xuống, lông mày nhíu lại, không có biểu lộ gì đặc biệt, mang theo một loại uy nghi chỉ thuộc về đế vương: “Chuyện gì mà ồn ào như vậy?”

Thái giám lập tức cúi sấp trên mặt đất, mồ hôi trên trán tí tách rơi xuống, nghe vậy lập tức bẩm báo: “Hồi hoàng thượng, Đông Phương công chúa lại tới, còn đánh một tướng sĩ ngăn cản, nhất định phải gặp hoàng thượng! Mà Linh Nhi công chúa biết được tin tức chạy tới, hiện tại hai người đang đánh nhau!”

Đông Húc vương đâu?”

“Hôm qua Đông Phương công chúa tặng hai vị mỹ thiếp cho Đông Húc vương, tối hôm qua Húc vương phủ đèn dầu sáng rực, ca hát nhảy múa vang đến bình minh, đoán chừng hiện tại Húc vương còn chưa đứng dậy!”

Sở Dạ cười lạnh: “Tiền đồ!”

Thái giám sợ hãi cúi đầu: “Hoàng thượng, hiện tại Đông Phương công chúa đang đánh nhau kịch liệt với Linh Nhi công chúa, kính xin hoàng thượng đi ngăn cản!”

Sở Dạ không để ý đến, Đông Phương Hiểu chính là một nữ nhân cung đình điển hình, đều hiểu tính toán và âm mưu, nhưng những thứ đó hoàn toàn vô hiệu với Sở Linh Nhi. Hướng chi võ công của Sở Linh Nhi không kém nàng ta, coi như cái này không được, Sở Linh Nhi còn có cách khác chinh người, tuyệt đối sẽ không chịu thiệt: “Đi xuống đi! Cô vương tự có chủ ý!”

“Dạ!” Thái giám run run rẩy rẩy lui xuống.

Bên ngoài cửa cung

Sở Linh Nhi khinh bỉ nhìn Đông Phương Hiểu một thân trầm cài Ngọc Hoàn: “Hoàng huynh đã ban cho ngươi Đông Húc vương, ngươi không đi hầu hạ nam nhân của ngươi cho tốt, chạy tới nơi này làm gì?”

Đông Phương Hiểu giận: “Ngươi im miệng cho ta, ta đường đường là Thiên Khải công chúa, dĩ nhiên là phải gả cho hoàng thượng của Sở quốc, tại sao có thể tùy tiện chỉ cho một vương gia vô dụng?”

Sở Linh Nhi cười lạnh: “Ngươi là công chúa của Thiên Khải, người ta cũng là vương gia của một nước, cũng không kém với ngươi. Còn nữa, ta cũng đã sớm nói, ngươi không phải là người xứng với hoàng huynh của ta!”

Đông Phương Hiểu trầm mặt, mặc dù nàng hết sức muốn lấy lòng Sở Linh Nhi, nhưng giờ phút này xem ra là tuyệt đối không thể nào rồi, cho nên sắc

mặt cũng không tốt: “Kết thân là chuyện tình của hai nước, còn chưa tới phiên ngươi thuyết tam đạo tứ, không bằng hồi cung sai các ma ma hảo hảo dạy dỗ lại ngươi cái gì gọi là lễ giáo đi!”

“Ta không có lễ giáo sao?” Sở Linh Nhi ngẩng đầu: “Ta không có lễ giáo tự có hoàng huynh ta tới dạy, còn chưa tới phiên ngươi một người ngoài chen miệng vào. Huống chi hoàng huynh ta cười đại tẩu là chuyện của nhà chúng ta, ngươi không cho ta trông nom, ta lại càng phải quản. Dù sao hoàng huynh ta cười ai cũng sẽ không cười ngươi, đừng tưởng rằng thân phận công chúa của ngươi rất cao quý, ở trong mắt hoàng huynh ta ngươi.. ngươi nhiều nhất chỉ là một con ruồi!”

“Ngươi... Ngươi...” Đông Phương Hiểu tức giận, nàng là công chúa Đông Phương Khải sủng ái nhất, đi tới nơi nào cũng được người cung phụng, hôm nay lại bị người ta nói không chịu nổi như vậy, làm sao có thể không nổi giận được. Hơn nữa mỗi một câu nói của Sở Linh Nhi đều như hạ một dao vào trong lòng của nàng, trong cơn giận dữ, giờ tay kích động muốn hạ xuống.

điền * đến * lễ * quý * đến

Sở Linh Nhi nắm được tay của nàng, cười lạnh: “Thế nào? Còn muốn đánh? Ngươi cho rằng bản công chúa còn có thể để cho ngươi đắc thủ, đừng quên đây là ở Sở quốc!”

Đông Phương Hiểu giận dữ, nâng lên một cánh tay khác đánh tới. Sở Linh Nhi lách mình tránh qua, buông tay nàng ra, đồng thời một cái tát hướng tới, “bốp” một cái khiến Đông Phương Hiểu ngã xuống đất, còn không nhận được thổi thổi tay của mình, dùng lực mạnh quá, tay đau... .

Đông Phương Hiểu bị Sở Linh Nhi đánh cho kinh ngạc, không thể tin được che mặt của mình: “Ngươi lại dám đánh ta?”

Sở Linh Nhi giận cười: “Cùng là công chúa, ngươi đánh ta được, ta đánh ngươi không được sao? Nhưng đây chính là trả lại cái tát ngươi đánh ta lần trước, nếu như còn có lần sau, cũng không phải là đơn giản như vậy đâu!”

Xoay người đi vào trong cung, cuối cùng còn quay đầu cảnh cáo: “Các ngươi hảo hảo coi chừng cho bản công chúa, nếu dám để cho nàng bước vào nơi này một bước, bản công chúa sẽ ném toàn bộ các ngươi xuống ao làm mồi cho cá!” Đáng về hả hê, ngang ngược can rờ đến cực điểm, nhưng có tình là để cho người ta không ghét nổi.

Những binh lính còn lại tinh thần chấn động, nghe nói ngày trước công chúa có nuôi một loại cá nhỏ màu đỏ ở hồ nước trong ngự hoa viên, hình như là cực kỳ thích ăn thịt... nhất là động vật còn sống...

Bên trong ngự thư phòng, Sở Dạ nghe cung nhân bẩm báo không nhận được cười, hẳn biết là Đông Phương Hiểu không đầu lại được với Sở Linh Nhi.

Dương Phong từ ngoài cửa đi vào, vẫy cung nhân lui ra, lúc này mới đến gần: “Chủ tử, Mộ Dung tiểu thư đi Lạc Anh sơn trang!”

“Bốp” Lang Hào bút gãy trên tay Sở Dạ, nhất thời trên mặt hắn trở nên u ám: “Nàng làm sao lại tới nơi đó?”

Dương Phong bị chấn kinh vì hơi thở trên người Sở Dạ. Trong trí nhớ của hắn, đã rất lâu không thấy chủ tử tức giận như vậy, cúi đầu nói: “Là do Đông Phương Trạch, hắn lấy nhà Mộ Dung trao đổi với Mộ Dung tiểu thư. Mộ Dung tiểu thư chính là tỷ tỷ của Hảo y đường, Đông Phương Trạch muốn nàng trị khỏi cho Anh Cách công tử, đổi lấy một nhân tình của Lạc Anh sơn trang!”

“Đáng chết!” Sở Dạ ném bút gãy ra ngoài, sắc mặt chưa bao giờ khó coi như vậy: “Bọn họ lại có thể gặp mặt!”

Dương Phong không hiểu nhìn chủ tử của mình, không hiểu vì sao hắn lại kích động như vậy.

Sở Dạ trầm ngâm chốc lát, cuối cùng phát tay áo liền bay ra ngoài: “Đi Lạc Anh sơn trang!”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Sủng: Tà Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 52

Trong vườn hoa, Lạc Anh Cách ngồi trên xe lăn đọc sách, gương mặt tuấn mỹ tú dật phát ra tia sáng dịu dịu, ánh mắt của hắn chuyên chú mà trầm tĩnh, nhưng nếu nhìn kỹ lại phát hiện ra ánh mắt của hắn căn bản không có một tia di động, khuôn mặt trắng như ngọc thô chưa mài dũa nhân nhát đồ ùng... Bởi vì giờ phút này Mộ Dung Gấm đang xoa bóp chân cho hắn!

Ban tay nhỏ bé không xương mềm mại của Mộ Dung Gấm di động qua lại trên đùi hắn, giúp hắn thư gân hoạt huyết (thư giãn gân cốt, tuần hoàn máu), đồng thời cũng chữa bệnh Mạc Cốt cho hắn. Nhưng mà có tình giờ phút này hắn không nhận được tưởng tượng lan man, đây là lần đầu tiên hắn gần một nữ tử a!

Mộ Dung Gấm làm sao mà có thể không biết được cái ý định kia, ngay cả khi không rõ ràng toàn bộ, nhưng lại có thể thông qua mạch đập và nhịp tim của hắn, có thể liên tưởng một chút. Vì thế nàng bày tỏ rất bất đắc dĩ, mặc dù nàng không có lương y như từ mẫu, nhưng là một thầy thuốc, nàng sẽ phụ

trách với bệnh nhân của mình. Nhưng bệnh nhân cảm thấy thế nào, nàng cũng không quản được!

Trong lòng đang suy nghĩ, nhưng động tác cũng không ngừng. Nàng càng hiểu bệnh ở chân hân, chân mày nàng càng nhăn chặt/ Không phải là loại khó giải quyết, chân của hân nhìn như phát triển toàn diện, nhưng lại kém một chút, cũng chính vì điểm này tạo nên đôi chân này của hân. mặc dù có thể đi, nhưng xương cốt lại không chống đỡ được cơ thể của hân, hơn nữa chân hân đã từng chịu lạnh nghiêm trọng, căn bệnh không dứt, máu lưu thông không theo kịp tiết tấu của cơ thể, bắp thịt trên chân cũng teo lại. Cộng thêm hân không thương tiếc mình, muốn chữa trị khỏi, cũng không phải là ngày một ngày hai có thể hoàn thành.

Không chỉ như vậy, thân thể của hân hình như đã từng bị chấn động gân mạch nghịch lưu (rối loạn), mặc dù bảo toàn tính mạng, nhưng gân mạch bị hủy hết. Nàng phát hiện cơ thể của hân còn có một cỗ nội lực cường đại, nhưng căn bản cơ thể của hân không cách nào vận dụng được cỗ cường lực này; hơn nữa trái tim của hân cũng bị ảnh hưởng, bắt đầu dần dần không chịu nổi gánh nặng của thân thể, nhẹ thì hít thở không thông, nặng thì tử vong. Nói cách khác, giờ phút này hân chính là phế nhân, cách cái chết không xa... (kinh khủng, cái cơ thể tràn ngập bệnh tật @@)

Trong nháy mắt đó, hình như có một đôi tay xoắn chặt nội tâm Mộ Dung Gấm, nói không ra được nguyên nhân, nhưng lại đau đến không ngờ.

Bàn tay ấm áp đặt lên gò má của Mộ Dung Gấm, ngón tay dài nhẹ nhàng chà xát mi tâm đang nhúu chặt của nàng, âm thanh cũng ấm áp như bàn tay kia: “Không cần cau mày, ta không thích!”

diễn * đề án * lê * qe uy * đ 3ôn

Mộ Dung Gấm ngược mắt, đập vào mi mắt chính là đôi mắt mỉm cười của Lạc Anh Cách, đẹp mắt khiến nàng không dứt ánh mắt được. Nhưng vì sao hân phải cười, hân phải hiểu rõ thân thể của chính mình rõ hơn ai hết, nhưng hân lại đang cười, trừ đi về ưu thương nhỏ đến mức không thể nhìn thấy trong mắt, thời điểm khác hân đều cười: “Tại sao?”

Không tự chủ hỏi vấn đề trong lòng, lần đầu tiên nghĩ phải lấy được một đáp án.

Lạc Anh Cách nhàn nhạt cười một tiếng, ngón tay xẹt qua mi tâm của nàng: “Bởi vì ta còn sống, ta sống hai mươi mấy năm, đã là trời xanh ưu ái, ngay cả khi chết đi vào lúc này, những ngày cuối cùng này được gặp người, như vậy cuộc đời này đã đủ rồi!”

Bởi vì ta còn sống... Bởi vì ta còn sống... Rốt cuộc Mộ Dung Gấm giãn chân mày ra, nhàn nhạt cười, chính nàng không có phát hiện, giờ phút này nàng cười, cùng với Lạc Anh Cách cười, vô cùng giống nhau; bởi vì còn sống. Đúng vậy, còn sống, hai chữ này đã từng là gông xiềng trói buộc đối với nàng, sau khi sống lại, cũng vẫn là một gông xiềng. Nhưng bất đồng là, chính nàng cam tâm tình nguyện đeo cái gông xiềng này.

Nàng không hề bán khoản nhoen miệng cười, gần như là thoáng qua mắt Lạc Anh Cách, gương mặt đáng yêu nhưng không xuất chúng như trước, nhưng rơi vào trong mắt Lạc Anh Cách, lại mỹ lệ hơn bất kỳ khuôn mặt nào, đều muốn động lòng người, cũng khiến cho người động tâm.

Hồng Loan thạch – tam sinh tình duyên (tình duyên ba kiếp), kiếp này vô duyên, kiếp sau cũng kết thúc! Sư phụ từng nói cho hân biết, cuộc đời này hân sẽ gặp phải một nữ tử đặc biệt, mà vận mạng của hân cũng sẽ theo nữ tử này mà thay đổi. Hân một mực chờ đợi,, đợi hơn mười năm, đang trong khi hân cho là cuộc đời này sẽ kết thúc như vậy, rốt cuộc trời cao cũng đã đưa nàng tới trước mặt hân, hơn nữa còn là một nữ tử đặc biệt như vậy. Lạnh lùng lãnh tính, nhưng cuối cùng lại không bỏ được mình, lạnh nhạt vô tâm, lại nhúu mày vì hân, như thế, tại sao hân có thể không động lòng?

Mộ Dung Gấm cũng không cảm thấy sự khác thường trong mắt Lạc Anh Cách, buông ống quần hân xuống, cuối cùng có một quyết định: “Câu hỏi buổi sáng người hỏi ta ta vẫn chưa trả lời, hôm nay ta co người một đáp án... Ta sẽ khiến người đứng lên một lần nữa!”

“Tuyệt đối!”

Trừ Mộ Dung Chính, nàng chưa từng có suy nghĩ muốn cứu một người như vậy. Lạc Anh Cách là người đầu tiên, nàng một mực trốn tránh ảnh hưởng cảm xúc của bản thân, nhưng hiện tại nàng không muốn trốn tránh nữa. Đã từng bởi vì tình phụ tử của Mộ Dung Chính, lần đầu tiên nàng cảm vũ khí không phải vì giết người, mà là vì cứu người, mà khi đó Mộ Dung Chính cũng chỉ là một người xa lạ nơi đi thể nàng mới tới mà thôi. Thời điểm đó nàng dựa vào nội tâm của mình có quyết định đó, vậy bây giờ vì sao không thể? Dù sao thứ có thể làm nàng quan tâm không nhiều lắm, huống chi nàng cũng không bài xích cảm giác như thế, không phải sao?

Trên hành lang một bên, Đông Phương Nhuận tới tới lui lui không dưới mười lần, ánh mắt không ngừng nhìn vườn hoa nơi xa chỉ có thể thấy bóng người, cả người gấp đến độ giống như kiến bò trên chảo nóng. Nếu không phải vì Bạch Vân ngăn ở đây, giờ phút này hân đã sớm xông tới.

Cuối cùng, Đường Trúc luôn luôn lạnh lùng cũng không nhịn được: “Rốt cuộc người ở đây đi đi lại lại làm cái gì?”

Đông Phương Nhuận dừng bước lại, nhìn bóng dáng gần như trùng điệp(chồng lên nhau) trong vườn hoa, gương mặt gấp gáp: “Bọn họ cô nam quả nữ ở chung một chỗ, chẳng lẽ người không lo lắng cho tiểu thư nhà người?”

“Không lo lắng!”

Đông Phương Nhuận ghen lời, chưa từng thấy qua một tỷ nữ vô tâm như vậy: “Nàng chính là một cô nương, một cô nương ở chung một chỗ với một nam nhân trưởng thành, người không sợ nang thua thiệt hoặc là cái gì sao?”

diễn * đề án * lê * qe uy * đ 3ôn

“Không sợ!” Người có thể làm cho tiểu thư thua thiệt không có mấy ai, dĩ nhiên, Sở hoàng đáng giận kia coi như là một!

“Ngươi...” Đông Phương Nhuận hoàn toàn bị Đường Trúc chọc giận rồi, bình thường thấy nàng rất để ý Mộ Dung Gấm, hẳn cho là nàng rất quan tâm nàng. Nhưng hiện tại lại hoàn toàn không có dáng vẻ quan tâm, chẳng lẽ trong sạch của nữ nhân không đáng nhắc tới sao?

Bạch Vân nghe vậy cũng không nhịn được bật cười “phì” một tiếng, không biết từ nơi nào lấy ra một cái quạt lông phe phẩy: “Xin hỏi vương gia, ngươi lo lắng là lo lắng trong sạch của Mộ Dung tiểu thư, hay là bởi vì ghen khi Mộ Dung tiểu thư ở chung một chỗ với công tử nhà ta đây?”

“Ngươi nói láo, bốn vương làm sao có thể ghen...” Đông Phương Nhuận gấp đến độ giọng chân, bộ dáng xù lông, giống như là bị người đoan trủng tâm sự, nhất thời càng khiến hắn thêm kích động.

“Tiểu thư nhà ta sẽ không coi trọng ngươi!” Đường Trúc không chút khách khí dội nước lạnh, quả nhiên lập tức dập tắt lửa mạnh của Đông Phương Nhuận, nhưng vẫn cực kỳ kích động: “Tại sao?”

Đường Trúc lườm hắn, sau đó xoay người rời đi, cuối cùng lưu lại một câu: “Tiểu thư nhà ta không thích hài tử!”

Hồi lâu Đông Phương Nhuận mới phản ứng được, nhất thời lại bùng: “Ta mới không phải là hài tử, ta lớn hơn nàng, ta đã trưởng thành!”

Bạch Vân im lặng lắc đầu, thở dài: “Còn nói không phải hài tử...”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Sủng: Tà Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 53: Thiên y Thần Điển

Ngày thứ hai, Mộ Dung Gấm lần nữa xoa bóp huyết vị cho Lạc Anh Cách, nhưng nàng hiểu rõ làm như vậy tác dụng rất nhỏ, coi như lấy y thuật của nàng, muốn hoàn toàn chữa khỏi bệnh nàng cũng không nắm chắc, nhưng phải thử mới biết được?

Lạc Anh Cách nhanh chóng thích ứng được, nhưng vẫn như cũ không nhận được sắc mặt có chút nóng lên, song thần sắc hắn ôn nhu, khiến cho người khác không nhìn ra được điều khác thường.

Đông Phương Nhuận hôm qua nóng nảy nhưng hôm nay ngược lại lại yên tĩnh khác thường, coi như là có chút đau lòng, tuy rằng như thế nhưng ánh mắt của hắn vẫn không nhận được nhìn chằm chằm hai người kia. Quai hàm miết miết, cảm giác tức giận, Bạch Vân nhìn một hồi cảm thấy buồn cười, quả nhiên còn là một đứa nhỏ, là người lớn lên từ trong chảo nhuộm lớn hoàng cung, lại không học được cách che giấu cảm xúc của mình.

Ánh mắt rõ ràng quan tâm và theo đuổi kia, đã bán đứng tâm tư của hắn! Chỉ là, tuy rằng hắn không hiểu rõ lắm về Mộ Dung Gấm, nhưng hắn khẳng định Đông Phương Nhuận không thể nào cùng với nàng được. Bởi vì nhìn bọn họ, hắn nhìn giống như người của hai thế giới, Đông Phương Nhuận đơn thuần, như ánh mặt trời, mang theo ánh sáng nóng rực của tuổi trẻ, mà Mộ Dung Gấm... Thế giới của nàng là lạnh lẽo, mặc dù chỉ mấy lần gần gũi, nhưng hắn biết, bởi vì trên người nàng mang theo hơi thở giống Lạc Anh Cách, lạnh lẽo mà cô tuyệt, không phải bất cứ kẻ nào cũng có thể đặt chân vào, cho nên nhất định tiểu vương gia này sẽ đau lòng!

diễn * đề án * lê * qe uy * đ 3ôn

Buổi chiều, Mộ Dung Gấm tựa vào trên ghế trúc dựa gối được liệu trên tay, suy nghĩ lại bay đi nơi khác. Nàng luôn luôn nghĩ đến phương pháp trị liệu cho Lạc Anh Cách, nếu như cho nàng đầy đủ thời gian, lấy y thuật của nàng nhất định có thể cứu sống hắn, nhưng... Thân thể của hắn không chờ nổi.

Lần đầu tiên, có chuyện khiến Mộ Dung Gấm cảm thấy vô lực, thậm chí có cảm giác mình rất vô năng. Cô muốn cứu hắn, nhưng nàng không phải là thần tiên, cuối cùng vẫn thua bởi thời gian.

“Ngươi cũng phát hiện sao?”

Đột nhiên sau lưng truyền đến một tiếng nói. Mộ Dung Gấm xoay người, Bạch Vân toàn thân bạch y phe phẩy quạt lông đi tới, quay đầu nhìn về phía chân trời: “Đúng! Ta lấy y thuật của mình, cứu sống được không biết bao nhiêu người... Sự hiện hữu của hắn đã nói cho ta một hiện thực tàn khốc!”

Bạch Vân đứng ở bên cạnh Mộ Dung Gấm, thấy ánh mắt nàng chuyển chú lại mờ mịt, ánh mắt nhìn theo, cũng chỉ là bầu trời hỗn độn mà thôi: “Trời sắp mưa!”

“Ừm!” Mộ Dung Gấm ý thức trả lời, một lát sau mới hồi tưởng lại: “Hôm nay là Sơ thất?”

“Đúng! Có chuyện đặc biệt?”

Mộ Dung Gấm rũ mắt, không trả lời, đầu tựa vào lưng ghế, nhàn nhạt mở miệng: “Ngươi là đệ tử của thiên sư Bạch Vân Hòa, nghe nói am hiểu nhất chính là y thuật và trận pháp, ngươi cũng chữa trị cho hắn lâu như vậy, có phải có biện pháp có thể cứu hắn, mới ở lại trong này lâu như vậy?”

Bạch Vân lắc đầu: “Không có, ít nhất là ta không tìm được, nếu không cũng không tìm tới ngươi!”

Mộ Dung Gấm không nói, Bạch Vân cũng dòi dề tạt: “Thật ra thì tại hạ càng thêm tò mò, ngươi tại sao lại đồng ý cứu trị công tử, theo tác phong làm việc trước đây của ngươi, tin tưởng ngươi cũng không hi vọng có người biết thân phận này của ngươi!”

Trầm mặc, lát sau Mộ Dung Gấm mới trả lời, âm thanh có chút mờ lung, lại kiên định khác thường: “Bởi vì có lý do đáng giá để ta xuất thủ, không hơn!”

“Vậy là ngươi nhất định sẽ cứu công tử đúng không?”

Nghe ra ý trong lời nói của hắc Mộ Dung Gấm lúc này mới quay đầu nhìn sang, ánh mắt mờ lung rồi cuộc cũng ngưng tụ: “Chẳng lẽ ngươi có biện pháp?”

Bạch Vân có chút tự giễu lắc đầu: “Ta không có, nhưng sư phụ đã từng để lại cho ta một quyển y điển, sư phụ nói cho ta biết, nếu như có một ngày ta có thể thấy được chữ trên y điển, như vậy ta có thể đạt tới cảnh giới kia. Đáng tiếc ta nghiên cứu y thuật nhiều năm như vậy, nhưng cuối cùng không cách nào vượt qua ranh giới kia!”

“Ngươi chỉ dùng một chút thời gian liền có thể tra ra bệnh trên người công tử, ta tin tưởng y thuật của ngươi, cho nên ta muốn cho ngươi thử một chút!”

Mộ Dung Gấm cau mày, chỉ có đạt tới cảnh giới mới có thể thấy được sách?

Bạch Vân giờ tay lên, một quyển sách phiếm kim quang thật mỏng lẳng lẳng nằm ở trong lòng bàn tay của hắn, phía trên có bốn chữ ton màu vàng ánh kim – “Thiên y Thần Điển”

Mộ Dung Gấm vẫn có chút không tin như cũ, nhìn hắc Mộ Dung một cái, được sự cho phép của hắc Mộ Dung mới nhận lấy quyển sách. Cũng chính trong nháy mắt nàng đụng vào quyển sách, kim quang trên quyển sách mãnh liệt, sau một khắc cư nhiên bay lên, “vút vút” triển khai, tạo thành một vòng vây khổng lồ quanh nàng.

điểu * đê * ân * lê * qđ * uy * đđôn

Ngay từ lúc kim quang nổ rộ Bạch Vân liền bị đẩy ra ngoài vòng ánh sáng, hắc Mộ Dung nhìn trang sách bay trên bầu trời, trong mắt tất cả đều là không tin.

Mà Mộ Dung Gấm vẫn duy trì tư thế cũ, không phải bởi vì nàng bất động, mà bởi vì hiện tại nàng hoàn toàn bị giam cầm, căn bản không thể cử động. Tay vừa rời chạm vào quyển sách giờ phút này nóng rực như muốn hòa tan, đột nhiên, một đạo âm thanh như từ trên chính tầng mây đánh tới trong đầu nàng”

“Ngươi là yêu vật phương nào, thân thể dơ bẩn cũng vọng tưởng nhúng chàm thiên y thần vật?”

“Người nào?” Mộ Dung Gấm kinh hãi, chuyện này ngoài nhận thức của nàng.

Chợt, ánh mắt nàng chăm chú nhìn về nàng ở phía trước, gấu gao chăm chú nhìn, cặp mắt bình tĩnh như nước kia giờ phút này lạnh lẽo ngưng tụ, hoàn toàn không thể tin. Ở phía trước nàng, một bóng dáng màu đen chậm rãi, dung mạo của nàng cực đẹp, nhưng lại là một băng sơn mỹ nhân, trên mặt không có chút biểu lộ, mắt lại càng không có chút sóng lẫn tợn; áo đen khít khao ôm chặt thân thể lồi lõm của nàng, ngang hông của nàng giắt hai chùy thủ tinh xảo, một tay cầm một khẩu súng lục nhỏ gọn, không có chút sắt khí nào, càng không có hơi thở người – đây đã từng là nàng!

Mà âm thanh như chuông lớn kia lại lần nữa truyền đến: “Ngươi phạm phải quá nhiều giết chóc, lại càng không từng có một tia nhân từ, căn bản không xứng đọc Thần Điển!”

“Hừ!” Mộ Dung Gấm cười lạnh: “Ta dơ bẩn, tại giết chóc thì sao? Liền nghĩ ta nên xuống mười tám tầng địa ngục, tuyệt đối không nên động vào quyển sách này của ngươi?”

“Cứng đầu!”

Mộ Dung Gấm nhìn trang sách đầy trời, trông mắt lạnh lẽo như hàn băng: “Ngươi đã thần thánh như thế, nên để cho ta nhìn thấy bộ mặt thật như núi Lư Sơn của ngươi!”

Dứt lời, Mộ Dung Gấm ngưng tụ nội lực toàn thân, từ đan điền đè ép, lên tới trái tim, sau đó kích thích mẫn mẫn Ma Liên, gần như trong nháy mắt, hoa văn màu tím tràn toàn thân nàng. Nàng nhìn thấy trang sách bắt đầu run rẩy, nàng cười lạnh, dùng nội lực tạo thành đao gió tách thân thể tạo nên vết thương, máu chảy ra, dây leo màu tím giống như được phóng thích, nhanh chóng bay đi bốn phương tám hướng. Rất nhanh tất cả cây lá quần trú, kim quang lộng lẫy kia bị dây leo che lấp, càng ngày càng yếu, mơ hồ còn có thể nghe thấy tiếng nói kia đang run rẩy: “Điều này sao có thể?”

Mộ Dung Gấm lạnh lùng nhếch môi: “Đây chính là đại lễ đầu tiên mà sư phụ đại nhân của ta tặng cho ta, ma vật thể gian nhất ma, không bằng cũng đưa cho ngươi tình lợc nó thì như thế nào?”

Dứt lời, bản thân cũng cười lên, hơn nữa vô cùng châm chọc; rốt cuộc, trang sách kia gãy giữa mấy câu sao đó bị dây leo hoàn toàn che giấu, cuối cùng kim quang tán đi, dây leo màu tím bị tu trở lại. Rơi vào trong tay Mộ Dung Gấm, chỉ còn lại một quyển sách dày khoảng hai ngón tay, nhưng đã không còn là bộ dáng ban đầu!

Mộ Dung Gấm còn chưa kịp mở ra, đột nhiên vật trong tay bị người đánh bay, mà người nàng bị một đôi tay ôm thật chặt, hương thơm từ thơm ngát bay vào trong mũi. Nàng cảm thấy thân thể hần đang run rẩy nhẹ nhẹ, trong lòng không nhịn được chớp mắt một cái cảm động. Hần đang lo lắng cho mình, chứng minh mình không uống phí tâm!

“Không có việc gì, không phải ta đây vẫn tốt hay sao?” Mộ Dung Gấm cười cười vỗ vỗ lưng Lạc Anh Cách, nhưng trên tay cũng không tự giác che giấu vết thương vừa mới cắt

“Ngu ngốc! Đứa ngốc! Ai bảo nàng đụng vào vật kia? Ai cho nàng đụng?” Âm thanh của Lạc Anh Cách không còn tròn bóng như ngọc, mà mang theo hơi run rẩy. Lúc này Mộ Dung Gấm mới phát hiện Đông Phương Nhuận và Đường Trúc cũng tới, mà Bạch Vân bị ngã trên đất, vẻ mặt có chút nhếch nhác.

“Không có chuyện gì!” Mộ Dung Gấm còn muốn an ủi, nhẹ nhàng đẩy Lạc Anh Cách cách ra, lời vừa đến khóe miệng lại bị chặn ở cổ họng; Mộ Dung Gấm chưa bao giờ cảm thấy nước mắt là xinh đẹp, bởi vì nàng chưa bao giờ rơi lệ. Mà nàng nhìn thấy nước mắt, không khỏi là hướng nàng cầu xin tha thứ, hoặc là khóc lóc kể lể vô nghĩa. Nhưng trong chớp nhoáng này, nàng chưa bao giờ cảm thấy nước mắt đẹp đến vậy.

Trên gương mặt trắng nõn như ngọc của hần, hai giọt nước mắt chảy xuống, lưu lại hai vết nước nhàn nhạt. Hai mắt hần hàm chứa mê hoặc, nóng nảy khẩn cấp nhìn nàng, chỉ sợ một khắc sau liền biến mất. Tâm, như có gì đó đập vào, thế giới đóng băng sụp đổ!

Lạc Anh Cách nhìn Mộ Dung Gấm, trên mặt tất cả đều là sợ hãi nóng nảy chưa thôi lui, còn có một tia mất mà được, vui mừng mà luống cuống: “Thiên Y Thần Điển không phải bất luận kẻ nào cũng có thể lật xem, nó cần chính là y thuật tuyệt đối, còn cần một thân thể tinh khiết tuyệt đối, linh hồn tinh khiết không tạp niệm! Quan trọng nhất là, nó cần máu để vương mở phong ấn, nếu không người mở ra sẽ bị cắn nuốt, biết thành người chết đấy!”

Mộ Dung Gấm cảm lên Y Điển thiếu chút nữa bay ra ngoài, vô cùng ‘vô tội’ nhìn Lạc Anh Cách: “Nhưng ta bắt nó mở ra...”

Lạc Anh Cách: “.....”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Sủng: Tà Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 54: Đồng mệnh cổ

“Từ dương thảo, liên thiên chi, bảo liên đăng, hoàn hồn thảo, xích yêu đan...” Mộ Dung Gấm mở Y Điển ra, càng xem sắc mặt càng khó coi, bây giờ mới biết kiến thức của mình có nhiều nông cạn như thế nào. Ít nhất trên này viết, cô gần như chưa từng biết dù chỉ một tên, ai tới nói cho biết đây là được thảo sao?

Lạc Anh Cách buồn cười nhìn nàng, giải thích: “Những điều Thiên y Thần Điển ghi hiển nhiên sẽ không phải là được vật bình thường, phía trên này những thứ đơn giản nhất cũng là trân bảo hiếm thấy trên đại lục này, về phần những thứ khác, sợ rằng căn bản không có người nghe qua, cho nên nàng sẽ không tìm được. Nàng cũng không cần quan tâm vì ta nữa, thuận theo tự nhiên là được rồi!”

Mộ Dung Gấm nghe vậy khép lại Y Điển, nhìn chăm chăm Lạc Anh Cách: “Điều này không liên quan đến định ước cùng Đông Phương Trạch, chỉ là ta muốn trị khỏi cho người, không hơn!”

Tâm Lạc Anh Cách ấm áp, giờ tay lên muốn chạm vào tay Mộ Dung Gấm, dừng giữa không trung, thấy nàng không có phản ứng, lúc này mới nhẹ nhàng phủ lên: “Cảm ơn!”

Mộ Dung Gấm cảm thấy trên tay ấm áp, sững sờ nhìn bàn tay đặt trên tay mình, không tính là lớn, nhưng thật ấm áp: “Bây giờ nói cảm ơn còn quá sớm, chờ ta trị khỏi cho người rồi hãy nói!”

Trong rừng trúc cách đó không xa, Dương Hạo ‘lạnh run’ cợ Dương Phong bên cạnh, liếc nhìn cái vị đế vương toàn thân lãnh khí bộc phát, nhỏ giọng nói thầm: “Chủ tử là đang bị kích thích hả? Không nhìn nổi người ta thân thiết, mình lại không muốn đi ra ngoài, một mình ở chỗ này tức giận rét run, đây không phải là chúng ta phải chịu khổ hay sao?”

Dương Phong liếc hần một cái: “Không muốn chết liền ngậm cái miệng thú của người vào ngay!”

Dương Hạo ‘phần nộ’ rút cổ về, xoay người đi tìm đồng minh khác, gần như là ngưỡng mộ nhìn Bạch Sơn: “Ai! Người không phải có một sự đệ ở đây sao? Đã đến cửa rồi, có muốn đi chào hỏi một chút không?”

điễn * đàn * lê * qđ * úy * đđôn

Bạch Sơn yên lặng nhìn hần một cái, sau đó dời đi.....

Dương Hạo: “.....”

Dương Hạo bị thương nhìn trái nhìn phải, cuối cùng chỉ có thể trở về ổ của mình, tiếp tục chịu băng son hành hạ. Cũng trong nháy mắt này, mấy tiếng hô đồng thời vang lên: “Cầm nhĩ!”

“Tiểu thư!”

“Mộ Dung tiểu thư!”

Ở nơi Mộ Dung Gấm và Lạc Anh Cách đang đứng, Mộ Dung Gấm đột nhiên phun ra một ngụm máu, thân thể vô lực ngã nhào xuống đất. Đường Trúc sợ hãi nhào tới, nhưng lại chậm một bước, một bóng dáng màu đen đã tiếp được Mộ Dung Gấm, thuận thế ôm kiểu công chúa ôm nàng vào trong ngực, mà giờ khắc này Mộ Dung Gấm đã ngất đi rồi.

Hai người nhìn nhau, hai khuôn mặt giống nhau như đúc, phong cách bất đồng, nhưng khí thế cường đại giống nhau đến mức không thể bỏ qua. Mà lúc này Bạch Vân mới cả kinh: “Nguy rồi!”

Quả nhiên, Đường Trúc và Đông Phương Nhuận khiếp sợ nhìn hai người, không dám tin tưởng lại có hai người giống nhau như đúc, một là Sở hoàng, một là trang chủ Lạc Anh Sơn Lạc Anh Cách, lại... giống nhau như đúc. Rốt cuộc, Đường Trúc hiểu vì sao Bạch Vân sống chết không để cho nàng tới, chính là không muốn bọn họ phát hiện ra bí mật này.

Đông Phương Nhuận há mồm muốn kêu lên, nhưng Sở Dạ đã mở miệng trước: “Còn không qua đây!”

Gọi dĩ nhiên là gọi bạch vân biết y thuật. Bạch Vân gần như là lăn bò tới được, ý bảo Sở Dạ ôm Mộ Dung Gấm vào một gian phòng bằng trúc bên cạnh, mình lập tức đi theo vào chẩn mạch. Bên ngoài mọi người nóng nảy chờ đợi, chỉ chốc lát sau Bạch Vân lộ ra vẻ mặt không dám tin: “Lại là... Đồng mệnh cô sống chết có nhau!”

“Ai hạ cổ nàng?”

Bạch Vân lập bập nói: “Mẫu cổ ở trên người nàng, nếu như không làm, chính nàng là người hạ...” Nói xong lời cuối cùng chính hấn cũng cảm thấy không nói được nữa. Đồng mệnh sống chết, nói cách khác chính là gắn chặt sinh mạng của hai người với nhau, người sinh, ta sinh, người chết, ta chết! Rốt cuộc tình cảm như thế nào, mới có thể làm cho nàng hạ cổ độc trên người mình.

Mà Đường Trúc nghe vậy kinh hãi: “Nhất định là tướng quân đã xảy ra chuyện!”

“Chẳng lẽ nàng đặt tử cổ ở trên người Mộ Dung tướng quân?” Bạch Vân kinh ngạc, vốn nghĩ rằng là người Mộ Dung Gấm yêu, hấn vẫn còn nghi ngờ, tại sao đột nhiên lại biến thành phụ thân?

Đường Trúc mặt không biểu cảm gật đầu: “Lần trước tướng quân bị thương ở khu vực săn bắn, tiểu thư cực kỳ lo lắng, nàng nhất định là vị muốn biết được an nguy của tướng quân, mới tự mình hạ cổ độc!”

Nghe vậy, tất cả mọi người trong phòng đều trầm mặc, sợ rằng không ai có thể biết được phần tình cảm này của Mộ Dung Gấm rốt cuộc từ đâu mà đến, nữ nhi lo lắng phụ thân, nhưng mà hơi quá mức khoa trương!

Sở Dạ thâm tình nhìn Mộ Dung Gấm một cái, xoay người đi ra cửa, mà Lạc Anh Cách cũng đi theo.

“Rốt cuộc lại gặp mặt!” Sở Dạ đưa lưng về phía Lạc Anh Cách, tiếng nói tựa như than thở, nhưng lại có thể nghe ra được sự bất đắc dĩ, như không tình nguyện gặp mặt.

Lạc Anh Cách đi tới, sau một khắc lại cau mày, phát tay sai Bạch Vân đẩy xe lăn tới, ngồi xuống, lúc này mới trả lời Sở Dạ: “Ta cho là ngươi sẽ không đặt chân vào Lạc Anh sơn trang nữa, là bởi vì nàng sao?”

Sở Dạ chấp tay sau lưng, mắt đen phát sáng nhìn không trung, cảm xúc lạnh lùng: “Su phụ đã từng nó, giữa ta và ngươi chỉ có thể sống một, cho nên ta không hi vọng nàng cứu ngươi!”

Lạc Anh Cách nhìn phía trước, mặc dù ngồi nên thấp hơn Sở Dạ một khoảng, nhưng giờ phút này hấn cũng không cảm giác mình yếu thế. Ngược lại, hấn cảm thấy vô cùng thỏa mãn: “Hình như là không được, trừ phi hiện tại ngươi giết ta, nếu không nàng sẽ không buông ta!”

diễn * đẽ àn * lê * qe uy * đ3ôn

Nghe vậy, Sở Dạ tức giận nằng ở trong lòng, trên mặt bình tĩnh, nhưng bàn tay nắm chặt sau lưng đã bán đứng tâm tình của hấn. Tự chủ và kiêu ngạo của hấn thiếu chút nữa là đã mất, Mộ Dung Gấm nữ nhân đáng chết này. Hấn tuyên người khác nàng không nóng không giận, hấn trở về nước Sở nàng cũng không có chút phản ứng. Trước khi đi tìm nàng, nàng lại chơi trò mất tích, thật vất vả mới tìm được tin tức của nàng, nàng lại chạy tới nơi này. Chờ hấn tức giận chạy tới, lại nhìn thấy nàng thống đồng cấu kết với Lạc Anh Cách, nữ nhân đang bất tỉnh này, có ý muốn tức chết hấn đây mà!

Lửa giận hừng hực đốt, Sở Dạ cũng không bình tĩnh được nữa, hiện tại hấn hận không thể lật giường xử tử hình Mộ Dung Gấm tại chỗ. Đợi đến khi nàng trở thành nữ nhân của mình rồi, xem nàng còn dám không để ý đến hấn không. Vốn nghĩ như vậy, nhưng khi nhìn bộ dạng nàng không còn sức sống, hiện tại hấn loại trừ lửa giận, chỉ còn có đau lòng.

Mà giờ phút này hấn nhìn bộ dạng ‘đắc chí’ của Lạc Anh Cách, càng thêm hận nghiêng răng nghiêng lợi, hận nhất chính là người này lại còn có khuôn mặt giống y đúc với mình. Nhưng trong thâm tâm hấn còn hi vọng Mộ Dung Gấm vì khuôn mặt này mới đồng ý trị liệu cho Lạc Anh Cách. Dĩ nhiên, chuyện

này cũng chỉ có thể là suy nghĩ tốt đẹp của hắn mà thôi..... (' ▽ ') !

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Sủng: Tà Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 55: Đối tượng

Trong phòng trúc, khi Mộ Dung Gấm đột nhiên ngồi dậy, Dương Hạo ngồi cạnh giữ bên cạnh bị sợ đến thiếu chút nữa thì nhảy lên, thiếu chút nữa cho là xác chết vùng dậy!

Mộ Dung Gấm lạnh lùng quét hoàn cảnh xung quanh, cuối cùng rơi vào trên người Dương Hạo, khẽ cau mày: “Người là ai?”

Dương Hạo:

Hắn thừa nhận hắn tồn tại cảm giác rất đẹp, nhưng là, hắn nhớ mình hình như đã gặp qua nàng. Ngay cả khi không nói tên cho nàng biết, nhưng không thể nào không có chút ấn tượng chứ? Chẳng lẽ hắn làm người quá thất bại?

Mộ Dung Gấm thấy hắn không nói lời nào, cau mày muốn xuống giường, lúc này Dương Hạo mới phục hồi tinh thần ngăn lại: “Mộ Dung tiểu thư, hiện tại thân thể người còn chưa khỏe, vẫn nên nghỉ ngơi thì tốt hơn! Ta lập tức bẩm báo chủ tử nhà ta, khẳng định hắn đang lo lắng gần chết!”

“Đợi đã nào...!” Mộ Dung Gấm nhập cảm chộp được từ ngữ: “Chủ tử của người là ai?”

“Tiểu thư đã gặp ở Vân Đô!”

“Sở Dạ?”

“Tiểu thư đã đoán đúng, chủ tử lo lắng cho tiểu thư, cho nên mới chạy từ Sở quốc đến. Không nghĩ lại nhìn thấy người té xỉu, vẫn là chủ tử nhà ta tiếp được người!” Dương Hạo khắp khỏi vui mừng nói, giống như muốn Mộ Dung Gấm biết chủ tử nhà hắn tốt, tốt nhất là lập tức tu thành chính quả, như vậy hắn cũng không cần ngày ngày có chủ tử băng son!

Đắm chìm trong ý tưởng tốt đẹp của bản thân nên hắn không phát hiện ra, ánh mắt của Mộ Dung Gấm trở nên thâm trầm, sau đó phía sau đau đớn, trước mắt tối đen như mực, cứ như vậy mơ mơ màng màng ngất đi...

Mộ Dung Gấm nhảy từ cửa sổ ra ngoài, liếc nhìn Bạch Vân, một tay lôi kéo hắn: “Đường Trúc ở đâu?”

Bạch Vân kinh ngạc Mộ Dung Gấm lại tỉnh lại nhanh như vậy, vốn còn muốn hỏi chuyện đồng mệnh cổ, lại không nghĩ tới nàng hỏi trước: “Ta vừa mới đưa Đường Trúc đi ra ngoài, nơi này có mê trận, bỏ câu đưa tin không bay vào được, nàng ra ngoài thu thập thông tin!”

Nghe vậy, Mộ Dung Gấm không nói lời nào, xách theo hắn bay đi: “Hiện tại đưa ta ra ngoài!”

“À?” Bạch Vân hoàn toàn bị Mộ Dung Gấm làm cho hồ đồ: “Không phải hiện tại người cần dưỡng thương cho tốt hay sao? Người bị cô độc cần trả, cần phải điều dưỡng cho thật tốt nha!”

◇◆◆◆◇

Mộ Dung Gấm ghét bỏ liếc hắn một cái: “Đừng nói nhảm!”

Bạch Vân im lặng, cuối cùng bị Mộ Dung Gấm xách tới bìa rừng, bắt đắc dĩ đành mang nàng ra ngoài.

Đường Trúc mới nhận được tin bỏ câu đưa thư đã thấy Mộ Dung Gấm ra ngoài, vui mừng nghênh đón: “Tiểu thư, người đã tỉnh!”

“Trong thư nói thế nào?”

“Man tộc náo động, tên bắn thẳng tới trướng ngực tướng quân. Mặc dù nguy hiểm, nhưng quân y đã cấp cứu kịp thời, tạm thời không nguy hiểm tới tính mạng!”

“Đi! Lập tức đi tới doanh trại!”

“Nhưng Đồng Phụng Nhuận thì sao?”

Mộ Dung Gấm lạnh lùng thoáng nhìn: “Để hắn tự mình trở về!” Xoay người nói với Bạch Vân: “Giúp ta chuyển cáo một câu cho Lạc Anh Cách, phải sống chờ ta!”

Dứt lời, cùng Đường Trúc vận công bay về phía trước. Bạch Vân lời đến khỏe miệng cứng đờ, chỉ có thể bắt đắc dĩ nhìn họ rời đi. Bóng dáng màu đen như gió lốc bay ra ngoài, nhìn nơi đó trống rỗng, dung mạo tuấn mỹ như thần tiên lạnh như kết băng, đôi mắt đen như mực nổi lên mưa to gió lớn, hai quai đấm nắm chặt, xương kêu rắc rắc. Nhưng đó chỉ là trong chớp lát, rất nhanh liền tỉnh táo lại, gương mặt lạnh lùng trầm ổn, giống như vừa rồi chỉ là ảo giác. Nhìn chăm chăm nơi phương xa, Sở Dạ tà tà cười một tiếng: “Mặc kệ nạng chạy tới nơi nào, cô vương nhất định sẽ bắt được nạng!”

Liên tiếp chạy trong năm ngày, chỉ lát nữa là đã tới quân doanh, một tin tức từ đề đô truyền tới, Mộ Dung Gấm không ngừng siết chặt thư trong tay, cuối cùng đột nhiên quay đầu ngựa lại: “Trở về đề đô!”

Hai người không dừng lại nghỉ đêm giục ngựa chạy như điên, dọc theo đường đi đã làm chết không biết bao nhiêu con ngựa, nhưng cũng gần hai mươi ngày sau mới chạy tới đề đô.

“Tiểu thư!” Thấy gò má gầy gò của Mộ Dung Gấm, lại tái nhợt vô cùng, Mộc Hương thiếu chút nữa bật khóc, làm sao tiểu thư lại mệt mỏi thành ra như vậy chứ?

Mộ Dung Gấm không kịp nói gì khác, lập tức sai một thị vệ: “Đi mời Đông Phương Trạch!”

Người nọ phản ứng chậm một nhịp, mới hiểu được nạng nói đến thái tử, lúc này mới lập tức lĩnh mệnh chạy đi!

Mộ Dung Gấm vừa mới đi vào trong cửa phủ, đã thấy được rất nhiều người đã chờ ở đó, khuôn mặt sốt ruột, hiển nhiên cũng là nghe nói biên quan gặp chuyện. Mộ Dung Gấm lấy hơi, định thần nói: “Các người giải tán đi! Tướng quân không có việc gì, nhất định sẽ không!”

Lúc này mọi người mới thoáng an tâm, muốn nói gì đó, lại thấy Mộ Dung Gấm đã xoay người vào nhà chính, chỉ đành thôi!

“Tiểu thư, hai ngày nay cực kỳ rung chuyển, chuyện tướng quân bị thương đã truyền khắp đề đô, tất cả mọi người đều truyền nhau, thậm chí có người nói tướng quân sẽ không còn sống bao nhiêu năm nữa. Mà trong triều cũng đã thương lượng chuyện đổi tướng, hai ngày này mấy phái trong triều đã đề cử mấy người, vì thế tranh giành bể đầu chảy máu!”

Mộ Dung Gấm trầm ngâm không nói, chính vì chuyện này nạng mới chạy về từ biên quan, ngay cả nạng có hồi thiên thuật, cũng không thể trong thời gian ngắn khiến Mộ Dung Chính khôi phục như trước. Huống chi nếu như trong triều có ý đổi tướng, nhất định sẽ bị người có lòng tranh đoạt một phen, ngụ ý lấy chuyện Mộ Dung Chính bị thương là chuyện trọng đại, đến lúc đó nhất định sẽ có người vào trong quân đội Mộ Dung thả người. Như vậy quân đội Mộ Dung nhất định sẽ từng chút từng chút bị tan rã, thậm chí sẽ mất đi quyền khống chế.

Mà Đông Phương Khải kia mặc dù trọng dụng nhà Mộ Dung, nhưng mà có sợ hãi đối với nhà Mộ Dung tay cầm trăm vạn đại quân. Từ xưa đến nay để vương sợ nhất thân tử cầm binh đề cao thân phận, uy hiếp long ý của hắn, biện pháp tốt nhất chính là để cho hai hổ đánh nhau, như vậy hắn mới có thể thoải mái.

Nàng không quan tâm quân quyền, nhưng quân Mộ Dung đối với Mộ Dung Chính không chỉ là quân quyền, còn là một đám huynh đệ vào sinh ra tử, một đám người thân, nếu chỉ là hư danh, khẳng định hắn sẽ đau lòng. Vì thế, nạng tuyệt đối sẽ không để triều đình đổi tướng!

“Tiểu thư, thái tử đến!”

Mộ Dung Gấm xoay người, Đông Phương Trạch sắc mặt có chút mệt mỏi, xem ra mấy ngày nay hắn cũng không dễ dàng: “Trong triều như thế nào?”

Đông Phương Trạch lắc đầu: “Hiện tại trong triều vì đổi tướng mà tranh liệt vô cùng, lão nhị, lão tam đều muốn đề cho người của mình tiếp quản, dù sao cũng là quân đội trăm vạn người kinh sợ một phương, ai cũng muốn có!”

diễn * đề * àn * lê * q * uy * đ * ôn

“Mặc dù phụ thân bị thương, nhưng sao tới mức cần phải đổi soái? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“Tin tức từ biên quan truyền đến, lại bị người có lòng thay đổi, nói tướng quân trọng thương hôn mê bất tỉnh, hơn nữa không còn sống bao lâu, cho nên phụ hoàng mới không thể không đổi tướng, nhưng hiện tại vẫn còn chưa quyết định!”

Mộ Dung Gấm trầm ngâm, nhà Mộ Dung nhân khẩu mỏng manh, trong triều không có người nào, hôm nay muốn tìm người thay đổi cục diện cũng không có, chẳng lẽ phải thuận theo ý trời hay sao?

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Sủng: Tà Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Quyển 1 - Chương 56: Đêm hôm trước

Liên tiếp ba ngày, Mộ Dung Gấm ngồi ở bên trong phủ không động, tin tức từ biên quan truyền đến một lần, mặc dù không phải là tin tốt, nhưng Mộ Dung Chính đã không có gì đáng ngại nữa, trước mắt Mộ Dung Gấm coi như bảo trì bình thân.

Đông Phương Trạch lần nữa tới phủ Mộ Dung, vẻ mặt có chút nặng nề: “Mấy ngày nay bốn phía cải cộ không ngừng nghỉ, ai cũng không muốn thối lui, dưới lệnh của hoàng thượng, cái phe đều lấy phương thức tỷ thí quyết thắng thua, người chiến thắng mới có thể thống lĩnh đội quân Mộ Dung!”

“Người chiến thắng?” Mộ Dung Gấm cười lạnh: “Quân nhà Mộ Dung từ lúc chỉ có năm vạn quân trở thành đội quân trăm vạn người như bây giờ, bỏ ra bao nhiêu máu cùng mồ hôi, hiện tại lại bị một người chiến thắng trong trận tỷ thí mà có quyền thống trị, thật nực cười!”

Tất nhiên Đông Phương Trạch biết nàng không thoải mái, cũng không ai ủi, chỉ nói: “Hoàng thượng suy tính đến quân công (công trạng) của nhà Mộ Dung, chủ tướng quân Mộ Dung vẫn do Mộ Dung tướng quân đảm nhiệm, cho nên sẽ chỉ phái đi một phó tướng quân. Dù sao vị trí chủ tướng trong lòng quân, hoàng thượng cũng không thể nào tùy tiện dao động!”

Mộ Dung Gấm trầm mặc, hoàng thượng nhìn như là lui một bước, nhưng cũng chỉ là hạ một cái bậc thang cho nhà Mộ Dung, cũng có thể nói là nhà Mộ Dung không cách nào cự tuyệt. Bỏ nhiệm phó tướng không phải là đổi tướng, Mộ Dung Chính làm sao có thể cự tuyệt? Nhưng từ một phó tướng thăng là tướng quân, thật ra chẳng qua là cứ như vậy mà bước một bước. Tiến vào quân Mộ Dung hiển nhiên sẽ không hiền lành gì, vì binh quyền nhà Mộ Dung, làm sao có thể cam nguyện là phó tướng? Nói cách khác, vị trí phó tướng này chính là giấu một đầu rắn độc, tùy thời có thể mở cái miệng của nó, nuốt trọn quân Mộ Dung!

Đông Phương Trạch không biết suy nghĩ của Mộ Dung Gấm, nhất thời lại nói: “Hoàng thượng đã hạ chỉ, mệnh cho tuần phủ Nam Châu tự mình hộ tống tướng quân Mộ Dung hồi triều, thái tử từ nửa tháng trước đã phải đi rồi, lần này cũng đi theo mấy vị, nhìn ra được là hoàng thượng vẫn xem trọng tướng quân Mộ Dung!”

diễn * đề * án * lê * q * úy * đ * ôn

“Tướng quân cách quân doanh, phó tướng không phải là tương đương với tướng quân sao? Cũng chỉ là một cách gọi mà thôi!” Mộ Dung Gấm lạnh lùng nói.

Nét nhu hòa trên gương mặt tuần phủ của Đông Phương Trạch tràn đầy bất đắc dĩ: “Nhưng hiện tại chuyện đã được định, ngay cả ta là thái tử, nhưng cũng bó tay hết cách!”

“Chẳng lẽ bên ngoài không có người?”

Nghe vậy, Đông Phương Trạch lắc đầu một cái: “Có, cũng có thể nói không có!”

“Người phái ta, hơn phân nửa là văn thần, mà võ tướng chính là nhất mạch của Tôn gia. Tôn gia từng có hai vị tướng quân, khi không có chiến tranh liền lưu lại triều đình. Mặc dù trông coi một đội quân, nhưng hai người này không có quân quyền chân chính, hôm nay có cơ hội này, dĩ nhiên họ sẽ không bỏ qua!”

Mộ Dung Gấm nhíu mày, thay hán nói tiếp: “Trước đây không lâu ngoài mới phế thái tử phi, hôm nay trên mặt Tôn gia vẫn theo ngoài, nhưng trong lòng đã có ngăn cách, không còn hoàn toàn thần phục. Cho nên có, nhưng cũng như không!”

“Mà Tôn gia mất thấy thái tử phi bị phế, tự nhiên sẽ không hận ngoài, như vậy ta sẽ là ‘đầu sỏ gây nên’ chuyện thái tử phi bị phế, vì trả thù ta, một khi bọn họ lấy được quân quyền, như vậy có khả năng đây chính là ngày cuối của nhà Mộ Dung ta rồi!”

Đông Phương Trạch thở dài: “Mặc dù đã có cái khe, nhưng ta lại không dám đề cử người khác, như vậy không khác gì trực tiếp đẩy Tôn gia ra khỏi cửa nhà ta, đến lúc đó nhất định sẽ tăng thêm một kinh địch!”

Ánh mắt Mộ Dung Gấm lạnh lùng: “Thái tử điện hạ không có quên lời hứa đã đồng ý với ta chứ?”

Đông Phương Trạch không chút do dự gật đầu, hết sức chăm chú nói: “Chuyện ta đồng ý dĩ nhiên sẽ không thay đổi, nhưng hiện tại chuyện đó danh chính ngôn thuận, trừ phi tướng quân Mộ Dung đột nhiên tốt lên. Nếu không ta cũng không có cách nào ngăn cản. Dù sao trăm vạn đại quân ở biên quan, hơn nữa tộc man di vẫn còn nhìn chằm chằm, không biết lúc nào phát động công kích với quân ta, dù là ta cũng không thể không làm như vậy!”

Mộ Dung Gấm rũ mắt, âm thanh lãnh trầm: “Nếu để cho thái tử điện hạ đề cử một người thì sao?”

“Người nào?”

Mộ Dung Gấm ngược mắt, mắt sắc thoáng qua một hào quang màu tím, lạnh lẽo mà quý dị: “Mộ Dung Gấm!”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Sủng: Tà Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 - Chương 1: Tiểu cao triều, ba vạn bộc phát! Cầu xin

định thủ lĩnh! (1)

Giáo trưởng bộ binh

Hoàng thượng ra lệnh một tiếng, vốn Ngự lâm quân đang được huấn luyện lập tức vọt ra ngoài, đài cao được đỡ ở bốn phía, ở giữa có một lối đài cao hai mét, bên cạnh còn có một bàn cát khoảng mười thước vuông, cát ở phía trên đó vẽ ra một bản đồ, còn cắm quân kỳ khác màu, xem ra chẳng những là muốn thử võ công, mà còn phải kiểm tra mưu kế chiến lược.

Tham gia tranh đoạt tổng cộng có năm người, Tôn gia có hai vị, Tôn Xa và Tôn Cường, trong đó một vị hiện tại đang đảm nhiệm chức binh bộ thị lang, mặc dù chỉ là thị lang, nhưng binh bộ thượng thư Tư Đồ Gia cũng không có bao nhiêu thực quyền, hoàn toàn dựa vào thái tử năng đỡ, cho nên địa vị của hắn ở binh bộ cũng rất cao.

Đông Phương Thực hiển nhiên cũng không cam chịu rơi ở phía sau, phái tới một hán tử thoát nhìn thân thể cường tráng, hán tử kia cao gần hai thước, thân thể to lớn hùng tráng, giống như cả một ngọn núi, đôi tay giơ lên một đôi búa sắt, búa sắt rơi xuống lập tức tạo thành hai hố sâu ở trên mặt đất, hiển nhiên là thành thực, sức nặng như vậy, cũng đủ đập người thành thịt vụn.

Cuối cùng là Đông Phương Triệt, những phái khác đều phái người tới, nhưng hắn lại tự mình ra tay. Nhưng cũng khó trách, chỗ dựa phía sau hắn chính là thái phó Tùy gia, môn hạ môn khách ngàn vạn người, nhưng phần nhiều lại là văn nhân mực sĩ (người viết văn, cầm bút), đề xuất chủ ý còn có thể, nhưng tranh tài ở đấu trường thì lại không có biện pháp. Mà Đông Phương Triệt tập võ từ nhỏ, võ công có thể nói là tốt nhất trong đám hoàng tử vương gia, hơn nữa cũng cực kỳ thông minh, cho nên mới có thể tranh đấu cùng với thái tử Đông Phương Trạch/

Hơn nữa Đông Phương Triệt vẫn luôn nhân phú, cũng không có chức vụ trong người, hôm nay ra ngoài đảm nhiệm chức vụ này hoàng thượng cũng sẽ không nói gì. Hơn nữa hắn vẫn vô song toàn, mọi mặt đều vô cùng xuất chúng, dĩ nhiên là lựa chọn tốt nhất ở đây. Cho nên những người khác khi nhìn thấy Đông Phương Triệt sắc mặt cũng có chút khó coi.

“Hoàng thượng giá lâm!” Một tiếng hô to, Đông Phương Khải một thân hoàng bào mang theo văn võ bá quan từ bên ngoài đi vào.

“Ngô hoàng vạn tuế!”

Đông Phương Khải hài lòng nhìn nơi này một chút, được thái giám dắt đi lên đài cao, vung vạt áo ngồi xuống: “Các khanh bình thân!”

“Tạ hoàng thượng!”

Đông Phương Khải nhìn những người ở phía dưới, sau đó nhìn Đông Phương Thực ngồi ở chỗ ngồi của hoàng tử, không khỏi nhíu mày: “Làm sao hôm nay thái tử không tới?”

Dứt lời, lập tức có người ở bên ngoài la lên: “Thái tử tới!”

Mọi người đưa mắt nhìn qua, rất nhanh nhìn thấy Đông Phương Trạch một thân hoàng bào đi vào, sắc mặt hắn ôn hòa như ngọc, ít đi một chút bẽn lẽn và uy nghi để vương của Đông Phương Khải, nhiều hơn chút thân thiện khiêm nhường. Chờ đến khi hắn đi vào, ánh mắt mọi người lại chuyển qua phía sau hắn, người đi theo hắn một thân áo choàng đen nhánh, vóc dáng thoát nhìn rất nhỏ nhắn, bởi vì áo choàng bọc, cho nên không nhìn ra bộ dáng của hắn.

“Nhi thần tham kiến phụ hoàng!” Đông Phương Trạch quỳ một chân trên đất hành lễ, mà người bên cạnh hắn cũng quỳ xuống, nhưng không nói một chữ.

Đông Phương Khải nghi ngờ: “Thái tử, người này là?”

Đông Phương Trạch ngẩng đầu: “Phụ hoàng, nhi thần biết phụ hoàng vì chuyện Mộ Dung tướng quân bị thương nên nóng lòng tìm kiếm anh tài, nhi thần bởi vì trọng trách thái tử không thể tự mình chia sẻ cùng phụ hoàng, thực sự cảm thấy bất hiểu, cho nên nhi thần nghĩ đề cử một vị mưu sĩ tham gia lần thí này, hi vọng phụ hoàng ân chuẩn!”

“Một lòng hiếu tâm của thái tử, trăm vô cùng vui mừng, nhưng sao vị mưu sĩ này lại không vén áo choàng lên, cho mọi người nhìn thấy hình dáng?”

Đông Phương Trạch chấp tay nói: “Phụ hoàng, đây là nhi thần dành một phần kính lễ cho phụ hoàng. Phụ hoàng đồng ý cho hắn tỵ thí, khi đã nhận định hiến dâng tính mạng cho phụ hoàng, tự nhiên hắn sẽ cho phụ hoàng thấy diện mạo thật của hắn. Nhi thần bảo đảm, phụ hoàng tuyệt đối sẽ thất kinh.

“...”

“Hả?” Đông Phương Khải nghiễm nhiên không tin: “Thái tử tin tưởng hắn có thể đánh bại năm vị ở đây? Thậm chí chiến thắng Khánh Vương?”

“...”

Đông Phương Trạch khiêm nhường cười một tiếng: “Điều này nhi thần không có bằng chứng chắc chắn, nhưng nhi thần biết chờ sau khi năng lực của hắn được thể hiện ra, nhất định phụ hoàng sẽ vô cùng thưởng thức, ngay cả khi lần này không đoạt được vòng nguyệt quế, nhưng anh tài như vậy, phụ hoàng chỉ dùng người mình biết, tuyệt đối sẽ không bỏ qua!”

“Ha ha ha ha!” Nghe vậy, tâm rỗng Đông Phương Khải cực kỳ vui mừng, vốn bầu không khí ngột ngạt trở nên hài hòa hơn nhiều, nhìn kỹ mưu sĩ áo

choàng đen một lượt, vung tay lên : “Bắt đầu đi!”

Một lê quan đi lên đài cao, cất cao giọng nói : “Lân tỷ thí này chia làm hai phần, đầu tiên là tỷ võ, từ sáu vị tìm ra một vị võ công cao cường nhất làm quán quân, thứ hai là văn đấu, lấy bàn cát làm chiến trường, hoàng thượng ra đề mục hai bên tiến hành giao chiến, người thắng vòng thứ nhất tiếp nhận khiêu chiến của người thứ hai, cứ tiếp tục như vậy, cuối cùng vị nhân tài còn lại coi như là đoạt giải quán quân ! Nếu là hai lần đều đoạt vô địch, mới có thể đảm nhiệm chức vụ phó tướng !”

“Bắt đầu!”

“Vòng thứ nhất, nhị công tử của Hàn quốc công phủ, Hàn Anh đấu với thị lang Tôn Xa”

Hai người từ hai bên đi lên lôi đài, Tôn Xa mặt chữ quốc (国), một thân chính khí, nhìn cũng có phong phạm tướng quân, hần chấp tay thi lễ với Hàn Anh : “Hàn huynh, xin mời!”

Hàn Anh lấy một cái quạt ra lắc mấy cái, vẻ mặt ngoài cười nhưng trong lòng không cười kéo kéo đôi môi : “Xin mời !”

Dứt lời, hai người đồng loạt đánh tới, Tôn Xa dùng đại đao, chuôi đao dài hơn so với đao bình thường nhưng ngắn hơn so với đao của Quan công, thân đao dài ba thước có thừa, vũ động uy vũ sinh uy, khí phách vô cùng. Hàn Anh cười khẩy, nhảy lên một cái, mũi chân đặt lên trên đao của Tôn Xa, rất nhanh phi thân nhảy một cái, cả người nhanh chóng lui về phía sau, trực tiếp rơi trên cọc gỗ bên cạnh lôi đài, mũi chân chạm đất, chỉ chạm không tới một tấc đất, có thể thấy được khinh công cao như thế nào.

Tôn Xa thấy hần không lo lắng, cảm thấy bị lừa dối, trong lòng giận dữ, động tác trên tay càng nhanh thêm, nhanh chóng cầm đao xông tới, một đao hung hăng chặt xuống, cọc gỗ lôi đài nhanh chóng bị chém thành hai nửa, ngay cả lôi đài cũng bị thủng một lỗ. Đáng tiếc ngay trong nháy mắt đó Hàn Anh đã bay ra khỏi rồi rơi vào sau lưng Tôn Xa, khi hần còn chưa hồi hồn, đột nhiên vỗ lên lưng hần. Tôn Xa không né kịp, đành chịu một chương, cả người ngã lên trên mặt đất, ngã gục, thân thể động hai cái, không bò dậy nổi.

Hàn Anh thu quạt lại chấp tay nghi thức xã giao : “Đa tạ !”

“Ván kế tiếp, Hàn Anh đấu với Mông Trọng!”

Hần từ hai tay cầm chùy thật nhanh đi tới, hai búa sắt kéo trên mặt đất, trực tiếp lưu lại hai dấu vết thật sâu. Mộ Dung Gấm, cũng chính là người mặc áo choàng đen ngồi ở bên cạnh Đông Phương Trạch, nàng xuyên qua khe hở của áo choàng nhìn tình huống bên ngoài, cuối cùng đưa mắt rơi vào lên Tôn Xa bị mang xuống, cười lạnh : “Đây mới chính là giết người vô hình, sợ rằng Tôn gia mất một vị anh tài rồi !”

Đông Phương Trạch nghe vậy kỳ quái nhìn sang : “Chuyện gì xảy ra ?”

Mộ Dung Gấm kéo kéo ống tay áo che phủ nghiêm cẩn mình một chút, lúc này mới nói : “Võ công Hàn Anh luyện rất kỳ quái, trên người hần tràn đầy tà khí, hơn nữa nội lực hần băng, có thể thấy được võ công âm tà. Mặc dù ta không nhìn ra môn phái gì, nhưng cũng biết tính chất, mặc dù vừa rồi một chương kia hần đánh Tôn Xa không nặng, nhưng Tôn Xa lập tức lên con sóc nằm trên đất không thể cử động, nếu như ta không làm, lực phủ ngũ tạng của Tôn Xa bị khí lạnh đông cứng lại, ngay cả mệnh bây giờ, đợi đến khi trở lại Tôn gia, chờ hần chính là nội tạng kết băng mà chết !”

“Nghiêm trọng như thế ư?” Đông Phương Trạch không nhịn được nhăn mày lại. Mặc dù Tôn gia có khoảng cách với hần, nhưng ít nhất hiện tại Tôn gia cũng là thế lực nổi trên mặt của hần, nếu như họ tổn thất, hần cũng có tổn thất.

Mộ Dung Gấm cười khê : “Người còn mong đợi Tôn gia !”

“Dù sao bọn họ cũng là thế lực của ta, nếu có tổn thất, sẽ có vài người phách lối, sẽ ảnh hưởng tới địa vị của ta!”

Mộ Dung Gấm cười khê không nói, Đông Phương Trạch cũng không muốn nhiều lời, nhìn về phía hai người trên đài cao : “Người nói ai sẽ thắng ?”

Mộ Dung Gấm liếc nhìn, lại buông tròn mắt xuống : “Người nọ không phải là đối thủ của Hàn Anh !”

“Vậy sao?” Đông Phương Trạch cười khê, cũng không nói nữa.

Mà trên đài cao, đứng như Mộ Dung Gấm nói, mặc dù võ công Mông Trọng vô cùng cao, nhưng tinh xảo chưa đủ. Mà võ công Hàn Anh cực cao, tên lỗ mãng này làm sao có thể là đối thủ của hần? Trong vòng mười chiêu đã bị đánh ra ngoài, cả lôi đài cũng bởi vì khí cường đại của hần làm tổn thất một phần ba !

Lê quan run run rẩy rẩy đi lên : “Hàn Anh đấu với Tôn Cường!”

Trong khi Tôn Cường nổi giận đứng đứng chuẩn bị đi lên, một lão giả lớn tuổi đột nhiên kéo hần lại, dận dò bên tai Tôn Cường mấy câu, sắc mặt Tôn Cường từ tức giận chuyển sang thù hận, trên trán gân xanh nổi lên, quý xuống đối với Đông Phương Trạch : “Khởi bẩm hoàng thượng, vì thần tự biết không phải là đối thủ của Hàn công tử, cho nên tự động bỏ cuộc !”

Nghe vậy, mọi người xôn xao, không ngờ lại có người bỏ cuộc.

Đông Phương Trạch cười một tiếng : “Xem ra Tôn Xa không chống đỡ được tới nhà !” Mộ Dung Gấm không nói !

Đông Phương Khai đầu tiên là sững sờ, nhưng cũng không làm khó hắn, phát tay cho đi xuống, nếu như nhìn kỹ còn có thể nhìn thấy hai tay của hắn cũng bắt đầu chảy máu, hiển nhiên là nóng giận bộc phát mà ra ! Vì huynh đệ tức giận đến mức đó, hiển nhiên là người có tình có nghĩa, nhưng không thể để cho mình chết, tạm thời nhịn xuống thù hận trong lòng, co được giãn được, hiển nhiên là một người biết thành đại sự ! Chỉ là, đáng tiếc hắn sinh ở Tồn gia !

Hiện tại trên đài cao cũng chỉ còn lại Hàn Anh, còn có Khánh Vương Đông Phương Triệt cùng với người thần bí áo choàng đen !

Lễ quan lau mồ hôi leo lên : “Hàn Anh đấu với.” Liếc nhìn Đông Phương Trạch bên này, cũng không biết xưng hô như thế nào !

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Sủng: Tà Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 2: Tiểu cao triều, ba vạn bộc phát! Cầu xin định thủ lĩnh! (2)

Lễ quan lau mồ hôi leo lên : “Hàn Anh đấu với.” Liếc nhìn Đông Phương Trạch bên này, cũng không biết xưng hô như thế nào !

Nhưng Đông Phương Triệt lại nhảy lên lễ đài trước, rút trường kiếm ra đứng chấp tay, hiên ngang mạnh mẽ, ngọc thụ lâm phong. Gương mặt hân hân sương lạnh sắc bén nhìn chăm chăm Hàn Anh : “Bổn vương đấu với Hàn nhị công tử.”

Lễ quan lần bỏ đi xuống, sắc mặt Hàn Anh hơi nặng nề : “Vương gia, xin mời !”

Dứt lời cũng không đợi Đông Phương Triệt ra tay đã ra chiêu trước, mà Đông Phương Triệt cũng bắt mắt, gần như ra tay cùng lúc. Hai người bay nhanh tới đánh với nhau, bóng kiếm không ngừng lóe lên trong ánh tà dương, hai người đánh đến khó mà phân biệt là ai với ai. Cây quạt của Hàn Anh được gấp lại như một chùy thủ, trên quạt còn giấu rất nhiều lưỡi dao tẩm độc sắc bén, mỗi một chiêu đều ẩn hiện những tia sáng xanh, kinh người vô cùng. Nhưng những chiêu nham hiểm này không thể đánh được lên người của Đông Phương Triệt.

Đông Phương Triệt vùng trường kiếm, kiếm khí giống như cầu vồng xẹt qua bầu trời, mỗi một kiếm là một phần mở rộng, chiêu thức khí phách nhưng không mất đi ư nhã, giống như người hân vậy.

Qua mười chiêu, Hàn anh thấy mình luôn không chiếm được thượng phong, cảm thấy tức giận, mắt nheo lại, một tay ở sau lưng âm thầm tụ chưởng, nhưng, trong nháy mắt trường kia sắp vung ra, Đông Phương Triệt phi thân, xoay hai vòng trên không trung, một chân mạnh mẽ đứng lên cổ của hắn, chân còn lại trực tiếp đá vào ngực Hàn Anh, một cước đá bay hắn. Ngay sau đó phi thân đuổi theo, bàn tay tung ra, bốn chưởng nhanh chóng đánh lên trên người Hàn Anh, trực tiếp làm cho hắn trọng thương rơi xuống đất, máu tươi chảy ra từ mũi miệng của Hàn Anh, muốn đứng cũng không đứng được !

“Khánh vương chiến thắng!”

“Khánh vương giỏi lắm !”

“Khánh vương...”

Tất cả mọi người đều hoan hô. Hàn quốc công thấy con trai thứ hai của mình bị trọng thương, không lo lắng, ngược lại chán ghét cau mày, kêu người khiêng hắn đi xuống, sau đó thần nhiên nhìn mọi người hoan hô, hiển nhiên là một người vô cùng lãnh huyết!

Đông Phương Khai trầm ngâm chốc lát, nhìn sang: “Thái tử, hiện tại còn vị cuối cùng rồi!”

Đông Phương Trạch liếc mắt nhìn Mộ Dung Gấm bên cạnh, Mộ Dung Gấm chớp mắt, khép lại áo choàng trên người, mũi chân điểm một cái, cả người bay trên không, vờn vàng rơi xuống đài cao, đối diện với Đông Phương Triệt. Nàng nhìn người đối diện, nhưng không hề lên tiếng!

Mà Đông Phương Nhuận mới chạy về để đồ không tới một ngày ở dưới đài nghi hoặc nhìn hai người trên đài cao. Hắn cảm giác người kia có chút quen thuộc, nhưng hắn không nhớ rõ môn hạ của thái tử có một vị mưu sĩ này?

Đông Phương Triệt thu kiếm ở sau lưng, lạnh lùng nhìn Mộ Dung Gấm: “Rốt cuộc các hạ là cao nhân phương nào, vì sao phải giấu đầu giấu đuôi, chẳng lẽ là người người khác không thể nhận ra sao?”

Mộ Dung Gấm không nói, chỉ giơ tay lên làm một động tác xin mời. Đông Phương Triệt hơi tức giận, nhưng rất nhanh khắc chế tâm tình của mình, trường kiếm run lên, nhanh chóng đâm qua. Mộ Dung Gấm kéo dài khoảng cách, giả dựng bình khí cách xa một trượng lại động, toàn bộ nhắm hướng Đông Phương Triệt đập tới. Đông Phương Triệt cả kinh, nhanh chóng dùng công kích lại xoay người tránh né. Mộ Dung Gấm nhân cơ hội này rút một cây mộc côn (gậy gỗ) lẩn người mà đến, điểu, n, đàn, lễ, quý, đôn không chút khách khí đâm tới.

Đông Phương Triệt thấy vũ khí của nàng là mộc côn, có cảm giác bị khinh thường, nhưng lại không dám khinh thường, cẩn thận ứng phó. Bất đắc dĩ đầu

pháp của hán quân tử, mà côn pháp của Mộ Dung Gấm lại bén nhọn thấm người, ra chiêu đều là sát chiêu, hơn nữa trực tiếp đánh vào chỗ yếu, hán lại không dám công kích, chỉ có thể xoay người lại buông tay, vô cùng nhếch nhách liên tục bại lui!

Đông Phương Trạch quan sát cũng nheo mắt lại, nếu không phải đã biết người này là Mộ Dung Gấm, hán còn tưởng rằng là bị người khách biến thành. Đại tiểu thư phủ tướng quân không lạnh không nóng, tại sao lại có võ công cao cường như vậy? Thậm chí lão tứ chỉ có thể lui về phía sau. Mặc dù hán tra được một ít chuyện của Mộ Dung Gấm, nhưng vẫn là quá ít. Mà võ công cao cường như vậy, cũng không phải là Mộ Dung tiểu thư không tập võ có được!

Sắc mặt Đông Phương Thực và Đông Phương Hồng đều rất khó coi. Hai người của họ đều bị trọng thương, đoán chừng vòng kế tiếp không thể đấu tiếp được. Hiện tại người vô địch cuối cùng sẽ ở trong trận đấu này, bọn họ là không có phần nữa rồi. Ánh mắt mờ mịt của Đông Phương Thực rơi trên người Đông Phương Trạch: “Thần đệ rất muốn biết được từ đâu mà hoàng huynh tìm đến được một người tài ba như vậy, lại có thể không phân cao thấp được với Triệt?”

Đông Phương Hồng cũng phụ họa: “Đúng vậy, sớm muộn gì cũng phân bố, thái tử cũng không cần che giấu, nói ra cho mọi người nghe một chút không được sao?”

Đông Phương Trạch thu hồi nét mặt sừng sốt, khiêm tốn tào nhả cười một tiếng: “Bỏ điện nói rồi, chỉ có vào lúc cuối cùng mới có thể công bố, các người gấp gáp như vậy làm gì, tất cả đều sẽ được thấy không phải sao?”

Nhất thời hai người không nói được câu nào, mà Đông Phương Khải lại đang say sưa hứng thú, so với những trận đấu trước, hiển nhiên giờ phút này hai người so chiêu khiến hán hứng thú hơn. Võ công của Đông Phương Triệt cao bao nhiêu hán biết rõ một hai, mặc kệ trong hoàng thất hay con cháu quý tộc, võ công của Đông Phương Triệt đủ để ngạo mạn với mọi người. ~~điều~~ ^{đàn} ~~lê~~ ^{quý} ~~đôn~~ Nhưng hôm nay lại thấy được có người lại có thể nhẹ nhàng ép Đông Phương Triệt liên tục bại lui, làm sao hán có thể không hứng thú đây?

Giờ phút này Đông Phương Triệt vô cùng ảo não, lúc bắt đầu hán còn muốn áp chế người, để khiến nàng lộ bộ mặt thật ra, nhưng hiện tại hán chẳng những không áp chế được đối phương, còn bị đối phương ngăn chặn gắt gao. Rốt cuộc, Mộ Dung Gấm dùng trường thương hướng trước ngực của hán, vô cùng thẳng thừng tuyên bố: “Người thua!”

Đông Phương Triệt sững sờ, ngay sau đó thu kiếm, có chút mê hoặc nhìn người đối diện. Âm thanh vừa rồi, giống như là hán đã nghe qua ở đâu đó, nhưng mà bởi vì nàng nói rất nhỏ, hán không thể phân biệt được trong tức khắc: “Rốt cuộc người là ai?”

Mộ Dung Gấm không trả lời hán, chỉ chỉ bàn cát đối diện: “Hiện tại tiếp tục sao?”

Vẫn có chút quen thuộc như cũ, Đông Phương Triệt có thể xác định mình biết người trước mắt, nhưng mà lại không nhớ ra được. Mà lúc này lễ quan muốn tuyên bố người thắng, nhưng lại ngại Mộ Dung Gấm không báo tên, nhất thời không biết nói làm sao.

Đông Phương Triệt rất muốn biết người đối diện là ai, không khỏi giơ tay lên muốn vén áo choàng của nàng ra, đáng tiếc Mộ Dung Gấm cực nhanh, không để cho hán chạm tới vạt áo.

Bất đắc dĩ, Đông Phương Triệt đứng ở một bên bàn cát, chấp tay nói với người trên đài cao: “Xin phụ hoàng ra đề. Nhi thần muốn phân cao thấp với vị các hạ này!”

Đông Phương Khải suy nghĩ một chút: “Vậy lấy cuộc chiến Lĩnh Nam hai mươi năm trước làm đề, bên trái là Thiên Khải, bên phải là Sở quốc!”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Sủng: Tà Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 - Chương 3: Tiểu cao triều, ba vạn bộc phát! Cầu xin định thủ lĩnh! (3)

Lúc ấy nước Sở xuất binh đánh Thiên Khải, cũng chỉ có năm vạn thiết kỵ, mà Thiên Khải có chừng 30 vạn quân canh giữ ở Lĩnh Nam, hai quân đối trì (đối kháng duy trì) hai tháng, cuối cùng đại chiến mười ngày, 30 vạn người đầu với năm vạn người, nhưng kết quả cuối cùng Thiên Khải thảm bại, Sở quốc tiến quân thần tốc, tấn công theo phía đông sông cái Khánh Dương, nếu không phải lúc ấy quốc quân nước Sở đột nhiên băng hà, ngày nay đã không còn Thiên Khải nữa.

Mà Tôn gia ngay tại lúc ấy quật khởi, khi ấy gia chủ Tôn gia chỉ là một tuần phủ, nhưng hán nhìn chuẩn thời gian mang theo binh lực tỉnh Lưỡng Giang truy kích, dùng thời gian bảy tháng thu phục hơn phân nửa đất mất, cuối cùng là phạm vi Lĩnh Nam, phía đông là nước Sở, phía tây là Thiên Khải. Tôn gia cũng vì vậy mà lập được công lớn, nhảy một bước trở thành trọng thần của triều đình, tay cầm binh quyền một phương! Có mấy quan lại trông coi bản đồ lập tức đi lên, nhanh chóng đánh tan cát, rất nhanh xuất hiện địa hình đại khái của Lĩnh Nam, mà Mộ Dung Gấm đứng vừa lúc là Thiên Khải, Đông Phương Triệt còn lại là năm vạn thiết kỵ!

Mộ Dung Gấm nhìn địa hình một chút, nàng không quá hiểu rõ về chiến dịch, duy nhất chỉ có thể biết là khi điều tra Tôn gia có chút tài liệu công trận,

nhưng điều này không trở ngại phán đoán của nàng!

Dò xét cẩn thận địa hình, địa phương giao chiến Lĩnh Nam là bình nguyên đặt trạm kiểm soát, nơi này của Thiên Khải dễ công khó thủ, mà thiết kỵ của nước Sở lấy hung hãn dũng mãnh làm danh xưng, nơi đây khắp nơi là bình nguyên, diệp, đàn, lê, quý, đồn hiển nhiên là tiện lợi cho tác chiến của đội quân nước Sở. Phía trước là bình nguyên, phía sau cũng là bình nguyên vạn dặm, trận chiến dịch này Thiên Khải chỉ có tử thủ, nhưng kết quả của tử thủ chỉ là – bị vó sắt đè bẹp!

Mộ Dung Gấm thấy vậy dĩ nhiên là hiểu ý của Đông Phương Khải, đây rõ ràng là nhằm vào nàng, muốn biết nàng có phải có năng lực như Đông Phương Trạch nói hay không.

Đông Phương Triệt nghe vậy khẽ cau mày, đây là cuộc chiến tất thắng, hẳn cảm thấy không công bằng với đối phương, vừa muốn xin Đông Phương Khải ra đề lần nữa, lại thấy Mộ Dung Gấm chạy tới bàn cát bên cạnh, khẽ ngẩng đầu lên: “Xin mời!”

Động tác của Đông Phương Triệt dừng lại, nhìn người đối diện: “Các hạ thật sự muốn dùng cục diện này để quyết thắng?”

Mộ Dung Gấm mặc kệ hắn, hé mở mắt: “Rốt cuộc ngươi có muốn so không?”

Đông Phương Triệt hơi không vui, cũng bỏ đi ý niệm góp lời, đứng ở bàn cát không lơ đối diện.

Lễ quan cầm đại kỳ trên bàn cát lên, hô to: “Bắt đầu!”

Nhất thời khí thế của Đông Phương Triệt biến đổi, giống như hắn chính là tướng quân chỉ huy ngàn vạn binh mã: “Hại vạn kỵ binh làm tiên phong, từ trung lộ đánh tới cửa thành, hai vạn kỵ binh chia làm hai đường, từ hai bên trái phải bao vây, chỉ ra đánh vào hai cửa nam bắc của thành!”

Ánh mắt của Mộ Dung Gấm không thay đổi: “Cửa thành có chiến hào rộng một trượng, sáu sáu thước!”

Đông Phương Triệt ngẩng đầu: “Kỵ binh tiên phong phân ra năm ngàn người, không ai giữ túi lương thực phụ, lấp đầy chiến hào!”

Mộ Dung Gấm nhìn địa hình một chút, cười: “Quân ta không ứng chiến, giữ lại hai vạn binh lính tử thủ, đội ngũ còn lại, lui về phía sau hai trăm dặm!”

“Cái gì?” Lời vừa nói ra, toàn trường xôn xao, không chiến trước mà lui trước, chưa bao giờ nghe quan cách đánh giặc này.

“Khốn kiếp, nếu không chiến trước mà lui trước, không khác nào chấp tay mở rộng cửa giao Thiên Khải, khiến nước Sở tiến quân thần tốc? Thiên hạ là sao có thể có loại tướng quân này? Rốt cuộc ngươi có hiểu đánh giặc hay không?”

“Đừng vậy!” Người khác cũng phụ họa: “Từ xưa trên chiến trường, chưa từng có người không chiến mà chạy, tướng quân như vậy, có khác gì tướng bên thua?”

Đông Phương Trạch cười lạnh, theo ý hắn thắng bại đã định, nhưng Đông Phương Trạch lại không cho là đúng, ở nơi này, hắn mới chân chính nhìn thấu phong độ một đại tướng của Mộ Dung Gấm. Mà Đông Phương Nhuận cuối cùng cũng nghe rõ âm thanh của Mộ Dung Gấm, mắt không thể tin được nhìn chằm chằm, miệng cũng không khép lại được, tay run rẩy chỉ vào Mộ Dung Gấm: “Nàng... nàng nàng...”

Đông Phương Trạch giơ tay lên ấn ấn xuống: “Yên lặng chờ xem!”

“Nhưng hoàng huynh, nàng là...” Đông Phương Nhuận chưa nói dứt, bị ánh mắt của Đông Phương Trạch cảnh cáo, nhất thời hắn không tìm được ngôn ngữ!

Đông Phương Triệt nhìn Mộ Dung Gấm, từ xưa tới nay chưa từng có ai ở thời điểm quân địch khiêu chiến lại lui về phía sau, bởi vì dạng tướng quân này, chẳng những sẽ bị người cho là tướng quân bên thua, hơn nữa còn bị người đời chửi rủa. diệp, đàn, lê, quý, đồn Hôm nay đối diện với người không e dè mà nói ra như vậy, là người đầu tiên từ thiên cổ tới nay.

Đông Phương Khải cũng rất ngoài ý muốn, giơ tay lên: “Các hạ có thể giảng giải một chút vì sao lại phải lui về phía sau hay không?”

Mộ Dung Gấm giơ tay lên, cầm một cái xẻng trong tay binh lính, từng chút từng chút xúc ra địa hình phía sau hai trăm dặm, vớt cái xẻng ra, chỉ vào một chỗ trong đó: “Nơi này chính là trạm kiểm soát lớn nhất của Lĩnh Nam – Thiên Môn quan. Thiên Môn quan ở sau dãy núi, chưa tính là hiểm yếu, là nơi dễ thủ khó công, hơn nữa trước mặt Thiên Môn quan có một khe sâu, kỵ binh nước Sở muốn tấn công vào Thiên Môn quan thì phải đi qua đường này. Ở nơi này bày bố chạ, dọc theo đường đi đào chiến hào, để lại năm ngàn người căng dây thừng cản chân ngựa, sẽ làm suy yếu ưu thế đội quân thiết kỵ của nước Sở!”

“Khi đội quân nước Sở một lần tấn công tới Thiên Môn quan, nhất định đã hao tổn hơn nửa, chỉ còn lại tinh binh cường tướng, nhưng Thiên Khải ta còn chừng 27 vạn binh lính, mười đối với một, chẳng lẽ không đủ để chém giết kỵ binh nước Sở?”

Nghe vậy, Đông Phương Triệt cả kinh nói không thành lời, nhưng vẫn không cam lòng: “Nếu đội quân nước Sở chỉ dừng lại ở phía sau mà không tiến công?”

Mộ Dung Gấm cười lạnh: “Quân nước Sở là viễn chinh, lúc ấy vật liệu đều được vận chuyển từ phương xa đến, phải mười từ sĩ chia ra ẩn vào quân đội nước Sở, thiếu hụt lương thảo, quân lương bị đứt tất nhiên sẽ dao động quân tâm, mà vật liệu cung ứng không đủ, quân Sở sẽ lui!”

“Nếu quân đội nước Sở liều lĩnh tiến công Thiên Môn quan, như vậy sẽ tiến vào bẫy của chúng ta, lòng quân nước Sở dao động, cộng thêm mấy ngày liên tiếp đều có binh sĩ chết, tự nhiên sẽ không phải là đối thủ của quân đội Thiên Khải. Tiêu diệt hết thiết kỵ, Thiên Khải xua quân xuất quan, đoạt lại trạm kiểm soát, cũng có thể thừa thắng xông lên, đánh bại trăm dặm bên ngoài Long Môn quan của nước Sở. Long Môn quan từ xưa vẫn là nơi hiểm yếu, nhưng và vì tiếp giáp hai nước, vẫn không có bố trí trạm kiểm soát, hiển nhiên sẽ dễ dàng đánh bại. Sau đó dùng trạm kiểm soát phía sau kiểm chế nơi này, xây lên thành tường, lấy nơi hiểm yếu này làm bình phong, nước Sở sẽ không đường đột tiến công!”

“Thì ra mục đích của nàng lại là Long Môn quan!” Đông Phương Trạch không nhịn được khiếp sợ ý tưởng của Mộ Dung Gấm. Thì ra nàng lấy lui làm tiến, giữ thực lực, đợi đến khi quân đội nước Sở mệt mỏi mới xuất binh công kích, đoạt lại trạm kiểm soát, tiếp tục tiến lên chiếm đóng nơi hiểm yếu, bức lui quân Sở!

“À?” Đông Phương Nhuận nghe vậy cũng kinh ngạc, nhưng hắn không có ra chiến trường, kiến thức về chiến tranh cũng nửa vời, hiển nhiên sẽ không hiểu kế sách tuyệt vời của Mộ Dung Gấm, ngược lại cảm thấy ý tưởng của nàng rất lớn mật.

“Tốt tốt tốt!” Đông Phương Khải dẫn đầu vỗ tay, quả thực là lòng tâm cực kỳ vui mừng, mặc dù chiến dịch này Thiên Khải đã bại, nhưng giờ phút này người này lại cho hắn một lý do Thiên Khải thắng, tại sao hắn có thể không vui được, thậm chí hắn cũng muốn, lần sau quân Sở tấn công nơi này, hắn trực tiếp phái người này đi trấn thủ.

“Thái tử, người thực sự đã cho trăm một kinh hỉ, anh tài như thế, nhất định trăm sẽ trọng dụng!”

Đông Phương Trạch đứng dậy: “Nhi thần đã nói qua sẽ không để cho phụ hoàng thất vọng!”

“Ha ha! Không biết giờ phút này có thể nhìn thấy hình dáng chân thực của vị tiên sinh này?”

Đông Phương Triệt cũng nhìn lại, khiêm nhường thi lễ: “Triệt thua tâm phục khẩu phục, không biết các hạ có thể để bản vương trông thấy hay không?”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Sủng: Tà Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 4: Tiểu cao triều, ba vạn bộc phát! Cầu xin định thủ lĩnh! (4)

Mộ Dung Gấm ánh mắt lạnh lùng liếc qua hắn, cuối cùng xoay người đến phía trước Đông Phương Khải: “Lân tỳ thí này sẽ tiếp nhận chức vụ phó tướng quân Mộ Dung, không biết hoàng thượng có cho rằng thảo dân có thể đảm nhiệm chức vụ này không?”

“Có thể! Dĩ nhiên có thể, tiên sinh võ công cao cường, mưu kế hơn người, trăm quyết định mệnh cho người làm phó tướng của quân Mộ Dung, tạm thay mặt Mộ Dung tướng quân quản lý quân đội!” Đông Phương Khải cũng không muốn suy nghĩ người này có phải môn khách của Đông Phương Trạch hay không, chỉ biết hắn đã định người này.

“Lời hứa của thiên tử đáng giá nghìn vàng, hoàng thượng không thể đổi ý.”

“Tuyệt không đổi ý!”

“Vậy trước hết xin hoàng thượng thứ cho thần tội khi quân!”

“Cái gì?”

“Khi quân?”

Nghe vậy, mọi người đều chấn động, sao lúc này lại xuất hiện tội khi quân?

Nhất thời sắc mặt của Đông Phương Khải trầm xuống: “Người hãy nói một chút việc người lừa dối trăm?”

Mộ Dung Gấm quỳ một chân trên đất: “Xin hoàng thượng thứ tội trước, thảo dân mới dám nói!”

Ánh mắt Đông Phương Khải thâm trầm liếc nhìn người trên đất, lại liếc Đông Phương Trạch đang cúi đầu, suy nghĩ chốc lát rồi phát tay: “Thôi! Trăm thứ cho người vô tội!”

“Hiện tại người có thể nói cho trăm người lừa gạt trăm cái gì chưa?”

Mộ Dung Gấm nghe vậy liền đứng dậy, đang trong lúc mọi người mắt không chớp nhìn áo choàng được vén lên, lộ ra một thân áo váy tơ trắng đơn giản, thể như một mái tóc dài rũ xuống, sau đó khi mọi người nhìn thấy mặt, nhất thời sợ hãi người, cả sảnh đường tĩnh mịch.

“Thần nữ Mộ Dung Gấm, tham kiến hoàng thượng!”

“B – A – N – G!” Đông Phương Nhuận từ trên ghế lăn xuống, biết bên trong là ai là một việc, chân chính nhìn thấy lại là việc khác, thật sự là một loại kích thích.

“Này này chuyện này...” Đông Phương Khai kinh ngạc tay cũng run lên, hẳn không ngờ khi quân trong lời nàng lại là cái này, dĩ nhiên đã nhân lễ quý đón kích động sau khi là bại lộ, tay vỗ bàn: “Lớn mật, Cẩm Hoa, rốt cuộc ngươi có biết mình đang làm gì hay không?”

Mộ Dung Gấm ngẩng đầu: “Hoàng thượng đang tức giận sao?”

“Lớn mật! Cẩm Hoa quận chúa, còn không mau quỳ xuống nhận sai!”

Mộ dung gấm khẽ mỉm cười, nụ cười lạnh lung phát rét: “Cẩm Hoa nhớ hoàng thượng đã tha thứ cho tội khi quân của thần nữ, Cẩm Hoa làm sao chỗ nào?”

Đông Phương Khai đột nhiên đứng dậy: “Cẩm Hoa, ngươi thật to gan, người tới, giam nàng ta vào Thiên Lao cho ta!”

Mộ Dung Gấm nhìn cũng không nhìn thị vệ đang đi tới gần mình, chỉ nhìn Đông Phương Khai: “Ngày đó Cẩm Hoa cứu Tô tiểu thư, hoàng thượng phá vỡ quy tắc ban cho Cẩm Hoa làm qua ngũ phẩm ở Thái y viện, không để ý đến quy định thông thường cho Cẩm Hoa làm chức danh này, Cẩm Hoa cho là hoàng thượng hiểu một đạo lý, chỉ dùng người mình biết, hoàng thượng dám làm dám chịu!”

“Hôm nay tỷ thí tại giáo trường này, hoàng thượng đã từng nói qua nữ tử không được đi vào không? Cẩm Hoa lấy tài năng của mình đoạt được vòng tay nguyệt quế, cũng chính miệng hoàng thượng hứa hẹn chức vụ cho Cẩm Hoa, chẳng lẽ hoàng thượng muốn ở ngay trước mặt văn võ bá quan nói không giữ lời hay sao? Mặc dù Cẩm Hoa là nữ nhi, nhưng lại không kém so với nam nhi, chẳng lẽ hoàng thượng thượng vì Cẩm Hoa là nữ nhi mà phủ nhận tất cả của Cẩm Hoa hay sao?”

“Ngươi...” Đông Phương Khai á khẩu không trả lời được khi bị Mộ Dung Gấm nói như vậy.

“Lớn mật! Ngươi lại dám chống đối hoàng thượng!”

Mộ Dung Gấm lạnh lùng quét qua: “Ta cũng chỉ nói thật, nếu hoàng thượng cố ý xử tội ta, ta không còn lời nào để nói!”

Cả trường lập tức tĩnh mịch, Đông Phương Trạch phát vạt áo quỳ xuống: “Phụ hoàng, nếu phụ hoàng xử tội Cẩm Hoa, vậy xử phạt luôn cả nhi thần đi! Trước đó vài ngày nhi thần tình cờ phát hiện Cẩm Hoa vô cùng tài hoa, nhất thời thâm tâm luyến tiếc tài năng hơn nữa nhi thần đã từng tận mắt thất lực thu hút của Cẩm Hoa trước quân Mộ Dung, so với việc đột nhiên bổ nhiệm một vị tướng quân, hiển nhiên Cẩm Hoa có thể ổn định lòng quân hơn. Hiện nay Man tộc đang chìm đắm, tùy thời có thể tiến công một lần nữa, nhi thần lo lắng lòng quân không yên, sẽ tạo nên tổn thất nghiêm trọng, cho nên mới cả gan đề cử Cẩm Hoa, nếu đã khiến phụ hoàng không vui, xin phụ hoàng giáng tội!”

Đông Phương Thực chế nhạo, mặt lộ vẻ khinh bỉ: “Rốt cuộc hoàng huynh nhìn trúng người Cẩm Hoa hay là tài năng của Cẩm Hoa, đây vẫn còn phải chờ bàn luận. Nếu thần đệ nhớ không lầm, vừa vặn hoàng huynh mới phê thái tử phi không lâu đúng không?”

Nghe vậy, nhất thời ánh mắt của mọi người biến chuyển, bởi vì sự thật Mộ Dung Gấm là nữ tử nên đã hoàn toàn đặt sự tán thưởng và kinh ngạc ra sau đầu!

Đông Phương Trạch lạnh lùng liếc nhìn Đông Phương Thực, động tác quỳ xuống đất không thay đổi: “Nhi thần là thái tử, dĩ nhiên là lấy quốc sự làm trọng, tiến cử Cẩm Hoa quận chúa chỉ là bởi vì hài lòng, tuyệt không có tư tình nữ nhi!”

“Lời nói đảng hoàng ai cũng nói được.”

Cảm thấy ánh mắt của Đông Phương Khai càng ngày càng lạnh, Đông Phương Trạch biết mình nói gì cũng vô dụng, hiện tại việc hẳn làm chính là trầm mặt! dĩ nhiên đã nhân lễ quý đón Ánh mắt Mộ Dung Gấm buồn bã, ngay cả Đông Phương Trạch là thái tử của một nước, nhưng vẫn chưa kể vị, hiển nhiên vẫn bị Đông Phương Khai chi phối!

Mộ Dung Gấm nhìn về phía mặt âm nhu của Đông Phương Thực, lạnh lùng nói: “Hiện tại biên quan náo động, Man tộc xâm lấn, Nhị vương gia không quan tâm quốc gia đại sự, ngược lại nghiên cứu châu báu tự tình nhi nữ!”

Mắt Đông Phương Thực như một con rắn chuyển quanh người Mộ Dung Gấm: “Cẩm Hoa quận chúa như thế nào lại khẳng định bốn vương không quan tâm quốc gia đại sự? Ngươi thân là nữ tử lại ra vào trại lính, chẳng lẽ không phải là quốc gia đại sự?”

Mộ Dung Gấm không muốn giải thích với hắn, cục diện này nàng đã sớm nghĩ tới, kết quả mà nàng chờ đợi chỉ có hai, một là Đông Phương Khai phá cách bổ nhiệm nàng, nếu không chính là không công mà lui. Nhưng nàng chưa bao giờ làm chuyện không công mà lui!

Môi tướng không bằng khích tướng, Mộ Dung Gấm không nói gì nữa, chỉ thi lễ nói: “Nếu tâm ý hoàng thượng đã quyết, vậy coi như Cẩm Hoa chưa từng tới! Cẩm Hoa cáo lui!”

Trong khi Mộ Dung Gấm sắp đi ra khỏi giáo trường, tiếng nói Đông Phương Khai truyền đến: “Người tới! Lĩnh chỉ!”

Nghe tiếng, Mộ Dung Gấm nhếch môi cười!

Quyển 2 - Chương 5: Tiểu cao triều, ba vạn bộc phát! Cầu xin định thủ lĩnh! (5)

Không tới nửa ngày, tin Mộ Dung Gấm là nữ tử đoạt giải quán quân trên giáo trường truyền khắp phố lớn ngõ nhỏ. Mộ Dung Gấm, cái tên từng không có tiếng tăm gì, vào thời khắc này viết lên truyền kỳ!

“Rầm rầm!” Tôn gia, đã từng là thái tử phi thân phận cao quý giờ này tóc tai rối bù, nhìn như điên khùng, quanh thân ả có gì bị đập bể cái đó, nhưng ả vẫn cảm thấy chauw hết giận, đôi tay nắm chặt, trên mặt đều là hận ý thật sâu, là do tiện nhân Mộ Dung Gấm, nàng hại ả mất đi tất cả.

Hiện tại ả không có chỗ đặt chân ở Tôn gia, thân phận thái tử phi bị phế, còn ai dám cưới? Chờ đợi ả chỉ có hồng nhan chết già, ả không cam lòng! Hiện tại ả nhếch nhếch như thế, thê thảm như thế, nhưng Mộ Dung Gấm lại phong quang vô hạn, vạn người khen, làm sao ả có thể can tâm?

Một bóng màu trắng không tiếng động bay vào trong phòng, về mặt thân nhiên lộ ra vẻ chán ghét: “Ngươi nhờ người mời ta tới là vì để xem bộ dạng ghê tởm này của ngươi?”

Tôn Phi Phi hồi hồn nhìn người tới, một tia chờ mong sáng rõ xẹt qua trong mắt: “Ngươi đã đến rồi! Ngươi sẽ giúp ta đúng không? điễn, đàn, lê, quý, đồn Ngươi giúp ta giết con tiện nhân Mộ Dung Gấm kia có được hay không? Giết nàng!”

Hàn Tĩnh Ngọc cười lạnh: “Hiện tại ngươi chính là gieo gió gặt bão, không thể trách ai được. Còn nữa, ta tốt bụng nhắc nhở ngươi, người kia là người tuyệt đối không thể trêu chọc, nếu không ngươi chết thể nào cũng không biết đâu!”

“Chẳng lẽ ngươi sợ?” Tôn Phi Phi cười lạnh, vẻ mặt có chút điên cuồng: “Không phải ngươi đồng ý với ta giết nàng hay sao? Nhưng tại sao nàng còn sống? Ngay cả võ công nàng cao cường, ta không tin ngươi không giết được nàng, tại sao ngươi không giết nàng?”

Hàn Tĩnh Ngọc nhìn thấy bộ dạng không có thuốc chữa của ả, gây nên tâm lý cảm thấy chán ghét: “Đừng tưởng rằng nắm được một chút nhược điểm của ta trong tay ả có thể uy hiếp ta. So với giết nàng, ta lại càng không để ý đến việc giết chết ngươi!”

“Nếu như ta dùng một vật để trao đổi thì sao?”

Tuyển phân cách

“Các ngươi có nghe nói không? Hôm nay Mộ Dung tiểu thư, cũng chính là Cẩm Hoa quận chúa, nàng khoác áo choàng vào giáo trường, đánh bại tất cả đối thủ, thậm chí ngay cả Khánh vương cũng bại dưới tay của nàng!”

“Chúng ta đã sớm biết, lúc ấy huynh đệ ta đang đứng nghiêm ở bên trong điễn, đàn, lê, quý, đồn ngươi không biết đâu, lúc ấy Mộ Dung tiểu thư uy phong như thế nào, võ công lợi hại một chương liền phá cả lời đài!”

“Chính là như vậy, còn có a, Mộ Dung tiểu thư là nhân tài bốn phương, khiến hoàng thượng cũng luôn mồm khen hay, cuối cùng không để ý nàng là nữ nhi ban vị trí phó tướng quân cho nàng, quả thật là làm cho người ta kinh ngạc!”

“Còn có còn có...”

Khách điểm hạng nhất

Đông Phương Trạch phát quát, hơi chế nhạo nhìn người đối diện: “Trận chiến ngày hôm nay, coi như ngươi đã xưng danh!”

Mộ Dung Gấm thu hồi ánh mắt nhìn ra ngoài cửa sổ: “Chuyện hôm nay đã tạ ngươi!”

Đông Phương Trạch “bộp” một phát khép quạt lại, nửa đùa nói: “Hôm nay ta đã hoàn toàn cột bản thân lên thuyền nhà Mộ Dung rồi, một câu tạ là xong?”

Mộ Dung Gấm nghe vậy cũng không nhìn được: “Ngươi chiếm được tiện nghi lại còn ra vẻ! Sau ngày hôm nay nhà Mộ Dung ta thuộc về trận doanh của thái tử ngươi, tổn thất một Tôn gia nhưng lại lấy được ủng hộ nhà Mộ Dung ta, ngươi còn bị thua thiệt?”

“Ha ha!” Đông Phương Trạch hiếm khi không để ý hình tượng cười to: “Thật ra ngươi rất tinh tế, nói như vậy, thật đúng là ta được lợi, vậy ngươi có muốn đòi một chút bồi thường hay không?”

Ngược lại Mộ Dung Gấm vô cùng không khách khí, rút giấy Tuyên Thanh đưa tới: “Phía trên này, có thể tìm được thì tìm, không tìm được thì có chút tin

tức cũng được!”

“Người thật đúng là không khách khí!” Đông Phương Trạch nhận lấy, nhìn giấy trước mặt lại không nhận được cau mày: “Đây là những thứ gì? Được liệu sao?”

“Ừm! Đây là bảo vật hiếm có, sợ rằng đã là vật phẩm tuyệt thế, muốn tìm cũng rất khó!”

Đông Phương Trạch nhìn lại mấy lần, cau mày suy nghĩ hồi lâu, chỉ vào một vị thuốc trong đó: “Hình như cái này ta có chút ấn tượng, liên thiên chi, đã từng nghe nói sau khi đại sư Phật môn viên tịch thăng thiên, nó đột nhiên mọc lên ở dưới mộ ông. Vật này cực kỳ sinh động, nghe nói dẫu ở dưới Quốc tự tháp Cửu Long, nhưng ta cũng không khẳng định, chẳng qua là đã từng thấy trong một quyển sách cổ. diễm, đàn, lễ, quý, đồn Nhưng cho dù người muốn có được cũng rất khó khăn. Tháp Cửu Long thờ cúng và là nơi an táng sau khi đại sư viên tịch, bên ngoài còn có trăm con tăng canh giữ, bên trong còn có năm vị cao tăng trăm tuổi tuyệt thế cao thủ trấn giữ. Mặc dù võ công của người cao cường nhưng khẳng định là không cách nào đi lên!”

Mộ Dung Gấm nghe vậy trông mắt sáng lên: “Chỉ cần tồn tại là tốt rồi, về phần làm thế nào để vào được, cái này không cần người lo lắng!”

“Dùng xong liền ném, ta đường đường là thái tử một nước, cũng không muốn ở nơi này mắt mặt với người!”

“Chẳng lẽ người lại hi vọng ta giống như mấy nữ nhân kia đối với người, thấy người liền dính chặt lấy?”

“Vậy hay là thôi! Như vậy tốt rồi!” Nói thì nói thế nhưng trong lòng...

Tốt lắm, hôm nay tới đây thôi, ngày mai muốn xuất hành, ta phải về trước chuẩn bị!”

“Chúc người may mắn!”

Nhìn Mộ Dung Gấm đi xa, Đông Phương Trạch mới lấy phượng ngọc tượng trưng cho thái tử phi từ trong tay áo ra, đây là hôm nay mẫu hậu đưa cho hắn, ý tứ không nói hắn cũng hiểu. Tôn Phi Phi bị phế, hiện tại hắn không có thái tử phi, nếu tái hôn, không thể nghi ngờ Mộ Dung Gấm chính là lựa chọn tốt nhất. Nữ tử hiện tại hắn có thể cưới, cũng là nữ tử duy nhất hắn cam tâm tình nguyện muốn cưới, nhưng... nàng cũng lại là nữ tử hắn không thể cưới nhất...

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Sủng: Tà Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 2 - Chương 6: Chương 1 (6)

“Tiểu thư!” Đây công chính phủ tướng quân ra, trên dưới tất cả người trong phủ tướng quân đều đang chờ nàng, từ quân sự tới gã sai vặt quét sân, đều dùng một loại sùng bái, ánh mắt vô cùng kích động nhìn nàng, thiên ngôn vạn ngữ đều ở trong mắt.

“Tiểu thư, người thật lợi hại, cư nhiên được làm phó tướng quân. Nếu tướng quân mà biết khẳng định sẽ hạnh phúc đến chết mất!” Nói xong, Mộ Dung lập tức đánh cho mình một bạt tai: “Phi phi phi, là cực kỳ vui mừng!”

“Đúng vậy, tiểu cô cô, chuyện ngày hôm nay chúng ta đều đã nghe nói, hiện tại người bên ngoài đều đang bàn luận về tiểu cô cô!”

“Được rồi!” Mộ Dung Gấm bắt đầu đi rồi lại cười ôn hòa: “Ta đã đáp ứng các người, hiển nhiên sẽ làm được, nhà Mộ Dung không cho phép người khác đặt chân vào, nhà Mộ Dung cũng sẽ có người của mình bảo vệ, các người an tâm đi!”

“Vâng! Chúng ta tin tưởng tiểu cô cô!”

“Đúng vậy, chúng ta sẽ cùng tiểu cô cô cùng nhau bảo vệ!”

Một bóng dáng nhỏ bé cũng ung dung tiêu sái đi tới, nhẹ nhàng kéo làn váy của Mộ Dung Gấm, cái miệng nhỏ nhắn hé ra cười một tiếng: “Tiểu cô cô, bé bé!”

Thấy vậy, tất cả mọi người đều cười lên. Mấy tháng không thấy, Diệu Hi lại có thể nói đầy đủ câu rồi. Mộ Dung Gấm ôm hắn lên, thấy hắn thật thà đáng yêu, nhất thời cảm thấy vô cùng yêu thích, đứa bé là thiên chân vô tà* nhất, mà đứa bé cũng yêu thích chân thật nhất: “Nhóc gọi ta là gì?”

*thiên chân vô tà: ngây thơ khờ khạo.

Diệu Hi ôm cổ của Mộ Dung Gấm, mắt mở thật to, trông mắt đen cơ hồ lấp đầy cả mắt, hắn hi hi cười một tiếng, vô cùng rõ ràng gọi: “Tiểu cô cô!”

Nói xong lập tức thu cánh tay, ‘bộp’ một hộp in lên mặt Mộ Dung Gấm, nhất thời rước lấy một tràng cười của mọi người. Mộ Dung Gấm rất là bất đắc dĩ, nhưng cũng không bài xích, nhìn khuôn mặt tươi cười chân thành không che giấu chút nào của mọi người, đột nhiên Mộ Dung Gấm cảm thấy tất cả đều thật đáng giá!

Hôm sau, trời chưa sáng Mộ Dung Gấm liền vào cung. Mặc vào y phục của nam nhân đơn giản, tóc bồng ra, buộc cao lên như nam tử bình thường, cả người nhìn rất hiện ngang mạnh mẽ làm cho người ta hai mắt tỏa sáng. Nàng đến điện Kim Loan nhận thánh chỉ và bảo kiếm hoàng thượng ban cho, lúc này mới xuất cung mang theo mười người được chọn lựa trong phủ tướng quân rời khỏi, hiển nhiên Đường Trúc đi theo, mà Mộc Hương lần nữa bị lưu lại...

“Ồ ô, không công bằng, tại sao người lưu lại luôn là ta?”

“Bởi vì ngươi đàn!”

Mộc Hương khóc nhìn người trả lời, không nhận được liếc mắt: “Ta là không bằng Cửu vương gia thông minh, bị tiểu thư nhà ta để lại ở Lạc Anh sơn trang, còn không tự biết!”

“Ngươi... Cái tên tiện nha đầu nhà ngươi, có tin bản hoàng tử đánh ngươi hay không?” Đông Phương Nhuận tức giận nhất là việc này, ngày đó hắn bị chặn kinh rồi, chờ đến khi hồi hồn thì Mộ Dung Gấm đã bị người mang đi, chờ đến khi hắn muốn đi nhìn thì lại bị chặn ở ngoài cửa, thật vất vả gặp được Lạc Anh Cách, cuối cùng lại biết được Mộ Dung Gấm đã đi rồi, lưu lại mình hắn cô đơn một người trở lại, tại sao hắn lại không thể nổi giận được cơ chứ?”

“Ngươi đánh đi! Có bản lĩnh thì ngươi đánh đi, chờ khi tiểu thư ta trở lại ta liền nói với nàng ngươi khi dễ ta!”

Đông Phương Nhuận thấy vô cùng nực cười: “Lại còn tố cáo, trẻ con ngây thơ à? Huống chi ta đây còn chưa đánh ngươi?”

“Hừ! Ngươi có bản lĩnh thì tới đánh thử một chút?”

Đông Phương Nhuận: “.....”

Ước chừng một tháng ra roi thúc ngựa, cuối cùng Mộ Dung Gấm cũng đã tới doanh trường chính nơi quân Mộ Dung đóng. Bởi vì có đồng mệnh cổ trong người, Mộ Dung Gấm có thể xác định Mộ Dung Chính không đáng lo ngại, nhưng hiện tại cuối cùng cũng đã gặp được rồi, lòng của nàng cũng hăm hở hơn!”

Giục ngựa chuẩn bị đi vào, lại bị người dùng trường thương ngăn lại: “Đứng lại! Đây là quân doanh trọng địa, những người không có nhiệm vụ không được đi vào!”

Mộ Dung Gấm cũng không tức giận, chỉ nói: “Làm phiền thoong báo một tiếng, nói Mộ Dung Gấm đã đến rồi!”

“Mộ Dung Gấm cái gì...” Binh lính vừa mới rống lên, nhưng đột nhiên cảm thấy cái tên này không đúng, ngay sau đó vô cùng kinh ngạc nhìn Mộ Dung Gấm: “Tiểu cô cô?”

“Ngươi biết ta?”

Nghe vậy, người binh lính kia không hề đáp lại Mộ Dung Gấm, mừng như điên phi thân chạy ra sau: “Tiểu cô cô đến rồi! Tiểu cô cô đến rồi! Mọi người mau ra đây, tiểu cô cô đến rồi!”

Nhất thời, cả doanh trại náo nhiệt, Mộ Dung Gấm im lặng, chỉ là thông báo một chút mà đến nỗi này sao?

“Cảm nhi!” Văn Tử Khiêm từ doanh trại chính chạy đến, vui mừng nhìn Mộ Dung Gấm: “Cảm nhi, sao con lại tới đây?”

Mộ Dung Gấm tung người xuống ngựa nghênh đón, nhìn thân thể Văn Tử Khiêm càng thêm gầy yếu, trong lòng khê đau: “Nghĩa phụ! Người gầy đi!”

Văn Tử Khiêm bang hoàng khoát khoát tay: “Đừng nói ta, trước tiên đi vào nhìn cha con đi!”

“Vâng!”

Văn Tử Khiêm mang Mộ Dung Gấm vào, dọc đường đi tất cả mọi người dừng lại nhìn chăm chăm Mộ Dung Gấm, trên mặt có tò mò, có vui mừng, cũng có kích động. Văn Tử Khiêm mỉm cười nhìn, nhưng mặt vẫn sưng lên, quát: “Từng người đều trở lại vị trí của mình, không được sơ sót!”

“Rõ!” Như là muốn biểu hiện trước mặt Mộ Dung Gấm, tất cả mọi người đáp lại cực kỳ vang dội!

Văn Tử Khiêm lắc đầu một cái, mang Mộ Dung Gấm vào trong chủ trường: “Thái y triều đình phái tới luôn luôn chữa trị cho tướng quân, hôm nay đã tốt hơn rất nhiều. Hoàng thượng phái người đến nhận chức tướng quân, nhưng tướng quân không muốn rời đi, cho nên vẫn kéo dài tới hiện tại!”

“Nhưng điều này mặc kệ đã, con tới xem thương thế của phụ thân rồi nói tiếp!”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Sủng: Tà Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 2 - Chương 7: Chương 1 (7)

“Cầm nhi!” Văn Từ Khiêm từ doanh trại chính chạy đến, vui mừng nhìn Mộ Dung Cầm: “Cầm nhi, sao con lại tới đây?”

Mộ Dung Cầm tung người xuống ngựa nghênh đón, nhìn thân thể Văn Từ Khiêm càng thêm gầy yếu, trong lòng khẽ đau: “Nghĩa phụ! Người gầy đi!”

Văn Từ Khiêm bâng hoàng khoát khoát tay: “Đừng nói đến ta, trước tiên đi vào nhìn cha con đi!”

“Vâng!”

Văn Từ Khiêm mang Mộ Dung Cầm vào, dọc đường đi tất cả mọi người dừng lại nhìn chằm chằm Mộ Dung Cầm, trên mặt có tò mò, có vui mừng, cũng có kích động. Văn Từ Khiêm mỉm cười nhìn, nhưng mặt vẫn sưng lên, quát: “Từng người đều trở lại vị trí của mình, không được sơ sót!”

“Rõ!” Như là muốn biểu hiện trước mặt Mộ Dung Cầm, tất cả mọi người đáp lại cực kỳ vang dội!

Văn Từ Khiêm lắc đầu một cái, mang Mộ Dung Cầm vào trong chủ trường: “Thái y triều đình phái tới luôn luôn chữa trị cho tướng quân, hôm nay đã tốt hơn rất nhiều. Hoàng thượng phái người đến nhận chức tướng quân, nhưng tướng quân không muốn rời đi, cho nên vẫn kéo dài tới hiện tại!”

“Nhưng điều này mặc kệ đã, con tới xem thương thế của phụ thân rồi nói tiếp!”

Trong khi nói chuyện đã đi đến chủ trường, Văn Từ Khiêm mời đám đông ra ngoài, để Mộ Dung Cầm một mình đi vào. Trên giường gỗ trong trường Mộ Dung Chính đang nằm dựa trên giường, trong tay đang cầm một quyển sách, nghe thấy tiếng động ngẩng đầu lên, nhìn thấy là Mộ Dung Cầm khẽ mỉm cười: “Mới vừa chỉ nghe thấy tiểu binh bên ngoài kia la lên, không ngờ con tới thật, nhanh ngồi xuống đi!”

Mộ Dung Cầm ngồi vào bên cạnh ông: “Cho con nhìn vết thương của người một chút!”

Mộ Dung Cầm cũng không từ chối, để sách xuống vén áo lên, lộ ra lồng ngực: “Thật ra thì bị thương không nặng, mặc dù ở lồng ngực nhưng mà bởi vì mũi tên kia quá xa, lực không đủ, không hề tổn thương đến chỗ hiểm!”

Mộ Dung Cầm kiểm tra một chút. Quả nhiên là như ông nói, nhưng vẫn cởi băng đeo ra, lấy kim sang được bôi lên: “Nơi này đã được dẹp yên tại sao đột nhiên Man tộc lại náo động như thế?”

Văn Từ Khiêm vừa mới đi vào liền trả lời thay: “Không biết, nhưng mà ta khẳng định nhất định là có người tác quái ở trong, lần trước hai quân giao chiến, tướng quân đã từng đối chiến cùng với một vị tướng lĩnh thần bí của đối phương, người này võ công sâu không lường được, chỉ hai chiêu đã đánh tướng quân ngã ngựa, có thể thấy được không phải là người bình thường!”

“Vốn Man tộc là các bộ lạc rải rác, không tạo uy hiếp đối với nơi này. Nhưng lần này Man tộc lại cùng nhau hành động, hơn nữa còn tổ chức thành quân đội có quy luật, hiển nhiên là có người thống nhất bọn họ lại. Người Man tộc đã man hung hãn, số ít thì chưa đủ đáng sợ nhưng nếu là đa số, sợ rằng sẽ là vô cùng khó khăn!”

Mộ Dung Cầm nghe vậy suy nghĩ một lát: “Kêu người chuẩn bị bản đồ cùng với bản đồ cát cho con, sau đó con đi xem một chút!”

“Được!” Văn Từ Khiêm gật đầu, suy nghĩ một chút mới hỏi: “Nghe nói đề đô đang chọn phó tướng, muốn thay thế tướng quân chỉ huy, con có biết là ai không?”

Thấy hai người nghi hoặc nhìn mình, Mộ Dung Cầm nhin cười không được, lấy ra một thánh chỉ của mình hoàng: “Đây không phải là đã đến rồi sao?”

“Cái gì?” Cả hai người cả kinh, Mộ Dung Chính nắm càng chặt tay Mộ Dung Cầm, kinh ngạc nhưng mà còn áy náy hơn: “Cầm nhi, là phụ thân vô dụng, lại...”

“Được rồi!” Mộ Dung Cầm vỗ vỗ tay của ông: “Quyền quân Mộ Dung của ta không thể giảm, con và người đều biết, cho nên đừng nói những lời thừa thãi!”

Mộ Dung Chính vẫn dúi đầu đi chỗ khác, ông biết Mộ Dung Cầm sẽ không trơ mắt nhìn quân Mộ Dung sa sút, nhưng lại không ngờ nàng lại dùng cái phương thức này đến giúp ông! Văn Từ Khiêm cũng không nhìn được thờ dài: sinh người con như Mộ Dung Cầm, cuộc đời này không hối tiếc!

_____tuyển phân cách_____

Man tộc luôn luôn rải rác đột nhiên lại đánh có quy luật, hiển nhiên là không phải là một chuyện bình thường nhưng tướng lĩnh ngồi trong đại chướng không cảm thấy có bao nhiêu áp lực, ngược lại bởi vì Mộ Dung Cầm đến mà vui vẻ ồn ào, chỉ kém bật lên trời. Có tướng lĩnh đã gặp qua Mộ Dung Cầm, nhưng mà cũng đã là rất nhiều năm, bây giờ được nhìn thấy vẫn kích động như trước không thôi. Mà những người khác đã sớm nghe được đám tiểu tử kia luôn “nhắc tới tiểu cô cô”, luôn tò mò không biết đây là thần thánh phương nào, hôm nay gặp được, hiển nhiên là ngạc nhiên.

Mộ Dung Cầm bắt đắ dĩ buông cây gậy trong tay: “Thôi! Vẫn là do cha nuôi tới nói chút việc quân với bọn họ, con đi xem đám tiểu tử kia một chút!”

Văn Từ Khiêm tự nhiên biết vì sao nàng khổ não, ngược lại cũng không ngăn cản, chỉ nói: “Hiện tại đám tiểu tử kia đã trưởng thành, lại lâu như vậy không thấy tiểu cô cô, khẳng định là vô cùng kích động, con cần thận một chút!”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Sủng: Tà Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 2 - Chương 8: Chương 1 (8)

Khi Mộ Dung Cẩm tới doanh trại đặc biệt được tách ra của thiếu niên mới rút cục hiểu Văn Từ Khiêm dặn dò nàng ‘cần thận một chút’ là có ý gì. Một nhóm thiếu niên người ngựa cao lớn, khi nhìn thấy nàng tới toàn bộ đều chạy thật nhanh tới, bộ dáng giống như mãnh hổ chạy về phía con mồi ngon, tính mạng và mặt mũi, cân nhắc trên dưới, Mộ Dung Cẩm quả quyết chọn lựa chui!

“Ồ ô, không thấy tiểu cô cô!”

“Tại sao tiểu cô cô lại chạy đi vậy!”

“Chẳng lẽ tiểu cô cô quên chúng ta sao?”

“Thật đau lòng...”

Mộ Dung Cẩm núp ở cách đó không xa mí mắt đập mạnh, này thật là binh lính nhà Mộ Dung? Xác định không phải là một đêm trẻ con không lớn lên?

Không gọi Đường Trúc, Mộ Dung Cẩm một mình giục ngựa đi đến một trấn không xa, ném cương ngựa cho tiểu nhị, nâng bước tiến vào. Khách điểm đơn sơ tự nhiên, mấy mấy bộ bàn ghế dài, một cái đèn lồng, mọi người tùy ý ngồi ở nơi này ăn cơm, hơn nữa đã số đều có vũ khí, hiển nhiên là người trong giang hồ. Những người này không đủ tạo uy hiếp cho nàng, thế nhưng khi Mộ Dung Cẩm bước vào nơi này, trực giác nói cho nàng biết, nơi này có cao thủ, hơn nữa còn là cao thủ mạnh hơn nàng!

Bước chân ngừng lại một chút, Mộ Dung Cẩm về mặt tiêu sái tự nhiên đi vào, ngồi ở một cái bàn bên cạnh, gờ tay lên kêu tiểu nhị mang một bầu rượu cùng một chút điểm tâm, thoải mái ăn, tai lại nghe được người bên trong điểm bàn luận, ý chính không ngoài việc chiến tranh đột xuất lần này, còn có chuyện Mộ Dung Chính bị thương.

“Ai! Biên quan bình yên nhiều năm như vậy cũng vì vẫn có Mộ Dung tướng quân, chẳng lẽ khởi binh lần nữa hay sao?”

“Mộ Dung Tướng quân anh minh thần võ, bách chiến bách thắng, nhất định lần này có thể một lưới bắt hết người Man tộc!”

“Những năm gần đây chúng ta xuất quan chịu không ít tức của Man tộc, nếu như có thể nhân cơ hội này tiêu diệt bọn họ, chúng ta cũng nên vì Mộ Dung tướng quân mà dùng một phần lực!”

“Đúng vậy! Chúng ta cũng giống vậy.....”

Nhất thời khách điểm cảm xúc dâng trào, Mộ Dung Cẩm rũ mắt, tự động ngăn cách với âm thanh ở bên ngoài. Đã rất lâu nàng chưa uống rượu một mình như vậy, quán rượu này là quán rượu bảy năm trước nàng đã tới, thời gian bảy năm, rất nhiều cái đã thay đổi, chỉ có gian phòng của quán rượu này lại không hề thay đổi!

Không, có lẽ cũng thay đổi.....

Một hán tử cao lớn cường tráng đi tới bàn của Mộ Dung Cẩm, xương trán hấn nhô ra, hốc mắt hãm sâu, sống mũi cao, môi dày, vừa nhìn liền biết là người quan ngại. Dáng người của hán tử cao lớn to con, nhưng lại đi không tiếng động, hiển nhiên là cao thủ nội công. Đi tới đối diện Mộ Dung Cẩm, hán tử dùng âm thanh chỉ hai người nghe được nói: “Mộ Dung tiểu thư, công tử nhà ta có lời mời!”

Ở nơi quan ngoại này, lại có thể có người nói thẳng ra thân phận của nàng, thật sự lại khiến cho nàng tò mò, một tia sáng chuyển qua trong mắt nàng, nhưng không đứng dậy: “Muốn gặp người khác, trước phải nói lên tục danh của mình, đây là lễ nghi cơ bản!”

Hán tử không nhiều lời giải thích với nàng, chỉ đặt một tờ giấy lên bàn: “Công tử nhà ta chờ ở bên ngoài, hướng đông cách đây ba dặm. Mộ Dung tiểu thư có một canh giờ để suy tính!” Dứt lời đầu cũng không quay lại rồi đi!

Ánh mắt Mộ Dung Cẩm tối sầm lại, trầm mặc hồi lâu mới vươn tay mở tờ giấy trên bàn ra, khi đọc nội dung trên tờ giấy kia, khí tức cả người nàng lập tức biến đổi. Ban đầu lạnh nhạt cũng không có cảm giác tồn tại, hôm nay lại là sát ý dồi dào, làm cho không người nào có thể bỏ qua: “Đáng chết!”

“Một mũi tên làm lễ, Mộ Dung tiểu thư, đã lâu không gặp!”

Không cần phải nói, đây chính là đầu sỏ đắc tội đã thương Mộ Dung Chính, nhưng nàng cũng không nhớ khi nào thì nàng trêu chọc người của Man tộc?”

Ngẩng đầu đặt ly rượu mới rót xuống, Mộ Dung Cẩm đứng dậy rồi đi, giục ngựa chạy như bay: “Giá!”

Xa xa nhìn thấy có một người đứng ở ven đường, Mộ Dung Cẩm thẳng cương dừng ngựa lại, con ngựa chậm rãi đi tới, càng ngày càng gần, Mộ Dung Cẩm lại càng thêm nghi ngờ: “Rốt cuộc các hạ là người phương nào, vì sao làm tổn thương phụ thân ta?”

Người nọ xoay người, lộ ra khuôn mặt cho biết là người quan ngoại, nhưng khuôn mặt này lại vô cùng tuấn tú, trên trán trơn bóng treo một dây đai buộc đầu đặc trưng của quan ngoại, ánh mắt thâm thúy ẩn chìm, môi dày khê mím môi. Nhìn thấy Mộ Dung Cẩm tiến đến, đột nhiên sát ý trên người dõng dáo: “Ngươi có nhớ Đường Môn?”

Mộ Dung Cẩm nghe vậy cười khê, nhưng lại đang âm thầm cảnh giác. Bởi vì nàng phát hiện có loại cảm giác nguy hiểm. Trực giác của nàng rất chính xác, nói cách khác võ công của người này có thể ở trên nàng: “Các hạ là người quan ngoại, khi nào thì lại quan tâm đến ân oán giang hồ Trung Nguyên?”

Người nọ hừ lạnh: “Tà y mặt quỷ, năm đó ngươi một mình diệt cả Đường Môn, từ đó liền biến mất khỏi giang hồ, nhưng ngươi không biết, Đường Môn còn có tồn tại một vị đại sư, chính là mẹ ta ____ độc thủ Đường Môn, Đường Tổ! Những năm này ta vẫn muốn báo thù vì mẹ ta, tuy nhiên làm như thế nào cũng không tìm được ngươi. Cuối cùng trong lúc vô tình thám tử phát hiện ra nha đầu bên cạnh ngươi là người của Đường Môn, lúc này mới suy đoán ra thân phận của ngươi. Không ngờ một con nhóc mấy tuổi đầu thủ đoạn lại cay độc như vậy!”

Đường Môn? Mộ Dung Cẩm cười lạnh, quả nhiên là đã lâu lắm rồi! Năm đó nàng từ Ma Vực ra ngoài, bởi vì không thể để lộ thân phận của mình cho nên mang theo một mặt nạ quý. Khi đó nàng gặp một người, đó chính là Đường Trúc. Khi đó chẳng qua Đường Trúc mới qua bảy tuổi, nàng bị môn chủ Đường Môn, cũng chính là phụ thân thân sinh* của nàng dùng độc được rót vào trong miệng. Mặc kệ nàng một mình thống khổ, thậm chí không cho phép bắt luận kẻ nào cho nàng thuốc giải vì muốn nuôi nàng thành thân vận độc!

*Phụ thân thân sinh: cha ruột.

Nàng tận mắt nhìn nàng khổ sở cào gãi da thịt, khổ sở nước mắt chảy khô chỉ có máu, thế nhưng nàng lại chưa từng cầu xin tha thứ với người kia một câu, bởi vì tuyệt vọng, không còn hơi sức để hận nữa!

Sau khi độc được trên người nàng tan hết, tên phụ thân cầm thú kia lại rót xuống một loại thuốc khác, so với trước càng độc hơn. Đường Trúc không còn hơi sức giãy giụa nữa, chỉ có thể mặc cho thuốc độc kia lan tràn khắp cơ thể, cuối cùng sinh mạng cũng từng chút từng chút trôi qua.

Mộ Dung Cẩm nhanh nhẹn hạ xuống: “Hận sao?”

Đôi mắt u tối của Đường Trúc sững sờ, ngay sau đó lại trở nên u tối như cũ, trong miệng khô khốc khạc ra âm thanh có chút non nớt, lại khàn khàn khác thường: “Ta hận, nhưng... Không còn hơi sức!”

Mộ Dung Cẩm thất vọng lắc đầu một cái: “Chẳng lẽ ngươi cứ chuẩn bị chết như vậy? Nhìn những người phản bội và tổn thương ngươi tiêu dao sao? Thậm chí sau khi ngươi chết lấy thân thể ngươi để chế thành con rối được nhân?”

Nhìn đôi mắt u tối của Đường Trúc dần dần bị hận ý cùng không cam lòng bao phủ, Mộ Dung Cẩm biết nàng đã sống lại: “Hiện tại chỉ cần ngươi có thể đứng lên, ta lập tức có thể cho ngươi sống lần nữa, để cho ngươi chính ta đâm những người đó!”

Cuối cùng, Đường Trúc mất ba canh giờ mới từ trên mặt đất, khổ sở mà kiên định đứng trước mặt của Mộ Dung Cẩm. Mộ Dung Cẩm cười, nàng cứu Đường Trúc, nhưng cuối cùng lại không cần thận bị người của Đường Môn phát hiện, bị Đường Môn vây quét. Mộ Dung Cẩm nhìn như vô tâm vô tình, nhưng nàng hận nhất chính là loại người không có nhân tính như phụ thân Đường Trúc, cho nên nàng không đi mà đặt Đường Trúc xuống, một mình một người tàn sát giết cả Đường Môn!

Máu chảy thành sông, cây ngang khắp đồng. Đường Môn trên dưới ngàn cao thủ, đáng tiếc một cũng không chạy thoát. Mà Mộ Dung Cẩm mấy tuổi nhiễm độc một thân, nàng cầm kiếm mà đứng, giống như Tu La đầm máu!

Đường Trúc nhìn thấy tất cả, nhưng nàng không có một tia sợ hãi, cũng không có đau lòng, chỉ có cười, điên cuồng cười to. Cuối cùng, nàng tự tay chính mình lấy chủy thủ đâm vào thân thể của phụ thân, sau đó không chút do dự rời đi cùng Mộ Dung Cẩm!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Sủng: Tà Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 9: Chương 1 (9)

Đây chính là chân tướng diệt môn của Đường Môn, dĩ nhiên, nàng tuyệt đối sẽ không giải thích trước mặt người khác. Mộ Dung Cẩm lạnh lùng nhìn người đối diện: “Nếu ngươi báo thù vì Đường Môn, vậy cứ trực tiếp nhắm tới ta, phụ thân ta không hề liên quan đến chuyện này!”

“Hừ! Hắn là phụ thân của ngươi, ngươi cho rằng ta sẽ tin tưởng lời của ngươi? Hôm nay ta sẽ ở nơi này tru sát* ngươi, ngày mai đại nhân quan ngoại ta sẽ trực tiếp tiến sát Thiên Khải, tiêu diệt đám người Mộ Dung!”

*Tru sát: Trùng phạt, giết chóc.

“Xem ra, người chính là người chủ mưu sau màn rồi!” Mộ Dung Gấm cười lạnh, không thể không nói, kế hoạch này của hắn rất thành công, chỉ là bản một Mộ Dung Chính mũi tên, hôm nay sẽ làm nòng bạo lộ thực lực ra.

“Hiện tại Mộ Dung tiểu thư mới hiểu có phải là hơi trễ hay không?” Người nọ hả hê, giờ tay vung lên, trong rừng vốn u tối đột nhiên xuất hiện vô số mũi tên, đầu mũi tên đen như mực tán ra ánh sáng sáng bóng, hiển nhiên là đã thoa độc dược! Cung tiễn tạo thành một vòng tròn, ước chừng hơn ngàn cung thủ, ngay cả nòng võ công cao cường, muốn dưới mí mắt của hắn phá vòng vây đi ra ngoài, quả thật chính là đâm rỗng hang hổ!

“Mộ Dung tiểu thư, thịnh yến như thế, có hứng thú không?” Người nọ dữ tợn cười một tiếng, tay lóe lên, cứ như vậy công kích tới Mộ Dung Gấm. Đột nhiên Mộ Dung Gấm lui về phía sau, người nọ tốc độ cực nhanh, nòng không thể đón đỡ, chỉ có thể lui về phía sau.”

Giờ tay lên chống lại, bóng dáng của hai người nhanh chóng đánh nhau, tốc độ nhanh đến mắt thường không thể thấy rõ. Cuối cùng, hai người cùng đánh ra một chiêu rồi văng ra, đồng thời rơi xuống đất. Mộ Dung Gấm trầm ổn bước lao đảo một bước, người nọ quỳ một chân trên đất, chốc lát liền đứng lên, trong mắt thâm thúy không che giấu sự thương thức: “Nếu như ngươi không phải là người diệt Đường Môn, nhất định ta sẽ cưới ngươi làm vương phi!”

Mộ Dung Gấm cho tay ra sau lưng, một giọt máu rơi xuống đất biến mất không thấy gì nữa: “Vinh hạnh như vậy ngươi nên để lại cho những người khác đi!”

Không hề cự tuyệt đường sống, hắn luôn luôn cao ngạo nhất thời có cảm giác lòng tự ái bị thương hại, trông mắt hơi giận: “Ngươi nhớ kỹ, ta tên là Tháp Nạp Tê, nhị vương tử vương tộc Tháp Nạp!” Dứt lời, chiêu thức bén nhọn tiếp tục công kích tới!

Mộ Dung Gấm hút năng một lá cây lên, lá cây như dao nhọn bay vút qua, bóng dáng tùy theo mà bay lên, phát huy mười thành công lực đến cực hạn!

“Rống!” Tháp Nạp Tê có chút tức giận, cũng dung toàn lực, hai chiêu đụng nhau, nội lực cường đại chạm vào nhau, tạo thành một trận gió lớn xoay tròn chung quanh hai người, lá cây cũng bị cuốn lên, bay lượn đầy trời! Rốt cuộc “ầm” một tiếng, hai người đều bị chấn động văng ra, Mộ Dung Gấm một thân thẳng tắp lui về phía sau, cho đến khi đụng vào một cây đại thụ mới ngừng lại, cổ họng dâng lên một mùi ngai ngái, nòng cắn răng nuốt xuống, nhưng nòng biết, giờ phút này thân thể nòng đã đến cực hạn rồi. Chẳng lẽ thật sự kết thúc như vậy sao?

Không ai nhìn thấy, một con trùng nhỏ từ trong tay Mộ Dung Gấm theo máu tươi chảy ra ngoài. ...

Hoàng tử Tháp nạp bị một kích toàn lực của Mộ Dung Gấm, hiển nhiên cũng bị thương, giờ phút này bên một tràn ra máu tươi, sắc mặt trắng bệch. Người hán tử ban đầu đi lên nâng hắn đi xuống, giờ tay lên quát lạnh: “Bắn tên!”

Một khắc kiếm vĩa bay đầy trời kia, lòng của Mộ Dung Gấm lạnh thấu trong phút chốc, không có một tia nhiệt độ, không thể ra sức, nhưng cứ chết đi như vậy, vẫn còn có chút không cam lòng!

“Rầm!” Chợt một bóng dáng không biết từ chỗ nào bay ra, một chiêu phóng ra, đánh văng hơn ngàn kiếm vũ, một tay nắm lấy tay nòng, hơi thở quen thuộc rồi lại xa lạ làm cho nòng sửng sò, cuối cùng trong nháy mắt thoát ly, ý thức của nòng hoàn toàn biến mất!

Người nọ cúi đầu nhìn qua người trong ngực, đôi mắt sâu thăm xẹt qua khuôn mặt tái nhợt của nòng, giờ tay lên cầm cổ tay nòng, lập tức lãnh khí bùng nổ toàn thân: “Đáng chết!” Không biết là đang chửi Mộ Dung Gấm hay là đang tự trách!

Quân doanh.

“Phụt!” Mộ Dung Chính vốn đang thương lượng việc quân với Phó tướng, đột nhiên cổ họng ngòn ngọt, lập tức phun một búng máu ra ngoài.

“Tướng quân.” Mọi người kinh hãi.

“Người đâu... Mau truyền quân y!”

“Không! Mau đi mời tiểu thư tới!”

“Báo cáo quân sự, tiểu thư không có ở trong doanh!”

“Còn không mau đi tìm?”

“A! Dạ!”

“Không cần tìm!” Đường Trúc sắc mặt tái nhợt vén rèm cửa lên đi vào, bước chân cũng hơi không yên.

“Đường Trúc, ngươi làm sao vậy? Tiểu thư đâu?”

Đường Trúc không nhìn bọn họ, đi vào đặt tay lên cổ tay Mộ Dung Chính, trong mắt đều là khổ sở, che lại đôi mắt rung rung, âm thanh lại có chút nghẹn ngào: “Thân thể tướng quân không đáng lo ngại, các người đừng lo!”

“Làm sao có thể? Rõ ràng tướng quân hộc máu, làm sao lại không đáng ngại?”

Trong mắt Văn Từ Khiêm lóe lên một tia bất thường, đuổi những người khác ra ngoài: “Các người đi ra ngoài trước, để tướng quân đi nghỉ ngơi trước, y thuật của Đường Trúc không tệ, các người không cần lo lắng!”

“Nhưng.....”

“Không có nhưng nhị nữa, tướng quân cần nghỉ ngơi rồi!”

Đám phó tướng bắt đầu bị mời ra ngoài, lúc này Mộ Dung Chính và Văn Từ Khiêm mới nhìn về phía Đường Trúc, ánh mắt khó lường: “Đường Trúc, đến cùng là có chuyện gì xảy ra?”

Đường Trúc biết mình không gạt được liền nói thật: “Tiểu thư hạ một loại cổ độc trên người tướng quân, được đặt tên là Đồng mệnh cổ sinh tử! Trên người tiểu thư là mẫu cổ, trên người tướng quân là tử cổ, lần trước khi tướng quân bị thương tiểu thư học máu hôn mê, mà hiện tại nhất định là tiểu thư đã xảy ra chuyện!”

“Chuyện này... Chuyện này...” Văn Từ Khiêm và Mộ Dung Chính hoàn toàn kinh hãi.

“Nếu là Đồng mệnh sinh tử, có lẽ Cẩm nhi không có nguy hiểm tới tính mạng, ta lập tức phái người đi tìm!” Văn Từ Khiêm xoay người vừa muốn đi ra nhưng lời nói của Đường Trúc lại làm cho bước chân của hắn nặng nề, một bước cũng không nhúc nhích được.

“Từ cổ trên người tướng quân rất khó giải! Cổ này chỉ có tiểu thư có thể giải, trừ phi là sống chết trước mắt, tiểu thư sẽ không giết mẫu cổ...” Rốt cuộc Đường Trúc khóc không thành tiếng, Mộ Dung Gấm không biết, khi nàng tự hạ độc trên người Mộ Dung Gấm nàng len lén đặt một con ở trên thân thể mình, cho nên nàng cùng với tiểu thư cũng là Đồng mệnh cổ sinh tử. Nhưng vừa rồi, đột nhiên nàng cảm giác cổ trên người biến mất, nàng cũng biết tiểu thư đã xảy ra chuyện.

“Cái này không thể nào!” Sắc mặt Mộ Dung Chính đột nhiên tỉnh táo đến đáng sợ, nhưng lại có hai hàng nước mắt không khống chế được rơi xuống: “Sẽ không, Cẩm nhi của ta không có việc gì!”

“Báo! Tướng quân, đột nhiên đội quân Man tộc công thành!”

Cái gì?” Mộ Dung Chính kinh hãi, nhưng: “Phái Mạc tướng quân và Triệu tướng quân đi nghênh chiến, ta muốn đi tìm Cẩm nhi, Cẩm nhi...”

“Tướng quân!” Đường Trúc đỡ Mộ Dung Chính lao đảo, lần đầu tiên nàng nhìn thấy tâm tình Mộ Dung Chính bất ổn như vậy, nàng hạn phụ thân của mình, nhưng tiểu thư lại tốt với phụ thân của mình như vậy, có lúc nàng sẽ cho rằng người trước mắt này không xứng đáng để tiểu thư yêu, nhưng bây giờ thấy người đau lòng vì chuyện của tiểu thư mà đau lòng như thế, nàng biết ông là thật lòng thương yêu tiểu thư!

“Tướng uân, tiểu thư vì trận chiến này mà bại lộ thực lực của mình, người không thể ngã xuống, ta sẽ lập tức đi ra ngoài tìm tiểu thư, nhưng người mới tỉnh lại, không nên uống phí tâm huyết của tiểu thư!”

Mộ Dung Chính hồi hồn, đặt tay lên tay của Đường Trúc: “Mang theo thiếu niên ở quân doanh đi, toàn bộ mang theo, tuyệt đối phải mang tiểu thư an toàn trở về!”

“Nhất định!” Đường Trúc nghe vậy vội chạy ra ngoài, vẻ mặt quyết tuyệt, điên cuồng ai cũng không ngăn nổi!”

“Tướng quân!” Những người khác chạy vội đi vào, lo lắng nhìn Mộ Dung Chính.

Văn Từ Khiêm âm thầm thu lại nước mắt không biết rơi xuống từ khi nào, kiên định nhìn Mộ Dung Chính: “Mộ Dung, trận đánh này, nhất định phải thắng!”

“Ừm! Tuyệt đối!”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Sủng: Tà Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 2 - Chương 10: Chương 1 (10)

“Hà?” Mộ Dung Gấm mơ hồ tỉnh lại, sững sờ nhìn chỗ mình đang ở, lại là một viện thanh tịch và đẹp đẽ. Mộ Dung Gấm cũng không nhớ sao mình lại đến một nơi như vậy, muốn đứng dậy nhưng toàn thân trên dưới một chút hơi sức cũng không có, ngay cả ngón tay cũng không nhúc nhích được, lúc này mới nhớ tới hình như bản thân được người cứu!

“Ken két!” Cửa bị đẩy ra, một người nam tử mặc quần áo màu đen đi vào, trên mặt của hắn đeo một chiếc mặt nạ huyền thiết, không nhìn thấy dung mạo của hắn, chỉ có thể liếc thấy đôi mắt tinh mịch như đầm sâu không thấy đáy!

“Đã tỉnh rồi hả?”

“Ừm! Ngươi đã cứu ta, đa tạ!”

“Cũng chỉ có một câu đa tạ?” Hình như người nọ bất mãn, thân thể thon dài ngồi ở bên giường, ngón tay lộ rõ các khớp xương tí mĩ vuốt ve cằm Mộ Dung Gấm, trông mặt xet qua một tia hài hước: “Không bằng lấy thân báo đáp thì như thế nào?”

Mộ Dung Gấm liếc hần một cái: “Sở Dạ, ngươi thích chơi đến khi nào nữa?”

Tay trên cằm cứng đờ, đôi mắt đẹp xet qua một tia bất đắc dĩ, gờ tay lên tháo mặt nạ của mình xuống, lộ ra dung nhan tuấn mỹ như thần tiên: “Làm sao nàng lại nhận ra ta?”

Mộ Dung Gấm nhắm mắt lại không trả lời, nàng tuyệt đối không thừa nhận xúc cảm của mình đối với hắn. Mặc dù Sở Dạ cố ý thay đổi hơi thở và hương vị trên người nhưng nàng vẫn cảm thấy quen thuộc như cũ. Mà khi hắn ôn mình, cái loại xúc cảm nàng tuyệt đối không quên được, còn có một tia rung động trong lòng, trừ tên yêu nghiệt này, nàng nghĩ thế giới này tuyệt đối không có người thứ hai! Nhưng, nàng chết cũng sẽ không thừa nhận, quá mất mặt rồi...

Sở Dạ thấy ánh mắt của nàng, nhất thời sững sờ. Mộ Dung Gấm coi như là không nhìn thấy, nhưng giờ phút này vẻ mặt kia của nàng, khiến động lòng người như thế, có chút ngượng ngùng, có chút thẹn thùng, vẻ mặt như thế, là lần đầu tiên hắn nhìn thấy xuất hiện trên mặt nàng, cúi đầu chạm vào môi của nàng, cuối cùng đến gần vai của nàng: “Nàng như vậy sẽ không sợ ta hôn nàng chứ?”

Mộ Dung Gấm chột tron to mắt: “Sở Dạ, ngươi khôn kiếp!”

“Ha ha!” Sở Dạ vui thích nở nụ cười, lồng ngực không thể kìm được chấn động, ~~đến~~ cuối cùng cúi người ôn lấy Mộ Dung Gấm đang giận dữ, vui đầu ở trong tóc nàng: “Lần sau, không được làm cho mình chật vật như vậy, cô vương không thích!”

Trong giọng nói có chút đau lòng, có chút lo lắng, có chút bá đạo, lại thẳng thắn như vậy, trực tiếp tiến vào đáy lòng của nàng. Băng sơn có chút tan ra, như trong nháy mắt sụp xuống, thờ dài trong lòng: Sở Dạ, ngươi đúng là ma chướng của ta!

“Làm sao ngươi biết chỗ này?” Không phải là nên thành thân Đông Phương Hiểu, tân hôn hạnh phúc sao?

“Nàng cứ như vậy mà hi vọng ta cưới người khác sao?” Mặc dù vẫn cười như cũ, nhưng lại có hương vị uy hiếp.

Mộ Dung Gấm mở to mắt: “Ngươi cưới người nào thì có quan hệ gì với ta?”

“Mộ Dung Gấm!” Sở Dạ cắn răng, hắn thật bội phục người này, đây là lần đầu tiên có người khiến hắn liên tiếp mất khống chế, một tay quay đầu Mộ Dung Gấm, không cho cự tuyệt đôi mắt, khi nhìn thấy đôi mắt của nàng, lửa giận trong lòng lập tức bị dập tắt, chỉ có một loại bất đắc dĩ không biết tên: “Mộ Dung Gấm, nàng nghe rõ cho cô vương, cô vương cho phép nàng có liên quan với ta, cô vương cho phép nàng quản chuyện của cô vương, chính là như vậy, nghe rõ không?”

Mộ Dung Gấm: “.....”

“Nàng nghe rõ chưa?” Thấy nàng không trả lời, Sở Dạ giận, đây chính là lần đầu tiên hắn nói như vậy với một nữ tử, tại sao nàng lại không vui mừng, mà lại là đáng vẻ vô cùng im lặng? Hận! Vì phát tiết phần nộ của mình, Sở Dạ mạnh mẽ cúi đầu, bỗ nhào xuống bắt được đôi môi anh đào gần trong gang tấc, dùng tức giận và vấn vương của chính mình hung hăng đè lên.

Đầu tiên Mộ Dung Gấm sững sờ, nhưng không có giãy giụa, nói chính xác nàng không bài xích Sở Dạ hôn, nóng bỏng, nóng cháy, bá đạo, khiến cho nàng luống cuống, khiến cho nàng âm ập, còn có một tia... tham lam, nhớ nhung! Sở Dạ, cuối cùng ngươi vẫn xâm lấn thế giới của ta hay sao?

Rốt cuộc cũng buông môi nàng ra, Sở Dạ ôm nàng lên, để cho nàng rúc vào ngực của mình, âm thanh trầm thấp khêu gợi có chút như ản như hiệng: “Nàng thấy hần rồi hả?”

“Người nào?”

“Lạc Anh Cách!”

“Nhìn thấy!”

“Nàng không có gì hỏi cô vương hay sao?”

“Hỏi cái gì?”

“.....” Sở Dạ thế nào cũng không nghĩ đến mình trả lời như vậy: “Hắn là đệ đệ sinh đôi của ta, bởi vì không đủ tháng cho nên thân thể kém cỏi, cho nên mẫu thân người liền mang đến Thiên Sư môn, từ nhỏ chúng ta đã tách ra, nhiều năm như vậy đều biết rõ đối phương nhưng cho tới nay chưa từng gặp mặt!”

Mộ Dung Gấm nghe được trong lời nói của Sở Dạ hình như có chút giấu giếm, nhưng nàng không muốn đi tìm hiểu, đây là chuyện của bọn họ, nàng không có quyền hỏi tới: “Rốt cuộc là ngươi muốn nói cái gì?”

“Tại sao nàng muốn cứu hần? Bởi vì giao dịch?” Cuối cùng cũng đã hỏi ra vấn đề đè nặng ở trong lòng.

“Vốn là giao dịch, nhưng sau khi nhìn thấy hần ta lại muốn mình cứu hần!”

Sở Dạ mím môi, rõ ràng là không hài lòng câu trả lời như vậy: “Vì gương mặt đó sao?”

“Hần là hần, người là người, người ta cứu là hần, không hơn!”

Sở Dạ trầm mặc, trong nháy mắt cảm thấy may mắn vì nàng không có coi người khác thành mình, nhưng nhiều hơn vẫn là đè nén, nàng là tự nguyện cứu Lạc Anh Cách... Hần nhớ Thiên Sư từng nói, hần và Lạc Anh Cách là số mệnh huynh đệ, nhưng cũng là số mệnh đối thủ, một ngày nào đó bọn họ sẽ đứng ở bên đối địch, không thể cùng tồn tại! Chẳng lẽ là bởi vì nàng sao?

Lạc Anh Cách và hần đều là dạng không thích gần người, trừ phi là người vô cùng quen thuộc, thế nhưng hần lại đối với Mộ Dung Gấm đặc biệt như vậy, ๔๔๕☆L☆๔๔๕ vì nàng nguyện ý ngồi trở lại xe lăn một lần nữa, khi nói đến nàng, trên mặt của hần phát ra ánh sáng nhu hòa chói mắt.

Nhận thấy được cảm xúc của hần không ổn định, Mộ Dung Gấm mở to mắt, tâm tình của nàng sao mà ổn định đây? Nàng lần lượt trốn thoát và tránh né, rõ ràng khoảng cách xa, nhưng hiện tại mới phát hiện, khoảng cách không ngăn cách được gì!

“Chủ tử! Đường Trúc mang theo một ngàn binh lính bao vây trong này!”

Tiếng nói của Dương Phong truyền đến, Mộ Dung Gấm cả kinh: “Đề cho nàng vào đi!”

Dương Phong không trả lời, hiển nhiên là đang đợi quyết định của Sở Dạ. Sở Dạ ngược mắt, hôn lên gò má của Mộ Dung Gấm một cái, cảm nhận nạ bên cạnh đeo lên: “Đề cho nàng đi vào!”

Chỉ trong chốc lát, Đường Trúc đẩy cửa đi vào, khi nhìn thấy Mộ Dung Gấm gần như là chạy gấp tới, vốn gương mặt lạnh lùng nhưng trong mắt tất cả đều là nước mắt: “Tiểu thư...”

Mộ Dung Gấm ôm nàng, cười than nhẹ: “Nha đầu ngốc, khóc cái gì chứ?”

“Ô ô ô! Tiểu thư, đột nhiên người mất liên lạc, tướng quân lại học máu, thiếu chút nữa ta cho là không thấy được tiểu thư nữa!” Đường Trúc luôn luôn cẩn trọng tinh táo trong giờ phút này lại khóc giống như một đứa bé vậy.

Mộ Dung Gấm tự nhiên biết là Mộ Dung Chính bị cô độc cản trở, nhưng hần là không có chuyện lớn, giờ tay đặt lên gương mặt rõ ràng gầy đi rất nhiều của Đường Trúc, ngay sau đó vén ống tay áo của nàng lên: “Quả nhiên, là em trộm từ cổ của ta!”

Đường Trúc có chút chột dạ, nhưng rất nhanh được che giấu bởi vui sướng: “Tiểu thư, người còn sống là tốt rồi, em sẽ dẫn người trở về!”

“Hiện tại quân doanh như thế nào rồi?” Nàng nhớ tới vương tử Tháp Nạp nói muốn tấn công quân Mộ Dung.

“Ngày tiểu thư gặp chuyện không may quân đội của Man tộc lập tức tấn công vào, nhưng có tướng quân dẫn mọi người chống cự, hướng chỉ quân đội của chúng ta nhiều hơn so với bọn chúng, cho nên hiện tại bọn họ chỉ có thể giằng co ở bên ngoài cửa, đã qua bảy ngày, một chút chỗ tốt bọn họ cũng không chiếm được!”

“Bảy ngày rồi hả?” Thì ra là nàng ngủ lâu như vậy sao?

“Tiểu thư, hiện tại chúng ta trở về được chứ?” Đường Trúc bất động thanh sắc bắt mạch đập của Mộ Dung Gấm, mạch đập yếu đến mức thiếu chút nữa nàng lại khóc một lần nữa.

Mộ Dung Gấm liếc nhìn Sở Dạ đứng yên một bên: “Hiện tại ta muốn rời khỏi!”

Là tuyên bố, không phải là hỏi thăm. ๔๔๕☆L☆๔๔๕ Sở Dạ cũng biết sẽ là như vậy, nhưng: “Tại hạ vẫn luôn ngưỡng mộ Mộ Dung tướng quân, vậy mượn cơ hội này đi xem một chút vậy!”

Trong nháy mắt Sở Dạ thay đổi giọng nói và hơi thở, nói chuyện đều là mắt không nháy, Đường Trúc lúc này mới phát hiện ra có người ở trong nhà: “Tiểu thư, hần là ai?”

Mộ Dung Gấm nghe lời nói của Sở Dạ, mặt xạm lại: “Hần đã cứu ta!”

Nghe vậy lập tức Đường Trúc thu hồi tư thái đối địch lại, mặt tràn đầy cảm kích: “Đường Trúc cảm ơn công tử cứu tiểu thư nhà ta!”

Không biết Đường Trúc biết người cứu tiểu thư nhà nàng chính là người nàng cảm thấy nguy hiểm nhất _ Sở Dạ, hơn nữa tiểu thư nhà mình vừa mới bị chiếm tiện nghi, nàng còn có thể nói ra lời cảm kích như vậy hay không!

Bởi vì Đường Trúc cảm kích, Sở Dạ cứ lấy thân phận ân nhân cứu mạng Mộ Dung Gấm đường hoàng đi vào trong đại quân doanh!

“Cảm nhi!” Tiếng Mộ Dung Chính gọi Mộ Dung Gấm, ngay sau đó muốn nói lại thôi, vẻ mặt phức tạp không nói ra được.

“Phụ thân, con có chút đói bụng!” Mộ Dung Gấm không muốn trả lời, liền nói sang chuyện khác, nhưng đúng là nàng có chút đói bụng rồi!

“Ồ! Ta sẽ sai người chuẩn bị thức ăn cho con!” Vừa nghe Mộ Dung Gấm đói bụng, Mộ Dung Chính lập tức đi gọi người chuẩn bị, vừa muốn nói gì đều quên hết. Mộ Dung Gấm nhìn bóng lưng của ông, nhàn nhạt cười, như vậy cũng tốt, không phải sao?

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Sủng: Tà Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 11: Chương 1 (11)

“Ha ha ha! Tốt! Ý kiến hay!” Sát vách truyền đến tiếng cười của Mộ Dung Chính, Mộ Dung Gấm bắt đầu đi để sách xuống, hai ngày gần gũi, Sở Dạ đã hoàn toàn lấy được sự ngưỡng mộ của Mộ Dung Chính, ngay cả Văn Tử Khiêm cùng với những phó tướng kia cũng khen hắn không dứt miệng, nhất là chiến dịch lần trước Sở Dạ đề ra biện pháp khiến bọn họ không chiến mà thắng, uy vọng thẳng tắp lên cao, cũng nhanh chóng đề thăng xuống!

Hai ngày này sắc mặt Đường Trúc vẫn không tốt chút nào, hình như là kể từ khi Sở Dạ báo tên thật của mình cho Mộ Dung Chính biết. Sở Dạ đổi một mặt nạ da người bình thường, hơn nữa cố ý thay đổi tiếng nói và khí chất, ngay cả Mộ Dung Chính hoài nghi nhưng cũng không dám xác định, huống chi hiện tại Sở Dạ nên ở nước Sở, làm sao có thể tới nơi này, cho nên đương nhiên ông coi hắn và hoàng đế nước Sở có cùng tên, nhưng Đường Trúc lại vô cùng rõ ràng, nhưng _____ hối hận thì đã muộn!

“Bá phụ, hôm nay đến đây thôi, cháu muốn đi xem Cẩm nhi một chút!” Sở Dạ khiêm nhường cung kính lễ phép, rất tôn trọng Mộ Dung Chính, nhất là khi nhắc đến Mộ Dung Gấm thì cực kỳ dịu dàng, giành được Mộ Dung Chính liên tục gật đầu. Theo ý ông, Mộ Dung Gấm đã đến tuổi thành hôn, con cháu hoàng thất tự nhiên ông không nghĩ tới mà người trẻ tuổi trước mặt ngược lại ông cực kỳ vừa lòng, vì vậy cũng không so đo chuyện hắn gọi thẳng nữ danh của Mộ Dung Gấm!

“Tốt! Cháu đi xem Cẩm nhi một chút đi! Mấy người trẻ tuổi các cháu nên ở chung một chỗ nhiều một chút, sau đó cháu mang con bé đi ra ngoài dạo, hai ngày nay chắc hẳn nó cũng buồn bức đến hỏng người rồi!” Mộ Dung Chính không chút do dự bán đứng nữ nhi của mình. . .

“Vâng! Cháu biết rồi!”

Nhìn thấy Sở Dạ đi ra ngoài, gương mặt Mộ Dung Chính hài lòng, Văn Tử Khiêm đi vào nhìn thấy bộ dáng này của ông, nhất thời cười cười: “Chưa bao giờ gặp bộ dáng này của ông, xem ra Sở Dạ khiến ông vô cùng hài lòng!”

Mộ Dung Chính cười thờ dài: “Cẩm nhi vẫn luôn là thịt trong lòng của ta, ta luyện tiếu nó gả vào Hoàng thất, cho nên. . .”

“Thế nhưng người này lại lịch đều không rõ ràng lắm, cứ như vậy mà giao Cẩm nhi cho hắn, có phải có chút đột ngột quá rồi không?” Văn Tử Khiêm nhìn ra được Sở Dạ không tầm thường, ngay cả hiện tại hắn bình thường nhưng trong lòng ngực hắn có mang theo ngàn vạn khe sâu(1), ngang dọc thiên hạ, người như vậy làm sao có thể là người bình thường?

(1) Ở đây ý anh Dạ lòng sâu vạn dặm

Mộ Dung Chính vỗ vỗ đầu vai Văn Tử Khiêm: “Tử Khiêm, thật đúng là ‘Nhất diệp tri thu, kiến vi tri trứ’(2), hai ngày chung đụng này ta biết ngay hắn là một người rất có tham vọng, rất có ý thức trách nhiệm, huống chi hắn vô cùng yêu thích Cẩm nhi, ngay cả khi hắn không nói rõ nhưng khi nhắc tới Cẩm nhi về mặt và giọng nói đều là không lừa được người, cũng chỉ có chính bọn nó vẫn chưa hay biết gì mà thôi!”

(2) nhìn lá rụng biết mùa thu đến, gặp mặt liền nhận biết

“Về phần mấy thứ như lại lịch, ông cho là đáng để quan tâm hay sao? Nếu như là người mà Cẩm nhi không quen, ông cho là hắn có thể dựa vào ân cứu mạng mà được Cẩm nhi mang về?”

Văn Tử Khiêm nghe vậy, chân mày nhíu chặt tán ra: “Hóa ra là như vậy, hóa ra là ta hồ đồ!”

“Cũng chỉ là do quan tâm sẽ loạn, tĩnh tâm suy nghĩ lại một chút ông sẽ hiểu!”

Sở Dạ nghe một chút cũng không sót, có chút nhất thời bội phục vị “nhạc phụ tương lai” của mình, có tấm lòng, có khí phách, cũng có tỉ mỉ tinh tế quan tâm nữ nhi, không trách được có thể được Mộ Dung Gấm kính yêu. Mà lời vừa rồi cũng xác minh nói cho hắn một tin tức, cửa ải nhạc phụ này đã qua, hiện tại hắn cần giải quyết chính là một “nàng dâu tương lai”.

Nhìn thấy Sở Dạ đi vào, lập tức sắc mặt Đường Trúc suy sụp, xoay người cũng không để ý hắn đã đi ra ngoài, mặc dù nàng rất muốn ngăn cản nhân vật nguy hiểm này, nhưng dường như tiểu thư không bài xích cho nên hắn là không còn biện pháp!

“Rất hả hê?” Mộ Dung Gấm nhíu mày, sắc mặt mỉm cười nhưng thoáng qua có chút nguy hiểm.

Sở Dạ ngồi ở mép giường, cười cười đáng đánh đòn, cố làm ra vẻ nói: “Nương tử ở trên cao, vì phu có lễ!”

Mộ Dung Gấm lấy quyển sách trên tay ném qua: “Cút!”

Sở Dạ cũng không tránh né, mặc cho sách đập vào trên người, ngay sau đó che ngực bộ dạng khổ sở: “Nương tử, nàng thật tàn nhẫn, vì phu đau quá!”

Mộ Dung Gấm.....

Trong lòng Sở Dạ cười trộm nhưng trên mặt vẫn còn làm bộ như vô cùng khổ sở, kéo tay Mộ Dung Gấm đặt lên tim, vẻ mặt vô hạn uất ức: “Nương tử xoa xoa cho ta!”

Mộ Dung Gấm lạnh đến buồn nôn, tóc gáy dựng đứng: “Ngươi không sai biệt lắm!”

“Ha ha!” Rốt cuộc Sở Dạ cũng thu hồi nét mặt lạnh đến buồn nôn lại, áp áp cười một tiếng, ôm lấy Mộ Dung Gấm: “Cảm nhi, gả cho cô vương có được hay không? Cô vương đảm bảo nhất định sẽ cực kỳ cực kỳ thương nàng!”

Nghe vậy Mộ Dung Gấm lại trầm mặc, hồi lâu: “Sở Dạ, rốt cuộc ngươi coi trọng ta ở chỗ nào? Ngươi là Đế vương một nước, vì sao nhất định chấp nhất cùng ta? Ta nhớ ngươi còn rõ hơn ta, thân phận của chúng ta là không thể nào!”

“Ta cho là nàng sẽ không để ý tới vấn đề thân phận chứ!” Sở Dạ cười khê: “Chỉ là coi trọng nàng ở điểm nào thì thật sự cô vương cũng không rõ, chỉ là gặp, sau đó cứ như vậy!”

“Vậy Đông Phương Hiểu thì sao đây?”

“Nàng ta?” Nhắc tới nữ nhân này, Sở Dạ có chút chán ghét, nhưng ngay sau đó lại khôi phục: “Cô vương đã ban nàng ta cho Đông Húc vương, hiện tại đoán chừng nàng ta đang làm Tiểu Dao vương phi!”

“Ngươi lại đem nàng ta cho người khác?” Mộ Dung Gấm thế nào cũng không nghĩ tới kết quả lại như vậy, hơn nữa theo ý Đông Phương Hiểu si niệm đối với Sở Dạ, sao lại đồng ý?

“Thế nào? Chẳng lẽ Cảm nhi hi vọng vì phu cưới nàng sao?” Sở Dạ không tự chủ dùng giọng nói uất ức, nhất thời khiến Mộ Dung Gấm dờ khóc dờ cười: “Ta nói dù gì ngươi cũng là Hoàng đế một nước, uy nghiêm một chút có được không?”

Sở Dạ không quan tâm cười cười: “Này nghiêm là cho người khác, đối với nương tử, muốn uy nghiêm làm cái gì?”

Không thể phủ nhận những lời này thật sự làm rung động lòng người. Mộ Dung Gấm chưa bao giờ biết yêu là cái cảm giác gì, cũng không biết nàng và Sở Dạ đây coi như là cái gì, nhưng ít nhất nàng cũng có một khắc sao động kia, trong lòng bị một cái tên Đế vương Sở Dạ lấp đầy!

Tháp Nạp Tề chính là cao nhân thần bí vài ngày trước đó Mộ Dung Chính đã nhắc tới, bởi vì bị Mộ Dung Gấm làm bị thương cho nên hiện tại không có cách nào xuất chiến, ngay cả có người ở sau lưng chỉ huy nhưng Mộ Dung Chính cũng không phải là người không, mà Văn Tử Khiêm được người nói “quân sư hồ ly” làm sao có thể không có chút bản lĩnh, cho nên không cần Mộ Dung Gấm rat ay, trận chiến này thắng bại đã định. Hơn nữa dường như còn có “người nhiệt tâm” chạy đến quấy rối trận doanh quân địch, hiện tại tình hình hoàn toàn thiên về một bên rồi!

Dương Hạo: Chủ tử quá thiên vị, mình ôn hương nhuyễn ngọc, chúng ta ở chỗ này mệt sống mệt chết, ông trời bắt công a!

Dương Phong, Bạch Sơn:.....

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Sủng: Tà Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 12: Chương 1 (12)

“Xoảng xoảng xoảng!” Một đồng lớn chén đĩa bị ném trên đất, một bàn sơn hào hải vị bị biến thành đồ bỏ, diện mạo Đông Phương Hiểu dữ tợn nằm ở trên bàn, hai mắt trừng ra tia máu, hồi lâu, lại điên cuồng mà nở nụ cười: “Đông Phương Hiểu ta tự cho là thông minh một đời, không ngờ lại bị ngươi đùa giỡn xoay quanh!”

“Hoàng huynh bị ngươi cầm tù, vì ngươi nói chuyện, Sở Dạ cũng bị ngươi mê hoặc, công chúa nước Sở ngươi cũng có thể lấy lòng, hôm nay ngay cả đường về Thiên Khai cũng bị ngươi chiếm cứ, Mộ Dung Gấm, khá lắm Mộ Dung Gấm!”

“Gả vào nước Sở, ta cho là ta thắng lợi, không ngờ chờ đợi ta lại là địa ngục, mà ngươi lại một mình tiêu dao, trèo lên triều đình, nhuandong.die.n.d.an.le.q.uy.do.n tiếng danh lưu truyền muôn đời, phong hoa ngàn vạn, ta lại sống đến nỗi ngay cả chó cũng không bằng. Mộ Dung Gấm, ta hận ngươi!”

“Vương phi.” Nha đầu một bên run run rẩy rẩy đứng thẳng, thân thể đều phát run, vương phi như vậy thật là đáng sợ.

“Cút! Ai là vương phi? Quý Tàì là vương phi, không cho phép gọi ta là vương phi!” Vừa nghe đến cái chức vị này Đông Phương Hiểu liền lửa giận thiêu đốt, nàng mới không ham thích cái ngôi vị vương phi này.

“Vương... Công chúa, Vương gia mời qua!”

“Hắn mời ta qua đó làm cái gì?” Nhắc tới người này Đông Phương Hiểu lộ vẻ mặt chán ghét, gả cho người như vậy quả thật chính là vũ nhục đối với nàng.

“Vương gia... Vương gia nói... Nói trước đó vài ngày hai vị thị thiếp không có khẩu vị, hỏi vương phi có còn những thứ khác hay không...” Nói xong lời cuối cùng nha đầu kia sợ đến nỗi trực tiếp quỳ xuống rồi.

Đông Phương Hiểu nắm quả đu đủ thật chặt, móng tay bấm chặt vào lòng bàn tay mà không biết, cuối cùng gần như là cắn chặt hàm răng nặn ra mấy chữ: “Để cho hắn đi tìm chết đi!”

“Công chúa...”

Đông Phương Hiểu một cước đá nàng ta ra, oán hận nhìn phương hướng Thiên Khải, trong mắt tất cả đều là dừ tợn và điên cuồng: “Mộ Dung Gấm, ta sẽ không để cho ngươi mạnh khỏe trôi qua, tuyệt đối!”

“Hất xì!” Núp ở trong chần Mộ Dung Gấm hắt hơi một cái, che cái mũi lạnh lạnh, Mộ Dung Gấm mặc y phục đi ra ngoài, quả nhiên bên ngoài bông tuyết lát phát bay, Mộ Dung Gấm có chút mất hồn nhìn bầu trời: “Tuyệt rồi!”

“Tiểu cô cô!” Một thiếu niên thật thà khoảng hai mươi đi tới, khi nhìn thấy Mộ Dung Gấm còn xấu hổ gãi gãi đầu một cái: “Tiểu cô cô vẫn nên là đi vào đi thôi, ngoài này lạnh lẽo, người bị lạnh thì không hay rồi!”

Mộ Dung Gấm mím môi cười khế, liếc nhìn trại lính nhón nha nhón nháo, hỏi: “Tướng quân đâu rồi?”

“Hôm nay lại lên công thành giao chiến với Man tộc, Tướng quân và Quân sư cũng đi, bởi vì chúng ta không hợp lệ, cho nên không để cho chúng ta đi, nhưng có thể ở lại bảo vệ tiểu cô cô, chúng ta rất vui về!”

Mộ Dung Gấm cười một tiếng, phát tay để cho cậu ta rời đi: “Ngươi đi giúp đi, ta biết rồi!”

“Hắc hắc!” Thiếu niên gãi đầu một cái đi ra ngoài, đi vài bước rồi lại quay trở lại, xin lỗi xoa xoa tay: “Cái đó, tiểu cô cô, ta tên là Đại Hổ!”
nhuandong.die.n.d.an.le.q.uy.do.n Nói xong xoay người đi thật nhanh, giống như sau lưng có nước lũ vậy.

“Phốc!” Cuối cùng Mộ Dung Gấm bị cậu ta chọc cười rồi, lắc đầu một cái, thu lại nụ cười, nhìn mây đen vần vũ trên bầu trời: “Đường Trúc!”

Nghe tiếng, Đường Trúc nhanh chóng chạy tới: “Tiểu thư, sao vậy?”

“Theo ta đi chiến trường!”

Tường thành cao ba trượng, binh lính thủ vững, mà bên ngoài lại có quân đội Man tộc như lang như hổ, bọn chúng không sợ chết xông lên trên tường thành, máu tươi nhuộm lên thành tường thành màu đỏ sẫm. dưới tường thành chất đồng thi thể làm thành thang cho kẻ đến sau, đập thân thể đồng bạn, mạo hiểm sống chết tiến công lên trên. Đây chính là chiến trường!

“Giết!”

“Xông lên!”

“Keng keng keng!”

Tùng tiếng đao kiếm, tiếng la giết, tiếng máu phun, đây chính là âm nhạc đặc biệt của chiến trường!

Mộ Dung Chính dẫn binh lính đi trước làm gương, những tướng lĩnh còn lại cũng không cam chịu rơi lại ở phía sau, dùng mảnh vụn vào trại địch, không sợ chết chém giết. Văn Từ Khiêm đứng ở trên tầng cao, dùng một cây quân kỳ chỉ dẫn quân đội thay đổi thế trận, chiến dịch mười vạn người đấu với trăm vạn người, thắng bại đã được quyết định từ lâu

Đột nhiên, rơi vào mắt Mộ Dung Gấm là một bóng dáng màu đen, hấn giục ngựa ở phía sau Mộ Dung Chính, cũng không có giống như những tướng lĩnh bình thường chém giết đầm máu kia, nhưng lại hữu ý vô ý đánh đuổi những người cố gắng đánh lên Mộ Dung Chính ra ngoài, bảo đảm ông một đường thẳng mà đi. Mộ Dung Gấm không nói gì nở nụ cười, không nhận được nhẹ giọng ni non: “Sợ Dạ!”

Nhìn chiến trường hùng vĩ, Mộ Dung Gấm giơ tay lên, ngón tay nhọn dài lộ ra trong không khí: “Đường Trúc, đi lấy đàn!”

Nghe vậy, Đường Trúc phi thân trở về, lát sau đã ôm tới cây đàn Thất Huyền, cặp mắt sáng lên nhìn Mộ Dung Gấm, đã rất lâu nàng chưa được nghe tiểu thư đánh đàn rồi. Nói chuẩn xác, nàng chỉ nghe qua tiểu thư đánh đàn một lần, từ đó liền không đánh nữa, nhưng tiếng đàn của tiểu thư thậm chí cả đời này nàng không quên được!

Mộ Dung Gấm nhận lấy đàn, phi thân rơi xuống dọc tường thành, chân vẫn cong lên, đặt đàn tựa lên trên, một tay giữ đàn, một tay đánh dây đàn: “Boong boong boong!”

Văn Tử Khiêm nghe tiếng liền sững sờ, quay đầu ngăm nhìn Mộ Dung Gấm, cười khê: “Là phá trận! Đã rất lâu chưa nghe thấy rồi!”

Mộ Dung Gấm không để ý tới cái khác, chỉ thấy đàn, bàn tay trắng nõn tung bay, tiếng đàn boong boong boong dồn dập phát ra từ đầu ngón tay nàng, “Kỵ binh kim qua, Vạn lý Hoàng Sa” chẳng qua cũng chỉ như thế. nhuandong.die.n.d.an.le.q.uy.do.n Sau khi nghe tiếng đàn, quân Mộ Dung giống như được khích lệ to lớn: “Xông lên! Tiểu cô cô đang đánh đàn trợ uy cho chúng ta, giết bọn chúng!”

“Giết!”

Trong lúc này khí thế quân Mộ Dung dâng cao, trực tiếp qua áp đảo đối phương!

Sở Dạ nhìn cảnh tượng trước mặt, lần đầu tiên thấy được lực ảnh hưởng của mộ dung gấm! Nữ nhân, cho dù là công chúa, ở cái thế giới này đều là vật phụ thuộc vào nam nhân. Chưa từng có một nữ nhân có thể để cho một đoàn nam nhân vì một ánh mắt của nàng mà hăng hái chiến đấu dẫm máu, nàng cho là tín nhiệm, mà bọn họ trả lại chính là một tấm lòng son, thậm chí có thể là sinh mạng, nhưng hẳn lại không nhìn thấy một tia chán nản và hối hận ở trên mặt bọn họ, chỉ có dũng khí và không sợ hãi. Đây chính là quân Mộ Dung, thậm chí hẳn có loại cảm giác, dù là thiết kỵ của hắn chống lại quân Mộ Dung chỉ sợ cũng khó có thể giành thắng lợi!

Nhìn từng gương mặt nhiệt huyết hết sức chân thành, trong lúc này trong lòng Sở Dạ không biết là có cảm giác gì, lại có nhiều người thích nàng như vậy, vậy hẳn nên làm gì bây giờ? Đại quân vẫn chém giết ở phía trước, Sở Dạ cũng đang suy tư, có nên bị thương trở về? Như vậy, ánh mắt của nàng chỉ rơi vào trên người mình thôi?

Vì vậy, ở thời điểm vị tướng lĩnh nào đẩy vung đao sang, Sở Dạ nhú mày một cái... Bị thương! Khi máu và thịt bị ngăn cách, Sở Dạ hít một hơi lạnh, lập tức cắt sâu một chút...

“Người như vậy mà cũng sẽ bị thương?” Trong quân doanh, Mộ Dung Gấm dùng một loại ánh mắt bất khả tư nghị(1) nhìn vết thương của Sở Dạ. Vết thương huyết nhục mơ hồ cũng không phải là giả, nhưng... Võ công hắn cao cường lại bị một người Man tộc võ công bình thường chém bị thương? Điều này sao có thể?

(1) Không thể tin được.

“Còn không phải là do nàng, nàng đánh đàn ảnh hưởng tới ta, ta không cẩn thận liền bị chém!” Sở Dạ ai oán nhìn Mộ Dung Gấm, dùng chính tay bị thương của mình vờn tới: “Thật là đau, băng bó cho ta!”

Mặt Mộ Dung Gấm xạm lại, nhưng vẫn lấy thuốc của mình ra, cầm châm: “Chịu đựng!”

Sau một khắc, Sở Dạ đau đến thiếu chút nữa kêu lên, nhưng cuối cùng lại cực kỳ khi khoái nam nhân nhìn xuống. Nhưng từng châm này đều xuyên qua da thịt, thật không phải là người thường có thể chịu được. Nhưng nhìn thấy ánh mắt chuyên chú nghiêm túc của Mộ Dung Gấm, đột nhiên cảm thấy, một đao kia đáng giá!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Sủng: Tà Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 13: Chương 1 (13)

Sau khi băng bó kỹ cho Sở Dạ, Mộ Dung Gấm rửa tay đi ra ngoài, mấy vị phó tướng đều là thân kinh bách chiến(2), bị thương cũng không nghiêm trọng, Đường Trúc tùy ý băng bó một chút là được, mà Mộ Dung Chính thì hoàn hảo không chút tổn hại.

(2) Ý là bản thân đã trải qua trăm trận, kinh nghiệm đầy mình.

Thấy Mộ Dung Gấm đi vào, mộ dung chính vỗ vỗ đầu của nàng: “Sở Dạ bị thương, con băng bó cho nó sao? Có nghiêm trọng không?”

“Không có việc gì, con khâu vết thương lại cho hắn rồi, không có gì đáng ngại!”

“Như vậy là tốt rồi, nó bị thương, tay không tiện, tốt nhất là con chăm sóc nó, những chuyện khác giao cho cha là được!”

Phía sau Mộ Dung Chính nói gì nàng đã không còn để ý, chỉ biết mình lại bị phụ thân bán!

“Cộp...” Đôi đũa trong tay Sở Dạ rơi xuống lần thứ năm, hơi ai oán nhìn Mộ Dung Gấm: “Nương tử...”

Khóe miệng Mộ Dung Gấm không nhìn được co quắp, nâng trán, tại sao thương thế của hắn lại là ở tay phải chứ? Một phen cầm lấy chén vào đũa của

hắn, gấp rau đưa tới trước mặt của hắn: “Ăn đi!”

Nhất thời Sở Dạ thỏa mãn, một hóp ngâm đồ ăn: “Vẫn là nướng tử tốt nhất!”

Trong nháy mắt mặt của Mộ Dung Gấm nóng lên rồi! Thật vất vả cho Sở Dạ ăn cơm xong, Mộ Dung Gấm gần như là trốn khỏi đó. Nàng vẫn biết Sở Dạ da mặt dày, nhưng lại không ngờ hắn dày đến mức như vậy. Mở miệng một tiếng nướng tử thuận miệng như vậy mà vẻ mặt lệ thuộc mà dịu dàng kia, khiến cho nàng liên tiếp mất khống chế, thậm chí cũng sinh ra lỗi giác nàng là vợ của hắn rồi, khôn kiếp, đáng chết! Ôm ngực, Mộ Dung Gấm cảm thấy trước mắt là một mảng luống cuống mờ mịt!

Nửa đêm, đột nhiên Mộ Dung Gấm cảm giác có người nhẹ nhàng đi vào lều của mình, chợt đứng dậy: “Người nào?”

Người kia cẩn thận đi tới, dùng giọng nho nhỏ nói: “Là cô vương!”

“Sao ngươi lại tới đây?”

Trầm mặc chốc lát..... “Cô vương thức dậy đi tiểu!”

“Đi tiểu đi bên ngoài!”

“Cô vương đi rồi!”

“Vậy ngươi tới chỗ ta làm cái gì?”

“Cởi quần, nhưng một tay không thể đeo thắt lưng được...” Câu nói cuối cùng còn làm bộ ra vẻ đáng thương.

Trong bóng tối, khóe mắt Mộ Dung Gấm không thể kìm được run rẩy mãnh liệt: “Ngươi là tên khốn kiếp, ngươi không đeo thắt lưng được thì tới tìm ta làm cái gì?”

“Bởi vì nàng là nương tử!”

Mộ Dung Gấm.....

Trầm mặc hồi lâu, cuối cùng Mộ Dung Gấm vẫn phải chịu thua, đứng dậy: “Ngươi đi qua đây!”

Sở Dạ mè nheo đi tới, đứng ở trước mặt Mộ Dung Gấm, để cho nàng buộc dây giúp! Mộ Dung Gấm do dự giờ tay lên, khi sờ soạng một vòng ngang hông hắn, phút chốc nổi giận: “Sở Dạ, ngươi đùa bỡn ta!” Rõ ràng dây lưng đã được thắt chặt rồi.

“Hắc hắc!” Sở Dạ được như ý cười một tiếng, một tay chạm vào Mộ Dung Gấm, thấy Mộ Dung Gấm muốn giãy giụa lập tức đáng thương nói: “Tay ta bị thương, nàng muốn tay ta bị phế bỏ hay sao?”

Mộ Dung Gấm cắn răng: “Ngươi đừng được voi đòi tiên!”

Sở Dạ vô lại chạm chạm hóm vai Mộ Dung Gấm vài cái: “Chỉ là muốn ôm ôm nương tử mà thôi!”

“Ai là nương tử của ngươi?”

“Nàng nha!”

Mộ Dung Gấm: tại sao lại là giọng là chuyện đương nhiên? Khốn kiếp, rõ ràng không có gì, nhưng tại sao nàng lại có cảm giác bị ăn đến sít sao?

“Sở Dạ, ngươi đứng lên cho ta!”

Sở Dạ giật giật, giọng nói hơi mệt mỏi: “Chỉ ôm ôm thôi, có được hay không?”

Chẳng biết tại sao nghe giọng nói nũng nịu như vậy của hắn, đột nhiên Mộ Dung Gấm không hạ được độc thủ, đột nhiên phát hiện hành động hắn bảo hộ ở sau lưng Mộ Dung Chính ngày hôm nay, Mộ Dung Gấm càng thêm không có cách nào cự tuyệt. Ý tưởng chỉ trong nháy mắt lại làm cho nàng trong nháy mắt quân lính tan rã!

Cuối cùng, Sở Dạ cứ đường hoàng ôm lấy Mộ Dung Gấm ngủ cả đêm như vậy, thật sự chỉ là ôm ôm, tuy nhiên nó đã khiến cho hắn thỏa mãn, mà Mộ Dung Gấm cũng có được cả đêm mộng đẹp khó có được.

Khi Đường Trúc đi vào phòng nhìn thấy hai người ôm nhau ngủ, sau khi khiếp sợ, là phi thường bình tĩnh lui ra ngoài. Mặc dù đã tăng cấp bậc nhận định “sắc lang” đối với Sở Dạ, nhưng hắn rất tốt với tiểu thư, hơn nữa tiểu thư cũng đón nhận hắn, vẫn nên tính toán đối xứng hô rồi, nói ví dụ như ‘cô gia’!

Sau khi Vạn tộc bắt đầu lui, đại quân cũng khẩn cấp chính đồn tại chỗ, nghênh đón cuộc chiến kế tiếp. Nhìn đại quân bận rộn, Mộ Dung Gấm lại có cảm giác xấu, hoàng tử Tháp Nạp tuyệt sẽ không thể từ bỏ ý đồ, còn nữa, nếu như chỉ đơn thuần ở trong lời nói, trận chiến này tuyệt đối không chỉ đơn giản như vậy mà kết thúc!

Màn đêm vừa buông, Mộ Dung Gấm nhận được một số đồ từ đề đô gửi tới, mở ra xem, là một ít đồ vật Đông Phương Trạch gửi tới, có quần áo, còn có một thanh chủy thủ tinh xảo. Ngoài ra còn có một lá thư, hờ hển dần thư, mở giấy Tuyên Thành ra, đập vào mắt chính là chữ có lực mà cứng cáp của Đông Phương Trạch. Chữ của hắn không giống người dịu dàng như hắn, ngược lại bên trong có loại khí phách, bén nhọn, trong chớp nhoáng nàng cảm thấy hắn và Sở Dạ rất giống nhau, chỉ là nhớ tới Sở Dạ trong khoảng thời gian này, Mộ Dung Gấm trầm mặc!

Mở thư, trên đó đều viết về chuyện trong triều, ví dụ như người nào lại buộc tội nhà Mộ Dung, người nào lại có động tác gì nhằm vào nhà Mộ Dung, những thứ này đều một lời mà qua, Mộ Dung Gấm biết hắn sẽ giải quyết tốt. Phía sau còn viết hi vọng nàng chuyển lời với Mộ Dung Chính chú ý gì đó, sau cùng còn đặc biệt dặn dò hi vọng thư hồi âm của nàng!

Xem xong, Mộ Dung Gấm cười, cất mấy thứ đi, cầm giấy viết thư trên thư án bên cạnh, mở giấy ra, nâng bút lên chuẩn bị viết. Đột nhiên lại thấy không biết viết cái gì, thật sự nàng không biết nên nói gì với Đông Phương Trạch, cuối cùng chỉ viết bốn chữ: tất cả mạnh khỏe!

Mộ Dung Gấm cầm phong thư đi giao cho Mộ Dung Chính, tin tưởng ông nhìn sẽ hiểu!

Ban đêm, đột nhiên Sở Dạ xuất hiện ở trong lều của Mộ Dung Gấm, mất đi sắc mặt dịu dàng và bất đắc dĩ của ngày hôm qua, ngược lại khôi phục đáng vẻ lạnh lùng như bọt nước, trong tay hắn cầm một phong thư, lạnh lùng nhìn Mộ Dung Gấm: “Nàng và Đông Phương Trạch quan hệ rất tốt?”

Đột nhiên Mộ Dung Gấm thấy cái bộ dáng này của hắn, ngược lại có chút không thích ứng, sau một khắc nghe giọng tức giận chất vấn của hắn, nhất thời Mộ Dung Gấm có chút tức giận: “Này không quan hệ gì với ngươi!”

“Nàng nói cái gì?” Sở Dạ nổi giận, hắn móc tim móc phổi đối với nàng, thậm chí không tiếc bị thương để thu hút ánh mắt của nàng, nhưng nàng lại chẳng chẳng thiết thiết với nam nhân khác, còn nói không quan hệ gì với hắn, đây cho hắn là cái gì?

Mộ Dung Gấm không hiểu vì sao hắn lại tức giận như thế, nhưng nàng có trêu chọc hắn đâu, sao cảm xúc của người này âm tình bất định như vậy?

Thấy nàng không giải thích, nhất thời Sở Dạ càng thêm tức giận, trang giấy trong tay hắn bị nắm thành bột bay xuống, cuối cùng hắn không chịu nổi, một phát nhào tới đặt Mộ Dung Gấm ở dưới thân thể, hướng về phía môi nàng không chú trọng tiếc hờn lên!

Vốn Mộ Dung Gấm nghĩ cho hắn một chương đầy ra, nhưng đột nhiên lại nghĩ tới trên người hắn có thương tích, nửa đường liền dừng lại. Cũng chính trong chớp nhoáng do dự này, Sở Dạ thừa cơ mà lên, hung hăng cạy hàm răng nàng ra, lưỡi nóng rực thăm dò vào răng môi mím chặt của nàng, điên cuồng đòi lấy mật dịch của nàng!

Lúc bắt đầu Mộ Dung Gấm kháng cự, nhưng cuối cùng tất cả giác quan đều bị Sở Dạ bá đạo xâm nhập, tại thời điểm lấy được chút ý thức bị lạc của mình, đôi tay đặt lên hai vai Sở Dạ, không biết là muốn đẩy ra hay là muốn ôm lấy.

Cuối cùng Sở Dạ dừng lại chiếm đoạt điên cuồng, ngược lại dịu dàng trần trọc không yên trong môi miệng nàng. Hắn hôn qua cái miệng này vô số lần, tuy nhiên cho tới bây giờ vẫn chưa cảm thấy đủ, mỗi lần đụng chạm đều làm cho hắn hận không được nuốt lấy nàng. Nàng không giống những nữ nhân kia có vóc dáng có lỗi có lỗi, dung mạo tuyệt thế bị che giấu, thậm chí ngay cả ý tứ thương nhớ với mình cũng không hiện ra, nhưng cổ tình chính nàng như vậy dần dần lại khiến hắn điên cuồng mê muội!

Mút cánh môi nàng vào, lúc này mới lưu luyến buông ra: “Cầm nhi, gả cho cô vương có được hay không?”

Mộ Dung Gấm từ trong mê loạn tỉnh lại, nghe vậy dồi đầu đi chỗ khác: “Ngươi đừng hỏi nữa!”

“Chẳng lẽ nàng chưa từng thích cô vương dù một chút hay sao? Dù cho chỉ là một chút động lòng!” Sở Dạ nhìn Mộ Dung Gấm, chỉ sợ từ trong miệng nàng khắc ra một đáp án khiến cho hắn tan nát cõi lòng.

Trả lời hắn là một Mộ Dung Gấm trầm mặc!

“Vậy Đông Phương Trạch thì sao? Chẳng lẽ nàng thích hắn?” Đề tài quay lại điểm ban đầu.

“Ta và hắn cũng chỉ là một cuộc giao dịch, giao dịch đánh cuộc nhà Mộ Dung!” Mộ Dung Gấm nói thật.

Nghe vậy, ghen tức của Sở Dạ biến mất, nhưng: “Cầm nhi, chẳng lẽ thật sự nàng không muốn gả cho cô vương?”

Mộ Dung Gấm nổi giận: “Ta nói Sở Dạ, ngươi có thể đừng ép ta được hay không? Còn nữa, ngươi là Hoàng đế nước Sở, luôn dựa vào ở bên cạnh ta tính làm gì?”

“Mộ Dung Gấm, chẳng lẽ cô vương đối với nàng mà nói chính là phiền toái? Cô vương muốn kết hôn với nàng chính là ép buộc nàng? Hiện tại nàng bị ta hôn qua, ôm lấy, còn ngủ nữa, chẳng lẽ nàng còn muốn gả cho người khác?” Sở Dạ gần như là bóp vỡ cổ tay Mộ Dung Gấm, một thân ý lạnh biểu hiện hắn có bao nhiêu tức giận!

Mộ Dung Gấm rất tức giận, nhưng mà nghe được lời nói của Sở Dạ, cũng giận quá thành cười: “Chẳng lẽ Sở hoàng ngươi cho là như vậy ta liền không thể không gả cho ngươi sao? Ngươi là Hoàng đế một nước cao cao tại thượng, Mộ Dung Gấm ta không có cầu xin ngươi lấy ta, cũng không muốn có bất kỳ liên quan gì với ngươi. Ngươi chính là trở về nước Sở của ngươi đi, từ bây giờ ta không muốn nhìn thấy ngươi nữa!”

“Mộ Dung Gấm!” Sở Dạ cắn răng, trên mặt là vẻ lạnh lùng, tức giận Mộ Dung Gấm chưa bao giờ gặp, cuối cùng, hắn xoay người rời đi, mang theo tức giận hừng hực, còn có một chút bị thương!

Ánh mắt Mộ Dung Gấm vô hồn nhìn phía trước, nhưng trong lòng có một cơn gió lạnh thổi vào: Rốt cuộc là ta đã nói những gì? Rõ ràng những thứ kia đều là lời năng không nên nói mà?

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Sủng: Tà Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 2 - Chương 14: Chương 1 (14)

Một đêm này, Mộ Dung Gấm mất ngủ, ngày hôm sau rời giường lại nghe được tin tức là Sở Dạ đã rời đi!

“Cảm nhĩ, tại sao Sở Dạ lại không thấy rời đi? Sáng nay binh sĩ sửa sang lại phòng cho hần nói chán mềm của hần vẫn không xê dịch, hiển nhiên đêm qua đã đi, chẳng lẽ hôm qua các con cãi nhau?”

Mộ Dung Gấm không trả lời, chỉ sững sờ nhìn đỉnh đầu, đầu trống rỗng!

Thấy nàng như vậy, Mộ Dung Chính bắt đầu đi thở dài, quả nhiên là người trong cuộc luôn mê muội! “Được rồi, tốt nhất con đi nghỉ ngơi đi!”

Sở Dạ không thấy, liền tiếp năm ngày, Mộ Dung Gấm không biết mình làm sao mà qua được, đau lòng sao? Giống như chưa, thất vọng sao? Cũng không có, hối hận sao? Bắt đầu có chút, nhưng sau lại đã biến mất! Nếu như quả thật nói đến cảm giác hiện tại của nàng, chỉ có chút trống rỗng, như có cái gì bị đào rỗng, trống rỗng!

“Ai!” Một tiếng than nhẹ bất đắc dĩ, một bóng dáng rơi xuống, nhẹ nhàng ôm Mộ Dung Gấm vào trong lòng, không thể làm gì rồi lại cung chiêu vô cùng cười nói: “Nha đầu ngốc, rõ ràng chính là trong lòng nàng có cô vương, vì sao chính mình lại không muốn thừa nhận?”

Mộ Dung Gấm chậm rãi hồi hồn, nhìn dung nhan tuấn mỹ trước mắt, hơi sững sờ: “Làm sao người lại trở lại?”

Sở Dạ giờ tay lên vuốt mũi nàng một cái: “Căn bản mấy ngày nay cô vương không hề rời đi, cũng chỉ là nhìn phản ứng của nàng, nhuandongd.i.e.n.d.a.n.l.e.q.u.y.d.o.n không ngờ phản ứng của nàng lại chậm như vậy, lại có thể không phát hiện được sự tồn tại của ta!”

“Người...” Mộ Dung Gấm lập tức không biết nói gì rồi, tâm tình của nàng còn chưa hồi phục lại, nhất thời trầm mặc yên lặng rồi!

Sở Dạ không nhịn được nhẹ nhàng chạm gương mặt của nàng, âm thanh êm ái ngoài ý muốn: “Năm ngày, có thể nghĩ rõ ràng rồi chứ?”

Mộ Dung Gấm lắc đầu: “Không có!”

Sở Dạ:.....

“Vậy cô vương biến mất lâu như vậy, nàng có từng nghĩ tới ta?”

“Không có!”

“Vậy nàng đang suy nghĩ gì?”

“Thật sự không hề nghĩ gì!”

“Vậy sao nàng lại có bộ dáng này?” Sở Dạ đã không còn ôm hy vọng gì, thật lòng muốn đào ra suy nghĩ trong đầu Mộ Dung Gấm, muốn biết được rốt cuộc nơi này của nàng đựng cái gì.

Ngay sau đó, Mộ Dung Gấm lại làm một cử động khiến Sở Dạ kinh ngạc, nàng kéo tay của hần che lên ngực nàng, giọng nói có chút mơ hồ, có chút không xác định: “Nơi này, rất trống trải! Không biết nên làm thế nào, không hề suy nghĩ bất cứ điều gì, chính là cảm thấy giống như mất đi thứ gì!”

Nghe vậy, Sở Dạ vui mừng không biết nói gì, dùng sức ôm lấy Mộ Dung Gấm: “Nha đầu ngốc, nàng còn không thừa nhận yêu cô vương sao?”

Mộ Dung Gấm nghi ngờ, gương mặt mê mang: “Yêu?”

Có chút đáng yêu, có chút ngây ngô, không có khôn khéo thường ngày, nhưng Sở Dạ lại cực kỳ yêu nét mặt như vậy của nàng, quả thật muốn dụi nàng vào lòng, cả đời trân quý.

Có chuyện lần trước, Sở Dạ cũng không nóng lòng nữa, hần hiểu được Mộ Dung Gấm rất trệ độn đối với tình cảm, trừ phi để cho nàng tự hiểu tâm ý của nàng, nếu không cho dù ai nói cũng đều vô dụng. Nhưng mà hần có nhiều thời gian, dung nhập chính mình vào tính mạng của nàng, để cho nàng ý thức được phần tình cảm kia của mình!

Mặt cô xanh biếc, vì nơi này cách xa chiến trường, là nơi duy nhất cô không bị nhiễm máu tanh, nhưng, có lẽ vào rất nhiều năm trước, nơi này cũng thi thể khắp đồng giống vậy!

“Tại sao đột nhiên lại muốn cưỡi ngựa vậy?” Mộ Dung Gấm ngồi ở trên lưng ngựa, cũng là hỏi Sở Dạ ở sau lưng. Tay Sở Dạ bị thương, cho nên hiện tại bọn họ cũng coi như là cưỡi chung một con ngựa.

Tay trái của Sở Dạ không chút khách khí đặt lên bờ eo mềm mại của Mộ Dung Gấm, thân thể dán lại vô cùng thân mật, tựa đầu ở trên lưng nàng: “Cô vương ra ngoài giải sầu không được sao?”

Mộ Dung Gấm được! Hiện tại người bị thương là người lớn nhất, có cái gì không được!

Sở Dạ không nói lời nào, căn bản cảnh sắc xung quanh không lọt vào mắt xanh của hắn, nhuandongd.i.e.n.d.a.n.l.e.q.u.y.d.o.n duy nhất để hắn trầm mê chính là gò má mềm mại của nàng, còn có hương tóc thanh khiết này nữa!

Đột nhiên, Mộ Dung Gấm chấn động mạnh, giọng nói mang theo một tia không xác định: “Sở Dạ, người có người thấy mùi vị kỳ quái không?”

Sở Dạ nghe vậy, lúc này mới thu suy nghĩ của mình lại, ánh mắt mơ hồ hướng tới tường thành phía xa: “Là mùi của xác chết!”

Mộ Dung Gấm nắm chặt cương ngựa: “Quả nhiên nàng đã ra tay!”

Ngay sau đó vung roi ngựa, giục ngựa chạy như bay. Khi hai người trở lại tường thành, nơi này chiến tranh đã bắt đầu, chỉ là khác biệt so với mấy lần trước. Quân Mộ Dung Gấm có mười vạn người, còn đối phương cũng chỉ có ngàn người, số lượng cách xa như vậy, nhưng quân Mộ Dung vẫn liên tục bại lui, bị một ngàn người ít ỏi đơn phương giết hại!

Ánh mắt trống rỗng, thân thể gầy như que củi, động tác cứng ngắc, thân thể chém không bị thương, quả nhiên: “Là con rối được nhân!”

Lần đầu tiên Sở Dạ nghe thấy dạng này, ngược lại có chút mới lạ: “Đó là vật gì? Là thuật hình nhân hay sao?”

“Là một loại thuật hình nhân, nhưng vận dụng trên người được nhân bị được vật làm cho thân thể họ thay đổi, cho nên hiện tại bọn họ đao thương bất nhập, hơn nữa vốn bọn họ đã là thi thể, bản thân không có ý thức, cho nên hoàn toàn bị người thao túng!”

“Đao thương bất nhập?” Mắt Sở Dạ ngưng tụ lại, lập tức muốn phi thân qua, lại bị Mộ Dung Gấm ngăn lại: “Thương thể của người còn chưa tốt, nghỉ ngơi trước đi!”

“Công lực của nàng còn chưa khôi phục, tại sao có thể đối phó lại những quái vật này?” Sở Dạ kéo ngược nàng lại, trong mắt là lo lắng không giấu được!

“Không có việc gì, những quái vật nhỏ này không phải là đối thủ của ta!” Mộ Dung Gấm tự tin ngẩng đầu, nhàn nhạt cười một tiếng với Sở Dạ, ngay sau đó gọi: “Đường Trúc!”

Đường Trúc canh giữ ở cách đó không xa đi lên, trước tiên cỡi trường kiếm ở sau lưng nàng ra, trịnh trọng đưa cho Mộ Dung Gấm: “Tiểu thư!”

Mộ Dung Gấm nhận lấy, nhìn dưới công thành cười lạnh: “Năm đó ta dùng cái này tru diệt cả nhà Đường Môn, hôm nay sẽ dùng nó giết con cá lọt lưới cuối cùng!”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Sủng: Tà Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 15: Chương 1 (15)

Giang hồ đồn, không biết Đường Môn chọn phải kẻ thù dạng gì, trong vòng một ngày bị người tàn sát hết cả nhà, trừ đại tiểu thư mất tích, trên dưới Đường Môn không ai thoát khỏi. Lúc ấy là đại án chấn động cả giang hồ, bởi vì chỉ có thi thể đầy đất, cho nên không có ai biết ngày đó có chuyện gì xảy ra! Đồn rằng động thủ là một vị cao nhân giang hồ, đồn rằng có thể là sát thủ của Yêu Nghiệt lâu, cho đến sau này, có một mặt nạ quỷ xuất hiện, mọi người mới xác định một nhân vật, đó chính là _ mặt quỷ Tà Y!

Thân phận không rõ, số tuổi không biết, ngay cả giới tính cũng là mơ hồ, nhưng, sao lại là người trước mắt được? Đường Môn diệt tộc là chuyện của nhiều năm trước, khi đó nàng mới mấy tuổi?

Mộ Dung Gấm phi thân lên trên công thành, một tay cầm trường kiếm, nâng kiếm lên ngay trước thân mình: “Vốn cho là một thời gian nữa mới cần dùng đến người, nhưng mà hiện tại không thể không cần rồi!”

Dứt lời, Mộ Dung Gấm giơ tay lên cầm chuôi kiếm, dùng nội lực rút kiếm ra, thân kiếm sáng như tuyết, hoa quang kinh người, nhìn một cái là biết rõ là một thanh bảo kiếm tuyệt thế, nhưng theo động tác rút kiếm ra, đột nhiên cả kiếm lại biến thành màu xanh biếc, vẫn chói mắt vô cùng như cũ.

Mấy người vẫn canh giữ ở chỗ tối thiếu chút nữa ngã từ trên thành xuống. Dương Hạo run run chỉ vào kiếm kia: “Ông trời ơi! Ta... Ta không nhìn lầm chứ, lại là...”

Dương Phong luôn luôn trầm ổn cũng kích động không biết nói gì, hồi lâu mới tìm lại được giọng nói của mình: “Theo cách cảm kiếm khác nhau mà tự đổi màu sắc, đây là... Thiên hạ đệ nhất kiếm, Vô Phong?” Hiển nhiên là còn chưa xác định.

Mà Bạch Sơn chưa bao giờ có vẻ mặt khác, thiếu chút nữa bóp vỡ cốc gỗ bên tay, mặc dù vẫn nét mặt vô cảm, nhưng cặp mắt kia đã kích động đến dâng lên một tầng nước mắt. Tuổi thơ của hắn đi theo thiên sư học chính là bày trận binh khí, cho tới bây giờ đều hướng tới thanh kiếm đệ nhất này, nhưng không ngờ lần đầu tiên nhìn thấy lại là dưới tình huống này: “Đó chính là thiên hạ đệ nhất kiếm, Vô Phong!”

Lấy được khẳng định của Bạch Sơn, hai người thiếu chút nữa trực tiếp rơi xuống, hết cách rồi, đã kích quá lớn, người và thần cũng không chịu nổi được! Phải biết rằng thiên hạ đệ nhất kiếm này là thần kiếm không biết bao nhiêu người ước mơ nha! Bọn họ tìm lâu như vậy cũng không có chút tin tức, không ngờ lại ở trong tay Mộ Dung Tiểu Thư không tầm thường chút nào!

Nhưng vừa nghĩ tới về sau Mộ Dung Gấm sẽ là hoàng hậu của bọn họ, lập tức bọn họ bình thường trở lại, nếu chủ tử là hoàng hậu, tất nhiên sẽ không thể là người bình thường, như thế, liền không cảm thấy ngạc nhiên nữa!

“Vô Phong kiếm!” Sở Dạ nhìn kiếm kia cũng không nhìn được híp mắt, vẻ mặt khó lường!

Mà Mộ Dung Gấm cũng mặc kệ những người này khiếp sợ, cảm trường kiếm phi thân xuống, đập lên đầu vai binh sĩ Mộ Dung, một đường nhảy lên phía trước, hướng về phía những con rối được nhân. Trường kiếm vung lên, ánh sáng màu xanh thoáng qua, màu sắc kiếm khí đều như có thực bay ra ngoài, kiếm phong đến chỗ nào hiển nhiên có một đồng được nhân ngã xuống, một màn này nhất thời làm tất cả tướng sĩ phân chấn: “Xông lên! Đi giúp đại tiểu thư!”

“Xông lên!”

Mộ Dung Gấm không nói gì, chỉ tăng nhanh tốc độ trong tay, mà Đường Trúc cũng không cam chịu tịch mịch, phi thân lên trên vai binh sĩ Mộ Dung, nhuandongd.i.e.n.d.a.n.l.e.q.u.y.d.o.n rải từng chút từng chút thuốc ở trong tay ra, mặc dù không thể trực tiếp giết những được nhân này, nhưng lại có thể làm cho những được nhân này hành động chậm lại, cứ như vậy là có thể giảm bớt thương vong cho quân Mộ Dung!

Cuối cùng chém giết chết một ngàn con rối, Mộ Dung Gấm đã mệt có chút không chịu được, mà giờ phút này quân Mộ Dung mới chính thức phân chấn, dưới sự hướng dẫn của Mộ Dung Chính vọt thẳng tới doanh trại của Man Tộc, đây là lần đầu tiên sau nhiều lần chiến đấu quân Mộ Dung chủ động phản công như vậy, hiển nhiên là muốn tiêu diệt toàn toàn Man Tộc.

Một đạo chưởng phong mang theo sát khí nồng đậm gào thét tới, Mộ Dung Gấm vừa mới giơ tay lên muốn ngăn cản, nhưng lại có người ra tay trước đó, đánh người trở về! Mộ Dung Gấm ngược mắt, người công kích nàng không ngoài ý muốn chính là hoàng tử Tháp Nạp, mà Sở Dạ chỉ dùng một tay đối chiến với hắn, nhưng cho dù như thế, hoàng tử Tháp Nạp cũng chiếm hạ phong trong tay Sở Dạ. Liếc nhìn cánh tay bị thương của Sở Dạ, Mộ Dung Gấm vẫn nhìn không được khéo môi co quắp, một tay cũng có thể so chiêu với Tháp Nạp, mà lần trước đánh giặc lại bị một tướng sĩ không có danh tiếng gì thương tổn, thật sự là làm cho người ta khó hiểu!

Sở Dạ một chưởng đánh hoàng tử Tháp Nạp bay ra ngoài, sau một khắc liền muốn dùng một chưởng chấm dứt tính mạng của hắn, lúc này Mộ Dung Gấm mới vội vàng lên tiếng: “Giữ hắn lại!”

Chống kiếm đi lên, Mộ Dung Gấm một tay kéo Tháp Nạp lên: “Dẫn ta đi gặp Đường Tổ!”

Tháp Nạp tức giận nhìn Mộ Dung Gấm: “Bỏ vương tử sẽ không để cho ngươi đi gặp sư phụ ta!”

Mộ Dung Gấm không chút khách khí đâm kiếm vào hông của hắn, nàng nắm chắc vị trí, hiển nhiên sẽ không trí mạng, hoàng tử Tháp Nạp không thể tin nhìn Mộ Dung Gấm, mặt đau đến vận vẽ: “Rốt cuộc ngươi muốn làm cái gì?”

Về mặt Mộ Dung Gấm thân nhiên, giống như là đang nói một chuyện rất bình thường: “Dẫn ta đi gặp nàng, nếu không, ta từng đao từng đao chọc vào trên người ngươi, không nguy hiểm đến tính mạng, lại làm cho ngươi chảy máu đến cạn mà chết, tin tưởng sư phụ ngươi sẽ không bỏ qua ngươi_một khối thi thể vô công cao cường như vậy!”

“Ngươi.....!”

Cuối cùng hoàng tử Tháp Nạp vẫn không thể chống đỡ được uy hiếp của Mộ Dung Gấm, mang theo nàng đi đến chỗ Đường Tổ. Sở Dạ kiên trì muốn theo sau, Mộ Dung Gấm cũng không cự tuyệt, nàng rất rõ ràng thân thể của mình, giờ phút này không phải là lúc cạy mạnh!

Phía sau quân doanh là một rừng đá hoang vu, chung quanh đều là tảng đá sừng sững, cuối cùng, Tháp Nạp dừng bước chân lại: “Sư phụ ở phía trước chờ ngươi!”

Mộ Dung Gấm ngẩng đầu, ở trên một đỉnh núi đá cao vút nhìn thấy một bóng dáng, nhất thời cả kinh: “Đường Trúc!” Vừa rồi nàng khinh thường, thậm chí Đường Trúc bị bắt lúc nào cũng không biết.

Đường Trúc bị trôi ở phía trên, khóc không thành tiếng: “Tiểu thư, người không cần tới đây, em van người, không nên tới!”

Bước chân Mộ Dung Gấm ngừng lại một chút, lúc này mới nhìn thấy dưới núi đá trời Đường Trúc có hơn vạn con rắn độc màu sắc rực rỡ. Những con rắn kia đang dọc theo núi đá lên lên phía trên, vốn núi đá trắng toát nhất thời bị rắn hoàn toàn bao kín, nhìn thân rắn không ngừng cử động, Mộ Dung Gấm cảm thấy trong dạ dày của mình có cái gì đó đang cuộn lên!

“Ha ha ha ha!” Một tiếng cười chói tai của nữ tử từ phía trước truyền đến, y phục đỏ sẫm, trang phục xinh đẹp, xem ra chỉ là một phụ nhân xinh đẹp sắp ba mươi tuổi. Nàng cười lạnh nhìn Mộ Dung Gấm, hai tay đeo găng tay đen cầm hai con rắn hoa: “Mộ Dung Gấm, hôm nay sẽ là ngày chết của ngươi!”

Ánh mắt chuyển sang Đường Trúc: “Tiện nhân phản bội Đường Môn này, ta sẽ cho ả nhận trừng trị tàn khốc nhất của Đường Môn, đó chính là bị vạn con rắn cắn nuốt, để ả bị những con rắn này xé thành từng mảnh, sau đó từng chút từng chút ăn hết, cuối cùng hài cốt cũng không còn!”

Mộ Dung Gấm nắm chặt kiếm trong tay, mặt dù cô giả bộ trấn định, nhưng kiếm trong tay cũng đang khẽ run. Một bàn tay ấm áp đặt lên tay của nàng, nhẹ nhàng cầm, lực không lớn nhưng lại có thể để cho nàng an tâm: “Không sợ! Có cô vương ở đây!”

Mộ Dung Gấm quay đầu nhìn về phía hắn, lần đầu tiên dùng ánh mắt van xin nhìn một người: “Cứu nàng!”

“Tiểu thư...” Đường Trúc khóc đến rồi tỉnh rồi mủi: “Tiểu thư, người không cần lo cho em, đi mau đi! Đường Trúc không đáng giá để tiểu thư vì em mà mạo hiểm! Coi như Đường Trúc cầu xin người, đi mau!”

Mộ Dung Gấm cười khê: “Nha đầu ngốc, có đáng giá hay không là ta định đoạt!”

“Tiểu thư, Đường Trúc cầu xin người! Van người!”

Mộ Dung Gấm lắc đầu một cái, lấy ra một bình nhỏ trên người, nhanh chóng ném một cái, bình thuốc vỡ ở trên tảng đá bên cạnh Đường Trúc, nhuanongd.i.e.n.d.a.n.l.e.q.u.y.d.o.n bột màu hoàng kim rơi xuống, rắn vốn bò đến một nửa bắt đầu lui lại, không tiếp tục bò lên nữa!

“Hùng hoàng!” Đường Tổ cười lạnh: “Ngươi cho rằng hùng hoàng có thể làm gì rắn độc ta thiên tân vạn khổ nuôi ra? Ngươi không phải là quá ngây thơ đấy chứ?”

Mộ Dung Gấm cảm kích: “Ta không thích nói nhảm, động thủ đi!”

“Hừ!” Đường Tổ cười lạnh, nhưng lại không ra tay, mà phi thân rơi xuống bên cạnh Đường Trúc, một tay giữ chặt cổ họng Đường Trúc: “Mộ Dung Gấm, ta cho ngươi một lựa chọn thì thế nào? Dùng Vô Phong kiếm trong tay ngươi đổi một mạng tiện nhân này?”

“Tiểu thư, đừng!” Cảm xúc Đường Trúc càng thêm kích động, nàng là người duy nhất biết rõ Vô Phong kiếm quan trọng như thế nào đối với tiểu thư, nàng làm sao có thể so với một thanh kiếm tuyệt thế được?”

Tay nắm kiếm của Mộ Dung Gấm run lên, nhìn Đường Trúc khóc giống như một người nước mắt, nhin cười không được: “Nha đầu ngốc, nhiều năm không thấy ngươi khóc như vậy, sao trong thời gian này lại nhiều nước mắt vậy?”

“Tiểu thư.....”

Mộ Dung Gấm chậm rãi giơ kiếm trong tay lên, cầm nó ở bên cạnh chân, đùa giỡn cười khẩy: “Có bản lĩnh tự mình tới lấy!”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Sủng: Tà Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 2 - Chương 16: Chương 2: Vạn canh (1)

“Hùng hoàng!” Đường Tổ cười lạnh: “Ngươi cho rằng hùng hoàng có thể làm gì rắn độc ta thiên tân vạn khổ nuôi ra? Ngươi không phải là quá ngây thơ đấy chứ?”

Mộ Dung Gấm cảm kích: “Ta không thích nói nhảm, động thủ đi!”

“Hừ!” Đường Tổ cười lạnh, nhưng lại không ra tay, mà phi thân rơi xuống bên cạnh Đường Trúc, một tay giữ chặt cổ họng Đường Trúc: “Mộ Dung Gấm, ta cho ngươi một lựa chọn thì thế nào? Dùng Vô Phong kiếm trong tay ngươi đổi một mạng tiện nhân này?”

“Tiểu thư, đừng!” Cảm xúc Đường Trúc càng thêm kích động, nàng là người duy nhất biết rõ Vô Phong kiếm quan trọng như thế nào đối với tiểu thư, nàng làm sao có thể so với một thanh kiếm tuyệt thế được?”

Tay nắm kiếm của Mộ Dung Gấm run lên, nhìn Đường Trúc khóc giống như một người nước mắt, nhin cười không được: “Nha đầu ngốc, nhiều năm không thấy ngươi khóc như vậy, sao trong thời gian này lại nhiều nước mắt vậy?”

“Tiểu thư.....”

Mộ Dung Gấm chậm rãi giơ kiếm trong tay lên, cầm nó ở bên cạnh chân, đùa giỡn cười khẩy: “Có bản lĩnh tự mình tới lấy!”

Móng tay đen dài của Đường Tổ đâm vào da thịt Đường Trúc: “Mộ Dung Gấm, ta không muốn nói nhảm cùng ngươi, nếu như không muốn mạng của tiện nhân này, hiện tại ta liền bóp chết nàng!”

Mộ Dung Gấm không trả lời, chỉ lôi kéo Sở Dạ từng bước từng bước lui về phía sau, một mực thối lui đến ngoài trăm thước mới dừng tay lại: “Khoảng trăm thước, ngươi có thể ở trước mặt ta mà cướp đi Đường Trúc, thế nào? Chẳng lẽ chút bản lĩnh này cũng không có?”

Đường Tổ liếc nhìn khoảng cách của Mộ Dung Gấm, lại nhìn cự ly khoảng trống, trong nội tâm khẽ động, nhưng: “Mộ Dung Gấm, tốt nhất ngươi đừng giờ trò với ta!”

Hai tay Mộ Dung Gấm dang rộng: “Ngươi cho rằng ta có thể giờ trò gì?”

Lúc đầu Sở Dạ cũng nghi ngờ, thật sự nàng cam lòng chấp tay nhường kiếm tuyệt thế? Nhưng khi nhìn thấy ty tuyến trong suốt trên ngón tay út của nàng, trong nháy mắt bình thường lại!”

Gương mặt Đường Tổ vẫn hồ nghi như trước, nhưng không thể phủ nhận, nàng ta động lòng, bảo kiếm tuyệt thế đệ nhất thiên hạ, là đồ trong mộng nàng ta cũng không dám nghĩ tới, giờ phút này lại đang ở trước mặt nàng ta, chỉ cần nàng ta vươn tay là có thể đụng đến.

Đang trong nháy mắt Đường Tổ chuẩn bị ra tay, một bóng dáng nhanh chóng chạy về phía Vô Phong kiếm, ôm kiếm cười ha ha: “Ha ha, bảo kiếm là của ta……” Rồi một chữ của cùng cũng không nói tiếp được, đột nhiên hần chết trợn to mắt, sau đó đột nhiên thân thể chia năm xẻ bảy, trong chớp lát đáng về hoàn chỉnh cũng không nhìn ra được nữa!

Mà chung quanh bảo kiếm vô số ty tuyến trong suốt vương đầy giọt máu, hiển nhiên đây chính là hoàng tử Tháp Nạp vừa mới rời khỏi!

“Thiên Tầm Tỉ!” Đường Tổ kinh hãi, ngay sau đó cuồng nộ: “Đáng chết, Mộ Dung Gấm, ngươi lừa ta!”

Mộ Dung Gấm thờ dãi: “Tính kẻ ả, lại coi thường nhân tính, sớm biết trước làm thịt hần luôn!”

Sở Dạ nắm vai nàng: “Yên tâm, còn có ta!”

Mộ Dung Gấm nhìn hần một cái, giơ tay lôi Thiên Tầm Tỉ lại, thu hồi Vô Phong kiếm, nhìn kiếm tản ra màu xanh nhàn nhạt, Mộ Dung Gấm trầm mặc!

“Mộ Dung Gấm!” Đường Tổ quát chói tai, ngón tay thoa khắp độc được bám thật sâu vào da thịt của Đường Trúc, máu tươi chảy ra nhuộm cỏ và trước ngực nàng thành màu đỏ, rần ở phía dưới người được mùi máu tươi, lập tức bắt đầu xao động.

Mộ Dung Gấm ngẩng mặt nhìn Đường Trúc, trong mắt chỉ có lo lắng cho nàng, còn có, van xin nàng rời đi, sống chết đã không uy hiếp được nàng, một chút đau đớn kia, đối với nàng mà nói căn bản không còn sợ hãi, hiển nhiên là đã chuẩn bị tốt cho cái chết. Mộ Dung Gấm nhắm mắt lại, sau đó chậm rãi mở ra, cầm tay Sở Dạ sau đó cầm Vô Phong kiếm đặt vào trong tay hần, mặt không chút thay đổi: “Cảm ơn kiếm của ngươi, hiện tại, trả lại cho ngươi!”

Một câu nói, ba người bọn họ khiếp sợ, Đường Tổ không dám tin: “Kiếm này không phải của ngươi?”

Nước mắt Đường Trúc cũng chảy càng thêm mãnh liệt, tiểu thư, người đối với em như thế, Đường Trúc sao có thể báo đáp!

Sở Dạ khiếp sợ trong lòng nhưng mặt cũng không lộ vẻ gì khác thường, tự nhiên nhận lấy kiếm: “Nếu như nàng mượn kiếm của ta, cũng đừng quên chuyện nâng đỡ ý với ta!”

Mộ Dung Gấm biết hần muốn diễn trò, gạt đầu một cái: “Ừ!”

Sở Dạ nhìn kỹ Mộ Dung Gấm một cái: “Bảo trọng!”

Mất thấy Sở Dạ rời khỏi, Đường Tổ nóng nảy: “Đứng lại, các ngươi thật sự mặc kệ sống chết của nàng hả?”

Sở Dạ cũng không quay đầu lại rời đi, Mộ Dung Gấm lẳng lặng đứng tại chỗ: “Không phải ngươi nên báo thù cho Đường Môn hay sao? Hiện tại ta ở chỗ này rồi, sao lại không động thủ hả?”

“Ngươi……” Đường Tổ giận đến phát run, thế nào cũng không nghĩ đến chuyện sẽ biến thành như vậy, điên cuồng hét lên một tiếng, thật nhanh bay xuống từ trên đài cao, song chuông đồng thời phóng ra độc chuông. Mộ Dung Gấm nghiêng người né tránh, nhưng lại không dám đối diện nghênh đón, chỉ tránh né. Nhưng mà ở nơi không ai nhìn thấy, nàng cười lạnh, xoay người tung một chuông ra, không sai không kịch chống lại độc chuông của Đường Tổ.

Đường Tổ sững người, ngay sau đó ác độc cười nói: “Nên để cho ta nhìn thấy ‘Tà Y’ ngươi đến tột cùng có bao nhiêu bản lĩnh!”

Mộ Dung Gấm cười lạnh: “Hôm nay ta sẽ khiến Đường Môn hoàn toàn diệt môn!”

“Hừ!” Hai người xoay người, Đường Tổ ưu nhã thu tay lại, mà thân thể Mộ Dung Gấm cũng không ngừng lui về sau vài bước mới dừng lại.

Đường Tổ thấy vậy, nhất thời hiểu được: “Người đã bị nội thương lại còn dám động thủ cùng với ta, ta sẽ cho người biết được cái giá cao của cuồng vọng!”

Mộ Dung Gấm tựa lưng vào cột đá, tuy có chút nhếch nhác, nhưng nàng lại không để ý, ngược lại buông lỏng nở nụ cười: “Chỉ sợ người không đợi được ngày đó!”

“Người lại định giờ trò gì?” Đường Tổ nghi ngờ, Mộ Dung Gấm giơ tay lên, tay có chút vô lực, chỉ chỉ phía sau của ả.

Đường Tổ nửa tin nửa ngờ xoay người, như sau khi nhìn ra phía sau, trong nháy mắt há to miệng, bởi vì Sở Dạ đang cầm Vô Phong kiếm, mặt không biểu cảm đâm vào ngực ả. Trước mắt một màn máu, ả cũng không chịu nổi ngã xuống, thân thể co rúm hai cái liền mất đi hơi thở.

“Tiểu thư!” Đường Trúc kêu lên, bởi vì Mộ Dung Gấm lại vô lực trực tiếp đảo ngã xuống mặt đất, mắt Sở Dạ khẽ nhắm lại, ném kiếm dính máu ra ngoài, thật nhanh tiếp được Mộ Dung Gấm, không để ý nâng tay lên, một tay ôm ngang lấy nàng, nhũn chặt chân mày, hiện lên hẳn không vui: “Vì sao nàng lại phải liều mạng như vậy?”

Mộ Dung Gấm không trả lời hẳn, chỉ nín lấy y phục hẳn: “Cứu nàng!”

Sở Dạ nghe vậy, một cước đá bay Vô Phong kiếm trên đất, kiếm phong trực tiếp chặt đứt dây thừng trói Đường Trúc, ngay sau đó ôm Mộ Dung Gấm không quay đầu lại rời đi!

Trở lại trong quân, trại lính vừa mới đánh thắng trận nhưng không có vẻ gì vui sướng, ngược lại bị đè nén bởi một loại hơi thở thâm trầm. Nhìn thấy Sở Dạ ôm Mộ Dung Gấm trở lại, lập tức có người đi thông báo, rất nhanh Mộ Dung Chính cùng đám người Văn Tử Khiêm đi ra, mặt nóng nảy: “Cầm nhĩ, đây là như thế nào?”

Mộ Dung Gấm yếu đuối lắc đầu một cái: “Không có việc gì, hơi mất sức, nghỉ ngơi một chút là tốt rồi!”

Sở Dạ gật đầu một cái với bọn họ: “Trước hết ta đưa nàng đi nghỉ ngơi đã!”

“Ừm! Nhanh đi!”

Trở lại lều lớn, Sở Dạ đặt Mộ Dung Gấm ngồi trên giường gấm, mình ngồi vào sau lưng chữa thương cho nàng. Mộ Dung Gấm tiếp thu nội lực của hẳn, ánh mắt có chút không rõ nhìn về phía trước, một câu cũng không nói!

Thu nội lực, Sở Dạ ôm Mộ Dung Gấm vào trong ngực, cầm đặt trên đỉnh đầu nàng, nhẹ nhàng vuốt ve, có rất nhiều lời muốn nói, nhưng cuối cùng cũng chỉ có một câu: “Nàng ngủ đi! Ta coi chừng nàng!”

Mộ Dung Gấm không cự tuyệt, nghiêng người tiến sát vào trong ngực của hẳn, lần đầu tiên, học dựa vào hẳn!

Trong ngực truyền đến tiếng hít thở đều đều, hiển nhiên là đã ngủ say, mà Sở Dạ làm thế nào cũng không cách nào chợp mắt được. Mặc dù giờ khắc này Mộ Dung Gấm ở trong ngực hẳn, có thể chạm tay đến, nhưng sao hẳn lại có cảm giác nàng khiến cho hẳn bắt không được. Nàng là dung mạo kinh thế, nàng là cổ chấp thủ hộ, còn có võ công cao cường, cùng với thân kiếm tuyệt thế này, mỗi một lần hẳn cho là mình nhích tới gần nàng, cho là mình hiểu rõ nàng, nhưng nàng lại lập tức để cho hẳn thấy đồ hẳn khiếp sợ, cả người giống như là nhìn không thấu.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Sủng: Tà Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 2 - Chương 17: Chương 2 (2)

Ngày hôm sau Mộ Dung Gấm tỉnh lại mới nghe nói hôm qua có công hàm trong cung tới, yêu cầu Mộ Dung Chính lập tức thu binh, bởi vì một tháng trước thủ lĩnh Man tộc Tháp Nạp Hán vương đã nộp thư cầu hòa cho triều đình, cho nên trận chiến dịch này cứ như vậy mà kết thúc!”

“Một tháng trước?” Mộ Dung Gấm cau mày, công văn một tháng trước, nếu như Đông Phương Khai đồng ý, như vậy công văn đã sớm tới quân doanh, nhưng, hôm nay mới nhận được tin tức!

“Xem ra Đông Phương Khai đã bắt đầu phòng bị phụ thân của nàng rồi!” Sở Dạ đi vào rồi ngồi xuống, ngay và với khuôn mặt bình thường nhưng vẫn không thể che giấu được sự ưu nhã và cao quý bẩm sinh trên người hẳn, còn có uy nghi vương giả thâm tận trong xương đã cố gắng thu lại.

“Công văn một tháng trước, nhưng cha nàng tấn công lại là ở một tháng sau, nếu ký kết văn kiện cầu hòa cùng Hán vương, như vậy thì không thể thương nhà Mộ Dung nữa. Nói cách khác, nhà Mộ Dung công trận không có, nếu như ông ta hung ác hơn một chút, nói không chừng sẽ mượn cơ hội này chen ép nhà Mộ Dung!”

Mộ Dung Gấm không nói gì, cho đến buổi tối Mộ Dung Chính hỏi nàng: “Cầm nhĩ, chuyện này con thấy thế nào?”

Mộ Dung Gấm quay đầu: “Phụ thân, vào hoàn cảnh như vậy, không người nào có thể làm được việc gần bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn. Mà nhà Mộ Dung Gấm thế lực mỏng manh, không có người phối hợp ở trong cung. Mặc dù có binh quyền cường đại, nhưng quyền lực là một thanh kiếm hai lưỡi, ngay cả khi nó có thể đảm bảo địa vị nhà Mộ Dung, nhưng đồng thời cũng có khả năng cây to đón gió lớn mà phá hủy nhà Mộ Dung!”

“Hiện tại Hoàng thất tranh đấu, nhà Mộ Dung trở thành một con cờ cực kỳ trọng yếu, hoặc là có, hoặc là _ tiêu diệt!

“Những thứ này phụ thân đều hiểu, chỉ là...”

“Chỉ là phụ thân không muốn tham dự đấu tranh, bởi vì một khi thua, nhuandongd.i.e.n.d.a.n.l.e.q.u.y.d.o.n nhà Mộ Dung thật sự là xong rồi!” Mộ Dung Gấm nói lời kế tiếp thay ông!

“Nhưng phụ thân à, sự kiện đối tượng này, Đông Phương Trạch đã cột cùng với nhà Mộ Dung, hiện tại không phải là lúc chúng ta nghĩ lựa chọn, mà là chúng ta phải như vậy!”

“Ai!” Mộ Dung Chính thở dài: “Vậy con cảm thấy thái tử như thế nào?”

“Cá nhân con mà nói, con sẽ chọn thái tử! Hiện tại trong năm vị Vương gia, Cửu vương gia là không thể đoạt vị, bởi vì thế lực phía sau của hắn không đủ để bảo vệ hắn, hơn nữa tính cách của hắn không thích hợp làm Hoàng đế. Đông Phương Thực không cần nói, là người âm hiểm, lòng dạ hẹp hòi, Tam vương gia là người bình thường, ít nhất hiện tại không nhìn ra cái gì, chỉ có Đông Phương Triệt, mới có thể địch nổi với Đông Phương Trạch. Chẳng qua con không có qua lại với hắn, không thể nào lựa chọn hắn, như vậy chỉ còn lại mình thái tử thôi!”

“Hóa ra là như vậy, phụ thân biết nên làm gì rồi!”

“Phụ thân!” Mộ Dung Gấm kéo tay Mộ Dung Chính, hết sức chăm chú nhìn ông: “Phụ thân, không phải nữ nhi buộc người lựa chọn, mà người phải giữ được nhà Mộ Dung, chỉ có khi nhà Mộ Dung cường thịnh, mới có cơ hội bảo thủ cho nhà Mộ Dung, không phải sao?”

“Cảm nhĩ!” Mộ Dung Chính cả kinh, không ngờ Mộ Dung Gấm lại nói lên mấy câu như vậy.

“Tính đến ngày hôm nay, sợ là có mười năm đi!” Mộ Dung Gấm nhìn đỉnh màn, vẻ mặt mông lung: “Mười năm này, con chưa từng nghe người nhắc qua, nhưng con biết, người không có một ngày không nghĩ báo thù vì nhà Mộ Dung!”

“Cảm nhĩ, ta...”

Mộ Dung Gấm ngăn cản lời ông muốn nói: “Người không phải giải thích, con cũng không ngăn người, huyết hải thâm cừu của nhà Mộ Dung, nhất định phải báo. Nhưng nếu muốn báo thù nhất định phải có đủ quyền thế và năng lực, quân Mộ Dung là thế lực duy nhất của người, cho nên chúng ta không thể để nói giảm đi, mà con, tuyệt đối cũng không làm cho nó xuống dốc!”

“Cha hiểu! Con nghỉ ngơi cho tốt đi! Ngày mai trở lại thăm con!” Đối mặt với nữ nhi lòng dạ sắc bén như vậy, Mộ Dung Chính không biết mình nên nói cái gì.

Cho đến khi Sở Dạ đi vào, Mộ Dung Gấm vẫn duy trì biểu tình kia, vẻ mặt hốt hoảng.

“Sao vậy?”

Nghe tiếng, Mộ Dung Gấm chậm rãi hồi hồn, ánh mắt rơi vào trên người Sở Dạ, sao đó nhắm mắt: “Sở Dạ, người đi lâu như vậy, không cản trở về xử lý triều chính sao?”

“Nàng đang đuổi cô vương?” Sở Dạ nhướn mày, rõ ràng có chút không vui.

Mộ Dung Gấm cười khê: “Người là Hoàng đế một nước, ở chỗ này là nhìn chuyện gì?”

“Nếu đã biết cô vương là Hoàng đế, dĩ nhiên muốn như thế nào liền như vậy, cái này có gì không đúng sao?” Sở Dạ bộ dáng là chuyện đương nhiên, khiến Mộ Dung Gấm im lặng, thật sự đây là Đế vương của một nước hay sao?

Ban đêm, đột nhiên Sở Dạ ôm Mộ Dung Gấm từ trong chốn ra ngoài, không để ý những ánh mắt khác thường của người khác trực tiếp ra khỏi quân doanh. Những người kia thấy hành động của Sở Dạ với Mộ Dung Gấm nhưng không thể trách, thậm chí đã nhận định Sở Dạ chính là cô gia tương lai của bọn họ, cho nên đoạn đường này dĩ nhiên là không trở ngại.

“Người dẫn ta đi nơi nào?” Mắt thấy càng ngày càng cách xa quân doanh, cuối cùng Mộ Dung Gấm nhịn không được lên tiếng.

Sở Dạ cười khê: “Ta còn tưởng rằng sẽ không nói chuyện!”

Mộ Dung Gấm không chút khách khí liếc mắt một cái, nhưng mà ở dưới trăng sao thừa buổi ban đêm ra ngoài cười ngửa, ngửi mùi thơm hoa cỏ, gió thổi nhẹ, đúng là một lựa chọn tốt.

Ngựa dừng ở bên dòng suối nhỏ, ánh trăng chiếu xuống nước, trong suốt đến nỗi nữ nhi cũng nhìn thấy rõ ràng, Mộ Dung Gấm khẽ kinh ngạc: “Làm sao người biết nơi này có một dòng suối nhỏ?”

Sở Dạ đặt nạng lên tảng đá bên dòng suối: “Mấy ngày trước không phải rời khỏi sao? Ra ngoài giải sầu, liền phát hiện chỗ như vậy! Còn nữa, nơi này nước ấm, rất hợp để tắm, nạng có cần thử một chút?”

“Đây mới là mục đích của cùng của ngươi?” Mộ Dung Gấm thật bội phục hắn, trong đầu đầy suy nghĩ gì vậy?

Sở Dạ đứng ở trước mặt Mộ Dung Gấm, cởi giày của nạng ra, rút ra khỏi liên lộ ra đôi chân ngọc xinh xắn của cô, nhuandongd.i.e.n.d.a.n.l.e.q.u.y.d.o.n nhất thời thấy rất hài lòng: “Đều nói chân nữ tử Thiên Khải khéo léo mỹ lệ, hiện tại coi như là được mở rộng!”

Mộ Dung Gấm đen mặt, không nhìn được chệch nhạo: “Sở Hoàng ngươi đã được nhìn qua nhiều đôi chân ngọc của nữ tử Thiên Khải khác?”

Vốn tưởng rằng Sở Dạ đáp lại, lại thấy hắn hết sức chăm chú, đặt chân nhỏ của nạng ở lòng bàn tay. Bàn tay của hắn rất rộng, khép lại với nhau rất lớn, chân của nạng đặt ở trong lòng bàn tay hắn càng lộ ra vẻ xinh xắn, làn da màu trắng ở dưới ánh trắng càng thêm trắng như ngọc, giọng điệu của hắn vô cùng nghiêm túc: “Đây là lần đầu tiên Cô vương thấy chân của nữ tử!”

Mộ Dung Gấm bày tỏ hoài nghi!

Sở Dạ cảm nhận được ánh mắt hoài nghi của nạng, nhất thời đen mặt: “Nét mặt kia của nạng, Cô vương giống như là người phong lưu lắm ư?”

“Không giống, căn bản chính là cũng đi tới nơi trên hoa ghẹo nguyệt, tràn đầy hoa đào!”

Sở Dạ lần nữa đen mặt, chỉ là lại nghĩ đến cái gì đó, lập tức cười lên: “Nghe nói nữ tử Thiên Khải rất bảo thủ, đôi chân chỉ cho phu quân của mình nhìn, hôm nay nạng cho Cô vương nhìn, có phải thừa nhận Cô vương là phu quân của nạng rồi đúng không?”

Mộ Dung Gấm im lặng: “Sở Dạ, ngươi có thể nghĩ khác đi không?”

Sở Dạ đặt chân ngọc của Mộ Dung Gấm vào trong nước, nhẹ nhàng tưới nước rửa sạch giúp nạng, nhưng một tay khác cũng không tự chủ xoa lên eo nhỏ của Mộ Dung Gấm: “Cảm nhi, nạng còn nhớ lúc gặp nhau khi ở biệt viện hoàng gia?”

Mộ Dung Gấm nắm được tay của hắn, giọng nói có chút cắn răng: “Sở Dạ, ngươi có thể đừng nhắc tới chuyện này không?”

Sở Dạ ngược mắt, con ngươi đen nhánh ánh sáng lấp lánh hấp dẫn người hơn cả ánh trắng kia, hắn không dùng dáng vẻ uất ức đáng thương, nói chuyện cũng không tà tà không đứng đắn, trái lại nghiêm túc, thâm trầm và hấp dẫn chưa bao giờ có: “Cảm nhi, Cô vương sẽ không buộc nạng, nhưng, đừng để ta chờ quá lâu!”

Mộ Dung Gấm sững sờ, sau một khắc, đôi môi ẩm áp rơi trên bờ môi nạng, không đòi lấy điên cuồng như lần trước, chỉ lướt qua rồi ngưng lại, như cánh chim xẹt qua, nhưng lại để lại trong lòng nạng một loại cảm giác khác thường!

Liên tiếp mười ngày, Sở Dạ không nói gì khác nữa, chỉ là cùng với nạng, mỗi ngày mang nạng đi chơi, giục ngựa trên thảo nguyên, ôm nhau bên dòng suối nhỏ, nằm trên cỏ nhìn trời xanh, ngủ ở trên nhánh cây nhìn ánh trăng ở xa, buồn lòng và vui vẻ chưa từng có. Mộ Dung Gấm luôn đặt nụ cười yếu ớt trên khóe miệng, mà Mộ Dung Chính rất vui khi thấy như vậy, chỉ cần không quá phận, ông cũng liền mất nhắm mắt mở!

“Cô vương phải đi! Trong hoàng cung cũng đã có chuyện!”

“Ừm!”

“Lần này đi có thể rất lâu sẽ không gặp mặt!”

“Ừm!”

“Cô vương sẽ nhớ như nạng!”

“Ừm!”

“Vậy nạng sẽ nhớ Cô vương sao?”

“Ừm!”

“.....” “Cảm nhi, nạng có thể dùng lời nói trả lời Cô vương không?”

Mộ Dung Gấm trầm mặc, chỉ vui đầu vào vai hắn, hồ hấp này nạng vẫn kháng cự, thế nhưng có thể không ngửi được mùi vị quen thuộc này nữa, lúc lâu mới buồn buồn nói: “Ngươi mang Vô Phong kiếm đi đi! Vô Phong kiếm này xuất hiện, tất nhiên sẽ dẫn tới nhiều tranh đoạt, với năng lực hiện tại của ta chỉ có thể mang nạn đến cho nhà Mộ Dung!”

Sở Dạ không hỏi lai lịch của Vô Phong, nghe vậy yên lặng gật đầu, ôm lấy tay nạng, co lại, thở dài: “Cảm nhi, nạng biết đáp án Cô vương muốn nghe không phải là điều này!”

Mộ Dung Gấm không trả lời, giống hắn, một chữ cũng không nói!

Hồi lâu, Sở Dạ cũng không kiên nhẫn chờ được đáp án nữa, cúi đầu nhìn mới phát hiện nàng đã ngủ, mặc dù nàng vẫn ngụy trang, luôn cho người ta cảm giác một nữ cường nhân luôn luôn nắm mọi thứ trong tay, nhưng giờ phút này nàng chỉ lẳng lặng rúc vào ngực hắn, ngủ say không chút phòng bị, nghiệm nhiên như một đứa bé không lớn lên! Sở Dạ không nhịn cười được, mặc dù không nghe được nàng chính miệng nói, nhưng đáp án đã ở trong lòng, không phải sao?

Sở Dạ từ trong lều Mộ Dung Gấm đi ra ngoài, Đường Trúc đã chờ hắn ở ngoài. Mấy ngày điều dưỡng đã giúp nàng khôi phục thân thể, trừ căn cổ được bọc kín, hiện tại nàng gần như giống trước kia, trình trọng đưa Vô Phong kiếm trong tay tới: “Đây là tiêu thư phân phó ta giao cho Sở Hoàng!”

Sở Dạ nhìn một chút, hồ hững nhận lấy, xoay người liền biến mất trong bóng đêm.

Đường Trúc nhìn bầu trời đêm yên tĩnh: “Chỉ mong ngươi không phụ tiêu thư, nếu không Đường Trúc ta liều mạng cũng sẽ không bỏ qua cho ngươi!”

Hôm sau, Mộ Dung Gấm ngủ thẳng đến trễ mới dậy, không ngoài ý muốn phát hiện trong không khí đã mất đi mùi vị nào đó, ngay sau đó cười tự giễu, luôn miệng nói tuyệt không trầm luân, nhưng hiện tại thì sao? Mộ Dung Gấm, ngươi đúng là thua rồi!

“Cảm nhi! Văn kiện của Đế đô tới!” Sắc mặt Văn Từ Khiêm có chút nặng nề đi tới.

Mộ Dung Gấm ngược mắt: “Nói gì vậy?”

“Phía trên nói điều tướng quân về Đế đô, dùng danh nghĩa là chữa thương, mà con lại bị ở lại tiếp tục giữ chức phó tướng mờ nhạt, ta cảm thấy không hề tầm thường!”

“Lần trước hoàng thượng muốn phụ thân trở về, hiện tại nhắc lại chuyện xưa, sợ rằng đã không chỉ là chuyện chữa thương đơn giản như vậy, nhưng... phụ thân trở về Đế đô cũng là một chuyện tốt!”

Văn Từ Khiêm vẻ mặt không hiểu: “Sao Cảm nhi lại cảm thấy đây là chuyện tốt?”

“Con nói không phải cái này!” Mộ Dung Gấm nhìn về phía ông: “Chưa tới hai tháng nữa chính là ngày giỗ của cả nhà Mộ Dung bị tàn sát, nhiều năm như vậy phụ thân cũng không có cơ hội trở về bái tế, lần này coi như là trở về bái tế bọn họ đi!”

Văn Từ Khiêm không có lời nào để nói!

Ngày hôm sau Mộ Dung Chính liền đứng dậy lên đường, Mộ Dung Gấm phái tiểu đoàn 500 thiếu niên tinh nhuệ hộ tống, trước khi đi Mộ Dung Chính nhìn Mộ Dung Gấm, cuối cùng một câu cũng không nói liền rời đi, đối với nữ nhi thông minh này, Mộ Dung Chính luôn có cảm giác vô lực!

Ban đêm, Mộ Dung Gấm cầm một quyển sách Mộ Dung Chính viết nhìn tựa vào cửa sổ nhìn về phía trước, bên trên đều là ghi lại cảnh vật biên quan, còn có tất cả các trận chiến lớn nhỏ đã từng trải qua, mặc dù thủ pháp miêu tả không sinh động, nhưng xem qua một lần là ném đủ mùi vị!

Đột nhiên một mùi hương hoa tường vi xông vào, Mộ Dung Gấm theo phản xạ đứng lên, đụng trúng cửa màn, lập tức nhìn thấy một màu đỏ thật nhanh nhào tới, thiếu chút nữa nhào vào người nàng. Mộ Dung Gấm một tay kéo tên yêu nghiệt này vào doanh trướng, giận dữ: “Tần Phi Nguyệt, nơi này chính là doanh trại của nhà Mộ Dung!”

Tay Tần Phi Nguyệt bị Mộ Dung Gấm lôi kéo, ban đầu trong nháy mắt thoáng qua một tia sát ý, nhưng sau một khắc cả người hắn giống như không xương tựa vào người Mộ Dung Gấm, giọng nói mỉa mai: “Dĩ nhiên bản tôn biết đây là doanh trại, cho nên mới không làm mưa tường vi, nếu không nàng cho rằng hiện tại doanh trại này còn có thể yên lặng sao?”

Nghe vậy, Mộ Dung Gấm thờ phào nhẹ nhõm, thật sự nàng sợ hắn trực tiếp giết một trận, sau khi phục hồi tinh thần mới phát hiện hắn tựa vào trên người mình, lập tức đẩy hắn ra: “Xin tự trọng!”

Tần Phi Nguyệt xinh đẹp uốn éo người, ngay sau đó đi tới trên giường Mộ Dung Gấm, thân thể không xương dựa vào trên bàn, môi đỏ mọng tà mị nâng lên: “Nghe nói trước đó vài ngày sư muội dùng Vô Phong kiếm?” Câu hỏi nghi vấn, nhưng cũng là khẳng định.

Mộ Dung Gấm ngồi trở lại bên cửa sổ: “Yêu Dao của ngươi không hề kém Vô Phong kiếm, chẳng lẽ còn muốn lấy được Vô Phong kiếm?”

“Ha ha! Bản tôn muốn Vô Phong kiếm đen như mực kia làm cái gì? Cũng chỉ nghe nói thần kiếm biến mất trăm năm xuất hiện, bản tôn muốn thử xem nó so với Yêu Dao của bản tôn, cuối cùng cái nào lợi hại hơn!”

“Ngươi còn có thể không cần rảnh rỗi như vậy chứ?”

“Quả thật rất nhàm chán!” Tần Phi Nguyệt gật đầu một cái, nhuandongd.i.e.n.d.a.n.l.e.q.u.y.d.o.n thấy Mộ Dung Gấm cúi đầu nhìn say sưa thú vị, trong nháy mắt thân thể bu lại, gương mặt xinh đẹp lại gần mặt nàng: “Sư muội đang nhìn cái gì?”

Mộ Dung Gấm dùng sách đẩy hắn ra, mặt lạnh lùng: “Tần Phi Nguyệt, ngươi cách xa ta một chút, còn nữa, không cần gọi ta là sư muội, cách xưng hô này nghe thật phiền!”

Bị chê! Trên mặt Tần Phi Nguyệt thoáng qua chút không vui, nhưng ngay sau đó vừa cười vừa đứng lên: “Không thích sư muội à? Vậy thì gọi là gì đây? Cảm nhi? Hay là Khanh Khanh*?”

*Khanh Khanh: Cách gọi thân thiết của vợ chồng, bạn bè.

Mộ Dung Gấm: “.....”

“Haaaa...! Vậy cứ gọi là Khanh Khanh đi! Nàng cảm thấy như thế nào?” Tần Phi Nguyệt cực kỳ hài lòng với ý tưởng của mình.

Mộ Dung Gấm im lặng: “Tần lâu chủ, ta rất muốn biết khi nào thì ta thân thiết với ngươi như vậy rồi hả?”

Tần Phi Nguyệt nắm đầu vai Mộ Dung Gấm, nhanh chóng đặt một nụ hôn trên mặt Mag, ngay sau đó lui ra trước khi Mộ Dung Gấm nổi giận: “Chẳng lẽ Khanh Khanh quên nụ hôn lần trước rồi hả? Người bị bốn tôn hôn qua liền có dấu vết của bốn tôn, vĩnh viễn là người của bốn tôn! Khanh Khanh là người đầu tiên hưởng thụ vinh hạnh đặc biệt nha!”

Mặc ù giọng nói của Tần Phi Nguyệt rất hài hước, nhưng Mộ Dung Gấm vẫn nghe ra sát ý không thể ngăn được ở trong đó, quả nhiên hi nộ vô thường giống như tin đồn, thờ dài dưới đáy lòng, thật không hiểu tại sao mình lại trêu chọc phải tên yêu nghiệt này chứ!

“Đừng rồi!” Tần Phi Nguyệt lần nữa xông tới, móng tay tô đỏ xẹt qua gò má Mộ Dung Gấm: “Khanh Khanh, cái người gọi là Sở Dạ mấy ngày trước luôn ở bên cạnh nàng, phải chăng là Hoàng đế Sở Dạ không ở trong nước đúng không? Nàng bị hắn ta đụng ở đâu? Là nơi này, nơi này? Hay là nơi này?”

Cảm giác tay Tần Phi Nguyệt đang đi xuống, Mộ Dung Gấm lạnh lùng ngược mắt, băng tuyết lạnh ngàn năm không đổi: “Tần Phi Nguyệt, rốt cuộc ngươi muốn làm cái gì?”

“Muốn làm cái gì?” Tần Phi Nguyệt mỉa mai hoặc cười một tiếng, sau một khắc đột nhiên dùng sức, trong nháy mắt Mộ Dung Gấm bị hắn ném lên trên giường, thân thể hắn trong phút chốc đè lên, một tay đỡ lấy đỉnh đầu của nàng, một tay không chút để ý cởi nút áo của nàng: “Bốn tôn chính là tò mò, người được người kia vun trồng nhiều năm rốt cuộc là cái dạng gì?”

“Nàng nói, nếu như ta phá hủy nàng, hắn sẽ giận dữ không? Hay là thờ ơ lạnh nhạt?”

Mộ Dung Gấm lạnh lùng nhìn hắn, coi như giờ khắc này hắn cởi nút áo nàng cũng không quan được nửa phần cảm xúc của nàng: “Ngươi thật là đáng thương?”

“Ngươi nói cái gì?” Đột nhiên nét mặt xinh đẹp của Tần Phi Nguyệt cứng đờ, ngay sau đó bộc phát sát ý kinh người, một tay bám lên cổ Mộ Dung Gấm, dùng sức khiến nàng không cách nào hô hấp được: “Ngươi lại nói bốn tôn đáng thương?”

Mộ Dung Gấm cười lạnh: “Ngươi cảm thấy bộ dáng hiện tại của mình không đáng thương sao? Ngươi sợ hắn, sợ hãi hắn, hận hắn! Nhưng ngươi lại không dám đi tìm hắn để báo thù, hoặc là chất vấn năm đó vì sao vứt bỏ ngươi, cho nên ngươi muốn đem những thứ tức giận kia phát tiết lên trên người ta, ngươi có biết đáng về này giống chỗ nhà có tang hay không?”

“Ngươi tự đâm đầu vào chỗ chết” Trong nháy mắt Tần Phi Nguyệt rút đi một thân mỉa mai, chỉ còn có sát ý lưu lại trong không khí.

Mộ Dung Gấm nhìn hắn, dù đã khó chịu đến cực điểm, nhưng long mảy nàng không nhú đến một cái! Cuối cùng, Tần Phi Nguyệt buông lỏng tay ra, lạnh lùng nhìn nàng: “Ngươi không hận hắn sao?”

“Vì sao phải hận?”

Nghe vậy, Tần Phi Nguyệt tự giễu cười: “Cuối cùng xem ra hắn đối đãi với ngươi khác với ta!”

Mộ Dung Gấm bình tĩnh nhìn hắn: “Ám thất dưới đất, ngày đi vào có mười người, trong vòng một ngày giết chết hết, nếu không cầm bẻ ba ngày, trong vòng ba ngày không có thức ăn, ăn cũng chỉ có thi thể! Ba ngày sau người lên tới một trăm, cũng phải trong một ngày giết chết bọn họ, quá hạn thì vẫn chỉ có thể ăn thịt người!”

“Sau đó chém giết là mãnh hổ, là rắn độc, là sư tử, là sói, giết chết chính là thức ăn! Nếu vui thân trong miệng dã thú, đó chính là đáng đời!”

“Bị ném vào cửa ngục địa ngục, người bên trong tất cả đều là ác quỷ, bọn họ ăn tươi nuốt sống, đưa bé đi vào chính là thức ăn của bọn họ, sau khi ăn uống no đủ, người còn dư lại chính là công cụ để bọn họ phát tiết dục vọng, muốn ra khỏi từ nơi đó, phải từng chút từng chút giết chết bọn họ, mà còn phải đảm bảo thân thể của mình sạch sẽ, bởi vì hắn ghét người bẩn thỉu!”

“Sau khi khảo hạch, cuối cùng cũng có thể ăn cơm, ba chén cơm đặt ở trước mặt, trong ba suất chỉ có một phần không độc, phân biệt được thì ăn, không phân biệt được mà ăn, trúng độc tới chết hắn cũng tuyệt đối không ra tay!”

“Ra cửa ba bước có một trận pháp, trong vòng một ngày phá giải không được chính là phải vào địa lao một lần, cho đến ngày có thể tự do đi lại trong cái động ma đó!”

“Muốn rời khỏi, lấy máu làm giá, bỏ ra ngoài...”

Theo từng câu nói của Mộ Dung Gấm, Tần Phi Nguyệt hoàn toàn sững sờ, hắn nhìn Mộ Dung Gấm, trong đôi mắt đào hoa đều là không thể tin, những thứ này... Những thứ này so với thứ hắn trải qua, quả thật chỉ có hơn chứ không kém, mặc dù hắn nghĩ tới những điều này là không thể nào, nhưng theo thủ đoạn của người kia, hoàn toàn không ngoài ý muốn!

Hồi lâu, hân mới tìm về được giọng nói của mình: “Ngươi... Làm sao ngươi có thể sống sót?”

Mộ Dung Gấm nhìn hân: “Bò ra từ trong địa ngục, sống sót trong hơn vạn đũa bé, chỉ có một mình ta!”

“Ngươi không hận hân?”

“Vạn cảnh thiên trạch, thích giả sinh tồn! Sách ta theo chỉ có cường giả vì tôn, hân mạnh hơn ta, cho nên hân có thể hành hạ ta như thế, nhưng nếu có một ngày ta mạnh hơn hân, như vậy ta sẽ trả lại gấp nghìn lần vạn lần cho hân. Thứ ta muốn là kết quả, không cần dùng hận để chống đỡ!”

Giọng nói như chuyện đương nhiên, kết quả tuyệt đối chắc chắn, nhuandongd.i.e.n.d.a.n.l.e.q.u.y.d.o.n Tần Phi Nguyệt cười: “Bồn tôn bắt đầu mong đợi ngày đó đến!”

Mộ Dung Gấm không nói, liếc nhìn ngoài cửa: “Ngươi làm gì với thị nữ của ta rồi?”

Tần Phi Nguyệt khôi phục nụ cười xinh đẹp: “Yên tâm, biết là thị nữ của ngươi, cho nên chỉ khiến nàng ngủ một giấc, sẽ không lấy mạng của nàng ta!”

Nghe vậy Mộ Dung Gấm yên lòng, đẩy đẩy người trên người: “Hiện tại ngươi có thể rời khỏi rồi chứ?”

“Tâm Khanh Khanh thật độc ác, người ta vừa tới đã đuổi người ta đi!” Tần Phi Nguyệt ai oán nhìn nàng, thân thể càng dán chặt lấy nàng, không một khe hở. Sắc mặt Mộ Dung Gấm càng ngày càng đen: “Tần Phi Nguyệt, ngươi đủ rồi, đừng nói lời chua như vậy!” Còn ‘người ta’? Một hân còn nói ra miệng được!

“Ha ha!” Tần Phi Nguyệt sáng khoái cười một tiếng, ngón tay thon dài xẹt qua gương mặt của nàng rồi đi ra sau tai: “Người ta muốn nhìn hình dáng thực của Khanh Khanh! Khuôn mặt kia đẹp đến dường nào!”

Mộ Dung Gấm mở tay của hân ra, thật sự nổi giận: “Đừng ép ta động thủ!”

Tần Phi Nguyệt lơ đãng: “Hiện tại nàng không đánh lại được ta, nếu có thể đánh, nàng đã sớm ra tay! Lúc tiến vào ta đã thăm dò qua rồi, hiện tại nội lực của nàng còn không tới một nửa, hơn nữa còn chịu nội thương nghiêm trọng, nếu như tùy tiện vận công chỉ có thể tăng thêm thương thế của nàng. Cho nên nàng mới chịu đựng không ra tay, nhưng nếu nàng có ra tay cũng không đánh lại được ta!”

Lần đầu tiên Mộ Dung Gấm biết có người có trình độ đáng đánh đòn đến như thế!

“Ngươi nghĩ như thế nào?” Đây là kế dành cho Sở Dạ, thứ hai là để cho người vô lực như nàng, hơn nữa cũng là cho tên yêu nghiệt biến thái cấp này.

“Nghe nói doanh trại chơi rất được, cho nên ta muốn ở lại mấy ngày!” Đôi mắt Tần Phi Nguyệt phát ra ánh sáng, hiển nhiên tư tưởng chơi đùa nổi lên.

Mộ Dung Gấm im lặng: “Ngươi hãy tha cho ta đi! Doanh trại lớn như vậy, hơn nữa đều là người thô thiển, ngộ nhờ ngươi không hài lòng liền giết mấy người, vậy quân đội lại bị ngươi tàn phá nha!”

Tần Phi Nguyệt một tay chống lên cằm, cau mày trầm tư: “Ừm! Đúng là một vấn đề, không bằng như vậy đi, ta nhịn không giết ngươi, như vậy là được rồi!”

Mộ Dung Gấm nhìn mặt của hân, thật sự không hiểu vì sao một nam tử cau mày lại đẹp hơn cả nữ tử, như này còn có đạo lý gì! “Ngươi có thể nhịn không giết?”

“Nhất định!”

“Nhưng ngươi mặc y phục đồ thẩm, đi tới nơi nào cũng chói mắt như vậy, công thêm gương mặt họa thủy, đoán chừng ngươi không phải tàn phá bọn họ, bọn họ cũng muốn tàn phá ngươi, đến lúc đó ngươi không phải là sẽ động thủ hay sao!”

“Vậy nàng nghĩ chút biện pháp cho ta đi!”

“Ta nói này Tần lâu chủ, doanh trại không dễ chơi đâu!”

“Sở Dạ cũng có thể, tại sao bồn tôn không thể?” Lại trở về với xưng hô này, hiển nhiên là tức giận.

Mộ Dung Gấm: “.....”

--- -----tuyến phân cách-----

“Tại sao để cho ta mặc cái loại này?” Tần Phi Nguyệt mặc một bộ y phục mà hồng của nữ nhân, gương mặt đầy vạch đen.

Mộ Dung Gấm nhìn cũng không nhìn vẫy vẫy tay: “Ngươi thích mặc hay không mặc!”

Tần Phi Nguyệt cắn răng: “Không thể đổi thành nam nhân sao?”

Mộ Dung Gấm quan sát hân hồi lâu, bất đắc dĩ lắc đầu: “Với gương mặt này của Tần lâu chủ mà nói, thật sự khó có thể nhìn ra là nam tử nha!”

Tần Phi Nguyệt ghét nhất người khác nói dung mạo của hần, nếu là người bình thường nói như vậy, đoán chừng hần đã trực tiếp đưa đối phương đi gặp Diêm vương, nhưng người trước mắt cố tình lại không xuống tay được, bắt đắc dĩ: “Khanh Khanh, đổi cho ta một bộ đi! Đổi thành nam tử, hay mặc gần giống với nàng là được!”

Mộ Dung Gấm không chịu nổi hần làm nũng bất cứ lúc nào, da gà nổi lên đều rớt hết xuống đất rồi, một phen đẩy hần ra: “Người gọi Đường Trúc đến, để cho nàng đi lấy cho người!”

Tần Phi Nguyệt nghe vậy, giống như nhìn thấy hai, ‘vèo’ một cái bay ra ngoài, lại ‘vèo’ một cái bay trở về, trong tay còn có Đường Trúc đang hôn mê, không chút thương hương tiếc ngọc làm Đường Trúc tỉnh.

Trong nháy mắt Đường Trúc khôi phục cảnh giới, liếc nhìn Mộ Dung Gấm: “Tiểu thư, hần là?”

“Tần Phi Nguyệt!” Mộ Dung Gấm vội giải thích: “Em đi tìm một bộ nam trang thích hợp cho hần đi!”

“Nhưng tiểu thư, hần...”

“Nhưng cái gì mà nhưng?” Tần Phi Nguyệt không nhịn được: “Nhanh đi tìm một chút đi!”

Sắc mặt Đường Trúc co quắp, sau đó bắt đắc dĩ, rất bình tĩnh đón nhận thực tế, Tần Phi Nguyệt, mặc dù nàng vô cùng hi vọng không phải tên ma đầu mà nàng biết, nhưng nhìn áo của hần, còn có bộ dáng kia, đoán chừng hi vọng của nàng rơi vào khoảng không rồi. Đột nhiên nhớ đến hương tường vi đêm hôm trước, nghĩ đến tiểu thư biết hần, ai.....

Tần Phi Nguyệt cảm y phục đi vào đổi, chỉ chốc lát sau, tiêu sái hất đầu: “Khanh Khanh, như thế nào?”

Mộ Dung Gấm liếc nhìn lại, trong nháy mắt kinh ngạc, quả nhiên là vóc người đẹp mặc cái gì cũng đẹp, chẳng qua là gấm hoa Thanh Sơn đơn giản, nhưng mặc trên người hần lại thành cao quý khác thường. Mái tóc luôn xổ ra được buộc cao lên khiến ít đi một phần nữ tử, ngược lại thêm nhiều phần anh khí của nam tử, kết hợp với gương mặt của yêu nghiệt, quả thật chính là một _ công tử phong lưu tiêu sái!

Chạm đến bộ mặt đắc ý hài lòng của Tần Phi Nguyệt, Mộ Dung Gấm lạnh lùng thu hồi ánh mắt, quả nhiên là bản tính khó dời!

Đột nhiên, Tần Phi Nguyệt hồi hồn, nhớ tới một chuyện hần quên lãng: “Khanh Khanh, Vô Phong kiếm đâu? Không cần nói cho ta là nàng đưa cho Sở Dạ rồi chứ?”

“Thật bất hạnh, người đoán đúng rồi!”

“Cái gì?” Tần Phi Nguyệt vốn thuận miệng đoán, không ngờ lại trúng, chân mày không ngừng co quắp: “Khanh Khanh, đây chính là thần kiếm nha, nàng lại không cần?”

“Không bỏ được thì sao? Không phải hôm nay người đã đến rồi sao? Nói không chừng không bao lâu nữa lại có những người khác, chẳng lẽ đến lúc đó muốn ta lấy Vô Phong kiếm giết bọn họ?”

“Này cũng đúng, nhưng cũng không thể đưa cho người khác chứ? Hơn nữa còn là Sở Dạ!” Nhắc tới Sở Dạ, sắc mặt Tần Phi Nguyệt có chút lạnh.

“Đây là chuyện của ta, người quản được sao?”

Tần Phi Nguyệt tức giận, cũng vội cãi cộ với Mộ Dung Gấm, xoay người kéo Đường Trúc: “Đi, mang bốn tôn đi dạo quanh doanh trại!”

Không đầy một canh giờ, Văn Từ Khiêm hấp tấp tới: “Cảm nhi, người kia là ai vậy? Sao con lại sai Đường Trúc mang hần đi lại trong Quân doanh?”

Mộ Dung Gấm nheo mắt: “Nghĩa phụ, có chuyện gì xảy ra?”

Văn Từ Khiêm gấp nói: “Có chuyện lớn xảy ra rồi!”

“Hần nhìn thấy có nhiều ánh mắt theo dõi hần, lập tức một cước đá bay người ta, nếu có người dám can hần, một cái tát của hần liền khiến người ta nằm trên đất không thể động đậy, còn chạy đến doanh trại của thiếu niên, [nhuandongd.i.e.n.d.a.n.l.e.q.u.y.d.o.n](#) chết sống cùng tí thí với những đứa bé kia, không tới chốc lát cả doanh trại thiếu niên đều bị hần đánh một lần, bị thương thì bị thương, phế thì bị phế, quả thật là không thể nhìn nổi!”

Huyệt thái dương của Mộ Dung Gấm nhảy lên ‘thình thịch’, quả nhiên là không nên lưu lại cái tai họa này: “Hiện tại hần ta đang ở đâu?”

“Mấy phó tướng nghe chuyện này, tức giận ùng ùng đi qua tìm hần tính sổ, đoán chừng hiện tại đang đánh nhau!”

Mộ Dung Gấm bắt đắc dĩ để sách xuống: “Đi thôi! Mau đi xem một chút!”

“Ai yêu!”

“Mẹ, đau quá!”

“Ai u, má ơi, đau chết ta rồi!”

“Uhm! Eo của ta!”

“Ai u, chân của ta!”

.....

Cùng nhau đi tới, quả nhiên như Văn Từ Khiêm nói, bị thương thì bị thương, phé thì bị phé, quả thật thê thảm không nỡ nhìn. Cuối cùng ở giáo trường doanh trại thiếu niên tìm được Tần Phi Nguyệt, giờ phút này hắn đang đánh cùng với mấy tướng lĩnh đến vui sướng, chỉ là mấy tướng lĩnh hoàn toàn không phải là đối thủ của hắn, quả thật chính là một bên đánh!

Đường Trúc đang đứng một bên, Mộ Dung Gấm liếc mắt cũng nhìn ra nàng đang bị điểm huyết, Tần Phi Nguyệt đáng chết này, lại dùng Đường Trúc làm lệnh bài.

Giải huyết đạo cho Đường Trúc, cuối cùng mộ dung gấm không nhìn nổi nữa: “Dừng tay!”

“Khanh Khanh! Nàng tới rồi!” Tần Phi Nguyệt vui vẻ xông lại, một tay ôm lấy Mộ Dung Gấm: “Ha ha! Quả nhiên doanh trại chơi rất vui, đã rất lâu chưa đánh nhau đánh cho thỏa mãn như vậy!”

Mộ Dung Gấm xạm mặt lại: “Không phải ngươi đồng ý với ta không gây chuyện hay sao?”

“Ta không gây chuyện nha! Nàng xem nơi này đều là bị ta đánh gục, một người cũng không chết!”

Mộ Dung Gấm:

“Cảm nhi! Chuyện này.....” Văn Từ Khiêm nhìn hành động của hai người, lập tức hò dô!

Mộ Dung Gấm trực tiếp xách Tần Phi Nguyệt ra: “Cha nuôi! Đưa bọn họ đến quân y khám bệnh đi! Về phần chuyện ngày hôm nay, cứ nói là con phái người tới khảo nghiệm bọn họ, chỉ là kết quả có chút không như mong muốn!”

Văn Từ Khiêm cũng là lão hồ ly qua nửa đời người, tự nhiên hiểu ý của Mộ Dung Gấm, liếc nhìn nam tử diêm dúa lẳng lơ bên cạnh Mộ Dung Gấm, muốn mở miệng hỏi, nhưng nhớ tới Mộ Dung Gấm cũng không phải là loại người không biết cân nhắc, vì vậy cũng không hỏi nữa: “Ta sẽ đi xử lý ngay bây giờ!”

Ton tựa vào đầu vai mộ dung gấm: “Khanh Khanh, đột nhiên phát hiện ngươi thật có sức quyến rũ!”

Mộ Dung Gấm liếc hắn một cái: “Từ giờ trở đi, không được rời khỏi ta quá mười bước, nếu không mời rời khỏi doanh trại.

“Khanh Khanh là muốn luôn nhìn thấy ta hay sao? Nàng cứ nói thẳng là được, nhất định ta một tác cũng không rời!”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Sủng: Tà Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 - Chương 18: Chương 3: Ngàn canh

Nước Sở

“Công chúa! Người muốn đi đâu vậy?”

Đông Phương Hiểu mang theo Mộ Ly, hận trùng trùng thị nữ không có tiền đồ: “Đã nói ở bên ngoài không cho phép gọi danh xưng này, ngươi cố ý muốn cho tất cả mọi người biết ta là ai sao?”

“Công.Tiểu thư, nô tỳ sai rồi.”

Đông Phương Hiểu ‘hừ’ một tiếng xoay người đi vào trong ngõ hẻm: “Tốt nhất ngươi ở chỗ này coi chừng cho ta, không có ta ra lệnh không cho phép đi vào!”

“Dạ!”

Đông Phương Hiểu đi vào, lấy ra một cái còi làm bằng gỗ đặt lên khoe miệng thổi lên, âm thanh rất nhỏ truyền đi, chốc lát, bóng cây chớp động, hai bóng đen rơi xuống trước mặt nàng ta: “Tham kiến công chúa!”

“Có tin gì?”

“Bẩm công chúa, một tháng trước, trong quân Mộ Dung xuất hiện một người tên Sở Dạ, tướng mạo hấn bình thường nhưng khí chất bất phàm, nhuandongd.i.e.n.d.a.n.l.e.q.u.y.d.o.n chỉ còn giúp Mộ Dung Chính bày mưu tính kế, rất được Mộ Dung Chính yêu thích, hơn nữa hấn thường cùng ra vào với Mộ Dung Gấm, thần thái rất thân mật!”

“Sở Dạ! Sở Dạ!” Đông Phương Hiểu thiếu chút nữa cắn nát hàm răng của mình, nàng đã nói tại sao Sở Dạ lại đột nhiên không thấy, ước chừng ba tháng đều không ở trong cung, thì ra là ở bên người cái con tiện nhân kia!

“Lập tức đưa tin này đến Thiên Khải cho ta, cho Tôn Phi Phi, tin tưởng nàng ta sẽ biết làm sao!”

“Tuân lệnh!”

“Mộ Dung Gấm, ta sẽ không để cho ngươi sống yên ổn!”

“Bộp bộp, lại một người không đầu lại Mộ Dung Gấm, thật đáng thương!” Một giọng nói âm trầm vang lên, Đông Phương Hiểu kinh hãi: “Ai đó?”

Một người toàn thân được bọc bởi áo choàng đen từ trong ngõ hẻm đi ra, lộ ra bên ngoài chỉ có cái cằm mượt mà và đôi môi đỏ rực: “Ngươi không cần thiết biết ta là ai, chỉ cần biết rằng ta có thể giúp ngươi lấy được nam nhân kia là được!”

“Ngươi là ai? Tại sao ta lại phải tin tưởng ngươi?”

Môi đỏ mọng của người nọ khẽ cười, cười đến âm tà: “Một người không đội trời chung với Mộ Dung Gấm, ngươi có thể gọi ta là _ Đường Tô!”

_____tuyển phân cách_____

Nằm ở trên cây, Mộ Dung Gấm nghe tiếng kêu thảm thiết từ giáo trường truyền tới, lúc đầu còn cau mày, đến bây giờ thành lạnh nhạt không gợn sóng, không thể không nói, nàng hoàn toàn bị Tần Phi Nguyệt đánh bại. Liên tiếp trong nửa tháng qua, hấn đánh quân Mộ Dung từ trên xuống dưới một lần, lại vì câu nói kia của Mộ Dung Gấm, quân Mộ Dung từ trên xuống dưới đều coi lần này như một lần thí luyện, thật vất vả mới tốt được lại còn trông ngóng chạy đi tìm Tần Phi Nguyệt để bị đánh, tiếp sau đó nghỉ ngơi, tiếp tục bị đánh rồi lại cam tâm tình nguyện, đại nhân đánh cho sung sướng niềm vui tràn trề! Thật là khiến người ta không biết nói gì cho phải.

Mà lúc mới đầu Văn Từ Khiêm còn lo lắng, nhưng sau trực tiếp bỏ qua, bởi vì Tần Phi Nguyệt không hạ đòn chí mạng, nhưng lại có thể để cho bọn họ nhận đủ dạy dỗ, như thế chính là gia tăng thêm kinh nghiệm thực chiến cho bọn họ, Tần Phi Nguyệt tương đương với huấn luyện viên miễn phí, có sao mà không dùng chứ?

“Tiểu thư!” Đường Trúc mặt lạnh nhạt rửa sạch trái cây đưa cho Mộ Dung Gấm, đối với chuyện ngoài kia, nàng đã sớm học được bình tĩnh.

Không bao lâu Tần Phi Nguyệt bỏ chạy tới, không chút khách khí đẩy Đường Trúc ra, mình ngồi vào cành cây khô bên cạnh Mộ Dung Gấm, cầm lấy một quả trái cây, cực kỳ ghét bỏ nhìn thêm vài lần, cuối cùng vẫn bỏ vào trong miệng “crộp” cắn giòn vang: “Khanh Khanh, nàng cả ngày lẫn đêm ở đây nhìn cái gì vậy?”

“Sách của cha ta!”

“Có nhiều sách như vậy sao? Nàng nhìn nửa tháng cũng chưa nhìn xong?”

“Đây chính là nửa đời tâm huyết và tâm đắc của cha ta, sao có thể nhìn xong nhanh như vậy được?”

“Ồ!” Tần Phi Nguyệt gật đầu một cái, nhưng bày vẻ không hứng thú, nhuandongd.i.e.n.d.a.n.l.e.q.u.y.d.o.n ngược lại hỏi: “Khanh Khanh. Nàng đoán hôm nay ta đánh bao nhiêu người?”

Mộ Dung Gấm bình tĩnh mí mắt cũng không nâng: “Đạp bay 130 người, quật đi 272 người, một chiêu đánh ngã 761 người, qua chiêu thứ hai có 3 người!”

“Oa! Khanh Khanh, làm soa nàng lại rõ ràng đến thế?” Tần Phi Nguyệt ngạc nhiên, hấn không ngờ Mộ Dung Gấm lại biết rõ ràng như thế.

Mí mắt Mộ Dung Gấm nâng lên, mỗi một cú đánh chính là một tiếng kêu “bi thảm nhất trần gian”, nàng có thể không biết không?

“Ngươi không mệt mỏi sao?” Những lời này Mộ Dung Gấm đã sớm muốn hỏi rồi, mỗi ngày đều đánh như vậy, quân Mộ Dung từ trên xuống dưới một triệu người, đến lúc đó mệt chết hấn! Nhưng hấn lại đánh vô cùng hăng say, lâu như vậy còn hào hứng, mà thời gian này quả thật hấn một người cũng không giết, nàng đã bắt đầu hoài nghi hấn thật sự không phải cái tên ma đầu người vừa nghe tin đã sợ mất mật!

Tần Phi Nguyệt nhìn nàng một cái: “Thật rat a cảm thấy đây là chuyện đùa! Bao cát miễn phí, thú vị hơn so với những phế vật một chương liền giết kia nhiều!”

“Lời này của ngươi mà để bọn họ nghe được, khẳng định xông lên dùng nước miếng cũng chết đuối ngươi!”

“Ai! Khanh Khanh đừng nói lời ác tâm như vậy có được hay không? Ta phải trở về tắm rửa một phen mới được, theo chân bọn họ chơi lâu rồi, ta đều

đỉnh đỉnh, ngửi thấy mùi ghê tởm rồi!”

Mộ Dung Gấm im lặng: “Rõ ràng đến góc áo của người bọn họ còn chưa đụng được vào, có phải không?”

“Nhưng mà ta lại đụng vào bọn họ nha!”

.....

Ban đêm, doanh trại nghênh đón một nhóm khách đặc biệt, cũng có thể gọi là khách không mời mà đến!

“Khanh Khanh! Xem ra những người đó không hề tin kiếm không ở chỗ nàng rồi!” Tần Phi Nguyệt chẳng biết lúc nào đã đổi một thân y phục màu đỏ rực, nhuandongd.i.e.n.d.a.n.l.e.q.u.y.d.o.n cả người như không xương tựa bên cạnh Mộ Dung Gấm, ngón tay thon dài cân xứng vuốt vuốt mái tóc đen mượt của Mộ Dung Gấm.

Mộ Dung Gấm không ngoài ý muốn: “Cũng chỉ là mấy con tôm nhỏ dò đường, muốn chết sẽ thành toàn cho bọn họ!”

“Đã thật lâu bốn tôn không giết người, mượn cơ hội này hoạt động gân cốt một chút cũng không tồi!” Tần Phi Nguyệt khát máu liếm liếm đôi môi, mặt hứng thú.

Mộ Dung Gấm im lặng: “Những tôm tép này người cũng phải tự mình ra tay, chẳng phải quá đề cao bọn họ rồi sao?”

Tần Phi Nguyệt không thêm đề ý nói: “Mấy ngày nay đánh đám người kia, còn chưa có bằng đám tôm tép này, không phải bốn tôn cũng ra tay hay sao?”

Mộ Dung Gấm một tay đoạt lại mái tóc của mình: “Vậy thì làm phiền Tần lâu chủ!”

“Khanh Khanh!” Tần Phi Nguyệt chạy đến bên Mộ Dung Gấm, đôi mắt diêm dúa lảng lờ chăm chú nhìn chằm chằm nàng: “Khanh Khanh có thể đổi cách gọi, ví dụ như, Nguyệt, hoặc là Phi Nguyệt, nàng nhất định phải đổi, gọi ta sư huynh thân ái ta cũng rất thích đấy!”

Mộ Dung Gấm liếc hần một cái: “Ta lại càng muốn gọi người yêu nghiệt!”

“Ừ, ừ! Tên không tệ, được!”

“.....”

Bên ngoài doanh trại, một cuộc chém giết đầy máu tanh đang tiến hành, nói chính xác chính là chém giết đơn phương, hoàn toàn là nơi mà đầu Tần Phi Nguyệt kia phát tiết. Mộ Dung Gấm không chút lo lắng đứng bên ngoài, người có thể sống sót từ tay Tần Phi Nguyệt, chỉ sợ cũng không có mấy người, nhưng tuyệt đối không bao gồm những người có mặt trong này!

“Tiểu thư!” Đường Trúc đưa một lá thư tới: “Vừa mới nhận được!”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Sủng: Tà Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 19: Chương 3 (2)

“Tiểu thư!” Đường Trúc đưa một lá thư tới: “Vừa mới nhận được!”

Mộ Dung Cẩm nhận lấy, trên lá thư chỉ viết một chữ “Cẩm”, Mộ Dung Cẩm nhìn nét chữ cứng cáp có lực giống như giao long rời biển, trong nháy mắt lập tức nghĩ tới Sở Dạ. Mặc dù Đông Phương Trạch cũng có nét chữ tương tự, nhưng Sở Dạ càng thêm liêu lỉnh, càng thêm bá đạo, giống như chính bản thân hắn vậy!

Mở lá thư ra, một cây trâm ngọc trắng muốt rơi ra ngoài, Mộ Dung Cẩm nhặt lên, nhìn kỹ rồi cười, trâm ngọc được điêu khắc thành sen ba cánh, trạm trổ nhìn liền như nước chảy mây trôi, nhưng mơ hồ vẫn có thể phát hiện trong đó có vài chỗ nông sâu chưa đủ, không khó nhìn ra người điêu khắc là một người đang học nghề, nếu là Sở Dạ đưa tới, dĩ nhiên chính là bút tích của hắn rồi!

Đề trâm ngọc xuống, nhuandongd.i.e.n.d.a.n.l.e.q.u.y.d.o.n Mộ Dung Cẩm lấy lá thư viết bằng giấy Tuyên Thành ra, phía trên rồng bay phượng múa viết một câu ngắn ngủi: Cánh tay của cô vương bị thương!

Im lặng, có người viết thư chỉ vì viết một câu nói như vậy? Mộ Dung Cẩm có thể tưởng tượng được đáng vẻ giả vờ ai oán của Sở Dạ, nhất thời xạm mặt lại, nhưng vẫn ngồi vào sau án thư, viết một phong thư, lấy một chai Kim sang được bỏ vào, đưa cho Đường Trúc: “Phải người đưa đến nước Sở!”

Thấy vậy, coi như Đường Trúc không nhìn cũng biết là tin gì rồi! Nhận lấy, xoay người đi ra ngoài.

“Khanh Khanh! Nhanh chuẩn bị nước tắm cho ta, ta muốn tắm cho thật sạch!” Giọng nói Tần Phi Nguyệt từ bên ngoài truyền vào, Mộ Dung Cẩm không đổi thanh sắc cát giấy và trâm ngọc, lúc này mới cầm một quyển sách lên, mà Tần Phi Nguyệt cũng vén rèm đi vào, y phục đỏ thắm lập tức chiếu lên xinh đẹp vô cùng.

Người thấy mùi hương tường vi nồng nặc kia, Mộ Dung Cẩm mờ mờ ảo ảo cảm thấy nhức đầu, đột nhiên, một ý nghĩ thoáng qua trong đầu Mộ Dung Cẩm, không đợi cô hoàn toàn phản ứng, thân thể đã trước một bước lấy ‘thiên y Thần Điện’, nhanh chóng lật vài tờ sau đó dừng trước một đóa hoa tường vi đỏ rực: “Tần Phi Nguyệt, chắc ngươi có Tường Vi Huyết Linh đúng không!”

Giọng khẳng định! Tần Phi Nguyệt sững sờ, ngay sau đó nguy hiểm nheo đôi mắt đào hoa: “Khanh Khanh, nàng hỏi cái này làm gì?”

Mộ Dung Cẩm khép Y Điện lại: “Yên tâm, ta sẽ không giành với ngươi, chỉ là muốn mượn một cành của cây để cứu người mà thôi!”

“Cứu người nào?”

“Cái này ngươi không cần phải biết!”

“Khanh Khanh muốn cái gì với ta, tuy nhiên lại không nói cho ta cách dùng, nàng cho rằng ta tiện nghi cho nàng vậy hả?” Tần Phi Nguyệt ngẩng đầu, mặt vẻ ‘hiện tại nàng đang cầu xin ta đó!’

Mộ Dung Cẩm cười, nàng mặc kệ, hiện tại còn rất nhiều thứ nàng chưa gom đủ, cũng không cần gấp chỗ hấn, đợi đến lúc cần, nhất định nàng sẽ làm đủ mọi cách khiến hấn lấy ra!

“Khanh Khanh!” Thấy Mộ Dung Cẩm không chịu uy hiếp, nhất thời Tần Phi Nguyệt không còn kiên trì: “Khanh Khanh, nàng hãy nói đi!”

“Được rồi, đến lúc đó nhất định nói cho ngươi biết, hiện tại ngươi đi tắm sạch người ngươi đi, đều là mùi máu tươi, người thật khó chịu!”

Nghe vậy, Tần Phi Nguyệt lập tức nhảy lên, ngay sau đó dừng lại suy nghĩ một chút, nện bước xinh đẹp bước đi ra ngoài, vẫn còn cố quay đầu nói: “Khanh Khanh, nhớ nói cho ta biết!”

Tiến Tần Phi Nguyệt đi, Mộ Dung Cẩm phát hiện mình cầm sách mà một chữ cũng không đọc được, bắt đầu đi mò ngăn kéo ra, lấy trâm ngọc ra, đi tới phía trước gương, nhẹ nhàng cài lên trên, nhìn một chút vẫn lấy nó xuống, lại để vào trong hộp.

Thở dài dưới đáy lòng, Mộ Dung Cẩm đứng dậy đi ra ngoài, giờ phút này đêm đã khuya, trừ binh sĩ đứng canh, người khác đều đã đi ngủ, nhuandongd.i.e.n.d.a.n.l.e.q.u.y.d.o.n Mộ Dung Cẩm khoác thêm một cái áo choàng, xoay người đi ra khỏi doanh trại!

Giục ngựa chẳng có mục đích đi lại, đợi đến lúc nàng hồi hồn, mới phát hiện mình lại đi tới dòng suối nhỏ lần trước Sở Dạ mang nàng tới. Mộ Dung Cẩm cười khò, mặc dù là sự thật, nhưng muốn nàng thừa nhận, quả thật rất không cam tâm!

Thả ngựa để nó tự đi ăn cỏ, nàng đứng lên tảng đá kia, ngày đó chính hấn rửa cho nàng, để vương một nước lại cam nguyện cúi người cời giày rửa chân cho nàng, thật là khiến người ta không biết nói gì cho phải! Đưa tay thử nước ấm, lúc này mới cời giày, đưa đôi chân nhỏ ngâm vào, vô ý thức khuấy động, tạo nên từng vòng gợn sóng.

Đột nhiên, “ào” một tiếng, một bóng người vọt ra khỏi mặt nước, bọt nước văng lên cao hơn một trượng, khiến Mộ Dung Cẩm không kịp chuẩn bị dính ướt hết, Mộ Dung Cẩm thấy rõ là ai, nhất thời nổi giận: “Tần Phi Nguyệt, không phải ngươi đang ở trong phòng tắm rửa hay sao? Sao lại chạy tới nơi này rồi?”

Tần Phi Nguyệt cũng sững sờ khi nhìn thấy Mộ Dung Cẩm, nhưng ngay sau đó cười: “Trong phòng làm sao có đủ nước để tắm chứ? Không nói chuyện đó, không phải là Khanh Khanh nàng muốn nhìn lên ta tắm nên mới theo tới?”

Mộ Dung Cẩm im lặng, vừa muốn phản bác lại nghe được Tần Phi Nguyệt tự luyến nói: “Nàng muốn nhìn trực tiếp nói cho ta biết là được rồi, nhất định ta sẽ miễn phí để cho nàng nhìn đủ!”

Mộ Dung Cẩm hoàn toàn bị đánh bại bởi sự vô sỉ của hấn, nhắc chân muốn đứng dậy, lại phát hiện chân của mình bị người nắm, Mộ Dung Cẩm nổi giận: “Tần...” Hai chữ còn lại kia bị chặn ở cổ họng, làm thế nào cũng không nói ra được.

Tần Phi Nguyệt căn bản không mặc quần áo, lồng ngực tròn bóng trắng nõn cứ như vậy mà phơi bày ra ngoài, mặc dù trắng nõn, nhưng không gây yếu chút nào, ngược lại vô cùng to lớn, mà những giọt nước dính trên da thịt tròn bóng của hấn, vài giọt nước chảy xuống trước ngực, lướt qua cái bụng tinh trắng, một đường chảy xuống.....

“Vụt!” Một màu đỏ từ lục phủ ngũ tạng đốt lên tới tai nàng, cả người Mộ Dung Cẩm ngậy đại, nàng khẳng định nàng không phải là sắc nữ, đối mặt với các loại hấp dẫn của Sở Dạ nàng đều có thể ngồi vững như núi, nhưng hiện tại nàng phản ứng như vậy là có chuyện gì xảy ra?

“Khanh Khanh!” Tần Phi Nguyệt cười hả hê, cả người vươn tới: “Khanh Khanh, hài lòng với vóc người của ta?”

Rốt cuộc Mộ Dung Cẩm cũng hồi hồn, vỗ một phát lên đầu Tần Phi Nguyệt: “Tần Phi Nguyệt, ngươi lại dùng mẹo thuật đối với ta!” Đã nói sao nàng lại trở nên không bình thường, thì ra đều là do người này giờ trò quỷ.

Tần Phi Nguyệt không kịp chuẩn bị bị đánh đầu, trong nháy mắt có chút sững sốt, đây là lần đầu tiên hắn bị người ta đánh đầu, trước kia khẳng định hắn sẽ cảm thấy đây là vũ nhục đối với hắn, hắn đã sớm động thủ giết người rồi, nhưng vào giờ phút này hắn lại cảm thấy không thể nào ghét được, ngược lại cảm thấy có chút ấm áp, chưa bao giờ có người nào dám đối với hắn như vậy, cũng chưa bao giờ có người có thể đối với hắn như vậy!

Vứt bỏ sự khác thường trong lòng ra, Tần Phi Nguyệt nhìn Mộ Dung Cẩm, nhướn miệng cười, như yêu nghiệt nổi trên mặt nước câu hồn người: “Khanh Khanh, nàng thật là vô lại, lại không thừa nhận là bị ta mê hoặc!”

Mộ Dung Cẩm lườm hắn một cái: “Mị thuật của người cũng là nguoi tuyệt nhất, thiếu chút nữa ta bị trúng rồi!”

“Như vậy à!” Giọng nói thất vọng không nói ra được.

Mộ Dung Cẩm đứng dậy, vừa mới chuẩn bị đi giày lại, đột nhiên dừng lại, xoay người nhìn về phía Tần Phi Nguyệt: “Tôi nay giết đủ chưa?”

Tần Phi Nguyệt hí mắt khát máu cười một tiếng: “Thiếu chút nữa!”

“Sau khi ăn xong điểm tâm đến rồi!”

“Từ chối thì thật bất kính!”

Tần Phi Nguyệt vọt từ trong mặt nước lên, một bộ y phục đỏ thẫm chẳng biết mặc vào người hắn từ lúc nào, cả người từ trong nước ra ngoài, giống như đóa sen hồng tươi đẹp nổi trên mặt nước, đẹp khiến người ta không dời mắt được, giống như bị hắn quyến rũ mất mạng cũng cam tâm tình nguyện.

Mộ Dung Cẩm thông thả ung dung xỏ giày vào, sau một khắc bốn phương tám hướng liền có người xông tới, bóng đêm che giấu không thấy rõ bộ dáng của bọn họ, chỉ có những đạo hàn quang của đao kiếm.

“Mộ Dung Cẩm, lập tức giao Vô Phong kiếm ra đây!”

“Giao Vô Phong kiếm ra, bọn ta tha cho người khỏi chết!”

“Nhanh lên một chút, giao Vô Phong kiếm ra!”

Nghe từng tiếng mắng chửi giận dữ, Mộ Dung Cẩm cười lạnh: “Trước không nói Vô Phong kiếm không có ở chỗ ta, coi như có ở chỗ ta, lại có thể để cho đám trộm cướp các nguoi có được?”

“Mộ Dung Cẩm, nguoi đừng nói nhảm, nhanh giao Vô Phong kiếm ra đây, nếu không đừng trách chúng ta không khách khí!”

Mộ Dung Cẩm ngược mắt: “Vô Phong kiếm ta để ở một nơi, các nguoi có bản lĩnh tự mình đến lấy đi!”

“Nơi nào?”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Sủng: Tà Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 - Chương 20: Chương 3 (3)

Mộ Dung Cẩm ngược mắt: “Vô Phong kiếm ta để ở một nơi, các nguoi có bản lĩnh tự mình đến lấy đi!”

“Nơi nào?”

Trả lời bọn họ là Tần Phi Nguyệt, hắn nhếch đôi môi khát máu cười một tiếng: “Địa ngục!”

Sau một khắc, bóng dáng của hắn hóa thành một tia sáng đỏ vọt qua, thanh Loan Nguyệt Đao màu đỏ không biết xuất hiện từ lúc nào ở trong tay hắn, trường đao rời tay, nhanh chóng xuyên thấu trái tim mấy người, trong chớp lát lập tức bị hút cạn máu biến thành cây khô!

“A!”

“Yêu đáp Phi Nguyệt, là đại ma đầu Tần Phi Nguyệt đó!”

“Y phục đỏ thẫm, thật sự là Tần Phi Nguyệt!”

Trong chớp mắt tình thế nghịch chuyển, vốn khí thế hung hăng giờ phút này giống như chuột chạy trốn chết khi thấy người qua đường, trong miệng không ngừng nói cầu xin tha thứ, mà Tần Phi Nguyệt mắt diếc tai ngo, cười lạnh nhìn Yêu Đao thu hoạch sinh mạng mọi người!

Chẳng biết khi nào bầu trời xuất hiện mưa tường vi, cánh hoa màu đỏ bay xuống đầy đất, Mộ Dung Cẩm nhặt một cánh lên đặt ở lòng bàn tay, mắt hờn nhìn bầu trời đêm!

“Vèo!” Yêu Dao phi thẳng tấp hướng phía Mộ Dung Cẩm, lúc sắp sửa chạm đến nàng liền đi thành vòng tròn tránh qua, trực tiếp đâm vào thân thể người chuẩn bị muốn đánh lên Mộ Dung Cẩm, âm thanh máu bị rút khô vô cùng rõ ràng, Mộ Dung Cẩm nhìn cũng chưa từng nhìn qua.

Tần Phi Nguyệt thu Yêu Dao, lạnh lùng nhìn thi thể đầy đất: “Không biết tự lượng sức mình.”

Mộ Dung Cẩm phóng cánh hoa trong tay đi: “Đi thôi!”

Không quá ba ngày, chuyện bên cạnh Mộ Dung Cẩm có tuyệt thế cao thủ bảo vệ liền truyền đi khắp giang hồ, mà dưới sự lan truyền của người, lập tức xuất hiện vô số phiên bản, Mộ Dung Cẩm không thèm để ý, mà lúc này một cách nói khác cũng bắt đầu xuất hiện trong chốn giang hồ, đó chính là Vô Phong kiếm chọn chủ, rời khỏi Mộ Dung Cẩm, giờ phút này không rõ tung tích.

Cái cách nói này rất nhanh chóng được người đón nhận, bởi vì theo bọn họ nghĩ, Vô Phong kiếm được xưng là thần kiếm đệ nhất thiên hạ cực kỳ có linh tính, làm sao có thể nhiều giang hồ hào kiệt không chọn mà cố tình lại ‘coi trọng’ Mộ Dung Cẩm một thiên kim tiểu thư không danh tiếng gì, vì vậy trên giang hồ lại dậy lên cơn sóng tìm kiếm tìm mới!

Văn Từ Khiêm nhìn Mộ Dung Cẩm mấy lần, nửa ngày đều không thể hỏi thành lời! Mộ Dung Cẩm thấy bộ dáng ông muốn nói lại thôi, để quyền sách xuống: “Nghĩa phụ có gì muốn hỏi cứ hỏi đi!”

Văn Từ Khiêm khẽ xoay bút Lang Hào trong tay, giọng nói nặng nề: “Có phải Cẩm nhi đưa Vô Phong kiếm cho Sở Dạ?”

Tuy là hỏi nàng, nhưng giọng điệu khẳng định, Mộ Dung Cẩm gật đầu: “Vâng!”

“Cẩm nhi! Con nói thực cho ta biết, rốt cuộc Sở Dạ này có thân phận gì, vì sao đáng giá cho con tin tưởng như vậy, lại giao thiên hạ chí bảo, Vô Phong kiếm cho hần, ngộ nhỡ...”

Câu nói kế tiếp Văn Từ Khiêm không nói ra, nhưng ý tứ đã rất rõ ràng, Vô Phong kiếm trân quý bao nhiêu, nhìn mấy người võ lâm vội vàng đi tìm cái chết liền biết, mà Mộ Dung Cẩm có nó lâu như vậy, cuối cùng còn chấp tay đưa cho người, đương nhiên Văn Từ Khiêm nghĩ nàng như vậy không đáng giá!

Mộ Dung Cẩm nhìn ông, cũng không giấu giếm: “Sở Dạ chính là hoàng đế nước Sở!”

Mặc dù đã suy đoán, nhưng căn bản Văn Từ Khiêm không nghĩ tới phương diện kia, hôm nay nghe nàng vừa nói như thế, nhất thời cả kinh nói không thành lời!

“Cẩm nhi, hần với con là không thể nào!”

“Con hiểu rõ, nhưng cái này căn bản không phải là vấn đề!” Mộ Dung Cẩm rũ mắt: “Chuyện giữa con và hần nghĩa phụ không cần lo lắng, con giao Vô Phong kiếm cho hần nhưng cũng chỉ là để cho hần bảo quản giúp con, Vô Phong kiếm này, để ở trong tay con chỉ mang đến tai nạn cho nhà Mộ Dung thậm chí cả quân Mộ Dung, để cho hần mang đi chính là lựa chọn tốt nhất, người trong giang hồ biết thân phận của hần thì đều phải bắn khoả một chút!”

“Cẩm nhi suy tính đúng, nhưng...” Văn Từ Khiêm vẫn lo lắng, dù sao đối phương cũng là Hoàng đế một nước.

Mộ Dung Cẩm cười yếu ớt: “Nghĩa phụ không cần phải lo lắng, con tự có chừng mực, về phần phía phụ thân, con sẽ giải thích!”

Cuối cùng Văn Từ Khiêm thở dài, đột nhiên nhớ tới Tần Phi Nguyệt, nhất thời khản trương đứng lên: “Vậy còn vị công tử Tần Phi Nguyệt bên cạnh con thì sao?”

“Nghĩa phụ nghe nói được cái gì?”

“Mấy ngày nay trên giang hồ đều đồn đãi, nói bên cạnh con có một tuyệt thế cao thủ bảo vệ, mà ta nghĩ tới nghĩ lui cũng chỉ có võ công của Tần Phi Nguyệt cao nhất, nhưng rốt cuộc hần có thân phận gì, tại sao nguyện ý canh giữ ở bên cạnh con?”

“Nghĩa phụ, thân phận của hần con không muốn nói, con chỉ có thể nói cho người biết, hần sẽ không làm thương tổn con, sẽ không làm thương tổn quân Mộ Dung là được, những thứ khác con không thể nói!”

Văn Từ Khiêm cũng không phải là người truy vấn tới tận cùng, nghe nàng nói như vậy cũng coi như an tâm: “Cẩm nhi, ta hiểu rõ năng lực của con, cũng không nghi ngờ lời nói của con, nhưng nghĩa phụ muốn nhắc nhở con một chút, con là nữ hài tử, cũng nên có tâm phòng bị người!”

Mộ Dung Cẩm: nếu nàng nói cho Văn Từ Khiêm biết, nàng trêu chọc hai con sói, người sẽ không dặm chân gần dữ chứ?

“Vâng!” Mộ Dung Cẩm khéo léo gật đầu đáp, thấy vậy Văn Từ Khiêm mới yên tâm rời đi.

--- ----- ----tuyển phân cách----- -----

Tôn gia

Tôn Phi Phi cầm hận nhìn Hàn Tĩnh Ngọc: “Chuyện người đồng ý với ta thì sao?”

“Chuyện gì?” Hàn Tĩnh Ngọc cau mày, nhất thời không nghĩ ra.

“Người đừng giả bộ hồ đồ, người đã đồng ý giúp ta giết Mộ Dung Cẩm, nhưng hiện tại thì sao? Nàng ta ở đầu trường hiển lộ phong thái, hiện tại đang là tướng môn hồ nữ người người trong đề đồ bàn luận, hiện tại lẫn lộn ở biên quan phong thái lại càng như phong sinh thủy khởi*, người lại hỏi ta chuyện gì?”

*Ý nghĩa giống như điều lên gặp gió.

Hàn Tĩnh Ngọc lạnh lùng nhìn nàng: “Căn bản ta không đồng ý cái gì với người, người có tư cách gì mà chỉ trích ta?”

“Chẳng lẽ người không sợ ta nói thân phận của người ra?”

Hàn Tĩnh Ngọc cười lạnh: “Người cho rằng người thật sự có thể uy hiếp ta? Muốn giết người dễ như trở bàn tay, tốt nhất người nên hiểu năng lực của người, nếu không đừng trách ta xuống tay vô tình.”

“Hàn Tĩnh Ngọc, người...” Tôn Phi Phi bị Hàn Tĩnh Ngọc làm cho tức giận thờ không ra hơi, mặt tức giận nhưng lại không có cách nào nói lại được.

Hàn Tĩnh Ngọc mở bàn tay ả đang chỉ mình: “Tôn Phi Phi, mặc dù ta và người đều là nữ nhi của quan nhân có công, nhưng nếu đổi thân phận khác, đối với ta mà nói người cũng chỉ là con kiến hôi, lần cuối cùng ta khuyên người, mộ dung cẩm không phi là người người có thể động vào!”

Dứt lời, xoay người bay thẳng ra ngoài!

Tôn Phi Phi giận đến mức tay vơ lấy bình hoa trên bàn ném xuống đất, hôm qua ả ta nhận được tin tức của Đông Phương Hiểu truyền đến, mặc dù biết Đông Phương Hiểu không tốt bụng mà nói cho nàng như vậy, nhưng nội dung tin tức kia thiếu chút làm cho ả ta tức điên lên. Vì Sở Dạ, Đông Phương Hiểu không tiếc thân lấy chồng xa ở nước Sở, nhưng vẫn không hề chiếm được, mà nàng lại mất đi thân phận thái tử phi, hiện tại một chút địa vị ở Tôn gia cũng không có. Họ thảm như vậy, nhưng Mộ Dung Cẩm lại phong quang vô hạn, mà Sở Dạ lại chạy đến quân doanh quân Mộ Dung chàng chàng thiếp thiếp với Mộ Dung Cẩm, điều này làm sao ả ta có thể dần được con giận chứ!

“Mộ Dung Cẩm, tiện nhân này, Sở Dạ, tên khốn kiếp, các người đều là đôi câu nam nữ, nhất định ta sẽ khiến các người xuống địa ngục!”

“Xuống địa ngục.....” Tôn Phi Phi tựa vào trên cây cột, lạnh lùng quát to: “Người tới, trang điểm cho ta, chuẩn bị xe ngựa!”

Sau nửa canh giờ, Tôn Phi Phi một thân trang phục đỏ tươi vô cùng yêu điểm đi ra ngoài, mặc áo choàng có mũ màu xám, che giấu một thân hoa phục, ngồi xe ngựa rời khỏi từ cửa sau.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Sủng: Tà Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 21: Chương 3 (4)

Sau nửa canh giờ, Tôn Phi Phi một thân trang phục đỏ tươi vô cùng yêu điểm đi ra ngoài, mặc áo choàng có mũ màu xám, che giấu một thân hoa phục, ngồi xe ngựa rời khỏi từ cửa sau.

“Hương Tuyết Hài” tên nghe rất lịch sự tao nhã, viện rất lịch sự tao nhã nhưng sự thật cũng không phải là như thế, đây chỉ là bề ngoài của nó mà thôi. Ở phía sân sau nơi này, là nơi tiêu tiền lớn nhất Vân Đô, bên trong không có một chút lịch sự tao nhã tinh mịch, chỉ có ngọp trong vàng son, thối nát sa đọa. Rượu ngon món ngon nơi này có thể địch với cống phẩm của hoàng cung, còn có vũ cơ khắp nơi đẹp hơn tú nữ tiến cống, có bày biện kim lan ngọc khí xa hoa hơn hoàng cung, nơi này, chỉ có người không ngờ tới, chứ không hề đoạt được nó!

Nơi này là căn cứ tin tức lớn nhất, nơi quan viên lớn nhất sa đọa, thế giới hắc ám nhất, địa phương hắc ám nhất mà đến ngay cả Hoàng đế cũng không cách nào dao động được, bởi vì chủ nhân nơi này nắm trong tay hai phần ba tiền tài quốc khố Thiên Khải, cho nên hoàng thượng cũng chỉ có thể mắt nhắm mắt mở.

Tôn Phi Phi biết chủ nhân của nơi này, vào năm năm trước, người nọ đã từng mang theo hậu lễ đi cầu hôn Tôn gia, nhưng khi đó ả ta một lòng muốn làm thái tử phi, cho nên hung hăng cự tuyệt hẳn. nhuandongd.i.e.n.d.a.n.l.e.q.u.y.d.o.n ả ta biết hẳn còn có tình cảm với ả, cho nên lần trước khi muốn giết Mộ Dung Cẩm là hẳn ra tay, đáng tiếc kết quả là không như ý muốn!

Khi ả ta muốn hẳn ra tay một lần nữa, hẳn nói cho ả một sự thật: “Tôn Phi Phi, mấy lần trước ta ra tay, cũng chỉ là nể tình tình cảm đối với nàng, nếu như nàng còn muốn ta ra tay nữa, nàng phải bỏ ra cái giá tương ứng, không đúng sao?”

“Ta không có gì có thể cho ngươi!”

“Không, nàng còn một thứ, đó chính là sắc đẹp của nàng, thân thể của nàng, đây là thứ duy nhất mà hiện tại nàng có thể lấy để ra để bàn điều kiện với ta!”

Tôn Phi Phi nắm chặt áo bên trong áo khoác, trong lòng đang giao chiến, có đi vào hay là không? Đi vào, ả ta sẽ thật sự lâm vào cảnh vạn kiếp bất phục, nếu không đi vào, trong lòng ả lại rất không cam lòng.

À vì Sở Dạ mà biến thành bộ dáng này, đời này ả ta sẽ không thể gả đi nữa, thái tử bỏ ai dám cưới nữa? Sau khi đi vào ả không quay được đầu: nhưng nếu cứ buông tha như vậy, để mặc cho con tiện nhân Mộ Dung Cẩm kia như hình với bóng với Sở Dạ, ả vừa nghĩ đến đã cảm thấy đau giống như bị róc xương lóc thịt.

Trong lúc Tôn Phi Phi không cách nào lựa chọn, một lão giả hơn năm mươi tuổi đi ra, ý vị không rõ liếc nhìn Tôn Phi Phi, ngay sau đó làm dấu tay xin mời: “Tôn tiểu thư, công tử nhà ta cho mời!”

Tôn Phi Phi chần chừ một chút, ngay sau đó cắn răng đi vào!

Đi xuyên qua hai viện thanh tịnh, đẩy một cánh cửa nữa ra, đập vào mắt chính là một thế giới cực đoan, lụa mỏng màu đỏ bay múa, trụ ngọc son vàng khắc hoa, tranh Vân Tường thêu kim tuyến, sàn nhà bạch ngọc, điêu lan ngọc thể, càng đi vào trong càng hoa lệ đến kinh người.

Đi vào bên trong là một cung điện dưới đất, sâu dưới mặt đất mười lăm thước, diện tích ba mẫu có thừa, bên trong trang sức đỏ đến kiêu diễm, trắng thanh lịch, vàng kim cao quý, bạc lạnh lùng, nơi này chỉ có người không ngờ tới, không nhìn xong, cho nên đồ dùng đều là kim ngọc mài dũa, mà nữ tử hầu rượu kia, mọi người đều là quốc sắc thiên hương, những vương công đại thần nghiêm túc chính trực trong triều đình kia giờ khắc này ở nơi này đều lộ tất cả những trò hề ra, có bao nhiêu ghê tởm thì có bấy nhiêu!

Gian phòng thanh tịnh phía bên trái trên mặt đất, lấy mai lan trúc cúc, cảm kỳ thư họa bốn phía thay thế cho phong thủy bát quái của phòng, viện độc lập bốn phương, phòng ngủ độc lập, hoàn toàn bất đồng với phía dưới xa hoa lộng lẫy.

Mà Mai viên chính là chỗ sâu tận cùng ở bên trong, bốn phía trồng đầy hoa mai, giờ phút này chính là mùa mai nở, chung quanh đều bay đầy hoa mai! nhuandongd.i.e.n.d.a.n.l.e.q.u.y.d.o.n Một nơi rất đẹp, thế nhưng lại là cấm địa phong bế, vì nơi này là chỗ ở của chủ nhân Mai Từ Hàn!

“Công tử! Nàng ta đến rồi!”

“Ừm! Ngươi lui ra đi!” Một giọng nói rất bình thản truyền đến, nhưng âm thanh lại mang theo một loại ma lực không người nào có thể cự tuyệt được, ngay cả khi hần bình thường cũng vẫn khiến người ta không thể bỏ qua.

Tôn Phi Phi vẫn chần chừ, mà lúc này cửa phòng bị mở ra, một nam tử vóc người thon dài cân xứng đi ra, một thân trường bào màu trắng bạc bao bọc hần, giữa eo treo một hoa kết huệ tử, thoạt nhìn rất đơn giản, nhưng ai có thể tưởng tượng được hần chính là chủ nhân nơi này?

Dáng dấp hần cũng không xuất chúng, ngũ quan xem ra cũng rất tinh xảo nhưng gương mặt này lại bình thường không thể bình thường hơn, mà cặp mắt kia càng bình tĩnh mà xa xăm, dường như chuyện lớn xảy ra cũng kích không dậy được cảm xúc trong hần! Hần cho người ta cảm giác mơ hồ, lạnh nhạt, cảm giác tồn tại cực thấp, nhưng như vậy lại càng khiến người ta không thể bỏ qua.

Mai Từ Hàn, một nam tử toàn thân phảng phất hương mai, hần thần bí, lạnh nhạt, mơ hồ, ai cũng không để vào mắt, ai cũng không lọt vào mắt xanh của hần, hần là tài phú cả một thiên hạ, nhưng bản thân lại không dụng, thu nạp người đẹp thiên hạ, nhưng hần lại không những chăm, hần là thương nhân, nặng nhất là lợi ích, lợi ích trước mắt, cho dù cha mẹ hần hần cũng không đổi sắc.

Có người hỏi, chẳng lẽ hần không có tình cảm của mình hay sao? Có, đương nhiên có, nhưng hần chỉ có nửa khối ngọc bội vỡ, chỉ khi hần nắm chắc ngọc bội kia trong tay hần mới có một chút ôn nhu, nếu ai dám đụng ngọc bội kia, hần tuyệt đối sẽ khiến máu tươi ba thước, một người làm cho người ta tuyệt đối không nhìn thấu được.

Mai Từ Hàn thân nhiên liếc nhìn Tôn Phi Phi: “Đi theo ta!”

Dứt lời, xoay người đi vào đình bên cạnh, mà đình dưới mặt đất đột nhiên bị mở ra, một thềm đá xây bằng kim ngọc một đường thông xuống dưới đất, Mai Từ Hàn cất bước bước vào, Tôn Phi Phi nắm ống tay áo đi vào theo!

Phía dưới là một gian phòng rộng rãi, giống như là cung điện hoàng cung, mười nữ tử mặc y phục cùng màu, nhìn thấy Mai Từ Hàn đi xuống, đồng loạt cúi đầu hành lễ: “Ra mắt công tử!”

Mai Từ Hàn đi tới ghế ngồi chuyên dụng của hần, bên tay là bàn tính bằng ngọc hần thích vuốt nhất, khung bằng vàng, bàn tính ngọc, phía trên có màu của ánh sáng, nhìn một cái cũng biết là thường xuyên được chơi đùa, cũng chỉ khi hần chơi đùa vật này mọi người mới tin tưởng hần là một thương nhân, mà không phải là một Mai Quân công tử mơ hồ.

Mai Từ Hàn lạnh lẽo quét mắt qua Tôn Phi Phi, lập tức có người đi đến cởi áo choàng cho Tôn Phi Phi, lộ ra y phục cao quý, nhưng mà ở nơi cao quý như vậy, y phục của ả lại có vẻ tục khí, bởi vì nơi này ngay cả lục mỏng treo tường cũng là giao sa đắt giá, càng không cần phải nói đến y phục người ở đây mặc!

Mai Từ Hàn liếc nhìn Tôn Phi Phi, ngay sau đó cúi đầu tiếp tục sờ bàn tính trong tay, giọng nói không hề phập phồng vang lên: “Nàng đã quyết định?”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Sủng: Tà Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 22: Chương 3 (5)

Mai Từ Hàn lạnh lẽo quét mắt qua Tôn Phi Phi, lập tức có người đi đến cời áo choàng cho Tôn Phi Phi, lộ ra y phục cao quý, nhưng mà ở nơi cao quý như vậy, y phục của ả lại có vẻ tục khí, bởi vì nơi này ngay cả lục móng treo tường cũng là giao sa đắt giá, càng không cần phải nói đến y phục người ở đây mặc!

Mai Từ Hàn liếc nhìn Tôn Phi Phi, ngay sau đó cúi đầu tiếp tục sờ bàn tính trong tay, giọng nói không hề phập phồng vang lên: “Nàng đã quyết định?”

Lần đầu tiên Tôn Phi Phi nhìn thấy nơi cao quý như thế, cảm giác đứng ở nơi này, những nơi trước kia không tính là gì, nếu như ả ta có thể trở thành nữ chủ nhân nơi này, nếu như ả ta có được tất cả.... Nghĩ như vậy, do dự vốn có của Tôn Phi Phi biến mất, thậm chí quên mất ước nguyện ban đầu khi mới bước vào.

Ả ta nhìn Mai Từ Hàn, lần đầu tiên cảm thấy nam nhân ả ta đã từng không coi trọng này cũng có chỗ thích hợp, nếu như hiện tại ả ta đi theo hắn, nhuandongd.i.e.n.d.a.n.l.e.q.u.y.d.o.n dù sao cũng hơn ở viện không người nào hỏi thăm của Tôn gia: “Ta...Ta nguyện ý!”

Mai Từ Hàn đứng lên: “Đây chính là do nàng nói?”

Tôn Phi Phi ngượng ngùng gật đầu, cho nên ả không nhìn thấy ánh mắt lạnh lùng và trào phúng của Mai Từ Hàn.

Mai Từ Hàn phát tay: “Mang nàng ta đi tắm rửa thay quần áo.”

“Dạ!” Đám thị nữ cong người đáp lại, sau đó ấn một nút cơ quan, một mặt của bức tường đột nhiên mở ra, lộ ra một phòng tắm rộng lớn, hồ tắm này được xây bằng khối ngọc lớn, nước không ngừng chảy vào, sợ rằng hoàng cung cũng không có mấy chỗ như thế!

Tôn Phi Phi ngượng ngùng đi theo, ở nơi Mai Từ Hàn không thấy, ả ta lập tức khôi phục ngạo khí khi còn là thái tử phi, đôi tay mở rộng, mặc cho bọn thị nữ cời áo tắm rửa cho ả, hoàn toàn một bộ dáng cao cao tại thượng.

Tôn Phi Phi hồi hồn trong vui sướng, lúc này mới phát hiện ra những nữ tử trước mặt mình đều xinh đẹp không phải bình thường, nhất thời cảm thấy có một loại nguy cơ, lông mày dương cao: “Các ngươi đã hầu hạ bên Mai Từ Hàn bao lâu?”

Đám thị nữ không nói một lời, vẫn giúp ả ta tắm rửa như cũ.

Tôn Phi Phi nổi giận: “Các ngươi câm?”

Đám thị nữ vẫn không nói lời nào như trước, tiếp tục chà xát thì chà xát, chuẩn bị y phục thì chuẩn bị y phục.

Tôn Phi Phi hoàn toàn nổi giận: “Ta hỏi các ngươi? Các ngươi dám không trả lời?”

Một thị nữ về mặt thần nhiên nhìn ả ta một cái, giọng nói cứng ngắt: “Công tử đang chờ ở bên ngoài, xin tiểu thư nhanh tắm rửa xong rồi ra ngoài!”

Tôn Phi Phi nghe thấy vậy, uất hận đè nén tức giận xuống, mắng trong lòng: “Chờ đến khi ta thành nữ chủ nhân của các ngươi, chuyện đầu tiên sẽ là diệt đám hồ ly mê hoặc người các ngươi!”

Tắm rửa xông hương xong, Tôn Phi Phi mặc vào bộ hoa phục thượng đẳng màu trắng tuyết, trên đầu là kim chi ngọc hoàn, hoa lệ biết bao. Từ sau khi bị phế thái tử phi, Tôn Phi Phi chưa từng mặc y phục cao quý như vậy, hiện tại mặc vào mới phát hiện ra, hóa ra ả ta có thể xinh đẹp đến như vậy, tức khắc lòng tự tin tăng thêm nhiều.

Cửa ngàm lần nữa mở ra, Tôn Phi Phi đi ra đầu tiên, sau lưng là một đám thị nữ xách vạt áo cho ả, lập tức khôi phục cảm giác ưu việt khi làm thái tử phi, không, hoặc là tăng lên, phải nói là _ hoàng hậu!

Nhìn thấy Mai Từ Hàn nhìn qua, Tôn Phi Phi xấu hổ cười một tiếng: “Ta đẹp không?”

Mai Từ Hàn nhẹ nhàng sờ bàn tính trên tay, mặc dù mặt không biểu lộ gì, nhưng trong lời nói vẫn có ý tán thưởng: “Quả nhiên không hổ là người trở thành thái tử phi, xinh đẹp khéo léo, y phục này chỉ có nàng mới có thể mặc được!”

Nghe vậy, Tôn Phi Phi cười đến rộng miệng, trong mắt là hài lòng không che giấu được. Ả đã nói Tôn Phi Phi ả làm sao có thể trôi qua cuộc sống như thế được, sau ngày hôm nay, nhất định ả ta sẽ phải để cho những người kia rửa mắt mà nhìn, không, là muốn giết toàn bộ những người này ở dưới lòng bàn chân!

Mai Từ Hàn nhìn cũng chưa từng nhìn ả, vung tay lên: “Người tới, dẫn nàng ta đến phòng chữ Thiên!”

Tôn Phi Phi sững sốt: “Đến phòng chữ Thiên?”

Mai Từ Hàn nhìn ả, ánh mắt không thay đổi, nhưng lời nói nhỏ ra là đánh ả ta xuống địa ngục: “Không phải ngươi muốn báo thù hay sao? Như vậy thì dùng chính thân thể của ngươi trao đổi đi, khách ở chỗ ta đều có quyền thế, ngươi có thể dùng về thù mị mê hoặc bọn họ, khiến cho bọn họ cam tâm tình nguyện làm việc cho ngươi!”

(chỗ này thay đổi thái độ nên mình đổi từ “nàng” thành “ngươi”!)

Tôn Phi Phi không thể tin được nhìn hắn: “Mai Từ Hàn, tại sao có thể như vậy, không phải ngươi muốn ta cho ngươi sao? Tại sao lại là những người khác?”

Mai Từ Hàn ngược mắt: “Từ Hàn không với cao được đại tiểu thư Tôn gia, nhuandongd.i.e.n.d.a.n.l.e.q.u.y.d.o.n thái từ phi nương nương tương lai!” Bình thân, nhưng lại châm chọc vô cùng.

Rốt cục Tôn Phi Phi cũng phục hồi tinh thần lại, khàn khàn rống giận: “Mai Từ Hàn, ngươi lừa ta?” Thì ra bắt đầu hắn ta đã muốn nhục nhã ả!

Đôi mắt Mai Từ Hàn rét lạnh: “Chính tự ngươi tới, ta không có buộc ngươi, nếu như ngươi đã đáp ứng, tại sao lại nói ta ép buộc?”

Tôn Phi Phi giận dữ, một phen tháo kim sức trên đầu: “Ta không làm, ta không đồng ý, ta muốn rời khỏi đây...”

Mấy thị nữ nhanh chóng đi lên kiểm chế ả lại, sức lực lớn đến nỗi ả động cũng không động được, Tôn Phi Phi liều mạng giãy giụa: “Mai Từ Hàn, ngươi không cần ép ta hận ngươi!”

Lúc này Mai Từ Hàn mới đứng lên, từng bước một đi tới: “Chẳng lẽ Tôn tiểu thư đã quên, năm năm trước ngươi đối với ta như thế nào, sợ rằng chỉ có hơn chứ không kém, hôm nay Từ Hàn bỏ qua hiềm khích lúc trước để giúp ngươi, sao ngươi lại hận ta?”

“Khốn kiếp, ngươi là muốn phá hủy ta... ta muốn rời khỏi!”

“Vậy cũng không phải là do ngươi sao, lúc đầu ta cho phép ngươi quyết định, kết quả là ngươi muốn ở trong tay ta, dẫn đi!”

“Không... Không cần, ta chính là nữ nhi của Tôn đại tướng quân, ngươi làm như vậy cha ta sẽ không bỏ qua cho ngươi!” Tôn Phi Phi giống như bắt được nắm rom cuối cùng.

Một thị nữ bên cạnh không nhìn nổi nữa, đẩy rèm một cửa ra, lập tức thu hết cảnh sắc dưới lầu vào mắt, chỉ một nam nhân đang ôm hai nữ tử tộc Hồ: “Vị kia là Tôn tướng quân?”

Đột nhiên Tôn Phi Phi muốn nhào qua hô lên, lại bị một thị nữ kéo lại: “Khuyên ngươi đừng từ chối thì hơn, coi như Tôn tướng quân ở chỗ này cũng không thể cứu ngươi được, ngươi cũng đừng quên đây là nơi nào!”

Tôn Phi Phi chấn động toàn thân, hình như lúc này mới nhớ tới nơi này là nơi đen tối nhất để đồ, nơi này là nơi... không cách nào trị, mà người trước mắt, đến hoàng thượng cũng không nguyện chọc tới!

Mai Từ Hàn đi tới trước cửa sổ, thản nhiên nhìn lướt qua phía dưới: “Chính ngươi tự suy nghĩ như thế nào để lấy lòng ân khách đầu tiên của ngươi đi!”

Đột nhiên Tôn Phi Phi giãy giụa: “Mai Từ Hàn, ta là thái tử phi, ta là phi tử của Đông Phương Trạch!”

“Vậy thì như thế nào? Một phi tử bị phế mà thôi!” Dứt lời, Mai Từ Hàn trực tiếp phát tay, đám thị nữ lập tức kéo tay lôi Tôn Phi Phi đi!

Mai Từ Hàn rét lạnh nhìn bọn họ rời đi, phát tay đóng cửa sổ lại, rồi mới lấy nửa miếng ngọc trong tay áo ra, về mặt trở nên dịu dàng, một tia ấm áp nhàn nhạt tản ra, dường như cả người hắn cũng linh hoạt lên, mà trên ngọc bội kia khắc một chữ, tuy chỉ có hơn nửa, nhưng vẫn có thể thấy được là một chữ “Cầm”!

“Cầm!”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Sủng: Tà Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Quyển 2 - Chương 23: Chương 4: Tư thông với địch phản quốc? (1)

Nước Sở, khi Sở Dã nhận được thư và kim sang được của Mộ Dung Cẩm, cười vui đến mức đuôi lông mày cũng dính chặt vào nhau, thế nhưng khi hắn nhìn thấy nội dung trong thư mà Mộ Dung Cẩm viết thì lập tức tối mặt lại: kim sang được này là đặc chế của bốn môn, thoa lên tăng sức sống của da, vết thương nhanh khép lại, sau khi tróc vảy không lưu lại sẹo!

Một tay siết chặt giấy trong tay, Sở Dã tức giận nhưng lại cười: “Mộ Dung Cẩm, cái người không có lương tâm này!” Thế mà lại một chữ cũng không nhắc tới hắn!

Gio tay lên muốn ném giấy ra ngoài, nhưng trong lòng vẫn không nỡ bỏ đi, bất đắc dĩ kẹp nó vào trong một quyển sách hắn hay đọc, gấp lại cẩn thận mới đặt lại chỗ cũ!

“Ra ngoài!”

Nói vừa dứt, Dương Phong đi ra từ trong góc tối: “Chủ tử!”

“Mấy ngày nay có tin gì không?”

“Vô Phong kiểm xuất thế, người trong giang hồ bắt đầu xôn xao, đã có vài nhóm nhân mã đi đến doanh trại Mộ Dung Cẩm gây chuyện, nhưng cuối cùng đều là toàn quân bị diệt. Bên cạnh Mộ Dung tiểu thư xuất hiện một người võ công cao cường, thuộc hạ tự mình xem qua chiến trường, có cánh hoa tường vi đỏ, nhuandongd.i.e.n.d.a.n.l.e.q.u.y.d.o.n người chết đều là bị hút khô máu cho đến chết, chắc chắn chính là Tần Phi Nguyệt của Yêu Nguyệt Lâu!?”

“Tại sao nàng lại chấp phải Tần Phi Nguyệt?” Sở Dã cau mày, thật lòng phục Mộ Dung Cẩm rồi, rốt cuộc nàng còn cho hắn bao nhiêu ‘vui mừng’ nữa? Thậm chí Tu La hi vọng vô thường đó cũng nguyện ý giúp nàng!

“Chủ tử, Vô Phong kiểm nên xử trí như thế nào?” Thật ra thì mãi cho đến khi trở lại, Dương Phong cũng không dám tin tưởng Mộ Dung Cẩm lại cứ như vậy mà đưa Vô Phong kiểm cho chủ tử nhà mình, mặc dù cũng có thể là tạm thời bảo quản, nhưng đây chính là thần kiếm Vô Phong được xưng là thiên hạ đệ nhất kiếm, cũng không phải là cái trắng bí đỏ ven đường, sao lại tùy ý đưa ra? Hay là sức quyến rũ chủ tử nhà mình quá lớn, khiến Mộ Dung tiểu thư hoàn toàn tin tưởng?

Sở Dã nhướng mày: “Không phải nàng nói đưa cho cô vương rồi sao? Vậy hiện tại chính là đồ của cô vương, lập tức chiêu cáo thiên hạ, Vô Phong kiểm chính là ở chỗ cô vương, cô vương thật muốn xem, rốt cuộc ai có thể cướp kiếm này dưới tay cô vương!”

Nghe vậy, Dương Phong nặng nề gật đầu, đây mới là chủ tử của hắn, cuồng ngạo nhưng không tự đại: “Thuộc hạ sẽ đi ngay!”

“Đúng rồi!” Dương Phong dừng thân thể một chút: “Chủ tử, trong khoảng thời gian này Đông Phương công chúa thường vào cung, nhưng lại không đi tìm ngài cũng không đi tìm công chúa, ngược lại luôn đi đến chỗ Thái hậu, mà hình như Thái hậu rất ưa thích nàng ta!”

Sở Dã cau mày: “Đi điều tra đến tột cùng nàng ta muốn làm cái gì!”

“Tuân lệnh!”

“Thái hậu!” Sở Dã cau mày, trong mắt thoáng qua một tia lạnh lẽo, nhưng tia lạnh này sau khi liếc thấy bình thuốc trên bàn lập tức tiêu tán đi, mặc dù có chút tức giận vì thư hồi âm của nàng, nhưng ít nhất là nàng có trả lời, đây chính là một hiện tượng tốt không phải sao?

Cùng với vui mừng, lập tức cử động múa bút, viết thư trả lại, suy nghĩ một chút liền lấy một khối ngọc bội trên người nhét vào, lúc này mới đưa cho Dương Hạo: “Lập tức đưa ra ngoài!”

Dương Hạo: Chủ tử, chúng ta là ám vệ, không phải là người đưa tin...

Sở Dã vẫn ở thư phòng xử lý chính vụ đến tối, cuối cùng Tổng quản thái giám Lý công công không nhịn được đi vào thúc giục: “Hoàng thượng, bên Thái hậu đã tới thúc giục không dưới mười lần rồi, nô tài thật sự không ngăn được!”

Sở Dã nhếch mày kiểm lên: “Nói có chuyện gì vậy?”

“Nói là đã lâu Thái hậu không gặp Hoàng thượng, có chút nhớ nhung, gọi mấy vị Công chúa trong cung, còn mấy vị Vương gia Vương phi ngoài cung cùng nhau tụ họp, chỉ thiếu mình Hoàng thượng nữa thôi!”

“Hả? Nhà đầu Sở Linh kia đi chưa?”

“Chưa! Hôm qua Linh Nhi công chúa đã ra khỏi cung, cũng không biết đi nơi nào, khắp nơi đều không tìm được người!” Nhưng mà chuyện Sở Linh Nhi thường mất tích bọn họ đã thành thói quen, nếu Sở Linh Nhi một tháng không mất tích một đoạn thời gian bọn họ lại không quen!

Sở Dã cũng không ngoài ý muốn, bỏ lại quyển sách trên tay: “Đi thôi! Cô vương đi xem một chút!”

Cung điện của Thái hậu tọa lạc ở nơi tốt nhất trong hậu cung, An Hiếu Cung!

“Hoàng thượng giá lâm!”

“Ngô hoàng vạn tuế!”

Tông cung điện tất cả lớn nhỏ hơn ba mươi người, những người này đều là người hoàng tộc, Sở Dạ nhìn cũng chưa từng nhìn bọn họ một cái, trực tiếp đi về phía trên, chấp tay nhìn phụ nhân bộ dáng thướt tha hoa mỹ đã hơn bốn mươi tuổi nhưng trông như ba mươi tuổi trên đài cao: “Nhiều ngày không thấy, Di vẫn mạnh khỏe chứ?”

Là di. Mà không phải mẫu hậu! Một xưng hô lập tức phân chia quan hệ của hai người! Sắc mặt Thái hậu cứng lại, nhưng vẫn lập tức nở nụ cười, giả vờ cá giận nói: “Hoàng thượng cũng biết nhiều ngày không thấy à? Ai gia biết hoàng thượng một ngày kiếm tỷ bạc, nhưng cũng đừng quên người thân nơi hậu cung chứ!”

Sở Dạ không nói, trực tiếp đi lên vị trí của mình, lúc này mới giờ tay lên: “Tất cả đứng lên!”

“Ta hoàng thượng!” Tất cả mọi người đều run rẩy, tuy nói đều là con cháu Hoàng thất, nhưng cũng không ai giống như Sở Linh Nhi dám làm càn trước mặt Sở Dạ, phải biết rằng con cháu trực hệ Hoàng thất nước Sở có hơn một trăm năm mươi người, nhuandongd.i.e.n.d.a.n.l.e.q.u.y.d.o.n nhưng bây giờ chỉ còn số ít này, những người khác đều là xử tử thì xử tử, đi đày thì đi đày, nguyên nhân không cần nói cũng tự biết.

Sở Dạ lạnh lùng vô tình, người lạ chớ gần, không có mấy người dám đến gần hần ba bước, mà lần đó bọn họ đã khắc sâu sự dạy dỗ, nhìn thấy Sở Dạ đều là rất cung kính, chưa bao giờ dám có biện pháp không vâng lời, dĩ nhiên trong những người này có ngoại trừ một người, đó chính là xa xỉ dâm hoan, quần áo lụa là vô năng nổi danh _ Đông Húc Vương!

“Hoàng huynh, nghe nói mấy ngày trước ngươi lại xuất cung, có nhìn thấy mỹ nhân nào hay không? Lần sau mang một hai người về cho Thần đệ nha!”

Đông Húc Vương có quyền thế lớn nhất trong đám Vương gia, nhưng lại người vô năng nhất, ban đầu Sở Dạ giết nhiều người như thế, lại duy nhất phóng túng mình tên bại hoại này, vẫn luôn khiến người ta suy nghĩ. Mà mặc dù phẩm đức Đông Húc Vương không tốt, nhưng đáng đáp rất xuất sắc, tướng mạo có năm phần tương tự Sở Dạ, mặc dù không tuấn mỹ như thần tiên như Sở Dạ, nhưng cũng là một mỹ nam tử khó có được.

Nghe vậy, Sở Dạ ngược mắt, trong mắt có ánh sáng lạnh lẽo, ngay sau đó nửa đùa mà nói: “Cô vương nhớ ngày tuyển tú nữ ba năm một lần sắp tới, đến lúc đó cô vương hạ lệnh tập hợp mỹ nhân thiên hạ, tùy ngươi chọn, như thế nào?”

Đông Húc Vương vô cùng vui sướng: “Đa tạ hoàng huynh!”

Mà Đông Phương Hiểu ở bên cạnh hần, sắc mặt đã sớm không nén được giận, nhưng vì ngại mặt mũi, không thể không giữ đúng mực mỉm cười, mà nàng ta lại không biết mỉm cười kia khó coi như thế nào!

“Hoàng thượng, Húc vương hồ đồ, làm sao người cũng dung túng theo chứ!” Thái hậu lộ vẻ bất mãn: “Tổng tuyển tú nữ là chọn phi tử của hoàng thượng, tại sao có thể để Húc vương tùy tiện chọn chứ?”

Sở Dạ cũng không thèm nhìn tới bà, chỉ nói: “Không phải cũng có từ tú nữ tuyển ra để làm Vương phi và Trắc phi hay sao? Nếu Húc vương thích, chọn một người thì có làm sao?”

“Đúng vậy, Thái hậu ngài quá so đo rồi, hoàng huynh cũng hào phóng như vậy rồi, ngài chớ nói không với mỹ nhân của ta!” Đông Húc vương phóng đảng không kiềm chế được hình tượng một tay ăn chơi!

Thái hậu cau mày, nhưng Sở Dạ đã nói như thế, bà cũng không thể khuyên nữa, bà là muối muối ruột của tiên hoàng hậu, mặc dù thừa kế hậu vị, hiện tại thành thái hậu, nhưng bà biết bởi vì năm đó tỷ tỷ chết ngoài ý muốn, đứa cháu trai này vô cùng không thích bà, nói nhiều hơn sợ rằng hai người sẽ càng bết tắc hơn.

Mặc dù là bữa tiệc, nhưng lại không có mấy người chân chính mở miệng nói chuyện, chỉ có Sở Dạ và Đông Húc vương câu được câu không trò chuyện, cuối cùng Sở Dạ buông ly xuống: “Cô vương còn có nhiều chuyện chưa xử lý, nên rời đi trước!”

Dứt lời, ngay cả lễ cáo lui với Thái hậu cũng không có, trực tiếp chấp tay rời đi, thấy được Thái hậu nắm chặt tay, nhưng cái gì cũng không nói được.

“Hoàng thượng!” Đông Phương Hiểu thừa dịp không ai chú ý tới vội vàng đuổi tới.

Sở Dạ giống như không nghe thấy, trực tiếp sai bước đi về phía trước, mà Đông Phương Hiểu lại thật nhanh chạy tới, một phen đã ngăn trước mặt Sở Dạ, nhuandongd.i.e.n.d.a.n.l.e.q.u.y.d.o.n điềm đậm đáng yêu nhìn hần: “Hoàng thượng, vì sao ngươi độc ác thế? Ta từ Thiên Khải xa xôi gả tới, vì sao ngươi lại phối cho ta người như Đông Húc vương?”

Sở Dạ chán ghét cau mày: “Chuyển đã định thành cục, Vương phi ngươi còn điều gì muốn nói?”

“Vương phi? Ta mới không phải là Vương phi!” Đông Phương Hiểu gần như là hét lên, gào xong lập tức hạ khí thế, nước mắt theo gương mặt chảy xuống: “Hoàng thượng, Đông Húc vương xa hoa lãng phí dâm loạn, làm sao ngươi lại nhẫn tâm gả ta cho hần? Ta một lòng say mê đều ở trên người hoàng thượng, vì sao một chút hoàng thượng cũng không nhìn thấy!”

Sở Dạ lạnh lùng liếc nàng ta một cái, xoay người đi về hướng khác, Đông Phương Hiểu muốn kéo, nhưng Sở Dạ đẩy nhanh khoảng cách bước chân, mấy bước ngắn ngủi đã là xa trăm mét, rất nhanh biến mất không thấy nữa.

Đông Phương Hiểu khóc ngất xuống đất, rốt cuộc nàng ta đã làm sai điều gì? Nàng ta cũng chỉ là cuồng đại yêu hần mà thôi, tại sao hần lại đối với nàng

như vậy?

“Chà chà! Công chúa, dáng vẻ này của ngươi thật khó nhìn!” Đường Tổ một thân áo choàng đen đi ra từ trong góc tối.

Đông Phương Hiểu hung hăng trừng qua: “Ngươi cảm miệng cho ta!”

“Được, được, được, ta không nói nữa, nhưng là công chúa, sự thật chính là như thế, chẳng lẽ ngươi muốn tự mình lừa mình?”

“Ta tự có tính toán, không cần ngươi phải lên tiếng!”

“Được! Vậy ta mời mắt mong chờ!”

“Hừ!”

Dưới ánh trăng, Sở Dạ một mình đứng trên nóc cung điện, ánh mắt nhìn về phía Thiên Khải, chỉ mới rời khỏi hơn một tháng, làm sao đã thành tợ vương thành diên! Quả thật vẫn là vẫn nên bắt chặt ngươi để cho hấn động lòng lại, tốt nhất mỗi thời mỗi khắc đều nhìn mới được!

Đột nhiên Dương Phong vội vàng bay lên: “Chủ tử, Thiên Khải có biến!”

“Cái gì? Tự thông với địch phản quốc?” Mộ Dung Cẩm không thể tin được, lý do này khiến nàng giận đến mức muốn cười, quân Mộ Dung mới vừa đánh thắng trận, lại có người nói Mộ Dung Chính tư thông với địch phản quốc, hơn nữa đối phương không phải là ai khác mà chính là Man tộc vài ngày trước bị đánh lui.

Nói Mộ Dung muốn làm công trận, Tướng quân không tiếc tự tay dâng việc cơ mật trong tay cho đối phương, khiến đối phương tấn công Thiên Khải, sau đó sẽ do quân Mộ Dung đánh dẹp chinh phạt bọn họ, dùng công trận này để được thưởng! Thậm chí còn tìm ra được rất nhiều phong thư của Mộ Dung Chính và đối phương, bên trong có kế hoạch tác chiến và vùng bố trí quân sự, gần như hoàn toàn ăn khớp với chiến dịch! Điều khác biệt duy nhất chính là Mộ Dung không chiếm được phong thưởng!

Àm Mộ Dung Chính bị thương cũng chỉ là một dẫn chứng, bởi vì thương thế hấn nhanh chóng tốt lên chính là chứng minh, mà lần này Mộ Dung Cẩm được Đông Phương Trạch đề cử thành Phó tướng lại bị nói là kết bè kéo cánh, Đông Phương Trạch muốn mở rộng lực lượng quân đội, muốn hoàn toàn nắm giữ quân đội, thậm chí đã lên đến mức “mưu triều soán vị” rồi!

Mà phương diện này chẳng những có phong thư, còn có nhân chứng của đối phương, thậm chí ngay cả tay chân liên lạc giữa Mộ Dung Chính và bọn họ cũng đều rõ ràng! nhuandongd.i.e.n.d.a.n.l.e.q.u.y.d.o.n Ngay cả ‘chứng cứ’ Đông Phương Trạch lật thuyền trong mương cũng bị người lòi ra một đồng lớn, chỉ còn thiếu long bào cửu triều minh hoàng nữa thôi!

“Triệu Quốc công!” Mộ Dung Cẩm nhìn tên tuổi người cầm đầu, có chút kỳ quái, nhưng lại cảm thấy không kỳ quái, dù sao trận đánh này nếu coi như là thắng, vậy cũng coi như là thật đẹp.

“Phi!” Tần Phi Nguyệt nhin cười không được: “Có thể nghĩ ra lý do như vậy, thật sự là cực phẩm, mà Hoàng đế tin lời này, cũng ngu ngốc đến vậy, không bằng trực tiếp giết cho xong!” Dù thế nào đi nữa hấn cũng đã giết hai Hoàng đế, thêm một người cũng chẳng sao!

“Tần công tử cũng không nên nói như vậy, ngộ nhờ bị người nghe được, sợ rằng nhà Mộ Dung lại thật sự bị chơi!” Về mặt Văn Từ Khiêm nghiêm trọng!

Tần Phi Nguyệt ngược mắt nhếch môi: “Mặc dù ta cũng rất muốn không có người nghe, nhưng hình như có chút muộn rồi!” Sau một giây, trong mắt hấn lạnh lùng thoáng qua, một tay thành công tung một chưởng về phía ngoài cửa sổ, lập tức có một người bị hút vào, sau đó bị hấn hung hăng ném lên trên mặt đất.

Văn Từ Khiêm nhìn người trên đất, kinh ngạc mở to miệng: “Đại Hổ, tại sao lại là ngươi?”

Binh sĩ gọi Đại Hổ lúng túng nhìn người cả phòng, vội vàng cầu xin tha thứ: “Tiểu nhân có tội, không phải tiểu nhân cố ý nghe lén, xin tiểu cô cô thứ tội, tiểu nhân đảm bảo tuyệt đối không nói ra!”

Mộ Dung Cẩm và Tần Phi Nguyệt nhìn nhau, đều nhìn thấy ý tứ không rõ ràng của đối phương, nhưng Mộ Dung Cẩm không trách cứ, ngược lại phát tay để cho hấn đi ra ngoài: “Ồ bên ngoài canh chừng cho tốt, không cho phép bất luận kẻ nào đi vào!”

“Dạ dạ dạ, nhất định tiểu nhân sẽ canh chừng cẩn thận, tiểu cô cô yên tâm!” Hình như Đại Hổ cực kỳ sợ hãi, lúc đi cũng đụng phải cột chống lều, ‘ai ui’ một tiếng mới ôm đầu đi ra ngoài!

Đợi đến khi hấn đi ra ngoài, Mộ Dung Cẩm lập tức hạ thấp giọng: “Đường Trúc, đi theo hấn ta!”

Đường Trúc ở một bên lên tiếng trả lời rồi lác mình đi, lúc này Văn Từ Khiêm mới phản ứng được: “Cẩm nhi, đây là?”

“Hấn ta có vấn đề!”

“Nhưng Đại Hổ là thiếu niên trong doanh trại mà? Phải biết rằng hấn vẫn luôn thật thà đàng hoàng, hơn nữa là do nhà Mộ Dung nuôi lớn, tại sao có thể là gián điệp?”

Nhưng Mộ Dung Cẩm không giải thích quá nhiều: “Tất cả chờ Đường Trú trở lại sẽ rõ!”

Văn Từ Khiêm nghe vậy cũng không rối rắm quá, lại trở lại vấn đề chính: “Hiện tại Tướng quân bị nhốt, Thái tử cũng bị bắt giam, nhà Mộ Dung bị niêm phong, nhuandongd.i.e.n.d.a.n.l.e.q.u.y.d.o.n chắc hẳn quan binh tới bắt chúng ta đang trên đường đi, xem ra trong thời gian ngắn không trốn được trận tai ương lao ngục này!”

“Nghĩa phụ sợ sao?”

“Ta sợ cái gì?” Văn Từ Khiêm cười khê: “Ta đã một bó tuổi rồi, sóng gió gì mà chưa từng thấy qua? Mặc dù hiện tại chứng cứ xác thực, nhưng chỉ cần chưa trực tiếp định tội, chúng ta còn nhiều phen lật mình, hiện tại cần tìm chứng cứ chứng minh Triệu Quốc công nguy tạo chứng cứ!”

“Nghĩa phụ không cần phải lo lắng, ngay cả khi chúng ta không động, cũng sẽ có người không để nhà Mộ Dung chúng ta gặp chuyện không may!”

Trong đầu Văn Từ Khiêm đột nhiên lóe lên suy nghĩ: “Là nhà Tần Quốc công!”

“Đúng! Quả thật chiêu hạ cò này của Triệu Quốc công thật là chính xác, nhưng ông ta lại quên mất, thế lực phía sau của thái tử. Tần Quốc công có quyền thế nhất, bọn họ đều đặt ở trên người thái tử, làm sao có thể trở mặt nhìn thái tử bị phế truất? Hơn nữa làm thái tử nhiều năm, nhất định trong triều đình cũng có đầy đủ thế lực, đây cũng không phải là Triệu Quốc công muốn động là có thể động được!”

“Mà nhà Mộ Dung vừa vịn đứng ở phe cánh của thái tử, đây chính là một lực lượng cường đại, nếu như Tần Quốc công ngoan độc, hoặc dã tâm Đồng Phung Trạch khá lớn, nhà Mộ Dung ta giúp hắn ngồi trên tội danh này, để cho hắn trực tiếp leo lên ngôi vị Hoàng đế thì cũng không phải không thể, ngay cả khi không phải như vậy, nhất định Tần Quốc công cũng không muốn mất đi cái lực lượng trợ giúp cường đại nhà Mộ Dung này, cho nên tự nhiên ông ta sẽ lo chu toàn!”

“Bộp bộp!” Tần Phi Nguyệt không nhịn được vỗ tay: “Khanh Khanh, nếu như nàng là nam tử, chắc hẳn bá chủ thiên hạ cũng phải thay đổi người rồi!”

Mộ Dung Cẩm liếc hắn một cái: “Sao lại xem thường nữ tử?”

“Nào dám?” Tần Phi Nguyệt giả bộ xin tha, chọc cho Văn Từ Khiêm liếc mắt, thấy vẻ mặt của hai người thì âm thầm lắc đầu, nói không chừng đây chính là một khoản nợ đào hoa!

“Mặc dù Tần Quốc công sẽ ra tay, nhưng chẳng lẽ chúng ta cứ ngồi chờ như vậy sao?” Văn Từ Khiêm rất ít khi ồ ề đồ, ngay cả khi ông có đầy mưu lược, nhưng đối mặt với triều đình lục đục đầu đầu ông vẫn có chút lực bất tòng tâm

“Dĩ nhiên không thể ngồi đợi chờ chết!” Trong mắt Mộ Dung Cẩm thoáng qua tia lạnh, ngay sau đó nhìn về phía Tần Phi Nguyệt: “Người của ngươi có am hiểu về dịch dung và bắt chước theo không?”

“Có! Nàng muốn mấy?”

“Không cần nhiều, một là đủ!”

“Cái này dễ rồi, ta lập tức tìm người đến cho nàng!” Tần Phi Nguyệt vỗ tay một cái với bên ngoài, chỉ trong chớp lát đã có một người mang theo một nữ tử xuất hiện trước mặt Mộ Dung Cẩm

“Tham kiến chủ tử!”

Tần Phi Nguyệt tùy ý phát tay một cái: “Khanh Khanh, nàng muốn dùng nàng ta làm cái gì?”

Mộ Dung Cẩm đứng dậy đi tới bên cạnh nàng ta, chiều cao hai người chênh lệch không lớn, Mộ Dung Cẩm chỉ mình: “Kể từ hôm nay, ngươi chính là Mộ Dung Cẩm, biết chưa?”

Nữ tử kia gật đầu một cái, Mộ Dung Cẩm trực tiếp đưa mặt nạ dư thừa của mình cho nàng ta: “Hiện tại ngươi lập tức bắt chước lời nói và động tác của ta, nhuandongd.i.e.n.d.a.n.l.e.q.u.y.d.o.n còn thiếu Đường Trú sẽ ở bên cạnh ngươi dạy thêm!”

Văn Từ Khiêm nhìn một màn này, nhất thời ngạc nhiên: “Cẩm nhi, người này là?”

“Nghĩa phụ, con sẽ trở về đồ đồ trước, người giao phó chuyện tình quân Mộ Dung xong, đến lúc đó trực tiếp trở về là được rồi, yên tâm, nhất định con sẽ cứu người ra!”

Văn Từ Khiêm khê gật đầu: “Ta hiểu, con cẩn thận một chút!”

Văn Từ Khiêm đi ra ngoài an bài chuyện trong quân, lúc này Mộ Dung Cẩm mới nhìn về phía Tần Phi Nguyệt: “Ngươi thì sao?”

Tần Phi Nguyệt không xưng tụng vào trên bàn, đôi môi mị hoặc đỏ mọng vênh lên: “Khanh Khanh, đột nhiên cảm thấy ta thật đáng thương, bị nàng dùng xong rồi trực tiếp vứt bỏ, nàng thật vô tình!”

Mộ Dung Cẩm bình tĩnh giật giật mí mắt: “Chẳng lẽ Yêu Nguyệt lâu quá rảnh rồi?”

“Quả thật là rất rảnh rồi, nếu không Khanh Khanh nàng trả thù lao ta trực tiếp giúp nàng giết tên Hoàng đế kia, giảm bớt rất nhiều chuyện nha.” Tần Phi Nguyệt “tốt bụng” đề nghị.

Mộ Dung Cẩm liếc hẩn một cái, sau đó trực tiếp không thèm nhìn nữa! Nếu đơn giản như vậy, triều đình còn cần người tranh ta đoạt làm gì? Trực tiếp so xem ai có nắm đấm mạnh rồi đi làm Hoàng đế cho xong.

Một lát sau, Đường Trúc trở lại: “Tiểu thư, quả nhiên có vấn đề, hẩn ta đi ra khỏi doanh trại gặp một người áo đen, hai người nói chính là nội dung chúng ta vừa nói, em không làm kinh động Đại Hổ, nhưng mà sau khi hai người đó tách ra lập tức giết người áo đen!”

“Có nhận dạng không?”

“Cái này!” Đường Trúc lấy một tấm bài ra: “Đây là lệnh bài từ sĩ Lý gia Triệu Quốc công, khẳng định là không sai!”

Mộ Dung Cẩm liếc nhìn: “Phân phó người đi ra tất cả tư liệu của Đại Hổ!”

“Dạ!”

Ban đêm, mộ dung cẩm chuẩn bị cả đêm rồi đi, lúc này Tần Phi Nguyệt lại phát tay một cái: “Khanh Khanh, nàng đến để đồ trước đi, hôm nay ta nhận được một vụ làm ăn rất thú vị, đã lâu không hoạt động gân cốt, chuẩn bị chơi cho đã!”

Mộ Dung Cẩm cũng không giữ lại, trực tiếp đổi trang phục rồi đi. Tần Phi Nguyệt neho mắt lại nhìn nàng đi xa, ngay sau đó nâng bước hướng bầu trời đêm, mà phương hướng hẩn đi là – nước Sở!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Sủng: Tà Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 24: Chương 4 (tiếp)

Một tháng sau, ở đế đô, một bộ thường phục mà xanh lam nổi bật thân thể có chút gầy gò nhiều thêm một phần khí thế, trên đầu đội một tầng lụa mỏng, làm cho người ta không thấy rõ được dung mạo của hẩn, chỉ có thể thấy được dường như là một thiếu niên thanh tú khôi ngô.

Thiếu niên kia, cũng chính là Mộ Dung Cẩm. Nàng một tay gấp thức ăn ăn cơm, ánh mắt lại nhìn chăm chăm trên tờ giấy trắng kia, phía trên ghi lại đầy đủ lai lịch của Đại Hổ: năm cậu ta mười năm tuổi được nhận vào quân Mộ Dung, trước kia là một cô nhi không cha không mẹ, trước mười năm tuổi đều làm ăn xin mà sống, sau khi tiến vào quân Mộ Dung cũng rất đàng hoàng, là người thật thà, thành khẩn, mặc dù không có biểu hiện xuất sắc, nhưng cũng là an phận thủ thường, là một người trung hậu, theo lý thuyết cậu ta không thể giống như là thám tử của Lý gia, nhưng sự thật không thể biện minh, quả nhiên là người không thể nhìn bề ngoài.

Mộ Dung Cẩm thu tờ giấy vào trong tay áo, nhanh chóng com nước cho xong, nhuandongd.i.e.n.d.a.n.l.e.q.u.y.d.o.n để một thỏi bạc xuống rồi rời đi.

Hương Tuyết Hải.

Mộ Dung Cẩm tung tung viên đá thuận tiện nhặt ở ven đường trong tay, nhìn viên từ lịch sự tao nhã này, cười giễu cợt một tiếng, giậm chân tại chỗ rồi đi vào.

Thuần thực nhảy qua được hai người, đẩy cửa chính bằng vàng kia ra, không đợi thị nữ lên nghênh tiếp nàng đã đi trước một bước, không nhìn nơi xa hoa đầy mùi rượu này, bay thẳng đến nơi có mục đích của mình.

“Công tử! Nơi này người không thể đi vào!” Hai thị nữ đã ngăn ở cửa, nhìn tứ chi của các nàng liền có thể biết hai người này có tập võ, hơn nữa sợ rằng võ công còn không thấp.

Mộ Dung Cẩm không xông vào, mà đưa viên đá trong tay tới: “Hỏi chủ tử của các người, ta có một viên đá, có thể mua những thứ gì?”

Hai vị thị nữ kinh ngạc, dùng một viên đá để mua đồ? Một người trong đó vừa muốn quát lớn, nhưng lại có một ánh mắt vừa bình thản lại nặng nề rơi vào trên người các nàng, khiến cho các nàng không dám quát lên.

Ngay trong lúc này, cửa lớn mở ra, Mai Từ Hàn vẫn là một thân hoa phục màu bạc như cũ, liếc viên đá trong tay thị nữ, nhìn về phía Mộ Dung Cẩm: “Công tử muốn dùng viên đá này mua cái gì của tại hạ?”

Hai người thị nữ càng không hiểu, chủ tử có nhiều tiền như vậy, tại sao còn hiếm lại một viên đá? Huống chi nhìn một cái liền biết đây chính là một viên đá nhặt ở ven đường, có thể dùng để trao đổi?

Mộ Dung Cẩm ngược mắt, qua màn che nhìn về phía Mai Từ Hàn: “Một tin tức, như thế nào?”

Mai Từ Hàn xoay người: “Người tới là khách, mời vào bên trong!”

Mộ Dung Cẩm nhảy vào, không hề nhìn những phòng ốc xa hoa đến tận cùng xung quanh, trực tiếp đi tới ngồi đối diện với Mai Từ Hàn, nâng một tách trà Tuyết Cúc thượng hạng vừa mới được dâng lên, nhấp một hớp rồi để xuống ngay sau đó. Ngược mắt liếc nhìn người đối diện rồi lập tức rời đi chỗ khác, trong mắt thoáng qua chút yên lặng!

Mai Từ Hàn nhìn người đối diện, sự bình tĩnh trong đôi mắt hiện lên chút tìm tòi nghiên cứu: “Các hạ là ai? Vì sao biết quy củ viên đá tương đương vàng bạc châu báu của Từ Hàn?”

“Ta làm sao biết được quan trọng sao?”

“Từ Hàn chỉ là có chút ngạc nhiên mà thôi!” Mặc dù hần gia tài bạc vạn, hơn nữa còn có cung điện dưới lòng đất hào hoa như thế, nhưng hần lại không tham những thứ này, dùng vàng bạc châu báu cầu xin hần, đến nhìn hần cũng sẽ không liếc mắt nhìn, cho nên hần định cho mình một quy củ, đó chính là lấy viên đá thay vàng bạc châu báu, nhưng người biết điều bí mật này, trong thiên hạ tuyệt đối sẽ không vượt quá mười người!

Mộ Dung Cẩm chuyển động nắp tách trà, làm như tùy ý mở miệng: “Muốn biết cũng rất đơn giản, dùng tin tức ta muốn để trao đổi thì như thế nào?”

Mai Từ Hàn nhẹ nhàng vuốt bàn tính bên tay: “Vậy cũng phải xem các hạ muốn tin gì từ Từ Hàn mới được!”

“Nói cách khách giao dịch được thành lập?”

Mai Từ Hàn tức cười, xem ra là nàng quyết nắm chặt từng lời nói của hần, bàn tính bị dừng lại tiếp tục dao động: “Các hạ có thể nói không?”

Mộ Dung Cẩm chăm chú nhìn: “Ta muốn biết tại sao Triệu Quốc công lại đột nhiên ra tay với nhà Mộ Dung, không hơn!”

Mai Từ Hàn sững sờ, ngay sau đó sáng tỏ: “Thì ra là Mộ Dung tiểu thư!”

Đề tài đến lúc này, Mộ Dung Cẩm cũng không che giấu nữa, trực tiếp cời tảng lụa che mặt ra, lộ ra dung mạo của nàng, nhìn Mai Từ Hàn: “Có thể nói chưa?”

Mai Từ Hàn cúi đầu sờ bàn tính của mình, khóe môi hiếm khi khê câu lên: “Nếu là Mộ Dung tiểu thư, ngược lại Từ Hàn lại cảm thấy giao dịch này có lợi, bởi vì thứ Mộ Dung tiểu thư có thể tới để trao đổi tin tức, có thể còn hữu dụng hơn nhiều!”

“Hả? Sao ta lại không biết?”

Mai Từ Hàn ngược mắt: “Nói ví dụ như, thần kiếm Vô Phong đã từng được chôn giấu ở mộ Vũ Nghĩa, tại sao lại xuất hiện trong tay Mộ Dung tiểu thư!”

Trong mắt Mộ Dung Cẩm hiện ra tia sáng lạnh, bén nhọn mà lạnh lùng: “Xem ra ngươi đã hỏi lầm người?”

Mai Từ Hàn cũng không rời rắm, chăm chú sờ bàn tính trong tay: “Mộ Dung tiểu thư tính toán muốn Từ Hàn trả lời vấn đề trước sao?”

Mộ Dung Cẩm thu hồi khí thế trên người, lấy một cái mặt nạ bằng bạc từ trong tay áo ra, nhẹ nhàng đặt trên bàn: “Như thế đã đủ chưa?”

Mai Từ Hàn lập tức chăm chú nhìn, đã rất lâu chưa có thứ khơi gợi lên hứng thú của hần, nhưng hôm nay Mộ Dung Cẩm đã cho hần thấy. Thứ đặt trên bàn kia, càng khiến hần có lại được cảm giác đã lâu không thấy: “Quả thật Mộ Dung tiểu thư đã có chuẩn bị mà đến!”

“Ta muốn đáp án thì sao?” Mộ Dung Cẩm không muốn nhiều lời với hần.

Mai Từ Hàn đứng dậy, thu bàn tính lại: “Từ Hàn xin Mộ Dung tiểu thư xem một màn kịch được không?”

Mộ Dung Cẩm không đáp, [nhuandongd.i.e.n.d.a.n.l.e.q.u.y.d.o.n](#) nhưng lại đứng dậy!

Mai Từ Hàn ấn chốt mở cơ quan, phía sau vách tường lập tức lộ ra một lối đi rộng khoảng một mét, bên trong dùng dạ minh châu chiếu sáng, chiếu sáng rõ cả lối đi!

Mai Từ Hàn đi vào đầu tiên, Mộ Dung Cẩm theo sát phía sau, mới vừa đi không bao lâu, Mộ Dung Cẩm liền phát hiện nơi này quá huyền bí rồi. Trong thông đạo này tràn ngập âm thanh của rất nhiều người, có đùa giỡn, có dâm mỹ, có nói chuyện trời đất, có tiếng va chạm của chén vàng chén bạc, chỉ cần cẩn thận nghe, toàn bộ đều nghe được rõ ràng. Sợ rằng nơi này chính là đường dây đánh cắp tin tức quan trọng.

Mai Từ Hàn không tiếng động đi về phía trước, nhưng nếu có người đi trước hần, sẽ lập tức phát hiện ra ánh mắt của hần đã không còn lạnh nhạt như lúc đầu, ánh mắt của hần khó lường, đặt tay nắm chặt nửa khối ngọc bội, trong lòng lẩm nhẩm: Cẩm! Mộ Dung Cẩm!

Nửa giờ đồng hồ sau, Mai Từ Hàn dừng bước, giơ tay lên gõ mấy cái trên vách tường trơn bóng, vốn dĩ vách tường không một khe hở đột nhiên mở ra một thông đạo, đi thông tới một chỗ khác.

Lại đi khoảng trăm mét, Mai Từ Hàn dừng bước lại, dời một viên dạ minh châu trên vách tường đi, lập tức có một cửa sổ lớn tầm quyển sách xuất hiện, tiếng thờ gấp dâm mỹ lập tức truyền đến. Mộ Dung Cẩm cau mày, nàng hiểu Mai Từ Hàn sẽ không để cho nàng xem xuân cung sống, cho nên chịu đựng chán ghét trông vào, sau một khắc lập tức nhấn mày lại.

Bên trong căn phòng, trên chiếc giường lớn rèm lụa màu đỏ rực, một nam nhân hơn năm mươi tuổi đang chống đẩy trên người một nữ tử, nam nhân kia Mộ Dung Cẩm biết, chính là người tổ cáo phụ thân nàng, Triệu Quốc công, nữ tử dưới người ông ta Mộ Dung Cẩm chir có thể nhìn thấy một cặp chân dài, những thứ khác không thấy rõ.

“Ừm!” Nữ tử không nhịn được rên lên, vươn tay đặt lên thân thể nam tử, dính vào trên người phụ họa động tác của ông ta: “Ừm...”

Triệu Quốc công một tay đặt trên tuyết tròn trắng muốt, trong miệng khạc ra lời nói bi ối: “Cái người lẳng lơ này, ha ha! Lão tử cũng phải ném thử một chút tư vị của thái tử phi, nếu để cho Đông Phương Trạch biết được, đoán chừng lập tức tức chết đến báo danh điện Diêm Vương!!!”

Mộ Dung Cẩm lập tức ngậy người, nàng thế nào cũng không nghĩ đến nữ tử cùng Triệu Quốc công hô mưa gọi gió này lại chính là thái tử phi ngày xưa _ Tôn Phi Phi!

Ở trong rèm lụa đỏ, trong mắt Tô Tây Phong lóe lên tia chán ghét và ác độc, nhưng khi ngẩng đầu lên lại là gương mặt kiều mỵ: “Tư thế oai hùng năm đó của Quốc công không hề giảm đi, Phi Phi bội phục, nhanh quá!”

Triệu Quốc công bi ối cười một tiếng: “Quả thật đủ nhanh!”

“Vậy chuyện Quốc công đồng ý giúp Phi Phi sao rồi?” Tôn Phi Phi vẽ vài vòng trên người Triệu Quốc công rồi hỏi.

Triệu Quốc công một phát nắm được tay của ả ta: “Hiện tại Mộ Dung Chính và Đông Phương Trạch đã cùng ngồi trong thiên lao rồi, nàng không cần phải lo!”

Tôn Phi Phi nũng nịu: “Quả nhiên Quốc công lợi hại!”

“Ha ha ha”

Mộ Dung Cẩm không muốn nghe tiếng cười bên trong phòng nữa, cũng không muốn nhìn nữa, sắc mặt khó coi đi ra khỏi nơi đó!”

Mai Tử Hàn ngồi lại vị trí của mình, vẫn vuốt vuốt bàn tính của hắn: “Hài lòng với đáp án này không?”

Bình phục ghé tòm trong lòng, lúc này Mộ Dung Cẩm mới mở mắt ra, lạnh lùng nói: “Ngay cả Tôn Phi Phi dùng thân thể mê hoặc Triệu Quốc công, nhưng còn chưa đủ để cho Triệu Quốc công làm ra loại chuyện tình rung chuyển triều đình này. Tôn Phi Phi cũng chỉ là một ngôi nỏ, là một người hy sinh đáng thương mà thôi. Không, có lẽ không nên dùng từ đáng thương, mà là thật đáng buồn!”

“Xem ra Mộ Dung tiểu thư đã có được đáp án!”

Mộ Dung Cẩm đội tảng lụa mỏng lên, vốn dĩ hôm nay nàng muốn có được một chút tin tức trong triều đình, nhưng hiện tại nàng không có tâm tình, thay vì trao đổi với Mai Tử Hàn, không bằng vào trong cung tìm một chút.

“Lần sau nếu Mộ Dung tiểu thư còn muốn làm giao dịch, nhất định Tử Hàn xin đợi đại giá!”

Mộ Dung Cẩm ngẩng đầu, qua tảng lụa nhìn Mai Tử Hàn, cười lạnh: “Chẳng lẽ Mai công tử quên lần trước ngươi phải sát thủ tôi?”

Mai Tử Hàn bắt đắ dĩ buông tay: “Coi như là Tử Hàn thiếu Mộ Dung tiểu thư một ân tình thì sao?”

Mộ Dung Cẩm nhìn hắn một cái, không nói một lời xoay người rồi đi.

Mai Tử Hàn nhìn bóng lưng Mộ Dung Cẩm rồi đi, ngón tay sờ bàn tính đã dừng lại, hồi lâu cũng không buông xuống, cúi đầu không biết đang nghĩ cái gì.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Sủng: Tà Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 - Chương 25: Chương 4 (tiếp)

Ra khỏi “Hương Tuyết Hài” Mộ Dung Cẩm cố nhịn ghé tòm trong lòng, mũi chân điểm một cái phi thân rồi đi, nhưng nơi nàng đi không phải là hoàng cung mà là thiên lao!

Trong thiên lao, Đông Phương Trạch đang ngồi đối diện với Mộ Dung Chính, giữa bọn họ cách nhau một song sắt, hai người đem bày bàn cờ ra, lấy tất cả đề làm một bàn cờ, một người cầm trong tay cờ trắng, một người cầm trong tay cờ đen, cách phòng giam đánh cờ. Trên bàn cờ của Đông Phương Trạch đều là cờ trắng, mà trên bàn cờ bên Mộ Dung Chính đều là cờ đen, nếu ghép hai bên cờ lại, đó chính là một bộ cờ chân chính!

“Hình như thái tử không vội vàng chút nào!” Mộ Dung Chính nói thì nói thế, nhưng trong mắt vẫn là nhịn không được có vẻ tán thưởng, dù sao rơi vào

tình cảnh như thế còn có thể duy trì bình thân, hiển nhiên là không tầm thường.

Đông Phương Trạch mỉm cười đặt một quân cờ xuống: “Không phải Mộ Dung tướng quân cũng không vội hay sao?”

Bị hỏi ngược lại, Mộ Dung Chính cũng không nhịn được nở nụ cười: “Mặc dù cảm thấy có chút hoang đường, nhưng trực giác nói cho cự thần biết, cự thần rất nhanh sẽ ra khỏi nơi này!”

“Hả? Vậy bốn điện hạ đành mượn ánh sáng của Tướng quân, có thể thoát khỏi tai ương lao ngục này hay không!”

“Có thể trở thành thái tử, nhất định có chư thần che chở, nhất định thái tử có thể gặp dữ hóa lành!”

“Thì ra Mộ Dung Tướng quân cũng tin cái này, bốn điện hạ còn tưởng rằng Tướng quân giống Mộ Dung tiểu thư, tin tưởng người khác nhất định sẽ thắng thiên?”

Nghe vậy, Mộ Dung Chính khẽ sững người, ngay sau đó lo lắng thở dài: “Nghe nói hoàng thượng đã phái Khâm sai đi lùng bắt đám người Cẩm nhi, nhuandongl.i.e.n.d.a.n.l.e.q.u.y.d.o.n không biết hiện tại bọn họ như thế nào rồi!”

Đông Phương Trạch cầm một quân cờ lên, cười khê: “Tướng quân yên tâm đi, tạm thời phụ hoàng sẽ không tổn thương nàng, chỉ là có thể phải để bọn họ chịu khổ một chút rồi!”

Mộ Dung Chính lại thở dài, không nói thêm gì nữa, ngược lại Đông Phương Trạch dừng tay lại, ngược mắt nhìn vạt áo được che giấu nơi góc đường, nụ cười lại càng sâu hơn, giờ tay lên thả cờ!

Mộ Dung Cẩm không gặp Mộ Dung Chính mà phi thân rời khỏi thiên lao, trực tiếp đến hoàng cung. Mộ Dung Cẩm biết một mình mình khó có thể tra được cái gì trong hoàng cung, cho nên nàng cần một đồng minh lớn mạnh, mà đương nhiên chính là Hoàng hậu rồi! Bà ngồi yên ổn ở ngôi vị Hoàng hậu đã nhiều năm, hiển nhiên là có thể lực trong cung, mà sau lưng bà là Tần Quốc công đứng hàng tam công, không phải dễ dàng để cho người ta khinh thường, chuyện triều đình cũng không ai rõ hơn so với bà.

Cơ Hoàng hậu tự vào trên giường êm, về mặt có chút tiêu tụy, dĩ nhiên về mặt này chỉ vào lúc không người mới có thể lộ ra, vào thời điểm khác, bà vẫn là Hoàng hậu cao quý của một nước. Thái tử đã bị giam hơn một tháng, vây cánh của Thái tử cũng bị cắt bỏ gần hết, nếu không cứu Thái tử ra, sợ rằng tội danh làm phản này sẽ phải gánh thật, đến lúc đó bà thật sự phải giữ thủ đoạn!

“Nương nương, đã một ngày người không ăn cái gì, như vậy thân thể sẽ không chịu nổi!” Ma Ma thân cận bưng một chén cháo tổ yến lo lắng khuyên nhủ.

Cơ Hoàng hậu vô lực phát tay một cái: “Người cứ để đấy, để Bồn cung một mình yên lặng một chút!”

Ma ma bất đắc dĩ lắc đầu, một tháng này Hoàng hậu nương nương cũng không ăn cái gì, hiện tại ngày càng gầy gò hơn, cứ tiếp tục như thế, thân thể sao có thể chịu được! Nhưng bà khuyên cũng không được, sợ rằng chỉ có Thái tử ra ngoài, Hoàng hậu nương nương mới có thể tốt hơn được! Đặt cháo tổ yến xuống, kéo màn đi ra ngoài.

Thìa khê khuấy động cháo trong bát, Cơ Hoàng hậu cho là ma ma quay lại: “Bồn cung bảo người đi ra ngoài!”

“Nếu như hiện tại nương nương mệt mỏi suy sụp thân thể của mình, làm sao có thể nghĩ ra đối sách để cứu Thái tử ra?”

Nghe vậy, Cơ Hoàng hậu sững người, ngay sau đó ngẩng đầu lên: “Người là ai?”

Mộ Dung Cẩm không trả lời, đưa cháo tổ yến trong tay tới: “Thế lực Thái tử dựa vào ở trên triều có hạn, rất nhiều chuyện còn cần dựa vào Hoàng hậu nương nương đi lo liệu, mưu nghịch là tội lớn, hiện tại chính là thời khắc sống còn của Thái tử, nếu như nương nương ngã xuống, ai còn có thể lo lắng cho Thái tử?”

Cơ Hoàng hậu chần chờ một chút rồi đỡ bát cháo, nhưng vẫn nghi ngờ Mộ Dung Cẩm như cũ: “Rốt cuộc người là ai?”

Mộ Dung Cẩm thở dài, vẫn là lật mi che mặt của mình ra: “Nhìn Hoàng hậu nương nương chính là do Cẩm Hoa mạo phạm!”

“Lại là người?” Nhìn thấy là Mộ Dung Cẩm, đầu tiên Cơ Hoàng hậu kinh hãi, sau đó mới yên tâm, rồi lại nghi hoặc: “Bồn cung nhớ là Hoàng thượng đã phái Khâm sai đi lùng bắt người, làm sao người lại trở lại? Hôm nay người một mình xuất hiện tại nơi này thì chính là đào phạm?”

“Điều này nương nương không cần phải lo lắng, nếu có thể giải quyết thế cục này, dĩ nhiên là không tồn tại đào phạm rồi!” Mộ Dung Cẩm tự tin nói.

“Chẳng lẽ người còn có biện pháp hay sao?” Cơ Hoàng hậu hỏi xong cũng tự cười: “Bồn cung thật hồ đồ!”

Mộ Dung Cẩm ngồi xuống: “Cẩm Hoa biết hiện tại nương nương đang nóng vội chuyện Thái tử, nhưng nếu như Hoàng hậu đồng ý tin tưởng Cẩm Hoa, không quá nửa tháng Thái tử sẽ ra khỏi lao tù!”

Giọng nói chắc chắn như vậy, cuối cùng Cơ Hoàng hậu có chút tin tưởng, nhưng: “Vì sao người lại về phe Thái tử đến trình độ như vậy?”

Mộ Dung Cẩm cười khê, giọng nói lại lộ ra lạnh bạc: “Chẳng lẽ nương nương đã quên, phụ thân ta cũng ở trong lao, nhà Mộ Dung ta từ trên xuống dưới

ngành vạn đầu người hiện tại đều bị treo dưới đao đấy!”

Nghe vậy, Cơ Hoàng hậu hoàn toàn tin tưởng, nhuandongd.i.e.n.d.a.n.l.e.q.u.y.d.o.n ngập ngừng: “Thật sự ngươi có thể cứu Thái tử?”

“Vậy còn phải xem nương nương và Tần Quốc công có đồng ý phối hợp hay không!”

Cơ Hoàng hậu do dự một chút, một nhát bắt được tay Mộ Dung Cẩm: “Ta tin, ngươi muốn ta làm gì?”

Ánh mắt Mộ Dung Cẩm lạnh lùng: “Nương nương chỉ cần phối hợp với ta là được rồi...”

Chờ khi Mộ Dung Cẩm nói xong, Cơ Hoàng hậu đã tròn to hai mắt, kinh hãi nói không ra lời, hồi lâu mới tìm lại được giọng nói của mình: “Chuyện này... Chuyện này...”

Mộ Dung Cẩm nhìn nàng: “Hoàng hậu nương nương, ta cho Thái tử hai con đường để chọn, đây là nhượng bộ lớn nhất của ta rồi!”

“Nhưng... Nhưng đó là đại nghịch bất đạo?”

“Nhưng Cẩm Hoa cũng không bức bách nương nương? Cho nên cho người con đường thứ hai, hiện tại chuyện Thái tử mưu phản đã sắp thành đại cục, ngay cả sau này Hoàng thượng tra ra Thái tử oan uổng, nhưng phe cánh Thái tử đã bị trừ sạch. Thế lực đã mất, đến lúc đó cũng chỉ là một cái thùng rỗng, hiện tại đường sống duy nhất chính là tìm đường sống trong cõi chết! Chỉ xem nương nương có dám theo Cẩm Hoa đánh cuộc hay không thôi!”

“Mộ Dung Cẩm!” Lần đầu tiên Cơ Hoàng hậu kêu đầy đủ tên Mộ Dung Cẩm, không còn là từ ái và dịu dàng như trước, mà là một loại phòng bị kỹ càng: “Ngươi có biết ngươi đang nói gì không? Ngươi có biết hiện tại ngươi đang nghị luận chuyện lớn của Hoàng thất đất nước Thiên Khai hay không? Ngươi có biết nếu bước này mà thua, không chỉ nhà Mộ Dung ngươi, cả gia tộc Cơ thị ta cũng đều xong không?”

Mộ Dung Cẩm lạnh lùng: “Nương nương động tâm với đề nghị thứ nhất, nhưng lại không muốn mạo hiểm, nương nương có biết cá và tay gấu không thể có cùng đạo lý hay không?”

“Ngươi...” Cơ Hoàng hậu không còn lời nào để nói, hiện tại bà đang bị giam lỏng trong hậu cung này, thực quyền Hoàng hậu cũng đã sa sút, nếu như Thái tử rơi đài, ngôi vị Hoàng hậu của nàng cũng chỉ có chịu tội theo. Về phần Đông Phương Khai, giữa hai người căn bản cũng không có tình phu thê, nàng không có một chút quyền uy. Cho nên khi Mộ Dung Cẩm nói phụ giúp Thái tử bình định lập lạo trật tự, đúng là bà có động lòng. Nhưng từ xưa Thái tử làm phản, có mấy ai có kết quả tốt? Đến lúc đó Cơ gia mới thật sự xong rồi!

“Nếu như nương nương do dự thêm một khắc, tình cảnh Thái tử sẽ nguy hiểm thêm một phần. Nếu Hoàng thượng thật sự định tội Thái tử, ngay cả Tần Quốc công và nương nương có năng lực lớn hơn nữa, chỉ sợ cũng không thể cứu vãn.

“Nhưng... Ngươi có thể đảm bảo cứu Thái tử không?” Cơ Hoàng hậu vẫn không vượt qua được vương bận trong lòng, cuối cùng lựa chọn con đường thứ hai.

Mộ Dung Cẩm nghe vậy cười lạnh: “Tần Quốc công có quyền thế lớn như vậy đều có thể tồn tại chu toàn, nương nương lại muốn ta bảo đảm, nhuandongd.i.e.n.d.a.n.l.e.q.u.y.d.o.n có phải là quá dễ mất đến ta?”

“Lớn mật, Mộ Dung Cẩm, ngươi biết là ngươi đang nói chuyện với ai không?” Cuối cùng Cơ Hoàng hậu phục hồi tinh thần lại, vừa rồi bà lại bị Mộ Dung Cẩm áp chế, hơn nữa vẫn bị nàng dắt đi, đây chính là chuyện chưa từng có.

“Nếu nương nương cố ý muốn nói chuyện với Cẩm Hoa như vậy, như vậy Cẩm Hoa sẽ rời đi, nương nương hãy coi như Cẩm Hoa chưa từng tới bao giờ!” Dứt lời, nàng trực tiếp xoay người rời đi, không chút lưu luyến.

“Ngươi đứng lại!” Cuối cùng Cơ Hoàng hậu vẫn không thể giả bộ nữa: “Ngươi muốn Bôn cung làm gì?”

“Hơn một tháng qua nương nương chưa đi thăm Thái tử, là một mẫu thân, có phải là nên nhớ một chút?”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Sủng: Tà Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 2 - Chương 26: Chương 5 (1)

Bóng đêm phủ xuống, Mộ Dung Cẩm tựa vào bên cửa sổ của khách điểm, mắt nhìn trời đầy sao ở bên ngoài. Nàng biết hiện tại còn rất nhiều chuyện cần nàng làm, nhưng, đột nhiên nàng có cảm giác uể oải, khiến cho đến cả đầu ngón tay nàng cũng không muốn động!

“Vút!” Một ngọn phi tiêu bay thẳng tới, cắm lên trên cây cột bên cạnh Mộ Dung Cẩm. Mộ Dung Cẩm mắt cũng không nháy, giờ tay rút phi tiêu ra, tháo lá thư bên trên xuống, còn có một miếng ngọc bội đang đựng đưa. Ngọc bội hình rồng nạm vàng, nhìn một cái cũng biết là đồ của hoàng gia, mà phía sau còn khắc ký hiệu của nước Sở, hiển nhiên chính là đồ của Sở Dã!

Đề ngọc bội ở một bên, nhẹ nhàng lấy thư ra, nhìn thấy nội dung phía trên, Mộ Dung Cẩm ngây ngẩn cả người:

Nhất hoa nhất thế giới, nhất điệp nhất bồ đề! Nếu một mỗi cứ tới nước Sở, cô vương chờ nàng!

Hồi lâu, Mộ Dung Cẩm nhàn nhạt cười, cất ngọc bội và thư đi, đứng dậy đội nón rồi đi ra ngoài, giải quyết chuyện trước mắt, đi dạo đến nước Sở, dường như... cũng không tồi!

Ngõ hẻm yên tĩnh, bước chân đơn độc, Mộ Dung Cẩm dừng bước lại: “Đi ra đi!”

Tiếng nói biến mất ở trong bong tối, chốc lát, Hàn Tĩnh Ngọc nặc bộ đồ trắng đi ra, vẫn vẻ mặt lãnh nhược băng sương như cũ, thế nhưng trong mắt lại có chút phức tạp: “Quả nhiên là ngươi!”

Mộ Dung Cẩm không xoay người, nhìn về phía trước: “Ngươi biến mất lâu như vậy, lão yêu bà kia chưa tìm tới ngươi?”

Hàn Tĩnh Ngọc bật cười, cũng chỉ có nàng mới dám gọi chủ mẫu kính hoa thủy vực là lão yêu bà: “Nếu cô cô nghe được, nói không chừng là đã giết ngươi rồi!”

“Ba năm trước không giết được ta, ngươi cho là hiện tại có thể sao?”

Hàn Tĩnh Ngọc bắt đầu dĩ lạc đầu một cái, ngay sau đó nhớ tới chuyện trước đó, nhuandongd.i.e.n.d.a.n.l.e.q.u.y.d.o.n có chút tức giận: “Ngươi còn dám nói tới chuyện ba năm trước đây, ta còn chưa tìm ngươi tính sổ đấy?”

Mộ Dung Cẩm xoay người, cách màn che nhìn Hàn Tĩnh Ngọc: “Hiện tại ngươi biết thân phận của ta rồi, chuyện ba năm trước còn cần thiết biết hay sao?”

Hàn Tĩnh Ngọc cắn răng: “Đương nhiên là muốn biết rồi, khi đó ngươi...” Trên gương mặt băng sương của Hàn Tĩnh Ngọc nhuộm chút đỏ ửng, nhất thời nói không được.

Mộ Dung Cẩm im lặng, nhìn thân thể một chút mà thôi... Còn có không cần thận sờ soạng một chút mà thôi, đều là nữ nhân, có cái gì mà xấu hổ? Nếu Hàn Tĩnh Ngọc nghe được lời nói trong lòng nàng, khẳng định sẽ xông thẳng lên giết nàng, chỉ là xem một chút mà thôi? Người nào trực tiếp lời nàng từ trong bồn tắm ra, hơn còn nhìn thấy không sót gì? Sờ soạng mà thôi? Nàng trần truồng bị nàng ta ôm lấy, hơn nữa còn là tư thế xấu hổ như vậy, hơn nữa khi đó nàng ta vẫn mặc trang phục nam nhân, đeo mặt nạ quý, mặc dù nói nàng ta vì tránh né truy binh, nhưng... Nhưng cũng không thể đối với nàng như vậy chứ...

Có lẽ bởi vì là chợt dạ, Mộ Dung Cẩm nói chuyện dịu dàng hơn một chút: “Hiện tại ngươi tới tìm ta, không phải là chỉ vì một chút chuyện này thôi chứ?”

Hàn Tĩnh Ngọc thật vất vả mới ổn định lại được tâm tình kích động, nhớ tới mục đích mình tìm đến nàng ta: “Chuyện của phụ thân ngươi, có thể có liên quan đến Tôn Phi Phi, Triệu Quốc công đã từng tìm tới cha ta, nhưng mà cha ta không đồng ý, cũng không ngăn cản. Hơn nữa chuyện này đã nổ ra, chắc chắn bọn họ đã chuẩn bị từ lâu, ngươi...” Phải cẩn thận một chút! Câu nói sau cùng làm sao nàng cũng không thể nói ra được.

Nghe vậy, Mộ Dung Cẩm thân nhiên cười một tiếng, thật lòng nói: “Cám ơn!” Mặc kệ nàng ta nhắc nhở nàng vì mục gì, nhưng ý tốt của nàng ta nàng cảm nhận được.

Mất thấy Mộ Dung Cẩm xoay người muốn đi, Hàn Tĩnh Ngọc gấp gấp, không hề suy nghĩ bật thốt lên một câu: “Nếu như có gì cần, có thể tìm đến ta giúp một tay!”

Bước chân Mộ Dung Cẩm ngừng lại một chút, bỗng nhiên quay đầu: “Thật?”

Hàn Tĩnh Ngọc: ... Sao miệng nàng lại tùy tiện rồi?

Bắt đầu dĩ gạt đầu một cái, sau đó lập tức bị Mộ Dung Cẩm kéo đi. Hàn Tĩnh Ngọc im lặng nhìn trời, nàng không phải là tìm đến nàng ta để tính sổ hay sao?

Tuân theo quy tắc không cần uống phí, cho nên Mộ Dung Cẩm an bài cho Hàn Tĩnh Ngọc một công việc vô cùng quan trọng_ chân chạy, mặc dù đề là thù hạ của Hàn Tĩnh Ngọc chạy!

Hôm sau, Mộ Dung Cẩm mở mắt, có chút tức cười nhìn Hàn Tĩnh Ngọc không chút hình tượng nằm ở bên cạnh mình, thật ra thì mặc dù nàng không thích Hàn Tĩnh Ngọc, nhưng cũng không ghét, chỉ là nhớ tới lần gặp mặt kia của hai người thì vẫn còn có chút buồn cười!

Cái người ở Ma Vực kia muốn nàng đi đoạt chính là chỉ bảo của kính hoa thủy vực Băng tinh thủy liên, kính hoa thủy vực dựa vào Băng tinh thủy liên này, nữ tử kính hoa thủy vực tu luyện Băng hàn chi công đều phải dựa vào Băng tinh thủy liên để thay đổi thể chất, nếu không sẽ bị lạnh độc mà chết. Mà người kia nhất quyết muốn nàng hái toàn bộ Băng tinh thủy liên mang về, mà nàng đánh giá thấp công lực chủ thủy vực, cuối cùng bị thương, bị truy đuổi, sau đó vọt vào gian phòng của nàng ta, lại là ở lúc nàng ta đang tắm.

Một người bình thường khi tắm thì nên dùng nước ấm? Nhưng nàng ta lại tắm với nước bốc khói trắng, cũng không phải là khí nóng, đó chính là Hàn băng chi khí. Khi đó nàng đang nghiên cứu y thuật, cho nên vô cùng hiếu kỳ, vì vậy khụ khụ... Cũng không cần thận coi chừng ta như hàng mẫu nhìn qua mấy lần, nhưng nàng bảo đảm không có một chút khinh nhờn...

Sau đó truy binh lại tới, nàng bắt đắ dĩ thả nàng ta vào trong nước, sau đó mình cũng nhảy vào, bởi vì thực sự quá lạnh, lại không dám dùng nội lực làm nóng lên, cho nên chỉ có thể ôm nàng ta, sau đó...

Không nên nhìn Hàn Tĩnh Ngọc lúc nào cũng một bộ băng sơn mỹ nhân, nhưng thật ra thì trong nội tâm nàng ta chính là một khối thuốc nổ, lúc nàng trốn ra được khỏi chỗ nàng ta, sau đó bị nàng ta truy sát một năm, một bộ hăng hái không giết được nàng thì quyết không bỏ qua, khiến cho nàng không thể không bội phục. Cũng bởi vì nàng náo như vậy, cũng khiến cho tên tuổi Tà Y mặt quỷ của nàng càng thêm vang dội!

Thờ dài dưới đáy lòng, Mộ Dung Cẩm vẫn đánh thức nàng ta tỉnh: “Này! Hôm nay còn có một màn kịch hay!”

Hàn Tĩnh Ngọc mơ mơ màng màng ở mất, đợi đến khi nhìn thấy rõ Mộ Dung Cẩm, hai tay ôm ngực, giống như phòng bị sắc lang. Mộ Dung Cẩm im lặng: “Ta là nữ!”

Dường như lúc này Hàn Tĩnh Ngọc mới kịp phản ứng, thờ ra, sau đó làm một chuyện mà nàng ta vô cùng muốn làm, đột nhiên nhào qua bóp cổ Mộ Dung Cẩm: “Ngươi là tên khốn kiếp, ban đầu sao lại đối với ta như vậy? Chờ đến khi ta thật vất vả tìm được ngươi, tại sao ngươi lại biến thành nữ nhân?”

Mộ Dung Cẩm cảm thấy khó chịu, bỗng dừng lại nghe được câu cuối cùng của nàng ta, thiếu chút nước sặc nước miếng của mình, mặt xạm lại nhìn nàng ta, thì ra nàng ta quan tâm là nàng không phải là nam nhân...

“Hô!” Một lúc Hàn Tĩnh Ngọc mới thả Mộ Dung Cẩm ra, mặc dù có chút tức giận bưng bưng, nhưng chỉ bóp hơi chặt, làm Mộ Dung Cẩm khó chịu, nhưng sẽ không đá thương nàng. Sau khi bóp xong, tức giận biến mất, ngược lại có chút kỳ cục: “Ngươi nói cho ta ngươi là nữ nhân sớm một chút, ta đã không đuổi giết ngươi rồi!”

“Khụ khụ!” Rốt cuộc cổ họng của Mộ Dung Cẩm không khó chịu nữa, nhuandongd.i.e.n.d.a.n.l.e.q.u.y.d.o.n nghe vậy thì im lặng, cũng lười phải giải thích với nàng ta: “Được rồi, cũng đã phát giận xong, hôm nay còn có chính sự!”

Hàn Tĩnh Ngọc theo bản năng gật đầu, ngay sau đó lại lắc đầu: “Màn kịch kia chính là ngươi đi xem đi! Ta mới không cần đi, hình ảnh buồn nôn như vậy, ta không xem nổi!”

Mộ Dung Cẩm cũng cảm thấy khó chịu, nhưng cũng khẳng định, một mình ghê tởm thì sao được, phải kéo người đi theo. Vì vậy Mộ Dung Cẩm rất không có lương tâm kéo Hàn Tĩnh Ngọc lên thuyền giặc, lúc đi ra cửa đội lên cho nàng ta một cái mũ che, tránh cho đến khi đó bị người ngoài đường đuổi theo. Không cần hoài nghi, Hàn Tĩnh Ngọc cũng vô cùng được hoan nghênh ở giới quý tộc, nếu không bởi vì tính tình nàng lãnh nhược băng sơn, sợ rằng cửa chính phủ Hàn Quốc công cũng đều bị đập đổ rồi!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Sủng: Tà Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 27: Chương 5 (2)

Trầm Hương Lâu, một quán rượu vô cùng lịch sự tao nhã, chưa tính là lớn nhất, nhưng mà bởi vì vị trí vắng vẻ lại lịch sự tao nhã, cho nên vô cùng được dân văn nhân nhã sĩ kia hoan nghênh, ngay cả rất nhiều quý tộc trong kinh cũng thích tới nơi này uống một cốc.

Tôn Phi Phi đeo khăn che mặt, thuận theo thị nữ đỡ xuống xe ngựa, tùy ý bước vào của Trầm Hương Lâu, không tới chốc lát, một chiếc xe ngựa bình thường cũng theo vào, Triệu Quốc công một thân đơn giản đi tự mình đi xuống, không biết còn tưởng rằng ông ta thanh liêm mộc mạc cỡ nào nữa?

Tầng hai Trầm Hương Lâu là các gian phòng riêng, bên trong sắp đặt bàn trà, bàn cơm còn có kỹ trà, bàn ghế đều làm bằng gỗ trầm hương thượng hạng, nhìn mộc mạc nhưng cũng không thiếu phần thưởng thức, đây mới là nguyên nhân mọi người thích đến!

Triệu Quốc công mở cửa ra đã thấy Tôn Phi Phi ngồi ngay ngắn ở một chỗ, một tay phát đuôi thị nữ của nàng ta ra, thân thể lập tức tới gần, trên mặt ý dâm sáng long lánh: “Phi nhi...”

Tôn Phi Phi trẻ đẹp, hơn nữa được bao nuôi cực tốt, da thịt trông còn non hơn với trứng gà, chủ yếu nhất là công phu trên giường của ả ta, cái đó gọi là dâm dăng mắt hôn, mặc dù biết ả ti tiện, nhưng lão ta muốn ngừng mà không thể ngừng lại được. Ngay cả giờ phút này Tôn Phi Phi ngồi giống như thực nữ, nhưng ở dưới ánh mắt của lão ta quả thật hấp dẫn đến mức muốn lập tức xé rách y phục ả ra, sau đó hung hăng giày xéo. Thân là Quốc công, dạng nữ tử gì mà chưa từng trải qua, nhưng những thứ kia không phải là quá bảo thủ thì chính là không đủ vị, cũng chỉ có Tôn Phi Phi mới có thể khơi gợi được vọng của lão ta được. Nhất là ả đã từng là nữ nhân của Đông Phương Trạch, vừa nghĩ như thế, ngay lập tức lão ta có loại cảm giác vô cùng kiêu ngạo, nữ nhân của Thái tử cũng muốn bò lên giường của lão, tại sao lão ta không thể không kiêu ngạo được chứ?

Tôn Phi Phi chán ghét trong lòng, nhưng khi ngẩng đầu lên vẫn là gương mặt cười duyên, muốn nghênh còn cự: “Quốc công tới rồi! Mời ngồi!”

Triệu Quốc công ngồi xuống, thân thể dán chặt vào Tôn Phi Phi, bí ối hít hít mùi vị trên người ả, lập tức cả người không có cách nào tự kiềm chế được, một tay ôm lên eo ả, một tay đưa vào giày xéo trước ngực ả. Tôn Phi Phi muốn giãy giụa, rồi lại cố tình lộ bộ dáng tránh không được khiến cho lão ta

càng thêm hưng phấn, xuống tay cũng mạnh hơn!

“Đừng... Nơi này là bên ngoài!” Tôn Phi Phi giãy giụa, mặc dù đã bôi mấy lần, nhưng đối với loại người này ả vẫn không nhận được ghê tởm.

“Ha ha, hiện tại Đông Phương Trạch đã bị lão phu tổng vào trong ngục giam, không bao lâu nữa chính là ngày chết của hắn ta, ha ha, đến lúc đó nàng chính là nữ nhân của ta rồi!” Triệu Quốc công hả hê nói.

“Đông Phương Trạch sắp chết?” Tôn Phi Phi có chút ngây ngẩn.

“Hừ! Mưu triều soán vị là tội nhỏ chớ? Một mình hắn chết là ít, cả tộc Cơ thị, dù là nhà Mộ Dung cũng phải chôn theo!” Về mặt Triệu Quốc công hưng phấn khác thường, sắc mặt long lánh ánh sáng đỏ: “Lý Nghiêu ta chính là muốn cho bọn họ biết, ai mới là người đứng đầu tam công, Cơ gia, không phải chỉ là ý vào mấy đời hoàng hậu hay sao? Hừ, lần này ta nhổ tận gốc Cơ gia bọn họ, về sau Triệu gia ta duy nhất một nhà, ha ha!”

Tôn Phi Phi trợn to hai mắt, sau đó phát hiện thân thể mình có chút không thể khống chế, ả ta nghe thấy giọng mình hỏi: “Vậy nhà Mộ Dung thì sao? Làm sao Quốc công có thể lôi nhà Mộ Dung vào được?”

Triệu Quốc công hừ lạnh: “Lão thất phu Mộ Dung Chính kia ta đã sớm không vừa mắt, cậy chính mình có chút binh quyền cho nên điều võ dương oai, thậm chí còn giữ vững thái độ trung lập, hừ, già bộ thanh cao! Cho nên ta liền động chút tay chân ở Trường thành phía Bắc, nhưng đáng tiếc là không thể lấy mạng của lão thất phu kia, cho nên ta chuẩn bị sắp xếp người trong quân, không ngờ đến Mộ Dung Cẩm tiểu tiện nhân cuối cùng của nhà Mộ Dung đó, làm hại ta thất bại trong gang tấc. Nhưng hiện tại thì sao? Ha ha, xem bọn họ làm thế nào nhảy ra khỏi lòng bàn tay ta?”

Tôn Phi Phi kinh ngạc nhìn lão ta, ngu hơn nữa ả cũng hiểu, mình bị lão ta đùa giỡn. Rõ ràng lão ta đã chuẩn bị để đối phó với nhà Mộ Dung rồi, lại còn khiến ả phải dâng mình cho lão!

Triệu Quốc công nói xong mới phát hiện có chút không đúng, nhưng mà lại không tìm ra được, đúng lúc này, cửa chính “Oanh” một cái đổ xuống, Triệu Quốc công sững sờ, ngay sau đó giận dữ: “Khốn kiếp, ai dám giương oai ở chỗ này?”

Yên lặng, hoàn toàn yên lặng, cuối cùng, một bóng dáng màu vàng đi vào, mặt lạnh như sương: “Trẫm!”

Triệu Quốc công bị dọa đến mức lăn xuống từ trên tháp, đến quần cũng không kịp kéo trực tiếp nằm trên mặt đất: “Hoàng thượng tha mạng! Hoàng thượng!”

Tôn Phi Phi cả kinh nói không thành lời, thấy rõ người bên ngoài, ngay lập tức mặt xám như tro, vẫn là nha hoàn của ả cầm áo choàng đắp lên thân thể ả!

Đông Phương Khải giận quá thành cười: “Tốt! Rất tốt! Triệu Quốc công không phải còn muốn nói, người cũng đùa giỡn khiến Hoàng thượng Trẫm phải xoay quanh rồi chứ? Ngay cả triều đình cũng nằm trong tay của mình, thậm chí ngay cả Hoàng thượng Trẫm đây cũng bị người nắm chặt trong tay?”

Người bên ngoài bị kinh động lập tức hoảng sợ, vội vàng quỳ xuống: “Ngô hoàng vạn tuế!”

“Hoàng thượng tha mạng! Cự thần, cự thần là bị mê sảng, không thể tin...” Triệu Quốc công bị dọa đến mức không còn thần trí, dù thế nào lão ta cũng không thể ngờ tới ngày hôm nay ở chỗ này gặp Đông Phương Khải!

Hiện tại Đông Phương Khải đang trong cơn thịnh nộ, coi như có thể khắc chế được mình, nhưng cũng không thể tỉnh táo lại được: “Người tới, giam Lý Nghiêu vào Thiên lao, lột bỏ phong tước, chờ đợi phán xét!”

“Dạ!”

“Mặc Tuyền!”

“Có!”

“Lập tức mang binh, khám xét toàn bộ Lý gia, toàn bộ giam vào Thiên lao!”

“Dạ!”

“Không... Không cần!” Hoàng thượng, cự thần một lòng trung thành, vừa rồi đều là mê sảng!” Rốt cục Lý Nghiêu cũng biết sợ, vừa rồi còn tràn ngập mê sảng, thế nhưng hiện tại giống như một con chó sắp bị ném bỏ vậy!

Đông Phương Khải tức giận hừ một tiếng, xoay người rời đi, căn bản không hề để ý đến lão ta cầu xin tha thứ, xoay người đi vào trong một nhà gian khác, nhìn thấy Hoàng hậu đã khóc không thành tiếng, trong lòng Đông Phương Khải có chút áy náy: “Đừng khóc, lần này là trẫm tin lời tâu bày, trở về nhất định Trẫm sẽ bồi thường cho nàng thật tốt!”

Cơ Hoàng hậu khóc đến mức không dừng lại được, lập tức quỳ trên mặt đất, ôm lấy chân Đông Phương Khải: “Hoàng thượng... Nô tì, nô tì rất uất ức a!”

“Được rồi được rồi!” Đông Phương Khải đỡ vai của bà ai ủi.

Đợi đến khi đoàn người Đông Phương Khải rời đi, rốt cuộc cả Trầm Hương lâu mới nổ oanh: “Trời ạ, đó chính là Triệu Quốc công ư?”

“Đúng vậy! Lão ta lại tăng tội với người ở chỗ này, hơn nữa còn bị Hoàng thượng bắt tại chỗ!”

“Ông trời, lão ta thật là xui xẻo!”

“Không đúng, hình như ta nghe được, dường như có nhắc tới Thái tử và Mộ Dung Tướng quân, hơn nữa Hoàng thượng còn vô cùng tức giận, chẳng lẽ vụ lần này Thái tử có oan tình?”

“Thái tử luôn luôn đối đãi với người khoan hậu, hơn nữa luôn thanh chính liêm minh, làm sao có thể mưu phản!”

Mộ Dung Tướng quân cũng vô chính trực, làm sao có thể làm ra chuyện như vậy?”

“Nghe nói bọn họ chính là bị Triệu Quốc công bắt đi, còn có một bằng chứng định tội nữa?”

“Chẳng lẽ Triệu Quốc công vu cáo hãm hại bọn họ? Thật ra chính lão ta mới là đầu sỏ gây nên?”

“Đúng, nhất định là như vậy! Người không nghe thấy Hoàng thượng nói muốn khám xét Lý gia hay sao? Khẳng định chính là do lão làm rồi!”

Đột nhiên, có một giọng nói yếu ớt xen vào: “Chẳng lẽ các người không phát hiện ra, dường như nữ tử kia là Thái tử phi hay sao?”

Yên lặng... Chỉ chớp lát sau tiếng ồn lớn hơn, tất cả mọi người vọt tới gian phòng kia, lại thấy nữ tử kia đã bị người mang đi, vì vậy một đồng người buồn chuyện lại bắt đầu đuổi xuống phía dưới.

Từ đầu đến cuối cũng không có người nào phát hiện ra, một gian phòng bên cạnh gian phòng kia, vẫn không mở cửa!

Hàn Tĩnh Ngọc bội phục nhìn Mộ Dung Cẩm: “Đoán chừng khắp thiên hạ cũng không tìm được mấy người có thể làm được như người, hạ độc cũng không hề biến sắc, hơn nữa còn hoàn toàn đạt được tất cả kết quả dự tính!”

Mộ Dung Cẩm không nói, nâng chung trà lên uống một ngụm, chốc sau mới nói: “Lần này, nhà Mộ Dung đã an toàn!”

Hàn Tĩnh Ngọc chán ghét cau mày: “Chúng ta cũng đi thôi, nơi này ghê tởm như vậy, một khắc ta cũng không muốn ở đây nữa!”

Mộ Dung Cẩm đặt ly xuống: “Đi thôi!”

Thật ra thì trong lòng Hàn Tĩnh Ngọc vẫn chốc chút nghi ngờ: “Chẳng lẽ người bảo Hoàng hậu nương nương đưa Hoàng thượng tới đây?”

“Không phải!”

“Vậy thì là sao?”

Mộ Dung Cẩm trầm ngâm, chậm rãi nói: “Nếu Hoàng hậu cố ý đưa Hoàng thượng tới, ngay cả khi Hoàng thượng nghe được tất cả, chuyện sau đó, cũng sẽ nghi ngờ, biện pháp duy nhất chính là để Hoàng thượng tự mình đến!”

“Để cho ông ta tự mình đến?” Hàn Tĩnh Ngọc càng hiếu kỳ thêm.

Mộ Dung Cẩm không muốn giải thích, nhưng Hàn Tĩnh Ngọc cũng không chịu bỏ qua cho nàng, một nhát bắt được: “Người không nói ta sẽ không buông tay, nói mau đi! Nói một nửa lưu một nửa kiểu này, là người cố ý hành hạ ta!”

Mộ Dung Cẩm nhìn nàng ta một cái, mới nói: “Đây là thói quen của Hoàng thượng, cách hai tháng lại tới Trầm Hương lâu ngồi một lát, ăn chút điểm tâm. Hôm trước Hoàng hậu đi cầu Hoàng thượng cho gặp Thái tử, Hoàng thượng không đồng ý, Hoàng hậu khốc thiếu chút nữa đứt ruột đứt gan, cuối cùng còn giao ra Phượng ấn, thậm chí thiếu chút nữa muốn chết đi, lúc này mới lấy được một cơ hội đi gặp Thái tử!”

“Vốn dĩ Hoàng thượng muốn xuất cung, lại không muốn Hoàng hậu và Thái tử có mưu đồ bí mật gì, nên mới cùng bà đến Thiên lao, sau khi trở về thì đi ngang qua đây, chắc chắn sẽ đi vào ngôi một chút. Tất cả đều là ý chỉ của bản thân Hoàng thượng, căn bản không có người táy máy vào, cho nên nhất định ông ta sẽ tin không nghi ngờ gì!” Nhưng, đoán chừng từ nay về sau Đông Phương Khải sẽ không tới Trầm Hương lâu nữa rồi!

Mộ Dung Cẩm nói xong, Hàn Tĩnh Ngọc hoàn toàn ngốc lảng, mặc dù Mộ Dung Cẩm nói rất đơn giản, nhưng... Phải làm như thế quả thật còn khó hơn so với lên trời, lại còn có thể khuyên Hoàng hậu buông tha Phượng ấn, thậm chí lấy sinh mạng bức bách, đây cũng không phải là làm giả một chút mà có thể giấu giếm được Hoàng thượng. Hoàng hậu cần bỏ ra bao nhiêu tin tưởng mới dám đi làm chuyện như vậy?

Rồi sau đó cũng cần phải nắm vững hành tung của Hoàng thượng, còn phải để cho trong lòng Đông Phương Khải tin tưởng những gì mình nhìn thấy, mà không nghĩ là mình bị người dẫn đi nhìn thấy. Chủ động và bị động, tất nhiên chủ động mới có thể cho ông ta hoàn toàn tiếp nhận.

Nàng cứ như vậy nhẹ nhàng tính toán Hoàng thượng đương triều, hơn nữa còn làm cho lão nhân gia người tin tưởng không chút nghi ngờ! Đột nhiên Hàn Tĩnh Ngọc cảm thấy người này thật sự đáng sợ, nhưng... lại làm cho nàng rất bội phục!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Sủng: Tà Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 28: Chương 5 (3)

Ngày đó Đông Phương Trạch và Mộ Dung Chính đều được thả ra, khôi phục quan chức như cũ, mà linh phòng ngự bên ngoài của Cơ gia và nhà Mộ Dung cũng rút lui, công nghĩa là nguy cơ của hai nhà đã được giải trừ!

Trong vòng năm ngày, lấy tốc độ như sét đánh tìm được tất cả các chứng cứ, chuyện xấu Lý gia làm, còn có những quan viên dính líu tới Lý gia. Cả nhà Lý gia bị chém hết, tịch thu tài sản, mà những quan viên kia nên giết thì bigiết, nên lưu đầy thì bị lưu đầy, triều đình được rửa sạch triệt để. Mà Hồng Thân vương Đông Phương Hồng cũng bị dính líu, hoàng tử tranh giành đoạt vị sau này, hẳn đã mất đi tư cách!

Trong khách điểm, Hàn Tĩnh Ngọc kỳ quái nhìn người như ma cô ngồi bên cạnh: “Thái tử được thả ra, oan khuất của cha ngươi cũng được rửa, sao ngươi không đi gặp bọn họ, lại ngồi ở chỗ này?”

Mộ Dung Cẩm không nói, tiếp tục ngồi im!

Hàn Tĩnh Ngọc cảm thấy tò mò, tò mò giống như em bé tiến tới, gạt nhẹ y phục của Mộ Dung Cẩm: “Này! Ngươi làm sao vậy hả? Không phải là làm chuyện xấu không dám trở về gặp phụ thân đây chứ?”

Mộ Dung Cẩm không nói lời nào, tiếp tục trầm mặc.

Hàn Tĩnh Ngọc cho là mình đã đoán trúng, lập tức cười vui mừng: “Ta còn cho là ngươi lợi hại, không có gì khiến ngươi sợ chứ! Ha ha, thì ra ngươi cũng rất sợ phụ thân ngươi!”

Cười nửa ngày mới phát hiện Mộ Dung Cẩm vẫn không nói chuyện, Hàn Tĩnh Ngọc nghi ngờ: “Chẳng lẽ ta nói sai? Rốt cuộc ngươi bị sao?”

Một lúc lâu sau Mộ Dung Cẩm mới ngẩng đầu, thản nhiên mà lại mang theo u oán nhìn nàng, im lặng, im lặng, im lặng... Trong khi Hàn Tĩnh Ngọc sắp không chịu được, lại nghe được tiếng nói cực kỳ nhỏ của Mộ Dung Cẩm: “Quỷ thủy của ta đến rồi!”

“Hả?” Ban đầu Hàn Tĩnh Ngọc sững sờ, ngay sau đó cười lớn: “Ngươi có làm hay không, không phải chỉ là quỷ thủy thôi sao? Vấn đề này khiến cho người gốc nửa ngày ở đây sao?”

Mộ Dung Cẩm đen mặt, hơi lúng túng: “Ta không biết nên làm cái gì!”

Hàn Tĩnh Ngọc kinh ngạc: “Đây là lần đầu tiên?”

Mộ Dung Cẩm gian nan gật đầu, mà Hàn Tĩnh Ngọc giống như phát hiện được vùng đất mới, nhưng nhìn nàng như có chút khó sợ, cũng không dám cười: “Rất đau đúng không? Lần đầu tiên của ta cũng rất đau!”

Dứt lời, lập tức đứng dậy: “Ngươi chờ một chút, ta đi lấy vải giúp ngươi!”

Chỉ chốc lát sau, Mộ Dung Cẩm tựa vào trên giường, uống một bát chè, cảm giác như là chết đi sống lại. Mặc dù nàng luôn cho rằng nữ nhân phải có chuyện này, nhưng thật sự nàng không có kinh nghiệm. Nàng cũng là nữ nhân, nhưng thân là sát thủ, những thứ này đã sớm bị loại bỏ, nàng cũng chưa từng trải qua, cho nên hiện tại nàng mới có thể lúng túng như vậy!

Hàn Tĩnh Ngọc nằm ở trên bàn, một bộ muốn cười lại cố nén lại, nhuandongd.i.e.n.d.a.n.l.e.q.u.y.d.o.n chọc cho Mộ Dung Cẩm cho một cái liếc mắt: “Tự ngươi nhìn bộ dáng hiện tại của ngươi đi, đi ra ngoài đoán chừng không có người tin ngươi là Hàn Tĩnh Ngọc nữa đâu!”

Hàn Tĩnh Ngọc phát tay một cái: “Điều này ta sớm đã biết, chúng ta là người tu luyện bằng hàn công, khiến cho người khác có cảm giác chính là một tòa băng sơn, đó không phải là vấn đề về thái độ, mà là bản thân cơ thể có vấn đề. Kể cả ta cười đến vô cùng dịu dàng, nhưng vẫn cho người khác cảm giác gió lạnh rét run, cho nên còn không bằng là không cười.”

Mộ Dung Cẩm biết nàng nói thật, cũng không cùng nàng rối rắm cái vấn đề này, đổi áo khoác khác, sáng khoai ra cửa, nhưng nàng vẫn đội mũ che lên, nơi đến không phải là phủ Mộ Dung mà là ngoài thành.

Đoàn người áp tải đội ngũ ‘Mộ Dung Cẩm’, Văn Từ Khiêm và người có liên quan đã đến, ngay từ ngày hôm trước đã nhận được tin tức, cho nên không có người dám bắt tù bọn họ, mà cung kính giống như lão tổ tông vậy!

Mộ Dung Cẩm chuyển tin khiến người nọ rang ngoài, mình đối y phục với nàng, sau đó trở về đội ngũ. Sắc mặt Đường Trúc không che giấu được vui mừng, Văn Từ Khiêm cũng phát hiện Mộ Dung Cẩm khác biệt, mừng rỡ vây lại: “Cẩm nhi, là con ra tay đúng không?”

Mộ Dung Cẩm lắc đầu một cái: “Nghĩa phụ, không phải con với người cùng một đường đi tới sao?”

Văn Từ Khiêm tỏ ra hiểu rõ, hiển nhiên Mộ Dung Cẩm không hi vọng Mộ Dung Chính biết nàng đã tham dự vào chuyện này: “Ta biết rõ phải nói như

thế nào!”

“Vâng!” Xe ngựa một đường thẳng vào thành, khi trở lại nhà Mộ Dung, một đám đông đã đợi ở đó, Mộ Dung Cẩm về mặt thân nhiên đi tới, nhìn Mộ Dung Chính: “Phụ thân!”

Mộ Dung Chính nhìn Mộ Dung Cẩm, trầm ngâm trong chốc lát, ngay sau đó cười một tiếng: “Trở lại là tốt rồi, trở lại là tốt rồi!”

“Ồ ô ô, tiểu thư, người trở lại rồi, Mộc Hương cho là người đã không cần nữa!” Mộc Hương lao ra, một tay ôm lấy Mộ Dung Cẩm, khóc đến mức kinh thiên động địa!

Đường Trúc một tay ngăn nàng, mặt không chút thay đổi: “Tiểu thư đi xe mệt nhọc, còn không mau chóng đi chuẩn bị nước tắm?”

Mộc Hương ô ô nửa ngày, bắt đầu đi vào.

Mộ Dung Chính vỗ vỗ vai Văn Tử Khiêm và mấy Phó tướng: “Đi thôi! Trước vào trong phủ tẩy trần đã!”

Mọi người xoay người vào nhà, ngay lúc này lại có người gọi: “Cầm Hoa Quận chúa, xin dừng bước!”

Mộ Dung Cẩm sững sờ, ngay sau đó xoay người: “Người là?”

Người đến là một thái giám mặc cẩm y màu xanh dương, hấn cúi người hành lễ: “Nô tài phụng mệnh Hoàng hậu nương nương, truyền gọi Cầm Hoa Quận chúa vào cung một chuyến!”

Nhìn qua ánh mắt lo lắng của Mộ Dung Chính, Mộ Dung Cẩm thân nhiên cười một tiếng: “Phụ thân không cần phải lo lắng, ta đi một chút sẽ trở lại ngay!”

Mộ Dung Chính gật đầu một cái: “Con cẩn thận một chút!”

“Vâng!”

“Quận chúa, xin mời!”

Lên xe ngựa, Mộ Dung Cẩm mới phát hiện Đông Phương Trạch lại ngồi ở trong xe ngựa, hơi sững sờ, sau đó bình tĩnh ngồi xuống.

Đông Phương Trạch chau mày: “Thấy ta liền không có gì để nói?”

Mộ Dung Cẩm cup mắt: “Không phải là người cái gì cũng biết hay sao?”

Đông Phương Trạch lấy một bộ cờ ra: “Đi tới hoàng cung cần mất mấy canh giờ, một ván thì sao?”

Mộ Dung Cẩm mở mắt, nhìn thẳng vào Đông Phương Trạch: “Đều nói người làm quan biết nhìn người, người nghĩ ta thấy cái gì?”

Đông Phương Trạch lấy quân cờ ra, nghe vậy cười khê: “Cần gì phải dùng quân cờ? Giữa nàng và ta vẫn còn không rõ ràng sao? Ta đã hiểu nàng... nàng cũng cần phải hiểu rõ ta chứ?”

“Hôm nay người chính vì nói cái này?”

Đông Phương Trạch lắc đầu một cái: “Chỉ muốn cảm ơn ân cứu mạng của nàng!”

“Cứu người chính là Hoàng hậu, không phải là ta!”

“Lần vu hại này tôi quá đột ngột, trong nháy mắt Hoàng thượng bắt giam ta, ngay cả phủ Tàn Quốc công cũng bị dính líu, mẫu hậu cũng vì thế mà lao tâm phí sức, thiếu chút nữa là nổi điên. Ngay cả Tàn Quốc công quyền thế rất lớn, nhưng lại không dám hành động dù một chút. Nàng cho mẫu hậu chú ý, mặc dù là nguy hiểm, nhưng lại là biện pháp tốt nhất để phá vỡ từ cục* này, mà chắc hẳn chuyện Triệu Quốc công cũng là do nàng bày kế!”

*Từ cục: Kết cục chết.

Đột nhiên Mộ Dung Cẩm nhớ đến Tôn Phi Phi, không khỏi có chút nghi hoặc nhìn Đông Phương Trạch: “Dù sao Tôn Phi Phi cũng là Thái tử phi của người, người chưa từng có chút cảm giác?”

Đông Phương Trạch nhìn Mộ Dung Cẩm, đột nhiên nghe thấy bên ngoài huyền ảo, chăm chọc cười một tiếng, sau đó vén rèm lên. Ở trên đường phố cách đó không xa, Tôn Phi Phi quần áo lam lũ, rối bù, toàn thân bị người ném rau cải thối trứng gà ung, quả thật là khác biệt như trời với đất so với cái người cũng đã từng là thân kim ngọc, là Thái tử phi vô cùng cao quý.

Lời nói của Đông Phương Trạch vang lên bên tai: “Tôn gia đã trực xuất nàng ta ra khỏi cửa rồi!”

Mộ Dung Cẩm thu hồi ánh mắt: “Ta nên nói người rất máu lạnh sao?”

“Ta không phù nhận!” Đông Phương Trạch nhìn Mộ Dung Cẩm, trong mắt là ánh sáng lấp lánh, tuy vẫn là thần sắc ôn nhu như cũ, nhưng chung quy vẫn pha một chút gì đó không rõ.

Mộ Dung Cẩm dựa vào vách xe, tiện tay nhặt một quân cờ ném lên trên bàn cờ. Đông Phương Trạch khẽ cười, vươn tay hạ một quân, Mộ Dung Cẩm tùy ý đuổi theo. Đông Phương Trạch vẫn cười yếu ớt như cũ, sau trăm quân, Mộ Dung Cẩm vẫn không đếm xỉa tới như trước, nhưng Đông Phương Trạch đã có chút chăm chú, một trăm quân, trên bàn cờ đã kín, nhưng Mộ Dung Cẩm một quân cũng không ăn của hắn, mà hắn cũng không hề có chút ưu thế. Từ đầu đến cuối, rõ ràng chính là kết cục đã định!

Đông Phương Trạch tự nhận tài đánh cờ của mình không tệ, nhưng giờ phút này hắn thua hoàn toàn, trong lòng khiếp sợ, cười yếu ớt: "Ta thua!"

Mộ Dung Cẩm ném một quân cờ cuối cùng xuống, nhìn cũng không nhìn: "Người không thua, nếu đơn giản chỉ nói về tài đánh cờ, người thua là ta. Nhưng ở trên bàn ta dùng Cửu cung bát quái, quân cờ đầu tiên chính là mắt trận, trừ phi người phá được trận, nếu không người không thắng được ta!"

Cho dù Mộ Dung Cẩm giải thích như thế, Đông Phương Trạch cũng không có một chút cảm giác kiêu ngạo, hạ cờ chính là đánh cờ, cho dù ở đâu, dùng phương pháp nào ở bên trong cũng không quan hệ, thua chính là thua!

Mộ Dung Cẩm vươn tay vén màn xe lên, lại phát hiện tay của mình bị người bắt được, trắng nõn có lực, khớp xương rõ ràng, rất đẹp mắt, quay đầu: "Người muốn gì?"

Đông Phương Trạch nắm tay Mộ Dung Cẩm, một tay cầm thật chặt, có chút dùng sức cho thấy hắn khẩn trương. Hắn nhìn Mộ Dung Cẩm, phi thường nghiêm túc: "Nếu như ta muốn nâng trở thành Thái tử phi của ta, nàng nguyện ý sao?" (Đông Phương Trạch đã xé lớp tình cảm của anh ấy ra rồi nên mình đôi xưng hô luôn :)))

Mí mắt Mộ Dung Cẩm hé ra, từ khi nào nàng trở thành miếng mồi ngon vậy? "Điều hôm nay người muốn nói chính là cái này?"

Đông Phương Trạch khẽ cười, khôi phục bình tĩnh trước sau như một của hắn, buông tay Mộ Dung Cẩm ra: "Hiện tại nhà Mộ Dung và ta đã bị buộc cùng một chỗ, mà nàng chính là người tốt nhất cho vị trí Thái tử phi, nhưng ta không bức nàng... Nếu như chờ đến khi phụ hoàng hạ thánh chỉ, chắc chắn nàng sẽ hận ta!"

Thật sự, có đôi khi Mộ Dung Cẩm cực kỳ chán ghét người thẳng thắn này, bởi vì hắn quá thẳng thắn, cho nên ngay cả hắn đáng chán ghét nhưng cũng không chán ghét nổi! [nhuandongd.i.e.n.d.a.n.l.e.q.u.y.d.o.n](#) Từ khi nào những Đế vương, Hoàng tử này cũng trở thành quân tử vậy?

"Người cần dựa vào một Thái tử phi để vững chắc địa vị của người hay sao?"

Mộ Dung Cẩm nhẹ nhàng nói... Đông Phương Trạch lập tức biết câu trả lời của nàng, tuy hắn cố gắng đè nén lại, nhưng mắt mắt dày đặc trong lòng thì không cách nào che giấu được!

"Để người một mình tiến cung đi gặp mẫu hậu vậy!" Nói xong câu đó Đông Phương Trạch không nói nhiều hơn nữa, khi xe ngựa đến cửa cung Đông Phương Trạch rời đi trước!

Mộ Dung Cẩm nhìn bóng lưng của hắn, một lúc lâu sau dưới sự thúc giục của thái giám mới xuống xe ngựa. Nàng không rõ tại sao nàng lại cự tuyệt Đông Phương Trạch như vậy, nhưng trong vô thức, nàng không muốn gả cho hắn. [nhuandongd.i.e.n.d.a.n.l.e.q.u.y.d.o.n](#) Nếu là trước kia, có lẽ gả cho Đông Phương Trạch là lựa chọn tốt nhất, ít nhất hắn xuất sắc hơn so với các Hoàng tử bình thường, quân tử hơn so với bất kỳ kẻ nào, nhưng bây giờ... Đúng là nàng vẫn không làm được việc không quan tâm đến nội tâm của mình!

"Tham kiến Hoàng hậu nương nương!" Mộ Dung Cẩm khom người hành lễ. Bộ dạng phục tùng, dường như lại nhớ tới lần đầu tiên tiến cung, nhưng lúc này Cơ Hoàng hậu không dám xem thường Mộ Dung Cẩm dù chỉ một chút.

"Đứng lên đi!"

"Tạ nương nương!"

Cơ Hoàng hậu vẫy tay lui những người khác ra ngoài: "Các người cũng lui xuống đi, không được Bôn cung truyền triệu thì không được đi vào!"

"Dạ!"

Nhìn mọi người rời đi, Cơ Hoàng hậu mới nhìn Mộ Dung Cẩm: "Hiện tại người còn giả bộ với bản cung hay sao?"

Mộ Dung Cẩm ngẩng đầu, bảo trì nụ cười yếu ớt như cũ: "Nương nương truyền triệu Cẩm Hoa, không biết là có việc gì?"

Cơ Hoàng hậu đứng dậy từ trên đài cao bước từng bước xuống, lần vẩy hoa lệ kéo dài ở sau người, cuối cùng, bà đứng ở trên bậc thang cuối cùng, nhìn Mộ Dung Cẩm, trong mắt mang theo thâm trầm: "Lần này người cứu Thái tử, nói đi, muốn ban thưởng cái gì?"

Ban thưởng? Mộ Dung Cẩm cười lạnh, những người ở địa vị cao như thế này chính là như vậy. Rõ ràng là người có ân với bà ta, mà bà ta vẫn còn giữ cái tư thái cao cao tại thượng, không biết là muốn che giấu sự bất an của bà ta, hay là muốn cho người khác biết thân phận của mình?

"Nương nương đã quên, Cẩm Hoa cứu chính là ngàn vạn tính mạng nhà Mộ Dung, không có quan hệ gì với Thái tử. Tính ra thì là nương nương cứu chúng

ta, cho nên Cẩm Hoa nên báo đáp nương nương mới đúng!" Cơ Hoàng hậu nhìn Mộ Dung Cẩm, trong mắt có một tia buồn bực, nhưng lại bị bà ta ép xuống, khéo léo cười, vươn tay kéo tay Mộ Dung Cẩm: "Người còn khách khí với ta sao? Đây là tâm ý của Bồn cung, muốn tặng người ít đồ, nhưng không biết tặng cái gì cho tốt, cho nên mới hỏi người một chút. Người cứ nói cho Bồn cung người muốn cái gì, cho dù là Thái tử, Bồn cung cũng tặng cho người!"

Mộ Dung Cẩm không nói gì, Thái tử cũng có thể đưa cho nàng? Lời này quá rõ ràng đi...

Nhìn Cơ Hoàng hậu còn đang đợi nàng trả lời, Mộ Dung Cẩm đành phải xấu hổ cười: "Nương nương nói đùa, Cẩm Hoa không chịu nổi!"

Cơ Hoàng hậu có chút tiếc rên sắt không thành thép nhìn nàng: "Làm sao người lại ngu như vậy chứ, không phải Bồn cung nói chuyện chưa rõ ràng chứ?"

Mộ Dung Cẩm không nói gì nhìn trời!

Cơ Hoàng hậu lôi kéo Mộ Dung Cẩm đi lên thêm đá, ý bảo nàng cùng mình ngồi xuống, lúc này mới thân mật vỗ tay của nàng, lời nói thâm thía: "Nha đầu, Bồn cung biết rõ người là một đứa nhỏ có chủ kiến, cho nên Bồn cung mới hỏi người, nếu không đã trực tiếp đi tìm Mộ Dung Tướng quân hoặc là Hoàng thượng không phải tốt rồi sao?"

"Bồn cung nhìn ra được, người cũng không ghét Thái tử, mà Thái tử cũng giống như vậy, đây chính là một khởi đầu tốt! Sau khi các người thành hôn, cảm tình có thể chậm rãi bồi dưỡng!"

"Nương nương!" Rốt cục Mộ Dung Cẩm không nhịn được lên tiếng, nếu nàng không mở miệng, không biết Hoàng hậu có thể nói đến vấn đề hai người sinh mấy đứa con nữa hay không mất: "Trong quý tộc thiên kim tiểu thư có thể sánh đôi với Thái tử nhiều như vậy, tiểu thư Cơ Lan cũng là người ứng cử tốt nhất cho vị trí Thái tử phi, nương nương cần gì phải chấp nhất với Cẩm Hoa?"

"Bồn cung ưa thích tính tình của người, không được sao?"

Mộ Dung Cẩm thật lòng cảm thấy vô lực, chưa từng nghĩ tới cục diện tự mình phải đi xã giao như vậy: "Nương nương nhìn trúng chính là năng lực của ta! Lần này ta có thể nghĩ kế cứu Thái tử từ trong biển lửa, nếu gả cho Thái tử, sau này ta sẽ tận tâm tận lực hiến kế cho hắn. Nương nương không phải muốn Thái tử phi, mà là một quân sư trung thành mà thôi!"

Cơ Hoàng hậu thoáng không nói chuyện, bà ta biết Mộ Dung Cẩm không phải dễ lừa dối như vậy: "Tuy đây cũng là suy nghĩ của Bồn cung, nhưng Bồn cung chính là thật tâm muốn người trở thành Thái tử phi!"

Mộ Dung Cẩm lắc đầu: "Hoàng hậu nương nương, Mộ Dung Cẩm ta dùng tính mạng của ta thề với người, nhà Mộ Dung ta tuyệt đối sẽ ủng hộ Thái tử, cho đến khi đăng cơ, tuyệt không hai lòng! Cho nên thỉnh nương nương không cần phải lấy hôn sự ra mà nói!"

"Cẩm Hoa cáo từ!"

Cơ Hoàng hậu có chút kinh ngạc với cục diện như vậy, nhưng cũng đã có trong dự liệu, có chút mệt mỏi dựa lên đệm dựa: "Con cũng nghe thấy rồi đúng không? Không phải Bồn cung không giúp con!"

Đông Phương Trạch đi ra từ sau tấm bình phong, nhìn phương hướng Mộ Dung Cẩm rời khỏi, quạt trong tay gãy thành từng khúc...

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Sủng: Tà Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 2 - Chương 29: Chương 6: Đông Phương Hiểu chết?

Nước Sở

Hai tòa cung điện cách xa nhau trăm mét, hai bóng dáng một đen một đỏ xa xa đối lập, kiếm trong tay đã ra khỏi vỏ, chiến ý dạt dào. Dưới mặt đất hơn một ngàn Ngự lâm quân cầm đao chăm chú nhìn chăm chăm, mặt không biểu tình, nhưng mơ hồ có thể trông thấy chút sợ hãi, đều là bị sắc đỏ đầy trời làm sợ.

Dường như Tần Phi Nguyệt không cảm giác được không khí khẩn trương là do hắn mà ra, hắn cười vuốt Yêu đao màu đỏ trong tay, không quan tâm nói: "Nghe Khanh Khanh nói đưa kiếm Vô Phong cho người rồi, lấy ra để cho Bản tôn mở mạng kiến thức một chút đi!"

Đôi mắt đen dài của Sở Dạ chỉ còn có lạnh lùng: "Đối phó với người không cần phải thần kiếm đệ nhất thiên hạ!" Trong lòng tối tăm, lại còn gọi nàng là Khanh Khanh, đáng chết!

Mắt phượng hẹp dài của Tần Phi Nguyệt nheo lại, phát ra ánh sáng lạnh: "Vốn dĩ Bản tôn không định cho nước Sở thay đổi triều đại, nhưng hiện tại thì..."

Lời còn chưa dứt, bóng dáng của hắn đã nhanh chóng vọt tới, một tia đỏ hình cung xẹt qua không trung. Yêu đao ra khỏi vỏ, mang theo mùi máu nồng đậm. Mắt Sở Dạ khẽ nhúc nhích, biết rõ công lực của Tần Phi Nguyệt hẳn cũng không dám khinh thường, tiếp được đao của hắn.nhuandongd.i.e.n.d.a.n.l.e.q.u.y.d.o.n Hai người trong nháy mắt quần lầy nhau chiến đấu, hai luồng ánh sáng đỏ đen đan vào nhau, cuối cùng không phân rõ người nào với người nào!

Sau trăm chiêu, hai người đồng thời bay về hai phía, Sở Dạ vẫn đứng nổi bật như trước, mà bước chân Tần Phi Nguyệt đã có chút lảo đảo, một vết máu từ khoeo môi hắn tràn ra, hắn diêm dúa lẳng lơ cười lau đi: "Ha ha! Đã nhiều năm chưa bị thương, sắp quên máu của mình có mùi vị gì rồi!"

Sở Dạ không nói, một tay cầm kiếm, nghiêm nghị mà đứng, phía sau tay cũng có một tia máu nhỏ.

Tần Phi Nguyệt lại vung đao, cười ma mị lạnh lẽo: "Hôm nay ta muốn nhìn thấy kiếm Vô Phong!"

Dứt lời, trường đao trong tay giờ lên, sắc bén vung lên, kiếm khí đỏ như máu bay ra, như một vòng cung khổng lồ trực tiếp chén vào cung điện dưới chân Sở Dạ.

"Rầm!" Một tòa cung điện tốt nhất dưới một đao này bị chém thành hai nửa, phía dưới mọi người trợn mắt há mồm.

Sở Dạ lui lại ngoài hai trăm thước lạnh lùng nhìn người chính giữa, vung tay lên: "Bắn!"

Hơn một ngàn cung thủ đồng thời bắn tên, tên như mưa xuống, trong nháy mắt bao phủ Tần Phi Nguyệt.

"Sở Dạ, ngươi khôn kiếp!" Tần Phi Nguyệt một đao vuron ra chặt đứt mũi tên thành hai nửa, nhưng có hàng ngàn mũi tên dày đặc phóng về phía hắn, hắn chỉ có thể tránh thoát màn mưa tên này trước.

"Bụp!" Âm thanh xuyên thấu da thịt vô cùng rõ ràng, Tần Phi Nguyệt nhìn mũi tên xuyên thấu trên cổ tay mình, đôi mắt rét lạnh, sát khí toàn thân đột nhiên tăng cao, không để ý nguy hiểm, tức giận chém ra vài đao, những Ngự lâm quân kia lập tức bị chém ngã ngựa.

Sở Dạ ra hiệu cho cung tiễn dừng bắn tên, nhìn Tần Phi Nguyệt ở xa xa: "Rời đi, Cô vương sẽ bỏ qua chuyện cũ!"

Tần Phi Nguyệt liếm liếm môi, khát máu cười: "Sở Dạ, chuyện ngày hôm nay Bản tôn sẽ nhớ kỹ, một ngày nào đó Bản tôn sẽ đích thân lấy được đầu của ngươi!"

Dứt lời, Tần Phi Nguyệt hóa thành một bóng đỏ biến mất, Sở Dạ nhìn cung điện bị hủy, trực tiếp xoay người rời đi!

Trong gương đồng có chút mờ ảo hiện ra một thân hình tinh trắng, nửa người trên lơ lửng, thân hình hoàn mỹ to lớn lập tức bày ra. Cánh tay kiên cố, đầu vai rộng lớn, không hoàn mỹ duy nhất chính là miệng vết thương dữ tợn trên cánh tay kia. Một đao trực tiếp chém ngang cánh tay, vết đao đã ngưng chảy máu, đáng tiếc không phải bởi vì máu chảy khô mà dừng, mà là máu này đã bị Yêu đao của Tần Phi Nguyệt hút hết!

Sở Dạ vuron tay lấy ra một bình sứ màu trắng ở trong một chiếc hộp tinh xảo, đôi mắt lạnh như băng hiện lên một chút ôn nhu, nhẹ nhàng đổ thuốc bột trắng lên trên vết thương, nhin đau tự mình quần vải lên.

Rốt cuộc Dương Phong không nhìn được nữa, hạ xuống: "Chủ tử, thuộc hạ giúp người!"

Sở Dạ nhìn hắn một cái, ngầm cho phép đề nghị của hắn.

Khi Dương Phong nhìn thấy miệng vết thương dữ tợn kia, lập tức trong lòng tê rần. Bị Yêu đao của Tần Phi Nguyệt làm bị thương, trừ phi là tuyệt cao liền da thượng hạng, nếu không miệng vết thương này vĩnh viễn sẽ không lành lại! Như là theo bản năng hắn nghĩ tới Mộ Dung Cẩm, chắc hẳn chỗ tiểu thư Mộ Dung có thuốc!

-- tuyến phân cách--

"Cái gì? Trong nội cung có thích khách đến, còn phá hủy một tòa cung điện?" Nhận được tin tức Đông Phương Hiểu cả kinh: "Vậy Hoàng thượng có bị thương không?"

"Cái này thì không biết, nhưng hiện tại Hoàng thượng trở về tẩm cung rồi, một lúc lâu rồi mà không thấy ra."

Đông Phương Hiểu đi tới đi lui ở trong phòng, tuy đã bị cự tuyệt, nhưng nói cho cùng nàng ta còn chưa hết hi vọng: "Chuẩn bị xe, ta muốn tiến cung!"

Lần này Đông Phương Hiểu không đến chỗ Thái hậu, mà tìm một chỗ bí ẩn thay đổi một bộ trang phục cung nữ, đây là do nàng ta đã sớm chuẩn bị, bộ trang phục cung nữ này khác với trang phục khác, màu trang phục khác biệt, là trang phục cung nữ chuyên dụng của tẩm cung Sở Dạ.

Mới vừa tới cung điện của Sở Dạ, lập tức có người hô lên: "Ai kia? Nhanh tới đây, đưa cái này đi đến phòng trà!"

Lần đầu tiên bị người sai sử như vậy, Đông Phương Hiểu giận dữ, nhưng vì nhìn thấy Sở Dạ, nàng ta nhịn. Tiếp nhận một gói trà lớn, ôm bước đi, lại nghe được giọng nói của người nọ vang lên: "Người choáng váng à? Phòng trà ở bên cạnh!"

Đông Phương Hiểu đành phải xoay người đi về phía bên kia, đột nhiên nhớ tới phòng trà cách tẩm cung không xa, lập tức lên tinh thần. Bởi vì kết cấu hoàng cung không khác là mấy, cho nên nàng ta nhớ lại bố cục của hoàng cung Thiên Khải, rất nhanh đã tìm đến tẩm cung của Sở Dạ. Đúng lúc này Sở

Dạ và Dương Phong đi ra, Đông Phương Hiểu nhìn đáng người kiêu ngạo cao ngất của hắn, dung nhan tuấn mĩ như thần kia, nhuandongd.i.e.n.d.a.n.l.e.q.u.y.d.o.n lập tức ngây dại, sau một giây cảm giác được ánh mắt sắc bén quét tới, nàng ta cho rằng Sở Dạ trông thấy nàng ta nhìn, trong lòng kinh hãi, nhanh chóng gục đầu trốn qua một bên.

Hiện tại Sở Dạ bị miệng vết thương đau đến phiền, cho nên cũng không có chú ý những thứ này, chỉ nhìn phương hướng Thiên Khải, như làm bầm lâu bầu: "Chuyện ở Thiên Khải đã giải quyết xong, nàng sẽ tới nước Sở hay không?"

Dương Phong buồn cười: "Chủ tử đã nhớ Mộ Dung tiểu thư như vậy, vì sao không tới đó nhìn nàng?"

Sở Dạ nhìn về phía Dương Phong: "Người nói xem, có nữ nhân nào có thể cự tuyệt việc làm Hoàng hậu của ta không?"

Dương Phong ngẫm lại lắc đầu: "Đoán chừng là không có, ít nhất thuộc hạ đã gặp nhiều nữ nhân ước mơ làm Hoàng hậu của chủ tử, nhưng... Mộ Dung tiểu thư thì không chắc chắn..."

Sở Dạ nở nụ cười, cũng không nói rõ, nhưng ý tứ thì quá rõ ràng rồi!

Đợi cho hai người rời đi, Đông Phương Hiểu gần như bóp nát lá trà trong tay: Mộ Dung Cẩm, Mộ Dung Cẩm, lại là Mộ Dung Cẩm, vì sao người ở Thiên Khải xa xôi còn muốn tranh với ta?

Ta đường đường là công chúa cũng không có được ngôi vị Hoàng hậu, uờ vào cái gì hắn lại muốn cho người, mà người lại còn cự tuyệt? Mộ Dung Cẩm, người đáng chết!

Thay y phục của mình, Đông Phương Hiểu vẫn chán chừ, nắm khăn tay trong tay: "Ta cho các người một cơ hội cuối cùng, bằng không, cũng đừng trách ta!"

Nàng ta nhớ rõ vừa rồi Sở Dạ đi chính là Ngự hoa viên, không dừng lại, bay thẳng đến Ngự hoa viên. Quả nhiên ở trong một đình sen nhìn thấy Sở Dạ, nhưng còn Dương Phong trông coi, nàng ta cũng không vào được.

"Húc Vương phi đừng bước, Hoàng thượng muốn yên lặng một chút, không muốn bắt luận kẻ nào quấy rầy!" Dương Phong cảm kiếm chặn ở trước mặt.

Đông Phương Hiểu không tiến lên, chỉ đứng ở xa xa nhìn Sở Dạ, sau đó hai đầu gối gập lại, quỳ xuống, nước mắt cũng chảy xuống theo. Đông Phương Hiểu lớn lên vốn đã xinh đẹp, mỹ nhân rơi lệ, tất nhiên là đẹp không sao tả xiết. Đáng tiếc Dương Phong lại một chút cảm giác cũng không có, xem nhiều đã thành quen nên miễn dịch.

Đông Phương Hiểu đứng ở xa xa nhìn Sở Dạ: "Hoàng thượng, ta cầu chàng, ta không cần ngôi vị Hoàng hậu của chàng, không cần tâm chàng, nhưng xin chàng không cần gả ta cho Đông Húc Vương được không? Ta chỉ muốn ở lại bên cạnh chàng, cho dù là một phi tử nhỏ, được không?"

Đây là lời nói trong lòng của Đông Phương Hiểu, nàng ta nói vô cùng động tình, nước mắt chảy xuống, lại vô cùng chân thành. Đây cũng là nhượng bộ cuối cùng của Đông Phương Hiểu, nàng ta biết mình không thể cầu nhiều hơn, nàng ta chỉ muốn ở bên cạnh hắn là được rồi.

Dương Phong lạnh lùng nhìn, mà Sở Dạ coi như tất cả đều không nghe được! Trong lòng Đông Phương Hiểu cực kỳ nghiêm túc, mạnh mẽ phóng về phía kia: "Hoàng thượng, Hoàng thượng, chàng phải trả lời ta một câu, trả lời ta một câu..."

Dương Phong vươn tay nắm lấy nàng ta, nhưng Đông Phương Hiểu vẫn không hề để ý nam nữ khác biệt, Dương Phong bắt đầu dĩ rút kiếm, nhưng Đông Phương Hiểu cũng không quan tâm, cô bay thẳng đến mũi kiếm kia như mũi tên đi ngang. Dương Phong bị quyết tuệ này hù đến, đành phải thu kiếm, nhìn Đông Phương Hiểu nhào tới. Đúng lúc Đông Phương Hiểu sắp bổ nhào lên người Sở Dạ, cuối cùng Sở Dạ cũng quay đầu, ánh mắt lạnh lùng không nhiệt độ nhìn nàng ta. Khoảng cách gần khiến nàng ta bị đông lạnh tại chỗ, một bước cũng không nhúc nhích được!

Một lúc lâu nàng ta mới tìm lại được giọng nói của mình: "Hoàng... Hoàng thượng, ta..."

Trong nháy mắt, nàng ta không biết mình nên nói cái gì, một giây sau lời nói của Sở Dạ trực tiếp đánh nàng ta xuống địa ngục: "Chính phi của Húc Vương đã ghi vào gia phả, dù là chết, người cũng chỉ là người của Húc Vương.

Cả người Đông Phương Hiểu giống như là bị sét đánh, đợi đến lúc nàng ta hồi thần, Sở Dạ đã không thấy đâu, sau đó nàng ta bắt đầu cười, điên cuồng cười, mà nước mắt cũng không ngừng rơi xuống. Nàng ta điên cuồng cười, cho đến khi cười mệt mỏi, nàng ta dựa vào lan can trong mắt lộ vẻ điên cuồng: "Đây là do các người bức ta, đừng có trách ta!"

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Sủng: Tà Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 30: Chương 6 (2)

Ngày hôm sau, trong phủ Húc Vương truyền ra tin tức động trời, Húc Vương phi vị Húc vương làm nhục đến chết, tình trạng chết rất thê thảm, toàn thân

trên dưới không có chỗ da thịt nào hoàn hảo, chết không nhắm mắt!

Sở Dạ nghe được đầu tiên là nhú mảy, lập tức phát tay: "Trước áp chế việc này xuống, ngày mai xử lý tang sự, sau đó gửi hưu thư cho Thiên Khải!"

"Còn Đông Húc Vương thì sao?"

"Bắt vào thiên lao, chờ xét xử!"

"Vâng!"

Không đến năm ngày sau "Công chúa Thiên Khải Đông Phương Hiểu si mê thương nhớ Sở Dạ, cuối cùng lại bị Sở Dạ vứt bỏ, gả cho Đông Húc Vương phong lưu dâm loạn, sau cùng bị Đông Húc Vương làm nhục chết, chết không nhắm mắt!" Tin tức gần như truyền khắp thiên hạ, Sở Dạ muốn ép xuống cũng ép không nổi.

"Hoàng thượng, theo thuộc hạ thấy nhất định là có người cố ý lan truyền tin tức, bằng không không có khả năng lan nhanh như vậy!"

"Đúng vậy, hiện tại chuyện xảy ra mới mấy ngày, sao khắp thiên hạ đều biết được, thấy thế nào cũng giống như là có mưu từ trước!"

Sở Dạ ngồi sau thư án xem tấu chương, nghe vậy vẫn bất vì sở động, tuy lúc này không rõ rốt cuộc là người phương nào điều khiển, nhưng chút sóng gió này căn bản không có chút quan hệ khó khăn gì với hắn!

Thiên Khải.

Liên Phi cầm một phong thư vừa nhận được, toàn thân run rẩy, nước mắt mờ hồ, cuối cùng cũng xem hết, cả người bà ngã thẳng về phía đằng sau!

"Nương nương... Nương nương..." Một đám cung nhân kinh hãi.

"Nương nương! Người tỉnh lại! Nương nương..."

"Nhanh, truyền thái y, truyền thái y!"

"Không cần!" Liên Phi có chút suy yếu mở mắt ra, hận ý ngưng tụ trong mắt: "Nhanh lên, đỡ ta đứng dậy!"

"Nương nương! Người phải nghỉ ngơi thật tốt!"

"Đừng nói nhiều, đỡ Bồn cung đến điện Kim Loan, Bồn cung muốn... cáo trạng!"

Liên Phi cầm lấy 'Di thư' của Đông Phương Hiểu, mang theo hận ý ngập trời đi đến điện Kim Loan!

"Nương nương! Lúc này người không thể đi vào!"

"Nương nương! Xin đừng bước!"

Liên Phi không để ý tới, 'Xẹt' rút đao một thị vệ bên cạnh đặt lên trên cổ, trên mặt đều là quyết tuyệt: "Mở ra, nếu không Bồn cung tưới máu tươi ở đây!"

"Nương nương..."

Đám thị vệ khó xử, bị Liên Phi từng bước một buộc lui về phía sau!

"Liên Phi nương nương, thỉnh rời đi, lúc này không phải là lúc người có thể vào!"

Tiếng cửa mở truyền vào, tiếng nghị sự trong triều đình lập tức dừng lại, đã nhìn thấy Liên Phi cầm đao buộc chính mình từng bước một đi đến.

Đông Phương Khải nhú mảy: "Liên Phi, nơi này không phải là nơi người đến!"

Liên Phi một tay lấy đao ném ra ngoài cửa, nhanh chóng vọt vào, hai đầu gối quỳ xuống: "Nô tì biết là không nên, nhuandongd.i.e.n.d.a.n.l.e.q.u.y.d.o.n nô tì biết rõ lắm như vậy tội chết vạn lần, nhưng... Nô tì không thể không đến!"

"Thỉnh Hoàng thượng xem cái này!"

Đông Phương Khải đưa tay ý bảo thái giám mang lên: "Đây là cái gì?"

Liên Phi liều mạng nhịn xuống, nhưng vẫn không thể đè nén tiếng khóc xuống được: "Bẩm Hoàng thượng, đây là .. di thư... Bát Công chúa!"

Nghe vậy, cả sảnh đường xôn xao, sắc mặt của Đông Phương Khải ngưng trọng, cho người mang lên, càng xem càng kinh tâm!

Mẫu Phi thân:

Nữ nhi bất hiếu không quan tâm đến ý của mẫu phi đi lấy chồng ở nơi xa, làm cho mẫu phi ngày ngày lo lắng vì nữ nhi, thật là bất hiếu! Trong lòng nữ nhi có nỗi khổ tâm, chỉ có lúc sắp chia xa mới dám nói cùng mẫu phi, nữ nhi một lòng hướng tới hần, nào biết phu quân không phải là người thâm yêu, bị ép gả cho Đông Húc Vương. Húc Vương phong lưu xa hoa lãng phí, ngày đêm thắm hoan cùng cơ thiếp, nữ nhi ngày ngày lấy nước mắt rửa mặt, có miệng mà không thể nói! Sở Hoàng lạnh lùng, bức nữ nhi nhập lăng Đông Húc Vương, nữ nhi bất đắc dĩ muốn rời khỏi Đông Húc Vương, lại bị hần lãng nhục như vậy. Nữ nhi thật sự không có mặt mũi nào để sống tiếp, thẹn với ân phụ hoàng mẫu phi đường dục dạy bảo, kiếp sau nữ nhi... nữ nhi sẽ... báo đáp...

Nữ nhi bất hiếu Đông Phương Hiểu

Chữ đăng sau đứt quãng, hiển nhiên tính mạng đã hết, Đông Phương Khải thích nhất là tỷ đệ song bào thai này, nếu không phải Đông Phương Hiểu kiên trì, ông cũng sẽ không để nàng lấy chồng xa Thiên Khải, hiện tại... Lúc ngẩng đầu, trong mắt Đông Phương Khải đã có nước mắt.

Liên Phi "bụp" vài cái đập đầu, trán lập tức phun máu tươi, giọng nói tiêu điều lạnh lẽo: "Nô tì cầu Hoàng thượng làm chủ thay Bát Công chúa!"

Đông Phương Khải đưa tín vật cho thái giám ở bên cạnh: "Cầm đi, để cho chúng đại thần cùng nhìn xem!"

Các đại thần liếc qua xem hết, cuối cùng có người không đứng vững nói: "Hoàng thượng, đám người nước Sở đối xử với Bát Công chúa như vậy, thật sự là quá đáng. Bát Công chúa là Công chúa tôn quý của triều ta, sao có thể chết không thể diện như vậy được? Đây chính là trực tiếp đánh vào mặt Thiên Khải ta!"

"Thần tán thành! Thần cho rằng Bát Công chúa xuất giá, hai nước hòa thân, đại biểu cho chính mặt mũi của Thiên Khải ta, hiện tại Công chúa chết thảm, thật sự là khiến cho không ai có thể chịu được!"

"Thần tán thành! Công chúa qua đời chúng thần và Hoàng thượng cùng nuông nuông đều vô cùng đau đớn, nhưng đại cục trước mặt, kính xin Hoàng thượng và nuông nuông bớt đau buồn!"

"Thỉnh Hoàng thượng và nuông nuông bớt đau buồn!"

Đông Phương Trạch vẫn luôn yên lặng đứng ở bên cạnh, hần biết rõ giờ phút này nên là lúc hần tỏ thái độ. Hần đi sang hai bước quỳ gối bên cạnh Liên Phi, giọng nói vang vang trên mặt đất: "Khởi bẩm phụ hoàng, nhi thần chủ chiến!"

"Vi công, Bát Công chúa vì nước phải lấy chồng xa, lại bị lãng nhục, hiện tại thiên hạ đều đã biết, nếu Thiên Khải không thể xuất ra thái độ cứng rắn, sẽ nói Thiên Khải sợ nước Sở, cho nên Thiên Khải không thể không chiến! Vì tư, Bát Công chúa là bào muội của nhi thần, nhi thần không thể trơ mắt nhìn bào muội hàm oan mà chết, chết không nhắm mắt. Cho nên, nhi thần thỉnh phụ hoàng xuất binh chinh phạt nước Sở!"

Đông Phương Khải gật đầu, Đông Phương Trạch nói thật sự vào đáy lòng ông, tuy ông muốn tạo quan hệ tốt với nước Sở, nhưng hiện cả đất nước đều biết Công chúa của ông bị lãng nhục đến chết, nếu ông còn có thể nhịn được, Thiên Khải sẽ thấp hơn nước Sở một bậc rồi!

Đông Phương Thực cười lạnh: "Thái tử nói đạo lý rõ ràng như vậy, nhưng Thái tử đã nghĩ qua chưa, nếu Thiên Khải chủ động khai mào trước, nước Sở và Thiên Khải sẽ lập tức lâm vào hỗn chiến, ngắn thì nửa năm, lâu là vài năm, chiến tranh dài như vậy, hao tổn thực lực và binh lực của cả nước, nếu nước khác nhân cơ hội này đánh Thiên Khải chúng ta, không phải ngày đó Thiên Khải sẽ bị bao vây tứ phía? Nguy trong sớm tối?"

Đông Phương Thực chấp tay: "Phụ hoàng, nhi thần cho rằng phương pháp của Thái tử chẳng những không được, hơn nữa sẽ khiến cho Thiên Khải lâm vào nguy hiểm, kính xin phụ hoàng nghĩ lại!"

Đông Phương Khải do dự, Đông Phương Thực nói không phải là không có lý!

Đông Phương Triệt đi ra, theo Thái tử quỳ xuống: "Phụ hoàng, nếu như vì bảo tồn thực lực của nước nhà mà bỏ mặc việc này, người trong thiên hạ sẽ cho rằng chúng ta chịu hèn nhất nhu nhược, thực lực của một nước có thể bỏ sung lại, nhưng mặt mũi bị thương tổn sẽ danh xấu thiên cổ! Phụ hoàng là minh quân, nhi thần không hi vọng phụ hoàng anh minh bị lừa gạt!"

Đông Phương Nhuận cũng đứng dậy, tuy hần không thích tỷ tỷ này, nhưng dù sao cũng là cùng bào thai, hủy cốt hồng gân: "Nhi thần thỉnh phụ hoàng làm chủ cho tỷ tỷ!"

"Hoàng thượng..." Liên Phi "hu hu" khóc lên, trán nhỏ máu, thê thảm thê thảm, nhưng thương tâm thì quá rõ ràng: "Nô tỳ... Nô tỳ muốn lấy công đạo cho Hiểu nhi!"

"Hoàng thượng! Uy không thể diệt, chúng thần chủ chiến!"

Đông Phương Thực nắm chặt tay, vì cái gì, vì cái gì tất cả mọi người đều đối nghịch với hần? Vì cái gì?

Giờ phút này Đông Phương Khải không còn do dự nữa: "Người tới, truyền Mộ Dung tướng quân!"

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Sủng: Tà Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 - Chương 31: Chương 6 (3)

“Hoàng thượng! Uy không thể diệt, chúng thần chủ chiến!”

Đông Phương Thực nắm chặt tay, vì cái gì, vì cái gì tất cả mọi người đều đối nghịch với hắn? Vì cái gì?

Giờ phút này Đông Phương Khải không còn do dự nữa: “Người tới, truyền Mộ Dung tướng quân!”

“Dạ!”

“Đông Phương Hiểu chết rồi?” Mộ Dung Cẩm ngồi trên giường mềm, trong tay đang cầm một cành mai vừa hái xuống, giờ cũng đã sắp qua năm mới rồi, sao lại gặp phải chuyện như thế này chứ? Nhưng, Đông Phương Hiểu đã chết thật sao? Nàng tin rằng Sở Dạ không thể nào không biết công chúa liên hôn giữa hai nước chết đi như thế sẽ có ảnh hưởng gì tới quốc gia, phải chăng hắn đang sốt ruột? Hay là đang chờ Thiên Khải bệnh nặng chăng? Nhưng mà nàng thực sự vẫn không tưởng tượng ra được đáng về sốt ruột của hắn!

“Dạ vâng! Tiểu thư, người không biết đâu, hiện tại cả thiên hạ đều đang truyền nhau, nói rằng Đông Phương Hiểu lúc chết quả thực là thê thảm không nỡ nhìn, một cô gái lại chết đi như thế, tên Đông Húc Vương này thực sự không phải là người!” Mộc Hương nói với giọng điệu xót xa, nhưng trên mặt thì một chút xót xa cũng không có.

Mộ Dung Cẩm dùng nội lực làm băng động lại, chốc lát đã thấy những nụ hoa mai kia tất cả đều nở ra.

Đáng vẻ của Đông Phương Hiểu hiện ra trước mắt, nàng vẫn luôn cảm thấy ả ta không giống người sẽ chết thê thảm như vậy, trực giác cho nàng biết, chuyện này không đơn giản như thế!

“Tiểu thư!” Đường Trúc đi tới: “Tiểu thư, lão gia đã tiến cung rồi!”

“Ồ! Trong cung có tin gì?”

“Thái tử dẫn đầu, chủ chiến!”

Mộ Dung Cẩm mỉm cười: “Chiến à?”

Chương 7 (1)

Thánh chỉ xuất binh hạ xuống rất nhanh, nhưng lại không phải do Mộ Dung Chính dẫn binh, mà để cho Mộ Dung Chính lấy ra năm mươi vạn binh quyền, do Đông Phương Triệt thống lĩnh, Mộ Dung Chính điều binh từ biên giới ở bên cạnh phụ trợ!

Lúc nghe được tin tức này Mộ Dung Cẩm cũng không bất ngờ bao nhiêu, đây là cái cớ trực tiếp nhất, cũng quang minh chính đại nhất để làm suy yếu binh quyền của nhà Mộ Dung, Đông Phương Khải sao có thể bỏ qua?

Nhưng, trong lúc Thiên Khải chuẩn bị hạ chiến thư với nước Sở, thì sứ thần nước Sở đến nơi, mang theo bức thư do chính Sở Dạ viết, tuy rằng như thế, Đông Phương Triệt vẫn nhận lệnh lãnh binh áp chế ở biên giới, ít nhất phải thể hiện ra thái độ của Thiên Khải! Không tránh khỏi có người bắt đầu suy đoán trận chiến này rốt cuộc có đánh thắng được hay không đây!

“Này! Lại sắp có chiến tranh rồi, sao người không có cảm xúc gì thế?” Hàn Tĩnh Ngọc kỳ quái nhìn Mộ Dung Cẩm, nàng ta nghe được tin tức mà nét mặt cũng chẳng có biến đổi gì, vẫn cứ ngồi yên như vậy, đáng về binh tinh nhân nhả đó thật là làm người ta tức chết đi được.

Mộ Dung Cẩm nâng mắt: “Chiến tranh thì chiến tranh, ta cũng đâu có khả năng quyết định chuyện đó!”

“Nhưng mà binh quyền của nhà Mộ Dung các người bị tước rồi kia, mà tước một lần những năm mươi vạn đó?” Tuy rằng nàng không quan tâm tới mấy chuyện triều chính, nhưng cũng biết được sự lợi hại của năm mươi vạn binh quyền, có được năm mươi vạn đại quân, đồng nghĩa với việc có thể càn quét một phương rồi, nhà Mộ Dung đột nhiên bị chia mất một nửa, tại sao nàng ta không quan tâm chút nào vậy?

“Ý của người là ta nên đi đoạt lại binh quyền của nhà Mộ Dung?”

“Đúng vậy!” Hàn Tĩnh Ngọc gật đầu: “Lần trước không phải người xuất chinh sao? Thân phận của người hiện giờ vẫn là phó tướng, người hoàn toàn có thể xin lệnh xuất chinh mà, như vậy thì binh quyền vẫn còn nằm trong tay người đó?”

Mộ Dung Cẩm không nói gì nhìn nàng ta: “Thân là thần tử, cứ nắm chặt binh quyền như thế, Hoàng thượng sẽ nghĩ như thế nào? Sau quyền cao chức trọng chính là mưu đồ tạo phản, người muốn nhà Mộ Dung ta đẩy vào họa diệt môn à?”

Hàn Tĩnh Ngọc nghe thế thì không nói gì nữa, nàng không hiểu mấy thứ này, cũng chưa nghĩ qua mấy chuyện đó, không ngờ còn có nhiều uẩn khúc như thế.

Đối với chuyện tước binh lực, Mộ Dung Cẩm thực sự không để ý, sở dĩ lần trước nàng ra mặt, là bởi vì nhà Mộ Dung đối tượng, chuyện đó liên quan đến Mộ Dung Chính, nên nàng mới không thể không ra tay; nhưng lần này tước quyền thì hoàn toàn không giống, một là vì nàng tìm không được lý do để lấy lại quân quyền, hai là - Tái Ông mất ngựa họa phúc khôn lường?

Nhà Mộ Dung lúc này đang ở đầu ngọn sóng, bót một ít quyền lực đối với Mộ Dung Cẩm mà nói chỉ có lợi mà không có hại, huống chi binh không cần nhiều, mà cần phải tinh nhuệ, ai nói mất đi năm mươi vạn đại quân này thì nhà Mộ Dung sẽ sụp đổ?

Nhìn nhau chẳng nói gì, Hàn Tĩnh Ngọc thoáng chốc thấy nhàm chán, về mặt uể oải ngồi một lúc, rồi tự mình bỏ đi mất!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Sủng: Tà Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 32: Chương 7 (1)

Mộc Hương có chút khó tin nhìn về phía cửa: “Tiểu thư, người mới vừa rồi thực sự là băng sơn mỹ nhân Hàn Tĩnh Ngọc ạ?”

“Có vấn đề à?!”

“Nàng ấy..... Sao cảm giác không giống nhĩ? Hơn nữa, tiểu thư quen nàng ấy khi nào vậy?”

Mộ Dung Cẩm không muốn nói với nàng ta, lười phải giải thích! Thấy đáng về không để ý của nàng, Mộc Hương tủi thân, sao mà nàng cảm thấy tiểu thư càng ngày càng ghét bỏ nàng rồi?

Mộ Dung Cẩm không có đi khuyên Mộ Dung Chính, nàng biết Mộ Dung Chính nhất định hiểu được nên lựa chọn như thế nào, quả nhiên, Mộ Dung Chính rất quyết đoán giao ra năm mươi vạn binh quyền, trừ ra mười lăm vạn đại quân để trấn giữ, còn lại tùy thời đợi lệnh!

Mộ Dung Cẩm mỉm cười, đặt cuốn sách xuống: “Đường Trúc, theo ta ra ngoài!”

Mộc Hương cuống quýt: “Tiểu thư, còn muội?”

Mộ Dung Cẩm không nói gì vỗ vỗ đầu nàng ta: “Đi thôi!”

Nghe thế, Mộc Hương mặt mày sáng rỡ ra: “Hi hi! Vẫn là tiểu thư tốt nhất!”

Ra khỏi cửa phủ, Mộ Dung Cẩm lập tức nghe thấy bốn phía đều đang đều đang bàn luận về Đông Phương Hiểu và chuyện xuất binh, Mộ Dung Cẩm nghe vậy, một đường đi thẳng, đợi đến lúc nàng hoàn hồn thì phát hiện chính mình đang đứng trước cửa của “Điều Y Đường”, thế mới nhớ ra được liệu mình tìm cho Lạc Anh Cách còn chưa có tin tức nữa!

Trực tiếp đi vào: “Ta muốn gặp chương quỹ!”

Bởi vì lúc này người chữa trị rất ít, cũng không ai để ý ba người đi vào, chương quỹ thấy Mộ Dung Cẩm, nhanh chóng đi qua: “Tiểu thư, xin hỏi có gì dặn dò ạ?”

Mộ Dung Cẩm đưa tờ đơn trong tay qua đó: “Đi tìm những thứ này, chỉ cần có một chút xíu tin tức cũng không được bỏ qua, ta chỉ cần mạnh mẽ mà thôi, về phần lấy, ta sẽ tự mình đi!”

Chương quỹ gật gù đầu, đồng ý, rồi mới nói: “Mấy ngày nay tiểu thư không có tới đây, lão phu đã cho một thầy thuốc có y thuật giỏi nhất ngồi sau cửa, do không nhìn thấy, nên cũng không có ai nghỉ ngơi cả!”

“Ừm!” Mộ Dung Cẩm gật đầu: “Sau này cứ để y ngồi đó giữ đi, ta e rằng thời gian gần đây cũng không rảnh rồi đâu, thế này ta cũng yên tâm một chút!”

“Tiểu thư còn gì dặn dò không ạ?”

“Ta chỉ đến xem một chút thôi, cáo từ!”

Ra khỏi “Điều Y Đường” Mộ Dung Cẩm vừa liếc mắt đã thấy một chiếc xe ngựa rất to nhưng lại rất tao nhã, vách xe ngựa lấy màu trắng làm chủ đạo khá hiếm thấy, phía trên có vẽ hoa mai màu đen, bốn mặt treo đèn bát giác, trên đó có vẽ hoa mai, mà bên dưới điểm xuyên vài sợi tua rua, nhìn qua cũng rất đẹp mắt, nhưng đó hoa mai kia cũng đã cho thấy thân phận của người ngồi trong xe rồi, Mộ Dung Cẩm vờ như không thấy, xoay người muốn tránh ra.

“Lẽ nào Từ Hàn là sóng thần thứ dữ? Mà khiến cho Mộ Dung tiểu thư tránh không kịp thế chứ?” Giọng nói tao nhã vang lên, Mộ Dung Cẩm rất muốn vờ như không nghe được, nhưng mà có thể sao?

“Mai công tử quý nhân nhiều việc, ta đây không tiện làm phiền!”

“Hôm nay Từ Hàn đặc biệt đến tìm Mộ Dung tiểu thư, không biết Mộ Dung tiểu thư có nề mặt cùng ăn bữa cơm không?”

“Mai công tử hẳn cũng biết nam nữ thụ thụ bất thân, nếu như ta đi theo công tử, khó tránh khỏi phá hủy danh dự khuê nữ, mong Mai công tử thứ lỗi!”

“Nhưng Từ Hàn lại nhớ, mới đây không lâu tiểu thư còn với Từ Hàn”

Mộ Dung Cẩm bực bội, xoay người vén màn xe ngựa leo lên, nhìn người trong xe đang mỉm cười nhân nhật, bỗng chốc càng thêm tức giận: “Rốt cuộc ngươi muốn làm gì?”

Mai Từ Hàn mỉm cười, cũng không nói gì với Mộ Dung Cẩm: “Đến Hạnh Hoa tửu lâu!”

Đường Trúc và Mộc Hương đi theo sau, Mộc Hương đẩy đẩy Đường Trúc: “Này, thế này là sao đây? Nam tử kia là ai thế? Dường như rất muốn gặp tiểu thư chúng ta, mà dường như tiểu thư lại cực kỳ không muốn thấy hắn, nhưng cuối cùng tiểu thư lại thua rồi phải đi theo, ngươi không thấy kì lạ hả?”

Đường Trúc liếc nàng một cái, trầm mặc không nói!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Sủng: Tà Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 33: Chương 7 (2)

Trong gian phòng trang nhã, hai người ngồi đối diện nhau, trên bàn bày đầy món ngon, hiển nhiên đã được gọi từ trước, Mai Từ Hàn không hề cảm giác được địch ý của Mộ Dung Cẩm, cầm lấy bầu rượu tự mình rót rượu: “Rượu này là dùng hạnh hoa để ủ, hạnh hoa đắng nhẹ, nên rượu này cũng có vị đắng nhân nhật, nhưng sau vị đắng đó, trong khoang miệng đều ngập tràn mùi thơm của hạnh hoa, cũng coi như là một loại rượu ngon rồi, Mộ Dung tiểu thư thử một chút xem sao!”

Mộ Dung Cẩm nâng một ly lên uống cạn, quả nhiên giống như hắn nói, vào miệng có vị đắng nhẹ nhàng, sau khi nuốt vào trong cổ họng thì vị đắng trong khoang miệng rút bớt, lưu lại chỉ có mùi thơm nhân nhật của hạnh hoa! Rượu đúng là ngon thật, nhưng người thì

Mai Từ Hàn nhìn Mộ Dung Cẩm: “Nàng không sợ ta hạ độc trong rượu sao?”

Mộ Dung Cẩm nhướn mày: “Ngươi có thể hạ thử xem sao!”

Mai Từ Hàn mỉm cười: “Thiếu chút nữa đã quên nàng là Tà Y rồi, dùng độc thiên hạ vô địch, nếu hạ độc, ngược lại có vẻ buồn cười nhì!”

Mộ Dung Cẩm đặt ly rượu xuống: “Nói đi! Hôm nay đã hẹn ta ra đây chắc hẳn là có mục đích!”

Mai Từ Hàn trầm mặc chốc lát, mới lấy ra một miếng ngọc bội từ trong tay áo, trên ngọc bội chỉ có hơn nửa chữ ‘Cẩm’: “Nàng có nhận ra không?”

Mộ Dung Cẩm nhìn một cái, thu hồi ánh mắt: “Không nhận ra!”

Mai Từ Hàn hơi thất vọng, thu hồi ngọc bội, lần đầu tiên nói về lai lịch của vật này với người ngoài: “Thứ này ta có được từ bảy năm trước, hôm đó ta mang theo thương đội của Mai gia ra ngoài, lại gặp phải Ma Vực đến đánh cướp, dẫn đầu là một thiếu nữ mang mặt nạ bằng bạc, cái này bị chém xuống trong lúc đánh nhau, chỉ còn lại một nửa~”

“Người ta đánh cướp người, người còn nhớ mãi không quên? Nhìn dáng vẻ này của người không giống như muốn trả thù nha?” Mộ Dung Cẩm ngạc nhiên nhướn mày.

Mai Từ Hàn cười khê: “Tiền tài chẳng qua chỉ là vật ngoài thân, mất rồi thì có gì đáng tiếc chứ?” Cái hắn nhớ chính là con người lạnh băng như hàn sương của nàng ấy, nhớ hơi thở màu tím như ác ma quanh thân nàng ấy, còn có thanh kiếm tuyệt thế kia, không có lời nói nào cả, cũng không hề chung đụng với nhau, thậm chí ngay cả thân phận danh tánh của đối phương cũng không biết, nhưng mà chính trong khoảnh khắc đó hắn bị nàng ấy làm cho xúc động!

Mộ Dung Cẩm không nói gì, cũng không muốn dây dưa với chuyện này: “Nếu đã không có chuyện gì, vậy ta đây xin cáo từ, Mai công tử cứ tự nhiên!”

Mai Từ Hàn cũng không ngăn cản, chỉ nói: “Lần sau gặp lại, nàng có thể gọi tên ta không?”

Mộ Dung Cẩm chau mày: “Mai Từ Hàn?”

“Sai rồi, là Từ Hàn!” Mai Từ Hàn mỉm cười: “Lần sau ta sẽ gọi nàng là Cẩm nhé!”

Mộ Dung Cẩm đẩy cửa ra, lần sau còn có thể gặp nhau hãy nói, ít nhất nàng không muốn gặp người này!

Mai Từ Hàn nắm chặt miếng ngọc trong tay, nhìn Mộ Dung Cẩm đi xa dần, khoe môi nhếch lên một nụ cười nhạt, nhất định sẽ gặp lại, hẳn đã đợi sáu năm, bây giờ không phải đã gặp được rồi sao? Tuy nàng phủ nhận, nhưng thực sự nghĩ rằng hẳn không thể điều tra được ư? Vô công cao cường, khí chất lạnh lùng, đôi mắt như đã từng quen biết đó, còn có thanh kiếm tuyệt thể đột nhiên xuất hiện kia nữa, những thứ đó đều cho hẳn biết rằng hẳn không có đoán sai, không phải sao? Nhưng, điều làm cho hẳn ngạc nhiên và không hiểu được đó là, tại sao nàng ấy lại từng xuất hiện ở Ma Vực?

Mộ Dung Cẩm về đến phủ tướng quân, ma xui quỷ khiến đi lấy ra một cái hộp ở dưới giường đã rất lâu nàng chưa từng mở ra, một miếng ngọc vỡ chỉ còn một nửa cứ như vậy bị giấu ở một nơi như thế, nếu như đặt kế mảnh ngọc kia của Mai Từ Hàn, vừa đúng thành một miếng ngọc bội hoàn chỉnh.

Mộ Dung Cẩm không lấy nó ra, chỉ là đóng nắp hộp lại, đó là miếng ngọc được khắc thành khi mỗi đứa trẻ nhà Mộ Dung được sinh ra, có một chữ đơn, chữ được khắc trên miếng ngọc của nàng chính là chữ ‘Cẩm’, nàng vẫn luôn nghi ngờ một nửa đó mất đi lúc nào, không nghĩ tới lại rơi ở chỗ của Mai Từ Hàn!

Thì ra chàng trai năm đó nàng thả đi chính là Mai Từ Hàn, có chút đáng tiếc..... Đáng tiếc lúc đó không dùng một đao giải quyết hẳn, như vậy thì sẽ không có nhiều chuyện như thế.....

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Sủng: Tà Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 34: Chương 7 (3)

Lúc ăn tối, Mộ Dung Cẩm thấy trên bàn cơm xuất hiện một vị khách ngoài ý muốn, khẽ khụy gối: “Tham kiến Liên phi nương nương!”

“Được rồi, đứng lên đi!”

“Tạ Liên phi nương nương!” Mộ Dung Cẩm thật sự rất ngạc nhiên, tại sao nàng ta lại xuất hiện ở đây?

Mộ Dung Chính phát tay cho người lên bày tiệc, rồi mới nói: “Lão thần kính Liên phi nương nương một chung, hàn xá đơn sơ, kính xin nương nương đừng chê cười!”

Liên phi mỉm cười, làm nhạt đi vẻ sầu bi giữa đôi mày: “Tướng quân khách sáo rồi, là Bồn cung quấy rầy mới phải!”

“Lão thần biết nương nương đau buồn vì chuyện của Bát công chúa, nhưng vẫn xin nương nương nén bi thương, bảo trọng thân thể mới phải!”

“Bồn cung biết, làm phiền Mộ Dung tướng quân rồi!”

Hai người ngời một câu ta một câu, bữa cơm này Mộ Dung Cẩm ăn vào chẳng có mùi vị gì cả, cuối cùng cũng ăn xong chuẩn bị rời đi, Liên phi lại gọi nàng lại: “Cẩm Hoa quận chúa, Bồn cung có vài lời muốn nói với ngươi, có được không?”

Mộ Dung Cẩm nâng tay lên: “Mời nương nương!”

Đi tới đình nghỉ mát, Liên phi đứng lại, nhưng hồi lâu sau vẫn không mở miệng, Mộ Dung Cẩm cũng im lặng theo, cuối cùng, Liên phi nắm lấy tay của Mộ Dung Cẩm: “Quận chúa, ngươi hãy thành thật nói với Bồn cung, ngươi có thích Lục Ngâm không?”

Lục Ngâm? Tô Lục Ngâm? Mộ Dung Cẩm nghĩ rất lâu mới nhớ ra người này, mấy tháng nay nàng cũng sắp quên mất sự tồn tại của nàng ấy rồi: “Sao nương nương lại hỏi như vậy?”

Liên phi thờ dãi một hơi: “Vốn không nên đến đây tìm ngươi vào thời điểm quan trọng như thế này, ngươi biết đó Bồn cung vừa mới mất đi.....”

Liên phi khẽ ghen ngào, rồi mới nói: “Lục Ngâm là muội muội duy nhất của ta, người trong nhà đều muốn ta tìm cho muội ấy một gia đình tốt để gả đi, nghĩ tới nghĩ lui cuối cùng tìm được Nhị công tử nhà Thừa tướng, Bồn cung biết Nhị công tử kia không tốt, nhưng cũng cảm thấy không sao cả, dù sao nữ nhân gả chồng theo chồng, nào có gì để oán trách, nhưng mà lần này Hiểu Nhi xảy ra chuyện..... Bồn cung mới ý thức được như vậy sợ rằng sẽ hại muội ấy mất thôi!”

“Nếu thực sự như thế, ta làm sao ăn nói với phụ thân của ta đây!”

“Nương nương chớ đau lòng, xin hãy nén bi thương!”

Liên Phi gật đầu, tiếp tục nói: “Mấy tháng nay tinh thần Lục Ngâm cứ ngơ ngẩn, người ngày một gầy hơn, hôm qua lại ngất xỉu, thân thể đã suy yếu chịu không nổi nữa rồi; trong lúc muội ấy hôn mê Bồn cung nghe muội ấy gọi tên Mộ Dung tướng quân, lúc đó mới biết người trong lòng muội ấy là Mộ Dung tướng quân!”

“Bồn cung biết Mộ Dung tướng quân mười năm nay vẫn không có ý định tái giá, nhưng Bồn cung cũng không nỡ để Lục Ngâm đau lòng, vậy nên Bồn cung muốn cầu xin ngươi, Lục Ngâm cũng rất thích ngươi, ngươi xem như giúp đỡ nàng ấy được không? Lục Ngâm tính tình yếu đuối, tuyệt đối sẽ không

ức hiếp người đầu, cứ coi như người tội nghiệp muối ấy đi!”

Ánh mắt Mộ Dung Cẩm dần dần trở nên thâm trầm, nàng không biết mình nên làm thế nào, hồi lâu sau, dưới đáy lòng thở dài một hơi: “Ta không làm chủ được, nhưng ta sẽ trở về nói với phụ thân, để người tự lựa chọn!”

Trong mắt Liên phi ánh lên một chút vui mừng: “Đa tạ!”

Khóe môi Mộ Dung Cẩm giật nhẹ, cố hết sức làm cho vẻ mặt của mình bình thản một chút: “Sắc trời đã tối, nương nương vẫn nên về cung trước thôi!”

“Vây cáo từ!”

Tiền Liên phi đi rồi, Mộ Dung Cẩm đứng trước cửa lại không muốn đi vào, đi vào làm gì đây? Nói với Mộ Dung Chính rằng có người muốn gả cho ông ấy? Hay là nói với ông ấy, có người đối với ông ấy thân hôn điên đảo?

Tô Lục Ngâm, một nữ tử đơn thuần, nàng không đành lòng tổn thương nàng ấy, nhưng mà, có nên thành toàn cho nàng ta không?

Một đêm này, Mộ Dung Cẩm vẫn không ngủ được, cho đến khi trời sáng, một bóng người đột nhiên lướt qua trước mắt nàng, nàng vội vàng đứng dậy, kêu Đường Trúc đi ra ngoài!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Sủng: Tà Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 2 - Chương 35: Chương 7 (4)

Phủ đệ Trương thừa tướng

“Là Cẩm Hoa quận chúa à! Khách quý khách quý, xin mời vào trong!” Trương thừa tướng vội vàng vàng ra đón, sau đó gọi Trương phu nhân đến tiếp đón Mộ Dung Cẩm.

Trương phu nhân trông cũng bình thường, mày mắt hẹp dài, nhìn qua thì biết đây không phải là người dễ chung đụng, nhưng Mộ Dung Cẩm cũng chẳng để ý, trực tiếp nói rõ ý muốn khi đến đây: “Ta đến là muốn gặp đại công tử, không biết phu nhân có thể dẫn vào không?”

Trương phu nhân sững sờ, sắc mặt có chút khó coi: “Quận chúa muốn gặp hần à! Chỉ là”

Mộ Dung Cẩm không có hứng thú đi để ý thân phận của mấy người này, nói thẳng: “Ta đến đây chính là vì muốn gặp hần, Trương phu nhân có thể cho người dẫn đường không?”

“Quận chúa, không phải ta không cho người gặp, nhưng trai đơn gái chiếc, người lại là đại gia khuê nữ, sao có thể gặp người như thế chứ, vậy chẳng phải làm ô uế thanh danh của quận chúa sao!” Trương phu nhân có chút khó xử nói.

Mộ Dung Cẩm trực tiếp đi vào: “Nếu như phu nhân không dẫn đường, vậy Cẩm Hoa đành tự tìm vậy, không làm phiền nữa!”

“Ôi ôi ôi! Ta dẫn đi đây, ta đi tìm người tới dẫn đường ngay!” Trương phu nhân lập tức phát tay cho người dẫn đường: “Quận chúa đi trước, đợi ta sắp xếp xong mọi chuyện rồi lại tiếp đón công chúa thật tốt!”

Nhìn Mộ Dung Cẩm được dẫn đi, sắc mặt của Trương phu nhân lập tức biến đổi: “Nhanh lên, đi kêu Nhị thiếu gia đến đây!”

Trên mặt Trương phu nhân lộ ra vẻ tính toán, theo ý bà ta thì Mộ Dung Cẩm xuất hiện ở Trương gia thực sự là cơ hội trời cho, nếu để con trai mình cùng với nàng ta gạo sống nấu thành cơm, thì tốt hơn nhiều so với cưới con bé xui xẻo nhà họ Tô kia, sau này con bà chính là con rể của phủ Tướng quân, không ai có thể sánh được rồi!

Mộ Dung Cẩm đương nhiên không biết ý nghĩ của bà ta, chẳng qua cho dù biết thì nàng cũng chẳng thêm để ý!

“Đại công tử, Cẩm Hoa quận chúa đến thăm hỏi!”

Tiểu viện đơn sơ thanh mát, một cây đa già cổ, dưới cây có một chàng trai thanh tú ngồi ở đó, nghe thế y xoay đầu qua, lúc nhìn thấy Mộ Dung Cẩm thì vô cùng bất ngờ: “Thân thể tại hạ không tiện, mong Quận chúa thứ lỗi!”

Mộ Dung Cẩm để Đường Trúc trông chừng, rồi mới đi qua, sau đó quỳ xuống dưới ánh mắt khó tin của y, tiếp đó nâng chân của y lên.

Trương Dục vừa vội vừa xấu hổ: “Quận chúa, quận chúa làm gì thế?”

Mộ Dung Cẩm sờ chân của y một chút, nói: “Là gãy xương, thực ra không tính là nghiêm trọng, chỉ là nhiều năm nay không được chữa trị tốt, nên mới

không thể đi lại được, nếu như có thể trị liệu thật tốt, còn có thể cứu được!”

Trương Dục mừng rỡ, ngay sau đó lại chán nản: “Quận chúa hẳn là đang an ủi ta thôi!”

Mộ Dung Cẩm đề chân y xuống, đứng dậy: “Nếu muốn đứng lên được, thì đến ‘Điều Y Đường’ đi, mỗi ngày đều phải đến, ta sẽ cho người chữa trị cho ngươi, bảo đảm trong vòng một tháng ngươi có thể xuống đất đi lại!”

“Thật chứ?!” Nghe nàng nói đến Điều Y Đường, Trương Dục có chút tin tưởng, nhưng là: “Tại sao quận chúa muốn giúp ta?”

Mộ Dung Cẩm nhướn mày: “Ta biết nếu như ngươi có thể đứng lên được, nhất định sẽ là một người nổi bật phi thường, nhưng cái ta nói cũng chẳng có liên quan gì với mấy thứ này, ta chỉ cần ngươi đáp ứng ta một chuyện!”

“Mời nói!”

Mộ Dung Cẩm không nói thẳng, ngược lại hỏi: “Tên đệ đệ quần áo lụa là kia của ngươi, bao nhiêu năm nay, ngươi có từng hận hần không?”

Trương Dục nghe thấy lập tức nắm chặt tay vịn, hận ý dao động trên gương mặt tuấn dật: “Đôi chân này của ta chính là do hần phế, nhưng ta vẫn luôn tìm không được chứng cứ, nên không làm gì được hần, cộng thêm ta đã trở nên tàn phế.....”

Sau đó y không nói nữa, nhưng Mộ Dung Cẩm cũng biết được những thứ vướng mắc trong hào môn, nhưng có những vướng mắc này, chuyện nàng nói càng dễ làm hơn: “Xem ra ngươi không ngại dả kích bọn họ một chút chứ! Thế thì ta chờ tin tức của ngươi vậy!”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Sủng: Tà Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 36: Chương 8 (1)

Một quán trà nhỏ trong đế đô nước Sở, bởi vì quán tương đối vắng vẻ, nên khách đến cũng cực kỳ ít, dĩ nhiên cũng không ai chú ý đến hai người đang ngồi ở trong góc khuất!

“Chắc chắn! Ngươi xem bên ngoài cũng nói thành như vậy rồi, lần đầu tiên ta gặp người tự hủy hoại danh dự như thế đó!”

Một giọng nói khác tức giận quát: “Ai cần ngươi lo!”

“Ta đâu muốn lo tới ngươi, chẳng qua là muốn nói cho ngươi một tin tức mà thôi, sứ thần nước Sở sớm đã đến Thiên Khải rồi, phụ hoàng của ngươi đọc thư xong thì để cho đại quân của Đông Phương Triệt dừng lại ở biên quan, không có tiến công, nói cách khác, chuyện này cũng có khả năng sẽ hòa giải, phải biết rằng, với trình độ tàn nhẫn của Sở Dã, giết Đông Húc Vương để bình ổn chiến sự giữa hai nước cũng không phải là không thể, cho nên mới nói tâm tư này của ngươi có thể sẽ uống phí rồi!”

“Đáng chết!” Đông Phương Hiểu nghiêng răng, trong mắt đầy tức giận, ả nghĩ rằng chiêu đập nôi chìm thuyền của mình nhất định sẽ khiến cho hai nước có một hồi đại chiến, đến lúc đó đại quân của Sở Dã công phá quân Mộ Dung rồi giết Mộ Dung Chính, sau đó lại giết Mộ Dung Cẩm, thật không ngờ lại không đánh được!

“Nói đi! Cần phải làm gì?” Đường Tố nâng mắt: “Ta đã đồng ý giúp ngươi, bây giờ..... Ta có thể làm bất cứ chuyện gì cho ngươi.....”

Đông Phương Hiểu đột nhiên ngừng đầu lên: “Quả thực cần ngươi đi làm một chuyện!”

“Xin rửa tai lắng nghe!”

“Hủy thi diệt tích!”

——Đường phân cách——

Mười ngày sau, một tin tức khiến cho người trong thiên hạ bị chấn động lần nữa được truyền ra, nha đầu trung thành của Đông Phương Hiểu liều chết chạy vào bãi tế công chúa, nhưng lúc nàng ta đi vào, chỉ thấy một vùng máu, còn có mùi thuốc gay mũi, trải qua kiểm định đó chính là ‘hóa cốt thủy’, nói cách khác, nước Sở vì muốn bàn giao với Thiên Khải, không ngờ lại hủy thi diệt tích!

“Hủy thi diệt tích, cái có này thực sự không tệ!” Sở Dã ngồi trên ghế chơi với một bình thuốc, nghe xong lộ ra một nụ cười lạnh: “Lần này nhìn rõ rồi chứ?”

Bạch Sơn tựa như một ngọn núi gập đầu, xem như là trả lời rồi!

“Nếu đã như vậy, thì theo bọn họ chơi đùa một chút đi! Triệu tập đại quân, hướng về Thiên Khải!” Trong con ngươi thâm trầm âm u lạnh lẽo như hàn

sương, mang theo sự cuồng vọng và bá đạo không thể kháng cự.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Sủng: Tà Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 2 - Chương 37

Mà ‘nhà đầu’ trung thành kia, lúc này đang ngồi trong nhà trọ, cười quyền rũ nhìn người đối diện: “Thế nào, đẹp chứ!”

Đông Phương Hiểu không nói gì, nhìn mặt nạ da người Đường Tổ để trên bàn còn chưa kịp cất vào, một tia sáng lướt qua: “Người có thể dịch dung chính mình thành bất kì người nào phải không?”

Đường Tổ kiêu ngạo ngẩng đầu: “Đương nhiên!”

“Nếu như là người khác thì sao?”

Đường Tổ nghe ra ý trong lời: “Lẽ nào..... Người muốn dịch dung?”

Đông Phương Hiểu nghe thế bật cười: “Chẳng phải người nói người đồng ý giúp ta bất cứ việc gì sao? Lần này, cho người cơ hội đó!”

Thiên Khải

Mộ Dung Chính sớm đã về quân doanh, lúc này đã là đêm tiểu niên rồi, thế nhưng cuối cùng hắn vẫn không thể ở nhà đón năm mới, về mặt Mộ Dung Cẩm có chút âm ỉ, nhìn những người cũng buồn bã ủ rũ như thế, có một loại cảm giác nặng nề đè nén dưới đáy lòng, mỗi năm không thể cùng nhau đón năm mới đã đau khổ lắm rồi, nhưng năm nay lại phải chiến tranh, hơn nữa còn đánh với nước Sở hùng mạnh như vậy, cũng không biết bao nhiêu người sẽ chết, bao nhiêu người có thể sống mà trở về?

Mộ Dung Cẩm gọi quản gia trong phủ đến, viết những thứ cần thiết lên giấy: “Mau đi chuẩn bị đi!”

Trong lúc mọi người đang trầm lắng, thì trông thấy Mộ Dung Cẩm cho người khiêng một cái bàn ra, đặt giấy với tương hồ trên đó, còn có một vài nhánh trúc, không lâu sau đó, một cái lồng đèn lạ kỳ ra đời dưới bàn tay của nàng. Mộ Dung Cẩm cho người lấy dây thừng và chậu than, bỏ than củi vào đó sau đó đốt lên, chiếc lồng đèn kỳ lạ kia đã chậm rãi bay lên, sau đó càng bay càng xa!

“Cái này gọi là thiên đăng, nó có thể bay rất cao, bay rất xa, mọi người viết tâm nguyện mà mình cầu mong lên trên đó, thiên đăng sẽ mang nó lên trời, ông trời sẽ nghe được ước nguyện của mọi người đó!”

“Có thật không?”

“Thần kỳ quá!”

“Tiểu cô cô, tiểu cô cô có thể dạy chúng ta không?”

Mộ Dung Cẩm cười khê: “Có thể!”

Phần lớn mọi người ở đây đều là phụ nữ khéo tay, Mộ Dung Cẩm chỉ dạy qua vài lần thì đã có người học được rồi, rất nhanh không cần tới nàng bọn họ đã có thể tự mình làm được; người biết chữ thì giúp bọn họ viết nguyện vọng, sau đó nhìn bọn họ thả từng cái từng cái lên bầu trời.

Đường Trúc nhìn đèn Khổng Minh bay đầy trời: “Tiểu thư, đốt thiên đăng rồi, tâm nguyện sẽ thành hiện thực sao?”

“Chỉ là cầu một điều an tâm mà thôi!”

Mộc Hương cầm lấy một cái thiên đăng trông thế thảm nhìn không nổi đi tới: “Tiểu thư, người không viết ước nguyện à?”

Khóe mắt Mộ Dung Cẩm giật giật: “Không phải ta vừa mới thả sao?”

“Nhưng mà tiểu thư đâu có viết gì trên đó mà?” Mộc Hương về mặt kỳ quái.

Mộ Dung Cẩm nâng mắt, nhìn thiên đăng của nàng, nhẹ nhàng mở miệng, giọng nói như có như không: “Tâm nguyện của ta, cái đó không biến nó thành hiện thực được đâu!” Cái nàng tin tưởng, chỉ có bản thân mình!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Sủng: Tà Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 2 - Chương 38: Chương 8 (2)

Ban đêm, Mộc Hương phát hiện một người lén lút lút lút ở ngoài cửa, trong lòng kinh hoảng: “Đường Trúc, có trộm!”

Đường Trúc nghe tiếng lập tức qua đó, nhanh chóng bay ra bắt người đó lại, người đó không ngừng giãy giụa: “Thả ta ra, mau thả ta ra!”

Đường Trúc hoảng hốt, thả hắt ra: “Không biết Cửu vương gia giả lâm, xin thứ tội!”

Đông Phương Nhuận thở phì phò tròn mắt nhìn nàng, rồi hung hăng lườm Mộc Hương: “Con mắt nào của ngươi thấy Bồn vương giống trộm hả?”

Mộc Hương cực kì không khách sáo lườm ngược lại: “Cửu vương gia một mình lén lút lút lút loanh quanh bên ngoài phủ của chúng ta, không phải trộm thì là gì?”

“Ngươi dám nói ta là trộm hả?”

“Là trộm, là trộm, chính là trộm đó!” Mộc Hương chẳng hề sợ vị vương gia này chút nào, bởi vì người này không có tí xú uy hiếp nào đối với nàng cả.

Mộ Dung Cẩm nghe thấy tiếng nói bước ra, nhìn thấy Đông Phương Nhuận thì hơi sùng sốt: “Sao Cửu vương gia lại đến đây?”

Đông Phương Nhuận nhìn thấy Mộ Dung Cẩm, không khỏi có chút tủi thân, đã bao lâu không gặp rồi, kể từ lần trước bị nàng bỏ lại ở Lạc Anh sơn trang, hai người vẫn chưa gặp nhau chưa nói chuyện, sau đó nàng trở về giành lại binh quyền, hắn cũng không kịp nói gì, tủi thân ngập tràn còn chưa có chỗ để kể lể nữa! Bây giờ tỷ tỷ chết rồi, mỗi ngày mẫu phi đều ép buộc hắn, hắn chỉ muốn tìm người để tâm sự thôi, nhưng giờ gặp rồi, giọng điệu của nàng thế này là sao chứ?! Cứ như hắn không nên đến đây vậy!

Nhìn Đông Phương Nhuận xoay người muốn rời đi ngay lập tức, Mộ Dung Cẩm hết biết nói gì, Đông Phương Nhuận quá ngây thơ, tâm tư gì đều viết hết lên trên mặt, nàng muốn không thấy cũng khó; tuy rằng nàng đối với ai cũng đề phòng, nhưng đối với loại người đơn thuần như thế này nàng vẫn không thể nhẫn tâm được!

“Nếu như Vương gia không chê, thì ở lại ăn một bữa cơm nhé?”

Đông Phương Nhuận dừng bước, tuy vẫn còn rất uất ức, nhưng vẫn kiêu ngạo lên! Mộ Dung Cẩm lần nữa hết biết nói gì, chỉ có thể chạy lên trước, kéo lấy tay của hắn: “Dù sao cũng đã đến rồi, vậy thì ở lại đi!”

Giọng điệu của Mộ Dung Cẩm cũng không quá dịu dàng, nhưng lại có một chút cung chiêu trong đó, khiến Đông Phương Nhuận cảm nhận được sự ầm áp, cúi đầu xuống mặc cho nàng dắt đi; trong lòng bàn tay là bàn tay nhỏ nhỏ của nàng, lạnh lạnh, thế nhưng hắn lại cảm thấy rất ấm áp, hơn nữa rất bóng tay, đây là lần đầu tiên hắn nắm tay một nữ tử!

Mộc Hương đi theo sau, vô cùng ghen tị nha, sao tiểu thư lại thích hắn thế chứ? Sao lại dịu dàng với hắn thế chứ? Hu hu, tiểu thư không thích nàng nữa rồi! Tiểu thư trọng nam khinh nữ!

Đợi đến lúc Đông Phương Nhuận hoàn hồn thì hắn đã đứng trước bàn lớn, Mộ Dung Cẩm nhanh chóng ghép những que trúc lại thành cái lồng đèn, sau đó dán giấy lên, Đông Phương Nhuận mới nhớ ra mình bị thứ này hấp dẫn đến đây, không ngờ là do nàng làm ra!

Mộ Dung Cẩm đưa cho hắn tờ giấy: “Tới đây! Viết nguyện vọng của mình lên, tỷ tỷ của ngươi sẽ thấy được đó!”

Đông Phương Nhuận xúc động trong lòng, tủi thân với kiêu ngạo đều hóa thành cảm động, ai cũng nghĩ rằng hắn không thích vị tỷ tỷ Đông Phương Hiểu này, cũng không ai nói cho hắn biết mình có thể làm gì cho tỷ ấy, nhưng mà nàng lại hiểu được, sợi dây trong lòng dao động rồi, cũng không ngừng lại được nữa, cầm lấy cây bút viết xuống hai chữ, học Mộ Dung Cẩm dán tờ giấy lên, sau đó thả nó bay lên!

“Hôm nay trong nhà có tiệc đoàn viên, ở lại ăn bữa cơm nhé!”

Đông Phương Nhuận khôn khéo gật đầu: “Ừm!”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Sủng: Tà Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 39

Mộc Hương gặm đùi gà trong tay, giận dữ tưởng tượng nó thành Đông Phương Nhuận, sau đó ngấu nghiến nhai nát! Đường Trúc nhìn hành động tức giận trẻ con của nàng ta, hết nói nổi lời một cái, thật không hiểu sao mình có thể ở chung với người như thế!

Đông Phương Nhuận lưu luyến không rời bị tiễn đi, trong đôi mắt kia không hề che giấu sự ỷ lại làm cho Mộ Dung Cẩm rất bất đắc dĩ, có thể nào lòng tốt của nàng lại tạo thành chuyện xấu không? Để xác định sự an toàn của hắn, Mộ Dung Cẩm cho Đường Trúc đích thân tiễn đi, mình thì trở vào nhà, để lại một mình Mộc Hương ở ngoài cửa khóc ròng, hu hu, quả nhiên là tiểu thư ghét bỏ nàng rồi!

Ngày hôm sau, tin tức Đông Phương Hiểu bị hủy thi diệt tích truyền ra ngoài, thoáng chốc chọc giận triều đình Thiên Khải, Đông Phương Khải ra lệnh cho Đông Phương Triệt xua quân tấn công, trận đại chiến này cuối cùng cũng bắt đầu, mà hôm đó, chính là đêm gi-ao thừa!

Hàn Tĩnh Ngọc rất không để ý hình tượng chạy đến ăn chực, nhưng cũng vì nàng ta đến, mà không khí bớt đi một phần ngột ngạt!

Mộ Dung Cẩm nhìn Hàn Tĩnh Ngọc đang ăn như hổ đói trước mặt mình, trong mắt ẩn chứa sự nghi ngờ: “Người thật sự là đại tiểu thư của phủ Hàn Quốc Công?”

Hàn Tĩnh Ngọc gấp một miếng đậu hủ: “Hàng thật giá thật!”

Đường Trúc cũng có chút nhìn không nổi nữa, vị băng sơn mỹ nhân trong truyền thuyết kia, sao có thể là người trước mắt này chứ?

“Ô! Ngon quá đi!” Hàn Tĩnh Ngọc ăn đến mặt mày thỏa mãn, có trời mới biết hôm nay nàng nhin đói cả ngày rồi, nhưng đây là những món ăn ngon nhất mà nàng từng được ăn, nhất là món đậu hủ kia, so với sơn hào hải vị còn ngon hơn: “Mấy món này là do ai nấu vậy?”

Mộ Dung Cẩm cho người dọn đi cơm thừa trên bàn đi, đáp: “Ta!”

“Khụ khụ!” Hàn Tĩnh Ngọc đánh mặt lại, khôi phục lại dáng vẻ băng sơn mỹ nhân, nhưng câu tiếp theo lại làm cho người ta thiếu chút nữa muốn giết nàng ta: “Vậy người có thường nấu ăn không?”

Mộc Hương phồng má kháng nghị: “Tiểu thư một năm mới xuống bếp một lần, hôm nay toàn bộ đều bị người ăn hết rồi!”

Hàn Tĩnh Ngọc nghe thế, chột dạ dời ánh mắt đi chỗ khác: “Xin lỗi! Chỉ tại ta đói quá thôi!”

Mộc Hương tròn mắt, dùng ánh mắt giết nàng ta!

Đêm nay ở đế đô, vẫn náo nhiệt như mọi năm, chiến sự ở biên quan đã bắt đầu, nhưng không hề ảnh hưởng đến bọn họ bao nhiêu, dù sao trong suy nghĩ của họ, chiến tranh là một thứ rất xa vời, thậm chí chẳng liên quan gì tới bọn họ!

Mộc Hương khó có dịp không ra ngoài chơi, yên lặng ở bên cạnh Mộ Dung Cẩm, Hàn Tĩnh Ngọc dựa vào cây cột bên cạnh Mộ Dung Cẩm, giọng nói trở lại lạnh lùng như trước: “Ta phải trở về rồi!”

“Bà ta kêu người trở về?” Mộ Dung Cẩm không gọi người kia là lão yêu bà nữa, bây giờ nàng không có tâm tư đó.

Hàn Tĩnh Ngọc gật đầu: “Cô cô nói Vô Phong Kiếm đã xuất hiện, thế nào cũng gây ra hỗn loạn, gi-ang hồ có thể sẽ vì Vô Phong Kiếm mà tập hợp lại, Kính Hoa Thủy Vực bọn ta đương nhiên phải đi, vậy nên ta nhất định phải trở về!”

Mộ Dung Cẩm nhìn bầu trời đêm tối tăm: “Lần sau gặp lại, có phải ta nên gọi người là – Ngọc La Y?”

“Hàn Tĩnh Ngọc vốn là tên của ta, Ngọc La Y là tên sư phụ ban cho, nếu có cơ hội, chúng ta ở chốn gi-ang hồ gặp lại!” Nhất định sẽ gặp lại, Hàn Tĩnh Ngọc thâm nhủ trong lòng.

Mộ Dung Cẩm nhìn nàng ta, sau đó cười nhạt: “Ngày gặp lại hãy nói!”

——Đường phân cách——

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Sủng: Tà Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 40: Chương 8 (3)

Ba tháng sau cuộc đại chiến, hai bên thương vong vô số, nhưng không ai có thể tiến lên trước một bước, đôi bên cứ thế giằng co!

Nửa tháng sau, cục diện bế tắc đó cuối cùng cũng bị phá vỡ, bởi vì Sở Dạ đích thân ra trận, mang theo đoàn Thiết Kỵ tinh nhuệ nhất của hắn, Thiết Kỵ có trang bị nhẹ, nhưng cái nào cũng là cực phẩm, hơn nữa đao thương không chém được; kỵ binh của Thiết Kỵ mỗi một người đều có võ công không tể, cộng thêm phối hợp với trận pháp, tuyệt đối là một đội quân kiên cố khó đẩy lùi! Đội quân này của nước Sở đã từng ép thắng về phía hoàng cung Thiên

Khải, thiếu chút nữa là diệt luôn Thiên Khải rồi!

Vậy nên lúc nghe được tin này, triều đình Thiên Khải gần như muốn sụp đổ, thậm chí có người chủ trương cầu hòa, dù sao nỗi sợ hãi từ trận chiến mười năm trước đã in thật sâu vào lòng bọn họ!

Đông Phương Khải bắt đầu có chút dao động, nhưng đột nhiên hắn nhớ đến tên của một người, tức thì như thấy được một tia sáng: “Người đâu, truyền Cẩm Hoa quận chúa!”

Thánh chỉ chưa tới, Đông Phương Nhuận nhận được tin tức lập tức chạy đến trước: “Không tốt rồi, không tốt rồi!”

Mộc Hương kéo hắn lại: “Chuyện gì không tốt rồi?”

“Bởi vì Thiết Kỳ nước Sở áp sát, nên Phụ hoàng chuẩn bị phái tiểu thư nhà ngươi xuất chinh đó!” Đông Phương Nhuận nóng nảy.

“Có uống lộn thuốc không vậy? Ngoài biên quan có Khánh Vương, có Tướng quân nhà ta, sao lại phái tiểu thư nhà ta đi chứ?” Mộc Hương rõ ràng không tin.

“Haiz! Lần trước lúc tiểu thư nhà ngươi đoạt vị trí Phó tướng, đã từng lật đổ trận đại chiến Thiết Kỳ nước Sở tấn công Thiên Khải năm xưa, nên hiện tại Phụ hoàng ta mới muốn để tiểu thư nhà ngươi ra chiến trường!”

Mộ Dung Cẩm từ trong nhà đi ra, Đông Phương Nhuận lập tức xông qua: “Phụ hoàng muốn ngươi xuất chinh, chút nữa thánh chỉ sẽ tới, làm sao đây?”

Mộ Dung Cẩm cười nhạt: “Chỉ có thể tuân theo thánh chỉ, lẽ nào ta còn có thể kháng chỉ sao?”

“Nhưng sao ngươi có thể xuất chinh được chứ? Ngoài chiến trường đao kiếm không có mắt, lỡ như...” Lời cuối cùng hắn nói không được, hắn gấp đến độ xoay vòng vòng: “Như thế này đi, ta đi cầu xin phụ hoàng, để người không phải ngươi xuất chinh nữa!”

Mộ Dung Cẩm nắm lại tay áo của hắn, vỗ vỗ tay hắn trấn an: “Đừng vội, không sao đâu!”

“Nhưng mà...”

“Ngươi ở đây chờ trước đã, ta đi tiến cung xem sao!” Nàng kéo Đông Phương Nhuận ngồi xuống không cho hắn kháng cự: “Mộc Hương, trông chừng hắn!”

“Yên tâm, giao cho em đi!” Mộc Hương vỗ ngực đảm bảo, nàng ta tuyệt đối sẽ không để cho Đông Phương Nhuận đi ra được một bước!

Nhìn Mộ Dung Cẩm đi xa, Đông Phương Nhuận sốt ruột: “Ài! Đó là tiểu thư của ngươi, ngươi không lo lắng sao? Lỡ như...”

Mộc Hương vỗ một cái lên đầu của hắn: “Lỡ như? Lỡ như cái rắm! Coi như ngươi có lỡ như, tiểu thư nhà ta cũng không có lỡ như đâu!”

“Sao ngươi có thể nói như vậy chứ?” Đông Phương Nhuận tức giận.

Mộc Hương liếc hắn một cái: “Vô công của tiểu thư nhà ta ấy à, lần trước có thể đánh bại Khánh Vương, ngươi cho rằng người rất yếu đuối sao? Mưu trí của tiểu thư nhà ta một kế có thể ổn định ba quân, ngươi cho rằng người sẽ bị thiệt thòi sao? Ngươi có tâm tình lo lắng cho tiểu thư nhà ta, không bằng suy nghĩ có chính mình đi, hoàng tử ngu ngốc cái gì cũng không biết, còn có tâm tư đi lo nghĩ cho người khác nữa chứ!” Mộc Hương nói tới tiểu thư nhà mình, chính là vô cùng kiêu ngạo đó nha!

Nói xong đột nhiên phát hiện sắc mặt của Đông Phương Nhuận là lạ, trong lòng cả kinh, không phải nàng nói ác quá chứ? “Này! Ngươi sao rồi!”

Đông Phương Nhuận không nói gì, chỉ im lặng, Mộc Hương cuống quýt: “Nè, nói gì đi chứ, đừng có hù dọa người ta!”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Sủng: Tà Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 2 - Chương 41

Đông Phương Nhuận vẫn trầm mặc như cũ, những lời Mộc Hương vừa nói, mới làm cho hắn nhận rõ một sự thật, đó chính là Mộ Dung Cẩm mạnh mẽ hơn hắn, mà hắn chẳng qua chỉ là một hoàng tử sống an nhàn sung sướng, những thứ khác, cái gì hắn cũng không sánh được, đã như thế, sao nàng có thể coi trọng hắn được chứ? Đột nhiên nhớ lại cử chỉ cùng với giọng điệu của nàng, mới phát hiện ra nàng vẫn luôn xem hắn như một đứa trẻ cần được bảo vệ..... Quả là một sự thật tàn nhẫn mà!

“Này! Ngươi đi đâu thế?” Nhìn Đông Phương Nhuận thần thờ đi ra, Mộc Hương khó xử, tiểu thư bảo nàng trông chừng hắn, nhưng mà bây giờ nàng lại chọc giận hắn, có nên đi ngăn cản không đây?

Chính vào lúc Mộc Hương vẫn còn đang do dự, thì Đông Phương Nhuận đã đi rồi, tinh thần của hắn vẫn luôn hoảng hốt, bị dả kích thật sâu rồi; đợi đến lúc hắn hoàn hồn, thì hắn đã đứng ở trước cửa hoàng cung rồi, hắn nhớ đáng về ở trên triều chỉ điểm mọi thứ của Thái Tử hoàng huynh, hắn nhớ đáng về mỗi một lần tranh đoạt với Thái tử của Nhị hoàng huynh, hắn nhớ đáng về cảm kích cao ngạo xưng bá của Khánh Vương, ngay cả Tiểu Thập Cửu gần đây cũng nhận được sự thưởng thức của Phụ hoàng, tính ra, chỉ có hắn, chỉ có hắn chơi bởi lâu lòng, cái gì cũng không biết, ý vào sự sủng ái của Phụ hoàng mà càn quấy, ngay cả lời của Mẫu phi cũng không nghe, hắn như thế này, tồn tại còn có tác dụng gì chứ?

Hai gối khuyu xuống quỳ trên đất, dọa cho bọn lính canh cửa phải chạy vội đi thông báo!

“Cửu vương gia, ngài mau đứng lên đi, ngài quỳ ở cửa cung thế này không phải chuyện tốt đâu!”

“Cửu vương gia, tiểu nhân cầu xin ngài mà, mau đứng lên đi, đừng quỳ ở đây nữa!”

Mộ Dung Cẩm tiếp nhận thánh chỉ xong đi ra thì nhìn thấy một đám người vây quanh lấy Đông Phương Nhuận đang thất hồn lạc phách, bị dọa đến mặt mày biến sắc: “Các người lui xuống đi!”

“A! Tham kiến Cẩm Hoa quận chúa, Quận chúa mau khuyên Vương gia đi ạ, không biết tại sao ngài ấy lại đột nhiên quỳ ở đây nữa!”

Mộ Dung Cẩm đi đến trước mặt Đông Phương Nhuận: “Nói đi! Sao thế?”

Đông Phương Nhuận ngẩng đầu, trong mắt lóe lên chút tổn thương: “Người xem ta như trẻ con phải không?”

“Phải!” Mộ Dung Cẩm gật đầu, trong mắt nàng hẳn thực sự là một đứa trẻ!

“Vậy có phải người cảm thấy ta rất vô dụng không? Ta không so được với tất cả các hoàng huynh, mà ngay cả hoàng đệ ta cũng sánh không kịp, người nói xem ta có phải rất khốn kiếp, rất kém cỏi không?”

“Người cần phải so với bọn họ sao?”

“Tại sao không? Bọn họ ai cũng lợi hại hơn ta, chỉ có hoàng tử là ta đây, vô dụng như thế!”

Mộ Dung Cẩm nắm lấy bàn tay muốn đánh người mình của Đông Phương Nhuận: “Người có biết tại sao ta không để ý đến những vị vương gia khác nhưng lại đối với người lại bao dung như thế không?”

Bị hỏi như thế, Đông Phương Nhuận mới phát hiện, nàng gần như không có để ý gì đến các hoàng tử khác, nhưng mà: “Người với Thái Tử hoàng huynh cũng rất tốt đó thôi!”

“Giữa Thái tử và ta, là gi-ao địch, cũng là bạn bè, nhưng ta thực sự thích người, bởi vì người có một tấm lòng mà người ở nơi này không có, người có linh hồn tinh khiết nhất; người không kém hơn ai, chỉ là người thiếu đi một phần giác ngộ về trách nhiệm, về suy nghĩ cho tốt đi! Ta lập tức phải đi xuất chinh rồi, trở về gặp lại vậy!”

Đông Phương Nhuận bắt lấy tay của Mộ Dung Cẩm, trên mặt lộ vẻ gấp gáp: “Người trở về sẽ tìm ta sao?”

Mộ Dung Cẩm đứng lên: “Nếu như người cảm thấy người có đủ tự tin, vậy đợi đến lúc ta về kinh, thì đi ra bên ngoài mười dặm tiếp đón ta đi!”

Trên mặt Đông Phương Nhuận lộ ra vẻ vui mừng: “Thật sao? Một lời đã định nhé!”

“Một lời đã định!”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Sủng: Tà Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 42: Chương 9 (1)

Một lần nữa ra chiến trường, chuyện lần trước cứ như vừa mới hôm qua vậy, điều duy nhất không giống chính là lần trước Sở Dạ cùng nàng kẻ vai chiến đấu, mà bây giờ nàng lại đối đầu với hắn.

Đông Phương Triệt từ trong doanh trường đi ra, sương gió trong cả tháng nay làm cho vẻ công tử ưu nhã của hắn vơi bớt đi, trên gương mặt anh tuấn nhiều thêm phần cương nghị và thâm trầm, hắn nhìn Mộ Dung Cẩm, trong mắt có sự phức tạp nói không nên lời: “Người thật sự có thể đánh bại Thiết Kỵ của Sở Dạ?”

Mộ Dung Cẩm xoay người: “Vương gia chắc hẳn biết rằng trên đời này không có chuyện gì là tuyệt đối cả, điều ta có thể làm chỉ là thử một lần, về phần khác, vẫn là xem ý trời thôi!”

Đông Phương Triệt đi tới, sánh vai với Mộ Dung Cẩm, bọn họ đứng trên một cái đồi nhỏ, phía trước là thảo nguyên mênh mông, thảo nguyên bên kia chính là doanh trại quân Sở, địa hình ở đây, đối với Thiên Khai rất bất lợi!

Đông Phương Triệt nhìn cô gái chỉ cao tới cằm của mình, phảng phất nhớ lại lần đầu gặp nàng, mọi người ai cũng đang tìm nàng, lại không biết từ lúc nào nàng đã không một tiếng động quỳ trước mặt phụ hoàng rồi, mà hình tượng nàng cho người ta thấy chính là dịu dàng, nhát gan, yếu đuối, nhưng lại không giống với loại nhát gan yếu đuối như Tô Lục Ngâm, hẳn vẫn mãi nghĩ không ra, hiện tại thì đã hiểu rồi, những thứ đó đều là do nàng giả vờ mà thôi!

Ở trên du thuyền, Đông Phương Thực có ý đồ quấy rối nàng, nàng lại cúi đầu nhẫn nhịn, dưới tình huống đó cũng không ra tay, thật sự khiến cho hắn không thể không bội phục; mà lúc tranh đoạt phó tướng, võ công của nàng thật kinh người, mưu kế cũng có một không hai, lúc đó hắn không biết nàng là ai, trong lòng bội phục sát đất; đến khi nàng gỡ áo choàng ra, hắn bị chấn động đến mức không dám tin vào mắt mình.

Nữ nhân làm quan, nàng là người đầu tiên kể từ ngàn xưa đến nay, nữ nhân lãnh binh, nàng càng là một kỳ tích, hắn nghĩ, ánh mắt của hắn đã không có cách nào rời khỏi người nàng được nữa, nghi ngờ, ngưỡng mộ, kinh ngạc, bội phục, dường như còn có một thứ gì đó nói không nên lời!

“Mộ Dung tướng quân chỉ ở bên ngoài mười dặm này thôi, ngươi có muốn đi xem không?”

Mộ Dung Cẩm lắc đầu: “Hiện tại ta đến đây để đánh trận, chứ không phải đến tìm người thân!”

Đầu Đông Phương Triệt nghiêng qua, với độ cao của hắn, chỉ cần cúi đầu đã có thể thấy được một bên gương mặt dịu dàng của Mộ Dung Cẩm, còn có hàng mi thật dài kia, nhìn qua nàng tựa như một tiểu muội muội dịu dàng, ai có thể ngờ tới nàng có thể tiêu diệt tánh mạng của hàng ngàn hàng vạn người chỉ trong nháy mắt? Ai có thể ngờ tới nàng có thể gánh lấy trọng trách bảo vệ một quốc gia như thế này?

Doanh trại quân Sở

Dương Phong nhìn người đang dựa vào giường mềm: “Chủ tử, Mộ Dung tiểu thư đã tới doanh trại rồi, nếu như không có gì bất ngờ, thì ngày mai sẽ phải giao chiến với quân ta! Thế chúng ta có đánh nữa hay không ạ?”

Sở Dạ mở mắt: “Đánh, sao lại không đánh chứ? Đây là chiến tranh, không phải trò chơi!”

Dương Phong khó xử thở dài một hơi: “Nhưng đối phương là Mộ Dung tiểu thư đó, chủ tử người thực sự nỡ ra tay?”

Một tia xảo quyệt lóe lên trong mắt Sở Dạ: “Ai nói nhất định phải đánh chủ tướng chứ? Chỉ cần chém giết hết tất cả binh lính, vậy không phải được rồi sao?”

Dương Hạo không biết từ nơi nào lướt tới: “Chủ tử nếu không ngày mai chúng ta bắt Mộ Dung tiểu thư lại, trực tiếp bắt về nước Sở làm Hoàng hậu đi!” Để người khỏi phải ngày đêm nhớ nhung người ta nữa!

Dương Phong bỗng chốc hiểu ra, không thể không nói Dương Hạo nhà người nói ra chân tướng rồi.....

Sở Dạ lờ mờ một cái, không có một chút chột dạ nào khi tâm tư bị nhìn thấu, dù gì hắn cũng nghĩ như thế; nếu dùng cách cưới hỏi bình thường, khẳng định là Mộ Dung Cẩm sẽ không chịu gả cho hắn, nếu đã như thế, thì hắn dùng phương pháp của hắn vậy, trước tiên trói nàng lại, rồi gạo sòng nấu thành com, tất cả trở thành kết cục đã định, vị Hoàng hậu Mộ Dung Cẩm này sẽ chạy không khỏi nữa rồi!

Dương Hạo và Dương Phong nhìn nhau, cùng lúc thở dài một hơi, chủ tử hết cứu được rồi.....

Đột nhiên Dương Hạo nhớ đến một chuyện: “Chủ tử, lúc trước Mộ Dung tiểu thư đoạt binh quyền, trận diễn tập trên bàn cát chính là trận chiến Thiết Kỳ quân Sở đánh bại Thiên Khai trước kia, sau đó năm vạn Thiết Kỳ quân Sở gần như bị nàng ấy tiêu diệt, dường như nàng ấy đối phó với Thiết Kỳ rất lợi hại!”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Sủng: Tà Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 - Chương 43

Sở Dạ cũng biết được, không ai biết sự kinh hãi khi hắn nghe được những lời kia của Mộ Dung Cẩm, ngay cả hắn cũng không thể không thừa nhận, nếu như Mộ Dung Cẩm lãnh đạo trong chiến dịch đó, e rằng nước Sở thật sự phải bại trận rồi; nhưng mà địa hình hôm nay, kế hoạch của nàng sẽ không dùng được nữa, Thiên Khai đã bại lui năm mươi dặm, đã không thể nào lui thêm được nữa!

Lại nói, quả thực hắn rất mong đợi trận giao chiến ngày mai, mong đợi rằng nàng sẽ cho mình kinh ngạc như thế nào; muốn xem thử Hoàng hậu mà hắn chọn trúng, có bao nhiêu trí tuệ, đủ để sánh vai cùng hắn không!

Rạng sáng hôm sau

Chiến trường vang lên tiếng trống báo hiệu, Thiết Kỵ quân Sở xếp thành từng hàng từng hàng phía trước tạo thành một mảng đen ngịt, màu sắc âm trầm đó đè lên trái tim của mỗi một người; Đông Phương Triệt sắc mặt nghiêm trọng nhìn Thiết Kỵ, đội ngũ ngay ngắn kia, trang bị tinh luyện kia, còn có sự sắc bén như kiếm sắc vừa tuốt khỏi vỏ kia, đó là những thứ quân đội Thiên Khải hoàn toàn không có.

Thiết Kỵ quân Sở đã từng càn quét một nửa đại lục, khiến cho tất cả các nước nghe danh đã sợ mất mật, chẳng có mấy ai dám va chạm chính diện với Thiết Kỵ cả.

Tiếng bước chân nhẹ nhàng truyền đến, Đông Phương Triệt xoay người, lại thấy Mộ Dung Cẩm không có mặc áo giáp, mà là một tà áo dài màu trắng, tóc dài phát phối, duyên dáng lộng lẫy, nhưng lại không phải trang phục nên mặc trên chiến trường, hân nhien không được nhú mảy: “Ngươi muốn làm gì?”

Mộ Dung Cẩm không trả lời hắn, mà nhảy lên lầu công thành, nhìn Thiết Kỵ ở phía trước, trong lòng cũng có chút kích động, đây chính là đội quân hùng mạnh nhất trên mảnh đại lục này, năng lực kệt ai là người sở hữu nó, nàng chỉ biết năng lực nhất định phải đánh bại nó!

Mộ Dung Cẩm nâng mắt, tuy xa cách ngàn dặm, nhưng Mộ Dung Cẩm vẫn là vừa liếc mắt lập tức có thể nhìn thấy Sở Dạ đứng trên đài chỉ huy kia, vẫn tùy ý mà bá đạo như thế, anh tuấn tựa như người cõi trời vậy!

Sở Dạ cũng nhìn thấy nàng, có chút bất ngờ với trang phục của nàng, lại càng thêm mong đợi vào trận chiến ngay sau đó!

Văn Tử Khiêm giục ngựa chạy tới, đưa cho Mộ Dung Cẩm một cây cờ đỏ và một cây cờ đen, trên gương mặt vẫn luôn lạnh lùng cũng có một chút kích động: “Cẩm Nhi, cho bọn họ xem, sức mạnh của quân Mộ Dung chúng ta đi!”

Đông Phương Triệt sửng sốt, lẽ nào quân Mộ Dung còn có quân bài chưa lật? Nghi hoặc nhìn Mộ Dung Cẩm, chỉ thấy nàng ngạo nghễ đứng đó, mỗi tay cầm lấy một cây cờ, ánh sáng tỏa ra trong đôi mắt kia, là tự tin, là kiêu ngạo, là cuồng vọng, những thứ đó trước giờ hắn chưa bao giờ thấy qua trên người nàng, mà chính trong giờ khắc này, đôi mắt của hắn lại không thể nào dời đi được!

Mộ Dung Cẩm nhìn về phía trước, trong giọng nói xen lẫn nội lực: “Ra đi nào! Hồn quân* của quân Mộ Dung ta, tương lai của nhà Mộ Dung ta!”

*Hồn quân: linh hồn của đội quân

“Rầm rập!” Tiếng bước chân đều đặn vững chắc từ phía đông truyền đến, năm vạn binh lính gần như chỉ trong chớp mắt đã xuất hiện dưới thành lâu, tốc độ đó nhanh đến nỗi làm cho người ta lú lẫm, Đông Phương Triệt kinh ngạc đến độ thiếu chút nữa cắn phải đầu lưỡi, hân nhien thế nào cũng không ngờ Mộ Dung Cẩm lại không dùng quân đội ở đây!

Tất cả mọi người đều kinh ngạc nhìn qua đây, mỗi một người đều kinh hãi, những binh lính đó, toàn bộ đều là thiếu niên, lớn nhất cũng chỉ khoảng hơn 20, nhỏ nhất cũng chỉ là đứa bé khoảng 16 tuổi! Mà vũ khí của bọn họ cũng không thống nhất, có kiếm, có đao, có cung tên, có móc sắt, có xích sắt, có cây gậy dài đến một trượng, thậm chí còn có cả dây thừng!

Đội quân thế này, nhìn thế nào cũng thấy buồn cười, nhưng mà..... Giờ khắc này mỗi một người ở đây không ai dám xem thường bọn họ, bởi vì trên người họ có ý chí chiến đấu dày đặc, còn có đôi mắt gần như muốn bốc lửa kia!

Tay cầm cờ của Mộ Dung Cẩm siết chặt: “Các ngươi sợ chết không?”

Toàn quân trả lời, vô cùng khí thế, nhưng đáp án lại là một chữ: “Sợ!”

Dương Phong với Dương Hạo thiếu chút nữa đứng không vững, lần đầu tiên nghe thấy có người nói ‘sợ’ trên chiến trường, hơn nữa còn là một đội quân, nhưng một khắc sau bọn họ lại rung động, bởi vì Mộ Dung Cẩm nói: “Sợ thì tốt! Sợ thì phải còn sống mà trở về cho ta!”

“Đạ, Tiểu cô cô!” Mọi người hét lớn, ý chí chiến đấu trên mặt chỉ tăng mà không giảm, đây là trận chiến đầu tiên của bọn họ, hơn nữa còn là đích thân Tiểu cô cô chỉ huy, bọn họ sao có thể để cho Tiểu cô cô thất vọng chứ?

Mộ Dung Cẩm nâng mắt, cò màu chỉ về Thiết Kỵ ở phía trước: “Đằng kia, là quân đội được ca ngợi là quân đội hùng mạnh nhất thiên hạ này, đánh bại bọn họ, thì vinh dự cùng với sự hùng mạnh nhất đó sẽ thuộc về các ngươi, đi nào!”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Sủng: Tà Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 44

Dứt lời, toàn bộ binh sĩ tràn ra như ong vỡ tổ, đội hình kia bỗng chốc bị rối loạn, tất cả mọi người đều nhin cười không được, đây thật sự là quân đội à? Rối loạn như thế, không có kỷ luật gì cả, thậm chí một đội hình ra trò cũng không có, đây thật sự là quân đội mạnh nhất của quân Mộ Dung à? Lại còn tuyển bổ muốn đánh bại Thiết Kỵ dũng mãnh nhất, không cảm thấy buồn cười hay sao chứ?

Sở Dạ nhìn quân đội hỗn loạn đó, cũng không có xem thường như những người khác, ngược lại ánh mắt ngày càng thêm trầm trọng, nhìn quân đội kia trông như rối loạn vô kỷ luật, còn có những người không chạy về phía trước mà xuyên qua hai bên trái phải kia.

Đông Phương Triệt cũng nhìn ra đầu mối, nhưng trong lòng vẫn thấp thòm, muốn đi hỏi gì đó, nhưng lại bị kéo lại, quay đầu nhìn: “Văn quân sư?”

Văn Từ Khiêm nhìn phía trước: “Yên tĩnh nhìn xem đi! Đây là một nghi thức long trọng, trận chiến này, cũng sẽ vĩnh viễn được đưa vào lịch sử, ngay cả nữ tử xinh đẹp nhất kia nữa!”

Trong một lúc Đông Phương Triệt không hiểu được, nhưng mà giọng điệu kiên định của y lại nói cho hắn biết, trận chiến này không chỉ đơn giản như vẻ ngoài đâu!

“Giết!”

“Tấn công!”

Thiết Kỵ quân Sở không cần chỉ huy, trực tiếp xông lên, sát khí dày đặc ùn ùn kéo đến; hai bên chỉ còn cách nhau không đến trăm thước, mà quân Mộ Dung lại làm ra một chuyện khiến cho mọi người mở rộng tầm mắt, chỉ thấy những binh sĩ cầm kiếm chạy ở phía trước đột nhiên dừng lại, sau đó đứng ngay ngắn trên mặt đất, mà những binh sĩ cầm lấy xích sắt ở phía sau, không biết từ lúc nào đã nối toàn bộ xích sắt lại với nhau, trở thành từng sợi dây xích dài, mà mấy sợi dây thừng kia cũng được nối với nhau thành một sợi, từ đông sang tây kéo thành một sợi dây thẳng tắp.

Dây thừng được kéo lên trước tiên, tỉ mỉ nhìn mới phát hiện mặt trên dây thừng còn có những cây kim sắt nhỏ, vậy nên khi ngựa đụng vào dây thừng, kim sắt lập tức ghim vào thân ngựa, trong thoáng chốc ngựa bị kích thích nhảy lên, thiếu chút nữa thì hất người trên lưng ngựa xuống đất, kỵ binh tận lực ổn định ngựa, nhưng đây là lúc những binh sĩ cầm dây xích xông lên, trên đầu gậy gỗ không biết được gắn đầu thương vào từ lúc nào, cự li của trường thương rất xa, cách dây thừng xa xa đâm vào thân ngựa, ngựa bị đau lập tức nổi điên, đột xung kích đầu tiên trở nên rối loạn.

Người cầm lấy dây thừng đặt dây xuống, binh sĩ tay cầm xích sắt vọt lên, hai người một nhóm, quăng xích sắt lên, xích sắt rất nặng, mỗi một lần ném đều dùng sức rất nhiều, kỵ binh muốn chém giết quân địch thì sẽ nhận lấy sự tấn công của xích sắt, nhưng nếu muốn ngăn chặn xích sắt thì sẽ phải bỏ qua quân địch, đội kỵ binh xưa nay vẫn luôn bình tĩnh ngênh chiến cuối cùng cũng bị đánh loạn đội hình.

Lúc này, một trận mưa tên được bắn ra đầy trời, cung thủ chưa đến năm ngàn người, nhưng lại bắn ra mũi tên của mấy vạn người, mọi người thể mới phát hiện, những binh sĩ đó tất cả đều bắn một lúc ba mũi tên, thậm chí có người bắn cả năm mũi tên, mà những mũi tên đó so với cung thủ bắn một mũi tên còn có lực hơn, bắn càng xa hơn! Thoáng chốc khiến cho mọi người kinh ngạc!

Một khắc sau, cung thủ bắn tên lần nữa, nhưng lần này lại là từng mũi tên một, trên mỗi cây tên đều cột dây vào, những mũi tên gi-ao nhau xen kẽ trên không, rất nhanh hình thành một cái lưới lớn phủ lên trên hàng ngàn Thiết Kỵ!

Mà những binh lính cầm kiếm, đao còn có móc sắt sớm đã xông vào kỵ binh, bọn họ không công kích chính diện, mà dùng kỹ thuật tinh tế xoay người nhảy lên thân ngựa, đao kiếm không biết từ khi nào đã được cắt đi, lấy ra dao găm hoặc lưỡi câu, dùng tốc độ nhanh nhất trực tiếp cắt đứt cổ họng của kẻ thù, tốc độ đó nhanh đến mức dường như đã luyện tập hàng ngàn hàng vạn lần, nhanh đến mức tựa như một nhóm sát thủ lấy mạng người!

Còn đội Thiết Kỵ kiên cố không thể đẩy lùi kia, cứ thế bị xâm chiếm từng chút từng chút, võ công cao cường nhưng lại không có đất dụng võ, chỉ có thể khổ sở giãy giụa!

Trận chiến kết thúc, hai vạn Thiết Kỵ quân Sở toàn quân bị diệt, mà quân đội quân Mộ Dung lại trở về, chỉnh trang thu binh!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Sủng: Tà Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 45: Chương 9 (2)

Trận chiến này, khiến tất cả mọi người kinh ngạc, Dương Phong và Dương Hạo sớm đã kinh hãi đến mức một chữ cũng không nói ra được, cái loại cảm giác rung động lòng người đó, thực sự là hình ảnh làm cho người ta không dám tin tưởng, chỉ có người thực sự chứng kiến mới có thể hiểu được, đội Thiết Kỵ kiên cố không thể đẩy lùi kia, thế mà lại thua rồi!

Mà Sở Dạ đứng ở phía trước, trong mắt hiện lên vẻ phức tạp, tuy sắc mặt vẫn lạnh lùng, nhưng chỉ có hắn biết trong lòng mình kích động biết mấy; từ xa trông thấy Mộ Dung Cẩm nhìn qua, hắn biết đây là thư khiêu chiến, trận chiến chân chính mới thực sự bắt đầu!

“Giống trống, thu binh!”

“Thắng rồi! Thắng rồi!” Nhóm binh sĩ thiếu niên bùng nổ ra tiếng hoan hô kinh trời, mà người trên lầu công thành lúc này vẫn không dám tin: “Thắng rồi sao?”

Năm vạn binh lính tập trung dưới thành lâu, nhìn người đang mặc tà áo trắng bay phát phối, trên gương mặt dính máu tươi nhưng nét thật thà vẫn như trước không thay đổi: “Tiểu cô cô, chúng ta trở về rồi!”

“Tiểu cô cô! Chúng ta trở về rồi!” Tiếng nói rung trời vang vọng cả thảo nguyên, khiến cho quân Sở chuẩn bị rút lui cũng nhin không được quay đầu lại!

Mộ Dung Cẩm cười dịu dàng, ném cờ màu trong tay lên trời: “Mở cổng thành, nghênh đón anh hùng của chúng ta!”

“Ồ! Mở cửa thành!”

“Nhanh, mở cửa thành!” Khoảnh khắc này bọn họ mới biết trận thắng lợi này không phải là mơ, bọn họ thật sự chiến thắng Thiết Kỵ rồi!

Từ xa Đông Phương Triệt nhìn cô gái được năm vạn thiếu niên vây quanh ở giữa, trong lòng có cảm giác nói không nên lời, năm vạn binh sĩ kia, gần như sùng bái và kính ngưỡng như thần vậy, cái đó không giống với sự tôn kính mà người khác dành cho người trong hoàng tộc, mà là một loại tin tưởng phát ra từ nội tâm, có thể giao cả tánh mạng của chính mình, một loại tôn kính có thể vì nàng mà chết, không oán than không hối hận!

Văn Từ Khiêm rất hiểu tâm trạng của Đông Phương Triệt, mang theo nụ cười nhìn về phía bóng trắng đó: “Con bé mới chính là hồn quân thực sự của quân đội nhà Mộ Dung!”

Đông Phương Triệt hoàn hồn, thở dài đáp: “Đúng vậy! Thực sự khiến cho Bôn vương không dám tin, hơn nữa nhà Mộ Dung lại còn có thể bồi dưỡng ra lá bài chủ chốt như thế!”

Văn Từ Khiêm nhìn hẩn một cái, hỏi: “Khánh Vương có biết những binh sĩ kia là ai không?”

Đông Phương Triệt lắc đầu.

“Đó chính là những đứa trẻ mồ côi của những binh lính từng đi theo Mộ Dung tướng quân để lại, trong người bọn chúng mang dòng máu của người chiến sĩ, phụ thân của bọn chúng chết rồi, bọn chúng trở thành trẻ mồ côi, trở thành ăn xin, thậm chí trở thành đầy tớ hèn mọn, là tiểu thư tìm từng người từng người trở về, cho bọn chúng một mái nhà, cho bọn chúng hy vọng sống, cho bọn chúng một thân bản lĩnh, còn có dũng khí dám đứng cầm tiền về phía trước!”

“Người có từng thấy cảnh tượng một thiếu nữ ăn mặc sạch sẽ dắt tay từng người từng người ăn xin so với con bé còn lớn hơn trở về nhà? Lúc đó tiểu thư mới chỉ có mười tuổi thôi, con bé nắm lấy bàn tay của những người ăn xin mà tất cả các quý tộc cho là dơ bẩn nhất, tiểu thư kiên định nói với bọn họ rằng, các người không thấp hèn hơn bất cứ người nào cả!”

“Đội quân thiếu niên ở đây, toàn bộ đều là tiểu thư dẫn dắt, trong bọn họ có người thậm chí còn chưa thấy qua tiểu thư, nhưng tin ngưỡng mà bọn họ dành cho tiểu thư là tuyệt đối!”

Văn Từ Khiêm rất bội phục Mộ Dung Cẩm, thậm chí kính phục và sùng bái như những thiếu niên trong doanh trại thiếu niên vậy, còn có sự yêu quý phát ra từ tâm hồn!

Đông Phương Triệt rung động sâu sắc, mỗi một lần Mộ Dung Cẩm cho hẩn chấn động đều khiến cho hẩn bất ngờ không kịp phòng bị; nhìn thiếu nữ cười thật xinh đẹp giữa các thiếu niên, hẩn nghĩ cả đời này sẽ không thể có nữ nhân nào có thể lọt vào mắt của hẩn được nữa!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Sủng: Tà Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 46

Đêm xuống là tiệc chúc mừng mà Mộ Dung Cẩm chuẩn bị cho những người trong doanh trại thiếu niên, những thiếu niên đó lúc này đã thay đổi sự quyết đoán tàn nhẫn trước đó, bọn họ khôi phục lại sự sáng sủa cởi mở vốn nên có ở độ tuổi này, không ngừng đi lên kính rước Mộ Dung Cẩm, nhìn thấy Mộ Dung Cẩm cười, lập tức thật thà cười lộ lên, hoàn toàn là một đứa trẻ, ở đâu còn có cảm giác như chiến sĩ kia nữa!

Đường Trúc cũng bị bọn họ vây quanh, phải biết rằng Đường Trúc là sư phụ dạy võ công cho bọn họ nha, bọn họ đã từng được Đường Trúc dẫn dắt, từng đao từng kiếm học tập kiếm thuật, vậy nên cũng rất thích Đường Trúc!

Yến tiệc cũng không kéo dài bao lâu, sau hai canh giờ mọi người cũng rất tự giác đi về chỗ của mình nghỉ ngơi, Đông Phương Triệt ngạc nhiên phát hiện ở đây lại không có bất cứ người nào uống say, ngược lại một người so với một người lại càng thêm tỉnh táo, phải biết rằng bọn họ thể mà đã uống hết phân nửa kho rượu.

Lúc nửa đêm, toàn bộ quân doanh lập tức yên tĩnh lại, phẳng phất như sự huyền ảo ban nãy chẳng qua là ảo giác của bọn họ thôi; Đông Phương Triệt đi tới bên ngoài doanh trướng của Mộ Dung Cẩm, phát hiện đèn trong đó còn sáng, đang lúc do dự có nên đi vào hay không, lại nghe thấy giọng của Mộ Dung Cẩm truyền ra: “Đến rồi thì vào đi! Ta có chuyện tìm người!”

Đông Phương Triệt do dự một lúc rồi vén rèm cửa đi vào, thế mới phát hiện Mộ Dung Cẩm đang ngồi trước bàn cát, ánh mắt nhìn chăm chăm bàn cát trầm tư! Thấy vậy Đông Phương Triệt có chút nghi hoặc: “Sao thế?”

Mộ Dung Cẩm ngẩng đầu: “Đang suy nghĩ trận sau nên đánh như thế nào!”

Đông Phương Triệt ngồi đối diện nàng, ở giữa cách một cái bàn cát, làm cho hắn nhớ lại lần trước bọn họ luận chiến trên bàn cát, lần đầu tiên hắn bị người khác đánh bại, nhưng lại thua tâm phục khẩu phục: “Thiết Kỵ quân Sở đã bị ngươi phá rồi, bây giờ đã không còn đáng sợ nữa, trận sau hẳn là nhẹ nhõm hơn nhiều chứ!”

Mộ Dung Cẩm nâng mắt: “Trên chiến trường không có chuyện nhẹ nhõm hơn, mỗi một trận đều có hy sinh, thân là lãnh đạo, cái cần làm không chỉ có chỉ huy, mà còn phải làm cho kế hoạch đạt đến cực hạn, hạ mức thương vong xuống thấp nhất!”

“Về phần Thiết Kỵ, e rằng ngày mai lại phải khổ chiến nữa rồi!”

“Ngươi nói thế là có ý gì?”

Mộ Dung Cẩm để thanh gỗ trong tay xuống: “Cả đám ngốc nghếch đó tưởng ta không biết, những binh khí kia đều do ta thiết kế cho bọn họ, lực xung kích của Thiết Kỵ quân Sở lẽ nào chỉ có một chút ít? Trận này tuy bọn họ thắng, nhưng tất cả đều bị thương, ngày mai bọn họ không thể ra chiến trường được nữa!”

“Sao lại như thế?” Đông Phương Triệt kinh ngạc, trận chiến hôm nay có thể nói là thần thoại, nhưng bây giờ nàng lại nói với hắn đội quân đó không thể dùng được nữa: “Thiết Kỵ quân Sở là năm mươi vạn, hiện tại chỉ mới hao tổn hai vạn, ngày mai nếu như bọn họ tấn công lần nữa, e rằng sẽ lại lâm vào khốn cảnh mấy ngày trước thôi!”

Mộ Dung Cẩm không muốn nói nhiều với hắn: “Sáng sớm ngày mai ta sẽ nói với ngươi kế hoạch tác chiến, bây giờ trở về nghỉ ngơi thật tốt đi!”

Có chút thất bại đi ra từ trong doanh trường của Mộ Dung Cẩm, lần đầu tiên Đông Phương Triệt phát hiện rằng mình lại không thể làm gì cả, đi ngang qua doanh trại thiếu niên mới vừa dựng lên, Đông Phương Triệt mới phát hiện trong đêm tối có khá nhiều binh lính thủ thành đi vào trong doanh trường của trại thiếu niên, đến gần rồi hắn mới thấy rõ, thì ra những binh lính thủ thành kia đang thoa thuốc cho các thiếu niên, lúc này hắn mới nhìn thấy, thì ra những thiếu niên cười đến rức rờ thật thà kia, trên tay mỗi người đều có một mảnh máu đỏ, xem ra hẳn là do siết chặt mà ra rồi.

Các thiếu niên đang chìm vào giấc ngủ, các binh lính nhẹ nhàng thoa thuốc cho bọn họ, sau đó đắp mền thật kỹ cho bọn họ, dường như họ không phải đang đối đãi với bệnh nhân, mà càng giống như đang đối đãi với con của mình vậy, nhìn thấy cảnh tượng này Đông Phương Triệt gần như bị rung động, lẽ nào đây chính là nguyên nhân quân Mộ Dung được gọi là đoàn quân bất bại sao?

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Sủng: Tà Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 2 - Chương 47

Trong doanh trại quân nước Sở, Sở Dã cũng không thể ngủ được, hôm nay hắn tận mắt chứng kiến sức ảnh hưởng của nàng, còn có sức lãnh đạo của nàng, trong lòng càng không cách nào bình tĩnh được, mà dục vọng muốn cưới nàng về càng thêm mãnh liệt, chỉ là, dường như độ khó rất cao nha? Vừa đến lập tức diệt hai vạn Thiết Kỵ của hắn, điều này không phải người bình thường có thể làm được.

Dương Hạo vô cùng tò mò lướt tới bên cạnh Bạch Sơn: “Này! Không phải ngươi rất hiểu biết về trận pháp sao? Hôm nay Mộ Dung tiểu thư dùng trận pháp gì vậy? Lại lợi hại đến thế, chỉ bằng một đám thiếu niên đã diệt luôn Thiết Kỵ của chúng ta?”

Lần đầu tiên Bạch Sơn mở miệng: “Đó chẳng qua chỉ là trận hoán đổi đơn giản mà thôi, người ở phía trước đánh yểm trợ, người ở phía sau bày cạm bẫy, sau khi đánh cho trận hình của Thiết Kỵ rối loạn, cung thủ phía sau dùng cung tên yểm trợ, đưa những binh sĩ tay chân nhanh nhẹn lên phía trước công kích cự ly gần, từng bước của Thiết Kỵ bị nhiễu loạn, vừa đúng lúc cho đối phương cơ hội lợi dụng sơ hở, thế nên toàn quân mới bị tiêu diệt!”

Dương Hạo kinh ngạc trừng lớn hai mắt, một là vì Thiết Kỵ lại bị diệt như thế, hai là vì lần đầu tiên hắn nghe Bạch Sơn nói nhiều như vậy, lúc trước không phải Bạch Sơn không đề ý hắn, cũng chỉ là nói từng chữ từng chữ một thôi, bây giờ lại nói một câu dài như thế, sao có thể không khiến hắn kinh ngạc được chứ!

Dương Phong trầm ngâm nói: “Những thiếu niên kia đều có chút võ công cơ bản, nhưng cũng chia ra nhiều loại, ví dụ như những thiếu niên dùng xích sắt và dây thừng thì thân thể khá cường tráng, hơi sức mạnh mẽ; mà những thiếu niên dùng gậy rất rõ ràng là luyện trường thương; mà những thiếu niên dùng móc sắt và đao kiếm khinh công rất tốt, thân hình nhẹ nhàng, thế mới tiện cho bọn họ xuyên vào trong Thiết Kỵ; mà cung thủ phía sau thì gánh trọng trách khá nặng, nếu đoán không lầm, thì hiện tại tay của những cung thủ khẳng định là bị thương rồi!”

“Võ công của bọn họ không tính là cao, nhưng bọn họ phối hợp ăn ý, nên năng lực của bọn họ được phát huy gấp mấy lần; ngoài ra bọn họ còn có một ý chí phải tất thắng kia nữa!”

Mặc kệ là nguyên nhân gì đi nữa, bọn họ đều biết, trận này Sở quốc thua rồi; rung động như thế, bội phục như thế! Nhớ tới Mộ Dung Cẩm tà áo trắng bay bay, bọn hắn không hẹn mà có cùng cách nghĩ: Trên đời này e rằng chỉ có nữ tử kia mới xứng đôi với chủ tử bọn họ thôi!

Mà binh sĩ truyền tin lại càng thêm không ngừng thúc ngựa báo tin về đế đô, có thể tưởng tượng ra lúc những người đó nhận được tin tức này có bao nhiêu rung động! Mà doanh trại thiếu niên của quân Mộ Dung từ hôm nay trở đi, chính là sự tồn tại của một thần thoại khác!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Sủng: Tà Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 48: Chương 9 (3)

Hôm sau

Tiếng trống trận lần nữa vang lên, lần này quân Sở tổng cộng có năm vạn người, ba vạn bộ binh, một vạn kỵ binh, một vạn cung thủ!

Mộ Dung Cẩm thay một bộ giáp nhẹ, nhìn trận doanh của đối phương, sau đó nhìn Đông Phương Triệt: “Vương gia, trận chiến hôm nay trông cậy vào người rồi!”

Về mặt Đông Phương Triệt nhìn không ra cảm xúc gì, nhưng lại có một loại u sầu nhàn nhạt; Mộ Dung Cẩm vỗ vỗ vai hắn, nhìn về phía trước: “Người có biết trên chiến trường quan trọng nhất là gì không?”

“Sống và chết? Còn có thắng và thua?”

“Đều không phải!”

Đông Phương Triệt quay đầu nhìn phía Mộ Dung Cẩm, mà Mộ Dung Cẩm vẫn nhìn về phía trước, trong mắt lóe lên ánh sáng: “Là tin tưởng! Tướng quân tin tưởng tướng sĩ, vậy nên lúc ra lệnh không hề do dự, bởi vì tin tưởng bọn họ có thể hoàn thành; tướng sĩ tin tưởng tướng quân, vậy nên họ quyết chí tiến lên! Giống như quân Mộ Dung tin tưởng ta, vậy nên bọn họ không hề nghi ngờ quyết định của ta!”

“Hôm nay, người là chủ tướng của bọn họ, vậy thì thử tin tưởng bọn họ xem, đó mới là điều một tướng quân nên làm!”

Đông Phương Triệt nhìn Mộ Dung Cẩm, chỉ nhìn như thế, không xác định và thấp thỏm trong lòng cứ thế biến mất như kì tích, tin tưởng, lần đầu tiên hắn biết thì ra đánh trận cần phải tin tưởng, vậy thì hiện tại hắn sẽ thử tin tưởng nàng vậy!

Mộ Dung Cẩm nhìn quân doanh của đối phương: “Hôm nay người ra trận là lá bài chủ chốt của Sở Dạ, đệ tử của thiên sư Bạch Vô Họa, sở trường là binh khí và trận pháp, đừng bao giờ nghĩ phải khắc chế hắn, người chỉ cần dùng thứ người am hiểu nhất là được rồi!”

Đông Phương Triệt gật đầu, cúi đầu nhìn Mộ Dung Cẩm: “Người sẽ đợi ta trở về sao?”

Mộ Dung Cẩm hơi sững sốt, tùy tiện gật đầu: “Nhất định, tiệc mừng công tối nay sẽ vì người mà chuẩn bị!”

Nghe thế, Đông Phương Triệt mỉm cười, tựa như một luồng gió mát trong rừng trúc, làm cho người ta không tự chủ được say mê!

“Mở cửa thành!”

Đông Phương Triệt khoác lên bộ giáp bạc, tay cầm một cây trường thương màu bạc, cưỡi con ngựa mà hắn yêu thích nhất dẫn đầu đi trước.

Mười vạn đại quân xông ra như kiến, rất nhanh lấp đầy bên dưới thành lâu, liếc qua đó chỉ thấy toàn là đầu người đen ngòm; ba hàng cung thủ trên thành lâu đã chuẩn bị tốt, chỉ chờ tín hiệu bắn tên!

Đông Phương Triệt chạy đến chỗ trung tâm nhất, ghim ngựa dừng lại, nhìn những người ở sau lưng, chột vung trường thương lên: “Tấn công!”

“Xông lên!”

Hai quân gi-ao nhau, máu tẩm sa trường, cát vàng mù mịt, trong bầu trời đầy cát, không phân rõ được địch ta, dùng cả tính mạng để đấu tranh!

Mộ Dung Cẩm đứng trên thành lâu, nàng không muốn thấy cảnh tượng này, nhưng lí trí nói với nàng, nàng không thể rời khỏi, tuyệt đối không thể!

Đường Trúc đưa cho nàng một cây đàn: “Tiểu thư, trợ uy cho bọn họ đi!”

Mộ Dung Cẩm nhận lấy đàn, liếc mắt nhìn chiến trường chém giết bên dưới, giơ tay nâng đàn lên, tiếng đàn ‘tung tung tung’ phát ra từ đầu ngón tay, Mộ Dung Cẩm bay lên tòa tháp cao nhất, đặt ngang cây đàn trên đùi, nhanh chóng bắt đầu gảy đàn, khúc không thành khúc, điệu không thành điệu, nhưng phảng phất lại tựa như một dòng suối mát chảy vào trong đầu của các binh sĩ, khiến cho bọn họ thoáng chốc từ đang chém giết đỏ mắt mà tỉnh táo lại,

hai ba người bắt đầu tụ lại một chỗ cùng nhau chiến đấu.

Trường thương trong tay Đông Phương Triệt rung lên, mạnh mẽ đâm ra, ngay cả mỗi một kiếm của Bạch Sơn đều cho hắn áp lực, nhưng mà hắn biến hiện tại hắn không thể nào ngã xuống!

Đường Trúc phi thân lên, trực tiếp từ trên thành lầu cao ba trượng bay xuống, trong tay phóng ra vô số phi tiêu, đập lên vai của quân Mộ Dung trực tiếp bay vào chiến trận, rút trường kiếm ra đâm về phía Bạch Sơn. Đông Phương Triệt được thờ đốc một hơi, cũng không kịp hỏi nàng ta, lập tức giờ thương đâm tới! Đường Trúc cũng tiếp tục công kích, càng thêm mạnh mẽ!

Đội quân hôm qua của Mộ Dung Cẩm làm cho đội kỵ binh kinh hãi, nhưng hôm nay nàng lại không dùng những binh sĩ đó nữa, mà chỉ dùng chiến thuật bình thường, máu tanh trên chiến trường không thể nghi ngờ là thứ kích thích con người nhất, Dương Phong còn đỡ, Dương Hạo thì sớm đã không đứng yên được, muốn tiến lên phía trước, nhưng lại bị một ánh mắt lạnh nhạt của Sở Dạ đóng đinh tại chỗ, chỉ có thể nhìn chiến trường khóc không ra nước mắt!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Sủng: Tà Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 49

Đông Phương Triệt bị Bạch Sơn đánh cho ngã ngựa, lại thấy Đường Trúc đâm kiếm về phía hắn, theo bản năng muốn ngăn cản, chợt nhớ lại lời của Mộ Dung Cẩm, phải tin tưởng, vậy nên hắn nhắm mắt không nhúc nhích, mà kiếm của Đường Trúc từ bên lỗ tai hắn xẹt qua, trực tiếp đỡ được đòn công kích của Bạch Sơn.

Đường Trúc cúi người đỡ hắn dậy: “Rút lui!”

Mộ Dung Cẩm dừng tay: “Thu binh!”

Trận chiến này hai bên bất phân thắng bại, nhưng quân Mộ Dung hao tổn gần hai vạn người, mà Đông Phương Triệt cũng bị trọng thương, cũng coi như là bị tổn thất lớn!

Mộ Dung Cẩm đối với kết quả này cũng không bất ngờ mấy, đây chính là chiến trường, không có chiến thắng dễ dàng, mỗi một trận chiến đều phải có thương vong!

Mộ Dung Cẩm đi quan sát trại lính, nhìn những người bị thương càng ngày càng nhiều, bước chân càng thêm trầm trọng. Cuối cùng nàng xoay người đi về khu rừng ở phía đông cổng thành, xuyên qua ngọn núi nhỏ kia, không tới nửa khắc đồng hồ thì đã tới quân doanh của quân Sở.

“Đứng lại! Kẻ nào?”

Mộ Dung Cẩm ngăn ra, sao nàng lại đi đến nơi này rồi? Nhưng đã đến đây rồi, không có lý do gì phải trở về cả: “Thiên Khải Mộ Dung Cẩm, ta muốn gặp Sở Hoàng!”

“Là Mộ Dung Cẩm, trời ơi, thật sự là người đó, mau đi thông báo cho Hoàng thượng!”

Mộ Dung Cẩm đứng chờ, đối với những binh khí đang vurun về phía mình cũng không hề để ý, cuối cùng, một luồng gió mạnh lướt tới, rồi dừng lại bên cạnh nàng, thân hình cao lớn của Sở Dạ gần như bao phủ lên Mộ Dung Cẩm, trên khuôn mặt anh tuấn ánh lên vẻ vui mừng, giờ tay đặt lên mặt của Mộ Dung Cẩm: “Cẩm Nhi đến tìm Cô Vương sao?”

Mộ Dung Cẩm nhìn hắn, dung nhan anh tuấn đó khiến tim nàng rung động càng làm cho nàng có chút không dám nhìn thẳng, xoay mặt qua chỗ khác: “Có thể nói chuyện chút không?”

Sở Dạ gật đầu, một tay vẫy lui binh sĩ, nắm lấy tay của Mộ Dung Cẩm đi ra bên ngoài, mà binh sĩ giữ cửa sợ đến rơi cả cằm, đây đây đây..... đây là Hoàng thượng của bọn họ sao? Hoàng thượng lạnh lùng vô tình, đối với nữ nhân sắc mặt chưa từng thay đổi đó sao?

Trên đôi cỏ, hai người ngồi trên đất, Sở Dạ bá đạo ôm Mộ Dung Cẩm vào lòng, hít vào mùi hương trên người nàng, có một loại nhớ nhung muốn phát điên tràn ra đầy đặc, trong quảng thời gian không gặp được nàng, hắn gần như phát điên rồi, xưa nay hắn chưa bao giờ nghĩ đến sẽ có một ngày hắn cũng vì một người mà nhớ nhung điên cuồng!

Cảm thấy hắn ôm càng ngày càng chặt, Mộ Dung Cẩm có chút khó chịu, ngẩng đầu nhìn hắn, vừa muốn mở miệng, bỗng chốc bị đôi môi nóng bỏng của hắn bắt lại; nỗi nhớ nhung điên cuồng kia trong khoảnh khắc này bùng nổ rồi, hai tay ôm thật chặt, tựa như muốn nàng hòa vào trong máu xương của mình vậy.

Mộ Dung Cẩm thấy hơi khó chịu, nhưng cảm nhận được nỗi nhớ của hắn, lại cảm thấy không đành lòng, trong khoang miệng đều là hương vị của hắn, trên người là nhiệt độ ấm áp của hắn, thể nàng mới biết được, thì ra nàng cũng nhớ hắn, không tự chủ nâng hai tay lên, vây lấy thân hình cao lớn của hắn,

khẽ hé mở cánh môi, từng chút từng chút đáp trả hẳn!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Sủng: Tà Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 50

Nhận được sự đáp trả, Sở Dạ mừng như điên, thiếu chút nữa kích động đến mức đánh mất lý trí, cuối cùng, hân vội vàng rời khỏi đôi môi của Mộ Dung Cẩm, ôm nàng thật chặt trong lòng, giọng nói trầm khàn ẩn chứa tình dục mà gọi cảm: “Đủ rồi đủ rồi! Còn tiếp tục nữa, Cô Vương sợ rằng thật sự sẽ nhịn không được mà ở đây muốn nàng mất thôi!”

Mộ Dung Cẩm dựa vào lồng hân, nàng rất muốn nói rằng nàng không ngại, nhưng mà..... Thôi vậy, đợi đến ngày đẹp nhất sẽ cho hẳn!

“Sao ngươi lại muốn xuất binh? Hai nước gi-ao chiến đối với ngươi đâu có lợi!” Bình tĩnh lại, Mộ Dung Cẩm dựa vào ngực Sở Dạ.

Sở Dạ chơi đùa với từng lọn tóc của Mộ Dung Cẩm, cảm giác mềm mại như tơ lụa kia làm cho hẳn yêu thích không muốn buông tay: “Nếu như Cô Vương nói Đông Phương Hiểu chưa chết, ngươi tin không?”

Mộ Dung Cẩm sững sốt, sau đó gật đầu: “Tin!”

Sở Dạ luồn tay của mình vào tóc của nàng: “Cô Vương chỉ là muốn tương kế tựu kế thôi, xem thử Đông Phương Hiểu rốt cuộc muốn chơi trò gì; huống chi, Cô Vương còn đang buồn phiền vì không có cơ để khai chiến nữa đây!”

Mộ Dung Cẩm hết ý kiến: “Nhưng mà cái cơ này chẳng vinh quang chút nào!”

“Chỉ cần Đông Phương Hiểu chưa chết, trận chiến này thế nào Cô Vương cũng không bị thiệt thòi, sẽ có một ngày Cô Vương khiến cho ả phải xuất hiện trước mặt tất cả mọi người, đến lúc đó bắt Đông Phương Khải đền tội cho Cô Vương!”

Mộ Dung Cẩm cười khẽ không nói, rất khó tưởng tượng ra bọn họ là kẻ địch trên chiến trường, hôm nay còn đánh đến nỗi không thể dàn xếp được, nhưng bây giờ hai người lại có thể ôm nhau như thế!

Sở Dạ thân mật vuốt ve cánh mũi của Mộ Dung Cẩm: “Có biết vì sao Cô Vương phải đích thân ra trận không?”

Mộ Dung Cẩm nghiêng đầu, xin lắng tai nghe!

Sở Dạ cúi xuống, in một nụ hôn lên mặt nàng, cúi đầu lướt tới bên tai nàng, hơi thở nóng bỏng phả vào tai nàng: “Bởi vì Cô Vương biết ở đó sẽ có thể thấy được nàng!”

Trong lòng Mộ Dung Cẩm rung động, xoay người nhìn đôi mắt sáng như hắc diệu thạch của hẳn, trong đó có hình bóng nho nhỏ của nàng, còn có tình ý sâu đậm của hẳn, như một vòng nước xoáy sâu không thấy đáy, hút nàng vào đó, không thể nào ra ngoài được nữa; Mộ Dung Cẩm tựa như bị đầu độc, lần đầu tiên thuận theo tìm mình, gờ tay vòng lên cổ hẳn, dâng tặng đôi môi của mình, khẽ hé mở rồi hôn hẳn, thương thức từng chút một; nàng biết người này độc như thuốc phiện, một khi đã tiếp nhận hẳn thì nàng sẽ không thể nào rời bỏ được; rõ ràng nàng đã cảnh báo bản thân, nhưng nàng vẫn thua, thua mất trái tim duy nhất của mình!

Sở Dạ động tình ôm lấy Mộ Dung Cẩm, đây vẫn là lần đầu tiên nàng chủ động, có nghĩa là nàng đã tiếp nhận hẳn rồi chẳng? Cẩm Nhi, nàng có biết rằng Cô Vương đã đợi giờ khắc này biết bao lâu rồi không?

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Sủng: Tà Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 51: Chương 10 – Người trong triều tới

Dưới sự ngầm cho phép của Mộ Dung Cẩm và Sở Dạ, hai quân bắt đầu ngưng chiến, người bị thương thì nghỉ ngơi dưỡng sức, vật liệu cũng có thể bổ sung lại, chẳng qua cũng không có ý định lại khai chiến; mấy ngày này Mộ Dung Cẩm vẫn luôn đi sớm về trễ, ngoài Đường Trúc ra thì không ai biết nàng đi đâu cả!

Mà tin tức của trận chiến đó đã truyền ra ngoài, bốn bề khiếp sợ, các quốc gia khác cũng nhịn không được phái mật thám đi, muốn tìm hiểu về đội quân đặc biệt này! Mà Đông Phương Khải lại càng thêm vui vẻ, sau khi ban thưởng rất nhiều thứ cho quân Mộ Dung, còn phái Tôn Cường tướng quân đi

trước xem xét thăm hỏi.

Sau lần quyết liệt trước đó giữa Tôn gia và Thái tử, Tôn gia đã trở thành thần tử trung thành của Hoàng thượng, hôm nay Đông Phương Khải phái người tới, chẳng qua là muốn cài tai mắt vào trong quân ngũ mà thôi, nghĩ đến đội quân thiếu niên đáng kinh ngạc kia ngay lập tức Đông Phương Khải động tâm rồi; thử hỏi, một đội quân hùng mạnh đoàn kết như thế, có vị hoàng đế nào không muốn nắm nó thật chặt trong tay?

Lúc nghe được tin tức thì Mộ Dung Cẩm đang dựa vào ngực Sở Dạ nhìn những đám mây trôi trên bầu trời, nơi này cách xa chiến trường đầm máu kia, chỉ có mùi hương thanh thanh của cỏ, cùng với làn gió nhẹ thanh mát, nhìn về phía chân trời mênh mông, Mộ Dung Cẩm đột nhiên hỏi: “Chàng có từng nghĩ tới thống nhất thiên hạ không?”

Sở Dạ đang chơi đùa với sợi tóc mềm mại của nàng, nghe vậy, trong đôi mắt xanh đen thâm thúy có một luồng sáng thoáng qua: “Chỉ cần là một vị hoàng đế có dã tâm, không ai không muốn thống nhất thiên hạ, tuy nhiên.”

“Tuy nhiên thế nào?”

“Tuy nhiên nếu như Cẩm Nhi đồng ý gả cho cô vương, thì cô vương sẽ không đi, cô vương tình nguyện mỗi ngày ở bên nàng, trang điểm vẽ mày cho nàng!” Tuy giọng điệu nửa đùa nửa thật, nhưng Sở Dạ lại nói ra cực kì nghiêm túc.

Mộ Dung Cẩm cười mắng: “Vậy ta đây chẳng phải chính là hồng nhan họa thủy, yêu nữ hại nước sao?!”

“Sai!” Sở Dạ vuốt nhẹ lên mũi của nàng, cúi đầu hôn một cái: “Nàng không phải là yêu nữ, nàng là yêu tinh giày vò người ta, mà Cô Vương chính là bạo quân ngu ngốc, ha ha!”

Mộ Dung Cẩm không nói gì, nhưng sắc mặt hơi nóng lên, xoay người nhìn về hướng khác không để ý tới hắn! Đột nhiên thân thể của nàng bị người ôm lấy, nàng cẩn thận ngồi vững, tiếp đó trên đùi lại có thêm một cái đầu; cái đầu đó còn không an phận ở trong lòng nàng cọ cọ, thỏa mãn nói: “Quả nhiên như thế này thật thoải mái!”

Mộ Dung Cẩm im lặng, do dự một lúc rồi đặt tay lên tóc hắn, học dáng vẻ của hắn dùng ngón tay nhẹ nhàng vuốt ra, thoáng chốc đã thấy Sở Dạ thoải mái nheo mắt lại, bộ dáng đó khiến Mộ Dung Cẩm nhìn không được mỉm cười.

“Tiểu thư!” Đường Trúc xuất hiện cách đó không xa, đối với động tác của hai người vờ như không thấy: “Tôn Cường tướng quân ngày mai sẽ đến quân doanh, có cần chuẩn bị tiếp đón không ạ?”

Mộ Dung Cẩm vẫn tỉ mỉ vuốt tóc cho Sở Dạ: “Có Vương gia Đông Phương Triệt ở đây, thì để hắn đi nghênh đón tướng quân đi, không cần phải để ý!”

“Dạ!”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Sủng: Tà Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 2 - Chương 52

Đường Trúc lui ra, Sở Dạ giờ tay nắm lấy tay của Mộ Dung Cẩm: “Hắn ta đến là vì đội quân thiếu niên của nàng?”

“Hắn là vậy!”

Sở Dạ xoay người ngửa mặt lên: “Thật ra Cô Vương cũng rất tò mò về đội quân thiếu niên của nàng, không ngại nói một chút chứ?”

Mộ Dung Cẩm cười khê: “Đó là cơ mật của quân ta, nói cho chàng rồi, vậy ta chẳng phải trở thành kẻ tư thông với địch bán nước sao?”

Nghe vậy, Sở Dạ tà tứ cười một tiếng, đột nhiên mạnh mẽ đè Mộ Dung Cẩm xuống, đôi môi áp lên trên môi nàng, trong mắt nhuốm lên một màn khi mờ昧: “Nàng đã sớm tư thông với địch bán nước rồi, cả người của nàng cũng đều là của ta!”

Mộ Dung Cẩm nằm đó, mặc cho hắn dựa vào người, hiện tại nàng đã quen với sự đụng chạm của hắn, càng ngày càng không muốn đẩy hắn ra: “Đội quân thiếu niên là lá bài chủ chốt của ta, thông thường mà nói thì ta không muốn họ bại lộ, nhưng gặp phải Thiết Kỵ của chàng, ta biết chắc chắn phải dùng đến rồi, bởi vì trận chiến đầu tiên ta nhất định phải thắng!”

Sở Dạ không muốn hỏi nhiều, ngược lại cúi đầu xuống gặm cổ của nàng, dùng sức vừa đủ không mạnh không nhẹ làm cho Mộ Dung Cẩm khó chịu: “Ừm, nhột lắm!”

Nghe thế, Sở Dạ không những không ngừng, ngược lại càng thêm càn rỡ, cứ thế gặm cắn dọc theo cổ, đầu vai, xương quai xanh một đường hướng xuống, mắt thấy sắp đến chỗ nào đó lại bị Mộ Dung Cẩm ngăn lại: “Không được!”

Sở Dạ ngẩng lên, đôi mắt bị tình dục che lấp, còn có một hơi thở vô tội cùng với uất ức, nhìn Mộ Dung Cẩm không nói gì, nhưng mà: “Được rồi! Ta đi về trước đây!”

Sở Dạ giữ lấy nàng trong vòng tay, vô cùng bá đạo: “Ta không cho!”

Ngay sau đó cúi người thấp xuống, giọng nói đầy mê hoặc: “Cẩm Nhi, đêm nay ở lại có được không! Cô vương thật sự chịu không nổi rồi!”

Mộ Dung Cẩm rung động trong lòng, thiếu chút nữa thì bị hấn mê hoặc mất rồi, dùng khinh không từ bên người hấn trượt ra, đứng xa xa: “Đột nhiên ta nhớ ra còn chút việc, muốn cáo từ!”

“Haiz.....” Sở Dạ bất đắc dĩ nhìn theo bóng lưng của nàng, cúi đầu nhìn xuống ‘huynh đệ’ của mình, lại bất đắc dĩ nằm trên đất, chờ đợi cơn nóng này từ từ rút đi.

Mộ Dung Cẩm thực sự không muốn thừa nhận rằng mình đang chạy trốn, nhưng mà Sở Dạ quả thực là quá yêu nghiệt rồi, lần nào cũng bị hấn mê hoặc đến tim đập rộn lên, nàng cũng nghi ngờ trái tim này rốt cuộc có phải là của mình hay không đây.

Làn gió mát thổi lên mặt khiến cho nàng bình tĩnh lại, rung động ở trước ngực cũng dần dần bình lặng trở lại, Mộ Dung Cẩm đứng trên cành cây, nhìn về phía quân doanh xa xa, không biết vì sao, trong lòng dâng lên dự cảm xấu, lẽ nào bởi vì Tôn Cường đến đây?

Sắc mặt Mộ Dung Cẩm mất đi độ ấm, từ trên cây nhảy xuống, chậm rãi đi về phía trại lính.

Đông Phương Triệt đi ra từ doanh trường của mình, có đoạn thời gian này để nghỉ ngơi nên vết thương của hấn đã tốt lên nhiều, chỉ còn thiếu gì-ai đoạn cuối cùng chờ khép lại thôi; mà mấy ngày này hấn cũng chân chính cảm nhận được sự tin tưởng mà Mộ Dung Cẩm nói là gì rồi; nếu như nói trước trận đại chiến này người trong quân đội đối với hấn là kính sợ, vậy thì sau trận đại chiến họ đối với hấn chính là kính nể, còn có thêm một phần thân thiết; có một số binh sĩ lớn tuổi chủ động giúp hấn xử lý mọi chuyện, ngay cả phần thức ăn cũng cực kỳ tỉ mỉ mà nấu cháo thuốc, mà những phó tướng tùy tiện vụng về kia sau trận chiến này dường như đã thừa nhận hấn, lúc hội họp gặp hấn cũng thân thiết nói đùa một chút, mỗi lần có người đi ngang qua hấn, cũng sẽ mỉm cười kêu một tiếng ‘Vương gia’; đây chính là thu hoạch của hấn!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Sủng: Tà Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 - Chương 53

Thấy Mộ Dung Cẩm từ xa đi tới, hấn đứng tại chỗ, đợi nàng đến trước mặt mình: “Tốt hơn chút nào chưa?”

Đông Phương Triệt giờ giờ hai tay: “Cũng sắp khỏi hấn rồi!”

Mộ Dung Cẩm đưa cho hấn một bình sứ nhỏ nhỏ: “Đây là thuốc trị nội thương, mỗi ngày một viên!”

Đông Phương Triệt cảm lấy, thật lòng cười một tiếng: “Đa tạ!”

Mộ Dung Cẩm nhìn sắc mặt của hấn, chợt hiểu ra, cười khế: “Xem ra người hiểu lời ta nói rồi!”

Đông Phương Triệt gật đầu, nhìn binh sĩ đi tới đi lui: “Qua mấy ngày này bản vương đã hiểu rồi, người lãnh đạo thực sự không phải chỉ dựa vào địa vị và mưu kế thì có thể chỉ huy, mà còn phải được binh sĩ kính nể hấn, tin tưởng hấn, như vậy tướng lĩnh cùng với binh sĩ mới thực sự là quân đoàn bất bại!”

Hôm sau

Vừa sáng sớm Tôn Cường đã đến nơi, hấn đeo đại đao ngồi trên lưng ngựa, sắc mặt không đổi giờ thánh chỉ lên: “Khánh Vương, Cẩm Hoa quận chúa tiếp chỉ!”

Đây là thánh chỉ khen ngợi, nhưng phần lớn là cho Khánh Vương, Mộ Dung Cẩm cũng chẳng thêm đề ý, nàng xưa nay đều không cần người khác ban thưởng!

Tôn Cường chấp tay với Đông Phương Triệt: “Tham kiến Vương gia!”

Đông Phương Triệt giờ tay đáp lễ: “Tôn tướng quân không cần khách sáo, mời!”

Tôn Cường gật đầu, lại nhìn về phía Mộ Dung Cẩm: “Quận chúa, Hoàng thượng lệnh cho thần nhất định phải đi xem doanh trại thiếu niên, xin Quận chúa dẫn đường!”

Ánh mắt Mộ Dung Cẩm lạnh lẽo, nhưng khóe môi lại mỉm cười: “Tướng quân dọc đường mệt mỏi, hay là cứ nghỉ ngơi trước đã?”

Tôn Cường nhìn Mộ Dung Cẩm, không hề khách sáo mà cự tuyệt: “Ở đây là quân doanh, ta cũng không phải đến đây làm khách, lệnh vua như núi, bốn tướng không dám chậm trễ, kính xin quận chúa dẫn đường!”

Vừa đến đã ra oai phủ đầu, Mộ Dung Cẩm cười lạnh trong lòng, mỉm cười gượng: “Nếu đã như vậy, xin mời tướng quân!”

“Làm phiền Quận chúa rồi!” Tuy là nói những lời khách sáo, nhưng nét mặt kia cũng chẳng khách sáo được bao nhiêu, dường như Mộ Dung Cẩm dẫn đường cho ông ta là chuyện hiển nhiên vậy.

Mộ Dung Cẩm xoay người lên ngựa, giục ngựa đi về phía sau của doanh trại, bởi vì phải sắp xếp cho người bị thương, nên Mộ Dung Cẩm để cho quân đội thiếu niên chuyển ra sau núi, ở đó tương đối yên tĩnh, hơn nữa cũng rất bí ẩn, vừa vặn có thể làm sân huấn luyện.

Lúc hai người đi đến doanh trại thiếu niên, Mộ Dung Cẩm vẫn mỉm cười như cũ, mà sắc mặt của Tôn Cường thì đen lại rồi, ở khoảng đất trống trước mặt ông ta, ngoại trừ một số ít binh sĩ tập trung lại thành một đội quân đội hình vuông vức đang huấn luyện, còn lại đều phân tán rời rạc, hoàn toàn nhìn không ra có kỷ luật gì cả, hơn nữa có một số thậm chí còn dùng khinh công chơi trò đuối bắt ở trên cây, mấy đứa nhóc choai choai, những thiếu niên non nớt đó, nhìn thế nào cũng không giống một đội quân có thể đánh bại Thiết Kỵ của quân Sở.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Sủng: Tà Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 2 - Chương 54: Chương 10 (2)

“Quận chúa, người đây là có ý gì? Bốn tướng muốn đến xem đội quân thần kỳ đánh bại Thiết Kỵ kia kia!”

Mộ Dung Cẩm nhìn về phía trước: “Tôn tướng quân nghĩ rằng đội quân thần kỳ đó nên có dáng vẻ như thế nào?”

“Ngươi.....” Tôn Cường tức giận: “Mặc kệ là dáng vẻ như thế nào, cho dù thế nào thì cũng không phải như bây giờ, thế này thì thành ra dạng gì đây?”

“Khiến Tôn tướng quân thất vọng rồi, chính là bọn họ!”

Tôn Cường tức giận: “Mộ Dung phó tướng, Hoàng thượng giao cho ngươi một đội binh thần kỳ, ngươi lại không chặt huấn luyện, còn để cho bọn họ lười nhác thế này, sao ngươi có thể xứng đáng với hoàng thượng!”

Mộ Dung Cẩm nhìn không được cười lạnh, dùng Phó tướng để xưng hô với nàng, đây là đang nhắc nhở thân phận của nàng sao? Lại còn nói là Hoàng thượng giao cho nàng? Sợ rằng trước trận chiến này Đông Phương Khải hoàn toàn không hề biết đến nhà Mộ Dung có một đội quân như vậy đâu! Nhưng nàng cũng không thể nói đó là quân đội của nhà Mộ Dung, nói không chừng đến lúc đó thật sự bị gài cho tội danh tự mình chiêu binh ý đồ mưu phản!

“Là do mặt tướng không đúng, nhưng mà đội quân này vẫn luôn huấn luyện như thế, nếu như Tôn tướng quân có cao kiến, mặt tướng nhất định xin rửa tai lắng nghe!”

Tôn Cường nhìn nàng, hừ lạnh một tiếng, giục ngựa trực tiếp chạy vào sân huấn luyện: “Bốn tướng chính là Tôn Cường tướng quân - đặc sứ do Hoàng thượng phái tới, hiện tại, toàn bộ tập hợp cho ta!”

Những người vốn đang huấn luyện nghe thấy giọng nói của ông ta thì sững sờ, nhưng cũng không có động tác gì, chỉ là có người nhìn thấy sự tồn tại của Mộ Dung Cẩm, thoáng chốc bỏ lại những thứ trên tay rồi nhích lại gần.

Tôn Cường nhìn đội quân lười nhác đó, cực kỳ tức giận: “Các ngươi thế này giống cái gì? Như thế coi như là quân đội sao? Lười nhác rời rạc, không có kỷ luật gì cả!”

Mọi người không nói gì, bọn họ cũng biết triều đình phái quan viên tới, không ngờ vừa đến đã lập tức quát nạt bọn họ.

“Tất cả đều đứng ngay ngắn cho ta!”

Các thiếu niên, không hề cử động, chỉ nhìn về phía Mộ Dung Cẩm, ánh mắt có chút tha thiết.

Tôn Cường thấy bọn họ không để ông ta vào trong mắt, tức đến độ thiếu chút nữa thì bốc khói, quay đầu nhìn về phía Mộ Dung Cẩm, sắc mặt âm trầm: “Mộ Dung phó tướng, đây thực sự là đội binh thần kỳ kia sao? Không phải ngươi đã giấu đội quân ấy đi, dùng cái này để qua mặt Hoàng thượng chứ? Ngươi có mưu đồ gì đây?”

“Ông nói cái gì? Dựa vào cái gì mà nói tiểu cô cô của bọn ta!”

“Đúng vậy, tiểu cô cô của bọn ta là người mà ông có thể chất vấn à?”

Đội quân thiếu niên vốn đang yên tĩnh đột nhiên không yên tĩnh nữa, bọn họ chịu tội chẳng sao cả, nhưng tuyệt đối không để tiểu cô cô chịu tội.

Mộ Dung Cẩm ngẩng đầu, mọi người bỗng chốc yên lặng, vẫn mỉm cười nhìn về phía Tôn Cường như trước: “Mặt tướng đã nói với tướng quân, đây chính là đội quân đó, nhưng Tôn tướng quân lại không tin, nếu như Tôn tướng quân muốn vu oan cho mặt tướng, thì mặt tướng không còn gì để nói!”

“Ngươi..... Ngươi không sợ bốn tướng báo cáo với hoàng thượng, vạch tội khi quân của ngươi sao?” Tôn Cường tức tối nhìn Mộ Dung Cẩm, đôi mắt kia đều sắp phun lửa tới nơi rồi.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Sủng: Tà Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 2 - Chương 55

Mộ Dung Cẩm nâng mắt, vẫn mỉm cười như cũ: “Nếu tướng quân nhất định muốn xem bản lĩnh của bọn họ, vậy mặt tướng để cho tướng quân xem vậy!”

Giơ tay vung lên: “Mỗi trại phân ra 100 người, mang theo binh khí, lập tức tập hợp!”

Nghe thế, tất cả thiếu niên đột nhiên tinh táo hẳn lên: “Dạ, tiểu cô cô!”

Nhìn thấy bọn họ nghe lời chân chính kỷ luật như thế, Tôn Cường thật sự tức giận, đường đường là một tướng quân, vậy mà mệnh lệnh của hắn còn không bằng một con nhóc? “Hừ, trong quân doanh sao lại xuất hiện danh xưng ‘tiểu cô cô’ như thế? Ở đây cần phó tướng, chứ không phải một bà vú nuôi!”

Tay cầm dây cương của Mộ Dung Cẩm nắm chặt lại, thật không dễ dàng mới nhìn xuống không ra tay giết hắn, quả thật nàng nhìn rất giỏi, nhưng không có nghĩa là người khác có thể làm ngơ hắn quát nạt nàng hết lần này đến lần khác, huống chi kẻ trước mặt này còn nói ra những lời sỉ nhục như vậy!

“Báo cáo tướng quân, tổng cộng có bảy trại đặc biệt, 700 binh sĩ, bảy doanh trưởng, tập hợp đã xong!”

Thoáng chốc Tôn Cường nghĩ rằng bọn họ rốt cuộc cũng biết được sự lợi hại của ông ta, vung tay lên: “Lui xuống chuẩn bị, bắt đầu diễn tập!”

Mộ Dung Cẩm nâng mắt ra hiệu một cái, đội ngũ 700 người xếp thành một hàng xuất hiện ở chỗ cách 100 mét phía trước.

Bảy trại, chia ra gồm có đao khiên, kiếm khiên, trường thương, cung tên, trường giáo, xích sắt, móc câu!

Đao và kiếm tổng cộng có 200 người, bọn họ cầm lấy cái khiên, rất nhanh hợp thành một biến hóa trận, gần như là hoàn thành trong nháy mắt; mà trường thương với trường giáo hỗ trợ xen kẽ, binh khí dài ngoằng kia ở trong tay bọn họ chỉ giống như một cây gậy nho nhỏ; xích sắt và móc câu thì phối hợp sử dụng, móc câu có thể xuyên qua tường thành cực dày, dưới tình huống không có thang leo, xích sắt và móc câu hợp lại, có thể tạo thành cái thang bằng xích sắt!

Cuối cùng là cung tên, Mộ Dung Cẩm nhìn một trăm người cầm cung tên, không phải tất cả bọn họ đều đứng, mà là một người so với một người thấp hơn một chút, cuối cùng nhìn lại thì giống như một sợi dây nghiêng về một phía; nhìn rõ nơi mà mũi tên bọn họ hướng tới, Mộ Dung Cẩm cười lên, nhưng lại không hề ngăn cản!

“Bắn!”

“Vút vút vút”, hai mũi tên phát ra cùng một lúc, tổng cộng 200 mũi tên bay nhanh về phía Mộ Dung Cẩm và Tôn Cường, đội quân đi theo phía sau đột nhiên bước chân rối loạn, nhanh chóng lui lại, mà Tôn Cường càng thêm tức giận không chịu được: “Khốn kiếp, sao lại bắn về phía này hả?”

Dứt lời, mũi tên đã đến, chân mày Mộ Dung Cẩm cũng chưa hề nhúc nhích, tất cả các mũi tên đều rơi xuống bên cạnh nàng, mũi tên cắm trên đất tạo thành hình dáng của một bông hoa, mà Mộ Dung Cẩm vừa đứng được bao quanh trong đó; các thiếu niên ngay tức thì hô to: “Oa! Tiểu cô cô!”

“Khốn kiếp! Khốn kiếp!” Tôn Cường cực kỳ tức giận hét lên: “Người đâu, lôi bọn chúng ra chém!”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Sủng: Tà Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 56

Quân doanh đột nhiên yên tĩnh, tất cả đều nhìn Mộ Dung Cẩm, những thiếu niên lúc này bắn tên cũng chột dạ, vừa rồi bọn họ chẳng qua là trong lòng nổi lên ý đùa giỡn, muốn ra oai phủ đầu với Tôn Cường, hơn nữa còn muốn để cho tiểu cô cô nhìn xem kỹ thuật bắn tên của bọn họ mà thôi, nhưng mà.....

Mộ Dung Cẩm nhìn người mà Tôn Cường mang theo chuẩn bị xuống ngựa, tức thì sắc mặt lạnh xuống: “Tôn tướng quân, ở đây là quân doanh của nhà Mộ Dung, những binh sĩ này là binh sĩ của nhà Mộ Dung, muốn chém muốn giết e rằng còn chưa đến lượt ngươi ra lệnh đâu!”

“Ngươi..... Mộ Dung Cẩm, ngươi muốn tạo phản phải không?”

Mộ Dung Cẩm ngược mắt: “Chẳng qua ta chỉ chống đối ngươi một câu, lẽ nào ngươi là Hoàng thượng? Chống đối ngươi thì là tạo phản?”

Tôn Cường quỳnh lên: “Ngươi nói vậy, bốn tướng, bốn tướng do Hoàng thượng phái tới, đại diện cho Hoàng thượng, ngươi lại dám không nghe lệnh của bốn tướng?”

Mộ Dung Cẩm hừ lạnh: “Tôn tướng quân, ta kính trọng ngươi lớn hơn ta, ta mới gọi ngươi một tiếng tướng quân, tuy nhiên nếu ngươi ý vào mệnh lệnh của hoàng thượng muốn ở trong quân doanh khoa tay múa chân, nghĩ cũng đừng nghĩ, nếu ngươi muốn giết bọn họ, ta cho ngươi cơ hội, mười mấy vạn Thiết Kỵ của nước Sở đang ở bên ngoài thôi!”

“Nếu ngươi có thể đánh bại bọn họ, đầu của Mộ Dung Cẩm ta cũng đưa đến trước mặt ngươi!”

“Ngươi nguy hiểm! Ta phụng mệnh đến thị sát quân đội, cũng không phải tới để đánh giặc, ngươi có đội quân này lại không đi đánh nước Sở, lẽ nào chỉ có thể dùng để chơi thôi sao?”

Mộ Dung Cẩm thu lại tức giận, cười khê: “Nếu đã như thế, hôm nay ta lập tức viết một phong tấu chương đưa về kinh thành, hỏi Hoàng thượng xem có phải đã cho ngươi quyền lực tùy ý chém giết binh sĩ quân đội thiếu niên không!”

“Ngươi dám!” Lần này đến lượt Tôn Cường nóng nảy rồi, nếu như Mộ Dung Cẩm hỏi như thế, chỉ sợ cho dù Hoàng thượng muốn bảo vệ hắn nhưng cũng sẽ vì thể diện của nhà Mộ Dung mà trừng phạt hắn!

Mộ Dung Cẩm xoay người: “Mặt tướng đã sai người chuẩn bị tiệc nghênh đón tướng quân, xin mời tướng quân!”

Tôn Cường tức giận, nhưng lúc này lại không thể phát tác được, ‘hừ’ một tiếng giục ngựa mang theo người của ông ta đi: “Mộ Dung Cẩm, ngươi chờ đó cho ta!”

Mộ Dung Cẩm cười lạnh: “Vẫn luôn chờ đó chứ!”

Mà những thiếu niên ở bên cạnh đã sớm sôi trào: “Tiểu cô cô oai quá, tiểu cô cô oai quá!”

Mộ Dung Cẩm trợn mắt nhìn bọn họ: “Được rồi, bớt rước thêm chuyện cho ta, đi huấn luyện đi!”

“Dạ!”

Nhìn dáng vẻ phản kích của mỗi một người, Mộ Dung Cẩm khe khẽ cười lên, bất kể Đông Phương Khải muốn làm gì, đội quân thiếu niên này năng tuyệt đối sẽ không giao ra.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Sủng: Tà Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 57: Chương 11 - Âm mưu của Đông Phương Khải

Một bữa tiệc đón tiếp, uống đến mức âm khí nặng nề, tất cả là vì oán khí dày đặc không hề che giấu của Tôn Cường, không khí vốn náo nhiệt cũng không vui vẻ lên được.

Mộ Dung Cẩm cũng không thêm để ý, bưng bình rượu lên tự rót tự uống, gã Tôn Cường này tâm cao khí ngạo, trong đề ai vào mắt, hơn nữa rất rõ ràng là hắn không muốn chung sống hòa bình với nàng, thế thì hà cớ gì nàng phải làm hắn vui lòng chứ? Vậy không phải là tự làm mình mất mặt sao?

Đông Phương Triệt nắm lấy bình rượu của Mộ Dung Cẩm, có chút lo lắng: “Ngươi là nữ tử, đừng uống nhiều quá!”

Mộ Dung Cẩm cười khê: “Lẽ nào ngươi không phát hiện loại rượu này có khác biệt sao?”

Đông Phương Triệt cũng đã phát hiện điều này, loại rượu này uống vào không những không khiến ngươi ta say, ngược lại còn có một luồng khí không rõ là gì tan mất trong cơ thể, vô cùng thoải mái: “Đây là rượu gì vậy?”

Mộ Dung Cẩm lắc lắc dung dịch có màu vàng kim trong tay: “Mỗi vò rượu ở đây lúc đưa tới đều mở nắp ra rồi bỏ vào một bao thuốc nhỏ sau đó mới niêm phong lại lần nữa, loại thuốc đó được đặc biệt điều chế, có thể không làm thay đổi mùi vị của rượu, nhưng lại có thể khiến cho người uống không bị khó chịu, hơn nữa còn có tác dụng làm cho thân thể khỏe mạnh, nên ta mới để cho bọn nhóc đó uống tùy ý, nếu không dựa theo tử lượng của bọn hân, cả đám uống say như chết cũng không chừng!”

Nghe vậy, Đông Phương Triệt buông tay nàng ra: “Thì ra là như vậy, chắc hẳn cũng là biện pháp nguoi nghĩ ra cho bọn họ rồi!” Trong lời nói đều là khẳng định, mấy ngày nay mọi người trong quân Mộ Dung đã tiếp nhận hẳn vị Vương gia này rồi, cũng cho hẳn biết không ít chuyện, ví dụ như Mộ Dung Cẩm biết y thuật, hơn nữa còn rất lợi hại!

Mộ Dung Cẩm cười nhạt không nói, lại uống một ly, nhìn Đông Phương Triệt, nửa đùa cợt nói: “Nếu có một ngày quân Mộ Dung bị buộc phải phân tán, thì đề nguoi đến thông linh, được không?!”

Đông Phương Triệt sững sốt, cũng trịnh trọng gật đầu: “Được!”

Mộ Dung Cẩm dựa nửa người lên trên bàn, nhìn lên trời: “Ta biết các nguoi đều muốn vị trí tối cao trong cung đình kia, ta cũng không biết ai mới là người thắng tốt nhất, nhưng ta biết nguoi sẽ là một tướng lĩnh tốt, cũng giống như ta tin tưởng Đông Phương Trạch sẽ là một Thái tử tốt vậy!”

Nàng bảo vệ được Mộ Dung Chính, nhưng lại không thể nào bảo vệ đội quân này cả đời, chỉ cần có chiến tranh, chuyện sống chết vẫn thường xảy ra, nàng không thể dẫn dắt bọn họ mãi, nhưng nàng có thể cho bọn họ một tướng quân tốt!

Đông Phương Triệt nghe thế đỡ Mộ Dung Cẩm dậy: “Nguoi say rồi! Ta dìu nguoi về!”

Mộ Dung Cẩm cũng không từ chối, quả thực hiện tại nàng không muốn uống nữa!

Hai nguoi vai kề vai dìu nhau rời đi, một màn này lọt vào mắt của Tôn Cường, một nụ cười âm hiểm nhếch lên: Mộ Dung Cẩm, đây là nguoi tự chuốc lấy!

Về đến doanh trường, trước hết Tôn Cường lập tức viết tấu chương, tất cả đều nói rằng Mộ Dung Cẩm trị quân kỷ luật phân tán, hơn nữa mờ ám không rõ với Khánh Vương, Khánh Vương bị nàng mê hoặc, không lo quốc sự, ngày ngày uống rượu mua vui, không đặt mệnh lệnh của Hoàng thượng vào mắt! Hải lòng nhìn tấu chương của chính mình, lúc này mới lặng lẽ kêu nguoi đưa tấu chương đi.

Ngay trong lúc Tôn Cường âm thầm cười trộm, tấu chương đó lại trở về trước mặt Mộ Dung Cẩm, xem xong nàng ném vào trong lò than bên cạnh đốt mất: “Mới đến có một ngày đã không chịu sống yên rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Sủng: Tà Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 2 - Chương 58

“Tiểu thư, người này bụng dạ khó lường, nếu giữ hẳn lại, e rằng sớm muộn cũng sẽ có chuyện!” Đường Trúc lo lắng nói.

Mộ Dung Cẩm cầm lấy cuốn sách ở bên cạnh: “Ta đương nhiên biết lòng dạ không yên của hân, nhưng Tôn Cường là người Hoàng thượng phái tới, danh chính ngôn thuận đến tuần tra, lẽ nào ta còn có thể đuổi hân đi sao, bây giờ điều duy nhất có thể làm chính là gấp chiêu phá chiêu, xem hân có thể giờ trò gì!”

Liên tục mười ngày, gần như mỗi ngày Tôn Cường đều viết một phong tấu chương, bên trong nói tới không ngoài những lời buộc tội Mộ Dung Cẩm, nói nàng tác phong bất chính, thậm chí dâm loạn tam quân cũng nói luôn, mà Khánh Vương cũng xui xẻo bị kéo xuống nước, nhưng những tấu chương đó đều rơi vào tay của Mộ Dung Cẩm, rất nhanh đã biến thành một đồng tro!

Tấu chương càng viết càng nhiều, Tôn Cường vẫn luôn cảm thấy có gì đó không đúng, nhưng lại không nói ra được, thế rồi tự mình viết tiếp!

Viết xong tấu chương, Tôn Cường quyết định đi ra ngoài dạo, vậy nên lần này không kêu nguoi nữa, mà tự mình đi đưa thư cho nguoi ở bên ngoài kia; đưa mật tấu qua rồi, hân xoay nguoi chuẩn bị cười ngửa rồi đi, nhưng đột nhiên phát hiện có chút không đúng, nguoi kia cầm mật tấu đáng lẽ phải đi về dịch trạm, vậy thì phải đi chung hướng với hân mới phải? Nhưng sao y lại đi về hướng ngược lại chứ?

Tôn Cường trong lòng cả kinh, cảm giác phải đuổi theo, vừa lúc nhìn thấy một bóng đen đi vào quân doanh.

“Mộ Dung Cẩm!” Tôn Cường vô cùng tức giận xông vào doanh trường của Mộ Dung Cẩm, đúng lúc nhìn thấy tấu chương đang bị đốt cháy, bỗng chốc tức giận lên: “Mộ Dung Cẩm, nguoi thật to gan, lại dám đi cướp tấu chương của bản tướng, lại còn thiêu hủy nó nữa!”

“Nguoi hân phải biết tự ý hủy tấu chương, bản tướng có thể xử quyết nguoi tại chỗ!”

Mộ Dung Cẩm ngẩng đầu, sắc mặt không biểu cảm nói: “Tôn tướng quân chắc là biết ở đây là đâu chứ?”

“Bớt nói nhảm đi, bồn tướng mặc kệ đây là đâu, hôm nay bồn tướng chính là muốn xử lí ngươi!” Dứt lời lập tức hét lên: “Người đâu!”

Một khắc sau, một cây kiếm lạnh băng gác lên cổ của hắn, Tôn Cường giận dữ: “Mộ Dung Cẩm, ngươi muốn làm gì?”

“Không muốn làm gì cả, chỉ là muốn Tôn tướng quân hiểu rõ, ở đây là đâu mà thôi!”

“Mộ Dung Cẩm, bồn tướng là người Hoàng thượng đích thân phái đến!”

“Mặt tướng đương nhiên biết rõ điều này!” Mộ Dung Cẩm cười cười đi về phía bàn sách ở bên cạnh, trái một phần tấu chương ra, nhấc cây bút lông sói lên: “Tôn tướng quân nói xem mặt tướng nên viết như thế nào đây? Xem ra Tôn tướng quân có vẻ thích Hoàng thượng khen thưởng nhỉ, không bằng như vậy đi!”

“Nói Tôn tướng quân vì nước tận tâm tận lực, vì muốn đả kích quân Sở, đích thân lãnh binh xuất trận, Tôn tướng quân anh dũng giết địch, nhưng tiếc rằng Thiết Kỵ quân Sở thật sự rất mạnh, cuối cùng không cẩn thận bị tên bắn trọng thương, trong lúc đó bị bắn trúng chỗ trọng yếu, không thể cứu được, vậy nên Tôn tướng quân đã anh dũng hi sinh vì đất nước, viết như thế, chắc chắn Hoàng thượng sẽ khen thưởng ngươi đó!”

Nghe vậy, Tôn Cường thực sự bị dọa: “Mộ Dung Cẩm, ngươi muốn mưu sát mệnh quan triều đình!”

“Tôn tướng quân nói đùa, ngươi rõ ràng là hi sinh vì nước, sao lại nói là ta mưu sát chứ?”

“Ngươi.....” Tôn Cường bị đáng vẻ quyết tâm của Mộ Dung Cẩm dọa rồi, không khỏi mềm mòng lại: “Cẩm Hoa quận chúa, xem như bồn tướng sai rồi, bồn tướng sẽ không viết tấu chương tố cáo ngươi nữa!”

Thấy Mộ Dung Cẩm không nhúc nhích gì, hắn tiếp tục nói: “Nói như thế nào thì bồn tướng cũng là người Hoàng thượng phái tới, nếu thực sự chết ở đây, khẳng định là Hoàng thượng sẽ truy cứu, ngộ nhờ tra ra ngươi nói dối, sợ rằng ngươi cũng khó gi-ao phó; bồn tướng đảm bảo sẽ không viết tấu chương nữa đâu, như vậy được rồi chứ?”

Mộ Dung Cẩm nhìn những tấu chương bị đốt đến hầu như không còn nữa: “Những thứ này?”

Tôn Cường vội vàng lắc đầu: “Đó đều là giấy vụn, giấy vụn mà thôi!”

Mộ Dung Cẩm phát tay, Đường Trúc lập tức lấy kiếm ra, Tôn Cường sờ sờ cần cổ, xác định vẫn còn đó, thế mới thở phào một hơi, vừa muốn mở miệng lại bị Mộ Dung Cẩm cắt đứt: “Tôn tướng quân vẫn là quay về đi, tối nay mặt tướng không có gặp qua tướng quân!”

Tôn Cường gật đầu: “Phải, không có gặp!” Dứt lời nhanh chóng xoay người rời khỏi.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Sủng: Tà Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 59: Chương 11 (2)

“Tiểu thư, cứ bỏ qua cho hắn như thế sao?” Đường Trúc dường như có chút không cam lòng.

Mộ Dung Cẩm lắc đầu, thở dài: “Giết hắn mới thật sự là phiền phức, em tìm mấy người để trông chừng hắn, đừng để hắn giờ ra trò gì nữa!”

“Đã biết!”

Hôm sau, Tôn Cường lần nữa xuất hiện trước mặt Mộ Dung Cẩm, nhưng không phải nói chuyện tối qua, mà vô cùng ‘vui vẻ hòa nhã’ đưa cho Mộ Dung Cẩm một phần mật chỉ: “Đây là mệnh lệnh Hoàng thượng vừa truyền tới!”

Khi Mộ Dung Cẩm xem phần mật chỉ kia, chỉ hận không thể một phát bóp nát nó, trước khen ngợi đội quân thiếu niên, nói vô số lời văn vẻ, cuối cùng dĩ nhiên lại muốn nâng dùng đội quân thiếu niên phá hủy Thiết Kỵ của Sở Dạ, hơn nữa còn là không ngại trả giá, đi chết là không ngại trả giá, cái người chỉ biết ra mệnh lệnh kia, đi gặp quỷ đi mà không ngại trả giá!

“Lần trước đại chiến đội quân thiếu niên đã bị trọng thương, không thể tiến hành một trận chiến quy mô lớn được nữa!”

Tôn Cường mặc kệ: “Đây là mệnh lệnh của Hoàng thượng, là thánh chỉ, bồn tướng tin tưởng Mộ Dung phó tướng biết nên làm thế nào! Hơn nữa Hoàng thượng còn đặc biệt lệnh cho bồn tướng làm giám quân chiến dịch lần này, đôn đốc toàn bộ hành trình trong trận chiến này!”

“Bồn tướng tin tưởng Mộ Dung phó tướng dẫn dắt đội quân thần kỳ này nhất định sẽ đánh đâu thắng đó, bồn tướng ở đây chờ tin chiến thắng của các người!”

“Không được!” Mộ Dung Cẩm lạnh lùng quát: “Quân số của đội quân thiếu niên nhiều nhất bảy vạn, mà nay lại phải đối mặt với mười vạn Thiết Kỵ, tình thế của nước Sở, sao có thể đánh bại?”

Tôn Cường thấy vậy thoáng chốc cảm thấy sáng khoái, xem ả còn dám phách lối không: “Mộ Dung phó tướng đừng quên, đây là thánh chỉ, lẽ nào ngươi muốn kháng chỉ hay sao?”

Đông Phương Triệt cảm thấy mặt chỉ, xem xong cũng nhịn không được nhủ mày, sao Hoàng thượng lại ra thánh chỉ như vậy, chỉ là: “Cho dù không được, nhưng thánh chỉ không thể trái!” Ngay cả hần là Vương gia, cũng không thể kháng chỉ không theo.

Mộ Dung Cẩm ngồi sau bàn sách, sắc mặt chưa bao giờ thâm trầm như thế, nếu như nàng cứng rắn chống chọi với Sở Dã, kết quả của quân thiếu niên chính là toàn quân bị diệt; nếu như nàng viết thư báo Sở Dã rút quân, cũng không được, thậm chí còn bị người ta nắm được cán, đến lúc đó tội danh tư thông với địch phản quốc lập tức định chắc rồi, bây giờ chỉ có một cách duy nhất, đó chính là tìm ra Đông Phương Hiểu!

Chỉ cần chứng minh Đông Phương Hiểu còn sống, vậy trận chiến này có thể kết thúc rồi, tất cả mọi chuyện cũng có thể kết thúc rồi.

Mộ Dung Cẩm đứng lên muốn đi ra ngoài, lại bị Tôn Cường cản lại: “Ngươi quyết định ra quân rồi?”

Mộ Dung Cẩm lạnh lùng quay qua: “Tránh ra!”

“Không được, trước khi ngươi chưa ra lệnh xuất binh, bản tướng sẽ không cho ngươi đi đâu cả!”

“Vậy thì đừng trách ta không khách sáo!”

“Ngươi cũng đừng quên, bản tướng là phụng lệnh Hoàng thượng, hiện giờ ngươi kháng chỉ bất tuân, bản tướng lập tức có thể giết ngươi!” Ngay tức thì Tôn Cường oai phong hần lên.

Mộ Dung Cẩm siết chặt nắm đấm: “Cho ta một tháng, ta đích thân giải thích với Hoàng thượng!”

Tôn Cường cười lạnh: “Mộ Dung Cẩm, ngươi muốn kéo dài thời gian sao, hoặc là ngươi với nước Sở có bí mật gì không nói ra được, khiến cho ngươi không tình nguyện đi tấn công nước Sở như thế?”

Mộ Dung Cẩm tức giận: “Sự hùng mạnh của Thiết Kỵ ai ai cũng biết, ta không thể trơ mắt nhìn bảy vạn quân thiếu niên đi chịu chết!”

“Ngươi đây là đang trách Hoàng thượng có ý để cho đội quân thiếu niên đi chịu chết sao? Nói Hoàng thượng hồ đồ phải không?”

“Tôn Cường, ông tốt nhất tránh ra đi, đừng ép ta ra tay!” Đây đã là giới hạn cuối cùng của Mộ Dung Cẩm rồi.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Sủng: Tà Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 60

Tôn Cường nhìn Đông Phương Triệt: “Vương gia, người nhìn thấy rồi đó, là Mộ Dung Cẩm kháng chỉ, hơn nữa còn có ý đồ mưu sát mệnh quan triều đình!”

Đông Phương Triệt khó xử nhủ mày, liếc nhìn Mộ Dung Cẩm đang nổi giận đùng đùng, lại liếc sang Tôn Cường, nói: “Tôn tướng quân, cho nàng ấy thời gian một tháng đi, nếu như xảy ra chuyện, Bản Vương chịu trách nhiệm!”

“Lời này Vương gia nói sai rồi, hôm nay các người không xuất binh cũng phải xuất binh!” Tôn Cường ngắt đầu nói.

Mộ Dung Cẩm nhìn dáng vẻ đã tính trước của ông ta, thoáng chốc trong lòng run lên: “Ngươi có ý gì?”

Tôn Cường khinh miệt nhìn về phía Mộ Dung Cẩm: “Nói thật cho ngươi biết, một canh giờ trước, bản tướng đã phái người mời Mộ Dung Chính đi rồi, bây giờ hần là đang trên đường về để đồ, nếu như ngươi không xuất binh, vậy thì đừng trách bản tướng ra tay vô tình!”

“Khốn kiếp, ngươi lại dám dùng phụ thân uy hiếp ta!” Mộ Dung Cẩm siết chặt nắm đấm, trong lòng lạnh hần, phụ thân!

Tôn Cường đắc ý nói: “Phải biết rằng đó là ám vệ tốt nhất của Tôn gia ta, chỉ cần ngươi dám kháng chỉ bất tuân, cho dù ngươi giết ta, cũng không cứu được phụ thân của ngươi!”

Trong lòng Mộ Dung Cẩm ngày càng lạnh, cuối cùng bất đắc dĩ nhắm hai mắt lại, lần nữa mở mắt ra chỉ có sắc bén và quyết liệt: “Đi xuống dẫn dõ, lập tức chấn chỉnh quân đội, hai canh giờ sau, tấn công doanh trại quân Sở!”

Nghe thế, Đông Phương Triệt mặt đầy lo lắng, mà Tôn Cường thì cười hà hà, mà ngay trong lúc này một trận động đất núi rung xuất hiện, người cũng đứng không vững được.

“Không tốt rồi không tốt rồi! Thần núi nổi giận rồi!”

“Cứu mạng! Đá lăn xuống kia kia!”

“Ui da!”

Kéo dài đến một khắc sau, chấn động mới dừng lại, Mộ Dung Cẩm dùng Thiên Cân Trụ* kéo lấy Đông Phương Triệt và Đường Trúc, thế mới duy trì không đong đưa, mà Tôn Cường thì nhếch nhác lăn vài vòng trên đất.

(*) Thiên cân trụ: Trụ tấn nâng vật nặng. Nằm trong 72 huyền công của Thiếu Lâm. Luyện từ thế trung bình tấn, hai tay nâng vật nặng lên trời giống như nâng tạ bằng các ngón tay. Môn này luyện thủ trào (ngón tay) là chính gồm 3 ngón tay: ngón cái, ngón trỏ và ngón giữa.)

Chấn động ngừng rồi, Mộ Dung Cẩm lập tức vén màn cửa đi ra ngoài, bởi vì quân doanh vốn ở chỗ bằng phẳng, nên cũng không bị tổn hại mấy, nhìn những người đang hốt hoảng, Mộ Dung Cẩm kết hợp với nội lực quát lên: “Toàn bộ dừng lại!”

Tất cả mọi người nghe tiếng lập tức dừng lại, Mộ Dung Cẩm mới nói: “Đây chẳng qua chỉ là động đất thôi, không cần hoảng hốt, trước tiên các người đi xem xem bên cạnh có ai bị thương không, đỡ bọn họ qua đây, tất cả mọi người đều đứng ở chỗ trống trải đi!”

“Dạ!”

Trong nháy mắt, những người mới vừa rồi còn hoang mang chạy tứ tung đột nhiên bắt đầu làm việc theo thứ tự phân công, khiến cho người ta không thể không bội phục sức lãnh đạo của Mộ Dung Cẩm!

Một canh giờ sau, một kẻ áo đen bay vào, hạ xuống chỗ cách Tôn Cường không xa: “Chủ tử, xảy ra chuyện rồi, xe ngựa của Mộ Dung tướng quân rớt xuống vách núi, đá trên núi lăn xuống dưới, thuộc hạ đã đi xem qua, xương cốt không còn!”

“Cái gì?” Tôn Cường cả kinh, sao lại như thế; mà Mộ Dung Cẩm nghe đến câu đó, cả người mất khống chế bắt lấy cổ của tên ám vệ đó: “Nói, ngươi vừa nói phụ thân ta thế nào rồi?”

Tên ám vệ thiếu chút nữa bị bóp đến mất cả hơi thở, cảm nhận được sát khí dày đặc của Mộ Dung Cẩm, khó khăn khắc ra mấy chữ: “Mộ Dung. Mộ Dung tướng quân lăn xuống vách núi, xương cốt không còn.”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Sủng: Tà Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 61: Chương 12 - Cánh hoa thứ tư của ma liên

“Mộ Dung tướng quân rớt xuống vách núi, xương cốt không còn!”

Trong đầu của Mộ Dung Cẩm chỉ vang vọng một câu như thế, cả người đột nhiên ngã xuống đất, Đông Phương Triệt lo lắng nắm lấy vai của nàng: “Chúng ta đi xem trước đã, tất cả vẫn chưa xác định được!”

Đúng, vẫn còn chưa xác định, mắt thấy là thật, Mộ Dung Cẩm bắt lấy cổ của tên ám vệ: “Đi, đưa ta đi xem!”

Tên ám vệ lấy lại hô hấp, sống sót sau kiếp nạn dĩ nhiên hắn không dám chậm trễ, dẫn theo một đám người nhanh chóng bay theo hướng đường trở về; nửa canh giờ sau, Mộ Dung Cẩm nhìn thấy chiếc xe ngựa vỡ nát kia, còn có vết máu tươi đầm đìa, vết máu đó nhuộm đỏ cả một tảng đá lớn, cho dù không bị đè chết, thì cũng chảy máu mà chết!

Hai góì mềm nhũn, Mộ Dung Cẩm quỳ trên mặt đất, không ngừng lẩm bẩm: “Không thể nào, phụ thân không thể nào chết được!”

Không ai nói gì cả, hiện trường thảm khốc kia đã chứng minh tất cả, Đông Phương Triệt đỡ lấy vai nàng, trong mắt cũng là đau thương: “Nén bi thương đi, quân Mộ Dung vẫn cần có ngươi!”

Mộ Dung Cẩm lắc đầu, nếu như Mộ Dung Chính không còn, nàng cần quân Mộ Dung để làm gì chứ? Nàng cần những binh khí đó để làm gì đây?

Không, nàng không tin phụ thân đã chết, nàng muốn xem cho rõ: “Người đâu, người đâu! Đào lên cho ta, đào thi thể lên cho ta!”

Đông Phương Triệt lay mạnh bả vai của nàng: “Mộ Dung Cẩm, ngươi tỉnh táo chút đi, dưới này là vách núi, ông ấy đã rớt xuống rồi, ngươi tìm không được đâu!”

“Không, không thể nào!” Mộ Dung Cẩm không tin, chỗ này chẳng qua chỉ là một sườn dốc thôi mà, không thể nào đâu.

“Mộ Dung Cẩm!” Đông Phương Triệt quát lớn: “Người tinh táo một chút có được không!”

Mộ Dung Cẩm ngẩng đầu nhìn hắn, trong mắt cũng là sự yếu ớt hắn chưa từng thấy qua: “Đông Phương Triệt, người biết không, ông ấy là người thân duy nhất của ta trên thế giới này, là duy nhất, sao ông ấy có thể chết đi như vậy chứ? Sao ông ấy có thể như vậy chứ?”

Đông Phương Triệt ôm nàng vào lòng, tuy rằng hắn cũng đã từng tưởng tượng qua cảnh tượng đẹp đẽ này, nhưng lúc này hắn chỉ có đau lòng man mác: “Người khóc đi, khóc ra được thì tốt hơn rồi!”

Mộ Dung Cẩm lắc đầu nàng sẽ không khóc, nàng không cần phải khóc, nàng chỉ cần một đáp án, phát tay cho người xuống dưới: “Đào cho ta, cho dù là thịt vụn cũng phải đào lên cho ta!”

“Đạ!” Những người này đều là người của quân Mộ Dung, dĩ nhiên không muốn tướng quân của mình bỏ mạng, nên đau thương trào xuống sườn dốc bên dưới vách núi, lật tung những tảng đá tìm từng chút một.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, từng mảnh thịt vụn nhỏ trên thân thể được nhặt lên, còn có một phần y phục bị tàn phá, còn có một thanh dao găm cổ xưa đen nhánh; Mộ Dung Cẩm nhắm mắt lại, trong lòng tuyệt vọng đến chết, đó là dao găm của Mộ Dung Chính, bình thường đều không rời khỏi người.

Tôn Cường vẫn luôn đứng ở bên cạnh, Mộ Dung Chính xảy ra chuyện như vậy trong lòng hắn cũng không dễ chịu gì, tuy rằng hắn vẫn luôn hi vọng Mộ Dung Chính chết, nhưng lại không nghĩ tới ông ấy sẽ chết trên tay mình! Nhìn Mộ Dung Cẩm từng bước từng bước đi về phía mình, Tôn Cường bỗng chốc sợ hãi: “Mộ Dung Cẩm, cái này không thể trách ta, là thiên tai, ta chưa từng nghĩ tới muốn giết Mộ Dung tướng quân!”

Mộ Dung Cẩm ngẩng đầu, trên gương mặt nhợt nhạt chỉ có cười lạnh, con người kia phảng phất như bị ác ma xâm chiếm, dần dần biến thành màu tím đáng sợ, tay nàng nhanh chóng bóp lấy cổ của Tôn Cường, sát khí trong mắt không hề che giấu: “Nếu như không phải người muốn dùng phụ thân để uy hiếp ta, sao ông ấy lại chết được chứ?”

Tôn Cường bị siết đến sắp thở không được, cả khuôn mặt đều phồng lên như màu gan heo: “Ta. Ta là mệnh quan triều đình. Hoàng thượng.”

“Đừng nhắc hắn ta với ta! Phần của hắn dĩ nhiên ta sẽ tính với hắn, còn người. chết đi!” Dứt lời, Mộ Dung Cẩm trực tiếp dùng lực siết chặt, ngay trong một khắc đó, vô số sợi dây leo màu tím từ tay nàng lan ra, giống như lưới cá bao quanh Tôn Cường, gần như là trong nháy mắt, chỉ nghe thấy Tôn Cường đau đớn thê thảm gào lên một tiếng, một khắc sau hắn đã biến thành một đồng nát vụn đầy trên đất.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Sủng: Tà Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 62

Tất cả mọi người kinh ngạc nhìn Mộ Dung Cẩm, tựa như nhìn một ác ma vậy, thử hỏi có người nào võ công cao đến mức chỉ dùng tay không có thể siết một người thành mảnh vụn sao?

Những ám vệ kia hoảng sợ muốn chạy, nhưng Mộ Dung Cẩm sao có thể để cho bọn họ rời đi? Dây leo màu tím giống như có sức sống nhanh chóng trói bọn họ lại, trong nháy mắt biến thành một đồng nát máu thịt mơ hồ trên mặt đất, đây mới thực sự là xương cốt không còn!

Đông Phương Triệt chấn động nhìn Mộ Dung Cẩm, xác vụn đầy đất làm cho hắn ghê tởm muốn ói, nhưng thứ càng làm cho hắn kinh hãi, vẫn là cách giết người như ma quỷ của Mộ Dung Cẩm: “Người.”

Mộ Dung Cẩm hoàn hồn liếc nhìn Đông Phương Triệt: “Trở về nói với Đông Phương Khải, đầu của hắn, ta sẽ dùng để tế phụ thân ta! Kêu hắn chờ đi!”

Đông Phương Triệt kinh hãi nói không nên lời, chỉ có thể trở mắt nhìn Mộ Dung Cẩm trực tiếp từ sườn dốc bay xuống, sau đó trực tiếp nhảy vào vực sâu vạn trượng: “Không.”

Đường Trúc dắt theo Văn Tử Khiêm, trông thấy đầy đất toàn là máu tanh, còn có Đông Phương Triệt đang tuyệt vọng quỳ trên mặt đất, Đường Trúc kinh hoàng: “Vương gia, tiểu thư nhà ta đâu?”

Đông Phương Triệt chỉ xuống dưới, nước mắt ướt cả vạt áo: “Nàng ấy nhảy xuống rồi!”

“Không!” Đường Trúc đau lòng muốn nhảy xuống ngay lập tức, Đông Phương Triệt lại sòng chột ôm lấy nàng, giọng nói nghẹn ngào trầm khàn: “Cầu xin người, đừng nhảy xuống, đừng mà! Ta không thể trở mắt nhìn các người từng người một chết trước mặt ta!”

Đường Trúc giận dữ: “Ngươi buông ta ra, buông ra!”

Mặc cho Đường Trúc ra tay thế nào, Đông Phương Triệt chết cũng không buông: “Cầu xin ngươi, xin ngươi đừng đi mà!” Đường Trúc bị tiếng van xin đau thương của hắn làm cho khiếp sợ, đây vẫn còn là vị Vương gia phong thái háng hái kia sao?

Văn Từ Khiêm đứng tại chỗ, hai hàng nước mắt không tiếng động chảy xuống, đôi mắt trống rỗng nhìn vách đá: “Mộ Dung, ta cuối cùng vẫn là đến trễ rồi.....”

Lúc Sở Dạ nhận được tin tức, Mộ Dung Cẩm sớm đã không còn bóng dáng, phái lính đi xuống vách đá tìm, ngoại trừ máu tanh và thịt vụn, cái gì cũng không có, Sở Dạ ở trên vách đá ngồi một ngày, không biểu lộ ra điều gì, cũng không có nói gì, nhưng ai cũng cảm nhận được hơi thở tuyệt vọng dày đặc trên người hắn.

Ba ngày sau, Sở Dạ đích thân dẫn binh công thành, sự hung hăng cùng với quyết liệt kia lại lần nữa được thể hiện; Đông Phương Triệt không có tâm trạng tác chiến, quân Mộ Dung chịu đủ kích quá lớn, cuối cùng cửa thành bị phá, Đông Phương Triệt không thể không lui binh, mà Sở Dạ không hề có ý dừng lại, ngày đêm liên tiếp luân phiên công kích, vẫn luôn ép Đông Phương Triệt liên tục thất bại rút lui!

Mà chuyện khiến người ta kinh ngạc chính là, đội quân thiếu niên thần kỳ kia, giống như bị người ta hấp cho bốc hơi vậy, cùng với quân sư Văn Từ Khiêm của bọn họ, biến mất không bóng dáng.

“Hoàng thượng!” Tất cả tướng quân đều lo lắng nhìn Sở Dạ, liên tục hơn một tháng điên cuồng tấn công, cho dù là người sắt cũng chịu không nổi nữa, Thiết Kỵ có thể thay đổi luân phiên ra trận, nhưng Sở Dạ chỉ có một, trong một tháng mấy nay bọn họ chưa từng thấy hắn nghỉ ngơi, cứ như thể thân thể của hắn sẽ mệt mỏi suy sụp mất!

Sở Dạ lắc đầu, đôi mắt đầy tơ máu tiếp tục quan sát bản đồ địa hình: “Chỗ này quân Thiên Khai dễ thủ, nhưng vì có một chỗ giáp với khe núi, đối với Thiết Kỵ của chúng ta mà nói sẽ có trở ngại, chỗ này Thiết Kỵ ở phía sau, bộ binh đi trước, Thiết Kỵ đi vòng sang trấn Cửu Hòa, phải tấn công hạ được chỗ đó, sau đó trở về hỗ trợ!”

“Tuân lệnh!”

Tướng sĩ từng người một nhận lệnh rời khỏi, Sở Dạ cầm lấy một vỏ rượu, uống mạnh vài hớp, nhưng một chút buồn ngủ cũng không có, mặc dù hắn đã vô cùng mệt mỏi.

Nhìn cửa lớn trống trải, đôi mắt của hắn có chút thất thần, có chút đau thương: “Nàng còn chưa đáp ứng làm Hoàng hậu của Cô Vương, sao có thể rời đi như thế?”

Dương Phong và Dương Hạo liếc nhìn nhau, cũng không có bước lên khuyên Sở Dạ, bởi vì họ biết có khuyên cũng vô dụng thôi; chủ tử yêu thích Mộ Dung tiểu thư như thế, nàng ấy đột nhiên không còn nữa, chủ tử nhất định sẽ đau lòng, bọn họ tin chắc, qua một thời gian nữa sẽ tốt thôi, nhất định sẽ tốt thôi!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Sủng: Tà Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 2 - Chương 63

Một tháng sau, quân Sở đã đánh hạ năm tòa thành lớn của Thiên Khai, rốt cuộc Đông Phương Khai không ráng giữ được nữa, quân Mộ Dung không có Mộ Dung Chính và Mộ Dung Cẩm chỉ huy hoàn toàn không thể chống cự nổi với Sở Dạ; bắt đầu dĩ phái người đưa thư cầu hòa, mà hắn không ngờ Sở Dạ lại đồng ý, nhưng yêu cầu đề ra lại khiến hắn thiếu chút nữa ói máu, thế mà lại muốn hắn cắt mười lăm tòa thành để bồi thường, còn phải bồi thường hai vạn lượng hoàng kim quân phí; hơn nữa cuối cùng còn nói rất rõ ràng, không trả cũng được, hắn tiếp tục đánh, chỉ cần Thiên Khai chịu được, thì hắn dám tiếp tục dùng binh!

Dưới tình huống bất đắc dĩ, Đông Phương Khai chỉ có thể kí vào phần hiệp ước không bình đẳng đó, đưa ra mười lăm thành trì của quốc thổ Thiên Khai, mà chuyện của Đông Phương Hiểu vẫn không giải quyết được gì, bây giờ Thiên Khai còn ai dám nói muốn đánh với nước Sở? Trừ khi muốn tự tìm đường chết!

Sở Dạ cuối cùng cũng rút quân, thiên hạ tạm thời khôi phục lại sự yên ổn, nhưng những điều này Mộ Dung Cẩm cũng không biết.

Mở mắt ra, Mộ Dung Cẩm nhìn xem hoàn cảnh xung quanh, thoáng chốc trong lòng nguội lạnh, bắt đầu dĩ thở dài: “Ai cứu ta cũng được? Vì sao cứ phải là ông chứ?”

Một bóng người từ phía sau màn che đi ra, người này tóc tím mắt tím, khuôn mặt tà nịnh mà yêu nghiệt, anh tuấn vô cùng, mà giữa mày có một đóa sen chín cánh, càng làm tăng thêm màu sắc yêu mị của ông ta, phảng phất tựa như yêu ma sắc tím, nhìn sơ qua ông ta chỉ hơn hai mươi tuổi, nhưng đôi mắt tang thương kia lại chỉ rõ rằng ông ta đã trải qua biết bao nhiêu năm tháng, ông ta nhìn Mộ Dung Cẩm, trên mặt không hề che giấu khinh miệt và cười nhạo: “Ngươi càng ngày càng khá đấy, rõ ràng đã đến ngày nên trở về lại không về, đợi đến lúc ta tìm được ngươi thì ngươi lại làm cho mình trở nên

nhếch nhếch như thế, đi ra ngoài đừng nói người là đệ tử của ta, thực sự quá mất mặt rồi!”

Mộ Dung Cẩm quay đầu, đôi mắt bình tĩnh cũng không vì bị ông ta cười nhạo mà ảnh hưởng đến cảm xúc, hiển nhiên đã vô cùng quen thuộc rồi: “Yên tâm, không ai biết quan hệ giữa ta với ông, mà ta cũng không thêm có quan hệ gì với ông cả!”

Người kia, cũng chính là Ma vương của đầm lầy Lam Ma —— Phệ Thiên, tuyệt thế cao thủ duy nhất có thể sánh với thiên sư Bạch Vô Họa, mà hai người này chính là hai thái cực, một người là thiên sư người người kính nể, nhân vật tâm cỡ như thần trên trời; mà một người thì đại ma đầu ai ai nghe danh cũng sợ mất mật, đáng tiếc ông ta có võ công cao cường, không ai làm gì được ông ta cả!

Phệ Thiên lướt qua, ngà ngón nâng mặt của Mộ Dung Cẩm lên, trong con ngươi của ông ta Mộ Dung Cẩm thấy được gương mặt mình, một chút cũng không bắt ngờ mặt nạ của mình bị người khác tháo xuống rồi.

Ngón tay Phệ Thiên tựa như khiêu khích, lại tựa như đùa giỡn ở trên mặt Mộ Dung Cẩm động một cái, hơi đáng tiếc thở dài nói: “Người nói xem, nếu người dùng cái mặt này ra ngoài, thì có bao nhiêu nam nhân sẽ si mê người đây, đáng tiếc người lại giấu nó mỗi ngày, đúng là thật đáng tiếc!”

Mộ Dung Cẩm lườm ông ta: “Nếu như ta giữ cái mặt này, đoán chừng vừa bước ra ngoài, người trong thiên hạ đều biết ta với ông có liên quan đến nhau, không đến ba bước đã bị người ta giết chết rồi!”

Phệ Thiên không cho là thế: “Nếu người dễ dàng bị người ta giết như vậy, thì đừng nói là đệ tử của ta!”

Mộ Dung Cẩm không thêm nói chuyện với hắn: “Rốt cuộc ông muốn làm cái gì?”

Phệ Thiên ngồi thẳng lên, bàn tay vuốt ve gò má của Mộ Dung Cẩm rồi đặt trên mũi khẽ ngửi, rõ ràng động tác đó rất dung tục, nhưng khi ông ta làm lại mang một phong cách khác, rốt cuộc Mộ Dung Cẩm cũng biết mệnh thuật ở đâu cũng có của Tân Phi Nguyệt là học theo ai rồi.

“Đứng lên! Đi qua phòng thuốc!”

Bởi vì hôm đó cảm xúc của Mộ Dung Cẩm bị kích động quá lớn, cuối cùng dẫn đến ma liên trong người phát điên, bỏ khuyết vào huyết dịch khắp tứ chi, nếu không phải được người của Phệ Thiên cứu về, bây giờ e rằng nàng đã chết rồi, hôm đó nàng nhảy xuống vực không phải vì muốn tìm Mộ Dung Chính mà là vì nàng sợ chính mình không khống chế được ma tính của đóa sen ác ma trong người cuối cùng giết cả Đông Phương Triệt!

Về phần Mộ Dung Chính. Mộ Dung Cẩm nghĩ, có lẽ đây là số mệnh của bọn họ đi, chung quy nàng cũng là con người, có thể chống lại trời, nhưng lại không chơi được với thời gian.

Ma Cung trong Ma Vực của Phệ Thiên cũng nguy nga tráng lệ như hoàng cung vậy, nhưng trong hoàng cung chủ đạo là màu vàng kim và màu đỏ, mà ở chỗ của ông ta lại là màu tím thâm trầm mị hoặc, phòng thuốc là do Phệ Thiên chuẩn bị cho Mộ Dung Cẩm, xưa nay cứ ba năm nâng lại đến ngăm mình một lần, chỉ có như thế ma liên mới có thể sinh trưởng thật tốt trong cơ thể của nàng.

Mà hồ thuốc này cũng là do Phệ Thiên đặc biệt điều chế cho nàng, nước thuốc sôi sùng sục, nhiệt độ nóng rực, nhưng đối với Mộ Dung Cẩm đây đã là chuyện như cơm bữa; trực tiếp cời sạch quần áo trên người, khóa thân đi xuống hồ thuốc nóng bỏng kia, trong khoảnh khắc thấm nước đóa ma liên trên người dường như sống dậy, điên cuồng di chuyển trong thân thể nàng, cho đến lúc nàng hé miệng cho máu chảy ra, thể mới đỡ hơn một chút.

Phệ Thiên cũng đi xuống hồ thuốc, nhưng thuốc này đối với ma liên chín cánh trong người hắn đã không còn ảnh hưởng nữa; Phệ Thiên đi đến trước mặt Mộ Dung Cẩm, nâng cằm của nàng lên, ánh mắt rơi trên đóa sen ma ba cánh ở giữa trán của nàng, hơi thở như hương hoa lan: “Người nói xem, chúng ta như thế này, có phải càng giống phụ tử không?”

Mộ Dung Cẩm nhìn xuống tiếng kêu đau đớn, cười lạnh: “Ông thấy qua có người phụ thân nào lại nhìn thân thể của con gái mình như vậy sao?”

Phệ Thiên gật đầu: “Vậy cũng phải!” Một khắc sau, ông ta kéo người của Mộ Dung Cẩm qua, da thịt trơn mịn trong tay không làm ông ta trở dậy một chút tà niệm nào, lòng bàn tay đặt trên lưng của nàng, không ngừng đưa nội lực của mình vào, ma liên trong người Mộ Dung Cẩm được phân ra từ trên người ông ta, vậy nên dĩ nhiên là vô cùng quen thuộc với nội lực của ông ta, dần dần được ông ta khai thông!

Trải qua mấy ngày sống chết hành hạ khổ sở, Mộ Dung Cẩm mới đi lên từ hồ thuốc, mà giữa trán nóng bỏng một hoi, đóa sen ma ba cánh trực tiếp lách ra một chỗ, cánh hoa thứ tư xuất hiện rồi!

Mộ Dung Cẩm đi đến Ma Cung, cung nhân canh giữ bên ngoài lập tức cúi người hành lễ: “Tham kiến Thiếu Cung Chủ!”

Mộ Dung Cẩm lười để ý bọn họ, xoay người muốn rời đi, lại trông thấy Phệ Thiên đi tới, nói thật, Phệ Thiên rất đẹp, so với Sở Dạ nhiều hơn phần tà mị, so với Tân Phi Nguyệt nhiều hơn phần yêu nghiệt, mái tóc màu tím kia tựa như trời sinh đã có, phôi lên dung nhan tuyệt mỹ của ông ta, thật sự đẹp đến nỗi khiến người rung động; nhưng cho dù ông ta có đẹp hơn nữa, cũng không khiến cho nàng kinh diễm chút nào, bởi vì khuôn mặt này nàng đã nhìn mười năm rồi, trong khoảng thời gian mười năm, một chút cũng không thay đổi!

Phệ Thiên đi đến trước mặt Mộ Dung Cẩm, giơ tay xoa nhẹ mái tóc của nàng, nhưng lời nói ra lại không mang theo chút dịu dàng nào cả: “Bây giờ đi Ma Vực đi, ta nhớ hoa Địa Tạng ở đó hẳn là đã nở rồi, đi hái về đi!”

Ma Vực, đó là nơi vô cùng huyền ảo, hơn nữa cũng là nơi rất nguy hiểm, bên trong đó thiên biến vạn hóa, còn có rất nhiều mãnh thú biến dị hung ác, đi sai một bước thì thứ chờ đợi người chỉ có cái chết; mà giống như thế, có những thứ vô cùng quý hiếm cũng ở trong đó, ví dụ như hoa Địa Tạng có thể giữ hồn sinh phách kia; hoa Địa Tạng chính là một loại hoa của địa ngục, nơi nó sinh trưởng chính là núi xác biến xương, có thể thấy có bao nhiêu hiểm

ác, nhưng ông ta lại nhẹ nhàng bình thần bảo nàng đi lấy nó về!

Mà Mộ Dung Cẩm cũng không có phản ứng gì lớn, chỉ gật đầu, những nhiệm vụ như thế này nàng sớm đã quen rồi, nàng cũng biết đây là hình phạt mà Phệ Thiên dành cho nàng!

Thấy nàng ‘khôn khéo’ gật đầu, Phệ Thiên hài lòng: “Vậy mới ngoan! Đi đi!”

Mộ Dung Cẩm không nói nhiều, trực tiếp xoay người rồi đi, Ma Vực là cấm địa của đầm lầy Lam Ma, người bình thường không được đi vào, đương nhiên, người bình thường ở đây không phải nói những người võ công bình thường, bởi vì lúc tâm trạng Phệ Thiên không tốt, rất thích ném những người ông ta nhìn không thuận mắt vào trong đó, sau đó ông ta sẽ đi vào, vô cùng vừa lòng nhìn những người đó bị giầy vò đến đau đớn chịu không nổi.

Lối vào Ma Vực rất nhiều, nhưng lối vào ở đây là một ao đầm lầy, từ ngoài nhìn vào thì không thấy có gì đặc biệt, nhưng nếu như đi vào vài bước, thì sẽ đột nhiên đi vào một thế giới khác!

Khoảnh khắc bước vào Ma Vực, Mộ Dung Cẩm cảm nhận được mình giẫm phải thứ gì đó, cúi đầu nhìn xuống, vừa đứng nhìn thấy một bộ xương khô, đã bị nàng đạp vỡ hai cây xương, đôi mày nàng cũng không nhúc nhích cứ thế nâng bước đi vào, trong này gần như đều là xương cốt lốt đường, không có gì đáng ngạc nhiên cả.

Thế giới bên trong này nhìn sơ qua không khác bên ngoài là mấy, lúc này nàng đang đứng trên một thảo nguyên, mà chỗ cách nàng khoảng một trăm bước chân, chính là sa mạc đầy cát vàng; cảnh tượng ở đây không phải đã hình thành thì sẽ không biến đổi, có thể trước mặt ngươi là sa mạc, nhưng chỉ cần ngươi bước thêm một bước, thì đó lại là một ốc đảo xanh biếc; tựa như một trận pháp không lồ, chỉ là không biết phải có công lực lợi hại bao nhiêu mới có thể thiết kế một trận pháp sinh sát như thế này.

“Sột soạt sột soạt!” Một hồi âm thanh quen thuộc truyền tới, Mộ Dung Cẩm không cần quay đầu cũng biết đó là đám rắn độc trên thảo nguyên, vận khí dùng khinh công bay qua thảo nguyên, đặt chân xuống sa mạc rồi xoay người, không bất ngờ gì khi trông thấy hơn vạn con rắn đã phủ đầy thảo nguyên ban này, nhưng bọn chúng chỉ đi tới lui ở ranh giới của thảo nguyên, sẽ không đi vào sa mạc một bước!

Mộ Dung Cẩm xoay người đi vào sa mạc, khắp nơi là cát vàng, ánh mặt trời chói chang, quả thực giống như là đang đi trên sa mạc vậy!

Trên đường trông thấy hai bộ xương còn vương máu, hẳn là vừa mới chết không lâu, cơ thể đã bị kiến sa mạc hoặc là sói hoang sa mạc xé ra ăn mất rồi.

Trên đường đi, Mộ Dung Cẩm đều vô cùng cảnh giác, tuy trong này nhìn không khác bên ngoài là mấy, nhưng thú hoang trong này và bên ngoài lại khác nhau một trời một vực, nếu như nói bên ngoài là mãnh thú, thì trong này chính là mãnh thú trong mãnh thú, sức chiến đấu không chỉ cao hơn một chút thôi đâu! Đột nhiên, chân của Mộ Dung Cẩm bị thứ gì đó bắt lấy, nàng phản xạ nhấc chân lên, trực tiếp đá vật thể trong cát vàng ra ngoài, áo khoác màu đỏ làm nàng chói mắt, lúc nàng nhìn rõ người đó, bỗng chốc kinh ngạc: “Sao lại là ngươi?”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Sủng: Tà Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 64: Chương 13 – Tại sao cứu ta?

“Sao lại là ngươi?” Mộ Dung Cẩm thế nào cũng không ngờ mình lại gặp Tần Phi Nguyệt ở Ma Vực.

Tần Phi Nguyệt nằm trên mặt đất, trước ngực có chỗ bị xuyên thủng, trên y phục màu đỏ đầy cát vàng, nhìn vào nhếch nhác chưa từng thấy, lúc hẳn trông thấy Mộ Dung Cẩm cũng kinh ngạc, ngay sau đó cười khổ: “Lẽ nào ngươi cũng bị ông ta ném vào đây?”

Nghe thế, Mộ Dung Cẩm nhướn mày: “Ngươi về Ma Cung rồi?”

Trong mắt Tần Phi Nguyệt lóe lên một tia hận, hừ lạnh: “Có quỷ mới về đó, chẳng qua ta chỉ bị thương một chút, lại xui xẻo gặp phải ông ta, cuối cùng bị ông ta trực tiếp bắt về rồi quăng vào đây, ta ở trong này chờ nửa tháng rồi, nếu như ngươi tới trễ một chút nữa, e rằng ngươi chỉ nhìn thấy một bộ xương trắng mà thôi!”

Mộ Dung Cẩm có chút hết nói nổi, hơi ngạc nhiên, xem ra Phệ Thiên đối với tên đồ đệ này cũng không phải là hoàn toàn không có cảm tình, tuy tình cảm này có chút biến thái, đưa tay: “Đứng lên đi! Nếu đã gặp nhau, đi cùng ta một đoạn đường được chứ?”

Tần Phi Nguyệt giơ tay, cười tà mị: “Khanh Khanh đã mời, ta dĩ nhiên sẽ không từ chối!”

Còn có thể nói nhảm, chứng tỏ chưa chết được!

Tần Phi Nguyệt bắt lấy tay Mộ Dung Cẩm, thuận thế đứng lên, nhưng thân thể giống như không có xương dựa vào người nàng, Mộ Dung Cẩm cảm tay của hắn, khẽ nhíu mày: “Tay của ngươi bị đứt gân mạch rồi, hơn nửa thời gian đã rất lâu rồi, ai có thể làm ngươi bị thương thế?”

Tần Phi Nguyệt rút tay về, trong mắt lướt qua một tia lạnh lẽo, lại không để cho Mộ Dung Cẩm thấy, cười nói: “Khanh Khanh, nàng đây là đau lòng vì ta

sao?”

Mộ Dung Cẩm đẩy hán ra, tựa như làm ảo thuật lấy ra một bình thuốc, đổ ra một viên thuốc màu đỏ trong suốt đưa qua: “Ăn nó đi!”

Mắt phượng của Tần Phi Nguyệt nhướn lên: “Gân đứt có thể nối, xương nát có thể lành, ‘ma liên đan’ quý báu như thế ngươi cũng nỡ cho ta?”

Ma liên đan, chính là do tâm huyết của người nuôi dưỡng ma liên luyện thành, cánh hoa của đóa sen ma đó càng nhiều, đan được luyện ra càng thêm trân quý; cả thiên hạ rộng lớn là thế cũng chỉ có Phệ Thiên có ma liên, cộng thêm Mộ Dung Cẩm chỉ có hai người, nói đó là trân phẩm quý hiếm cũng không quá đáng, nàng lại đưa cho hán thứ này, sao có thể không làm hán bất ngờ đây?

Mộ Dung Cẩm đưa tới, muốn ăn hay không thì tùy, xoay người đi! Ma liên đan tuy rằng quý hiếm, nhưng đối với nàng thì vô hiệu, tâm huyết của mình, ăn vào cũng chẳng có hiệu quả. Hơn nữa một khi ma liên đã đạt đến trình độ trưởng thành nhất định thì sẽ tự giác thay đổi thể chất, nàng không cần những thứ này, cũng có thể tự sinh ra da thịt xương!

Tần Phi Nguyệt nuốt xuống, nhanh chóng đuổi theo Mộ Dung Cẩm, vẻ mặt vẫn cả lơ phát phơ như trước, nhưng lại nhiều thêm một phần cảm xúc mà hán chưa từng chú ý tới: “Này! Ngươi thật sự không muốn biết ai làm ta bị thương hả?”

“Thiên hạ Vô Lâm lớn như vậy, ngươi cũng không biến thái được như Phệ Thiên, bị thương thì có gì kỳ lạ?” Mộ Dung Cẩm không để ý nói.

Tần Phi Nguyệt không tin đi lên: “Nếu như ta nói với ngươi ta đi ám sát Sở Dạ thì sao?”

Mộ Dung Cẩm dừng bước: “Thật à?”

“Ta gạt ngươi làm gì?”

“Thế thì ngươi đáng đời rồi!” Bỏ lại những lời này, Mộ Dung Cẩm trực tiếp đi mất, về phần Sở Dạ..... Đường như cũng không tới mức nàng phải lo lắng, ít nhất theo suy nghĩ của nàng, võ công của nàng dường như còn thấp hơn hán một chút.

“Này! Khanh Khanh, nàng thiên vị, cái gì gọi là ta đáng đời chứ, ta là người bị thương nha!” Tần Phi Nguyệt cố làm ra vẻ tủi thân.

Mộ Dung Cẩm liếc hán một cái: “Đi thôi! Còn không đi nữa sa mạc sẽ biến đổi!”

Tần Phi Nguyệt bước nhanh đi theo, rồi mới hỏi: “Khanh Khanh, sao nàng lại vào đây vậy?”

“Vào để lấy đồ!”

“Nàng coi trọng bảo vật nào ở trong đây à?”

“Là ông ta muốn, hoa địa tạng!”

Tần phi Nguyệt cả kinh, hoa địa tạng đó là thứ quý báu nhất trong Ma Vực, rất nhiều người muốn lấy đều chôn xác ở nơi này; cho dù võ công của ngươi có cao đi nữa, cũng đâu không lại ‘Phật Địa Tạng’ canh giữ hoa địa tạng, tuy là Phật, nhưng một chút cũng không từ bi, mà là Phật Sát Sinh hình dáng giống như ác ma vậy, ngay cả võ lâm cao thủ mạnh cỡ nào đi nữa cũng không thắng nổi!

Trong Ma Vực này cái nhiều nhất chính là bảo vật, nhưng gần như không ai dám nghĩ tới hoa địa tạng, có thể thấy được sự lợi hại trong đó, hán không ngờ lần này Mộ Dung Cẩm lại xông vào đây vì nó!

“Khanh Khanh! Sao nàng lại đáp ứng ông ta? Nàng phải biết rằng sẽ chết?”

Mộ Dung Cẩm nhìn hán: “Ngươi biết không thể làm trái mệnh lệnh của ông ta mà, đi thôi! Xem chúng ta có còn mạng để trở ra không!” Nàng cũng biết sự lợi hại của ‘Hoa Địa Tạng’, nhưng nàng lại đồng ý đến đây, nguyên nhân lớn nhất chính là vì —— nàng chắc chắn Phệ Thiên sẽ không lấy mạng của nàng.

Sa mạc mênh mông bát ngát, ngoại trừ những bộ xương trắng tinh thoảng bị gió cát thổi lộ ra, cũng không còn vật thể nào khác nữa.

Đột nhiên, Tần Phi Nguyệt kéo lấy Mộ Dung Cẩm, sắc mặt nghiêm trọng: “Đến rồi!”

Theo bản năng Mộ Dung Cẩm cũng cảm nhận được sự nguy hiểm, tức thì dừng bước, hai người đưa lưng về phía đối phương; Mộ Dung Cẩm cảnh giác nhìn bốn phía: “Rốt cuộc là thứ gì vậy?”

“Một con quái vật giống y như con dơi vậy!” Trong câu nói của Tần Phi Nguyệt còn có một chút khiếp sợ.

“Là nó làm ngươi bị thương?”

“Ừ! Nó có thân thể khổng lồ, nhưng tốc độ lại cực nhanh, trong chốc lát ta phản ứng không kịp thì bị nó làm cho bị thương, trong thiên hạ, thứ có thể tổn thương ta trong lúc ta không kịp phản ứng, trừ cái lão già không chết kia, thì nó là kẻ đầu tiên!”

Trong lúc nói, Tần Phi Nguyệt đã lấy ra cây Yêu Dao Phi Nguyệt màu đỏ khát máu của mình, Yêu Dao mang màu đỏ kinh người kia lộ ra vẻ sắc bén;

Mộ Dung Cẩm cũng lấy ra vũ khí của mình, chẳng qua không phải đao kiếm gì, mà là một sợi xích sắt màu bạc chỉ to bằng ngón út, trên đó lộ ra hơi thở lạnh lẽo, Tần Phi Nguyệt thoáng chốc sáng mắt lên: “Đây xích được làm từ sắt hàn bằng ngàn năm!”

“Khanh Khanh! Đột nhiên phát hiện trên người nàng rất nhiều bảo vật nha, trước là thiên hạ đệ nhất kiếm - Vô Phong, sau đó còn có Thiên Y Thần Điện thần bí kia, hiện tại lại còn có Xích Sắt Hàn Băng quý hiếm như thế, nếu như có một ngày ta không có chuyện gì làm, chạy đến đánh cướp nàng có được không?”

Mộ Dung Cẩm thân nhiên đáp: “Cái này lấy trong kho binh khí của Phệ Thiên, trong đó nhiều nhất là bảo vật, có bản lĩnh ngươi đi trộm đi!”

Tần Phi Nguyệt hết nói, thế thì thôi vậy, đến lúc đó đoán chừng hấn chết rồi cũng bị mài thành tro.....

Sắc mặt Mộ Dung Cẩm đột nhiên ngưng trọng: “Đến rồi!”

Nàng vừa dứt lời, một bóng đen lập tức xuất hiện trên sa mạc, ngẩng đầu nhìn sang, một con dơi khổng lồ bay qua với tốc độ không thể tin được, hai cái răng nanh ở hàm trước dài cỡ bằng một bàn tay, thô to như chiếc đũa, nước miếng kinh tởm chảy dọc theo răng nanh nhiều xuống, nhìn qua có vẻ u ám nhưng cũng cực kỳ kinh tởm!

“Hi!” Hết dài một tiếng, tức thì Mộ Dung Cẩm cảm thấy mạng nhĩ của mình bị chấn động, Tần Phi Nguyệt bị thương, sóng âm như thế này đối với hấn tổn thương càng lớn, hấn không tự chủ nắm chặt tay của Mộ Dung Cẩm, vậy mới miễn cưỡng đứng lại được.

Mộ Dung Cẩm nắm tay hấn, miễn cưỡng truyền nội lực của mình qua, mà lúc này con dơi quái vật kia nhao lên một cái, cúi người xông qua, Tần Phi Nguyệt bị tập kích qua một lần, tự nhiên trong nháy mắt đã phản ứng lại, hấn nhanh chóng đẩy Mộ Dung Cẩm xuống đất, thân thể che trên người nàng; Mộ Dung Cẩm cảm nhận rõ ràng cơ thể của Tần Phi Nguyệt run lên, còn có tiếng máu thịt chia lìa đầm đìa trong nháy mắt, trong lòng nàng lo lắng: Cái tên yêu nghiệt này!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Sủng: Tà Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 65

“Hi hà!” Dường như là vì làm cho người khác bị thương, con dơi quái vật kia đặc ý đứng cách bên này một trăm thước, trên móng vuốt khổng lồ dính đầy máu tươi, còn có một khối máu thịt có thể nhìn thấy được.

Mộ Dung Cẩm nhanh chóng xoay người, ôm Tần Phi Nguyệt trong lòng, cái lỗ lõm xuống sau lưng chiếc áo màu đỏ khiến nàng nhìn mà kinh hãi trong lòng, trong khoảnh khắc đó, nàng không ngờ hấn sẽ bảo vệ nàng.

Tần Phi Nguyệt nghiêng người, yếu ớt cười tà: “Khanh Khanh, đừng nhìn, xấu lắm!”

“Tên ngốc!” Trong lòng Mộ Dung Cẩm có một dòng nước ấm chảy qua, đặt hấn trên mặt đất: “Đừng động đây, chờ ta!”

“Khanh Khanh, nàng mau chạy đi! Nàng đánh không lại nó đâu!” Tần Phi Nguyệt lo lắng hét lên, hấn đã thực sự chứng kiến sự khủng bố của con quái vật đó rồi, hấn không muốn nàng và hấn cùng bị con quái vật đó nuốt chửng!

Mộ Dung Cẩm cảm lấy cây Yêu Dao hút máu của hấn, trong mắt nhuộm lên một màu tím: “Cây Yêu Dao đó, e rằng hôm nay phải phá lệ, uống thử máu của súc sinh rồi!”

“Khanh Khanh.....” Mặc kệ Tần Phi Nguyệt kêu gào thế nào, cũng chỉ có thể trơ mắt nhìn Mộ Dung Cẩm đi về phía con quái vật kia.

Con dơi quái vật nhìn thấy Mộ Dung Cẩm đi tới, trong con mắt cực lớn đều là khinh bỉ, loài người nhỏ bé đáng xấu hổ kia còn muốn đấu với nó?

Mộ Dung Cẩm tay trái cầm đao, tay phải quấn quanh sợi xích đã kết thành băng, không đợi con dơi quái vật kia có động tác, nàng quăng dây xích trong tay ra trước, dây xích nằm trong tay nàng như có sức sống, bay thẳng ra ngoài, lại vòng qua một vòng, mục tiêu chính là đôi cánh của con quái vật đó.

Con dơi quái vật phản ứng chỉ trong nháy mắt, bay với tốc độ cực nhanh lướt ra, đập cánh giữa không trung, khinh bỉ nhìn Mộ Dung Cẩm.

Mộ Dung Cẩm cũng trong khoảnh khắc đó phản ứng lại, xích sắt trong tay trực tiếp ném lên trời, vận dụng kinh công tuyệt thế, trực tiếp đập lên dây xích vọt lên giữa không trung, Yêu Dao trong tay vung ra, lưỡi đao đỏ tươi mạnh mẽ bổ tới.

Con dơi quái vật kia dường như không ngờ tới tốc độ của Mộ Dung Cẩm sẽ nhanh như thế, lúc nó chuẩn bị bay ra thì chậm mất một bước, Mộ Dung Cẩm trực tiếp cắt mất một miếng trên cánh phải của nó, tuy là rất nhỏ, thế nhưng lại có người có thể khiến cho nó bị thương, quả thật không thể tha thứ được, con dơi trở nên điên cuồng, bay cực nhanh xông về phía Mộ Dung Cẩm, lần này Mộ Dung Cẩm có chuẩn bị, để Yêu Dao thẳng đứng tại chỗ, mà người nàng thì nằm sấp xuống phía trước.

Con doi vì muốn tránh Yêu Dao tự nhiên sẽ phải đổi hướng, mà Mộ Dung Cẩm đúng lúc nắm bắt sơ hở đó vung thêm một đao nữa.

Con quái vật dùng tốc độ gần như biến thái của nó để tránh ra, sau đó ở trên không xoay người rồi lại xông tới; Mộ Dung Cẩm dùng xích sắt móc lấy Yêu Dao, quăng lên trời theo chiều xoắn ốc, mà con quái vật đó lại không hề sợ hãi, trực tiếp xông tới, hai chân bắt lấy sợi dây xích, hướng về phía Mộ Dung Cẩm mà cắn tới!

“Đi ra!” Hét to một tiếng, Mộ Dung Cẩm nhanh chóng bay nhanh lùi về sau, sau một khắc, một lưỡi dao màu đỏ trực tiếp đâm xuyên qua cơ thể của con doi, con quái vật bị chia làm hai, nội tạng ghê tởm kia cũng tràn cả ra ngoài.

“Tần Phi Nguyệt!” Mộ Dung Cẩm bay tới đón lấy Tần Phi Nguyệt đang ngã xuống đất, một đao vừa nảy đã dùng cạn phần nội lực cuối cùng của hắn, thậm chí có thể là cả sinh mạng của hắn!

Tần Phi Nguyệt suy yếu cười, muốn nói đùa hai câu, nhưng ngay cả sức để nói cũng không có, chỉ có thể nhìn Mộ Dung Cẩm, sau đó từ từ ngã xuống!

Trong khoảnh khắc cảm nhận được hơi thở của hắn biến mất, trong lòng Mộ Dung Cẩm tựa như bị ai đó đâm một nhát, nàng chẳng qua chỉ xem hắn như người qua đường, hắn không quan trọng bằng Mộ Dung Chính, không quan trọng như Sở Dạ, thậm chí còn không bằng cả Mộc Hương; trong chớp mắt hắn che chở nàng, máu thịt lẫn lộn, nàng cho là hắn ngốc, nàng đối với hắn mà nói hoàn toàn không đủ để hắn lấy tánh mạng mình ra mà cứu; nhưng hắn đã làm như thế, thậm chí còn dùng phần nội lực cuối cùng giết chết con doi quái vật kia để cứu mạng nàng.

“Tại sao?” Mộ Dung Cẩm hoang mang, trong thế giới của nàng, trừ những người nàng để ở trong lòng, ngoài ra không có bất cứ việc gì đáng để nàng ra tay cả, càng khỏi phải nói là dùng mạng để cứu, nhưng..... tại sao hắn lại đối với nàng như thế?

Hắn với nàng đều máu lạnh như nhau, đều không quan tâm tới sự sống chết của bất kì người nào, nhưng sao hắn lại làm như thế?

Mộ Dung Cẩm mờ mịt nhìn gương mặt tuấn tú lạnh dần như tro tàn của hắn, trên đó còn có nụ cười tà chưa nhếch lên, cho đến lúc chết, hắn vẫn không quên cười trừ chọc nàng?

Mộ Dung Cẩm gơ tay phủ lên mặt hắn, lần đầu tiên nàng sờ mặt hắn, nhưng không có độ nóng, mà lạnh băng: “Tại sao chứ?”

“Ngươi còn chưa nói cho ta biết tại sao cứu ta mà, tại sao ngươi lại cứu ta?”

“Ngươi không nói tại sao ngươi cứu ta, có phải muốn ta mê man cả đời này không?”

“Ngươi đã làm cho ta khó chịu rồi, dường như ta đã nợ ngươi một mạng rồi.....”

“Ta không muốn nợ ngươi, vậy nên ngươi sống lại có được hay không?”

Mộ Dung Cẩm cúi đầu nhìn hắn, sau đó từ từ nhấc tay lên, đưa về phía lồng ngực của mình, dùng sức chườm, một ngụm tâm huyết chảy lên miệng, nàng cúi người phủ lên đôi môi lạnh băng yêu mị của hắn, hé miệng ra truyền máu trong miệng qua cho hắn.

“Hy vọng hóp máu này có thể khiến ngươi sống lại, nếu không, e rằng chỉ có một mạng đổi một mạng!”

“Chắc chắn, nhìn không ra ngươi cũng sẽ cứu người, ta còn tưởng loài người bản thủ các ngươi một chút lương tâm cũng không có chứ!”

Một giọng nói truyền ra, Mộ Dung Cẩm đầu tiên cá kinh, giọng điệu đó bỗng chốc khiến nàng nhận ra những lời này đến từ đâu: “Ngươi chẳng qua chỉ là một vật chết, có tư cách gì mà đánh giá nhân tính?”

“Hừ! Ta mới không phải vật chết, ta là một linh hồn bám trên cuốn Thần Điển này, mới không phải là vật chết đâu!”

“Linh hồn chẳng phải là sau khi chết rồi mới có sao? Ngươi còn nói mình không chết!”

“Ngươi..... Thôi bỏ đi, nể mặt ngươi ép tâm huyết ra cứu ngươi, bỏ đại gia đây không so đo với ngươi!”

Mộ Dung Cẩm hừ lạnh, không để ý hắn; mà Thần Điển kia lại không chuẩn bị buông tha nàng: “Này! Không dễ dàng gì bỏ đại gia mới nói chuyện, ngươi không tò mò à, không muốn hỏi gì sao?”

“Ta không hỏi vật chết!”

“Mẹ nó! Đã nói ta không phải vật chết rồi mà, ngươi thấy qua vật chết nào mở miệng nói chuyện chưa?”

“Không phải ngươi đó sao?”

“Được lắm! Xem như ngươi lợi hại, rồi sẽ có một ngày ngươi cầu xin bỏ đại gia, hừ!”

Một hồi tiếng động làm cho người ta ê buốt truyền tới, Mộ Dung Cẩm biết đó là do ma liên đã phát tác công hiệu, sinh da thịt, mọc cơ xương, tác dụng của tâm huyết này không chỉ nói suông thôi đâu!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Sủng: Tà Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 66: Chương 14 – Sự bảo vệ của Tần Phi Nguyệt

“Ui!” Khó sở rên lên một tiếng, Tần Phi Nguyệt mới chậm rãi tỉnh lại, khoảnh khắc nhìn thấy dung nhan tuyệt đẹp của Mộ Dung Cẩm một hồi lâu sau hần vẫn không thể nào hoàn hồn, không phải hần đã chết rồi sao? Cảm giác chết chóc đó, hần cảm nhận rõ ràng như thế, hần chết rồi sao còn có thể nhìn thấy Mộ Dung Cẩm được? Rất lâu sau, hần mới cười tà: “Khanh Khanh, không phải nàng không đành lòng rời xa ta, nên tự sát vì tình chứ?”

Mộ Dung Cẩm hết nói nổi trừng hần một cái: “Đứng lên đi! Hiện tại ngươi chỉ có thời gi-an bốn ngày, sau bốn ngày, thì ngươi thực sự đi xuống điện Diêm Vương!”

“Bốn ngày?” Tần Phi Nguyệt không hiểu, thế mới phát hiện những vết thương của mình đều đang khép lại, trước người sau người đều có một loại cảm giác ngứa ngáy, gợn tay lên muốn gãi, lại bị Mộ Dung Cẩm bắt lấy: “Ngươi đang sinh thịt mới, đừng có đụng tới nó!”

Sắc mặt Tần Phi Nguyệt hơi khó coi, nhưng vẫn nhịn được, thuận thế nắm lấy tay của Mộ Dung Cẩm: “Khanh Khanh, vừa rồi nàng không bị thương chứ?”

Mộ Dung Cẩm lắc đầu: “Không sao!”

Nghe vậy, Tần Phi Nguyệt yên tâm rồi: “Vậy thì tốt!”

Mộ Dung Cẩm nghi hoặc nhìn hần: “Sao ngươi lại muốn cứu ta?”

Tần Phi Nguyệt khó hiểu nhìn nàng: “Cái gì mà tại sao?”

Mộ Dung Cẩm nhìn hần chăm chăm, nói từng câu từng chữ: “Ta không phải là người thân của ngươi, chẳng qua chỉ có hai phần gi-ao tình với ngươi, sao ngươi lại dùng tính mạng của mình mà cứu ta?”

Tần Phi Nguyệt cười khỏ, trong mắt có một tia chán nản: “Thì ra trong lòng Khanh Khanh, ta lại chỉ có hai phần gi-ao tình!”

Mộ Dung Cẩm không hiểu: “Tại sao ngươi cứu ta?”

Tần Phi Nguyệt nâng mắt: “Vậy sao nàng lại cứu ta? Người đã chết lại có thể cứu sống đây, đây là lần đầu tiên ta gặp chuyện như thế đấy!”

“Ta chỉ muốn biết tại sao ngươi cứu ta!” Mộ Dung Cẩm không hề giấu diếm.

Tần Phi Nguyệt bất đắc dĩ thở dài, nàng cứu hần lại là vì hần đã cứu nàng, nàng muốn biết nguyên nhân hần cứu nàng, cần một cái đáp án! Nếu đã như thế, còn không bằng chết đi cho rồi! Đường như có một dòng nước đắng dọc theo cổ họng chảy xuống, chảy vào trong lòng, cả con tim đắng chát! Lần đầu tiên hần ra tay cứu người, cái nhận được lại là đáp án như thế sao?

“Nàng là sư muội của ta, nếu như muội chết ở đây, ta cũng không thể nào sống mà đi ra được, lí do như thế được chứ?” Tần Phi Nguyệt khôi phục lại nụ cười tà mị như xưa, không đứng đắn nói.

Mộ Dung Cẩm đỡ hần dậy: “Đi thôi!”

Tần Phi Nguyệt nhìn cát vàng đầy trời, bốn ngày, hần chỉ có thời gi-an bốn ngày để sống, chưa bao giờ nghĩ tới mình cũng sẽ có một ngày đếm từng ngày chờ đợi cái chết! Tuy không thấy đáng sợ, nhưng cảm giác này vẫn là khó chịu như thế!

Sắc trời sập tối, ban đêm ở sa mạc còn nguy hiểm hơn so với ban ngày, những đàn sói hoang sống quần cư trên sa mạc chính là những kẻ săn mồi lớn nhất trong bóng đêm, Mộ Dung Cẩm dùng dây xích băng xẻ thịt của con dơi kia ra, sau đó xiên lại rồi kéo đi, mới đầu Tần Phi Nguyệt không hiểu tại sao phải làm như thế, mãi cho đến khi từng đôi mắt như u linh kinh người kia bao vây bọn họ.

“Thế mà lại gặp phải bầy sói hoang này!” Tần Phi Nguyệt vẫn không mấy sợ hãi, tuy võ công của hần chỉ mới khôi phục lại ba phần, nhưng muốn giết chết bao nhiêu đây súc sinh thì vẫn còn dư sức.

Mộ Dung Cẩm không nghĩ như thế, trước khi bầy sói hoang tấn công, dùng sức ném ra những khối thịt dơi đã sắp đông băng trên sợi xích của mình, những khối thịt mang theo mùi tanh nhanh chóng kích thích bọn chúng, cả bầy sói đều nhào lên, ý đồ xé ra chia nhau ăn, gần như chỉ trong nháy mắt, toàn bộ thịt dơi đều bị đàn sói đói nuốt sạch sẽ.

Sau một khắc, những con sói đó đồng loạt ngã xuống, dù cho chỉ ăn một chút ít, cũng tránh không được trúng độc mà chết.

Tần Phi Nguyệt nhướn mày, cho dù là súc đẻ thổi bụi cũng không cần dùng đến đã có thể giết chết nhiều sói hoang như thế, quả nhiên là biện pháp tốt.

Mộ Dung Cẩm lôi xác những con sói kia qua, Tần Phi Nguyệt rất tự giác đi lên phía trước, chỉ bằng mấy đường đao nhẹ nhàng đã chia những con sói hoang thành từng khối, mà nội tạng sớm đã bị hấn đá sang một bên.

Mộ Dung Cẩm rải thuốc độc, sau đó lại ném ra đó lần nữa, sói hoang rất thông minh, thấy Mộ Dung Cẩm ném thịt ra đã giết chết nhiều đồng bọn như thế, dĩ nhiên sẽ không đi ăn nữa, nhưng có một vài con vẫn là quá đói khát, nhìn không được sự hấp dẫn của mùi máu tươi đầm đìa, từng miếng từng miếng ăn vào, cho dù đó là xác của đồng bọn, rất nhanh, lại có thêm một đồng sói hoang ngã xuống.

“Chúng ta đi!” Mộ Dung Cẩm kéo vạt áo của Tần Phi Nguyệt, hai người đồng thời dùng khinh công bay ra khỏi trăm thước, hạ xuống một mỏm đá bị gió thổi lộ ra, lúc Mộ Dung Cẩm đáp xuống, lập tức lấy ra vài gói thuốc màu vàng kim rải lên mặt đất, hai người thì đứng ở chỗ đó.

Tần Phi Nguyệt thấy nàng lại không đi nữa: “Khanh Khanh, nàng muốn làm gì thế?”

Mộ Dung Cẩm khuyu chân ngồi xuống, nhìn bảy sói hoang phía trước sắp đuổi tới: “Xem cuộc chiến đấu của những kẻ vương giả!”

Tần Phi Nguyệt ngồi kế nàng, vẫn không hiểu, lại nghe Mộ Dung Cẩm nói tiếp: “Trong sa mạc có hai kẻ vương giả, một là sói hoang sa mạc, bọn chúng là quần cư, lực công kích cực kì mạnh, người bình thường hoàn toàn không thể nào sống được; mà một loại khác chính là kiến máu, kiến máu chính là họ hàng gần của kiến càn, là động vật quần cư cực lớn không thể nào tính toán được, gần như toàn bộ mặt dưới của sa mạc đều là lãnh địa của chúng; cơ thể của chúng có thể lớn bằng quả trứng gà, toàn thân màu đỏ máu, thế nên mới có tên gọi như thế; bọn chúng sở hữu hàm răng sắc bén nhất, có chất độc độc nhất, tuy cơ thể nhỏ nhoi nhưng lại vang danh về tốc độ, chỉ cần là nơi chúng bò qua, tất cả sinh vật đều sẽ trở thành bộ xương khô trong nháy mắt!”

Tần Phi Nguyệt càng nghe càng kinh hãi, vậy mà lại có thứ kinh khủng như thế à, nhưng mà: “Sao chúng ta còn chờ ở đây, không cần phải chạy à?”

“Ta đã rải chất độc của rắn vua sa mạc, nó là thiên địch của chúng, bọn chúng sẽ không thể công kích tới đây được, chỉ có thể vòng đường mà đi!”

Tần Phi Nguyệt thực sự bội phục Mộ Dung Cẩm chết đi được, nhưng đồng thời trong lòng cũng không dễ chịu gì: “Nàng thường xuyên đến đây?” Có thể hiểu rõ như thế, còn mang theo được liệu chuyên khắc chế những thứ này nữa!

Mộ Dung Cẩm trầm ngâm không nói, nàng đã từng sống trong này hai tháng, gần như đi hết hơn một nửa nơi này, nàng còn nhớ nàng đã từng đụng phải kiến máu ở đây, đến lúc sắp chịu chết, nàng thấy một con rắn vua sa mạc, mà những con kiến máu kia thế mà lại đi vòng qua con rắn vua sa mạc, mắt nàng sáng lên, giết con rắn vua sa mạc đó, dùng xác của nó quấn lên người mình, vậy mới thoát khỏi kiếp nạn.

Cho dù Mộ Dung Cẩm không nói, nhưng Tần Phi Nguyệt sao lại không hiểu chứ?

“Sột soạt sột soạt sột soạt!” Tiếng sột soạt bí ẩn vang lên, bảy sói hoang phía trước chạy tới cảnh giác dừng lại, rất nhanh, từng con từng con kiến máu khoác bộ giáp màu máu từ dưới đất bò lên, con nhỏ thì bằng ngón cái, mà con lớn thì lại bằng cả một quả trứng gà.

Một con, hai con, ba con. Một trăm con. Một ngàn con.

Thời gian không tới một cái chớp mắt, trên sa mạc vốn lấp đầy cát vàng đã phủ lên một lớp thảm màu đỏ thẫm, mà trên đó từng con từng con khế nhúc nhích, khiến người nhìn đến tê cả da đầu!

“Hú...ú...ú...!” Bảy sói cảm nhận được sự nguy hiểm, lập tức muốn rời khỏi, nhưng đã muộn rồi, mấy trăm vạn con kiến máu từ bốn phương tám hướng đã bao vây chúng, dưới mặt đất còn có những con kiến máu không ngừng bò lên, trừ khi chúng biết bay, bằng không nhất định phải chết.

Một khắc sau, bọn họ cảm nhận được sự điên cuồng của kiến máu, làn sóng kiến máu cực lớn chen chúc mà đi, đàn sói lùi lại từng bước, có con kiến máu bò lên thân con sói, da lông cực dày của sói cũng không ngăn được sự tấn công của kiến máu, một khi bị kiến máu cắn sẽ chết ngay tức khắc!

Rất nhanh, cả bảy sói đều bị giết chết, mà đàn kiến máu thì như một tấm chăn gấm phủ qua, đợi đến lúc chúng rời khỏi, cả bảy sói chỉ còn lại những bộ xương trắng phếu, ngay cả một cọng lông hay một giọt máu cũng không còn.

Tần Phi Nguyệt nhìn mà sợ ngây người, đây mới là sát thủ đích thực!

“Rắc rắc!” Tần Phi Nguyệt hoàn hồn, lại thấy Mộ Dung Cẩm thế mà bắt một con kiến máu nhét vào miệng: “Nàng đang làm gì vậy?”

Mộ Dung Cẩm vạt dây xích sắt của nàng, thoáng chốc một xiên kiến máu gần trăm con bị nàng kéo lên, hơn nữa toàn bộ đều bị đông cứng hết: “Kiến máu này có độc, nhưng ngoại trừ túi độc, lại có vị ngon khó mà có được, có muốn thử không?”

Tần Phi Nguyệt có chút lưỡng lự, dù gì hấn cũng hơi đói rồi.

“Rắc rắc!” Mộ Dung Cẩm nhanh chóng ngắt đầu bỏ tim, tuốt vỏ ngoài, đưa qua một miếng thịt kiến trong suốt; Tần Phi Nguyệt nhận lấy, sau khi nhúm mấy mấy lần, thế mới thử bỏ vào miệng, tuy mới đầu có hơi tanh, nhưng sau khi nhai mấy lần, lại có một vị tươi ngon kỳ lạ, còn có vị ngọt nhẹ.

“Không ngờ kiến mà cũng ngon như thế!” Tần Phi Nguyệt vô cùng kinh ngạc, giờ tay muốn lột kiến máu ra, lại bị Mộ Dung Cẩm cản: “Lông da của kiến máu đều là độc, người đụng vào sẽ chết!”

“Rắc rắc!” Cắt một con xong lại đưa qua, Tần Phi Nguyệt lại không nhận, nhìn Mộ Dung Cẩm, trong mắt là sự đau lòng không che giấu được: “Khanh Khanh, rốt cuộc nàng đã trải qua những gì vậy?”

Mộ Dung Cẩm cười nhạt: “Đã trải qua thì đều là quá khứ rồi, sao phải để tâm chứ?”

Một khắc sau, bỗng nhiên nàng thấy khuôn mặt anh tuấn phóng đại của Tần Phi Nguyệt, độ ẩm trên môi nhấc nhờ hấn đang làm gì; Tần Phi Nguyệt không tiến thêm bước nữa, mà chỉ lướt qua rồi dừng lại, nụ hôn đó không có dục vọng, chỉ có đau lòng: “Khanh Khanh, sau này ta sẽ bảo vệ nàng, nàng không cần đặt ta ở trong lòng, chỉ cần ta nhớ nàng là được rồi!”

Mộ Dung Cẩm sững sốt, lại nghe Tần Phi Nguyệt chột nói: “Dù gì ta cũng là lâu chủ của Yêu Nguyệt Lâu, thế nào cũng không thể kém hơn so với nha đầu Đường Môn kia, nàng cũng đừng chê!”

Mộ Dung Cẩm tức cười, lúc này mới nhớ tới Đường Trúc, muội ấy. hấn là vẫn khỏe! Nhớ đến Đường Trúc, Mộ Dung Cẩm lại nhớ tới Mộ Dung Chính, tâm trạng cũng không còn đau đớn như lúc mới đầu, nhưng vẫn rất khó chịu, trong lòng thờ dài một hơi, tiếp tục lật kiến máu.

“Khanh Khanh!” Tần Phi Nguyệt dựa lên đầu gối của Mộ Dung Cẩm, nhìn vào gương mặt đẹp đến nỗi khiến hấn cũng ngỡ ngàng của Mộ Dung Cẩm, hồi tưởng lại sự kinh diễm khi lần đầu gặp nàng, bây giờ cũng cảm thấy có chút không dám tin, Tần Phi Nguyệt hấn cũng có một ngày muốn dùng tính mạng của mình đi bảo vệ một người, cố chấp như thế, chấp nhất như thế, mà trái tim trong lồng ngực, sao lại đập nhanh đến như vậy!

Mộ Dung Cẩm đưa một miếng thịt qua, nét mặt trong lúc vô tình cũng dịu xuống: “Yên tâm nghỉ ngơi đi! Ngày mai sẽ đi tiếp, cứ đi về phía tây, nhất định sẽ lấy được Hoa Địa Tạng!” Nhất định!

Một đêm này, Mộ Dung Cẩm để cho Tần Phi Nguyệt dựa lên đùi nàng, mà nàng lại nằm trên chiếc áo lớn màu đỏ của hấn, hai người cùng nằm ngủ trên mặt đất, tư thế quái lạ, lại hài hoà khác thường.

Ngày hôm sau, Mộ Dung Cẩm nhanh chóng lên đường, bởi vì sợ cát vàng thổi rồi hai người ra, Tần Phi Nguyệt nắm lấy tay Mộ Dung Cẩm, lần đầu tiên mới biết tay của nữ nhân có thể mềm mại như vậy.

Giữa trưa, cuối cùng bọn họ cũng ra khỏi sa mạc, trước mắt bọn họ là một mảnh đất đầy cỏ xanh và một cái hồ, có bò dê đang ăn cỏ, còn có ngựa nữa! Sau khi uống nước rồi săn một con dê nhỏ để ăn, hai người lập tức mỗi người tìm một con ngựa, bắt đầu giục ngựa chạy điên cuồng.

Tần Phi Nguyệt không biết vì sao Mộ Dung Cẩm lên đường gấp gáp như thế, hấn chỉ có bốn ngày để sống, nếu như có thể, hấn muốn cùng nàng yên yên tĩnh tĩnh mà vượt qua!

Trên ốc đảo có sư tử và báo, nhưng vì hành động đơn độc, nên hoàn toàn không phải là đối thủ của bọn họ, rất nhanh hai người đã chạy ra khỏi ốc đảo, trước mắt bọn họ là một cánh rừng rậm đen như mực, trên từng tán lá màu xanh đều đang tỏa ra hơi độc đen ngịt dày đặc, cả bầu trời đều trở nên âm u; hơn nữa còn có thể thấy rắn độc và những thứ có độc khác đang chạy nhảy trong đó!

Chỗ này Mộ Dung Cẩm chưa từng đi qua, nên trong lòng cũng hoang mang, nhưng nàng biết nàng nhất định phải vào đó!

Đột nhiên, một thứ mềm nhũn được nhét vào tay của Mộ Dung Cẩm, lại là một đồng cánh hoa màu đỏ: “Tuy không biết có tác dụng không, thử dùng nó mở đường xem sao!”

Mộ Dung Cẩm dùng nội lực tung cánh hoa ra ngoài, cánh hoa mềm nhẹ ngay ngắn xếp thành hai hàng rơi trên mặt đất trong rừng, một khắc sau lại thấy hơi độc màu đen trên mặt đất đều tản ra, chừa lại một con đường.

Tần Phi Nguyệt mỉm cười, sau đó tiếp tục lấy cánh hoa ra, rất nhanh bọn họ đã đi vào trong đó, mà sau khi bọn họ đi qua, cánh hoa bị chất độc ăn mòn, biến thành hoa khô màu đen.

Đi được một nửa, Mộ Dung Cẩm chợt phát hiện Tần Phi Nguyệt là lạ: “Ngươi sao thế?”

Tần Phi Nguyệt cười cười: “Không sao, chắc là hơi mệt thôi!”

Mộ Dung Cẩm nhìn gương mặt trắng bệch của hấn, trong lòng đương nhiên không tin lời hấn nói, bỗng nhiên nhớ đến những cánh hoa không biết hấn lấy từ đâu ra: “Rốt cuộc ngươi như thế nào rồi?”

Biết giấu không được rồi, Tần Phi Nguyệt cũng không giả vờ nữa, dựa vào vai của Mộ Dung Cẩm, nâng một tay của nàng đặt lên tim hấn: “Khanh Khanh, Tửng Vi Huyết Linh ở trong tim ta, nếu như ta chết rồi, nàng cứ lấy nó ra nhé, coi như là phần quà cuối cùng ta tặng cho nàng!”

Mộ Dung Cẩm rút tay về, sắc mặt kích động: “Khốn kiếp, ai cho ngươi chết hả?”

Mộ Dung Cẩm quát lên khiến hấn sững sốt, ngay sau đó lại thấy ấm áp trong lòng, xem ra Khanh Khanh đối với hấn cũng không phải tuyệt tình như lời nàng nói!

“Khanh Khanh! Ta không sợ chết! Ta đã nói phải bảo vệ nàng, chết vì nàng, là chuyện ta thấy vui nhất!”

“Không cho! Ta không cho!” Máu trong lòng Mộ Dung Cẩm sôi trào, nàng mới đặt Tần Phi Nguyệt vào trong cuộc đời nàng, sao có thể cho phép hấn chết như vậy chứ?

Rắc rắc! Tiếng động thanh thủy kéo về thần trí của Mộ Dung Cẩm, nàng cúi đầu nhìn, mới phát hiện những cánh hoa màu đỏ đã sắp hết, hiện tại hơi độc

màu đen kia đã sắp tràn đến chân của bọn họ; Tàn Phi Nguyệt còn muốn lấy cánh hoa ra, lại bị Mộ Dung Cẩm ngăn cản, sức lực trên tay thể hiện sự quyết tuyệt và tức giận của nàng.

“Khanh Khanh! Ta không sao.....”

Một ánh mắt của Mộ Dung Cẩm đã ngăn lại lời nói của hắn, giờ tay lấy ra cuốn Thiên Y Thần Điển màu vàng kim, lạnh lùng nói: “Ra đây!”

“Ha ha! Ta đã nói ngươi sẽ cầu xin bổn đại gia mà!”

Tàn Phi Nguyệt ngạc nhiên nhìn quyển sách, không ngờ sách cũng biết nói chuyện nha?

“Tiểu nha đầu, bổn đại gia có cách giúp ngươi trừ đi hơi độc này, đảm bảo các người bình an mà đi ra, thế nào? Có định cầu xin bổn đại gia chưa?”

Mộ Dung Cẩm mở Thần Điển ra, mỗi tay giữ lấy một bên, giọng điệu lạnh lẽo: “Ngay lập tức, nếu không ta xé nó!”

“Tiểu nha đầu, bổn đại gia sẽ không bị ngươi uy hiếp đâu, Thiên Y Thần Điển này là báu vật quý nhất trong thiên hạ, nếu ngươi không thềm, thì xé thử xem!”

“Rệt.....” Mộ Dung Cẩm không hề do dự, lập tức kéo xuống một tờ.

“Này này này! Tiểu nha đầu, nhà ngươi xé thật à?” Ai kia sốt ruột rồi, mắt thấy Mộ Dung Cẩm lại bắt đầu xuống tay xé tờ thứ hai, thoáng chốc hắn đã đầu hàng: “Đừng đừng đừng, ta ra tay là được chứ gì?”

Một khắc sau, cuốn sách phát ra luồng sáng cực lớn, giống như lần đầu tiên nàng cầm lấy nó vậy, trang sách biến thành từng tờ từng tờ, trang sách màu vàng kim tạo thành một không gian độc lập, ngăn cách hơi độc ở bên ngoài; một con đường thông suốt màu vàng kim xuất hiện, Mộ Dung Cẩm dìu Tàn Phi Nguyệt đi qua!

Tàn Phi Nguyệt nhìn không được cười khê: “Khanh Khanh, nếu như cái đám người trong võ lâm biết được những bảo vật này của nàng, e rằng toàn bộ đều ói máu mà chết mất!”

Ngay cả hắn cũng có một chút ghen tị đây, rốt cuộc là vận may kiểu gì, mà những thứ bảo vật tuyệt thế trong tay nàng lại giống như mấy thứ chẳng đáng đồng tiền vậy chứ.

Mộ Dung Cẩm lười để ý hắn, dìu hắn đi một đường, mặc dù không hề ngừng lại, bọn họ vẫn đi hết một ngày mới có thể ra khỏi chỗ này, mà ánh sáng màu vàng của Thiên Y Thần Điển cũng bắt đầu âm ảm đi, hiển nhiên là đã tiêu hao đến cực điểm rồi.

Khoảnh khắc bước ra khỏi cánh rừng đầy hơi độc, bọn họ đều bị cảnh tượng trước mặt làm cho kinh hãi, màu đỏ vô tận của hoa bi ngạn, màu máu phủ đầy cả thế giới, yêu mị, mê đắm, tuyệt vọng.....

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Sủng: Tà Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 2 - Chương 67: Chương 15 – phạt sát sinh

Hoa bi ngạn mệnh mông bát ngát, màu của máu, mê đắm, chết chóc, tuyệt vọng, đỏ đến yêu mị, quý quyết.....

Tàn Phi Nguyệt nhìn biển hoa màu đỏ ấy, toàn thân đều không thoải mái, lần đầu tiên có thứ màu đỏ khiến hắn ghét đến thế!

Hôm nay đã là ngày thứ ba rồi, sau đêm nay, mạng sống của Tàn Phi Nguyệt sẽ từ từ bắt đầu héo mòn, nếu như tìm không được thứ để cứu hắn, vậy thì..... chờ đợi phía trước hắn chỉ có cái chết!

Mộ Dung Cẩm lần nữa đỡ Tàn Phi Nguyệt dậy: “Đi thôi!”

Đạp lên biển hoa bi ngạn, mỗi một bước dường như nàng đều có thể nghe thấy tiếng run rẩy của linh hồn, nghe nói, hoa bi ngạn đại diện cho mỗi một người không muốn luân hồi, vậy một mảnh mệnh mông này, rốt cuộc đã giữ bao nhiêu sinh mệnh không thể nào luân hồi đây?

Đi một đường dài, từ giữa trưa đi đến hoàng hôn, từ hoàng hôn đi đến đêm tối, nếu như không có nội lực mạnh mẽ chống đỡ, bọn họ sớm đã ngã xuống rồi!

Đêm xuống, hoa bi ngạn dưới bóng đêm dần dần biến thành màu đen, thần bí như thế, kinh người như thế; ánh trăng tròn lên cao, mang theo làn sương đỏ đầy máu tanh, từng trận gió âm trầm, làm cho người ta không rét mà run!

Phía đông rạng sáng, hai người ngồi nghỉ trên đất, nương theo ánh mặt trời mọc, Mộ Dung Cẩm tận mắt nhìn thấy từng đóa từng đóa hoa trước mắt

nhuộm lên sắc đỏ của bình minh.

Tần Phi Nguyệt nhìn mặt trời từ từ lên cao, trong mắt lướt qua một tia sáng vô danh: “Khanh Khanh, ngày cuối cùng, có thể cùng nàng ngắm bình minh, đã là chuyện vui vẻ nhất của ta rồi!”

Mộ Dung Cẩm hái một đóa hoa bị ngán, từng chút từng chút xé nát cánh hoa của nó: “Nhưng ta không muốn cùng ngươi ngắm ngày cuối cùng!”

Tần Phi Nguyệt phức tạp nhìn Mộ Dung Cẩm, cuối cùng cũng không nói gì cả!

Đi một đường, sinh mạng của Tần Phi Nguyệt lại tiêu hao từng chút, Mộ Dung Cẩm biết thời gian của hắn không còn nhiều; cuối cùng, sắp đến hoàng hôn, nàng đã trông thấy núi xương được xưng là kỳ tích kia!

Đồng xương cốt cao hơn trăm thước, trên đất chiếm diện tích hơn một vạn mét vuông, từ chân núi đến đỉnh núi, không có tảng đá nào cả, không có tí đất cát nào, toàn bộ đều là xương trắng dày đặc, cho dù là ánh mặt trời nóng cháy rọi lên đó, nhưng vẫn cho người ta cảm giác từng trận gió âm u thổi tới!

Mộ Dung Cẩm nhìn đỉnh núi kia, Hoa Địa Tạng chính là nở trên ngọn núi xương này, nhưng nàng không thể tùy tiện đi lấy, bởi vì ở đây còn có một Phật Địa Tạng, cũng chính là Phật Sát Sinh!

Áo cà sa màu đen rách nát, đầu trọc, đôi mắt to như chuông đồng đầy nét tàn bạo, cái mũi cực lớn, cái miệng đỏ tươi, cực kỳ xấu xí mà cũng cực kỳ ác độc, đó chính là Phật Sát Sinh, đôi mắt của ông ta không hề có cảm tình nhìn bọn họ: “Tiến thêm một bước, chết!”

Trong giọng điệu xen lẫn hơi thở âm u hùng hậu, nếu như lớn giọng thêm tí nữa, e rằng ngay cả một chữ thôi cũng có thể giết người rồi!

“Khanh Khanh! Chạy mau!” Tần Phi Nguyệt biết Mộ Dung Cẩm đánh không lại ông ta, cho dù là hai người hợp sức lại, cũng không thể sống sót dưới tay của ông Phật Sát Sinh này, những bộ xương trên núi này chính là minh chứng tốt nhất.

Ngay lúc Tần Phi Nguyệt không hề phòng bị, Mộ Dung Cẩm làm ra một hành động khiến cho hắn gần như mất khống chế, nàng thế mà lại điểm huyết của hắn: “Khanh Khanh! Nàng muốn làm cái gì? Nàng không thể đi, xem như ta cầu xin nàng, đừng đi mà!”

Mộ Dung Cẩm mỉm cười với hắn, trong đó chứa đựng sự quyết tuyệt mà trước giờ hắn chưa từng thấy qua: “Ta phải lấy được, nhất định!”

“Rầm!” Dây xích hàn băng từ trong tay trượt ra, Mộ Dung Cẩm nhìn Phật Sát Sinh: “Kiếp trước đời này, kẻ chết trên tay ta tuyệt đối không chỉ ngàn vạn, hôm nay ta xem thử, rốt cuộc ai mới thực sự là Phật Sát Sinh!”

“Thứ bản thủ thế mà còn dám khẩu xuất cuồng ngôn? Hôm nay sẽ khiến ngươi trở thành hòn đá kê chân cho ngọn núi xương này!” Phật Địa Tạng tức giận, đôi mắt chuông đồng trừng lớn.

Mộ Dung Cẩm phi thân trực tiếp đạp lên núi xương, không hề quan tâm chân mình đạp lên thứ gì, dây xích trong tay đầy sức sống bay ra!

Thấy Mộ Dung Cẩm tấn công, Phật Địa Tạng khinh thường cười lạnh: “Kiến hôi nhỏ nhoi, cuồng vọng tự đại!” Dứt lời, trực tiếp tránh đi công kích của Mộ Dung Cẩm.

“Tài hèn kém cỏi!”

Mộ Dung Cẩm không bị ông ta ảnh hưởng, dây sắt trong tay múa như hổ ra oai, xích sắt hàn băng vụt qua trên không, mang theo một luồng gió lạnh, núi xương dưới chân bị nàng đạp trúng, nát thành một đồng xương vụn!

Phật Sát Sinh cười lạnh khinh bỉ, tay làm thành một ấn pháp hoa sen, một khắc sau một luồng ánh sáng màu máu bao phủ Mộ Dung Cẩm, sau đó không thấy hình bóng của nàng đâu nữa.

“Không.” Tần Phi Nguyệt tan nát cõi lòng hét lên, nhưng hắn chỉ có thể trơ mắt mà nhìn, sinh mạng sắp cháy hết, ngay cả sức lực để giải thoát huyết đạo cũng không có.

Mộ Dung Cẩm đi đến một không gian khác, một không gian mang màu đỏ sẫm, mùi máu tanh nồng nặc, cúi đầu, nàng thấy rõ mình đang đứng trên mỏm đá ngàm duy nhất ở chỗ này, mà từ chỗ của nàng cách một bước trở đi, là cả một biển xương cốt mênh mông vô tận, nước có màu máu, xương cốt nát vụn, mùi vị kinh tởm.

Bên tai là tiếng kêu của vô số oan hồn, chân thật như thế, kinh người như thế; nàng nhìn thấy từng khuôn mặt của những cái xác trong biển máu kia, có rất nhiều cái nàng không nhớ nổi, cũng có những cái nàng nhớ ra, đó đều là những người chết dưới tay nàng, có quan lớn, có kẻ giàu có, có người lớn, có trẻ nhỏ, có trai có gái, có già có trẻ! Còn có bản thân nàng!

Bên cạnh, còn có mấy bộ xương đang trôi nổi, có Mộ Dung Chính, có Đường Trúc, có Mộc Hương, có Sở Dạ, có Tần Phi Nguyệt.

Mộ Dung Cẩm nhìn thấy tất cả, trong lòng không biết nên có cảm giác gì, máu lạnh sao? Nàng rất muốn máu lạnh, nếu như không được sống lại lần nữa, nàng sẽ tốt hơn bây giờ chút nào không? Nếu như chỉ là một bộ xương khô, có lẽ nàng sẽ không hiểu thế nào gọi là bảo vệ, thế nào gọi là bạn bè, thế nào gọi là. yêu!

Nếu như nàng không tồn tại, nếu như nàng vẫn là cỗ máy giết người lạnh lẽo như trước, thế thì tốt biết mấy.

Nhưng không thể được, trên đời này không có nếu như, nàng đã sống lại lần nữa, đã hiểu được quá nhiều tình cảm của một con người, có quá nhiều ràng buộc như thế, nàng không thể chết, nàng còn phải cứu Tàn Phi Nguyệt, nàng không thể để hấn chết!

Lòng kiên định lại, Mộ Dung Cẩm nhắc chân, không hề do dự bước vào đồng xương khô vạn trượng, nếu như lấy thân người của nàng mà có thể đổi lại sự sống cho Tàn Phi Nguyệt, vậy thì..... nàng đổi.....

Phật Sát Sinh ở trên không nhìn từng cử động của Mộ Dung Cẩm, đôi mắt chưa từng có bất kì thần sắc nào cuối cùng vẫn là bị Mộ Dung Cẩm làm cho kinh ngạc, ông ta nhìn qua biểu cảm của vô số người vào trong này, kinh hoàng, sợ hãi, bất an, nhưng chưa có ai giống nàng vậy, nhìn biển máu sâu thẳm kia, thế mà mặt không đổi sắc bước vào đó, thậm chí không sợ bị ác ma xâu xé!

Mà một khắc sau, Mộ Dung Cẩm đã đi ra từ chỗ này, bởi vì ôm quyết tâm chắc chắn sẽ chết, bởi vì trong lòng không có sợ hãi, vậy nên những ác ma kia không thể nuốt chửng nàng được!

Mộ Dung Cẩm rơi xuống đỉnh của núi xương kia, trước mặt nàng chỉ khoảng hai bước, có một đóa hoa đỏ tươi đang nở rộ đem đưa một cách yêu mị, nó chỉ có hai cánh hoa, không có nụ hoa, cánh hoa giống như cây xương vậy, sinh ra từ ngọn núi xương này, quý dị như thế!

Hoa Địa Tạng —— Mộ Dung Cẩm vui mừng, trực tiếp xông qua hái nó xuống.

“Dừng tay!” Phật Địa Tạng chỉ thất thần trong một lúc, không ngờ Mộ Dung Cẩm vẫn hái xuống đóa hoa Địa Tạng mà ông ta cực khổ bảo vệ, thoáng chốc tức giận hét: “Người đang tự tìm cái chết!”

Mộ Dung Cẩm sao có thể đợi ông ta ra tay? Trực tiếp dùng khinh công bay ra, nhưng Phật Địa Tạng cũng không chậm chạp, hai tay chưởng ra, Mộ Dung Cẩm né không kịp, một chưởng đánh vào lưng nàng, cứ thế mà lăn thẳng xuống dưới, đập vào trong biển hoa bi ngạn kia.

Toàn thân tứ chi chỗ nào cũng đau đớn, kịch liệt đau đớn, Mộ Dung Cẩm đau đến nghiêng ngã, nhưng vẫn nắm chặt lấy Hoa Địa Tạng.

Từ từ bò dậy, sau đó lao đảo đi về phía Tàn Phi Nguyệt, mỗi một bước đều tiêu hao sức lực cực lớn của nàng, váy áo trên người sớm đã bị mồ hôi làm cho ướt đầm.

“Không..... Dừng..... Cầu xin nàng..... Dừng đi nữa.....” Tàn Phi Nguyệt không ngừng lắc đầu, nhìn Mộ Dung Cẩm vốn đã đứng không vững nhưng vẫn từng bước từng bước đi về phía hấn, trong mắt bỗng chốc bị nước mắt làm mờ đi, trước giờ không biết hấn cũng sẽ khóc, lúc sắp phải chết hấn cũng chưa từng rơi lệ, nhưng trong khoảnh khắc này, chỉ có nước mắt mới có thể biểu hiện nỗi đau trong lòng hấn.

Cuối cùng, Mộ Dung Cẩm đi đến bên cạnh hấn, khó khăn cười một cái, đưa Hoa Địa Tạng đến bên miệng hấn: “Ăn nó đi!”

Tàn Phi Nguyệt cắn môi lắc đầu, hấn không thể ăn, hấn thà chết cũng không thể ăn Hoa Địa Tạng mà nàng gần như dùng cả sinh mạng để đổi lấy.

Mộ Dung Cẩm muốn cạy miệng của hấn ra, nhưng thân thể đã đạt đến cực hạn, chỉ cảm lấy Hoa Địa Tạng như thế, trực tiếp ngã xuống trước mặt Tàn Phi Nguyệt!

Phật Địa Tạng trông thấy tất cả, ông ta cũng không ngăn cản, cũng không giúp đỡ, nếu Mộ Dung Cẩm đã lấy Hoa Địa Tạng từ trên núi xương xuống, tức là ông ta đã thua, vậy nên ông ta chỉ có thể nhìn!

“Không.....” Tàn Phi Nguyệt tuyệt vọng gào lên, một ngụm máu tươi phun ra từ miệng hấn, cũng có lẽ là sinh mệnh đã cháy đến tận cùng, huyết đạo lại tự động được giải, hấn mê mang ôm chặt Mộ Dung Cẩm trong lòng, tất cả đau khổ cũng không bằng nỗi đau mất đi nàng.

Một bóng hình màu tím chậm rãi xuất hiện trong hư không, đứng trên đỉnh núi xương, cùng Phật Địa Tạng nhìn hai người trên mặt đất: “Ông thua rồi!”

Phật Địa Tạng nhìn hấn một cái: “Ta thua rồi, nhưng con bé đó cũng chết rồi!”

Phệ Thiên cười tà: “Ai nói con bé chết rồi?”

“Lẽ nào ngươi muốn dùng Hoa Địa tạng cứu nó?”

“Điều này thì không cần ông lo, ông chỉ cần nhớ cá cược giữa chúng ta là được!”

“Đương nhiên!”

Cuối cùng Tàn Phi Nguyệt cũng tiêu hao hết sinh mệnh của mình, nhưng thân thể của hấn cũng không có nhúc nhích gì vẫn duy trì tư thế kia, ôm chặt Mộ Dung Cẩm trong lòng, Phệ Thiên bắt đầu đi gặt đầu, vung tay một cái, hai người trên mặt đất cùng với bóng dáng của hấn cùng nhau biến mất!

Phật Sát Sinh nhìn biển hoa đỏ thắm, cuối cùng cũng biến mất ở đây, mà sau lưng ông ta, cả một ngọn núi xương hóa thành tro bụi bay đầy trời, rơi lên biển hoa bi ngạn kia!

——Đường phân cách——

Cung điện u ám, hơi rượu nồng nặc như thường lệ, cũng sắp hai tháng rồi, sau khi trở về từ chiến trường, hấn đã uống đủ hai tháng trời!

Mấy người ngoài cửa lo lắng trông chừng, Dương Hạo đẩy đẩy Dương Phong: “Người đi xem thử đi!”

Dương Phong nhìn Bạch Sơn ở phía trước: “Chủ tử nghe lời của người nhất, người đi đi!”

Bạch Sơn nhìn hẩn một cái, tiếp tục canh phòng!

Dương Phong và Dương Hạo nhìn nhau, đều ở trong mắt đối phương nhìn thấy sự bất lực, thực ra bọn họ biết ai khuyên cũng vô dụng, hai tháng này bọn họ nói còn ít sao? Nhưng mà chủ tử chính là không quan tâm! Uống rồi say, say tỉnh rồi lại tiếp tục uống!

Thái hậu và các Vương gia Công chúa khác cũng đến thăm mấy lần, mỗi một lần đều bị chủ tử dùng bình rượu ném trở về, những đại thần khác, cũng là vỡ đầu chảy máu đi ra, tình trạng không phải thể thăm bình thường đâu.

Dương Hạo bỗng nhanh trí: “Các người nói xem, không bằng để chủ tử đi ra ngoài loanh quanh, nói chừng tâm tình tốt hơn ấy chứ!”

Dương Phong khinh thường liếc hẩn một cái: “Người có thể làm cho chủ tử bước ra từ chỗ này sao?”

Dương Hạo thoáng chốc cảm thấy nhụt chí, với võ công của hẩn, cho dù chủ tử đang say cũng có thể đánh chết hẩn!

“Nhưng mà, nghe nói lần này Vô Lâm rung động, chính là vị sự xuất hiện của Vô Phong Kiếm, ai cũng biết Vô Phong Kiếm đã từng là bội kiếm truyền qua các đời Vô Lâm Minh Chủ, được chôn theo Minh Chủ Vô Lâm đời cuối cùng tại nghĩa trang Vô Nghĩa; lúc đó nghĩa trang Vô Nghĩa đột nhiên biến mất, lại không tìm được nữa, hôm nay Vô Phong Kiếm ở trong tay chủ tử, e rằng hoàng cung này lại sắp không yên ổn rồi đây!”

Dương Hạo nói tiếp: “Lần này thực ra là trận chiến đoạt kiếm, tiến hành lễ hội tuyển chọn, chọn ra một Vô Lâm Minh Chủ, mà Vô Lâm Minh Chủ nhất định phải đến chỗ chủ tử lấy được bội kiếm tượng trưng cho Minh Chủ!”

Dương Phong lắc đầu: “Đó là vật duy nhất mà Mộ Dung tiểu thư tặng cho chủ tử, sao chủ tử có thể đưa cho người khác được chứ?”

“Đừng vậy!” Dương Hạo thờ dài, ngay sau đó đột nhiên nói: “Cũng không nhất định, ta nghe nói Ma Vực và Kính Hoa Thủy Vực cũng cho người tới, Kính Hoa Thủy Vực chính là thánh nữ Ngọc La Y kia, mà người đến từ Ma Vực cũng là một cô gái, nghe nói võ công của nàng ta rất lợi hại, là đệ tử nối dòng của Ma Vương Phệ Thiên, mà hình như cũng có thể nói là phụ tử, bởi vì giữa trán bọn họ đều có hoa sen màu tím, nghe nói trên trán Phệ Thiên cũng có, nàng ta cũng đã giết rất nhiều người, đã trở thành ma nữ chân chính rồi!”

“Vậy.....” Dương Hạo còn muốn nói gì đó, đột nhiên một luồng lốc xoáy cuốn lấy hẩn, hoàn hồn trở lại mới phát hiện là Sở Dạ đang xách hẩn lên: “Chủ..... Chủ tử, sao thế?”

Đôi mắt đầy tơ máu của Sở Dạ nhìn hẩn chằm chằm: “Nói, ma nữ kia trông như thế nào?”

Dương Hạo trong lòng hoang mang, nói chuyện cũng run rẩy, chủ tử đáng sợ quá đi mất: “Chủ..... Chủ tử, ma nữ đó đeo khăn che mặt, không ai thấy rõ dung mạo của nàng ta..... Chỉ biết nàng ta có vẻ rất tuyệt sắc, giữa trán có một đóa sen bốn cánh màu tím.....”

“Màu tím..... Hoa sen bốn cánh.....” Sở Dạ kích động đến mức không dám tin vào tai mình, là nàng phải không? Chỉ có nàng mới có hoa sen tím giữa trán, bốn cánh, hẩn nhớ lần trước là ba cánh..... Cẩm Nhi, Cẩm Nhi, nàng còn sống phải không?

“Chủ..... Chủ tử.....” Sở Dạ vẫn chưa nhận ra rằng mình còn đang xách cổ áo của người ta, Dương Hạo bị hẩn kích động siết chặt lại, thiếu chút nữa thì đứt hơi rồi.

Lúc này Sở Dạ mới buông y ra, nhận lại sự kích động, sắc mặt lạnh lùng: “Nếu đã xong về phía Vô Phong Kiếm, thế thì Cô Vương sẽ mang theo Vô Phong Kiếm đi hội họp với bọn họ vậy!”

Cẩm Nhi, nếu đó là nàng, vậy thì, chờ ta!

Dương Phong, Dương Hạo, Bạch Sơn, ba người ba mặt nhìn nhau, không hiểu chủ tử như thế này là sao? Lẽ nào ma nữ đó với chủ tử quen biết nhau?

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Sủng: Tà Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 2 - Chương 68

Thiên Khải

Đông Phương Triệt nhìn mâm cơm nha hoàn bưng ra, thờ dài: “Nàng ta vẫn không ăn sao?”

Nha hoàn lắc đầu: “Đường tiểu thư đã rất nhiều ngày không ăn cơm rồi, hai ngày nay lại gầy thêm nữa!”

Đông Phương Triệt giờ tay: “Đưa đây! Bồn Vương mang vào!”

Nha hoàn gi-ao mâm cơm qua, rồi mới lui xuống.

Đông Phương Triệt trông thấy cửa mở, cũng không gõ cửa, trực tiếp đi vào trong, không bắt ngờ khi thấy Đường Trúc ngồi ngơ ngẩn bên cạnh cửa sổ, cả người thật sự lại gầy hơn rồi.

“Người không ăn cơm cơ thể sẽ suy sụp mất, nếu như nàng ấy trên trời có linh nhìn thấy, nhất định cũng sẽ không yên lòng!”

Đường Trúc đột nhiên quay đầu lại, đôi mắt đầy tơ máu, hung hăng trừng Đông Phương Triệt: “Tiểu thư sẽ không chết, người tuyệt đối sẽ không chết đâu!”

Đông Phương Triệt chỉ có thể gật đầu: “Phải! Nàng ấy không chết, nói không chừng nàng ấy còn ở chỗ nào đó chờ người ấy chứ, có phải người nên đi tìm nàng ấy không? Người muốn đi tìm nàng ấy thì phải ăn chút cơm, như thế mới có sức chứ?”

Đường Trúc hơi lộ vẻ xúc động, mê mẩn nhìn hắn: “Thật sự có thể tìm được sao?”

“Nhất định có thể!”

Đường Trúc nhanh chóng đứng lên: “Vậy ta sẽ đi ngay bây giờ!”

“Này!” Trông thấy Đường Trúc cứ thế xông ra ngoài, Đông Phương Triệt sững sốt, ngay sau đó bắt đắ dĩ thờ dài, chỉ có thể đặt mâm cơm xuống đuổi theo!

“Giá!” Hai con tuần mã phi nhanh ra khỏi đề đô, Đường Trúc chỉ một lòng muốn xông ra ngoài, xông ra ngoài thì sẽ có thể tìm được tiểu thư. tìm được tiểu thư. đột nhiên, một giọng nói lọt vào tai nàng: “Mấy người có nghe nói chưa? Thiếu cung chủ của Ma Vực là một ma nữ đó, trên đường không biết giết chết bao nhiêu người rồi!”

“Đúng vậy! Nghe nói nàng ta đẹp như yêu tinh vậy, yêu tinh ăn thịt người ấy!”

“Thì đó! Ma Vực này qua bao nhiêu năm rồi lại tái xuất gi-ang hồ, e rằng lại dấy lên một màn gió tanh mưa máu rồi đây!”

Đường Trúc nhanh chóng xông ra khỏi đề đô, lúc ở vùng ngoại ô, nàng bỗng nhiên thẳng ngựa lại, xoay người nhảy xuống đất, sau đó bắt đầu cười lớn!

Đông Phương Triệt cả kinh, cũng nhảy xuống theo, thấy nàng đang cười, lại càng không hiểu nổi, nhưng khi hắn đi tới, mới phát hiện, nàng không phải đang cười, mà là đang khóc, cười đến điên cuồng như thế, nhưng trên mặt lại đọng đầy nước mắt!

“Người không sao chứ?”

Đường Trúc lắc đầu, lau khô nước mắt: “Đi thôi! Mời ta ăn cơm!”

Đông Phương Triệt thoáng chốc không hiểu ra sao cả: “Người sao thế?”

Đường Trúc nhìn hắn, trong mắt toàn bộ đều là kích động: “Tiểu thư. Tiểu thư chưa chết! Tiểu thư vẫn còn sống!”

“Thật sao?” Đông Phương Triệt cũng kích động: “Nàng ấy, nàng ấy đang ở đâu?”

Đường Trúc lắc đầu: “Bây giờ ta không thể nói với người, đợi đến ngày người gặp được người thì người sẽ biết thôi!”

Tiểu thư, chờ em, rất nhanh thôi, em sẽ đến tìm người, lần này, em tuyệt đối sẽ bảo vệ người thật chặt chẽ, tuyệt đối sẽ không để người gặp phải nguy hiểm nữa.

Hương Tuyết Hải

Chỗ tiêu tiền hoa lệ, Mai Tử Hàn ngồi trên vị trí hấn thích nhất, một tay chơi đùa bàn tính vàng, một tay cầm lấy nửa miếng ngọc bội: “Tử Hàn đã nói, rất nhanh chúng ta sẽ gặp lại nhau, Thiếu Cung Chủ, lâu rồi không gặp vẫn khỏe chứ nhỉ?”

Nơi cử hành đại hội Võ Lâm được chọn ở nghĩa trang Võ Nghĩa, tuy rằng đã biến mất, nhưng nơi này đối với Võ Lâm mà nói thì vẫn có ý nghĩa rất lớn, đại hội Võ Lâm do Võ Lâm Minh Chủ đời trước làm chủ, nhưng bởi vì đã hơn trăm năm không có Võ Lâm Minh Chủ, nên phải chọn ra một người có đức độ và danh vọng cao nhất trong gi-ang hồ đến làm chủ, đó chính là trụ trì của Cửu Long Tự, Nhất Thiện đại sư!

Võ công của Nhất Thiện đại sư trong Võ Lâm cũng đã đạt đến đỉnh cao, là một trong cực ít nhân vật có thể được nhắc đến cùng với Phệ Thiên và thiên sư Bạch Vô Họa, trường hợp thế này, cũng chỉ có ông mới có thể trấn giữ.

Nghĩa trang Võ Nghĩa là đất mộ phần, xung quanh mười dặm cũng không có người ở, cũng thuận tiện hơn nhiều, nhưng đồng thời tất cả môn phái đều không thể không dựng lều lên!

“Công tử! Người không thể đi ra được! Người đã quên người đã đồng ý với Mộ Dung tiểu thư rồi sao?” Bạch Vân sốt ruột nhìn Lạc Anh Cách đang rào bước qua lại, trên mặt đều là vẻ nóng ruột, quả thật là y đang đùa với mạng của mình mà!

Lạc Anh Cách đeo mặt nạ che đi gương mặt thật, dĩ nhiên không ai chú ý đến dung mạo của y, trong đôi mắt hoa lệ của y nhuộm lên một làn sương mờ mịt không ai nhìn thấu, khí chất vốn ôn hòa cũng trở nên lạnh lùng, tất cả đều là do tin Mộ Dung Cẩm đã chết!

“Công tử! Coi như ta cầu xin người, người dừng lại đi, có được không!” Bạch Vân cũng sắp hồng mắt rồi, kể từ ngày công tử nhận được tin Mộ Dung tiểu thư đã chết, y cũng không ngồi xe lăn nữa, mà xuống đất đi bộ, mỗi ngày đều đi thật lâu, tuy công tử không nói gì, nhưng hẳn biết, y đã từng hứa hẹn với Mộ Dung tiểu thư, y ngồi trên xe lăn, vậy thì Mộ Dung tiểu thư nhất định sẽ làm cho y đứng lên lần nữa, nhưng Mộ Dung tiểu thư đã lỡ hẹn rồi, nên y cũng muốn hủy bỏ hứa hẹn, y là muốn dùng cách như thế này để khiến cho Mộ Dung tiểu thư trở về sao? Khi nào thì người cơ trí như vậy lại trở nên cố chấp như thế chứ?

Lạc Anh Cách tiếp tục đi, càng đi càng xa, sau đó đi vào rừng cây ở một bên, Bạch Vân không thể không dùng khinh công đi theo!

“Công tử.....” Đột nhiên Bạch Vân trông thấy lều bạt hoa sen màu tím ở phía trước, thoáng chốc cả kinh: “Công tử đừng đi qua đó!”

Một tiếng hét của hắn đã làm kinh động đến đối phương, rất nhanh bọn họ đã bị bao vây: “Kẻ nào, dám cả gan tự tiện xông vào chỗ của Ma Vực?”

Bạch Vân đi đến bên cạnh Lạc Anh Cách, trong lòng sốt ruột vô cùng: “Công tử, đây là người của Ma Vực, mà nữ của Ma Vực này giết người không gớm tay, hơn nữa võ công cao cường, với công lực của ta e rằng chỉ có thể kéo dài một chút, sau đó công tử thừa cơ rời khỏi!”

Lạc Anh Cách không nói gì, chỉ yên tĩnh đứng đó, Bạch Vân gấp đến độ thiếu chút nữa cũng bốc khói rồi!

“Thiếu Cung Chủ!” Một tiếng gọi vang lên, tim của Bạch Vân rơi xuống đáy vực, thăm rồi thăm rồi, thật sự gặp phải ma nữ kia rồi, chết chắc rồi.....

Thiếu cung chủ Ma Vực, dĩ nhiên chính là Mộ Dung Cẩm rồi, nàng không biết Phệ Thiên làm thế nào mạng bọn họ trở về, nhưng nàng và Tần Phi Nguyệt đều không chết, Phệ Thiên đồng ý sẽ ra tay cứu Tần Phi Nguyệt, điều kiện chính là nàng làm thiếu cung chủ!

Khi nàng nhìn thấy Lạc Anh Cách, một cái liếc mắt đã xác định thân phận của y, đương nhiên cũng nhìn thấu Bạch Sơn bên cạnh y, hiển nhiên hẳn không nhận ra nàng, dùng ánh mắt đề phòng nhìn nàng; ánh mắt của Mộ Dung Cẩm rơi trên người Lạc Anh Cách, dường như y gầy đi rất nhiều, hơn nữa lại còn dám không màng đến hứa hẹn với nàng, lại trực tiếp dùng chân đi lại, một ngọn lửa tức giận vô danh trỗi dậy, khiến cho quanh thân nàng đều lạnh xuống!

“Trang chủ Lạc Anh sơn trang đến đây, có việc gì chăng?”

Đột nhiên bị đối phương nhận ra, Bạch Vân có chút bất ngờ, nhưng một khắc sau lập tức đáp: “Thiếu Cung Chủ, Trang Chủ chỉ là vô tình đi vào đây, có chỗ nào mạo phạm xin thứ lỗi, tại hạ sẽ đưa người đi ngay!”

Bạch Vân giờ tay kéo Lạc Anh Cách đi, mới phát hiện vốn kéo không đi, có chút nóng nảy nhìn qua, mới phát hiện y đang nhìn chằm chằm Thiếu Cung Chủ của người ta, hơn nữa còn là nhìn không rời mắt, ánh mắt nóng bỏng đó..... Bạch Vân rất muốn đập đầu chết đi, công tử ơi công tử, người nhìn ai không được, sao phải nhìn ma nữ này chứ?

“Công tử, mau đi thôi!”

Bạch Vân muốn mạnh mẽ kéo Lạc Anh Cách đi, nhưng Lạc Anh Cách đột ngột dùng sức thoát khỏi tay của hắn, trực tiếp xông về phía Thiếu Cung Chủ kia, dưới ánh mắt kinh ngạc của tất cả mọi người, y ôm lấy Mộ Dung Cẩm, không ai nghe thấy, tiếng gọi bay bổng bên tai Mộ Dung Cẩm: Cẩm Nhi!

Bạch Vân phát hiện cảm của mình cứng ngắc rồi, mấy móc khép miệng mình lại, vẫn không dám tin vào cảnh tượng trước mắt mình, công tử nhà hắn thế mà lại..... thế mà lại ôm thiếu cung chủ kia? Hơn nữa thiếu cung chủ đó lại còn không phản kháng?

“Thiếu Cung Chủ?” Hộ pháp bên cạnh lưỡng lự, phải biết rằng không ai có thể đến gần Thiếu Cung Chủ, hiện tại thế mà lại để cho trang chủ Lạc Anh sơn trang ôm lấy!

Mộ Dung Cẩm vùng tay: “Các người lui xuống!”

“Dạ!”

Đội tất cả mọi người rời khỏi, Bạch Vân vẫn mang vẻ mặt ngờ ngẩn kinh ngạc như cũ, mà Lạc Anh Cách vẫn ôm chặt Mộ Dung Cẩm như trước, giọng nói vô cùng kích động: “Cẩm Nhi..... Cẩm Nhi..... Ta còn tưởng nàng không tuân thủ ước hẹn, ta còn tưởng nàng không cần ta nữa, ta còn tưởng những lời nàng nói đều là gạt ta.....”

“Nàng vẫn còn sống, nàng thực sự vẫn còn sống, ta vẫn luôn chờ nàng trở về, nếu như ta làm trái với ước hẹn, có phải nàng sẽ trở về mắng ta không? Ta vẫn luôn chờ nàng về mắng ta, cho dù là không đề ý đến ta nữa cũng được!”

“Cẩm Nhi.....”

Tất cả lửa giận đều biến thành một tiếng thở dài theo từng tiếng từng tiếng gọi của y, y nghĩ rằng như thế sẽ có thể khiến nàng “cải tử hồi sinh” sao? Thật là: “Ngốc quá!”

“Cầm Nhi!” Lạc Anh Cách siết chặt tay, chỉ sợ vừa buông nàng ra, thì nàng sẽ biến mất!

Mộ Dung Cầm vỗ vỗ vai y, xuyên qua bờ vai của y nhìn về phía Bạch Sơn đang ở trạng thái ‘bị điểm huyết’: “Đi lấy xe lăn của hần lại đây đi!”

“Ừm!” Bạch Vân ngơ ngẩn ngẩn ngẩn xoay người, đi được hai bước mới phát hiện có gì đó không đúng, giọng nói đó rất giống..... rất giống Mộ Dung tiểu thư.....

Hần kinh ngạc xoay người, lại phát hiện công tử nhà mình mạnh mẽ ấn Thiếu Cung Chủ kia vào trong lòng mình, cúi đầu hôn xuống..... Rắc rắc, cuối cùng não cũng xoay trở về, trong một lúc Bạch Vân không biết nên dùng biểu cảm gì.....

Nàng ấy hần là Mộ Dung tiểu thư đi?

Nhưng Mộ Dung tiểu thư sao có thể là ma nữ của Ma Vực chứ?

Nếu như nàng ấy không phải là Mộ Dung tiểu thư, khẳng định công tử sẽ không kích động như thế, còn chuẩn bị dâng lên nụ hôn đầu của mình nữa.....

Nhưng Mộ Dung tiểu thư không phải chết rồi sao?

Nói không chừng Mộ Dung tiểu thư phước lớn mạng lớn, không chết ấy chứ!

Thế là, Bạch Vân mơ hồ rồi, chỉ có thể mơ mơ màng màng chạy đi đẩy xe lăn!

Mộ Dung Cầm biết Lạc Anh Cách hôn nàng, nhưng nàng không cự tuyệt, nàng không cách nào cự tuyệt nụ hôn run rẩy mà đau lòng như thế!

Mộ Dung Cầm dìu Lạc Anh Cách đi vào lầu bạc chuyên dụng của nàng, để hần ngồi trên giường mềm, lúc này mới khom lưng nhẹ nhàng bóp chân của hần!

Lạc Anh Cách cười đến vô cùng dịu dàng, nhìn Mộ Dung Cầm, mỗi một ánh mắt đều là thỏa mãn; giờ tay đặt lên khăn che mặt trên vành tai nàng, Mộ Dung Cầm ngẩng đầu nhìn hần, không thấy nàng từ chối, hần nhẹ nhàng tháo nó xuống, lộ ra gương mặt khiến hần hít thở không thông, nhin không được tiếng khen ngợi: “Cầm Nhi, nàng thật đẹp!”

Mộ Dung Cầm đứng lên ngồi xuống bên cạnh hần, nhìn đôi chân rú xuống của hần: “Anh Cách, ngươi không nên điên cuồng như vậy!”

Lạc Anh Cách cười nhạt: “Cầm Nhi, ta không quan tâm bản thân có thể sống được bao lâu, có thể vào những ngày tháng cuối cùng gặp được nàng, ta có chết cũng mãn nguyện rồi!”

Nếu như là trước kia, nàng e rằng không thể nào hiểu được ý trong lời của hần, nhưng trước mắt đã có một tên gốc gọi là Tàn Phi Nguyệt, nàng muốn không hiểu cũng không được!

Thở dài một hơi, lấy ra hai viên Ma Liên Đan còn lại: “Uống nó trước đi!”

Lạc Anh Cách không nghi ngờ nàng, mang theo nụ cười nhận lấy rồi nuốt xuống, sau đó nhẹ nhàng ôm lấy nàng: “Cầm Nhi, ta có phải đang nằm mơ không?”

Mộ Dung Cầm khẽ đẩy hần ra: “Chút nữa Bạch Vân đến đón ngươi, ngươi đi đi, thân phận hiện tại của ta với ngươi nếu đẩy lên quan hệ, e rằng ngươi sẽ gặp nguy hiểm!”

Lạc Anh Cách khẽ lắc đầu, thái độ lại vô cùng kiên định: “Lần trước nàng rời khỏi ta, đã cách xa lâu như thế, thậm chí thiếu chút nữa đã vĩnh viễn cách biệt, ta không muốn nàng lại rời khỏi tầm mắt của ta!”

Trong lòng Mộ Dung Cầm lo lắng, đối với Lạc Anh Cách, cuối cùng nàng cũng không thể nhẫn tâm được, loại cảm giác nói không rõ là gì đó, làm cho nàng rất khó chịu!

“Thiếu Cung Chủ, có người tập kích!”

Bên ngoài truyền đến tiếng đao kiếm leng keng, Mộ Dung Cầm lập tức chuẩn bị đi ra xem, đi được hai bước Lạc Anh Cách cũng đi theo, Mộ Dung Cầm xoay người: “Ngồi xuống, chút nữa ta sẽ quay lại!”

Lạc Anh Cách vẫn muốn tranh luận, nhưng nhớ tới chuyện gốc gác mình đã làm, vẫn là ngoan ngoãn rời xuống, hơn nữa nơi này chỉ cách xa mười bước, hần vẫn có thể cảm nhận được hơi thở của nàng, như vậy là đủ rồi!

“Ma Nữ, ngươi trả mạng lại cho đại ca ta!”

“Ma Nữ nhà ngươi, ngươi táng tận lương tâm, ngươi sẽ không được chết yên ổn đâu!”

“Ma Nữ, ta bắt ngươi phải đền mạng cho phu quân ta!”

Mộ Dung Cẩm đeo mạng che mặt đi ra, nhìn từng người một đang ầm ỹ, đầu mày nhú lại: “Ta đã giết ai của các ngươi rồi?” Máy ngày nay rất nhiều ‘nhân sĩ chính đạo’ đến khiêu khích, nàng cũng giết không ít người, thật sự là nhớ không nổi đâu!

“Ma nữ nhà ngươi, bọn ta là Bang Thanh Phong, hôm qua ngươi đã giết bang chủ của chúng ta, bọn ta phải giết ngươi báo thù cho bang chủ!”

“Đúng vậy, bang chủ của chúng ta vô cùng chính nghĩa, không ngờ lại chết trên tay Ma Nữ ngươi, hôm nay bọn ta nhất định phải giết ngươi! Báo thù cho bang chủ!”

“Giết ả, giết ả!”

Mộ Dung Cẩm nhún mày, hình như có chút ấn tượng, gã đàn ông giống như tên ngọc tuyên bố muốn trừ hại cho dân, nhưng mà: “Các người muốn giết ta, cũng không xem lại có bản lĩnh đó không!”

Ánh mắt quét qua gần trăm người ở đây, giọng nói như nhũ băng: “Ứng Hộ Pháp, không chứa mình giúp!”

Một người đàn ông tựa như hắc ưng từ trên cây hạ xuống: “Tuân lệnh!”

“Giết!”

“Ma Nữ, ngươi chết không yên thân đâu.” Từng người một bị giết trên mặt đất, võ công mèo cào đó, ở trước mặt những ma quỷ giết người của Ma Vực, còn dễ hơn là chém cái trắng bí đỏ!

“Đừng, cầu xin ngươi, tha cho chúng ta đi! Chúng ta sẽ không đến tìm ngươi báo thù nữa đâu!”

“Đúng đó! Bọn ta sai rồi, thiếu cung chủ người đại nhân đại lượng, tha cho chúng ta đi!”

Mấy người còn dư lại không ngừng dập đầu, hiển nhiên là bị dọa đến cực điểm rồi, tốc độ như ác ma giết người kia, sao bọn họ có thể không bị dọa cơ chứ?

Mộ Dung Cẩm cười lạnh: “Nếu đã khí thế ào ạt đến báo thù, thì phải hung hăng đến cùng, đáng vẻ như gấu chó thế này, các người không cảm thấy ghê tởm à?”

“Đúng đúng đúng, là tiểu nhân mắt chó đui mù, lại dám cả gan đến khiêu khích thiếu cung chủ, bây giờ tiểu nhân biết sai rồi, xin thiếu cung chủ tha cho chúng ta đi!”

Mộ Dung Cẩm không muốn nhìn đám người kinh tởm này nữa, xoay người đi vào trong lều, một câu nói lạnh lẽo bay ra: “Dọn dẹp sạch sẽ!”

Sau mấy tiếng ‘vút vút vút’, cả thế giới thanh tĩnh rồi, lúc Bạch Vân đẩy xe lăn đến, trừ một ít hoa cỏ bị dè ngã và một chút mùi máu tanh nhàn nhạt, ngoài ra cũng không thấy gì cả.

Xác định ma nữ của Ma Vực chính là Mộ Dung Cẩm, Bạch Vân vẫn là kinh hãi một hồi, ai có thể nói với hắn, cái. cái người đẹp đến tựa như yêu tinh này lại là Mộ Dung Cẩm ư?

Đường đường là đại tiểu thư Tướng quân, thân phận khác lại là thiếu cung chủ của Ma Vực, ma nữ mà người người nghe tiếng đã sợ mất mật?

Nghĩ tới thân phận của Lạc Anh Cách, Bạch Vân lại không tự chủ được lắc đầu, đệ tử của Thiên Sư và đệ tử của Ma Vương, sao có thể tiến tới với nhau? Nếu như để người khác biết được, e rằng sẽ khiến cho người trong thiên hạ đến thảo phạt bọn họ mất! Nhưng mà có lẽ bọn họ cũng không quan tâm, hà cớ gì hắn lại phải bận tâm chứ?

Đêm xuống, Bạch Vân chuẩn bị đẩy Lạc Anh Cách về nghỉ ngơi, nhưng lại thấy y dường như không muốn đi, trong lòng có chút khó xử, công tử, nói thế nào đi nữa thì người vẫn chưa cưới Mộ Dung tiểu thư vào cửa, sao người có thể tha thiết mong chờ như thế chứ, khụ khụ, e rằng có chút không hợp lẽ tiết đâu?

Bởi vì Lạc Anh Cách yêu cầu, Mộ Dung Cẩm chỉ có thể sắp xếp lều trại của hắn kế bên mình, cách nhau chưa đến hai thước, thế mới làm cho hắn an tâm trở về!

Đêm tối, Mộ Dung Cẩm vốn chưa ngủ, một là bởi vì nàng ngủ không được, hai là vì nàng muốn ‘nghênh đón’ vị khách trong buổi đêm này!

“Vút vút!” Tiếng mũi tên xe gió vang lên, Mộ Dung Cẩm ngồi trong lều, trực tiếp vung tay lên, nội lực hùng hậu đánh toàn bộ những mũi tên kia trở về, mà trong rừng lập tức có người xông ra, không giống với những người hét đánh gào giết ban ngày, những người này lại là sát thủ chân chính.

Mỗi một người trong Ma Cung đều là vạn dặm mới tìm được một, Mộ Dung Cẩm dĩ nhiên không cần lo lắng, không quá thời giờ uống một chung trà, bên ngoài đã khôi phục lại sự yên tĩnh, không có ai đến báo cáo, bởi vì chỉ có một kết cục duy nhất!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Sủng: Tà Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 2 - Chương 69: Chương 16 – Đóng gói mang đi

Tháng bảy nóng cháy, mặt trời bỏng rất chiếu rọi khiến người ta không muốn ra khỏi cửa, nhưng thế này cũng không hề trở ngại bữa tiệc lớn của Võ Lâm, vì ở khu vực núi rừng, bóng cây to lớn trở thành cái ô che nắng tốt nhất, tất cả mọi người tụ tập bên ngoài rừng cây, đợi đến lúc đại hội bắt đầu.

Thế lực lớn hơn sẽ chiếm chỗ có địa thế tốt hơn, dựng lều che nắng, như thế sẽ có thể tránh khỏi cái nóng rát của mặt trời.

Ở một chỗ tương đối ẩn khuất, Dương Phong và Dương Hạo cẩn thận dè dặt canh phòng ngoài cửa, ai, kể từ lúc dính líu đến Mộ Dung tiểu thư, bọn họ gần như cũng chưa từng trải qua ngày tháng tốt đẹp nào, mỗi ngày đều phải đề phòng cảm xúc đột ngột bộc phát của chủ tử.

Cứ giống như lúc này vậy, rõ ràng đã đến rồi, lại không đi ra, chỉ có thể trốn trong này, nhìn chằm chằm lều bạt của ma nữ đối diện, trong mắt muốn có bao nhiêu oán niệm thì có bấy nhiêu oán niệm, khiến cho bọn họ hận không thể xông qua lều ma nữ kia về đây hỏi thăm, rốt cuộc nàng ta làm thế nào mà chọc phải chủ tử của bọn họ rồi!

Đột nhiên, một nhóm các cô gái mặc áo trắng đeo mạng che màu trắng từ sâu trong rừng đi ra, y phục màu trắng dưới ánh nắng cực kỳ chói mắt; mà sự xuất hiện của bọn họ, lập tức làm cho không khí nóng cháy trở nên lạnh xuống, không phải vì không khí, mà là trên người mỗi một người bọn họ đều tản mát ra một luồng khí lạnh băng, hiển nhiên những người này chính là người của Kính Hoa Thủy Vực rồi!

Đi đầu là một cô gái mặc vũ y từ tơ băng tằm, nàng ta đeo mạng che mặt không ai có thể thấy được dung mạo của nàng, nhưng không khó có thể tưởng tượng ra tuyệt sắc đến nhường nào, phải biết rằng thánh nữ của Kính Hoa Thủy Vực nổi danh là một đại mỹ nhân!

Nàng ta dừng bước, ngay lúc mọi người nín thở chờ đợi, nàng ta lại nhìn về phía Ma Vực, mày khẽ nhướn lên, giọng nói thanh thúy như băng vỡ: “Thiếu cung chủ, đã lâu không gặp, vẫn khỏe chứ?”

Mộ Dung Cẩm nghe tiếng, dựa vào cái bàn bên cạnh, cười khê: “Vẫn khỏe, không biết cổ nhân có như trước?”

“Thiếu cung chủ không sao thì tốt, mấy ngày nay La Y có nghe vài lời đồn, còn nghĩ rằng Thiếu cung chủ không thể đến như đã hẹn chứ!”

Mộ Dung Cẩm nghe lời nói tia tốt từng chữ của nàng ta, thực sự muốn cười, nhưng cũng nghe ra nàng ta quan tâm đến mình: “Cái gọi là tai họa kéo dài ngàn năm, ta đây cũng không dễ chết như vậy!”

Ngọc La Y mỉm cười, người cũng biết mình là tai họa cơ à? “La Y xin cáo từ trước, nếu như Thiếu cung chủ buồn chán, không bằng đến lều bạt của La Y, trò chuyện giải sầu?”

“Đề sau hân nói đi!”

Hai người bên này trò chuyện như chỗ không người, đám người Võ Lâm thoáng chốc tức giận rồi, Kính Hoa Thủy Vực tuy cũng là tà giáo, nhưng mà mọi người đều biết đó là Nữ Nhi Quốc, ai cũng muốn đến đó xem thử, nhưng Ma Vực này lại là địa ngục trần gian thực thụ, sao thánh nữ của Kính Hoa Thủy Vực lại có quan hệ với thiếu cung chủ của Ma Vực chứ? Hơn nữa dường như mối quan hệ này cũng không cạn đâu!

Sau khi nghe thấy giọng nói của ma nữ kia, Dương Hạo và Dương Phong cũng ngây ngốc ra, cần cổ xoay qua vang lên tiếng ‘rắc rắc’, rốt cuộc cũng hiểu tại sao chủ tử lại vội vàng chạy đến đây, ma nữ này lại chính là Mộ Dung tiểu thư!

Nếu như chỉ nghe thấy giọng nói e rằng bọn họ cũng không dám xác định, nhưng mà người có thể làm cho chủ tử sốt ruột chú ý như vậy, đáp án không cần nói cũng biết!

Quay đầu nhìn về phía chủ tử nhà mình, không bắt ngờ gì khi thấy mặt hân lại đen thêm một chút.

“Nhất Thiện đại sư đến rồi!” Không biết ai nói trước, sự chú ý của mọi người đều chuyển qua đó, quả nhiên trông thấy một lão tăng mặc áo cà sa, râu trắng mày trắng đi tới, ông ta mặt mũi hiền lành, hòa ái dễ gần, rất giống tượng phật. Ông ấy đi không tiếng động, bước chân nhanh nhẹ, hơn nữa xương hàm hơi gồ lên, người tập võ đều biết đó là biểu hiện của một cao thủ.

Ông ta đi lên một bệ đá thiên nhiên, hai tay chấp lại hướng về phía mọi người: “A di đà phật, lão nạp hữu lễ!”

“Nhất Thiện đại sư, ngài đức cao vọng trọng, nên chúng tôi tin phục ngài, nhưng hôm nay là đại hội Võ Lâm, sao có thể để người của Ma giáo tiến vào chứ?”

“Nhất Thiện đại sư, tại sao người của Ma giáo lại xuất hiện ở trong này?”

“A di đà phật!” Nhất Thiện đại sư chấp tay lại: “Các vị, xin nghe một câu của lão nạp, lùi một bước, biển rộng trời cao!”

“Trưởng môn của chúng ta đều bị Ma Nữ này giết mất rồi, thù này hận không đội trời chung, sao có thể lui một bước chứ?”

“Đúng thế, Nhất Thiện đại sư nếu như thật sự công bằng công chính, thì hãy đòi lại công đạo cho chúng ta trước đã!”

“Đúng vậy, giết Ma Nữ đi, nợ máu trả máu!”

Dương Hạo kéo vạt áo của Dương Phong: “Thảm rồi thảm rồi, biến thành đại hội thảo phạt rồi, Mộ Dung tiểu thư thảm rồi!”

Dương Phong liếc hắt một cái: “Tại sao không phải là đại khai sát giới?”

Dương Hạo yên lặng gật đầu, khả năng này có lẽ lớn hơn một chút, haizzz.....

Đột nhiên, một luồng gió lạnh thổi qua, người ở nơi này bỗng chốc lạnh run, lại nghe Ngọc La Y nói: “Không phải La Y xem thường các người, nếu như muốn báo thù, có bản lĩnh thì tự mình đi, đánh không lại người ta thì chạy đến đây tìm người đòi công đạo, cũng không thấy mắt mặt sao? Nhất Thiện đại sư người ta cũng không thù không oán với thiếu cung chủ, các người dựa vào cái gì mà làm khó ông ấy?”

“Thánh Nữ, người đang đùa với Ma Nữ kia, bọn ta không nghe lời của người đâu!”

“Võ Lâm tự có công đạo của nó, thiếu nợ phải trả, giết người đền mạng, sao có thể để cho à nhon nhơ ngoài vòng pháp luật chứ!”

Ngọc La Y lười để ý bọn họ, nhìn về phía Ma Vực bĩu môi: “Thiếu cung chủ, người ta đã khiêu khích đến trước mắt rồi, sao người cũng không có chút phản ứng nào vậy?”

Mộ Dung Cẩm giọng điệu lười biếng đáp: “Cửa lớn của Ma Vực ở chỗ này, nếu như muốn ra tay, cứ đến, giết được thì là của các người, giết không được thì mất mạng, cũng đừng trách ta không nhắc nhở trước!”

“Hừ! À Ma Nữ nhà người, người giết người không gớm tay, quả thật là không có nhân tính, hôm nay có nhiều nhân sĩ chính đạo ở đây, còn không mau ra đây chịu chết!”

Nhất Thiện đại sư lắc đầu: “A di đà phật, oan oan tương báo bao giờ mới dứt?”

“Nhất Thiện đại sư, chúng ta kính trọng ngài đức cao vọng trọng, nhưng đây là ân oán gi-ang hồ của chúng ta, hôm nay nhân dịp nhân sĩ chính đạo trong thiên hạ đều ở đây, bọn ta nhất định phải đòi lại công đạo cho các vị tiền bối đã chết!”

“Ma Vực làm hại Võ Lâm, thiên hạ cũng không thể dung thứ, ta không tin toàn bộ người trong thiên hạ cũng không diệt được một Ma Vực nhỏ nhỏ!”

“Đúng thế, diệt nó đi, diệt nó đi!”

Giọng nói nhàn nhạt bất đắc dĩ của Mộ Dung Cẩm, lại trực tiếp xuyên qua tiếng hô hoán ộp trời đó, truyền đến lỗ tai của từng người: “Đại Sư, hôm nay ta đến đây vốn không chuẩn bị giết người, nhưng có người lại cả gan tuyên bố muốn diệt bang phái của ta, dĩ nhiên ta không thể ngồi yên không màng tới, nếu như có chỗ đắc tội, mong rằng Đại Sư bao dung!”

Nhất Thiện đại sư gật đầu: “Thiếu cung chủ quá lời rồi, lão nạp hướng thiện, tự nhiên không muốn thấy có người sát sinh, nhưng lão nạp ngăn không được quy tắc của gi-ang hồ, mong Thiếu cung chủ nể mặt lão nạp, giờ cao đánh khẽ thì tốt rồi!”

“Đại Sư hiểu được thì tốt rồi, nếu không sư phụ sẽ mắng ta không tôn trọng trường bối mất!”

Nhất Thiện đại sư gật đầu, ánh mắt thâm trầm xa xôi nhìn về phía Mộ Dung Cẩm, mỉm cười nhàn nhạt, sau đó lắc đầu rời đi, bữa tiệc Võ Lâm này, định trước một màn gió tanh mưa máu.

“Đại Sư, sao ngài lại như thế? Tru diệt Ma giáo là trách nhiệm của mỗi người, nếu đại sư đã đến đây, lẽ nào muốn chứng kiến chúng ta bị người của Ma giáo tàn sát diệt vong sao?”

“Đại Sư, Ma Nữ này làm nhiều việc ác, giết người vô số, nếu như có thể tru diệt à, đại sư nhất định sẽ đức cao vô lượng!”

Biết rõ những người này chỉ muốn khích bác, Nhất Thiện đại sư cũng không tức giận, chỉ lắc đầu: “Bồ Đề vốn không có cây, gương sáng cũng không có bụi, vốn không có vật nào cả, sao phải chuốc lấy bụi trần!”

“Này! Đại Sư.....”

Mặc kệ khuyên như thế nào, Nhất Thiện đại sư vẫn đi mất, rút đất thành tấc, trong chớp mắt đã xuất hiện ở bên ngoài ngàn dặm, làm cho bọn họ tức đến dậm chân, phải biết rằng Nhất Thiện đại sư là sự tồn tại được mọi người kính nể trong Võ Lâm, nếu như có ông ấy, phần thắng nhất định nằm ở bên này, lại không ngờ tới Nhất Thiện đại sư thế mà lại đi mất!

“Hòa thượng thối chết tiệt, già từ bì!”

“Nhất Thiện đại sư cũng là người tham sống sợ chết, nhưng thù lớn hôm nay nhất định phải báo!”

“Đúng vậy, ta không tin chúng ta nhiều người như thế còn không giết được một à Ma Nữ!”

Đột nhiên, có người kinh ngạc nhìn lên bầu trời: “Ủa, sao có cánh hoa rơi xuống thế này?”

Có người đón lấy nhìn một cái, bỗng chốc kinh hãi: “Canh hoa tường vi đỏ, là Yêu Dao Phi Nguyệt!”

“Thảm rồi! Tần Phi Nguyệt đến rồi!”

“Ác ma giết người tới rồi!”

Một bóng người màu đỏ từ trên trời hạ xuống, vạt áo đỏ tươi như hoa đào mi nở, nhưng nhan tuyệt sắc mang theo nụ cười tà tứ, lúc nhìn về chỗ nào đó bên Ma Vực lại mang theo nét dịu dàng khác thường: “Khanh Khanh, sao lúc này nàng lại dịu dàng vậy chứ, đám bọ chét này giết đi là được rồi, tội gì phải nói nhảm với bọn chúng?”

Mộ Dung Cẩm đang ngồi giữa hai người, không khí thù địch này khiến nàng thở không nổi, nghe thấy lời của Tần Phi Nguyệt, thoáng chốc cười lên, Phệ Thiên thật sự trị tốt cho hắn rồi: “Nếu đã như thế, chi bằng nhờ người thay ta xử lý vậy, dù sao cũng đã nhiều ngày không giết người, hẳn là tay ngứa ngáy rồi đi?”

Tần Phi Nguyệt tà tứ cười một cái: “Vẫn là Khanh Khanh hiểu nỗi lòng của ta!” Một khắc sau, tà áo đỏ lóe lên một cái, Yêu Dao chớp động, một trận tru diệt đầy máu tanh bắt đầu!

Mộ Dung Cẩm dĩ nhiên biết Tần Phi Nguyệt đã ra tay rồi, nhưng bây giờ nàng cũng đi không được, trái phải hai bên mỗi bên một người, khuôn mặt giống y đúc, khí chất lại không giống, lúc này lại đồng thời phát ra hơi thở đối địch, ngay cả Bạch Vân cũng lặng lẽ lui xuống, chịu không nổi bầu không khí này.....

Mộ Dung Cẩm muốn động đậy, nhưng ánh mắt hai người này lại sống chết nhìn chăm chăm, ngay cả nàng muốn nhúc nhích một ngón tay cũng không được, lần đầu tiên Mộ Dung Cẩm hiểu được đạo lý giết người bằng mắt, nàng cảm thấy hai ánh mắt trước mặt nàng chính là hai lưỡi đao ‘vút vút’, cắt nàng thành từng mảnh từng mảnh!

Tần Phi Nguyệt giết những người bên ngoài cũng được kha khá rồi, lúc này mới thu lại Yêu Dao chuẩn bị nghỉ tay một chút, nhìn đám người trong Võ Lâm sợ đến mức thiếu chút nữa tự vẫn, cười lạnh: “Mới vừa rồi còn không phải oang oang đòi chém đòi giết sao? Sao giờ không hét nữa đi?”

“Ta..... Người.....Ta.....”

Kẻ có gan lớn thì ôm dũng khí hét lên: “Tần Lô Chủ, chúng ta với người không oán không thù, chúng ta chỉ muốn trừng phạt Ma Nữ của Ma Vực, sao người lại đại khai sát giới với chúng ta chứ?”

Tần Phi Nguyệt rải đi một nửa cánh hoa, ánh mắt lười biếng mà tà nịnh quét qua bọn họ: “Các người muốn thảo phạt sư muội của Bồn Tôn, người cho rằng Bồn Tôn sẽ dễ yên cho các người sao?”

Ầm! Mọi người chỉ cảm thấy sét đánh ngang tai, thì ra Yêu Dao Phi Nguyệt với Ma Nữ lại là sư huynh muội.....

Tần Phi Nguyệt giết đủ rồi, lười để ý bọn họ, vung tay một cái, từng hàng từng hàng sát thủ bay ra, Tần Phi Nguyệt thu đao về, đầu cũng không quay lại: “Giải quyết sạch sẽ!”

Phi thân xông về phía lều bạt của Ma Vực: “Khanh Khanh, ta đến rồi!”

Đợi đến lúc hắn đi vào, lại thấy bên trong trống rỗng, Tần Phi Nguyệt sót ruột: “Người đâu, người đâu!”

Ứng Hộ Pháp hạ xuống: “Tần công tử!”

Tần Phi Nguyệt bắt lấy cổ áo hắn: “Khanh Khanh đâu? Thiếu cung chủ của các người đâu rồi?”

“Bị hai người trông giống nhau như đúc đưa đi rồi?”

“Giống nhau như đúc?” Đáng chết: “Sao người không ngăn lại?”

Ứng Hộ Pháp khó xử nói: “Thiếu cung chủ không phản kháng, hơn nữa có vẻ như đã quen biết!”

“Chết tiệt, đi về hướng nào?” Ứng Hộ Pháp giơ tay chỉ, một khắc sau Tần Phi Nguyệt hóa thành một làn sương đỏ biến mất rồi!

Ứng Hộ Pháp quay đầu nhìn người sau lưng: “Lạc Anh trang chủ, có thể nói cho ta biết người mang Thiếu cung chủ đi là ai không?”

Lạc Anh Cách nhìn hắn một cái: “Chuyện này người cứ coi như không thấy, tin rằng cung chủ cũng sẽ không để ý đâu!”

Ứng Hộ Pháp suy nghĩ, chắc hẳn cung chủ cũng sẽ không để ý đâu, thoáng chốc ẩn thân đi mất!

Lạc Anh Cách siết chặt nắm đấm, nhìn về phương hướng ngược lại với Tần Phi Nguyệt: Sở Dạ, lần này ta sẽ không nhường người nữa đâu!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Sủng: Tà Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 70: Chương 17 – Hoàng hậu nửa đường

Một chiếc xe ngựa phi nhanh trên đường lớn, người bên đường đều không tự chủ nhường đường ra, xe ngựa kia khiêm tốn mà xa hoa, vừa nhìn đã biết không phải thứ người bình thường có thể có được!

Trong xe ngựa, Mộ Dung Cẩm ngồi dựa vào một bên, huyết cầm của nàng bị Sở Dạ dùng công pháp đặc biệt đâm vào, cơ thể cũng bị giữ chặt lại bộ phận duy nhất trên người có thể hoạt động chỉ có đôi mắt!

Sở Dạ đối diện nàng dựa nghiêng vào vách xe ngựa vờ ngủ say, hắn rõ ràng vẫn còn tỉnh, nhưng chính là không nhìn nàng! Mộ Dung Cẩm vừa nhìn cũng biết được thân thể của hắn rất suy nhược, chắc hắn khi biết được ‘tin qua đời’ của nàng mấy tháng nay hắn cũng không có nghỉ ngơi rồi, gương mặt trắng bệch gầy gộc, còn có bờ môi bạc màu, còn có hơi rượu đầy người kia nữa, khiến cho nàng đau lòng vô cùng!

Thời gian gần gần chưa đến một năm, nàng biết rõ người đàn ông tên Sở Dạ này đã đi vào thế giới của nàng, hơn nữa còn mọc rễ này nọ, muốn nhổ ra cũng không được; không giống với loại thân tình như Mộ Dung Chính đối với nàng, cũng không giống với sự đau lòng vô danh của nàng đối với Lạc Anh Cách, càng không phải sự bất đắc dĩ mà nàng bỏ ra đối với Tần Phi Nguyệt, mà chỉ có nhớ nhung, chỉ có đau lòng, còn có —— yêu!

Mỉm cười với sự vô lại của hắn, nhủ thầm với sự lạnh lùng của hắn, đau lòng với sự cô đơn của hắn, lúc không gặp hắn, nàng sẽ thấy nhớ, lúc gặp hắn rồi, nàng lại không muốn rời khỏi hắn nữa, nàng thích ánh mắt cung chiêu của hắn, thích nụ hôn của hắn, những thứ này, hắn là yêu thích đi!

Nàng biết hắn đang tỉnh, nhưng hắn chính là không để ý đến nàng, không biết có phải vì hận nàng không, hay là vì không biết đối mặt như thế nào, thờ dãi trong lòng, nàng khép mắt lại, có lẽ như thế hai người đều sẽ dễ chịu một chút!

Sở Dạ chậm rãi mở mắt ra, liếc nhìn Mộ Dung Cẩm vừa nhắm mắt lại, trong mắt là sự nhớ nhung và dịu dàng không tan biến được, nhưng hắn lại nhẫn tâm không để ý nàng, nàng vì người khác có thể huy động binh lính với hắn, hắn không giận, nàng vì Mộ Dung Chính làm nhiều chuyện như thế, hắn không giận, nhưng mà..... nàng vì Mộ Dung Chính mà chết, thậm chí không có một chút lưu luyến nào với hắn, hắn còn có thể không để ý sao?

Hắn hận nàng tuyệt tình, cũng hận chính mình, nếu như mình sớm bắt được lòng của nàng, có phải sẽ không mất đi nàng không? Nhận được tin nàng chưa chết, hắn vui đến phát cuồng, nhưng lòng cũng đau như cắt, bởi vì nàng không nói với hắn trước tiên, trong lòng nàng hắn có phải là có cũng được không có cũng chẳng sao ư?

Hắn không biết, cũng không muốn hỏi, nên hắn không muốn mình phải đối mặt với nàng, nhưng có trời mới biết hắn muốn ôm nàng vào lòng biết mấy, sau đó hung hăng mà siết lấy về sau không bao giờ buông ra nữa, nhưng hắn không làm như vậy, cũng không biết là đang trừng phạt nàng, hay là đang trừng phạt chính mình nữa!

Xe ngựa bị cản lại, Sở Dạ thu ánh mắt về, con người lóe lên sự lạnh lùng ngoan tuyệt: “Tránh ra!”

“Từ Hàn đến đón thiếu cung chủ, kính mong Sở Hoàng giúp đỡ!” Ngoài xe ngựa, chiếc xe ngựa mang dấu hiệu hoa mai của Mai Từ Hàn vừa đứng ngăn trở ở phía trước, hiển nhiên là cố ý đội ở đây. Giọng điệu của y tuy rằng khách sáo, nhưng cũng mang theo khí thế không cho từ chối, nếu như là người bình thường e rằng còn sợ hãi hai phần, nhưng Sở Dạ không nằm trong đội ngũ người bình thường.

Hắn vung tay một cái, nội lực hùng mạnh trực tiếp tập kích tới, Mai Từ Hàn không ngờ hắn sẽ trực tiếp ra tay, vội vàng phi thân tránh ra, nhưng xe ngựa quý giá của y lại bị thổi bay trong nháy mắt, trên đường trống trải, Dương Phong lập tức giục ngựa mà đi, Bạch Sơn không biết từ đâu ra, trực tiếp chặn lấy Mai Từ Hàn còn đang muốn xông lên!

Mai Từ Hàn tức giận, bàn tính vàng trong tay toàn bộ đều hóa thành từng chấm màu vàng công kích về phía Bạch Sơn, tất cả mọi người đều bàn luận về tài phú của y, nhưng so với tài phú, võ công của y cũng cực cao, tuy chưa ai thấy qua y động thủ, càng không có ai biết vũ khí của y chính là bàn tính vàng luôn không rời tay kia!

Thân hình Bạch Sơn cao lớn, nhưng thân thể linh hoạt, hơn nữa vô cùng quen thuộc đối với các loại binh khí, nên Mai Từ Hàn đương nhiên không chiếm được chỗ tốt, chỉ có thể nhìn xe ngựa đi càng ngày càng xa, bỗng chốc tức giận, y vội vàng vàng chạy đến, lại không ngờ Mộ Dung Cẩm bị cướp đi mất, không dễ dàng gì mới nhận được tin tức đuổi theo đến đây, sao có thể trở mặt nhìn nàng bị mang đi chứ.

Mai Từ Hàn phi thân muốn tránh qua, nhưng khinh công của Bạch Sơn cũng không kém, gần như là y đi một bước hắn chặn một bước, sau mấy hiệp, xe ngựa của Sở Dạ cũng không thấy bóng dáng đâu nữa!

Có lẽ sợ có người sẽ xuất hiện cướp xe ngựa như Mai Từ Hàn, rất nhanh xe ngựa đã được đổi, ngay cả phu xe cũng bị đổi thành một người đàn ông biết võ công, Mộ Dung Cẩm yên lặng mặc cho Sở Dạ mặt không cảm xúc bế nàng vào trong xe ngựa, sau đó tiếp tục ngồi yên.

Một đường ra khỏi nghĩa trang Vô Nghĩa, sau đó một đường hướng nước Sở mà đi, trên đường không còn xuất hiện người ngăn cản nữa, Mộ Dung Cẩm không biết hắn làm như thế nào, nhưng đối với một quốc vương mà nói, e rằng chuyện này thật sự cũng chẳng khó khăn gì!

“Nguy rồi, tiểu thư bị người ta cướp đi rồi!” Đường Trúc vừa nhận được tin, sốt ruột thiếu chút nữa nhảy dựng lên, sớm biết thế nàng nên chạy đến sớm

một chút rồi, nếu như đến sớm một chút, có phải tiểu thư sẽ không bị người ta cướp mất hay không?

“Người sao rồi?” Đông Phương Triệt đến lúc này vẫn mờ mịt ngập đầu, Đường Trúc nói Mộ Dung Cẩm vẫn còn sống, nhưng lại chưa từng nói cho hắn biết là ở đâu, bây giờ lại đột nhiên nói là bị cướp đi mất rồi, nhưng tin tức này ở đâu ra?

“Không có gì!” Đường Trúc lắc đầu, nàng đương nhiên sẽ không nói cho Đông Phương Triệt biết thân phận thật của tiểu thư, đến lúc đó chắc chắn sẽ có chuyện, chỉ là nếu đã biết tiểu thư vẫn còn sống thì nàng cũng yên tâm một nửa rồi, tiểu thư không thể nào để người khác dễ dàng cướp đi như vậy được, trừ khi tiểu thư biết người đó, gần như theo bản năng nàng nghĩ đến người nam nhân lạnh lùng nào đó ở nước Sở, trực giác nói cho nàng biết suy đoán này không sai!

Yên tâm rồi, Đường Trúc rút cuộc cũng buông lỏng, thế mới nhớ chuyện mà Văn Tử Khiêm giao cho nàng khi rời đi, xem ra nàng phải đi làm những chuyện nàng cần làm rồi!

Đông Phương Triệt kì quái nhìn Đường Trúc một hồi thì sốt ruột, một hồi lại như nghĩ thông suốt rồi, một hồi lại giống như đã quyết định xong chuyện gì đó, cuối cùng cứ thế mà nhìn nàng ta đi mất, sau đó để lại cho hắn nỗi nghi hoặc như trước!

Mà bọn họ không chú ý đến, một chiếc xe ngựa bình thường chạy qua bên dưới lầu nơi bọn họ ngồi, mà lúc Đường Trúc đi ra, vừa đúng lúc lướt qua chiếc xe ngựa đó!

Một tháng sau, lần đầu tiên Mộ Dung Cẩm đến hoàng cung nước Sở, Sở Dã đã từng muốn nàng đến vô số lần, nàng cũng nghĩ sẽ có một ngày đến xem thử, lại không ngờ cuối cùng lại đến bằng cách như thế này!

Cung điện to lớn, chỉ có một mình nàng, Sở Dã không biết đã đi đâu rồi, mà bên ngoài được canh phòng lớp lớp, e rằng ngay cả một con ruồi cũng bay không lọt!

Dương Hạo canh chừng bên ngoài, nhìn Mộ Dung Cẩm yên yên tĩnh tĩnh, trong lòng nhìn không được thở dài, đây là con tin hợp tác nhất mà hắn từng gặp, chủ tử cứ thế trời nàng ấy đến, nàng ấy chỉ sưng sốt một chút rồi không cho thấy chút xú cảm xúc nào cả, cứ thế một đường để chủ tử mang về, cho dù chủ tử đã giải huyết cho nàng ấy thì nàng ấy cũng không có dấu hiệu chạy trốn hoặc phản kháng, yên tĩnh đến mức không giống người.

Chỉ là không biết sau khi nàng ấy biết chuyện chủ tử sẽ làm, có phải cũng có thể duy trì sự bình tĩnh như thế này không đây!

Lại qua thêm hai ngày, Mộ Dung Cẩm cứ trải qua trong cung điện lạnh băng này như vậy, trừ ám vệ đến dâng cơm, nàng không gặp ai cả, mãi cho đến gần tối, một bộ phụng bào màu đen vàng kim hoa lệ được đưa đến, nàng nhớ Sở Dã từng nói qua muốn nàng làm Hoàng hậu của hắn, nhưng phải gấp gấp đến vậy sao?

Hai nữ tử thanh tú đi vào, hơi thở trên người cho thấy họ giống như những ám vệ kia vậy, bọn họ khom người hành lễ: “Nô tì phụng mệnh thay y phục cho nương nương!”

Mộ Dung Cẩm không nói gì, bởi vì hiện tại nàng hoàn toàn nói không nên lời, mặc cho hai nữ tử tắm gội cho nàng, sau đó mặc từng cái từng cái áo lên người nàng, chải cho nàng một kiểu tóc lộng lẫy, nhưng không ai động vào mạng che trên mặt nàng, sau khi xử lý xong xuôi, hai người yên lặng lui xuống!

Mộ Dung Cẩm ngồi trước gương, nhìn bộ đồ tinh xảo xa hoa, còn có nữ tử đẹp đến không giống người thật kia, có chút thất vọng nhắm mắt lại, Sở Dã, rốt cuộc chàng muốn làm gì? Chàng đang sợ hãi gì chứ? Chàng đang không xác định gì chứ?

“Két!” Cửa điện bị đẩy ra, Sở Dã một thân long bào màu đen đi vào, vóc người thon cao trác tuyệt, gương mặt tuyệt mỹ vẫn như đáng thần tiên khiến người khác không cách nào nhìn thẳng được, trong đôi mắt kia là sự quyết tuyệt và kiên định mà nàng thấy xa lạ, còn có một chút kinh diễm và dịu dàng đã lâu không gặp.

Sở Dã bước đến bên cạnh Mộ Dung Cẩm, không nói một lời, nhẹ nhàng ôm lấy nàng, dịu dàng đến mức như sợ sẽ làm vỡ nàng vậy, đặt nàng trên chiếc giường lớn hoa lệ, chính mình cũng nằm lên, không có động tác dư thừa nào, chỉ nhẹ nhàng ôm lấy nàng, sau đó nàng nghe thấy tiếng gọi đầu tiên của hắn trong suốt một tháng nay: “Cẩm Nhi!”

Mộ Dung Cẩm thờ dài, nhắm mắt ngủ, trong một tháng này, đây là lần đầu tiên hắn ôm nàng ngủ, cũng khiến cho nàng rốt cuộc phát hiện thì ra mình lại khát vọng vòng tay của hắn đến thế, quả nhiên là trúng độc quá sâu rồi!

Khi tỉnh lại vào ngày hôm sau, Mộ Dung Cẩm phát hiện toàn bộ huyết đạo của mình đều được giải hết rồi, nàng có chút ngỡ ngàng ngồi bên mép giường, rất lâu sau mới hoàn hồn!

Tuy đã được tự do, nhưng nàng vẫn không ra ngoài như trước, mặc dù nàng đã từng rất muốn đi tham quan đất nước của Sở Dã, nhưng bây giờ nàng không có tâm tình!

Lúc trời tối, Mộ Dung Cẩm dựa vào giường êm, tựa như đang nghỉ ngơi, lại tựa như đang chờ đợi điều gì đó, không bao lâu, tiếng bước chân chậm rãi thay thế cho đáp án của nàng!

Tiếng bước chân đó dừng ngay trước cửa, khoảng cách chỉ một bước, nhưng lại chần chờ! Bản thân Mộ Dung Cẩm cũng không phát hiện, trong khoảnh khắc bước chân kia đang chần chờ, thì lòng nàng cũng như bị treo lên cao!

Cuối cùng, tiếng bước chân kia lùi lại hai bước, dường như có ý định rời khỏi, rốt cuộc Mộ Dung Cẩm cũng bắt đầu nhìn không được nữa: “Sở Dã!”

Tiếng bước chân khựng lại, một khắc sau, cửa điện bị mở ra, Sở Dạ đứng bên ngoài cửa lớn, cùng với Mộ Dung Cẩm xa xa nhìn nhau, sắc mặt hơi tiều tụy, lại có chút âm ảm. Mộ Dung Cẩm nhắm mắt lại, ngay lúc trong lòng Sở Dạ dần lạnh xuống, nàng làm ra một động tác kinh người, nàng từ chỗ của mình đứng lên, phụng bả trên người tăn ra, lúc này nàng giống như một con phượng hoàng thực thụ vậy.

Một khắc sau, nàng bước xuống thêm đá, từng bước từng bước đi về phía Sở Dạ, ánh mắt chăm chú nhìn hắn, không bị phân tán chút nào, cứ nhìn hắn chăm chú như thế, phảng phất như đây là hôn lễ của bọn họ, mà nàng chính là tân nương đối diện đi tới, đợi đến lúc giao cả cuộc đời của mình cho hắn!

Mộ Dung Cẩm đi đến trước mặt Sở Dạ khoảng cách còn một bước thì đứng lại, ánh mắt nhìn thẳng vào mắt hắn, sau đó nàng vươn tay vòng qua cổ hắn, nhẹ nhàng dang lên nụ hôn của mình.

Toàn thân Sở Dạ run lên, có trời mới biết hắn mất bao nhiêu nghị lực mới có thể nhìn xuống không hôn nàng? Hành động lúc này của nàng không khác gì đang nhóm lên một ngọn lửa trong lòng hắn, cháy đến sôi sục như thế, làm sao hắn còn có thể khống chế được? Ôm chặt nàng, hung hăng hôn trả lại, tất cả sự lo lắng, đau lòng, sợ hãi và tuyệt vọng của chính mình đều truyền đạt hết cho nàng!

Mộ Dung Cẩm yên lặng cảm nhận nụ hôn của hắn, ôm lấy tay hắn từ từ siết chặt, toàn thân dựa cả vào người hắn, cảm nhận hắn, đau lòng vì hắn!

Phụng bả lỏng lẻo không biết rơi xuống đất từ lúc nào, để lộ ra áo lót tơ tằm bên trong, cửa lớn đã đóng lại, Sở Dạ đè nàng trên giường, nụ hôn như mưa ào ạt kéo đến, Mộ Dung Cẩm chỉ có thể yên lặng đón nhận, phối hợp, mà cử động này của nàng chẳng khác nào đang cổ vũ cho Sở Dạ, y phục của hai người được cởi ra từng món từng món, lần đầu tiên chân thành đối mặt, khoảnh khắc da thịt tiếp xúc với nhau, cả hai như chạm phải điện vậy.

Trên dung nhan tuyệt đẹp của Mộ Dung Cẩm nhuốm lên một màn sương đỏ, không biết là vì tình dục hay là vì ngượng ngùng.

Cứ thế hôn xuống, lưu lại từng chuỗi dâu mờ ám, ngón tay thô ráp của Sở Dạ trức trặc trên choker Mộ Dung Cẩm, khiến cho thân thể nàng nhin không được mà run rẩy, cuối cùng, khi đến một bước cuối cùng, Sở Dạ cứng rắn dừng lại, tuy dục vọng kia gần như giầy vò hắn đến phát điên, từng giọt từng giọt mồ hôi nặng trĩu từ trên trán rơi xuống, có thể thấy hắn nhìn đến cực khổ biết mấy, kéo lấy chân phủ lên hai người, hắn xoay người sang một bên khác, muốn đợi cho dục vọng của mình lắng xuống!

Mộ Dung Cẩm sao có thể không biết sự nhẫn nại của hắn chứ, nàng không phải nữ nhân bị dục vọng khống chế, nhưng.cánh tay tròn bóng vòng qua vòng eo cường tráng của Sở Dạ, thân thể mềm mại không thể ngờ cũng dán lên lưng của Sở Dạ, hành động này không khác gì đổ thêm dầu vào lửa cho Sở Dạ, khiến hắn thiếu chút nữa thì mất khống chế.

“Cẩm Nhi, đừng.”

Giọng nói khản đặc ẩn chứa mùi tình dục nồng nặc, có thể thấy đã nhẫn nại đến cực điểm rồi, Mộ Dung Cẩm cười khê, lật người trực tiếp đè hắn dưới thân, lúc đó trong lòng nàng hơi kinh hãi, nhưng nàng vẫn không rời khỏi, nhìn đôi mắt vì nhuốm màu tình dục mà càng thêm mê người của Sở Dạ, sau đó cúi đầu hôn xuống: “Dạ, đừng nhịn nữa!”

Cuối cùng, Mộ Dung Cẩm thành công thiêu rụi sợi dây lí trí cuối cùng của Sở Dạ, Sở Dạ nhanh chóng trở người, đè Mộ Dung Cẩm dưới người, mạnh mẽ mà lại không mất đi sự dịu dàng.

Một đêm xuân sắc đến trời sáng, giấc mộng kiều diễm lấp đầy đêm dài!

Lúc Mộ Dung Cẩm tỉnh lại, toàn thân gần như đau xót ngay cả đầu ngón tay cũng nhức nhích không nổi, Sở Dạ cũng tỉnh rồi, yêu thương hôn lên trán Mộ Dung Cẩm, sau đó nhấc tay nhẹ nhàng xoa bóp cho nàng: “Cẩm Nhi, làm hoàng hậu của Cô Vương được không?”

Mộ Dung Cẩm siết chặt vòng ôm áp áp của hắn: “Chàng cũng trối thiếp đến đây rồi, còn hỏi thiếp có đồng ý hay không à?”

Sở Dạ cười khê, lòng ngực khê rung động, lần nữa ôm chặt Mộ Dung Cẩm: “Nàng đây là đang trách Cô Vương sao?”

Trách ư? Sao nàng phải trách hắn? “Thật xin lỗi!”

Sở Dạ sừng sốt: “Sao lại xin lỗi Cô Vương?”

Mộ Dung Cẩm ôm lấy hông của hắn, dán người của mình lên, tai kề vào lồng ngực của hắn, nơi đó có nhịp tim mạnh mẽ của hắn: “Ngày đó, không phải thiếp muốn tự vẫn, chỉ là ma tính của ma liên trong người phát tác, thiếp không muốn giết Đông Phương Triệt, nên mới chọn nhảy xuống vực!”

Nghe vậy, nút thắt vẫn luôn nằm trong lòng Sở Dạ cuối cùng cũng được gỡ ra, thì ra nàng không phải cố ý rời bỏ hắn, nhưng: “Nàng bị thương rất nặng phải không? Biến mất hẳn bốn tháng ròng rã!” Vừa nói vừa muốn kiểm tra thân thể của Mộ Dung Cẩm ngay lập tức, chọc cho Mộ Dung Cẩm hết nói nổi, tối qua không phải hắn đã ‘kiểm tra’ mấy lần rồi à?

“Có Phệ Thiên ở đó, cho dù thiếp chết rồi thì ông ta cũng có thể cứu sống!” Đối với điểm này thì nàng không phủ nhận: “Bốn tháng đó thiếp đều ở trong Ma Vực, bởi vì không thể ra ngoài, nên không thể báo bình an cho chàng, thật xin lỗi!”

Sở Dạ khê hôn vành tai nàng: “Nàng không có lỗi với Cô Vương, nàng cũng biết, điều Cô Vương muốn nghe không phải câu này của nàng!”

Hơi thở mờ ám nóng bỏng thổi vào vành tai, bên tai ngứa ngáy, cứ thế ngứa đến trong lòng: “Thiếp đồng ý làm hoàng hậu của chàng!”

Sở Dạ nghe thế cười lên, như gió xuân làm tan tuyết lạnh, xấu xa cắn lên vành tai của Mộ Dung Cẩm, mờ ám có thừa: “Thế thì, Hoàng Hậu của Cô Vương, mong nàng sinh cho Cô Vương một tiểu thái tử được chứ?”

Mộ Dung Cẩm sững sờ: “Cái gì?” Mà một khắc sau, Sở Dạ kéo nàng vào trong chăn, Mộ Dung Cẩm hết nói nổi, sao nàng lại gặp phải một con ‘sói đói’ cơ chứ?

Sau một hồi lăn qua lăn lại, Sở Dạ như một con vua sói ăn uống no đủ, mà Mộ Dung Cẩm chính là chú ‘thỏ’ đáng thương kia, chỉ có thể mơ mơ màng màng nằm trong chăn ngủ bù, lần đầu tiên biết còn có ‘việc dùng thể lực’ như thế này.

Sở Dạ cúi đầu, sự dịu dàng trong mắt gần như có thể nhỏ ra nước, nhẹ nhàng hôn lên môi nàng mấy lượt, thế mới lưu luyến rời khỏi, Cẩm Nhi đồng ý rồi, hẳn cần phải đi chuẩn bị thật tốt —— Đại điển phong Hậu của hắn!

Sở Hoàng muốn cưới hoàng hậu, tin tức này không biết từ lúc nào nhanh chóng lan đi, gần như truyền đến khắp phố lớn ngõ nhỏ, ngay cả các quốc gia khác cũng nhận được tin tức, vội vàng chuẩn bị lễ vật đến chúc mừng, trong một chốc cả thiên hạ đều náo nhiệt hẳn lên!

Phải biết rằng Sở Hoàng nổi danh không gần nữ sắc, thậm chí có người nói hắn thích nam nhân, nhưng giờ bỗng nhiên muốn cưới hoàng hậu, hơn nữa còn không phải là bất cứ thiên kim tiểu thư nào của nước Sở, khiến người ta nhìn không được phải suy đoán, vị hoàng hậu nữa đường xuất hiện này, rốt cuộc có sức quyến rũ gì, lại có thể làm cho cây vạn tuế như Sở Dạ cũng phải nở hoa rồi, thậm chí còn tỉ mỉ chuẩn bị đại điển nữa!

Tần Phi Nguyệt vẫn luôn tìm kiếm nghe được tin tức thì thiếu chút nữa cắn nát cả hàm răng, chết tiệt, thế mà lại dám lừa hắn!

Mà ở một phòng trà bên trong hoàng cung, một cung nữ diện mạo được cho là bình thường khi nghe được tin này, trực tiếp đẩy rớt hết tất cả dụng cụ pha trà, tại sao, ả đường đường là công chúa một nước mà không cưới ả, lại đi cưới một nữ nhân không rõ lai lịch? Lẽ nào ả kém hơn nữ nhân kia sao?

Ả dùng cái chết của mình mới có thể diệt trừ Mộ Dung Cẩm, ả tưởng rằng hắn sẽ không có bất kì nữ nhân nào nữa, nhưng tại sao lại truyền ra tin tức hắn muốn cưới Hoàng hậu chứ, lẽ nào những lời hắn nói đều là gạt ả?

Ả không cam lòng, ả hao tâm tổn trí bày bố, sao có thể để người khác làm hoàng hậu chứ, cho dù không phải ả, cũng tuyệt đối không thể để người khác ngồi lên vị trí đó!

“Chắc chắc! Ta đã nói rồi mà, ngươi nên ra tay sớm một chút, giờ thì tốt rồi, gà bay trứng vỡ!” Một cung nữ mặt mày bình thường thân hình đầy đặn đi tới, nhìn dáng vẻ ngoan tuyệt của cung nữ kia, líu lo nói.

Đông Phương Hiểu hung hăng trừng ả ta: “Mấy ngày nay hắn uống đến say bí tỉ, nhưng chỗ đó có đến hơn ngàn ngự lâm quân canh phòng, còn có vô số ám vệ, ta đi chẳng phải là tìm chết ả?”

Đường Tô phát phát tay: “Thôi vậy, ta nói không được ngươi, vậy thì ngươi cứ nhìn hắn cưới hoàng hậu, sau đó cả đời ngươi làm một cung nữ nhỏ nhoi đi!”

Dứt lời, quả nhiên thấy trong mắt Đông Phương Hiểu toàn bộ đều là căm phẫn và không cam lòng, bỗng chốc cười càng thêm rạn rở, đồng thời cũng có cười nhạo và khinh bỉ, nữ nhân có thông minh ác độc đến đâu nữa, lúc ả bắt đầu điên cuồng vì một người nam nhân, thì ả đã trở thành một con ngốc rồi!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Sủng: Tà Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 71

Hoàng cung nước Sở, ngoại trừ Phụng Hoa Cung mà Mộ Dung Cẩm đang ở, các cung điện khác đều vô cùng bận rộn, các cung nữ thái giám bận bày trí, mà những vị chủ quản kia thì bận đi thăm dò, ai cũng muốn biết vị Hoàng Hậu đột nhiên mọc ra này rốt cuộc là ai?

Sóng lớn mãnh liệt bên ngoài Mộ Dung Cẩm đương nhiên không biết, cho dù có biết thì nàng cũng không để ý, ở trong mắt nàng, mấy người đó đối với nàng cũng chả uy hiếp được gì.

Hai người phục vụ Mộ Dung Cẩm một người tên Âm Hương, một người tên Minh Nguyệt, là hai nữ tử có võ công tốt nhất trong đội ám vệ của Sở Dạ, chứng kiến sự sùng ái mà Sở Dạ dành cho Mộ Dung Cẩm, tất nhiên sẽ không dám chậm trễ, huống chi Mộ Dung Cẩm cũng rất dễ chung sống, cũng rất hiền lành!

“Nuơng nuơng, Hoàng thượng nói hôm nay người có thể đi ra ngoài dạo, bọn nô tì sẽ bảo vệ an toàn cho nuơng nuơng!” Minh Nguyệt ngượng ngùng cười nói, thực ra nàng ta rất thích cười, nhưng là một ám vệ thì không thể có cảm xúc, nhưng Mộ Dung Cẩm đối xử với họ rất ôn hòa, bọn họ cũng không thể cứ nghiêm mặt mãi được!

“Đi ra ngoài dạo?”

Mộ Dung Cẩm nâng mắt, nàng thật sự chưa nghĩ tới, đi xem đế đô của nước Sở như thế nào?

“Đừng đó! Nương nương! Hoàng thượng biết khoảng thời gian này đã làm cho người buồn chán đến hòng mắt, hiện tại ngài ấy cần phải chuẩn bị vài thứ, vậy nên không thể đích thân đi cùng người, nên ra lệnh cho bọn nô tì mang người đi ra ngoài giải sầu, đợi Hoàng thượng hết bận rồi, ngài nhất định sẽ đích thân đi với người!” Âm Hương cũng phối hợp nói theo.

Mộ Dung Cẩm biết bọn họ không đưa nàng ra ngoài thì sẽ không bỏ cuộc, hiểu rõ cười một cái: “Đi thôi, đi xem một chút cũng không phải là không được!”

Mang theo nón có màng che, Mộ Dung Cẩm theo bọn họ đi vào mật đạo ra khỏi hoàng cung, lối ra là trong sân của một hộ gia đình, trông đáng vẻ nơi này hẳn cũng là người của Sở Dạ.

Đẩy ra cửa lớn, đi qua hai con hẻm đã đến chính giữa của con phố lớn, không giống với vẻ văn nhã thanh nhàn của Thiên Khai, dân nước Sở càng thêm hào sảng và không câu nệ tiểu tiết, tùy ý nhìn xung quanh cũng có thể thấy có những phụ nữ hơn ba mươi tuổi đang buôn bán, trong quán rượu còn có bà chủ với bộ dáng thướt tha cùng uống rượu với một đám nam nhân, đó cũng không phải là phóng khoáng bình thường đâu.

“Nương nương! Phía trước chính là quán trà tốt nhất ở chỗ chúng ta, ngài có muốn đi qua ngồi một chút không?” Minh Nguyệt đề nghị.

Mộ Dung Cẩm ngẩng đầu nhìn qua, ‘Lục Ý Lâu’ ba chữ cái màu đen đập vào mắt: “Cũng là một nơi tao nhã, vào ngồi chút vậy!”

Chưa đi vào quán trà, làn hương thơm của trà đã bay ra, có thể thấy ở đây khẳng định là có trà ngon thượng đẳng!

Tiểu nhị dĩ nhiên rất có mắt nhìn người, nhìn qua ba người một cái, lập tức dẫn Mộ Dung Cẩm lên nhà các lầu hai: “Vị khách quan này, đây là nhà các tốt nhất ở đây, hướng ra bên ngoài có thể thấy cảnh đường phố phồn hoa, hướng vào bên trong có thể nghe Văn tiên sinh của chúng ta kể chuyện!”

“Làm phiền tiểu nhị ca rồi, cho ta một ấm trà ngon!”

“Dạ vâng!”

Mộ Dung Cẩm nhìn ra cửa sổ, quả nhiên là có thể thu hết cả con phố phồn hoa vào tầm mắt, đây là đất nước của Sở Dạ, phồn hoa hưng thịnh, nàng tin tưởng Sở Dạ sẽ là một đất quân chủ anh minh hơn Đông Phương Khai, thậm chí Đông Phương Trạch cũng không so được với hắn, nếu như hắn muốn thống nhất thiên hạ, nói không chừng có thể thành sự thật?

“Khách quan, trà đến rồi đây!”

Âm Hương đón lấy ấm trà, rót đầy cho Mộ Dung Cẩm, Mộ Dung Cẩm thu lại ánh mắt trở về chỗ ngồi, hương thơm ngát của trà ập tới, cúi đầu nhìn xuống, lá trà trong chung trà lượn vòng theo hình xoắn ốc, quả nhiên là Bích La Xuân thượng đẳng!

Mộ Dung Cẩm nhìn hai người đang đứng, chỉ chỗ ngồi bên cạnh: “Ngồi xuống đi!”

Âm Hương, Minh Nguyệt đồng thời cả kinh, lắc đầu: “Nô tì không dám quá phận!”

Mộ Dung Cẩm lắc lắc nước trà trong tay: “Ồ Ma Vực, mệnh lệnh là tuyệt đối, chỉ có nghe hoặc không nghe, không có đùn đẩy như thế!”

Nghe vậy, hai người kinh hãi, thế mới nhớ ra nữ tử nhìn có vẻ ôn hòa này, thực ra là thiếu cung chủ của Ma Vực, lập tức không dám chậm trễ, ai ngồi vào chỗ này, không dám có động tác dư thừa nào.

Mộ Dung Cẩm tự tay châm trà cho hai người: “Thường thức đi, Bích La Xuân không tệ đâu!”

Hai người nào dám uống chứ, nhưng cũng không dám từ chối, chỉ có thể bụng lên nhấp một ngụm, chỉ là mùi vị cũng rất ngon.

Minh Nguyệt có vẻ to gan hơn, hướng chỉ Mộ Dung Cẩm cũng không có ý tạo áp lực, nên nàng ta nhịn không được ngẩng đầu nhìn Mộ Dung Cẩm một cái, lại thấy nàng chỉ mỉm cười, thoáng chốc tim nhảy lên một cái, nương nương đẹp quá đi! “Nương nương, Vậy, người thật sự là thiếu cung chủ của Ma Vực sao?”

Minh Nguyệt ngại thò hỏi, Âm Hương ở bên cạnh thiếu chút nữa bị dọa chết, câu này cũng có thể hỏi được hả?

Mộ Dung Cẩm cũng không giận, chỉ chỉ vào giữa đôi mày của mình, đoá sen bốn cánh ở đó nở đến thật yêu mị: “Người nói xem!”

Tuy đã rất xác định rồi, nhưng mà: “Nô tì nghe nói thiếu cung chủ trong lời đồn đâu giống với nương nương, nghe nói là.....”

Liếc nhìn Mộ Dung Cẩm một cái, không dám nói tiếp; Mộ Dung Cẩm mỉm cười: “Nói đi, ta cũng muốn biết người đời nhìn ta như thế nào!”

Được nàng cho phép, Minh Nguyệt mới nói: “Bọn họ nói thiếu cung chủ của Ma Vực là một ma nữ, hơn nữa..... Hơn nữa giết người không góm tay.....”

Ánh mắt Mộ Dung Cẩm quét qua hai người: “Vậy các người có từng giết người chưa?”

Hai người đồng thời gật đầu, họ là ám vệ được huấn luyện sinh tử mà ra, sao có thể chưa từng giết người chứ?

“Giết một người là giết, giết mười người cũng là giết, không có gì khác nhau, có lẽ điều duy nhất không giống chính là, các người giết người âm thầm, còn ta giết người công khai, không hơn!”

Hai người không nói được gì, thì ra có thể giải thích như vậy? Nhưng hình như cũng rất đúng đó chứ?

“Nhìn kia, Văn tiên sinh đến rồi!”

Một hồi xôn xao dưới lầu thu hút sự chú ý của mọi người, một ông lão tuổi quá lục tuần đi vào, ông ta râu tóc bạc phơ, một thân áo dài màu xám nhạt, trông có vẻ tinh thần phấn chấn, trong tay là một cây quạt xếp và một tấm bảng gỗ, tư thái của một người kể chuyện tiêu chuẩn!

Ông ta đi đến bàn kê chuyện đã chuẩn bị từ trước, vỗ bảng gỗ một cái, chấp tay thi lễ: “Các vị khách quan, già này hữu lễ!”

“Văn tiên sinh, mau kể đi!”

“Hôm nay Văn tiên sinh chuẩn bị kể đoạn nào thế?”

Văn tiên sinh mỉm cười: “Già này hôm nay sẽ kể cho mọi người trận chiến tuyệt thế mà quân Mộ Dung kia đánh bại Thiết Kỵ của quân Sở ta!”

Nghe vậy, có người khó chịu: “Lão tiên sinh, đó là nỗi nhục của Thiết Kỵ nước Sở ta, sao ông lại lấy cái đó ra kể chứ?”

Văn tiên sinh giải thích: “Vị khách quan này, cậu có biết, trận chiến này được ghi vào sử sách, hơn nữa sẽ được lưu truyền mãi mãi? Nước Sở là một nước lớn, chúng ta phải thắng được, cũng phải thua được! Tuy chiến dịch này chúng ta thua rồi, nhưng cũng không thể phủ nhận đội quân thần kỳ đó, lẽ nào các vị không muốn biết cái đặc sắc của tình trạng chiến đấu lúc đó sao?”

Nghe thế, Mộ Dung Cẩm có chút ngạc nhiên nhìn về phía Văn tiên sinh kia, không ngờ còn có người sáng suốt như thế.

“Lẽ nào tiên sinh biết cái đặc sắc trong trận chiến đó?”

Văn tiên sinh thừa nước đục thả câu cười cười, không trả lời, mà chỉ vỗ bàn một cái bắt đầu kể: “Nói đến chiến dịch ấy, trước tiên phải nhắc đến một người, chính là nữ nhi duy nhất của tướng quân Mộ Dung Chính —— Mộ Dung Cẩm, các vị có biết Mộ Dung Cẩm này là ai không?”

Có người nghe vậy cười lên: “Văn tiên sinh, không phải ông vừa nói Mộ Dung Cẩm là nữ nhi của tướng quân Mộ Dung Chính à?”

Văn tiên sinh lắc đầu: “Các vị không biết đó thôi, hai năm trước, e rằng không ai biết đến cái tên Mộ Dung Cẩm này, một năm trước Man tộc nổi loạn, nàng ta được Thái tử Đông Phương Trạch đề cử ở giáo trường Thiên Khai thể hiện ra tài hoa, đoạt được vị trí phó tướng của quân Mộ Dung, là nữ tướng đầu tiên kể từ ngàn xưa, đây là bước đầu tiên nàng khiến người ta mở rộng tầm mắt!”

“Man tộc rút lui, nhà Mộ Dung bị mưu hại, cũng là Mộ Dung Cẩm lật lại càn khôn, diệt Triệu quốc công, trả lại sự trong sạch cho Thái tử và nhà Mộ Dung!”

“Mà trong trận đánh với nước ta, dưới đội quân Thiết Kỵ của Hoàng thượng, quân đội Thiên Khai liên tục bại lui, mắt thấy sắp công phá thêm một trạm kiểm soát, nàng ta lại giáng xuống như bạc thân nữ, dẫn theo đội quân thần kỳ kia, đánh cho nước Sở ta trở tay không kịp, thành tựu này xưa nay chưa từng có!”

“Coi như không có chuyện này đi, chỉ nói đến nữ tử thần kỳ này, mọi người cảm thấy, cô gái như thế có đủ để già này nhắc đến không?”

Nghe thế, mọi người không thể không thừa nhận, bỏ qua chiến tranh và quốc gia, một nữ nhân như thế thực sự có thể khiến cho họ khâm phục.

Văn tiên sinh bên này bắt đầu chậm rãi nói, trong lời nói của ông ấy, Mộ Dung Cẩm là một nữ tướng quân, cũng là một nữ nhi hiếu thảo, ca ngợi sự thông tuệ vô song của Mộ Dung Cẩm, cũng vì nàng ‘chết trẻ’ mà tiếc thương!

Dứt lời, khiến cho người ta thật lâu vẫn không thể hoàn hồn, Mộ Dung Cẩm nghĩ, nếu như nàng không phải người được nhắc đến trong miệng ông ấy, e rằng nàng cũng sẽ đắm chìm vào, không vì gì cả, chỉ vì nét miêu tả tuyệt diệu kia, tiếng ca ngợi vừa đủ, còn có tình cảm tiếc thương sâu sắc kia nữa! Nhưng điều làm cho nàng ngạc nhiên là, sao ông ấy có thể kể chuyện nàng lật đổ Triệu quốc công rõ ràng đến vậy, nếu như không phải ông ấy thiếu đi một ít chi tiết, nàng cũng nghĩ rằng lúc ấy tất cả hành động của mình đều bị người ta giám sát!

“Văn tiên sinh, kể về Mộ Dung Cẩm xong rồi, không bằng nói một chút về một nữ tử thần kì khác đi?” Một giọng nữ vang lên, mang theo một chút nóng giận, tuy rằng đã dùng hết sức kìm nén, nhưng cũng không khó để người ta nghe ra được.

Văn tiên sinh tốt tính gật đầu: “Xin mời vị cô nương này!”

“Vậy thì nói về vị hoàng hậu nương nương mới đến của chúng ta đi, bây giờ không ai biết vị hoàng hậu nương nương kia là nữ nhân thần kỳ như thế nào, ta nghĩ Văn tiên sinh có tin tức nhanh nhạy, nhất định sẽ biết mà, các vị nói có phải không?”

“Đúng thế, Văn tiên sinh nói một chút cho chúng ta nghe với, nữ tử như thế nào mà có thể làm cho Hoàng thượng thần hồn điên đảo như vậy?”

Văn tiên sinh cười: “Nếu như già này nói rồi, e rằng hôm nay nơi này sẽ là đất chôn thân của già này mất, vẫn mong các vị đây tha cho già này một mạng đi!”

“Câu chuyện hôm nay già này đã kể xong rồi, xin cáo từ!”

Dứt lời, thể mà lại trực tiếp chấp tay đi ra ngoài, có vài phần thần thái của tiên nhân, thái độ không câu nệ không gò bó, làm cho Mộ Dung Cẩm nhướn mày, thậm chí có chút khẳng định, vị Văn tiên sinh này nhất định biết thân phận của nàng, khiến nàng không tự chủ mà có chút tò mò, nàng có một loại cảm giác, nàng sẽ còn gặp lại người này!

Nhưng mà, điều khiến nàng tò mò nhất vẫn là giọng nữ vừa nãy, nếu như nàng không nhớ nhầm, thì đó hẳn là —— Đông Phương Hiểu!

Không thể không nói, nàng cũng có chút bội phục Đông Phương Hiểu rồi, ả lấy thi thể của người khác giả chết thay cho ả, thậm chí hủy hoại danh tiếng của chính mình, chỉ vì muốn gây ra chiến tranh giữa hai nước, hơn nữa ả còn thành công, trận chiến đó, Thiên Khải là bên chính nghĩa, nhưng cuối cùng lại thất bại, mà nước Sở lại nhiều thêm mười mấy tòa thành trì, đối với Thiên Khải thì mất nhiều hơn được, nhưng đối với Đông Phương Hiểu thì, e rằng không hẳn vậy! Hơn nữa kế sách này của ả hủy cả một nhà Mộ Dung, sao nàng có thể không bội phục?

Vung tay một cái, một bóng người trong góc khuất đi ra, Minh Nguyệt và Âm Hương cả kinh, vừa rồi bọn họ thể mà lại không phát hiện có người ở bên cạnh, nếu như không phải thể tay ra lệnh của Mộ Dung Cẩm, e rằng bọn họ chẳng hề phát hiện được!

Mộ Dung Cẩm không quan tâm sự kinh hãi của bọn họ, đứng lên: “Đi thôi! Đi dạo xem con phố phồn hoa nhất nước Sở!”

Trên phố lớn, Mộ Dung Cẩm không nhanh không chậm dạo quanh, không phải vì nàng muốn đi dạo, mà là ‘có người’ hi vọng nàng về trễ một chút!

“Tránh ra, tránh ra!” Bỗng nhiên, một người vội vàng hấp tấp nhào tới, y phục hoa lệ cũng có chút lộn xộn mất rồi.

“Nam Cung Triệt, người đứng lại cho ta!” Một giọng nữ kích động tức giận vang vọng cả con phố, người phía trước biết mình bị nhận ra rồi, bắt đầu đi dừng bước, rất có phong độ mà chỉnh lại đầu tóc của mình một chút, rồi chỉnh lại vạt áo lộn xộn, gương mặt tuấn mỹ lộ ra nụ cười phong độ nhanh nhẹn, sau đó chậm rãi xoay người lại: “Vị cô nương này, xin hỏi người là ai?”

Người đuổi theo nghe thể lửa giận càng bùng lên: “Tên khốn kiếp này, còn giả vờ với lão nương, ta là ai người mà không biết hả? Có bản lĩnh thì người chạy tiếp cho lão nương xem!”

Nghe vậy, mọi người nhìn không được than thở, tiểu nữ nhân này hung hãn thật, tuy là rất đẹp rất đáng yêu, nhưng tính cách đó thì. chắc chắn, nóng nảy quá!

Nam Cung Triệt cũng có chút chịu không nổi, nhưng ứng phó đã lâu, vẫn phải có một chút biện pháp, hắn trông thấy ở phía xa có một bóng dáng màu trắng, thoáng chốc mắt sáng lên: “Vị cô nương này, tại hạ biết người si mê ta, nhưng tại hạ đã có người trong lòng, kính mong cô nương đừng dây dưa nữa!”

Nữ tử nóng nảy hừ lạnh, rõ ràng không tin: “Vậy người nói xem, người trong lòng người là ai? Là Phụng Nhi cô nương ở Thiên Khải? Hay là Tiêu Vũ công chúa ở nước Lương? Hoặc là Liên Hoa tiểu thư ở Thiên Khải?”

Nam Cung Triệt lúng túng ho khan hai tiếng: “Cô nương nói sai rồi, tại hạ sao có thể thích những nữ nhân thô tục đó chứ, phải biết rằng người tại hạ thích, cũng phải là người như tiên nữ mới đúng!”

Cô gái nhỏ nóng nảy nhướn mày: “Lẽ nào người lại vừa gặp đã yêu với người nào ở đây à?” Giọng điệu vô cùng hiểu rõ, hiển nhiên chuyện như thế này đã không phải lần đầu mới gặp rồi.

Nam Cung Triệt ở trong lòng mắng nàng ta vô số lần, chỉ có thể vội vàng kéo cứu tình qua, tà áo trắng phát phới, Mộ Dung Cẩm đeo lấy khăn che bắt đầu đi trở thành người bị hại trong trận chiến này; Nam Cung Triệt thân mật ôm lấy nàng: “Người thấy nàng ấy rồi đấy, nàng ấy chính là nữ nhân trong lòng ta, dịu dàng, hiền thực, yên tĩnh, y như một tiên nữ vậy!”

Nữ tử kia dĩ nhiên không chịu, nhìn Mộ Dung Cẩm, cảm giác quen thuộc khiến nàng ngạc nhiên, nhưng nàng vẫn nói: “Vị tiểu thư này, hẳn là tên khốn kiếp, người đừng để ý đến hắn!”

Nam Cung Triệt hừ một tiếng, ngay sau đó vô cùng cung kính yêu thương nhìn người bên cạnh, giọng điệu cứ như nam nữ đang trong tình yêu cuồng nhiệt: “Ngọc Nhi, không phải ta bảo nàng ở nhà nghỉ ngơi cho tốt sao? Trời nắng to thế này, nàng ra ngoài này lỡ bị phơi nắng, ta sẽ đau lòng đó!”

Mộ Dung Cẩm ngược mắt nhìn bầu trời mây đen vạm vỡ, về mặt hết nói nổi!

Nữ tử hiển nhiên cũng đã quen với giọng điệu ai cũng có thể gọi là thê tử của hắn, liếc một cái, nhìn về phía Mộ Dung Cẩm, khuyên đến có chút cảm giác tận tình tha thiết: “Vị tiểu thư này, tuy hắn trông có vẻ mặt người dạng chó, nhưng tuyệt đối là một con sói khoác da thú, đừng bị vẻ ngoài của hắn lừa gạt!”

Nam Cung Triệt sao có thể để nàng ta hạ bệ mình: “Vị cô nương này, tại hạ với người vốn không quen biết, sao người cứ bôi nhọ tại hạ thế, lẽ nào người với thê tử ta có thù oán, nhất định muốn chia rẽ bọn ta?”

Nghiêm nhiên là giọng điệu của một phu quân bảo vệ thê tử, ai nghe được cũng muốn tin là thật, Mộ Dung Cẩm buồn cười, thể mà lại đụng phải một đôi

dở hơi thế này.

Mắt thấy người đối diện sắp bị tức đến bùng nổ rồi, rốt cuộc nàng cũng tốt bụng mở miệng, nhưng lại là nói với người đối diện: “Linh Nhi, đã lâu không gặp!”

Nữ tử ở đối diện, cũng chính là Sở Linh Nhi, nghe thế thì sửng sốt, giọng nói quen thuộc đó khiến nàng ta không dám tin, toàn bộ tức giận đều biến mất hết, chỉ có thể nhìn chằm chằm vào mảng che mặt của Mộ Dung Cẩm, trong nháy mắt nước mắt đọng đầy, nàng ta che miệng lại, lắc đầu thật mạnh, không, không phải đâu, đây là giọng của Cẩm Nhi tỷ tỷ mà, không thể nào, rõ ràng Cẩm Nhi tỷ tỷ đã.....

Mộ Dung Cẩm trông thấy dáng vẻ này của nàng ta, chột đầu lòng, đi lên mấy bước, ôm nàng ta vào lòng, thở dài: “Con bé ngọc này, tỷ sao có thể chết dễ dàng vậy được, tỷ đã đáp ứng đến nước Sở thăm muội mà, sao có thể nuốt lời chứ?”

Giọng điệu quen thuộc, hơi thở quen thuộc, vòng ôm quen thuộc, thật sự là Cẩm Nhi tỷ tỷ của nàng rồi, Sở Linh Nhi bỗng chốc khóc đến càng thêm vui vẻ, sống chết ôm chặt Mộ Dung Cẩm: “Cẩm Nhi tỷ tỷ, thật sự là tỷ rồi, hu hu, Cẩm Nhi tỷ tỷ!”

Mộ Dung Cẩm vỗ vỗ lưng nàng: “Được rồi, ở đây là chỗ lớn đấy, đừng để người khác cười chê chứ!”

“Dạ dạ!” Sở Linh Nhi gật gật đầu, mặc cho Mộ Dung Cẩm dắt nàng đến Lục Ý Lâu, dáng vẻ hiền lành ngoan ngoãn đó, cùng với tiểu nữ tử nóng nảy cay nghiệt mới này cứ như hai người, Nam Cung Triệt nhìn đến tròn mắt há mồm.

Nhìn bọn họ rời đi, theo lý mà nói hẳn nên thừa cơ chạy đi, nhưng mà..... Trong lòng vẫn cảm thấy ngứa ngáy, rất muốn giờ tấm màn che của nữ nhân thần bí kia, xem xem nàng rốt cuộc là thần thánh phương nào, thế mà lại có thể khiến cho tiểu ma nữ vẫn luôn nóng nảy kia biến thành bé thơ ngoan ngoãn như vậy, thế là, chân không tự chủ mà đi theo, đợi đến lúc hoàn hồn thì hắn đã ngồi bên trong một gian phòng trang nhã rồi!

“Cẩm Nhi tỷ tỷ!” Sở Linh Nhi nhào vào lòng Mộ Dung Cẩm, giống như một đứa trẻ con vậy: “Muội..... muội còn tưởng tỷ chết thật rồi, muội chạy lên vách núi kia tìm cả một tháng, cũng không thấy được tỷ, muội hy vọng tỷ vẫn còn sống, nhưng hoàng huynh ngày nào cũng say rượu, thậm chí phế bỏ cả lâm triều buổi sáng, trông thấy dáng vẻ của huynh ấy, muội cảm thấy thật sự không có hy vọng nữa rồi.....”

“Nhưng cũng may, Cẩm Nhi tỷ tỷ vẫn còn sống, còn sống thì tốt rồi!”

Mộ Dung Cẩm nhẹ nhàng xoa tóc của nàng ta: “Con bé ngọc!”

Sở Linh Nhi khóc rất lâu, rồi mới hỏi: “Cẩm Nhi tỷ tỷ sao tỷ lại ở đây?”

Minh Nguyệt cuối cùng nhìn không được cười lên: “Linh Nhi công chúa, sao nương nương không thể ở đây chứ?”

Mới đầu Sở Linh Nhi sửng sốt, ngay sau đó mừng như điên: “Nương nương? Cẩm Nhi tỷ tỷ, tỷ với hoàng huynh?”

Mộ Dung Cẩm mỉm cười, khẽ cười không nói, Sở Linh Nhi kích động níu tay nàng: “Nói cách khác bây giờ muội có thể gọi tỷ là hoàng tẩu rồi?”

Mộ Dung Cẩm cười khẽ, mà Sở Linh Nhi kích động muốn giờ tấm màn che của Mộ Dung Cẩm ra, Ám Hương, Minh Nguyệt muốn ngăn cản, nhưng vẫn chậm một bước, màn che rách xuống, dung nhan tuyệt sắc của Mộ Dung Cẩm không che giấu được lập tức lộ ra, Sở Linh Nhi đầu tiên kinh hãi quên cả ngôn ngữ.....

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Sủng: Tà Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 72: Chương 19 – Đại điển “náo nhiệt”

Minh Nguyệt và Ám Hương tuy đã sớm nhìn quen gương mặt của Mộ Dung Cẩm, nhưng mỗi lần bỗng nhiên trông thấy như lúc này đều nhìn không được sự kinh diễm, bởi vì gương mặt đó thực sự quá đẹp, đẹp mà không mị, yêu mà không tà, nhìn trăm lần cũng không chán.

“Cạch!” Quạt xếp trong tay Nam Cung Triệt rách xuống, miệng há to quên cả khép lại, ông trời ơi, hắn đang nằm mơ ư?

Rất lâu sau Sở Linh Nhi mới hoàn hồn, liếc thấy ánh mắt si mê của Nam Cung Triệt, chán ghét chau mày, nhanh chóng đeo màn che lên lại, sau đó bò vào lòng Mộ Dung Cẩm, lướt đến gần màn che trò chuyện với Mộ Dung Cẩm: “Tỷ tỷ..... à không, hoàng tẩu, hi hi, vị hoàng hậu thần bí mà mấy ngày nay bên ngoài đồn đãi chính là tỷ hả?”

Mộ Dung Cẩm nhướn mày: “Không biết!”

Sở Linh Nhi cũng không muốn hỏi tới, bây giờ nàng ta đặc biệt vui mừng khi gặp được hoàng tẩu: “Đúng rồi, Đường Trúc và Mộc Hương có đến đây không?”

Nghe vậy, Mộ Dung Cẩm không trả lời, sao nàng biết được đây? Sở Linh Nhi thế mới nhớ ra nhà Mộ Dung bị diệt vong rồi, chợt nhận ra mình lỡ mồm, trong lòng ảo não: “Xin lỗi.”

Mộ Dung Cẩm lắc đầu: “Không sao, được rồi, chúng ta trở về thôi!”

Mất thấy mỹ nhân sẽ đi mất, Nam Cung Triệt cuối cùng phản ứng lại: “Chờ chút! Nàng. nàng nàng. Xin hỏi mỹ nhân tên gọi là gì?”

Sở Linh Nhi trước tiên trừng mắt: “Nam Cung Triệt, thu lại ánh mắt háo sắc của ngươi lại, tỷ ấy là hoàng tẩu của bốn công chúa, không phải người mà ngươi có thể mơ ước được đâu!”

Thấy Mộ Dung Cẩm không phản bác lời của Sở Linh Nhi, trong lòng Nam Cung Triệt xót một cái, nhưng cũng không bỏ cuộc: “Tại hạ Nam Cung Triệt, không biết có thể làm bạn với mỹ nhân không?”

“Nam Cung?” Mộ Dung Cẩm nhìn qua: “Ngươi là người nhà Nam Cung trong hoàng thất nước Yên?”

Nam Cung Triệt gật đầu, nhưn mây lưu manh cười một cái: “Mỹ nhân có biết nhà Nam Cung ta sinh ra đều là mỹ nam tử chứ? Lẽ nào mỹ nhân sớm đã chung tình với ta?”

Mộ Dung Cẩm vẫn chưa phản ứng, Sở Linh Nhi đã nhảy cẫng lên trước rồi: “Tên khốn kiếp nhà ngươi, hoàng tẩu không phải người mà ngươi có thể trêu chọc đâu!”

Mộ Dung Cẩm không muốn nói nhiều, nắm lấy tay Sở Linh Nhi: “Đi thôi!”

Sở Linh Nhi hung hăng trừng Nam Cung Triệt một cái, khoác tay Mộ Dung Cẩm đi mất.

Nam Cung Triệt thấy hai người đi xa, nụ cười tà khí trên mặt nhếch lên, gờ tay xoa nhẹ lên vị trí trước ngực mình, trong mắt ánh lên vẻ muộn phiền, suy tư chốc lát, xoay người trở về dịch trạm, nếu như hắn nhớ không nhầm, đêm nay Sở Dạ sẽ triệu kiến tất cả sứ thần đến trước chúc mừng, như vậy, có phải sẽ gặp được nàng không?

Sở Linh Nhi nghĩ rằng về đến hoàng cung thì có thể cùng với Mộ Dung Cẩm thấp đèn trò chuyện suốt đêm, có thể hợp mặt vui vẻ với Mộ Dung Cẩm, đáng tiếc hiện thực vĩnh viễn không bao giờ như ý người, vừa mới vào cung nàng ta đã bị Sở Dạ bắt lấy, sau đó trực tiếp bị phạt trở về bệ quan; cuối cùng chỉ có thể trở mắt nhìn Cẩm Nhi tỷ tỷ của nàng ta bị Hoàng huynh lừa đi mất, hu hu.

Làn gió nhẹ thổi đến, hất tấm màn sa của Mộ Dung Cẩm lên, lộ ra cái cằm trơn mịn, gò má mơ hồ mông lung, nhìn không rõ, nhưng lại mang theo một nét đẹp bên trong đó, trong lòng Sở Dạ khẽ động, ôm lấy Mộ Dung Cẩm: “Cẩm Nhi, hôm nay ra ngoài có chơi được tận hứng không?”

“Không phải chàng đều biết hết rồi sao?” Hắn đưa nhiều người đến bên cạnh nàng như vậy, sao có thể không biết chứ?

Sở Dạ xoa nhẹ tóc Mộ Dung Cẩm không nói gì, nhưng trong lòng hắn đã liệt Nam Cung Triệt vào danh sách đen, người dám mơ tưởng tới Hoàng hậu của hắn, một tên hắn cũng sẽ không bỏ qua!

“Hoàng thượng!” Một giọng nói đột nhiên vang lên, mang theo sự tức giận và than thở khê khàng.

Sở Dạ buông Mộ Dung Cẩm, xoay người nhìn qua, thái hậu mang theo một đám nữ nhân đứng ở bên kia, trên mặt còn có nét kinh ngạc chưa rút hết, hiển nhiên là không dám tin khi thấy Sở Dạ đang ôm một nữ tử.

“Tham kiến Hoàng thượng!” Trong đám nữ quyến đó có công chúa, có tiểu thư nhà đại thần, ánh mắt nhìn Sở Dạ của mỗi một người đều vô cùng tha thiết, nhưng lúc nhìn sang Mộ Dung Cẩm lại giống như con dao vậy.

Nét mặt của Sở Dạ trong nháy mắt lạnh xuống, là sự lạnh lùng mà Mộ Dung Cẩm chưa từng thấy qua: “Miễn lễ!”

“Sao hôm nay đi mẫu* lại đến đây?”

(*): đi mẫu tức là đi, nhưng trong hoàng thất phải dùng kính ngữ nên mình để nguyên nhé.

Sắc mặt Thái hậu tối sầm lại, nhìn Sở Dạ, lại nhìn Mộ Dung Cẩm, hiền hòa nói: “Vị này chính là hoàng hậu mà con mới cưới sao? Sao không để cho mẫu hậu xem một chút?”

Sở Dạ lạnh lùng như trước: “Chuyện này không cần đi mẫu bận lòng!”

Nét mặt thái hậu bi thương, cuối cùng vẫn là có người nhin không được đứng ra: “Hoàng thượng, thái hậu nương nương nói như thế nào cũng là thái hậu một nước, cho dù nàng ta đã là hoàng hậu, gặp thái hậu cũng không thể không hành lễ chứ?”

Ánh mắt Sở Dạ quét qua, người nọ bỗng chốc cảm lạnh: “Nàng ấy là hoàng hậu của Cô Vương, không đến lượt các ngươi dạy bảo!”

Mộ Dung Cẩm nhìn ả ta một cái, lại nhìn Sở Dạ, cười khê: “Khi nào thì thiếp trở thành Hoàng hậu của chàng rồi?”

Sở Dạ cả kinh, siết chặt tay Mộ Dung Cẩm: “Cẩm Nhi, không phải đêm đó nàng đã đồng ý rồi sao?”

Mộ Dung Cẩm nâng mắt, xuyên qua màn che nhìn ánh mắt nóng vội của hắn, chợt cười lên: “Đi thôi, thiếp muốn trở về rồi!”

Sở Dạ lúc này mới thoáng yên lòng, gật đầu: “Đi thôi!”

Nhìn hai người không đếm xỉa đến bọn họ đã rời khỏi, mấy nữ nhân cảm thấy rất tức giận: “Thái hậu, người xem đó, nàng ta còn chưa làm Hoàng hậu đã hống hách như vậy rồi, nếu như làm Hoàng hậu rồi, thì hậu cung này có phải sẽ đổi chủ luôn không?”

“Đúng vậy đó, ngay cả dung mạo cũng không dám lộ ra ngoài, không biết là hồ ly đến từ chỗ nào nữa, không coi ai ra gì!”

Một khắc sau, giữa cô hòng hai cô gái vừa mới nói toát ra một mùi máu tươi, trong nháy mắt đã mất đi hơi thở!

“Á! Sao lại thế này?” Tất cả mọi người kinh hãi, toàn bộ bị dọa đến mặt mày trắng bệch, tránh ra thật xa.

Chỉ có thái hậu, sắc mặt tuy trắng bệch, nhưng vẫn coi như bình tĩnh, bà ta biết đây chính là câu trả lời Sở Dạ dành cho bà ta, vị hoàng hậu này không giống với người khác, sự sùng ái của hắn đã đạt đến mức độ không cho phép bất cứ người nào nói xấu nàng ta một câu! Sở Dạ, người tuyệt tình như người mà lại có một trái tim si tình như thế, không biết là tốt hay là họa đây!

Với công lực của Mộ Dung Cẩm sao có thể không biết động tác của hắn chứ, nhưng nàng không muốn để ý, những thứ đó đều không liên quan đến nàng!

Hôm nay Phụng Hoa Cung vắng lặng khác thường, tuy rằng lúc trước cũng rất vắng lặng, nhưng hôm nay những ám vệ thường canh giữ xung quanh nàng cũng không cảm nhận được!

Đứng trước cửa điện, Sở Dạ vung tay mở cửa lớn, từng hàng nến trong phòng được thắp lên, gần như là trong nháy mắt, cả cung điện đều được sáng rực lên; Sở Dạ lấy màn che của Mộ Dung Cẩm xuống, dắt tay nàng đi vào phòng, lúc này Mộ Dung Cẩm mới thấy căn phòng này đã rực rỡ hẳn lên, vốn là màu đen thâm trầm đổi thành màu đỏ tươi chúc mừng, từng dãy nến đều là nến cưới long phụng vừa đặt lên, lụa mỏng bay lượn, cánh hoa màu hồng phấn từ ngoài cửa sổ bay vào trong phòng, trông có vẻ vừa duy mỹ lại lãng mạn!

Sở Dạ trầm trọng nắm lấy tay nàng, bước từng bước đi vào trong, đuôi mày cũng nhuộm lên nét vui mừng, dưới sự chiếu rọi của nến đỏ, hắn trông có vẻ càng thêm tuấn mỹ, làm cho Mộ Dung Cẩm nhìn không được nhìn đến si mê!

Cảm nhận được ánh mắt của Mộ Dung Cẩm, trong lòng Sở Dạ ngọt như rót mật, vòng qua một cái bình phong, hương hoa nồng nàn truyền đến, Mộ Dung Cẩm lúc này mới phát hiện tấm điện của nàng không biết từ khi nào đã biến thành một ao sen, trong ao sen có nụ hoa chớm nở, điều làm cho người ta ngạc nhiên là, những bông sen đó lại là màu tím, dưới sự chiếu rọi của ánh nến, trông có vẻ càng thêm thần bí mà xinh đẹp.

Mà giữa những bông sen đó, là một tấm giường băng đang tỏa hơi lạnh, trên đó chạm trổ hoa văn rồng, chế tạo vô cùng tinh tế.

Sở Dạ bế Mộ Dung Cẩm, phi thân hạ xuống giường hàn băng, chợt hơi lạnh bốc lên, nhưng lại không khiến người ta thấy lạnh, ngược lại có một loại cảm giác thoải mái toàn thân.

“Giường Hàn Ngọc ngàn năm!” Vừa đứng lên thì Mộ Dung Cẩm đã biết.

Sở Dạ đỡ Mộ Dung Cẩm nằm xuống, cơ thể phủ lên người nàng, chớp mũi chạm chớp mũi: “Cẩm Nhi, ngày mai, trở thành hoàng hậu của Cô Vương, hoàng hậu duy nhất! Có được không?”

Mộ Dung Cẩm nhìn thẳng vào mắt hắn, nhắc tay phủ lên lồng ngực hắn: “Sở Dạ, thiếp đã cho chàng cơ hội thoát đi, nhưng chàng không cần, thiếp đã muốn tình cảm của chàng, đã cho chàng trái tim của thiếp, vậy thì, thiếp không cho phép chàng phản bội, không cho chàng cơ hội đào thoát, nếu như có một ngày chàng phản bội thiếp, thiếp sẽ không ngại tự tay đưa chàng xuống địa ngục!”

Sở Dạ cúi đầu xuống hôn: “Vui vẻ chịu đựng!”

Một khắc sau, răng môi sống chết dây dưa, hơi nước lạnh băng cũng ngăn không được trái tim nóng bỏng của hai người ôm nhau, Sở Dạ khéo léo dùng sức, trực tiếp ôm lấy Mộ Dung Cẩm lăn vào trong ao sen, điều khiến người ta kinh ngạc đó chính là dòng nước kia thế mà lại rất ấm áp, cực kỳ thoải mái.

Cách làn nước ấm, cơ thể của bọn họ dán chặt vào nhau, Mộ Dung Cẩm dựa lên người Sở Dạ, nhận lấy tình cảm của hắn, tình yêu nóng bỏng, khuấy đảo một hồ nước xuân.....

Hôm sau

Đại điển phong Hậu mà vạn chúng chú ý rốt cuộc đã đến, mà vị hoàng hậu thần bí kia đến nay vẫn không có ai biết đến.

“Thùng thùng thùng!” Ba tiếng trống vang lên, mọi người lập tức đứng nghiêm, đây là âm thanh Đế Hậu cùng nhau ra hành lễ.

Mỗi một hoàng đế cưới hoàng hậu đều phải tế trời, sau khi tế trời Đế Hậu phải ngồi xe vua dạo quanh đế đô một vòng, tiếp đó mới có thể trở về Kim Loan Điện tiếp nhận tiệc chúc mừng của bách quan, mà hoàng hậu cũng phải tiếp nhận hậu cung hành lễ, trong đại hôn của Đế Hậu, cũng không có đêm động phòng hoa chúc thường nhắc!

“Hoàng thượng, hoàng hậu giả lâm!”

Quan lễ vừa dứt lời, vạn người cúi lạy, đối diện với tế đàn, Sở Dạ một thân long bào màu đen cùng với Mộ Dung Cẩm một thân phụng bào màu vàng kim nhạt đồng thời bước ra, không mặc trang phục cưới đỏ rực, nhưng cũng không ai dám nói gì. Có người lên lút ngẩng đầu lên nhìn dung nhan của hai người, nhưng lúc chạm đến uy nghiêm lạnh lẽo của Sở Dạ, tức thì không dám nhìn tiếp, mà dung mạo của hoàng hậu, càng không ai có thể biết được.

Trang phục lộng lẫy mà nặng nề, thể hiện sự tôn quý cùng với uy nghiêm, đây không phải là đồ cưới, mà là trang phục chính thống của Đế Hậu!

Trên đàn tế cao cao, bậc thang 99 nấc, Sở Dạ nắm lấy tay Mộ Dung Cẩm. Từng bước từng bước đi lên, đây là bước đi mà hần đã chờ đợi rất lâu rồi! Mộ Dung Cẩm cũng khó mà có được một chút kích động, cái nàng muốn không phải địa vị tôn quý này, cái nàng muốn chẳng qua chỉ là một người tên Sở Dạ mà thôi.

“Đứng lại! Cẩm Nhi!”

Một tiếng hét lớn khiến Mộ Dung Cẩm dừng bước, Sở Dạ siết chặt bàn tay của Mộ Dung Cẩm, hơi thở trên người chợt lạnh xuống!

“Kẻ nào dám cả gan làm gián đoạn Đế Hậu tế trời?” Quan lễ quát lạnh trừng mắt nhìn sang, nhưng lúc ông ta trông thấy dung nhan của người kia, lại kinh sợ đến mức thiếu chút nữa lẫn xuống dưới: “Hoàng..... Hoàng thượng.....”

Văn võ bá quan cũng kinh hãi, nhìn người bên dưới, lại nhìn Đế vương trên đài cao, đều không hiểu sao lại có hai hoàng thượng y đúc thế này?

“Thế thế thế..... thế này là chuyện gì đây?”

Thừa tướng nhìn lên đài cao: “Hoàng thượng, đây là chuyện gì vậy?”

Lạc Anh Cách thân mặc cẩm bào hoa văn rồng bốn vuốt, đó là trang phục chính thống của Vương gia, cũng là lần đầu tiên y thừa nhận thân phận của chính mình, y ngồi trên xe lãn, nhìn hai người đang đứng trên bậc thang: “Hoàng huynh, hần là huynh nên nói cho bọn họ biết thân phận của ta chứ?”

Sở Dạ lạnh lùng xoay người, ánh mắt phức tạp nhìn mặt Lạc Anh Cách: “Sao đệ lại dám đến đây!” Dứt lời, hơn một ngàn ngự lâm quân ngăn văn võ bá quan ra, rút đao kiếm, giữ tư thế chờ phát động.

Lạc Anh Cách không nhìn sát khí xung quanh, ánh mắt vẫn rơi trên người Mộ Dung Cẩm đang quay lưng lại với y, ánh mắt có chút đau thương: “Cẩm Nhi, nàng vì huynh ấy mà mặc lên trang phục chính thống của hoàng hậu sao?”

Mộ Dung Cẩm xoay người, cách một lớp rèm che trang sức nhìn Lạc Anh Cách, mắt khép hờ: “Anh Cách, huynh không nên đến đây!”

Trong lòng Lạc Anh Cách cực kỳ đau đớn: “Không nên đến đây, thế mà nàng lại nói ta không nên đến đây?”

Lạc Anh Cách gần như gào thét lên mấy câu nói đó, y mạnh mẽ chống đỡ đứng lên, từng bước từng bước đi về phía tế đàn; bước chân kia khiến cho Mộ Dung Cẩm kinh hãi: “Huynh đang làm gì đó, huynh thật sự muốn phế luôn đôi chân mình sao?”

Lạc Anh Cách nhìn nàng, ánh mắt dịu dàng như có thể nhỏ ra nước, nhưng thái độ lại vô cùng kiên quyết: “Cẩm Nhi, nàng đã đáp ứng ta, chỉ cần ta đồng ý ngồi xe lãn trở lại, thì nàng sẽ khiến cho ta đứng lên lần nữa, nàng đã đáp ứng ta! Cẩm Nhi, giờ nàng nuốt lời rồi!”

Mộ Dung Cẩm lắc đầu: “Lạc Anh Cách, ta đáp ứng sẽ trị khỏi cho huynh, thì sẽ tuyệt đối làm được, nhưng hiện giờ huynh là vì cái gì chứ?”

“Cẩm Nhi, ta không thể để cho nàng gả cho huynh ấy!”

Lạc Anh Cách cuối cùng cũng nói ra tiếng lòng của mình, y đứng bên dưới tế đàn, ngẩng lên nhìn Mộ Dung Cẩm, trong tay cầm một khối ngọc đỏ như máu: “Cẩm Nhi, đây là Hồng Loan Ngọc sư phụ để lại cho ta, người nói chỉ có nữ tử cùng ta bên nhau trọn đời mới có thể khiến cho nó phát sáng!”

Mọi người đều nhìn khối ngọc bội kia, ánh sáng màu đỏ kia không lừa được ai, ánh mắt mọi người đều nhìn về phía đài cao, đợi chờ đáp án của bọn họ.

Sở Dạ nhìn thấy khối ngọc bội đó vô cùng kích động, hần siết chặt tay Mộ Dung Cẩm, ánh mắt kiên định: “Cẩm Nhi, cho dù hôm nay không thể tế trời, nàng cũng là hoàng hậu của Cô Vương!”

Mộ Dung Cẩm nắm tay của hần, cười khê: “Cho dù không phải hoàng hậu của chàng, chàng cũng chạy không thoát đâu!”

Nghe thế, Sở Dạ thoáng chốc yên lòng, Hồng Loan Ngọc có thể định ba kiếp, sư phụ, người lại thiên vị như thế, gi-ao ngọc bội cho đệ ấy, nhưng Cẩm Nhi là của hần, không ai có thể cướp được!

Lạc Anh Cách nhìn mặt đất, nghe hai người trên đài cao thề nguyện với nhau, chợt cảm thấy mình vô cùng buồn cười: “Cẩm Nhi, lẽ nào, cảm tình nàng đối với ta đều là giả hay sao? Hay là nàng chỉ vì ta là một kẻ tàn phế mà đau lòng cho ta?”

Trong lòng Mộ Dung Cẩm nhói lên: “Không phải.....”

“Vậy thì là gì?” Lạc Anh Cách nhìn nàng, chân lại lui về từng bước, trong con ngươi đẹp đẽ kia chỉ có tuyệt vọng: “Là nàng lừa gạt ta trước, nếu như

nàng không đau lòng vì ta, thì ta vẫn ở trong rừng trúc của ta tự sinh tự diệt như trước, là nàng cho ta ảm áp, cho ta lời hứa trước, nhưng nàng bây giờ đang chuẩn bị rời khỏi ta phải không?”

“Chúng ta có cùng một dung mạo, cùng một tình yêu, tại sao nàng chọn huynh ấy mà không chọn ta?”

“Đủ rồi!” Mộ Dung Cẩm quát lạnh, trong lòng cũng tức giận rồi: “Lạc Anh Cách, huynh phải ép ta như vậy sao?”

Lạc Anh Cách lắc đầu: “Không phải ta ép nàng, mà là nàng đang ép ta!”

Y quyết tuyệt cười một cái, từ trong lồng ngực lấy ra một bình sứ, trực tiếp đổ vào miệng, Mộ Dung Cẩm kinh hãi, không để ý đây là trường hợp nào, trực tiếp bay người xuống dưới, đánh rơi bình sứ kia, tức giận khó hiểu: “Lạc Anh Cách, huynh lại dám nuốt độc?”

Lạc Anh Cách quét đi hơi thở chết chóc vừa nãy, ôm lấy Mộ Dung Cẩm, vui như một đứa trẻ: “Cẩm Nhi, nàng vẫn còn quan tâm ta!”

Sở Dạ nhìn bàn tay trống rỗng của mình, từng sợi từng sợi gân xanh nổi lên, hai tay siết chặt, liều mạng đè xuống sự tức giận của mình!

“Cẩm Nhi, bây giờ nàng là hoàng hậu của Cô Vương!”

Giọng nói lạnh lùng bá đạo nhưng lại mang theo nỗi tổn thương nhân nhật của Sở Dạ đã kéo về thần trí của Mộ Dung Cẩm, nàng nhanh chóng tránh ra vòng ôm của Lạc Anh Cách, nhìn Sở Dạ rõ ràng đau lòng nhưng vẫn vờ như bình tĩnh, miệng bỗng nhiên khô khốc, không nói gì!

“Cẩm Nhi!” Lạc Anh Cách nắm tay Mộ Dung Cẩm, giọng nói vô cùng dịu dàng: “Đi theo ta có được không, cái gì ta cũng không cần, chỉ muốn ở bên cạnh nàng thôi, chỉ cần hai người chúng ta thôi, được không?”

“Không!” Mộ Dung Cẩm hất tay của y ra, ánh mắt lạnh lùng mà hấn chưa từng thấy qua: “Lạc Anh Cách, ta đau lòng vì huynh, ta cũng chỉ là đau lòng vì huynh mà thôi! Ta đối với huynh không có tình cảm như thế, cũng không thể có tình cảm như thế, nếu như hôm nay huynh cố chấp như vậy, vậy thì từ nay chúng ta đường ai nấy đi!”

Lạc Anh Cách tâm tình tươi đẹp mới vừa rồi trong nháy mắt như bị đánh xuống đáy vực, khổ sở cười một cái: “Cẩm Nhi, nàng vẫn thật là tàn nhẫn, đánh tan hy vọng của ta không chừa lại một chút nào!”

Mộ Dung Cẩm nhìn y, tình cảm trong lòng chính mình vẫn không cách nào đè nén như trước, thờ dài một hơi: “Anh Cách, đây là lựa chọn của ta, ta không ngăn được tình cảm của huynh, nhưng cũng mong huynh tôn trọng ta!”

“Cẩm Nhi?” Bàn tay vurun ra rơi vào khoảng không, Lạc Anh Cách chợt thấy mất mát, càng nhiều hơn nữa là đau lòng, tại sao chứ?

Mộ Dung Cẩm xoay người đi về phía tế đàn, mỗi một bước đi đều vô cùng kiên định, Sở Dạ giờ tay, hấn biết Cẩm Nhi của hấn sẽ trở về mà, nhất định!

Hai tay chạm nhau, chính trong khoảnh khắc đó, một vệt sáng màu đỏ từ trên trời giáng xuống, mang theo sát khí sắc bén, hai người không thể không trở người né tránh, cũng trong khoảnh khắc đó, tay của bọn họ không nắm lấy nhau nữa.

Mộ Dung Cẩm giận không kìm được: “Tần Phi Nguyệt, huynh ra đây cho ta!”

Tần Phi Nguyệt một thân áo đỏ từ trên trời hạ xuống, sắc mặt yêu mị nhưng vẻ nặng nề nghiêm túc chưa từng thấy qua: “Khanh khanh, nàng không thể gả cho hấn!”

Một cuộc hôn lễ liên tục bị cản trở, thậm chí mỗi một người đều muốn mang đi người hấn yêu thương nhất, cho dù là thánh nhân e rằng cũng phải tức giận, Sở Dạ hút trường kiếm bên cạnh qua, trực tiếp đâm về phía Tần Phi Nguyệt, Tần Phi Nguyệt sớm đã nổi giận đùng đùng, trực tiếp vung đao, hai người lập tức đánh nhau.

Chỗ vốn để tế trời giờ biến thành chiến trường, bị phá hủy triệt để trong nháy mắt, vắn vớ bá quan đều nhao nhao liều mạng chạy trốn!

Lạc Anh Cách nắm lấy tay Mộ Dung Cẩm: “Cẩm Nhi, đi theo ta có được không?”

Mộ Dung Cẩm buông tay y, đứng lên, mũ phượng màu vàng kim biến thành bột phấn màu vàng trong nháy mắt rồi biến mất, lộ ra dung nhan tuyệt mỹ, lại không ai dám nhìn, ‘rầm’ một sợi xích hàn băng từ trong tay nàng trượt ra, một tay nắm lấy một đầu, nhanh chóng quăng ra.

Hai người vốn đang đánh nhau kịch liệt thì kinh hãi, nhưng sau khi phát hiện là Mộ Dung Cẩm ra tay, lại không ai dám phản kháng, trực tiếp bị xích sắt hàn băng trói lại thật chặt.

Tần Phi Nguyệt sống chết trừng Sở Dạ: “Bổn tôn tuyệt đối sẽ không để cho Khanh Khanh gả cho ngươi!”

Sở Dạ ung dung không hoảng hốt: “Cô Vương đã là người của nàng rồi, ngươi không thể thay đổi được!”

Tần Phi Nguyệt tức giận: “Sở Dạ, tên khốn kiếp nhà ngươi, sao ngươi lại dám làm chuyện như thế với Khanh Khanh!”

Sở Dạ lạnh lùng khiêu khích ngược mắt: “Chuyện của Cô Vương và hoàng hậu, không phiền Tần lâu chủ bận lòng!”

Tần Phi Nguyệt nóng nảy, nhưng lại không thoát khỏi dây xích được: “Sở Dạ, Bồn Tôn không đội trời chung với ngươi!”

“Cô Vương có thể tiễn ngươi về địa ngục!”

Lạc Anh Cách trông thấy hai người bọn họ đầu khầu như con nít, cuối cùng nhịn không được nhắc nhở bọn họ một sự thật tàn khốc: “Cầm Nhi đi rồi!”

“Cái gì?” Hai người đồng thời cả kinh, quả nhiên không thấy bóng dáng của Mộ Dung Cầm đâu nữa, trong lòng chỉ có một ý nghĩ, tiêu rồi, nàng ấy giận rồi!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Sủng: Tà Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 73: Chương 20 – Xin thuốc

Một hôn lễ long trọng vì hoàng hậu đột nhiên biến mất mà kết thúc, ba người nam nhân cũng không chiếm được tốt lành gì, cơ thể của Lạc Anh Cách rốt cuộc cũng đã đến cực hạn, cách cái chết không còn bao xa nữa, mà Tần Phi Nguyệt thì bị Sở Dạ mất đi lý trí hung hăng đánh cho mấy trận, cuối cùng thương nặng rời khỏi, mà Sở Dạ mới là người bị tổn thất lớn nhất, hân mất đi tin tức của Mộ Dung Cầm rồi!

Sở Dạ về đến Phụng Hoa Cung, nằm trên giường của Mộ Dung Cầm, trong lòng toàn bộ đều là nỗi đau dâng lên từng đợt, tại sao hôn lễ này lại biến thành như thế, Cầm Nhi, nàng đang ở đâu vậy?

Mộ Dung Cầm ẩn thân ở chỗ tối, nhìn Sở Dạ vì đau khổ mà cuộn mình lại, trong lòng cuối cùng vẫn là không nhẫn tâm; chuyện hôm nay, nàng không biết phải nói như thế nào, lần đầu tiên nàng cảm thấy tình yêu là một thứ phiền phức đến thế, nàng biết tình cảm mà Lạc Anh Cách dành cho nàng, cũng biết tâm tư của Tần Phi Nguyệt đối với nàng, nhưng nàng chỉ biết thế thôi, nhưng nàng hoàn toàn không biết phải đối mặt như thế nào, cứ như hôm nay vậy, nàng chỉ có thể chạy trốn chết.

Nhỏ giọng ôm lấy Sở Dạ, Mộ Dung Cầm có chút luống cuống: “Chàng nói thiếp phải làm thế nào đây?”

Sở Dạ vui mừng quay đầu ôm lấy nàng: “Cầm Nhi!”

“Cầm Nhi, ta cho là nàng.”

“Cho là thiếp đi mất rồi sao?” Mộ Dung Cầm dựa gần vào lồng ngực của hắn: “Thiếp sẽ không tùy tiện biến mất nữa đâu, thiếp không muốn bị chàng bắt thêm lần nữa!”

Sở Dạ mỉm cười, ôm chặt lấy Mộ Dung Cầm: “Cầm Nhi, mặc kệ có tế trời hay không, nàng đều là Hoàng hậu của Cô Vương, Hoàng hậu duy nhất!”

Mộ Dung Cầm thờ dãi: “Thiếp biết chứ, nhưng mà, thiếp phải rời khỏi một thời gian!”

“Rời khỏi!” Sở Dạ nhún mày, sao phải thế?

Mộ Dung Cầm nhìn hắn, nhìn thẳng vào mắt của hắn: “Thiếp đã hứa với Lạc Anh Cách sẽ trị khỏi cho y, cơ thể của y không còn chịu được bao nhiêu ngày nữa, nếu như không mau gom đủ thuốc, e rằng thần tiên cũng không thể cứu được!”

Sắc mặt Sở Dạ thâm trầm: “Cầm Nhi không thể không cứu hắn sao?”

“Nếu như ta nói phải?”

Sở Dạ trầm ngâm một lúc, xoay người nhìn sang hướng khác, không nói gì!

Mộ Dung Cầm đứng lên: “Thiếp đi đây!”

Sở Dạ không có động tĩnh gì, Mộ Dung Cầm xoay người đi về phía cửa lớn, cuối cùng, trong khoảnh khắc nàng bước ra khỏi cửa, cơ thể của nàng bị quán lấy, những nụ hôn rơi xuống như cuồng phong bão táp, không chừa một khe hở nào, Mộ Dung Cầm cảm nhận được sự tức giận của Sở Dạ, nhưng điều nàng có thể làm chỉ là không nói một lời nào.

Cuối cùng, Sở Dạ ngưng động tác, ôm Mộ Dung Cầm vào trong lòng, giọng nói tổn thương khản đặc: “Cầm Nhi, Cô Vương là nam nhân của nàng, lúc nàng cứu hắn, có từng nghĩ tới Cô Vương không?”

Mộ Dung Cầm tựa vào người hắn: “Sở Dạ, trong thế giới của thiếp, chỉ có hai loại người, một loại là người không có quan hệ, còn một loại là người phải bảo vệ, thiếp đã đặt Lạc Anh Cách vào khu vực thiếp phải bảo vệ, thì nhất định thiếp sẽ không nhìn hắn chết, mặc kệ chàng ngăn cản thế nào, thiếp chắc chắn phải cứu hắn!”

“Vậy Cô Vương thì sao? Đối với nàng mà nói thì Cô Vương là gì chứ?”

Mộ Dung Cẩm sững sốt, Sở Dạ đối với nàng mà nói, là gì ư? Giống như Lạc Anh Cách sao? Không, nàng đối với Lạc Anh Cách không có loại tình cảm này ít nhất nàng không thể làm được chuyện gì-ao phó thân thể, trong số tất cả những người nàng chấp nhận, chỉ có Sở Dạ là đặc biệt, là sự đặc biệt khiến nàng không thể xem nhẹ.

“Sở Dạ, chàng không thuộc loại người cần thiếp bảo vệ, đối với thiếp, thiếp càng hy vọng có thể cùng chàng sánh vai! Chàng không giống với bọn họ!”

Sở Dạ vì câu trả lời của nàng mà cảm thấy vui vẻ, tay ôm nàng càng thêm siết chặt: “Vậy hãy vì Cô Vương, ở lại có được không?”

Mộ Dung Cẩm yên lặng, rất lâu sau mới chậm rãi mở miệng: “Sở Dạ, chàng sở trái tim của mình rồi nói cho thiếp biết, chàng muốn thiếp ở lại, có phải bởi vì lời tiên tri chỉ có một người có thể sống, nên chàng không muốn thiếp cứu Lạc Anh Cách?”

Lòng Sở Dạ trầm xuống: “Cẩm Nhi nghĩ Cô Vương như thế sao? Hay là, nàng hy vọng người chết là Cô Vương?”

Mộ Dung Cẩm nghe thế, đẩy mạnh hán ra, nhìn vào mắt hán: “Sở Dạ, đó là huynh đệ của chàng, huynh đệ cùng phụ cùng mẫu, sinh cùng năm cùng tháng, mẫu tử tình thân không thể chia cắt, xương gãy rồi còn có thể nối gân lại, tại sao hai người phải trở thành đáng về như thế này, chỉ là vì lời nói của tên thiên sư quỷ quái kia sao?”

“Sở Dạ, chàng tình tảo một chút cho thiếp!”

Sở Dạ cười lạnh: “Vậy nàng thì sao, Cẩm Nhi, nàng với hán không thân không thích, sao lại đau lòng vì hán như thế? Sao lại làm nhiều việc vì hán như thế?”

Trong lòng Mộ Dung Cẩm lạnh lẽo: “Sở Dạ, chàng biết không? Lần đầu tiên thiếp gặp Lạc Anh Cách, trong lòng thiếp chỉ có đau lòng, thiếp không hiểu rõ ràng đôi chân hán đã tàn phế, sao hán còn phải đứng lên đi lại, bởi vì nỗi đau đớn đó, không ai có thể chịu được, thiếp đau lòng cho hán!”

“Hán tuy đang sống, nhưng giống như đã bước một chân vào điện Diêm Vương rồi, vì sao chàng lại vờ như không thấy?”

Nỗi ghen tức trong lòng của Sở Dạ càng tăng lên: “Người muốn cứu hán nhiều không kể xiết, Bạch Vân là đệ tử của Thiên Sư, y tự nhiên sẽ cứu hán thôi, cần gì nàng phải ra mặt?”

Mộ Dung Cẩm coi như đã hiểu rồi, sắc mặt chợt lạnh xuống: “Sở Dạ, lời đã nói hết rồi, giữa chúng ta không có gì để nói nữa, thiếp nhất định sẽ cứu hán, cáo từ!”

Thấy Mộ Dung Cẩm rời khỏi, Sở Dạ cũng không ngăn cản, hán biết lòng nàng đối với hán đã nguội lạnh rồi, nhìn lên trần nhà: Cẩm Nhi, nàng có biết, thiên sư đã từng nói, Lạc Anh Cách sẽ chết trên tay người khiến hán động vào Hồng Loan Ngọc, vốn y nên giết nàng trước tiên, nhưng y không ra tay, Cẩm Nhi, nàng nói xem ta phải làm thế nào mới tốt?

“Hoàng tẩu!” Sở Linh Nhi cuối cùng cũng chặn được Mộ Dung Cẩm, kéo nàng chạy ra ngoài cung: “Hoàng tẩu, tỷ nói cho muội biết đi, người giống y đức hoàng huynh của muội là ai vậy?”

“Lạc Anh Cách, trang chủ của Lạc Anh sơn trang, đệ đệ sinh đôi của hoàng huynh muội!” Mộ Dung Cẩm sắc mặt khó coi nói.

“Cái gì? Trang chủ của Lạc Anh sơn trang? Đệ đệ của hoàng huynh muội, vậy chẳng phải là hoàng huynh khác của muội sao?” Sở Linh Nhi kinh ngạc không ngậm miệng lại được, hoàn hồn mới thấy Mộ Dung Cẩm đã đi xa rồi: “Nè nè, Hoàng tẩu, tỷ muốn đi đâu thế?”

“Chăm sóc tốt cho Sở Dạ, đợi tỷ trở về!”

“Hả?”

“Này, chờ chút, mỹ nhân!” Nam Cung Triệt thở hổn hển chạy tới, lại thấy Mộ Dung Cẩm dùng khinh công rời đi mất rồi, hơn nữa tốc độ đó hiển nhiên là hán đuổi theo không kịp.

Sở Linh Nhi sắc mặt không tốt trừng hán: “Mỹ nhân? Mỹ nhân cái gì? Tỷ ấy là Hoàng tẩu của ta, ngươi nên gọi tỷ ấy là Hoàng hậu nước Sở!”

Nam Cung Triệt cười vô lại: “Còn không phải chưa tể trời sao? Hiện giờ nàng ấy còn không tính là Hoàng tẩu của ngươi đâu, người nào cũng có cơ hội cả!”

“Ngươi..... ngươi đáng chết!” Sở Linh Nhi tức giận đánh một chưởng qua, đó là Hoàng tẩu mà nàng ta đã nhận định, ai dám mơ tưởng đến tỷ ấy thì sẽ sống mãi với người đó!

Nam Cung Triệt hung hiểm né qua, đã biết sự lợi hại của nữ nhân này, dĩ nhiên sẽ không cứng rắn chống chọi với nàng ta, chân như bôi dầu trực tiếp chạy đi: “Bỏ công từ không so đo với nữ nhân!”

“Đi chết đi!”

Mộ Dung Cẩm tuy đã rời khỏi hoàng cung, nhưng không rời khỏi nước Sở, mà đi đến một nhà trọ của nước Sở tìm một người!

“Khanh Khanh, sao muội đến đây?” Thấy Mộ Dung Cẩm xuất hiện, Tần Phi Nguyệt cho dù đang đau cũng vui vẻ, nhất là hôm nay đã phá hủy hôn lễ kia, hẳn càng thêm vui vẻ.

Mộ Dung Cẩm sắc mặt không đổi đi qua đó, kéo hắn lên: “Cảnh Tường Vi Huyết Linh, đưa cho ta!”

Sắc mặt Tần Phi Nguyệt trầm xuống, cười miễn cưỡng: “Khanh Khanh, muội nói cho ta biết đi, ta có chỗ nào không bằng bọn họ? Muội có thể vì Sở Dạ mà cự tuyệt Lạc Anh Cách, muội có thể vì Lạc Anh Cách mà trời bỏ ta lại, mà ta có thể chết vì muội, nhưng muội có từng cho ta một chút địa vị?”

Mộ Dung Cẩm chợt kéo Tần Phi Nguyệt đến trước mặt mình: “Tần Phi Nguyệt, tình cảm là chuyện cá nhân, ta vì ai là tự do của ta, nếu như nói vì ai mà chết, ta cũng có thể vì huynh mà chết, nhưng huynh phải hiểu, đó chỉ là bảo vệ, không phải tình yêu, trái tim của ta chỉ có một, chứa không nổi ba người! Tình cảm của huynh ta ngăn cản không được, nhưng huynh cũng không thể miễn cưỡng ta, ta hy vọng huynh hiểu điều này!”

Tần Phi Nguyệt lần này ngay cả nụ cười cũng không giữ được, dung nhan tuyệt mỹ âm thầm tối tăm, xoay qua một bên, khóe mắt hơi ướt: “Nếu muội đã muốn thì lấy đi vậy! Nó ở trong tim ta!”

Mộ Dung Cẩm đặt thân thể của hắn xuống, trong lòng bất đắc dĩ cười một cái, giờ tay phủ lên lồng ngực của hắn, vừa muốn dùng sức, lại nghe thấy một giọng nói giễu cợt vang lên trong đầu: “Người muốn giết hắn à?”

Tay Mộ Dung Cẩm cứng lại, trong lòng hỏi thầm: “Người có ý gì?”

“Hừ! Tường Vi Huyết Linh ở trong tim hắn, đó là thứ có linh tính, trừ khi người moi cả trái tim ra, nếu không người chẳng được gì cả, người nghĩ như vậy hẳn còn có thể sống được à?”

Mộ Dung Cẩm cúi đầu, thấy được vẻ chết lặng cùng với quyết tuyệt trong mắt Tần Phi Nguyệt, chợt như bị một cây búa sắt nện vào lòng: “Vậy phải như thế nào mới lấy được?”

“Hi hi, điều này à, phải xem chính người rồi, người có thể làm rung động tâm mạch của hắn, sau đó dùng miệng hút tâm huyết của hắn ra, tường vi huyết linh sẽ dung hòa vào tâm huyết của hắn, tâm huyết cũng chính là huyết linh, sau đó người nhỏ máu đỏ lên Thiên Y Thần Điền, thì Thần Điền sẽ hiển thị ra dáng vẻ của nó!”

Tần Phi Nguyệt cảm thấy Mộ Dung Cẩm chần chừ, ngược mắt nhìn lên, giễu cợt cười một tiếng: “Sao còn chưa ra tay? Yên tâm, ta không chết được đâu!”

Mộ Dung Cẩm nhìn đôi mắt như dòng nước chết kia trong lòng đau nhói, tay dùng sức một chút, thoáng chốc Tần Phi Nguyệt lộ ra vẻ mặt đau đớn, theo sau đó là nụ cười tự giễu, muội ấy vẫn ra tay! Nhưng một khắc sau hành động của Mộ Dung Cẩm lại làm cho hắn kinh ngạc, trong lúc ấy nàng chậm rãi cúi người, đôi môi mềm mại phủ lên môi của hắn, sau đó nhẹ nhàng mút vào!

Con tim vốn đã chết lặng lại hồi phục lần nữa, có đau, có chát, có vui sướng không rõ, Cẩm Nhi ta phải làm sao với muội đây?

Mộ Dung Cẩm hút tâm huyết của hắn rồi, lấy Thần Điền ra, sau đó nhỏ lên, quả nhiên trông thấy ngưng máu đỏ trong nháy mắt ngưng tụ thành một nhánh cây màu đỏ máu, đây chính là nhánh của Tường Vi Huyết Linh!

Tần Phi Nguyệt từ trên giường ngồi dậy, nhìn Mộ Dung Cẩm, vẻ chết lặng trong mắt hồi phục từng chút từng chút cháy hết, tà khí cười một cái: “Khanh Khanh, hiện tại là muội muốn trêu chọc ta đấy nhé, sự trong sạch của ta tất cả đều bị mất trong tay của muội rồi, muội phải có trách nhiệm với ta đấy!”

Hồi phục nhanh thật! Mộ Dung Cẩm hết nói nổi liếc hắn một cái, một chương vỡ lên đỉnh đầu của hắn: “Dường thương thật tốt cho ta, gặp lại sau!”

Nhìn Mộ Dung Cẩm rời đi, Tần Phi Nguyệt nằm xuống, giờ tay vuốt môi, sau đó cười ngốc nghếch, Khanh Khanh, muội có biết, sự tuyệt tình của muội là thuốc độc của ta, mà đôi môi của muội, thì chính là kịch độc khiến cho ta không thể nào bỏ được! Nhưng ta đã trúng độc nặng quá rồi, đã không muốn tự cứu lấy mình nữa!

“Mộ Dung Cẩm!” Một cung nữ ở chỗ u tối nghiêng rằng, ả chính là Đông Phương Hiểu, hôm nay ả vốn muốn ra tay tạo ra rối loạn, lại không ngờ có người còn sốt ruột hơn ả, không dễ dàng gì ả mới hoàn hồn trở lại, nhưng lại nhận được một tin tức kinh người, người phụ nữ kia thế mà lại là Mộ Dung Cẩm, ả ta không phải chết rồi sao? Nhà Mộ Dung không phải diệt vong rồi sao? Chết tiết, thế mà lại dám trở về giành Sở Dạ với ả, lần này ả tuyệt đối sẽ không nhường cho ả ta đâu, Sở Dạ là của ả!

Đường Tổ yêu mị cười một cái: “Người có biết võ công của ả cao thế nào không? ả có thể dựa vào sức của một người mà diệt cả Đường Môn, sao có thể chết dễ dàng vậy chứ?”

“Người đừng ở đó mà nói mát, có bản lĩnh thì người ra tay giết ả đi!”

“Nếu ta giết được, còn phải trốn ở đây à?”

“Vậy thì cầm miệng lại!”

“Hừ! Ta cầm miệng cũng không thấy người có thể nghĩ ra cách gì hay ho, đập lên danh dự của chính mình cũng không đạt được thứ mình muốn, còn ở đó đắc ý!”

“Ngươi có ý gì?”

“Nếu là ta, ta sẽ lập mưu đối phó với tên nam nhân chứ không phải đối phó với ả, chỉ cần Sở Dạ yêu ngươi, vậy Mộ Dung Cẩm tự nhiên sẽ có Sở Dạ giúp ngươi diệt trừ, ngươi còn cần gì phải tính kế với Mộ Dung Cẩm nữa chứ?”

“Ngươi nói nghe có vẻ dễ dàng quá nhỉ, Sở Dạ đối với Mộ Dung Cẩm lòng đã kiên quyết, sao có thể yêu ta?”

“Đường như ngươi quên mất ta làm gì rồi đấy?”

“Dùng độc, nị thuật, ngoài mấy cái này còn biết gì chứ?”

Đường Tổ gầy gầy móng tay: “Độc của Đường Môn chính là không thể đếm xuể, ta nhớ trong đó có một loại, có thể làm cho người ta quên đi người mình yêu nhất, sẽ yêu người đầu tiên mà họ nhìn thấy.....”

“Cái gì? Có loại độc này sao?”

“Thế nào? Có muốn thử không?”

Đông Phương Hiểu kích động không thôi: “Ngươi có thật à?”

“Gạt ngươi làm gì?”

“Mau đưa cho ta!”

Đường Tổ cười lạnh: “Đông Phương công chúa, à không, bây giờ ngươi không phải công chúa, Đường Tổ ta ở cùng ngươi lâu như vậy, giúp ngươi làm không ít chuyện, có phải ngươi cũng nên báo đáp ta một chút chứ nhỉ?”

“Ngươi muốn gì?”

“Ngươi bây giờ ngay cả công chúa cũng không phải, ngươi còn có thể cho ta được gì?”

“Vậy ngươi muốn thế nào?”

“Chẳng thế nào cả, ta chỉ muốn đợi đến lúc ngươi trở thành hoàng hậu của Sở Dạ, thì đưa thanh tuyệt thế thần kiếm Vô Phong Kiếm cho ta mượn xem một chút!”

Đông Phương Hiểu đương nhiên biết ả ta muốn có được thanh Vô Phong Kiếm đó, nhưng cho dù là tuyệt thế thần kiếm đối với ả cũng không có tác dụng gì: “Được, ta đáp ứng ngươi!”

“Như thế thì tốt lắm!”

Nhìn nụ cười yêu nghiệt của Đường Tổ, trong lòng Đông Phương Hiểu lại cười lạnh; đợi đến lúc ta làm hoàng hậu, kẻ đầu tiên ta giết chính là ngươi, ngươi biết quá nhiều chuyện của ta rồi, tuyệt đối không thể để ngươi sống!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Sủng: Tà Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 74: Chương 21 – Xông vào Tháp Cửu Long

Thiên Khải

Mộ Dung Cẩm mặc áo đen đứng trước Thanh Quốc Tự cao lớn, mòng chệch giấu đi dung mạo của mình, nhìn không rõ sắc mặt của nàng, nàng nhìn vào đó thật sâu, rồi xoay người rời khỏi, ban ngày mà ra tay không phải là quyết định sáng suốt!

Đi đến Vân Đô, Mộ Dung Cẩm vẫn không kiềm chế được ý muốn trở về xem qua của mình, vẫn là phủ Tướng quân như xưa, nhưng lại không có chủ nhân, nghe nói những người đó được Đông Phương Khải cho phép, để bọn họ tiếp tục ở lại trong đó, nhưng tất cả mọi người đều biết, nơi này đã không còn là phủ Tướng quân trước kia nữa!

Một bóng người màu ngọc bích đứng cạnh Mộ Dung Cẩm, khí chất ôn hòa xưa nay không đổi: “Ta biết ngươi sẽ trở về!”

“Ngươi vẫn luôn chờ ta?”

“Chuyện của nhà Mộ Dung, ta rất xin lỗi, sau khi mệnh lệnh của phụ hoàng phát ra ta mới được biết; điều cuối cùng ta có thể làm được, chỉ là giúp người giữ lại nơi này!”

“Phủ Tướng quân không có Mộ Dung Chính, đối với ta, nó cũng chỉ là một tòa vật chết, giữ lại hay không cũng vậy thôi!”

Trong lòng Đông Phương Trạch chợt lạnh, nhìn Mộ Dung Cẩm, vẻ mặt vẫn ôn hòa như trước, mang theo sự dịu dàng không nói ra được: “Lần này trở về, có chỗ để dừng chân chưa?”

Mộ Dung Cẩm lúc này mới nhìn hắn: “Ta đến để lấy một thứ, rất nhanh sẽ đi thôi!”

Nét mặt Đông Phương Trạch cứng lại, ngay sau đó giọng lên: “Bên kia có một quán trà, vào đó uống một chung trà được không?”

Mộ Dung Cẩm suy nghĩ rồi cất bước đi qua, Đông Phương Trạch rất thận trọng, chọn một căn phòng trang nhã đối diện ngay cửa lớn của phủ Tướng quân, vừa đúng có thể thấy rõ động tĩnh bên trong!

Mộ Dung Cẩm lấy màn che xuống, vẫn là dung nhan bình thường xưa kia, nàng nhìn Đông Phương Trạch, sau đó dời mắt nhìn ra ngoài cửa sổ: “Người ở đây đợi ta trở về, có phải có chuyện quan trọng gì không?”

Đông Phương Trạch tự tay châm trà cho Mộ Dung Cẩm, nghe vậy cười khê: “Giữa ta với người, ngoài thương lượng chuyện quan trọng, lẽ nào không thể giống như bằng hữu tụ họp với nhau sao?”

Mộ Dung Cẩm khẽ nhấp một ngụm: “Người là thái tử, sao ta có thể làm bạn với người được chứ?”

“Khi nào thì người xem ta là thái tử rồi?” Đông Phương Trạch hiểu rõ cười một cái: “Từ khi ta vạch trần thân phận của người, người đối với ta không có chút gì là khách sáo như đối với thái tử, ta ngỡ đâu người sớm đã xem ta như bằng hữu rồi chứ?”

Mộ Dung Cẩm cười lạnh: “Nếu như thái tử diện hạ xem ta như bằng hữu, chắc hẳn cũng sẽ không hạ độc trong nước trà chứ nhỉ?”

Đông Phương Trạch đương nhiên biết y thuật của Mộ Dung Cẩm, nhưng cũng không ngờ nàng lại nhìn ra nhanh như vậy, sau một hồi hơi kinh ngạc, lập tức khôi phục lại vẻ ung dung trước sau như một: “Đây chẳng qua chỉ là nhuyễn cân tán, cũng không phải là độc được.”

“Xem ra hôm nay người không giữ ta lại thì không được?”

“Người cảm thấy còn có khả năng đó không?”

Mộ Dung Cẩm xoay người nhỏ nước trà ra, lạnh lùng nhìn Đông Phương Trạch: “Ta mặc kệ người có suy nghĩ gì, tốt nhất đừng ra tay với ta, nếu không hậu quả không phải người có thể nhận được đâu!”

Đông Phương Trạch che giấu đau đớn trong lòng, giữa chân mày vẫn là có chút lặc lờng: “Từ trước đến nay, ta vẫn luôn nghĩ rằng vị trí thái tử cao cao tại thượng, sau này ta lại càng là cửu ngũ chí tôn, vạn người kính sợ, không có gì ta không thể làm được, đáng tiếc, cuối cùng vẫn là không có được năng!”

Mộ Dung Cẩm cúi người xuống, mắt đối mắt với Đông Phương Trạch: “Đông Phương Trạch, ta thừa nhận người là một nam nhân rất có sức hút, trên thế gian này không có mấy nữ nhân có thể từ chối sự mê hoặc của người, nhưng đối với ta, người chỉ là một người tính toán tỉ mỉ, tuy nhìn có vẻ như bộc trực, nhưng nội tâm lại gian xảo như hồ ly vậy!”

“Người ôn hòa khiêm nhường, nhưng thủ đoạn cũng cay độc như vậy, ta nghĩ người cũng sẽ không phủ nhận một mặt tối trong nội tâm của mình! Một người vẫn luôn thể hiện ra trạng thái rất sáng lạn, không thể chứng minh trong lòng hắn cũng như thế, có lẽ vì kìm nén đã lâu, đến lúc bộc phát ra sự ác độc e rằng không thể nào tưởng tượng nổi!”

“Người muốn có được ngôi vị hoàng đế, lại có thể bỏ xuống chiếc ghế thái tử, co được dân được, ta thực sự rất khâm phục người, nhưng chúng ta là hai loại người, cho dù hiểu nhau vô cùng, cũng không thể nào bên nhau được!”

“Xem ra nàng triệt để nhìn thấu ta!” Đông Phương Trạch tự giễu cười: “Ta vẫn luôn nghĩ rằng mình che giấu rất tốt, không ngờ trong mắt nàng, vẫn chẳng là gì cả!”

Mộ Dung Cẩm trở về chỗ ngồi: “Người là một nhà mưu lược, nhà chính trị đúng tiêu chuẩn, một thái tử, hoàng đế Thiên Khải tương lai có năng lực, mà ta, chỉ là một người khách qua đường trong một khoảng thời gian ngắn ngủi của cuộc đời người, đối với người không có tầm quan trọng nào hết!”

“Nàng nói ngược rồi, e rằng trong cuộc đời của nàng, ta mới là kẻ qua đường không quan trọng, không phải sao?”

Mộ Dung Cẩm không cho ý kiến gì, mà đáp án sớm đã nằm trong lòng Đông Phương Trạch, cười tự giễu: “Nàng biết không, ta đã đợi ở đây bốn tháng, mỗi ngày vừa hạ triều thì sẽ qua đây, mặc kệ gió mưa, ta vốn có thể để cho thuốc hạ canh giữ ở nơi này, nhưng ta sợ bọn họ không nhận ra bóng dáng của nàng, vậy nên ta đích thân đến đây! Ngồi ngay vị trí này, nhìn cửa lớn phủ Tướng quân, đợi nàng xuất hiện!”

“Ta không tin nàng đã chết, lúc nghe được tin này, thậm chí ta chỉ có một chút bất ngờ, ta vô cùng tin tưởng phán đoán của mình, quả nhiên, nàng thật sự chưa chết!”

Mộ Dung Cẩm thờ dãi: “Ta vẫn là không ngờ người lại cố chấp như vậy, nhưng mà, Đông Phương Trạch, người không nên như thế!”

Không nên thế nào? Không nên nhìn đến sự tốt đẹp của nàng? Không nên động tâm với nàng? “Có thể trả lời ta một vấn đề không? Vấn đề cuối cùng!”

Mộ Dung Cẩm thu lại ánh mắt: “Hỏi đi!”

“Thân phận hiện tại của nàng!”

Mộ Dung Cẩm cười khê, thực ra nàng thật sự muốn nói, có cần thiết không? “Thiếu cung chủ của Ma Vực!”

Đông Phương Trạch cả kinh, hẳn từng nghĩ thân phận của Mộ Dung Cẩm sẽ không đơn giản, lại không ngờ đến đáp án lại ngoài ý muốn như thế, thiếu cung chủ giết người không góm tay kia? Thiếu cung chủ liên hiệp với Yêu Dao Phi Nguyệt của Yêu Nguyệt Lâu tru diệt võ lâm kia? Nhân vật đến nay cả võ lâm còn đang truy sát, sao có thể là người trước mắt này?

Mộ Dung Cẩm thấy vẻ mặt của hắn, ngược lại cười lên: “Đông Phương Trạch, có phải ngươi nên cảm thấy may mắn không? May mà ta không trực tiếp ra tay giết ngươi?”

“Nàng muốn giết ta, còn cần phải rồi rắm chuyện ra tay lúc nào sao?” Đông Phương Trạch cười tự giễu, chấp niệm trong lòng cuối cùng cũng buông lỏng, người nữ tử trước mắt này, thực sự không phải là người hắn muốn có là được!

Mộ Dung Cẩm đứng dậy: “Đông Phương Trạch, nếu như ngươi có thể bỏ xuống những suy nghĩ cố chấp trong lòng ngươi, có lẽ chúng ta cũng có thể làm bạn!”

“Chỉ mong thế!”

Mộ Dung Cẩm bước đi không quay đầu lại, Đông Phương Trạch ngồi tại chỗ, cảm xúc trong lòng không ngừng đảo lộn, có hối hận, có không cam tâm, có yêu có hận, cuối cùng chỉ còn lại một tiếng thở dài, hoặc có lẽ là hắn yêu chưa đủ, nên hắn không thể nào vì Mộ Dung Cẩm mà bỏ mặc tất cả; đến cùng hắn vẫn là yêu quyền lực hơn, bây giờ nói rõ ra, cũng chưa chắc không phải chuyện tốt!

Ra khỏi quán trà, Mộ Dung Cẩm đi đến một ngôi nhà nàng bí mật giữ lại, vừa đẩy cửa lập tức bị Mộc Hương nhào vào lòng: “Hu hu, tiểu thư, em nhớ người chết mất thôi, hu hu!”

Mộ Dung Cẩm kéo Mộc Hương ra như kéo kẹo mè xừng: “Được rồi, ta còn chưa chết đâu, khóc cái gì chứ?”

“Nhưng mà, nhưng mà, tiểu thư, Mộc Hương vẫn muốn khóc!”

Mộ Dung Cẩm giờ tay đẩy nàng, ghét bỏ tránh đi thật xa: “Thôi được rồi! Nhỏ không ra nước mắt thì đừng có giả đồ, nhìn mà bực bội!”

Mộc Hương giả vờ lau nước mắt vốn không hề có, vẻ mặt tủi thân: “Tiểu thư vu oan cho người ta!”

Mộ Dung Cẩm hết nói nổi, giọng nói đó làm nàng nổi da gà lên hết!

Thấy Mộ Dung Cẩm không để ý nàng ta, Mộc Hương mới không giả vờ nữa: “Tiểu thư, khoảng thời gian này người đi đâu vậy? Đường Trúc kia hình như biết người ở đâu, nhưng lại không nói cho muội người ở đâu, tức chết muội mà!”

“Đường Trúc vẫn khỏe chứ?”

“Vẫn khỏe, khoảng thời gian trước nàng ấy được Đông Phương Triệt cung phụng y như bảo bối ấy, khỏi phải nói có bao nhiêu ung dung tự tại, nói không chừng hai người đó đã gì kia gì kia rồi!”

Mộ Dung Cẩm không chút do dự thương cho nàng ta một cái cốc đầu: “Đừng nói mấy chuyện không đâu, nói chuyện chính đi!”

“Chuyện chính gì a?” Mộc Hương nghĩ nghĩ, rồi nói: “Cách đây không lâu Đường Trúc rời khỏi Đông Phương Triệt, nói là có chuyện quan trọng gì đó, nàng ta nói nếu như tiểu thư có đến đây, thì nói với tiểu thư là, tướng quân bình an!”

Bình an? Mộ Dung Cẩm nghe thế trầm mặc, bình an ư? Dưới tình huống đó sao chỉ có bình an? Xem ra bọn họ có gì đó giấu diếm mình! Nhưng mà, nghe được tin tức này, Mộ Dung Cẩm lại bình tĩnh đến kì lạ, ít nhất hiện tại Mộ Dung Cẩm đối với nàng, dường như ý nghĩa cũng không quan trọng mấy nữa rồi!

Thấy Mộ Dung Cẩm không có biểu hiện gì, Mộc Hương nghi hoặc: “Tiểu thư, người không vui mừng sao?”

“Vui mừng? Đương nhiên vui mừng, nhưng bây giờ ta còn có chuyện quan trọng phải làm, đợi ta rảnh rồi lại đi tìm bọn họ!”

“Hà?” Nghe vậy, trong chốc lát Mộc Hương không hiểu nổi, trong nhận thức của nàng ta, sự tồn tại của tướng quân là điều làm cho tiểu thư không thể nào bình tĩnh được, hiện tại tiểu thư biết tướng quân bình an, sao lại phản ứng lại bình thản thế chứ?

Mộ Dung Cẩm lười để ý nàng ta, đổi một bộ quần áo, ngay lập tức rời khỏi, Mộc Hương vẫn chưa kịp hỏi gì, đã không thấy Mộ Dung Cẩm đâu rồi!

“Tiểu thư, sao người lại bỏ em lại rồi?”

Tháp Cửu Long

Nghe nói nơi này được hơn trăm vị cao tăng đắc đạo bảo vệ, hơn nữa Nhất Thiện đại sư cũng thủ hộ bên trong tháp Cửu Long, muốn lấy được thứ gì trong này, quả thực còn khó hơn lên trời, nhưng mặc kệ có khó hơn nữa, hôm nay nàng chắc chắn phải xông vào!

“Kê nào?” Mộ Dung Cẩm vừa bước vào ngay lập tức có người phát hiện, quả nhiên cao tăng nơi này đúng là không thể so với những lão tăng vô lại bên ngoài.

Mộ Dung Cẩm không đáp, tức thì có người nói: “Nơi này là cấm địa Thanh Quốc Tự, mời thí chủ nhanh chóng rời khỏi!”

Mộ Dung Cẩm nhìn lướt qua xung quanh, dưới này không có người, giọng nói toàn bộ đều là truyền từ trên xuống, hiển nhiên là mỗi tầng tháp đều có người canh giữ, nếu như nàng muốn lấy được thứ đó, thì chỉ có thể xông pha từng trận!

Một sợi xích hàn băng trượt ra, Mộ Dung Cẩm không đi lên từ cầu thang, mà trực tiếp cầm dây xích đi vào trung tâm, dùng nội lực đánh lên phía trên, còn nàng dùng tốc độ sét đánh phá vỡ sàn gỗ xông lên trên!

“Nguy rồi, có người xông lên tầng!”

“Mau ngăn lại!”

Mộ Dung Cẩm thăm than canh phòng các tầng lầu thật kiên cố, vừa rồi nàng đánh bất ngờ, nên một đường xông lên, nhưng cũng chỉ mới lên đến tầng thứ tư mà thôi, vừa xông lên thì lập tức bị mấy cao tăng hợp lực lại chưởng ép xuống dưới, rồi xuống sàn tầng ba rồi!

Mộ Dung Cẩm nhanh chóng phản ứng lại, dây xích trong tay ‘soạt’ một cái kéo về, như hai con long xà phóng ra xung quanh! Tầng trong tháp cũng không rộng lắm, mười mấy vị cao tăng ngồi thiền bao quanh, Mộ Dung Cẩm cầm quét như thế, gần như đều ép tất cả bọn họ rời đi vị trí ban đầu, sau đó vội vàng hợp sức ra tay truy bắt nàng!

“Người là ai? Tại sao muốn xông vào tháp Cửu Long?”

Mộ Dung Cẩm lười trả lời ông ta, trực tiếp quét xích sắt qua, nơi này cũng không rộng rãi, bọn họ nhiều người như thế, dù cho võ công cao cường, nhưng lại không có khoảng trống để thi triển thân thủ, mà nàng một thân một mình, không cần phải cố kỵ gì cả, nên dĩ nhiên là chiếm thế thượng phong!

Mộ Dung Cẩm cầm quét một hồi, nhìn trúng một khe hở, trực tiếp chưởng về phía trần lầu, xích sắt như rồng cuộn qua biển gào thét bay lên, cả người xông thẳng lên tầng bốn!

Tầng nhân trên tầng thứ tư ít hơn tầng ba, nhưng rõ ràng là võ công cao hơn rất nhiều, Mộ Dung Cẩm không thể không cẩn thận đối phó, xích sắt bị nàng dùng nội lực căng thẳng ra, phảng phất như hai lưỡi dao hàn băng sắc bén, một bên chống đỡ mấy vị cao tăng hợp sức công kích, một bên còn phải nghĩ cách áp chế bọn họ!

Mộ Dung Cẩm nghiêng răng, vận dụng công lực toàn thân, chưởng lên mặt sàn, nội lực hình thành một luồng sóng khí cực lớn tản ra bốn phía, ép mấy vị tăng nhân không thể không lui lại hoặc chống đỡ, Mộ Dung Cẩm nhân cơ hội này, dùng khinh công nhanh chóng vòng qua lối ra đi lên cầu thang lên tầng năm.

Trên tầng năm chỉ có năm vị cao tăng, thấy Mộ Dung Cẩm đi lên, cũng không nóng vội ra tay như những vị ở tầng dưới, mà hai tay chấp lại, trên mặt lộ vẻ từ bi: “Thí chủ, nơi này là cấm địa của Thanh Quốc Tự ta, có sao thí chủ cố chấp muốn xông vào?”

Mộ Dung Cẩm cắt đứt dây xích, một cây quạt xếp từ trong tay nàng trượt ra: “Đương nhiên là trong tháp này có thứ ta ắt phải có được!”

“Trong tháp này chỉ có Liên Thiên Chi là bảo vật duy nhất của bản tự, lẽ nào thí chủ vì vật này mà đến?”

“Phải thì sao? Mà không phải thì sao?”

“A di đà phật! Thí chủ, vật này tuy thần kỳ, nhưng không phải là thứ người phàm có thể tiếp xúc, vẫn mong thí chủ nhanh chóng xóa bỏ ý nghĩ này đi, bề khổ vô biên, quay đầu là bờ!”

Mộ Dung Cẩm mở quạt ra, trên cây quạt xếp là những sợi tơ mỏng như cánh ve nhìn qua tựa như chỉ cần kéo một cái sẽ đứt ngay, nhưng những sợi tơ mỏng này lại khiến cho mấy vị cao tăng biến sắc!

“Quạt Tu La tơ tằm Tuyết Vực!”

Tơ tằm Tuyết Vực, là sợi tơ do băng tằm ở Tuyết Vực nhả ra, băng tằm Tuyết Vực ăn bách độc, ăn thịt người, sợi tơ nhả ra cực kỳ mềm dẻo, vô cùng sắc bén, hơn nữa độc không gì sánh bằng, mà sợi tơ tằm này trăm năm cũng chỉ có không quá mười thước, nhưng lại bị người ta chế tạo thành cây quạt, lúc ấy cây quạt này là ác mộng của người trong Võ Lâm, thật không ngờ lại rơi vào tay nàng!

Mộ Dung Cẩm lắc lắc cây quạt trong tay: “Ta vốn không định giết các vị tiền bối, nhưng thứ trên kia ta nhất định phải lấy được, kính mong các vị tiền bối thứ lỗi cho!”

“Thí chủ, tội tình gì mà nguoi lại tạo thêm sát nghiệp chứ?”

“Vật này vốn mang tính tà, thí chủ vẫn là mau mau hủy nó đi thôi!”

Mộ Dung Cẩm đặt ngang cây quạt: “Các vị, ra tay đi!”

Mấy vị cao tăng bắt đầu nhìn nhau, đồng thời ra tay đánh về phía Mộ Dung Cẩm! Mộ Dung Cẩm dùng quạt chống đỡ, thân thể linh hoạt xuyên qua, nhìn có vẻ kinh hiểm, lại hoàn toàn tránh được, chuông phong của mấy người đan xen lẫn nhau!

Quạt xếp trong tay Mộ Dung Cẩm được nàng xoay vòng cực nhanh, nàng xoay người quăng cây quạt ra, tờ tằm sát bén cắt hết những thứ cản trở xung quanh, đi theo đường cong tròn nhắm về phía mấy vị cao tăng mà công kích!

Mộ Dung Cẩm thừa dịp lấy dây xích hàn băng ra, nàng múa xích sắt thành hình rắn, đánh về phía phật đàn mấy người ngồi xuống.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Sủng: Tà Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 75: Chương 22 - Liên Thiên Chi

“Rầm!” Phật đàn vang lên tiếng động, các cao tăng chỉ có thể phi thân lên, mà cây quạt Tu La của Mộ Dung Cẩm đã trở về tay nàng, trong khoảnh khắc nàng quăng đi lần nữa, một vị cao tăng né tránh không kịp, bị quạt Tu La đánh trúng, một cánh tay cứ thế bị chém xuống, máu chảy như trút nước!

“Tạo nghiệt rồi!” Một vị cao tăng thở dài, tức thì ngưng tụ nội lực dày đặc, một chuông như sét đánh chờ phát động!

Mộ Dung Cẩm dĩ nhiên không dám xem thường bất cứ người nào, dồn nội lực toàn thân, chuẩn bị liều chết đỡ một chuông.

Sáu chuông đối chọi nhau, một luồng sóng khí ‘ầm’ một tiếng tán ra bốn phía, Mộ Dung Cẩm lại bị nội lực mạnh mẽ kia làm chấn động đến tâm mạch, một ngụm máu tươi trào ra khỏi cổ họng, cả người ngã oạch xuống!

Năm vị cao tăng thu chuông về: “A di đà phật! Chúng ta vốn không có ý sát sanh, mong thí chủ rộng lòng bỏ qua!”

Mộ Dung Cẩm chưa chết, nàng còn có ý thức, nhưng cơ thể lại không chịu nàng điều khiển, vừa rồi nội lực của năm người công kích thực sự quá mạnh, tuy ma liên trong cơ thể nàng có thể chịu đựng được, nhưng nội lực mạnh mẽ kia còn xoáy vào trong tâm mạch của nàng, bây giờ máu trong người nàng sôi sục không ngừng, huyết mạch giãn ra, đau đến không muốn sống nữa!

Trong tim và giữa trán nóng rực một hồi, Mộ Dung Cẩm kéo mặt nạ xuống, lộ ra dung nhan tuyệt sắc kia, càng làm cho người ta kinh ngạc hơn chính là đóa sen tím giữa trán kia lại đang phát sáng!

Mộ Dung Cẩm biết đây là thời khắc sinh tử, một khắc này ngược lại nàng có chút nhớ Phệ Thiên, nếu như ông ta ở đây, có thể nàng sẽ chịu hành hạ ít một chút!

Giơ tay lên, dồn một chút ít nội lực cuối cùng, một chuông đánh vào trái tim của mình, sau một hồi đau nhức cùng cực có chút choáng váng, cuối cùng cũng dễ chịu một chút rồi!

Mấy vị cao tăng kinh ngạc nhìn một loạt hành động của Mộ Dung Cẩm, nhất là sau khi trông thấy đóa hoa sen ở giữa trán của Mộ Dung Cẩm, thoáng chốc bị ai thờ dài: “Không ngờ đến lại là truyền nhân của ma đầu Phệ Thiên kia, thảo nào!”

“Các ông mau xem, ánh sáng màu tím giữa trán càng thêm mãnh liệt, hơn nữa có máu chảy ra, có phải lại thêm cánh sen ma thứ năm không?”

“Năm xưa Phệ Thiên gần năm mươi tuổi mới tách ra cánh hoa thứ năm, tuy rằng ma liên của nữ hài này là trực tiếp tách từ cơ thể của Phệ Thiên, nhưng mà nàng mới bao nhiêu tuổi, quả thật là quái vật!”

“Vậy bây giờ phải làm sao? Có cần nhân lúc nàng còn chưa tỉnh giết nàng đi không, nếu không e rằng sau này sẽ gieo họa cho võ lâm!”

“Người xuất gia tầm lòng phải từ bi, há có thể tùy ý sát sanh?”

“Nhưng nàng lòng dạ độc ác, thủ đoạn tàn nhẫn, mới vừa rồi còn chặt đứt cánh tay của Ngũ trưởng lão, nếu như chờ nàng tỉnh lại, sợ rằng hôm nay chúng ta đều phải chôn thân tại nơi này mất!”

“Mấy ngày trước nàng tru sát người trong võ lâm, chém giết vô số, có chết một vạn lần cũng không đủ đâu!”

“A di đà phật, tuy nói là thế, nhưng chúng ta cũng không thể vì thế mà làm bừa tạo sát nghiệp chứ?”

“Đại trưởng lão đừng quên, lâu trên là báu vật của tháp Cửu Long chúng ta, nếu như chúng ta không giết nàng, nàng nhất định sẽ lấy được!”

“A di đà phật, lão nạp vốn không muốn tạo sát nghiệp, nhưng vì thiên hạ võ lâm, hôm nay lão nạp đành phải phá vỡ sát giới!”

“Ra tay đi!”

Hai người lần nữa hợp sức tung chưởng ra, lúc này Mộ Dung Cẩm không hề phòng bị, cơ thể cũng không nghe theo sự sai khiến, bị một chưởng này đánh vào, chết chắc không nghi ngờ!

Thời điểm ngàn cân treo sợi tóc, một bóng dáng màu đen đánh tới, một chưởng đánh bay chưởng lực của hai người, bẻ Mộ Dung Cẩm nằm trên đất lên lướt đến vị trí cầu thang, đề phòng nhìn năm người.

“A di đà phật, sao thí chủ lại cứu ả ma nữ này?”

Kẻ đến không nói lời nào, chỉ đỡ lấy Mộ Dung Cẩm, tay đặt ở sau lưng không ngừng truyền nội lực qua, đôi mắt lộ ra ngoài nhìn người mang dung nhan tuyệt mỹ trong lòng, ánh mắt dịu dàng đến mức có thể nhỏ ra nước..

Mộ Dung Cẩm chậm rãi mở mắt, chờ đến lúc nhìn rõ người ôm lấy mình là ai, khẽ thở dài một hơi: “Người không nên đến đây!”

Người đến cười khẽ, tay ôm Mộ Dung Cẩm càng thêm dùng sức: “Ồ trong lòng nàng, ta làm gì dường như đều là không nên, nhưng đối với ta mà nói, ta không hối hận, cho dù nàng không thể gả cho ta, nhưng ta cũng hi vọng nàng có thể sống thật tốt!”

Giữa trán đau nhức một hồi, Mộ Dung Cẩm siết chặt cánh tay của hắn, đau đến mức muốn ngất xỉu; Đông Phương Trạch ôm lấy người trong lòng, lần đầu tiên hắn trông thấy dáng vẻ bất lực như thế của nàng, cũng là lần đầu tiên nàng dựa vào lòng hắn, cho dù hôm nay chết ở chỗ này, sợ rằng hắn cũng sẽ không hối hận!

“A!” Mộ Dung Cẩm không thể nhịn được nữa hét lên một tiếng, ánh sáng tím giữa trán phát ra mảnh liệt, giữa bốn cánh hoa sen lại tách ra lần nữa, một giọt máu chảy xuống, cánh hoa thứ năm xuất hiện!

Sau đợt đau đớn cùng cực, Mộ Dung Cẩm không còn chút sức lực nào, chỉ có thể dựa lên người hắn, nhìn năm vị cao tăng như hổ rình mồi, Mộ Dung Cẩm cười lạnh: “Nếu các vị đã nổi lên sát tâm, thì cũng đừng trách ta ra tay vô tình!”

“Thí chủ, bẻ khổ vô biên quay đầu là bờ, người vẫn là đừng tạo thêm sát nghiệp thì hơn!”

“Phật độ được chúng sanh tam giới, nhưng ông ta lại không độ được ma!”

“Thí chủ tội gì cố chấp rơi vào ma đạo? Phải biết là phóng hạ đồ đao, lập địa thành phật!”

Mộ Dung Cẩm lười nói nhảm cùng bọn họ, ngẩng đầu nhìn Đông Phương Trạch một cái: “Cho người lựa chọn, buông ta ra rồi rời khỏi, hoặc là giúp ta giết bọn họ!”

Trong tay Đông Phương Trạch là một cây nhuyễn kiếm sắc bén, giọng nói lại ôn hòa như cũ: “Năm vị cao tăng bọn họ võ công cực cao, e rằng chỉ dựa vào sức một mình ta, không đủ để đối phó bọn họ!”

Mộ Dung Cẩm cười khẽ: “Có câu nói này của người, xem ra hôm nay ta không hẳn sẽ chết ở đây!”

Đông Phương Trạch cúi đầu: “Dĩ nhiên là hôm nay ta sẽ không để nàng chết ở chỗ này!”

Mộ Dung Cẩm nắm lấy cánh tay của hắn: “Đỡ ta đứng lên!”

Đông Phương Trạch nhẹ nhàng diu nàng đứng lên, đồng thời cũng đề phòng mấy người kia; Mộ Dung Cẩm đứng vững, thu hồi cây quạt Tu La, một tia khát máu lướt qua trong đôi mắt: “Lần này, ta sẽ không khách sáo nữa đâu!”

Đông Phương Trạch nhanh chóng phối hợp rút kiếm ra đón công kích, nhuyễn kiếm lúc cong lúc thẳng, nằm trong tay hắn múa đến nước chảy mây trôi, hiển nhiên võ công cũng đạt đến đỉnh cao rồi, ánh mắt Mộ Dung Cẩm hơi lóe lên, tay cũng không ngừng lại, quạt Tu La mang theo sát khí sắc bén trực tiếp đánh về phía cao tăng gần nhất, tốc độ bắt đầu nhanh gấp đôi, trong nháy mắt, tăng nhân kia đã ngã xuống mất đi hơi thở!

Thu hồi quạt Tu La dính máu, Mộ Dung Cẩm không hề ngừng lại, xích sắt hàn băng trong tay quăng ra, đánh vào chân của một người, nắm bắt thời cơ ông ta phân tâm, kiếm trong tay Đông Phương Trạch trực tiếp đâm vào ngực ông ta, máu chảy đầm đìa, trong phút chốc đã mất mạng!

“Sát nghiệp, ôi sát nghiệp!”

Mắt thấy hai người còn muốn ra tay, vị đại trưởng lão kia rốt cuộc nhịn không được: “Dừng tay!”

“Đại trưởng lão, bọn chúng đã giết nhị trưởng lão và tứ trưởng lão, hôm nay chúng ta phải tru sát bọn họ!”

“Người của Phật, há có thể có ý nghĩ chém giết báo thù như chốn gi-ang hồ? Phí cho các người còn là một đời thánh tăng! A di đà phật!”

“Hai vị thí chủ không cần chém giết, chúng ta cho các người đi lên!”

Có cơ hội như thế, dĩ nhiên Mộ Dung Cẩm sẽ không lãng phí hơi sức thêm nữa, trực tiếp xoay người nhảy lên, Đông Phương Trạch tự nhiên cũng theo sát phía sau!

“Đại trưởng lão, sao ông lại thả cho bọn chúng đi lên như thế?”

“Ngộ nhờ Liên Thiên Chi bị bọn chúng cướp đi mất, chúng ta phải làm sao đây chứ?”

“Bên trên có Nhất Thiện sư bá canh giữ, bọn chúng muốn lấy được cũng không dễ dàng vậy đâu, chúng ta hợp sức lại để giết một người trong bọn họ thì không khó, nhưng bọn chúng hai người hợp sức, e rằng hôm nay chúng ta đều phải bỏ mạng ở đây!”

“Cũng phải, có Nhất Thiện đại sư, bọn chúng chắc chắn không thể lấy được!”

Mà trên tầng sáu, Mộ Dung Cẩm lại ngoài ý muốn phát hiện không có một người nào trong này cả, ngoại trừ một đồng sách, cả tầng lầu trống tuếch!

Mộ Dung Cẩm tìm một chỗ ngồi xuống, Đông Phương Trạch lúc này mới kéo khăn che mặt xuống, lộ ra gương mặt tuấn mỹ: “Hôm nay nàng một thân một mình xông vào tháp thực sự quá nguy hiểm đấy!”

Mộ Dung Cẩm hít vào một hơi: “Sao ngươi biết ta đến đây?”

“Đừng quên, sự tồn tại của Thiên Liên Chi là do ta nói cho nàng biết, hôm nay nàng nói trở về đây lấy đồ, hơn nữa còn thần bí như vậy, ta đã suy nghĩ rất lâu mới nghĩ đến chỗ này, cao tầng trong này võ công đều rất cao cường, ta không yên tâm nên đến đây xem thử, không ngờ vừa đến đã trông thấy cảnh tượng thiếu chút nữa là nàng đã bị giết!”

“Ta cũng không nghĩ tới đường đường là thái tử điện hạ, thế mà lại có võ công cao đến thế!”

“Trong hoàng thất người biết võ công rất nhiều, thái tử học một chút chẳng lẽ không được?”

“Vậy cũng phải, chuyện hôm nay vẫn phải cảm ơn ngươi, coi như là tạ ơn ngươi một ân tình vậy!”

Đông Phương Trạch cũng không từ chối: “Có thể để cho nàng nợ ta một ân tình, là vinh hạnh của ta!”

Hai người nhìn nhau, đều cười lên, so với lần nói chuyện trước, hiển nhiên bây giờ nhẹ nhõm vô cùng, có lẽ nhiều chuyện nói ra rồi, ngược lại thoải mái hơn nhiều!

Đông Phương Trạch nghĩ tới thứ mà Mộ Dung Cẩm muốn: “Người nàng muốn cứu, là trang chủ Lạc Anh sơn trang sao?”

“Đúng!”

“Ta rất ngạc nhiên sao nàng lại vì hắn mà làm đến mức này, hắn là người như thế nào vậy?”

“Nếu như ta trị khỏi cho hắn, không ngại tiến cử với ngươi, từ những phương diện khác mà nói, hai người các ngươi thực ra đều có chút giống nhau!”

“Ồ? Vậy ta thực sự muốn gặp qua vị trang chủ này rồi đấy!”

Nghỉ ngơi một lúc, Mộ Dung Cẩm đứng dậy tiếp tục đi lên tầng trên, trên tầng bảy, Mộ Dung Cẩm không cảm nhận được sự nguy hiểm nào, ở đây có ba người canh giữ, nhưng Mộ Dung Cẩm biết đó là những bộ xương khô, sớm đã chết rồi!

Trên tầng tám là một phòng thiền, không khó nhìn ra là có người ở, nhưng vẫn không có ai như trước, vậy thì chỉ còn lại tầng chín thôi!

Đây là chỗ cao nhất của cả tòa tháp Cửu Long này, cũng là nơi đặt báu vật, Mộ Dung Cẩm cảnh giác đi lên, lại thấy cả tầng chín vô cùng trống trải, ngoài một cái bàn tế và một vị tăng nhân đang ngồi thiền, thì không có bất kì vật nào khác!

Tăng nhân kia xoay người lại, hai tay chấp vào: “Thiếu cung chủ, đã lâu không gặp!”

“Nhất Thiện đại sư!”

Tăng nhân nhìn Đông Phương Trạch, cười hiền hòa: “Lão nạp biết hôm nay có khách quý đến thăm hỏi, không ngờ lại là thái tử điện hạ!”

Đông Phương Trạch đáp lễ: “Đại sư quá lời rồi, có chỗ nào đắc tội, mong đại sư lượng thứ!”

“A di đà phật!”

“Nếu đại sư đã đoán được chúng ta sẽ đến đây, e rằng cũng đã tính được chúng ta vì sao mà đến chứ?”

“A di đà phật! Có sao thiếu cung chủ lại cố chấp muốn Liên Thiên Chi đến thế?”

“Cứu người!”

“Nếu đã như thế, vậy thiếu cung chủ lấy đi đi!”

Mộ Dung Cẩm sững sốt, có chút bất ngờ, sao cứ thế mà để cho nàng lấy đi rồi? “Lời này của đại sư là thật chứ?”

“Người xuất gia không nói dối!”

Mộ Dung Cẩm lấy Thiên Y Thần Điện ra: “Đi lấy về!”

“Tại sao?”

“Đây là mệnh lệnh!”

“Bỏn đại gia có thể không nghe!”

“Không biết đặt cuốn sách này lên lửa nướng một chút có bị khét không nhỉ?”

“Coi như nguoi lợi hại, bỏn đại gia đi là được chứ gì?”

Dưới ánh mắt kinh ngạc của Đông Phương Trạch và hiểu rõ của Nhất Thiện đại sư, một luồng sáng từ trong sách bay ra, xoay một vòng bên bàn tế, sau đó trực tiếp bay lên phía trên tháp Cửu Long, một luồng sáng màu vàng theo đó mà chậm rãi hạ xuống, một nhánh cây quý màu xanh trong suốt từ từ rơi xuống, đây chắc là Liên Thiên Chi!

Mộ Dung Cẩm mở Thiên Y Thần Điện ra cất nó vào trong, nhẹ nhàng khép lại, đối với Nhất Thiện đại sư chấp hai tay lại: “Đa tạ đại sư!”

Nhất Thiện đại sư cười từ ái: “Thiếu cung chủ tuy không phải người trong Phật môn ta, nhưng lại có duyên với vật này, hôm nay vật này được thiếu cung chủ mang đi, lão nạp cũng coi như là công đức viên mãn rồi!”

“Cám ơn đại sư, cáo từ!”

“Hai vị đi thông thả, nhưng lão nạp vẫn muốn nói một câu, thế gi- an vạn vật đều nằm trong lòng bàn tay, mong rằng hai vị có thêm một chút thiện niệm, đừng nên chém giết lung tung!”

“Lời này của đại sư, chúng ta nhớ rồi, cáo từ!”

Từ tầng chín đi xuống đương nhiên không còn gì cản trở nữa, ra khỏi tháp Cửu Long, Mộ Dung Cẩm nhin không được xoay người, bây giờ đã lấy được đồ vật thứ hai, nàng nhất định có thể gom đủ tất cả để cứu hân, nhất định!

Vì thời gi- an của Mộ Dung Cẩm gấp gáp, ở dưới chân tháp lập tức tách ra với Đông Phương Trạch, Đông Phương Trạch cũng không giữ nàng lại, nói một tiếng bảo trọng đã để nàng rời đi, quan hệ bình thân như thế này, trong lòng Mộ Dung Cẩm ấm áp, có lẽ bọn họ thật sự có thể trở thành bằng hữu!

Mộ Dung Cẩm vừa về đến tiêu viện, lúc hạ xuống đất thì cảm nhận được sự nguy hiểm, nhưng nàng vẫn chậm mất một bước, khoảnh khắc xoay người trước mắt đã tối sầm, trong nháy mắt đã mất đi ý thức.....

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Sủng: Tà Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 2 - Chương 76: Chương 23 Mai Tử Hàn

Tầm mẫn lựa mòng nhẹ bay, căn phòng được bày trí xanh vàng rực rỡ, Mộ Dung Cẩm ngồi dậy từ trên giường lớn bằng gỗ trầm hương khắc hoa lót tơ tằm, tiếng xích sắt ‘leng keng’ khiến nàng cúi đầu nhìn xuống tay chân của mình, hai tay hai chân đều bị xích lại, cả người nàng đều bị nhốt lại trên chiếc giường.

Vận nội công, không chút bất ngờ khi phát hiện bản thân mất hết nội lực, Mộ Dung Cẩm bất đắc dĩ nằm xuống, lúc này mới bắt đầu suy nghĩ mình đang ở chốn nào.

Rốt cuộc là ai đánh ngất nàng? Võ công của người đó nhất định cực kỳ cao, lúc ấy nàng vừa trở về từ tháp Cửu Long, cơ thể vẫn chưa hồi phục vì vừa mới tách ma liên ra, nên mới bị đánh lên thành công, mà người đó rất rõ ràng là đội nàng trở về, ngay lúc nàng thả lỏng phòng bị lơ lửng nhất mà ra tay, như thế tỷ lệ thành công mới là lớn nhất!

Chỉ là, rốt cuộc là ai đây? Noi lòng lấy như thế này, quả thực là y đúc như hoàng cung! Đông Phương Trạch ư? Không, trực giác của nàng cảm thấy không phải là Đông Phương Trạch, nàng không muốn nghi ngờ hân, cũng không cảm thấy hân là người như vậy, vậy thì người đó là ai cơ chứ?

Nơi ở xa hoa, võ công cao cường, còn nắm chắc tin tức chính xác của nàng, mà người đối với nàng có tâm tư đó..... Chỉ chốc lát sau, Mộ Dung Cẩm tựa như hiểu ra, cười lạnh:

“Mai Từ Hàn!”

“Ha ha! Không ngờ nhanh như thế Cẩm đã đoán được là do Từ Hàn gây ra!” Vừa dứt lời, “kẹt” một tiếng cửa lớn khắc hoa bị đẩy ra, Mai Từ Hàn vẫn một thân trang phục ưu nhã như trước, ngoài bàn tính vàng trong tay, toàn thân có vẻ không ăn nhịp với chốn xa hoa này!

Mộ Dung Cẩm nâng mắt: “Vì sao bắt ta?”

Mai Từ Hàn đi đến bên cạnh giường, vén tấm màn lụa lên ngồi xuống, nhìn Mộ Dung Cẩm: “Nàng nói Từ Hàn nên gọi nàng là Mộ Dung tiểu thư? Hay là thiếu cung chủ đây? Nhưng Từ Hàn từng nói, vẫn muốn gọi nàng là Cẩm!”

Mộ Dung Cẩm lạnh lùng lườm một cái, không nói gì!

Mai Từ Hàn nhàn nhã gảy những hạt châu trên bàn tính, tựa như không chút để ý nói: “Ta nghĩ nàng đã nhận ra ta rồi chứ? Lúc ta nói với nàng về ngọc bội mang chữ Cẩm thì nàng đã nhận ra rồi, không biết nàng có nghĩ tới, có một ngày chúng ta sẽ dùng phương thức như thế này để nhận nhau không!”

Mộ Dung Cẩm kéo dây xích trên tay, thoáng chốc tiếng leng keng vang lên: “Ngươi nghĩ rằng với mấy sợi dây xích này thì có thể nhốt ta lại sao?”

“Đương nhiên không thể!” Mai Từ Hàn không chút do dự thừa nhận: “Người của Ma Vực tin tức trải rộng khắp thiên hạ, muốn tra ra nơi nàng tồn tại không hề khó, mà thứ sát thủ Ma Vực am hiểu nhất chính là ân thân, nói không chừng bây giờ đã có đao kiếm đặt ở cổ họng của ta rồi, chỉ cần một mệnh lệnh của nàng, sợ rằng ta sẽ chết tại chỗ này mất thôi!”

“Vậy ngươi còn làm vậy với ta?”

“Nếu không như thế, nàng có thể yên ổn mà trò chuyện với ta một chút sao?”

Mộ Dung Cẩm kéo gối dựa bên cạnh qua, lười biếng dựa lên trên: “Nói đi, ý đồ của ngươi!”

“Từ Hàn nghe nói nàng đang tìm một vài loại dược liệu trân quý ví dụ như là —— Từ Dương Thảo!”

Mộ Dung Cẩm mở mắt, cười lạnh: “Ngươi biết?”

Mộ Dung Cẩm cười nhạt: “Từ Hàn bất tài, mấy thứ khác không có, những thứ hiếm lạ thì nhiều vô số kể, hơn nữa trong tay Từ Hàn vừa hay có một bụi Từ Dương Thảo hiếm có trên đời, lại nghe được tin tức nói nàng đang tìm vật này, vậy nên ta đã mời nàng đến đây!”

Mộ Dung Cẩm lần này nổi lên hứng thú, cũng không ngại việc mình đang bị xích lại: “Nói đi, điều kiện của ngươi!”

“Bất kể Từ Hàn nói điều kiện gì nàng cũng đồng ý?”

Mộ Dung Cẩm trầm ngâm sau đó đáp: “Phải, bất cứ điều kiện gì!”

“Nếu như nói Từ Hàn muốn Cẩm gả cho ta thì sao?”

Mộ Dung Cẩm ngẩn ra, nhìn Mai Từ Hàn, nhưng từ trong mắt hắn lại nhìn ra hắn nghiêm túc vô cùng, hiển nhiên đây không phải lời nói đùa: “Đều nói thương nhân coi trọng lợi ích, đặc biệt là kiêu thương nhân như ngươi, chỉ là ta không hiểu, cưới ta ngươi có thể đạt được lợi ích gì? Ngươi không sợ mất khi ta tùy tiện đồng ý với ngươi, đến lúc đó ngươi lại thua thiệt cả người lẫn của?”

Mộ Dung Cẩm mỉm cười: “Không sợ Cẩm chê cười, kể từ sau lần gặp nàng, thì không có nữ nhân nào có thể lọt vào mắt của Từ Hàn nữa, mỗi ngày Từ Hàn đều cầm miếng ngọc bội này, nghĩ đến đáng vẻ trưởng thành từng ngày từng ngày của nàng, cứ thế, ta trải qua biết bao nhiêu năm tháng, mà ta vẫn luôn chờ đợi ngày hôm nay!”

Mộ Dung Cẩm hết ý kiến: “Ngươi rất thẳng thắn!”

“Vậy ý của Cẩm thế nào?”

Mộ Dung Cẩm hỏi ngược lại: “Ngươi ép ta như thế, không sợ ép vội vàng quá, ta giết ngươi luôn sao?”

“Nàng sẽ không làm thế, nếu không vị sát thủ trên xà nhà kia đã ra tay này giờ rồi!”

Bị chỉ ra, Mộ Dung Cẩm cũng không ngạc nhiên: “Xem ra ngươi đã quyết tâm rồi?”

“Ngươi thế này chỉ là do chấp niệm mà thôi, có gì phải vậy? Như vậy đối với hai chúng ta có lợi ích gì không?” Trong lòng Mộ Dung Cẩm rất bất đắc dĩ, sao đạo gần đây toàn gặp phải mấy kẻ muốn dây dưa với nàng thế này? Lạc Anh Cách là thế, Tần Phi Nguyệt cũng vậy, Đông Phương Trạch cũng đến, bây giờ ngay cả Mai Từ Hàn cũng muốn tới tham gia náo nhiệt, chê nàng rảnh rỗi quá sao? Hay là nàng đã làm chuyện gì thất đức, mà thiếu nhiều nợ đào hoa thế cơ chứ?

“Tử Hàn tuy là thương nhân, nhưng ngoài buôn bán, Tử Hàn vẫn là một con người có máu có thịt!”

Mộ Dung Cẩm nhìn thẳng vào mắt Mai Tử Hàn, thế mới phát hiện thực ra hắn cũng có một đôi mắt rất đẹp, như dòng nước thu mờ khói sương, bình thản mơ màng, khiến người ta nhìn mãi không chán: “Người có biết bây giờ ta muốn làm gì không?”

Mai Tử Hàn nâng mắt lên, vẫn mỉm cười như trước: “Giết Tử Hàn!”

Mộ Dung Cẩm nhin không được cười lên: “Người thật đúng là người hiểu biết!”

“Bởi vì trong mắt của nàng không hề che giấu suy nghĩ của mình!”

Mộ Dung Cẩm kéo mạnh dây xích, ngồi thẳng lên, vẻ mặt nghiêm túc: “Muốn ta gả cho người là điều không thể nào, đổi điều kiện khác!”

“Chỉ có điều kiện này thôi!”

“Thật sự không đổi? Không sợ sẽ mất mạng sao?”

“Thứ Tử Hàn xem trọng xưa nay cũng không phải mạng sống của mình, còn những thứ khác, cũng không thể lọt vào mắt của Tử Hàn, cho nên Cẩm không cần nghĩ đến việc thay đổi đâu!” Thái độ thật kiên quyết.

Mộ Dung Cẩm im lặng, nàng rõ ràng không thấy trong mắt Mai Tử Hàn có bất kì thứ gì liên quan đến yêu thích, điều duy nhất có thể giải thích chính là sự cố chấp muốn có được một thứ gì đó, nhưng sự cố chấp đó lại khiến hắn tự nguyện trả giá bằng tính mạng, thật không biết có nên nói hắn điên cuồng không nữa!

“Người đi ra đi, ta muốn nghỉ ngơi!”

“Vậy Tử Hàn cáo từ trước!”

Tiếng đóng cửa nặng nề tựa như tảng đá đè vào lòng, cảm xúc của Mộ Dung Cẩm thoáng chốc cũng trở nên buồn bực!

“Hi hi, nhóc con, nhìn không ra đấy, vận đào hoa của người cũng không tệ, mới vừa rồi có một nam nhân cùng người vào sinh ra tử, xoay người một cái, trước là bắt cóc, sau là tỏ tình, cuối cùng là cố chấp, ta xem là người phải lấy hắn chắc rồi đi?”

Mộ Dung Cẩm hừ lạnh: “Vật chết như người, cũng hiểu được mấy thứ này cơ à!”

“Hừ, nhóc con không biết lễ phép gì cả, tuy hiện tại ta chỉ là một linh hồn, nhưng xưa kia ta cũng là một con người có máu có thịt, mấy chuyện tình yêu nam nữ này sớm đã nhìn thấu rồi! Còn có, tính theo tuổi tác, ta thuộc vai về ông cố cố cố của người đấy nhé, tốt xấu gì người cũng phải tôn trọng trường bối có được không chứ?”

“Người kêu ta nói chuyện tôn trọng với một cuốn sách chết à?”

“Khụ khụ, người có thể đừng có nhắc tới chết với không chết được không hả? Nghe mà xúi quẩy!”

“Người cũng chết rồi, còn ở đó mà nói xúi quẩy?”

“.....”

“Nhóc con, haiz, thôi bỏ đi, không tranh cãi cái này với người nữa, ta chỉ muốn nói cho người biết, Tử Dương Thảo kia vừa rồi được hắn mang theo bên người ấy, nếu như người muốn, ta có thể trực tiếp lấy về cho người, không cần phải đồng ý với điều kiện gì đó của hắn!”

“Mang theo bên người?” Là muốn đưa cho nàng sao? Trong chốc lát Mộ Dung Cẩm thấy thật đau đầu, lần đầu tiên cảm thấy tình cảm sao với giết người còn phiền phức hơn!

“Haiz, nhóc con, người suy nghĩ kĩ chưa?”

“Im miệng của người lại đi, để cho ta nghỉ ngơi một chút!”

“Hừ, mới vừa rồi còn không phải nói bôn đại gia là vật chết sao? Vật chết làm gì có miệng?”

.....

Một ngày sau, Mộ Dung Cẩm gặp Mai Tử Hàn lần nữa, vẫn là cảm giác phiêu đảng bất định, duy chỉ có bàn tính vàng kia mới nhuộm lên cho hắn một chút hơi thở của loài người.

“Cẩm đã suy nghĩ kĩ rồi chứ?”

Mộ Dung Cẩm lắc lắc xích tay chân: “Người đây là nhốt ta đến lúc đồng ý mới thôi à?”

“Nếu như Cẩm muốn rời đi, e rằng nơi này trời không nổi nằng, nếu hiện tại Cẩm vẫn còn ở đây, xem ra nằng cũng đang suy ngẫm đề nghị của Từ Hàn, không phải sao?”

Mộ Dung Cẩm đặt xích sắt trong tay đùa nghịch, trong mắt đã suy tư hơn ngàn vạn lần: “Ta sẽ không gả cho người, cho dù người thật sự nhốt được ta, ta cũng sẽ không gả! Người đổi điều kiện khác đi!”

“Từ Hàn tuyệt đối sẽ không đổi!”

Mộ Dung Cẩm siết chặt ngón tay, giọng nói lạnh xuống: “Cứu mạng không đợi được nữa rồi, ta đã ở lại đây một ngày, không có thời gian để lè mè với người, đừng ép ta!”

Mai Từ Hàn không hề bị nằng uy hiếp, ngược lại đưa một thanh dao găm qua: “Nằng có thể giết ta, như thế nằng lập tức có thể rời khỏi!”

Mộ Dung Cẩm trông thấy vẻ nghiêm túc và chấp nhất trong mắt hắn, trong lòng bùng lên một ngọn lửa tức giận vô danh: “Đồ điên!” Sai rồi, không có kẻ điên nào sẽ bình tĩnh như hắn, hắn là một tên điên tỉnh táo!

“Ta đợi ngày hôm nay đợi đến điên rồi, nếu như không có được nằng, thì chết trong tay nằng, cũng là một lựa chọn không tệ!”

Mộ Dung Cẩm bỗng nhiên kẹp lấy cổ hắn, hung hăng dùng sức, thoáng chốc Mai Từ Hàn hít thở khó khăn, nhưng trên mặt hắn vẫn là nét bình thản như trước, lại khiến cho Mộ Dung Cẩm không thể nào xuống tay được.

Dưới sự bất đắc dĩ, Mộ Dung Cẩm chỉ có thể dùng một chưởng đánh ngất hắn!

Nhìn Mai Từ Hàn ngã trước mặt nằng, Mộ Dung Cẩm thở dài: “Đi tìm được liệu đi!”

Một luồng ánh sáng màu vàng bắn ra, sau khi vòng quanh trên người Mai Từ Hàn hai vòng, một bụi cỏ nhỏ màu tím bay ra, Mộ Dung Cẩm vội vàng thu nó vào Thiên Y Thần Điện, lại thêm một nguyên liệu rồi!

Mộ Dung Cẩm từ trên giường đứng lên, tay xích chân cùm tháo ra không phí chút sức nào, xoay người muốn rời khỏi, đi được hai bước lại dừng, xoay người dìu Mai Từ Hàn đặt lên giường, đắp chăn lên, mới xoay người rời đi! Coi như là nằng nợ hắn một ân tình đi!

Vừa ra khỏi Hương Tuyết Hải, Mộ Dung Cẩm đã bị một ông lão ngăn cản: “Tiểu thư đừng hoảng, chẳng qua lão nô chỉ theo lệnh của chủ tử gi-ao một thứ cho tiểu thư mà thôi!”

Dứt lời ông lão đưa một túi gấm qua, Mộ Dung Cẩm nhận rồi mở ra, trong tay là một hạt châu màu xanh ngọc bích, chính là hạt châu trên bàn tính bảo bối của Mai Từ Hàn, thân ngọc sáng bóng long lanh, hiển nhiên là hắn thường xuyên vuốt ve rồi; ngoài hạt châu ra còn có một tờ giấy nhắn, trên đó chỉ có sáu chữ: Thành Cửu Dương, Bảo Liên Đăng!

Mộ Dung Cẩm không biết nên nói gì, Mai Từ Hàn sớm đã tính toán hết mọi thứ, hắn đã đoán đúng nằng sẽ ra tay đánh ngất hắn, đoán đúng nằng sẽ rời đi từ chỗ này, thậm chí còn chuẩn bị một tờ giấy nhắn với tin tức vô cùng quan trọng đối với nằng, làm cho nằng vĩnh viễn nợ hắn một ân tình!

Quả nhiên là một kẻ điên!

——Đường phân cách——

Thành Cửu Dương, đó là đô thành của Yến quốc, nơi trú ngụ của hoàng thất họ Nam Cung, Khai Đông Phương, Yến Nam Cung, nước Yến là quốc gia đủ thực lực để địch lại Thiên Khái!

Một bộ áo vải màu xanh nước biển, một khuôn mặt cực kỳ bình thường, ngoại trừ đôi mắt không phù hợp với tạo hình bình thường kia, e rằng không ai nhận ra nằng!

Thành đô phồn hoa vô cùng, thương nhân và người bán buôn, gạch đỏ ngói xanh nối liền không dứt! Đứng trên lầu của nhà trọ, Mộ Dung Cẩm ngắm đô thành này, nhưng lại không có tâm tình tán thưởng như lúc ngắm đế đô nước Sở, bởi vì đó là đất nước của hắn! Thì ra sau khi tiếp nhận một người, thật sự sẽ vì hắn mà kiêu ngạo!

“Thiếu cung chủ, đã điều tra được, Bảo Liên Đăng đang nằm trong phủ của Nam Cung Triệt, hai ngày sau Nam Cung Triệt sẽ cưới tiểu thư phủ tể tướng nhà họ Lý, Bảo Liên Đăng do thái hậu ban cho Nam Cung Triệt dùng để chúc mừng tân hôn!”

Nghe nói Bảo Liên Đăng sinh trưởng trên nam thạch núi lửa, nam thạch núi lửa khô ráo nóng rực, không có sinh vật nào có thể sinh trưởng trên đó, nhưng Bảo Liên Đăng này lại có tính mộc rề trên đây, nhưng đây cũng là một bụi trăm năm khó gặp; lá của Bảo Liên Đăng màu đỏ thẫm, mà hoa lại là màu đỏ tím xinh đẹp, mà cả đóa hoa thì rũ xuống như lông đèn vậy, cũng vì thế mà có được tên này!

“Hoa này cực hiếm, nhà Nam Cung này làm sao có được?”

“Do một dòng tộc hàng năm sinh sống dưới chân núi lửa tiến cống cho hoàng thất Nam Cung, cũng mới dâng tới một tháng trước thôi, vừa lúc hôn lễ của Nam Cung Triệt, nên thái hậu đã ban thưởng cho Nam Cung Triệt!”

“Nam Cung Triệt.” Mộ Dung Cẩm phát tay cho người lui xuống, trầm tư một lúc, cuối cùng thay một bộ quần áo khác rồi đi ra ngoài!

Nam Cung Triệt được phong là Dật Dương Vương, phủ đệ nằm ở phía đông đô thành, tòa nhà tráng lệ nhất chính là của hắn!

Đột nhiên Mộ Dung Cẩm nhớ đến chuyện lần trước Sở Linh Nhi dúi đưa với Nam Cung Triệt, không biết tên Nam Cung Triệt này thành thân Sở Linh Nhi có đến không?

Thăm thờ dài, vẫn là không đến thì tốt hơn, nếu không lúc đó e rằng sẽ không yên tĩnh đâu!

Thăm dò vị trí của ám vệ, sau đó mới phi thân rơi vào trong, vương phủ rất lớn, tìm từng gi-ân phòng rất phiền phức, nhưng bố cục của những tòa nhà to thế này thường không khác nhau mấy, muốn tìm cũng không phải khó.

Mộ Dung Cẩm ẩn nấp trên xà nhà, bên dưới nàng vừa đúng lúc có mấy thị nữ đi qua

“Vương gia ăn cơm chưa?”

“Chưa nữa, cũng nhiều ngày rồi đó, Vương gia vẫn không chịu ăn, mắt thấy hôn lễ sắp đến rồi, cứ như vậy, sao thành hôn đây?”

“Lý tiểu thư này cũng không tệ mà, sao Vương gia lại không vui chứ?”

“Khẳng định là Vương gia có người trong lòng rồi, nên mới không muốn cưới chính phi!”

“Nữ nhân có thể để cho Vương gia nhìn trúng, sẽ có dáng vẻ như thế nào nhỉ?”

“Đại khái như tiên trên trời đi, cũng chỉ có nữ tử như thế mới xứng với Vương gia của chúng ta thôi!”

“Ha ha, mặc kệ là nữ tử như thế nào, dù gì cũng không phải chúng ta, vẫn là suy nghĩ xem làm thế nào có thể khiến cho Vương gia ăn cơm đi!”

“Haizz.”

Nam Cung Triệt này còn không vui? Nữ tử trong lòng hắn, lẽ nào là Sở Linh Nhi? Mộ Dung Cẩm nhìn cách bố trí xung quanh, phi thân về phía trước lặn mất tăm!

Mới vừa tới trước căn phòng đó, một mùi rượu nồng lập tức ập tới, Mộ Dung Cẩm nhú mồm, rồi mới đi vào trong, xung quanh đều không có người canh phòng, xem ra toàn bộ đều bị Nam Cung Triệt đuổi đi rồi, vén tấm màn lên, thì thấy hắn dựa trên giường mềm, dưới chân toàn là bình rượu, cả người cũng say khướt.

Một thời gi-ân ngắn ngủi không gặp, cả người hắn gầy đi rất nhiều, trông có vẻ chán chường vô cùng, hoàn toàn không còn dáng vẻ phong lưu trước kia, quả nhiên là một chữ tình hại chết người!

Nam Cung Triệt mơ mơ màng màng đứng lên, lảo đảo đi về phía bàn sách, sau đó nhấc bút lông chấm nước mực, bắt đầu vẽ lên giấy đã trải sẵn, nhìn nét vẽ, hắn là đang vẽ người, sau vài nét bút, Mộ Dung Cẩm hết nói nổi, đây hình như là nàng mà? Lẽ nào tên công tử phong lưu này có ý với nàng?

Nhưng càng xem, Mộ Dung Cẩm lại càng muốn cười, bức họa đó tuy là vẽ nàng, nhưng thần thái và mồm mắt kia, sao càng nhìn lại càng thấy giống Sở Linh Nhi? Lắc đầu thờ dài, đây rõ ràng là một con sâu hồ đồ, ngay cả người mình thực sự thích là ai cũng không rõ nữa!

Nghĩ tới Sở Linh Nhi, Mộ Dung Cẩm lần đầu tiên muốn giúp muội ấy, nhưng thế này cũng phải được muội ấy đồng ý, nếu như muội ấy có đến đây, vậy thì nàng sẽ ra tay, nếu như không đến, thì đã cho thấy bọn họ không có duyên phận! Sâu sắc nhìn Nam Cung Triệt một cái, Mộ Dung Cẩm ân thân rồi đi!

Mộ Dung Cẩm đi đến kho của vương phủ trước, tìm được một đồng bầu vật, lại không có thứ nàng cần, ngồi trên xà nhà, Mộ Dung Cẩm lười biếng dựa vào cây cột, lẽ nào hôm nay phải ra về tay không sao?

“Cẩn thận chút, cái này đặt ngay chính giữa ấy!”

“Đúng rồi, chính là chỗ đó!”

“Cẩn thận một chút, đừng làm hỏng đấy!”

Mộ Dung Cẩm xoay người nhảy xuống, hạ xuống nhẹ nhàng xuống sàn nhà, xuyên qua cửa sổ đúng lúc thấy một ông lão đang chỉ huy bốn gia đinh bê một bồn hoa kì lạ đặt lên trên bàn, lá của đóa hoa kia màu đỏ thắm, tựa như ngọn lửa vậy, mà trên ngọn cây bốn phía đều có hoa rũ xuống, có mấy đóa đã nở rồi, dáng vẻ y đúc như lông đèn, hoa mang màu tím đỏ sẫm, trông có vẻ xinh đẹp cực kì.

Vì để điều dưỡng thật tốt, lại trực tiếp đào lên cả tảng đá mà Bảo Liên Đăng sinh trưởng trên đó, nên một bụi hoa nho nhỏ cũng cần đến bốn người khiêng lên, tảng đá kia hằng năm nằm trên núi lửa, hiển nhiên đều có thể cảm nhận được hơi nóng, đây nhất định là Bảo Liên Đăng không thể nghi ngờ nữa.

Mộ Dung Cẩm lấy Thiên Y Thần Điện ra, lật giờ một hồi, nàng không cần cả bụi Bảo Liên Đăng, chỉ cần mùi đóa hoa là được rồi, Mộ Dung Cẩm

nghe người đêm, không nhiều không ít vừa đủ, nói cách khác nếu như nàng hái đi, thì bông hoa này chỉ còn lá không thôi! Nhưng vì cứu người, chỉ có thể để cho Nam Cung Triệt chịu thiệt vậy!

Bởi vì đây là bảo vật tiền cống, nên nơi này được phái đến mười mấy người canh giữ, Mộ Dung Cẩm không muốn giết người, nên chỉ có thể nhanh chóng điểm huyết của bọn họ, sau đó hái hoa Bảo Liên Đăng, trừ bông hoa còn hái thêm vài nhánh cây, nhưng cuối cùng lại nghĩ, nàng vẫn là lấy hết toàn bộ đi thôi, nếu như nàng lấy ít, sợ rằng người khác lại nghĩ là do người hầu không cẩn thận làm hư, đến lúc đó không chừng sẽ hại người chết oan, cứ để cho bọn họ coi như bị trộm lấy cắp vậy, như vậy là tốt nhất!

Lấy được thứ này rồi, Mộ Dung Cẩm không gấp gáp nữa, phi thân ra khỏi vương phủ, không nhanh không chậm đi về nhà trọ của mình.

Suy nghĩ một lúc gọi sát thủ đến: “Đi điều tra xem Sở Linh Nhi có đến đây chưa!”

“Dạ!”

Một đêm cứ thế trôi qua, Mộ Dung Cẩm lại không thể ngủ được, tất cả được liệu chỉ thiếu hai thứ trân quý nhất, đến hiện tại cũng không có chút tin tức gì, tính ngày tháng, Lạc Anh Cách chỉ còn sống được không đến nửa năm nữa thôi.

“Lạc Anh Cách!” Bờ môi đọc lên ba chữ, Mộ Dung Cẩm đã không thể nói ra mình có cảm giác gì, nhưng bây giờ nàng nhất định phải cứu hắn!

Từ trong ngực lấy ra một cây trâm hoa sen bằng bạch ngọc, đây là cây trâm mà Sở Dạ khắc rồi tặng cho nàng, nàng vẫn không cài lên nhưng lại luôn mang theo bên mình, mấy ngày này nàng nhớ hắn không chỉ một lần, ngày đó nàng đi quyết tuyệt đến thế, thực ra lúc ra khỏi đã có chút hối hận, nhưng nàng thật sự không thể mặc kệ được, ngoại trừ phần đau lòng nàng dành cho Lạc Anh Cách, càng bởi vì lời thề kia của chính nàng, nàng đã đồng ý sẽ trị khỏi cho Lạc Anh Cách, thì nàng tuyệt đối sẽ không bỏ dở giữa chừng, mặc kệ cuối cùng bọn họ ai chết trong tay ai, cũng không liên quan đến hiện tại!

“Sở Dạ!” Bây giờ chàng có từng nhớ đến thiếp không? Hắn là vẫn còn đang trách thiếp đi!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Sủng: Tà Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 2 - Chương 77

Trong lòng bất đắc dĩ, từ trên giường đứng dậy, đi đến trước chiếc gương trang điểm nho nhỏ, thả mái tóc ra, sau đó chải lại một kiểu tóc đơn giản, cuối cùng cài cây trâm lên!

Ngắm nhìn rất lâu, Mộ Dung Cẩm lại dần dần có chút bất an, nhìn cây trâm bạch ngọc kia, trong lòng vẫn cảm thấy không yên, vẫn luôn cảm thấy có chuyện gì đó sẽ xảy ra!

“Thiếu cung chủ!”

Mộ Dung Cẩm hoàn hồn, giờ tay lấy trâm ngọc xuống: “Nói!”

“Đã tra được nơi công chúa Sở Linh Nhi dừng chân, ở dịch quán thành Nam!”

“Dịch quán? Sở Linh Nhi đại diện cho nước Sở đến ư?”

“Không, lần này do Sở hoàng đích thân đến chúc mừng, công chúa Sở Linh Nhi chỉ đến cùng mà thôi!”

Mộ Dung Cẩm sững sốt tại chỗ, trong lòng vừa mừng vừa lo, Sở Dạ đến rồi, cùng một nơi với nàng, ở nơi cách nàng không đến ngàn thước!

Phát tay cho người lui xuống, Mộ Dung Cẩm lại không ngủ được nữa, gập hán, đi giải thích! Gập hán, nói cho hắn biết suy nghĩ của mình!

Trong lòng có vô số giọng nói đang kêu gào, rồi khỏi đã chừng ba tháng rồi, gần như ngay cả một khắc cũng không muốn chậm trễ!

Mộ Dung Cẩm nhanh chóng thay y phục, trong lòng nhin không được kích động, đeo màn che lên, cuối cùng vẫn là cài trâm ngọc lên, như thế hắn sẽ vui chứ?

Phi thân ra ngoài, Mộ Dung Cẩm không rảnh ngắm nhìn cảnh đêm của đô thị phồn hoa, chỉ một đường đi về phía mục tiêu của mình!

Dịch quán

Mộ Dung Cẩm lướt qua thủ vệ bên ngoài, muốn đi vào chính viện phía sau, vì nàng không hề che giấu hành tung của mình, nên rất nhanh đã bị ám vệ của Sở Dạ phát hiện, sau một lúc do dự cân nhắc lại!

Ánh mắt Mộ Dung Cẩm lạnh xuống: “Các người cần ta?”

Sắc mặt của Dương Phong có chút khó xử: “Nương nương, không phải thuộc hạ muốn ngăn cản nương nương, chỉ là..... Thuộc hạ khuyên nương nương vẫn là trở về thì hơn!”

“Có ý gì?” Trong lòng Mộ Dung Cẩm giật lên một cái, trực giác nói cho nàng biết đã xảy ra chuyện rồi!

“Nương nương, chúng thuộc hạ xin nương nương mau chóng rời khỏi nước Yên!” Trên mặt Dương Phong đã không thể che giấu được nữa!

Mộ Dung Cẩm sao có thể nghe bọn họ khuyên: “Không muốn chết thì tránh ra cho ta!”

“Nương nương!”

“Tránh ra!” Mộ Dung Cẩm quát lạnh, phi thân xông vào trong, sau đó đẩy mạnh cánh cửa kia ra.....

“Hoàng thượng, chàng cảm thấy bộ này có đẹp không?”

“Không tệ!”

“Vậy bộ này thì sao?”

“Ừm!”

“Hoàng thượng thấy thần thiếp mặc bộ nào đẹp hơn?”

Trong gian phòng rộng lớn, một người nam tử tuấn tú lười biếng dựa trên giường êm xa hoa, mắt khép hờ, nội liễm thâm trầm, như một tay thợ săn chờ lúc tấn công, mà ánh mắt của hắn rơi trên người nữ nhân kia, lại mang theo một nét dịu dàng; mà trước mặt hắn, một nữ nhân dung mạo diễm lệ đang cầm hai bộ y phục lộng lẫy để lựa chọn, trên mặt xuân sắc có thừa, hiển nhiên là nữ nhân đang được thánh sủng.....

Trong khoảnh khắc đó, Mộ Dung Cẩm phảng phất như nghe được tiếng trái tim mình tan vỡ, tại sao? Tại sao lại như thế này?

Hai người rốt cuộc cũng phát hiện sự tồn tại của nàng, nữ nhân nheo mắt lại, kiêu ngạo quát lạnh: “Kẻ nào? Dám cả gan tự tiện xông vào?”

Sở Dạ híp mắt, bên trong đó là sự lạnh lẽo cùng với —— sát ý mà nàng chưa từng thấy qua!

Sát ý? Hắn vậy mà lại có định ý giết nàng?

Mộ Dung Cẩm không biết mình nên dùng biểu cảm gì nữa, nàng nhìn thẳng vào Sở Dạ, trong mắt cầu mong một cái xác nhận, từng bước đi về phía hắn, ánh mắt không hề rời khỏi đôi mắt của hắn một giây nào!

“Người muốn làm gì? Cút ra cho bản cung!”

Ánh mắt Mộ Dung Cẩm lạnh xuống, đánh một chưởng qua, chưởng phong chưa đến lại bị một luồng nội lực mạnh mẽ trực tiếp đánh tan, lực phản lại khiến cho nàng cũng không tự chủ lùi lại hai bước, Mộ Dung Cẩm không dám tin nhìn kẻ ra tay Sở Dạ, ánh mắt đó lạnh lẽo và xa lạ biết mấy: “Sở Dạ, chàng lại ra tay với thiếp?”

Sở Dạ sắc mặt không đổi, lại mang theo sự nguy hiểm của dã thú: “Người dám cả gan gọi tước danh của Cô Vương, chỉ bằng như vậy thôi người đã có thể chết tại nơi này!”

“Hoàng thượng, đừng mà!” Dương Phong rốt cuộc nhịn không được đứng ra: “Hoàng thượng, đó là hoàng hậu nương nương!”

“Hoàng hậu?” Về mặt Sở Dạ lạnh lùng: “Cô Vương sao không nhớ rằng có một hoàng hậu như thế!”

Có cái gì đó xé nát tim nàng, Mộ Dung Cẩm phảng phất như có thể nghe được tiếng máu chảy róc rách, bên tai dường như còn vọng về những lời nói trước kia của Sở Dạ, hắn nói:

Cẩm Nhi, gả cho Cô Vương đi!

Cẩm Nhi, làm hoàng hậu của Cô Vương đi! Hoàng hậu duy nhất!

Ngốc nghếch, nàng còn không thừa nhận rằng nàng đã yêu Cô Vương rồi ư?

.....

Mỗi một câu nói trong quá khứ vẫn còn vang vọng bên tai, nhưng hiện tại..... Hắn lại nói hắn không nhớ vị hoàng hậu là nàng đây.....

Cô gái yêu mị kia cười lạnh: “Nước Sở trước nay không có hoàng hậu, hơn nữa không bao lâu sau hoàng thượng sẽ phong bản cung làm hoàng hậu, các người đừng nói bậy, nếu không đừng trách bản cung vô tình!”

Cầm Nhi, mặc kệ có tế trời hay không, nàng cũng là hoàng hậu của Cô Vương, hoàng hậu duy nhất! Hoàng hậu duy nhất, câu nói mà mai biết đấy!

Mộ Dung Cầm nhìn Sở Dạ, nhìn một cái, không cần phải hỏi nữa, tất cả đều đã rõ ràng như thế, Sở Dạ, chàng đã quên ta rồi ư?

Lần đầu tiên nếm được mùi vị đau lòng, lại đau thấu tâm can như vậy, Mộ Dung Cầm chua xót trong lòng, nhưng nàng không khóc, xoay người rồi đi, bước chân chưa bao giờ nặng nề như một khắc này, xưa nay không hề biết một đoạn đường ngắn ngủi cũng có thể đi lâu như thế!

Sở Dạ, chẳng qua ta chỉ xoay người rồi đi một lần, vì sao gặp lại, chúng ta lại trở nên như vậy rồi.....

Nữ nhân yêu mị kia nhìn bóng lưng gần như tan nát của Mộ Dung Cầm, khóe môi nhếch lên nụ cười lạnh: Mộ Dung Cầm, đây chính là báo ứng của người!

Ả chính là Đông Phương Hiểu, ba tháng trước sau khi được Đường Tổ chỉ điểm, ả bắt đầu xuống tay lên người Sở Dạ, tính toán rất lâu, cuối cùng cũng tìm được một cơ hội bỏ loại độc dược kia vào trong rượu của Sở Dạ, mà ả còn dùng ám vệ cuối cùng bên mình động tay chân trong hoàng cung, thế mới có được lúc sơ hở lên vào bên cạnh Sở Dạ, canh giữ đến lúc hân tỉnh lại, vừa mở mắt lập tức trông thấy ả!

Kể từ ngày hôm đó ả đã danh chính ngôn thuận ở bên cạnh Sở Dạ, ngoại trừ một danh hiệu quang minh chính đại, thì hiện tại ả đã là phi tử được công nhận của Sở Dạ rồi!

Lúc mới bắt đầu ả vốn còn hơi thấp thỏm, nhưng sau một tháng, ả rốt cuộc đã xác định một chuyện, đó chính là Sở Dạ thật sự ‘yêu thích’ ả rồi, tính cách của hân thay đổi rất nhiều, tàn nhẫn thô bạo, nhưng đối với ả lại nói gì nghe nấy, dung túng vô cùng, cũng khiến cho ả càng thêm vô pháp vô thiên, mà điều duy nhất bây giờ ả phải làm chính là tiêu diệt hậu hoạn Mộ Dung Cầm vĩnh viễn, sau đó diệt trừ hết những người biết chuyện, thế thì ả có thể ngồi lên ghế hoàng hậu thật vững vàng rồi!

Đông Phương Hiểu một lòng đắc ý không phát hiện, trong ánh mắt lạnh băng của Sở Dạ lướt qua một nét giãy giụa cùng với đau đớn.....

“Nương nương!” Dương Hạo không yên lòng đuổi theo: “Nương nương đừng đau lòng, chủ tử vẫn yêu nương nương.....”

Mộ Dung Cầm không nói gì, trong tay nắm lấy cây trâm ngọc vừa mới gỡ xuống, muốn bóp nát nó, nhưng cuối cùng vẫn không thể xuống tay được!

Nàng không khóc, không ồn ào, thậm chí không có bao nhiêu cảm xúc đau thương, nhưng cổ tình đáng về đó, so với khóc một trận càng khiến cho người ta thấy đau lòng hơn: “Nương nương, khoảng thời gian ba tháng trước đây, thuộc hạ phát hiện chủ tử dường như bị mất trí nhớ rồi, mà cô gái tên Ngọc Nương kia đột nhiên xuất hiện, lai lịch vô cùng khả nghi, nhưng không biết sao chủ tử lại khẳng khái sùng ái nàng ta, chúng thuộc hạ không thể nghịch lại ý của chủ tử, thuộc hạ hy vọng nương nương đừng buông bỏ chủ tử.....”

“Ta biết!”

“Nương nương biết?” Dương Hạo hiển nhiên là vô cùng kinh ngạc.

Mộ Dung Cầm gật đầu, một khắc kia gặp phải đau đớn cực hạn, thậm chí có một khoảnh khắc mất đi lí trí, nhưng trong nháy mắt khi xoay người nàng đã nhận ra có điều không đúng, Sở Dạ sẽ không dùng giọng điệu đó nói chuyện với nàng, cho dù hân vẫn còn đang giận nàng, trong ánh mắt cũng không thể nào lạnh lẽo đến mức một chút độ ấm cũng không có, càng không thể nào đối với nàng mà sinh ra —— sát ý!

So với Sở Dạ của quá khứ, hân của hiện tại mới phù hợp với khí chất đế vương chân chính, lạnh lẽo, quyết tuyệt, quả nhiên không hổ là đế vương chí tôn!

Sở Dạ, đây mới thật sự là chàng sao?

“Người trở về đi, cáo từ!”

Không đợi Dương Hạo nói chuyện, Mộ Dung Cầm đã phi thân rời khỏi, giấu đi đau thương trong ánh mắt, càng thêm quyết tuyệt và tàn nhẫn! Mà phương hướng nàng đi không phải nhà trọ, mà là ngoại ô hoàng thành!

Phệ Thiên luôn bố trí phân hội ở nơi trọng điểm của mỗi một quốc gia, mà phân hội của nước Yên thì ở ngoại ô hoàng thành, Mộ Dung Cầm hạ xuống, nội lực mạnh mẽ khiến cho lá cây trên mặt đất bay tứ tung, mỗi một chiếc lá đều mang theo sát khí sắc bén, gió mạnh nghịch chuyển, không đến chốc lát, lá cây trong khuôn viên hơn trăm thước toàn bộ biến mất, trên cây dính đầy lá, một luồng gió nhẹ thổi qua, tất cả cây gỗ toàn bộ đều đứt lìa thành từng mảnh từng mảnh, có thể thấy vừa rồi Mộ Dung Cầm đã nhện xuống sự tức giận nhiều thế nào!

Ngày hôm sau, chính là đại hôn của Nam Cung Triệt, nhưng vốn là ngày chúc mừng nhưng lại không có không khí vui mừng gì cả, một là vì tân lang Nam Cung Triệt mang dáng vẻ muốn chết mà không được, hai là vì —— thiếu cung chủ Ma Vực công khai đưa lên thiệp mừng!

Nếu như nói nửa năm trước thiếu cung chủ của Ma Vực là một ma nữ, sau trận tru diệt không còn nhân tính trong đại hội võ lâm, nàng chính là sự tồn tại của ma quỷ!

Người trong võ lâm nhắc đến tên của nàng, gần như ai ai cũng sợ hãi không thôi, trong giang hồ không mấy ai dám động đến nàng, mà mấy quốc gia lớn dĩ nhiên là tránh được thì tránh; nhưng sự tồn tại như ma quỷ thế này, mà lại muốn đến chúc mừng hôn lễ của Nam Cung Triệt?

Lúc nghe được tin tức này, các quan viên của nước Yến đều vô thức sờ sờ cổ mình, sau đó nuốt nước miếng mãnh liệt, không biết lần này sau khi đi dự hôn lễ của Nam Cung Triệt thì cái đầu có còn hay không nữa?

Mà phản ứng không giống với mấy người đó, sau khi Nam Cung Triệt nghe được tin tức này thì tinh thần phấn chấn lên, sau khi ăn hết mấy chén cơm, thay bộ y phục xa hoa nhất của hắn, thần thái bay bổng đi ra cửa vương phủ để đón tiếp, một loạt hành động này khiến cho mọi người trợn mắt há mồm!

Hôn lễ của Nam Cung Triệt do hoàng thượng chủ trì, mà thái hậu cũng vô cùng coi trọng lần kết thân này, nên sau khi Nam Cung Triệt đón tân nương rồi sẽ không trực tiếp vào phủ, mà mang theo nàng ta vào hoàng cung làm lễ.

Quan lễ đã chuẩn bị đội ngũ thật tốt, đi về phía Nam Cung Triệt: “Vương gia, tất cả đã chuẩn bị sẵn sàng, có thể đi đón tân vương phi rồi!”

Nam Cung Triệt nhìn con phố, tuy có rất nhiều người vây quanh đây, nhưng lại không có người mà hắn muốn chờ, nắm lấy dây cương xoay người leo lên ngựa, hắn không ngại đi dạo một vòng, chẳng qua cuối cùng có cưới vương phi hay không, cũng không phải do bọn họ định đoạt!

“Tấu nhạc!”

Một hồi tiếng nhạc chúc mừng vang lên, Nam Cung Triệt một mình một ngựa dẫn trước, đi đón vương phi của hắn!

Nam Cung Triệt ngồi trên con ngựa cao lớn, mặt như hoa đào, tuy có hơi gầy, nhưng vẫn anh tuấn như trước, phong lưu không giảm! Sở Linh Nhi trong đám người hung hăng trừng mắt mấy cái, nhìn Nam Cung Triệt rời khỏi, trong mắt tuy có tức giận như trước, nhưng càng nhiều hơn là vẻ âm thầm: Tên khốn kiếp chết tiệt, cứ thế mà dám cưới vương phi!

Đột nhiên có người vỗ vai nàng, Sở Linh Nhi giật dứ quay đầu: “Ai đấy?”

“Muội đoán đi!”

Khi Sở Linh Nhi nhìn rõ người đó, thoáng chốc kinh ngạc trừng lớn hai mắt: “Hoàng.....”

“Được rồi, theo ta đến đây!”

Đi mãi đến một sân viện yên tĩnh, Sở Linh Nhi không nhận được nửa hưng phấn thét lên: “Hoàng tẩu, tỷ cũng đến hả?”

Mộ Dung Cẩm nhìn dáng vẻ vui vẻ đơn thuần của Sở Linh Nhi, mỉm cười, xoa xoa đầu của muội ấy: “Mới vừa rồi dường như ta thấy người nào đó chán nản đau lòng thì phải? Nói xem nào!”

Sắc mặt của Sở Linh Nhi chứng lại: “Khụ khụ, hoàng tẩu tỷ nhìn nhầm rồi!”

Mộ Dung Cẩm buồn cười nâng mắt: “Phải không? Hôm nay Nam Cung Triệt phải cưới vương phi của hắn rồi, nghe nói vương phi này là tiểu thư nhà tể tướng, hơn nữa còn là thanh mai trúc mã với Nam Cung Triệt nữa, tuy rằng hiện tại Nam Cung Triệt không thích, lỡ như sau khi thành thân bọn họ phát hiện ra điểm tốt của đối phương, phu thê hòa thuận, cảm sát hòa mình.....”

“Hoàng tẩu, tỷ không cần nói nữa đâu!” Sắc mặt Sở Linh Nhi khó coi.

“Ta ấy vốn định giúp cho đứa ngốc nào đấy, nếu như đứa ngốc đó không chịu thừa nhận, thế thì thôi vậy!” Mộ Dung Cẩm giả vờ muốn đi, Sở Linh Nhi rút cuộc nhận không được nữa, kéo lại vạt áo của Mộ Dung Cẩm, có chút xấu hổ lại có chút thấp thòm và mong đợi: “Hoàng tẩu, tỷ thật sự muốn giúp muội?”

Mộ Dung Cẩm phết phết mũi của nàng ta: “Ngốc!”

“Vậy hoàng tẩu chuẩn bị giúp muội thế nào?”

“Muội xác định muội thật sự thích hắn?”

Mặt Sở Linh Nhi hơi ửng đỏ, cúi đầu xuống: “Muội không biết, mới đầu là vì hắn nhìn trộm muội tắm, nên muội mới đuổi theo hắn không buông, cứ mãi đuổi theo hắn hơn nửa năm trời, lúc được tin hoàng tẩu chết, muội vô cùng đau lòng, là hắn vẫn luôn an ủi muội, nhưng sau này hắn đi trêu ghẹo nữ tử khắp nơi, muội tức đến váng đầu, lại bắt đầu đuổi theo hắn, sau đó cứ thế đuổi về đến nước Sở, muội không biết đó có phải là thích hay không, nhưng vừa rồi hoàng tẩu nói mấy chuyện của hắn cùng với vương phi của hắn, muội rất khó chịu, muội không muốn hắn cưới vương phi, muội.....”

“Thật là ngốc!” Mộ Dung Cẩm cười khê, nắm lấy tay của nàng ta: “Đi thôi, đừng bỏ lỡ tuồng hay đặc sắc nhất!”

Trước cửa phủ thừa tướng, xe liền xa hoa dừng trước cửa, mà Nam Cung Triệt vẫn ngồi trên ngựa như trước; sắc mặt của quan lễ không mấy tốt, nhưng vẫn cười làm lành: “Vương gia, bây giờ ngài nên đi vào đón tân vương phi rồi!”

Nam Cung Triệt ngẩng đầu, đôi mắt đào hoa xoay vòng, cười tà mị: “Nếu Bồn Vương đã đến, thì mời thừa tướng đại nhân đưa nữ nhi ra là được rồi, cần gì Bồn Vương phải đích thân đón tiếp?”

Quan lễ khó xử: “Vậy..... vậy e rằng không ổn lắm đâu?”

“Có gì không ổn chứ? Nhanh lên!”

“À? Vậy.....” Quan lễ trái phải đều khó xử, cuối cùng vẫn là đi đến trước cửa phủ, nói với thừa tướng mấy câu, lập tức trông thấy thừa tướng tức giận đi tới: “Vương gia, dựa theo lễ tiết thì ngài phải đi vào đón tân vương phi!”

Nam Cung Triệt cười lạnh: “Thừa tướng đại nhân muốn gả nữ nhi, không phải là ông nên đưa ra sao? Bỏn Vương đích thân đến đón đã cho ông thể diện lắm rồi đấy!”

“Vương gia càn quấy như thế, không sợ thần sẽ vạch tội ngài với hoàng thượng sao?”

“Bỏn Vương còn thật sợ ông không đi ấy? Ông có thể không đưa ra, hôm nay Bỏn Vương lập tức mang theo đội ngũ trông không thể này cùng ông đến gặp hoàng thượng, chúng ta xem xem rốt cuộc ai là người mất mặt!”

“Ngài..... ngài.....” Thừa tướng bị tức đến mắt hết thần sắc: “Nam Cung Triệt, ngài đừng khinh người quá đáng?”

“Hôm nay Bỏn Vương cứ khinh người thì thế nào? Hoặc là nhanh chóng đưa người ra, hoặc là nói một câu thôi, để Bỏn Vương còn đến trước mặt thái hậu thỉnh tội!”

“Ngài.....” Thừa tướng thực sự nổi giận rồi, nhưng với Nam Cung Triệt vô lại như thế cũng hết cách, muốn hấn xuống ngựa đi đón là không thể nào, nếu như hấn không đón, thì ông phải đưa ra, nếu không thật sự ồ ào đến chỗ thái hậu với hoàng thượng, đến lúc đó e rằng không chỉ làm hỏng hôn sự này, còn làm mất mặt hấn nữa!

“Cha, nữ nhi đến rồi!”

Một bóng dáng màu đỏ tươi đi ra, không nhìn ánh mắt kinh ngạc của những người xung quanh mà đi về phía Nam Cung Triệt, cách một lớp màn lụa mỏng trông Nam Cung Triệt: “Nổi nhục hôm nay ta đã nhớ, ngày sau ta sẽ trả lại cho người gấp mười ngàn lần!”

Nam Cung Triệt cười lạnh: “Lý đại tiểu thư hôm nay có thể vào được vương phủ của Bỏn Vương hãy nói!”

Hai người đối chọi nhau, trong câu nói không hề có một chút xú tình ý nào của đôi phu thê mới cưới, ngược lại là sự thù hằn nồng nặc không hóa giải được!

Nam Cung Triệt không xuống ngựa, thậm chí không cho người hầu đến đỡ, mặc cho Lý đại tiểu thư kia một thân một mình lên xe liền!

Xe liền xa hoa dạo một vòng quanh hoàng thành, đi đến giữa trưa, rồi mới vào hoàng cung, đội ngũ dừng lại, Nam Cung Triệt một mình đi về phía đại điện, mà Lý đại tiểu thư kia cũng không chịu thua, kéo theo gã y thật dài, thế mà vẫn có thể vững vàng đi đến bên cạnh Nam Cung Triệt, nhìn sơ qua có vẻ như hai người cùng đến, người không biết còn tưởng rằng hai người họ rất ân ái!

Hai người vừa bước vào cung điện, một giọng nói đột nhiên truyền tới: “Quốc chủ nước Sở giá lâm!”

Một khắc sau, Sở Dạ một thân long bào màu đen, dáng người kiêu ngạo xuất hiện trên cung điện, hấn nhìn Nam Cung Triệt một cái, rồi đi về phía vị trí trên cao kia, mà bên cạnh hấn còn có một nữ tử yêu mị đi theo, người ở đây đều biết đó là niềm vui mới của hấn.

Trong mắt Nam Cung Triệt xẹt qua một tia lạnh, theo như hấn thấy Sở Dạ cũng là một ngụy quân tử, mấy ngày trước y còn chuẩn bị cưới Mộ Dung Cẩm, nhưng mới qua không bao lâu lại có niềm vui mới rồi, hấn cảm thấy thật không đáng cho Mộ Dung Cẩm!

Sở Dạ nhìn Nam Cung Triệt, dĩ nhiên không bỏ qua địch ý trong mắt của y, lười biếng nhướn mày: “Hôn lễ này vẫn chưa bắt đầu à?”

Hoàng đế nước Yên Nam Cung Hạc cười đáp lễ: “Sở hoàng đừng vội, bắt đầu ngay đây!”

Quan lễ hiểu ý, quát to: “Giờ lành đã đến, tân nhân hành lễ!”

Nam Cung Triệt nghe thế, tay cầm quạt siết chặt, lẽ nào hấn thực sự phải cưới nữ nhân này? Một khắc sau, một giọng nói như tiếng trời bay vào tai hấn: “Quà mừng của Bỏn Vương còn chưa đến, sao lại hành lễ rồi?”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Sủng: Tà Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 2 - Chương 78: Chương 24 – Sở Hoàng, đã lâu không gặp vẫn khỏe chứ?

Chốc lát sau, một bóng dáng màu tím như ánh hào quang từ trên trời rơi xuống, bóng người hạ xuống trung tâm cung điện, tà váy lộng lẫy như cánh chim

phượng hoàng xinh đẹp sải rộng sau lưng, mái tóc đen được vấn lên, trên đầu lại chỉ có một cây trâm ngọc đơn điệu làm trang sức, nhưng không hề ảnh hưởng đến khí chất của nàng chút nào, bởi vì nửa gương mặt xinh đẹp tựa ma như tiên kia, đã làm cho tất cả vương tôn quý tộc ngồi tại đây bị kinh diễm!

Hai sát thủ áo đen hạ xuống bên cạnh nàng, sát khí dày đặc không hề che giấu, thoáng chốc làm cho tâm tình đang nhảy nhót của mọi người bị lạnh xuống, thế mới nhớ đến thân phận của nàng, không phải người mà bọn họ dám tùy tiện động vào!

Sắc mặt của hoàng thượng Nam Cung Hạc bỗng chốc hơi khó coi, không ngờ ma nữ này thật sự đến đây, nhưng một màn kinh động kia, khiến trong lòng của ông ta cũng không yên, nhưng cũng không thể quên mất sự thật rằng nàng ta là ma nữ!

Người duy nhất vui mừng ở đây, e rằng chỉ có một mình Nam Cung Triệt, lúc hắn trông thấy Mộ Dung Cẩm xuất hiện, ánh mắt cũng không rời đi, mọi người trầm mặc, hắn lại là người đầu tiên xông lên, tay chân kích động không biết phải để yên như thế nào: “Nàng. Nàng thật sự đến rồi!”

Mộ Dung Cẩm vung tay khiến hắn lui xa ra ba bước, quay đầu lướt qua Sở Dạ và nữ nhân xinh đẹp kia, không dễ dàng gì mới che giấu được nỗi đau trong lòng, chống lại ánh mắt của Nam Cung Hạc, tà mị cười lạnh: “Không biết quốc chủ nước Yên có hoan nghênh Bôn Cung đến đây không?”

Nam Cung Hạc có thể nói không ư? Thiếu cung chủ này cùng với Sở Dạ quốc chủ nước Sở đều là loại người mà ông ta không thể chọc vào, thậm chí khiến người ta sợ hãi hơn, cho dù ông là hoàng đế, cũng không dám trực tiếp đắc tội với vị phật lớn này, chỉ có thể khách sáo giọng tay: “Trẫm đương nhiên hoan nghênh thiếu cung chủ, mời thiếu cung chủ ngồi!”

Mộ Dung Cẩm nhìn vị trí, kia là vị trí trước thái tử, đối diện với Sở Dạ, xem ra Nam Cung Hạc này cũng rất biết làm người đấy!

“Hơ.” Nam Cung Triệt sững sốt, không phải đến vì hắn ư? Sao không nói với hắn câu nào đã đi rồi? Càng uất ức hơn là, đến bây giờ hắn còn không biết tên của nàng, ngay cả chào hỏi cũng không được!

Mộ Dung Cẩm không để ý hắn, phi thân nhảy lên, tà váy lộng lẫy tản ra, cả người ngồi lên vị trí bên dưới Nam Cung Hạc, ánh mắt lướt qua ghé rồng màu vàng kim nhìn về phía Sở Dạ, cười khê: “Sở hoàng, đã lâu không gặp vẫn khỏe chứ?”

Mắt Sở Dạ nhắm lại, tuy Mộ Dung Cẩm cho hắn cảm giác rất quen thuộc, nhưng lúc này hắn hiển nhiên không nhận ra, môi mỏng lạnh băng nhếch lên một độ cong như có như không: “Sao Cô Vương không nhớ đã từng gặp thiếu cung chủ?”

Lại là không nhớ sao? Trong lòng Mộ Dung Cẩm nhói lên, đành mặt cười lạnh: “Sở hoàng người cao quý mau quên, không nhớ ra cũng bình thường thôi!”

Mộ Dung Cẩm dời mắt, lúc này mới thấy Nam Cung Triệt: “Nếu như quà mừng của ta đã đến rồi, có phải nên hành lễ rồi không?”

Nam Cung Triệt không ngờ Mộ Dung Cẩm sẽ nói như thế, bỗng chốc kinh ngạc: “Ta không hành lễ, ta không thêm cưới nữ nhân này đâu!”

Nam Cung Hạc nổi giận, ở trước mặt nhiều người lại gây ra chuyện ồn ào như vậy, thật là làm mất mặt ông ta, thoáng chốc vỗ lên ghế rồng: “Láo xược, Trẫm ở ngay đây, hôm nay không đến lượt ngươi quyết định!”

Nam Cung Triệt cũng tức lên, hắn xưa nay làm việc quái đản, cũng không sợ Nam Cung Hạc, hơn nữa hôm nay hắn cũng đã kiên quyết sẽ không cưới Lý Ngọc Tuyết, ‘phịch’ một cái quỳ trên đất, lời nói chân thành nói với thái hậu ở phía sau rèm: “Hoàng nãi nãi, tôn nhi không cưới nàng ta, xin hoàng nãi nãi trách phạt!”

Bóng người phía sau rèm rung động, giọng nói có chút già nua mang theo sự bất đắc dĩ truyền đến: “Triệt nhi, Ngọc Tuyết cũng là đứa nhỏ mà ai gia coi trọng, sao con phải vì một chuyện nhỏ mà tính toán chi li với con bé chứ?”

“Cãi và trước hôn nhân cũng không tính là gì, sau khi thành thân, ai gia tin tưởng các con nhất định sẽ hòa thuận vui vẻ thôi, Ngọc Tuyết là một cô gái tốt, con cứ bỏ qua những chuyện không vui trước kia, tha thứ cho con bé một lần đi nhé!”

“Không!” Nam Cung Triệt quỳ thẳng lên, thái độ kiên quyết: “Tôn nhi tình nguyện chết trên đại điện, cũng không muốn cưới nữ nhân này!”

Lý Ngọc Tuyết sớm đã tức điên rồi, nhưng ả liều mạng nhìn xuống, sợ rằng móng tay đã đâm vào trong lòng bàn tay rồi nhưng ả cũng không vén khăn che ra, ả biết hôm nay chỉ cần ả nổi giận thì ả sẽ thua, ả nhất định phải gả vào Dật Dương Vương phủ, không sợ làm kẻ thù cả đời với Nam Cung Triệt!

“Mẫu hậu, người đừng chiều quen nó, nó chính là ý vào tình thương của người, mới dám vô pháp vô thiên như thế!” Nam Cung Hạc tức giận nói: “Người đâu, trối tên cháu bất hiếu này lại cho trẫm, hôm nay hắn không muốn thành thân cũng phải thành thân!”

Mộ Dung Cẩm bùng bùng rượu lên, chung rượu được điêu khắc vô cùng tinh tế, đựng đầy chất lỏng trong tay, giọng nói không lớn không nhỏ, nhưng lại khiến cho tất cả mọi người đều nghe được: “Vương gia khoan nói ra mấy lời tuyệt tình đã, không bằng xem xem quà mừng của ta thế nào trước đi?”

Nam Cung Hạc có chút nén giận không được: “Thiếu cung chủ, thế này?”

Mộ Dung Cẩm gật đầu coi như là cho hắn thể diện: “Quốc chủ không cần lo lắng, chỉ là một phần quà mà thôi, ta nghĩ vương gia xem rồi, khẳng định sẽ đồng ý thành thân!”

Nghe vậy, Nam Cung Hạc mới gật đầu: “Người đâu, dâng quà mừng của thiếu cung chủ lên đây!”

Mộ Dung Cẩm phát phát tay: “Không cần phiền phức, quà mừng của ta sẽ tự mình ‘đi’ lên đây!”

Một khắc sau, một bóng dáng xinh đẹp như rừng mây đỏ từ cửa điện chậm rãi đi vào, mây đỏ khoác lên người, long phụng thêu kim tuyến, đầu chải kiểu tóc kim phụng ngọc tím, giữa mày có một chấm chu sa, gương mặt non nớt lúc này nhiều thêm một phần quyến rũ và diễm lệ, khoảnh khắc đó mọi người nhìn đến không dời mắt ra được, mà Nam Cung Triệt càng thêm ngờ nghệch dừng hết mọi động tác!

Trong lòng Sở Linh Nhi vẫn còn thấp thỏm, mặc dù nàng không biết làm như thế sẽ có hậu quả gì, nhưng khi nàng thấy sự kinh diễm và vui mừng trong mắt Nam Cung Triệt, trong chốc lát nàng yên tâm rồi; dưới ánh mắt của tất cả mọi người, nàng đi về phía Nam Cung Triệt, chậm rãi nắm lấy tay hắn, giọng nói còn mang theo một chút non nớt và ngượng ngùng, nhưng lại bá đạo vô cùng: “Nam Cung Triệt, ta không cho chàng cưới người khác!”

“Hả?” Nam Cung Triệt cuối cùng cũng bị lời nói hùng hồn của Sở Linh Nhi hét trở về, nhanh chóng rút tay về, như sờ phải củ khoai nóng bỏng tay vậy, giữa mày có chút né tránh, giả vờ xin tha: “Bà cô nhỏ của ta ơi, sao ngươi lại tìm đến đây rồi?”

Sở Linh Nhi bị động tác rút tay về của hắn làm tổn thương, nhưng rất nhanh đã hoàn hồn, kéo hắn qua lần nữa, lướt đến bên tai Nam Cung Triệt, gần như là nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Nam Cung Triệt, ngươi nhìn qua thân thể của ta, còn sờ qua thân thể của ta ngươi tưởng ngươi có thể trốn được à?”

Thoáng chốc Nam Cung Triệt nhớ đến mấy lần ‘ngoại ý muốn’ kia, vẻ mặt có chút không được tự nhiên, muốn giằng khỏi Sở Linh Nhi, nhưng lại bị nàng kim đến sít sao, cuối cùng cũng không biết là kháng cự không được hay là không muốn tránh khỏi, cũng cứ mặc cho nàng kéo vậy!

Nam Cung Hạc nhìn hai người bên dưới, kinh ngạc nhìn về phía Mộ Dung Cẩm: “Đây chính là quà mừng của thiếu cung chủ?”

Mộ Dung Cẩm gật đầu: “Đúng vậy! Ta nghĩ tới nghĩ lui, quà mừng trong hoàng cung nước Yên dĩ nhiên đã nhiều, hơn nữa đều là đồ quý báu, ta lại tặng mấy thứ như thế thì chẳng có ý gì cả, nên ta cảm thấy nên tặng cho vương gia một —— tân nương!”

“Vậy vậy vậy……” Nam Cung Hạc không biết phải nhận như thế nào đây.

Rốt cuộc Lý Ngọc Tuyết cũng nhịn không nổi nữa, vén khăn voan lên, phẫn nộ nhìn hai người: “Nam Cung Triệt, ngươi giải thích rõ ràng cho ta!”

Nam Cung Triệt vốn còn đang bay bổng ở đâu đấy hoàn hồn trở lại, nghe thế cười lạnh: “Lý Ngọc Tuyết, Bồn Vương không cần giải thích với ngươi!”

Sở Linh Nhi lại là một người cực kỳ bao che, đặc biệt là hiện tại địch ý của nàng đối với Lý Ngọc Tuyết lúc không chỉ có một chút thù đầu, đi đến bên cạnh Nam Cung Triệt sóng vai cùng hắn, mặt không biểu cảm nhìn Lý Ngọc Tuyết: “Bây giờ ta mới là tân nương, xin mời ngươi về cho!”

Lý Ngọc Tuyết thiếu chút nữa muốn cho Sở Linh Nhi một bạt tai, nhưng lại nhìn vào, cực lực muốn duy trì phong độ của mình: “Ngươi chẳng qua chỉ là một á nô ti dê hèn, cũng lắm thì là một tiểu thiếp, ta mới là vương phi danh chính ngôn thuận của hắn!”

Sở Linh Nhi cười lạnh: “Bồn Công Chúa còn không biết, ta đường đường là công chúa nước Sở còn không đủ để làm vương phi của Nam Cung Triệt cơ đấy!”

“Ngươi…… cái gì? Ngươi là công chúa nước Sở?” Lý Ngọc Tuyết tức giận, nhưng cũng không xem thường lời nói của Sở Linh Nhi, kinh ngạc nhìn nàng, lại nhìn mấy người trên đài cao và Sở Dạ.

Sở Dạ mặt không đổi sắc, nhưng khí lạnh quanh người cho thấy hắn đã tức giận rồi, ánh mắt lạnh lùng bắn về phía Mộ Dung Cẩm: “Sao hoàng muội của Cô Vương lại trở thành quà mừng của ngươi vậy?”

Mộ Dung Cẩm không hề để ý sát khí của hắn, mặt đẹp nhướn lên: “Sở hoàng không cảm thấy để cho người có tình trở thành thân thuộc, sẽ thành một đoạn gì-ai thoát sao?”

“Hừ!” Sở Dạ quay mặt, lạnh lùng nhìn Sở Linh Nhi: “Linh Nhi, trở về, phần hôn sự này, Cô Vương không đồng ý!”

Sở Linh Nhi nghe thế thiếu chút nữa khóc lên, siết chặt tay Nam Cung Triệt, nhìn về phía Mộ Dung Cẩm cầu cứu.

Mộ Dung Cẩm cũng không sốt ruột, đặt chung rượu xuống, nhưng lại hỏi Nam Cung Triệt: “Không bằng ta giao quyền quyết định cho ngươi thì sao? Hôm nay nếu như ngươi tình nguyện cưới Sở Linh Nhi, hơn nữa đồng ý cả đời không nạp thiếp, vậy thì ta sẽ tác thành hôn sự này, nếu như ngươi không muốn, ta sẽ đưa Sở Linh Nhi về nước Sở! Hôn lễ của ngươi với vị Lý tiểu thư này cứ tùy ý, nhưng nửa đời sau của ngươi, vĩnh viễn cũng không được gặp lại Sở Linh Nhi!”

“Thế nào? Lựa chọn của ta rất công bằng chứ?”

Thái hậu trông thấy hôn lễ trở thành thế này, bỗng chốc cũng nóng ruột lên: “Vị thiếu cung chủ này, hôn lễ này há có thể coi như trò đùa? Tân nương sao có thể tùy tiện thay đổi? Còn nữa con cháu hoàng gia sao có thể không nạp thiếp chứ? Còn phải vì hoàng thất mà khai chi tán diệp!”

Mộ Dung Cẩm chỉ chỉ các vị hoàng tử ở bên cạnh mình trở xuống: “Hoàng thất Yên quốc là quốc gia có con cháu thịnh vượng nhất, không chỉ một mình Nam Cung Triệt? Huống chi ai nói cưới một người thì không thể khai chi tán diệp? Ngộ nhờ một lần có cả thai sinh đôi, e rằng thái hậu còn không biết cái nào tốt hơn đâu!”

“Hả?” Thái hậu bị Mộ Dung Cẩm dụ được rồi, bà thích nhất là đứa cháu Nam Cung Triệt này, đừng xem hắn vẫn luôn không nghiêm chỉnh, nhưng là đồ

bà vui vẻ không thôi, luôn làm cho bà vừa yêu vừa giận, bà nằm mơ cũng muốn hấn thành thân sinh con, ở những năm tháng bà còn sống cho bà một đứa cháu mập mạp bễ bông, mà Mộ Dung Cẩm nói một thai sinh hai đứa, vui biết mấy ấy chứ!

Nam Cung Hạc không ngờ tới ma nữ giết người như Mộ Dung Cẩm cũng có thể nói ra mấy lời dỗ người già vui vẻ như vậy, thoáng chốc thêm một cái nhìn khác về nàng: “Nhưng thiếu cung chủ, chuyện này..... Chuyện này e rằng không tốt lắm đâu, còn có quốc chủ nước Sở.....”

Nói xong nhìn về phía Sở Dạ sắc mặt lạnh lẽo một cái, ý tứ không cần nói cũng hiểu!

Ánh mắt của Mộ Dung Cẩm quét qua, nhìn vào mắt Sở Dạ, mang theo áp lực ngàn cân, nhưng lại dùng nội lực tuyên âm: “Sở Dạ, nếu ngươi dám ngăn cản, đêm nay ta sẽ giết cả đàn bà bên cạnh ngươi!”

Sở Dạ nheo mắt lại: “Ngươi dám!”

Quan tâm à ta đến thế? Mộ Dung Cẩm cười lạnh: “Sát thủ của Ma Vực ta không ăn chay, ngươi cứ thử xem!”

“Ngươi nhất định phải khiêu chiến ranh giới cuối cùng của Cô Vương?”

“Đang rầu vì không có cơ hội đánh một trận với ngươi đây, tốt nhất là giết cả ngươi!”

“Khẩu khí lớn lắm!”

“Sở hoàng quá khen rồi!”

Hai người mắt đối mắt, ngay cả những người xung quanh cũng cảm thấy áp lực, trong không khí giương cung bạt kiếm, lại không ai biết bọn họ đã đạt thành hiệp nghị từ lúc nào, mà đây chính là kết quả sau khi Mộ Dung Cẩm thiếu chút nữa muốn giết người!

Nàng quay đầu nhìn về phía Nam Cung Triệt: “Nghĩ kĩ chưa? Đáp án của ngươi?”

Nam Cung Triệt nhìn Sở Linh Nhi đang đứng ở bên cạnh, nàng chưa đủ quyến rũ, vẫn mang vẻ ngây ngô non nớt, lại nhìn về phía Mộ Dung Cẩm rõ ràng không có thái độ gì, lại khiến người ta không dời mắt được, còn có bàn tay nho nhỏ trong lòng bàn tay, còn có sức lực vì căng thẳng mà siết chặt kia, còn có trái tim đã rung động của hắn, hắn nghĩ hắn biết bản thân muốn gì rồi: “Ta.....”

“Im miệng!” Lý Ngọc Tuyết sao có thể không biết lựa chọn của hắn, nên ả không thể không cắt đứt, ả nhìn về phía đài cao, ngẩng đầu nhìn Mộ Dung Cẩm: “Thiếu cung chủ, Lý Ngọc Tuyết ta với ngươi không thù không oán, vì sao hôm nay ngươi lại cố ý muốn hủy danh dự của ta?”

Mộ Dung Cẩm nhìn nữ nhân vẫn luôn muốn ngông nghênh đứng thẳng, tuy nhìn qua có vẻ rất kiêu ngạo, nhưng ả lại không biết, ả càng như thế, càng làm cho người ta thấy buồn cười!

“Không bằng Lý đại tiểu thư hỏi người trong gi-ang hồ xem, chuyện ta thích không phải là hủy danh dự người khác, cái đó phí công lắm, cái ta càng thích hơn chính là —— giết người!”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Sủng: Tà Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 79: Chương 25 – Chàng có còn nhớ thiếp?

“Ngươi dám?” Lý Ngọc Tuyết quát lạnh, ả không tin Mộ Dung Cẩm dám giết ả trước mặt nhiều người như thế.

Mộ Dung Cẩm cười lạnh, đây chính là lý do Nam Cung Triệt không thích Lý Ngọc Tuyết, rõ ràng chẳng qua chỉ là nữ nhi của một thừa tướng, nhưng tính tình lại kiêu ngạo tự phụ như một hoàng hậu vậy, hơn nữa nàng đã điều tra quá khứ của hai người họ, nghe nói Lý Ngọc Tuyết này từng tố cáo trước mặt hoàng thượng chuyện Nam Cung Triệt thích tiểu thư phủ tướng quân, Nam Cung Triệt vì thế mà bị đày đi một năm, bởi vì tiểu thư phủ tướng quân kia là thái tử phi của thái tử, ồn ào lớn như thế, đương nhiên không thể nào không bị trừng phạt.

Mà qua chuyện đó Lý Ngọc Tuyết đã đắc tội đến Nam Cung Triệt, cô tình ả lại là Dật Dương Vương Phi đã định trước, mà ả sớm đã tự cho mình là thân phận vương phi, đối với Nam Cung Triệt lại trông chỗ này siết chỗ kia, nữ nhân như thế, đừng nói là tên lăng tử như Nam Cung Triệt chịu không nổi, e rằng cả thiên hạ này không có bao nhiêu nam nhân tình nguyện cưới người nữ tử như thế.

“Lý đại tiểu thư có muốn thử xem không?”

“Thiếu cung chủ bớt giận!” Nam Cung Hạc vội vàng hòa giải, nếu hôm nay có người chết trên cung điện này, e rằng ngày mai sẽ càng thêm náo nhiệt mất.

“Ngọc Tuyết tuổi nhỏ không hiểu chuyện, thiếu cung chủ đừng so đo với nàng, cứ coi như nể mặt trẫm đi, được chứ?”

Mộ Dung Cẩm phẩy phẩy ngón tay, coi như là đồng ý với ông ta, nhìn về phía Nam Cung Triệt: “Nói đi, câu trả lời của ngươi!”

“Ta không cho phép!” Lý Ngọc Tuyết quát lớn, sắc mặt cũng không nhịn tiếp được nữa, lộ ra vẻ mặt điên cuồng: “Ta không cho phép hấn cưới người nữ nhân này, ta mới là vương phi của hấn!”

Nhìn dáng vẻ này của ả, thực sự làm người ta đồng tình không nổi, nhưng cũng không có ai mở miệng, cũng không biết nên nói thế nào, mấy vị tôn đại phật trên kia không phải người mà bọn họ có thể đắc tội được.

“Lý Ngọc Tuyết, Bôn Vương đã nói rồi, tuyệt đối sẽ không cưới ngươi làm phi, ngươi nên buông bỏ ý nghĩ đó thì hơn!” Trong mắt Nam Cung Triệt không hề che giấu sự chán ghét, tay nắm Sở Linh Nhi siết chặt, càng thêm kiên định với suy nghĩ trong lòng.

“Nam Cung Triệt, ngươi nghĩ cũng đừng nghĩ, cho dù Lý Ngọc Tuyết ta có chết đi nữa, ta cũng là vương phi của ngươi, cả đời này cũng là vương phi của ngươi!” Lý Ngọc Tuyết gào thét điên cuồng, trong lời nói không khó khăn gì có thể nghe ra sự cố chấp và tình thế bất buộc, nhưng tình cảm thì sao?

Nam Cung Triệt không muốn tranh cãi với ả, chỉ là nắm lấy tay của Sở Linh Nhi: “Phụ hoàng, hôm nay con muốn cưới Sở Linh Nhi làm phi, hơn nữa cả đời này chỉ cưới một mình nàng ấy làm vương phi, nếu làm trái lời, chết không yên thân!”

Nam Cung Hạc trầm ngâm, lần này thật sự gặp phải chuyện phiền phức rồi!

“Nam Cung Triệt, đây là do ngươi ép ta đấy!” Giọng nói của Lý Ngọc Tuyết lạnh lẽo, một tia sát ý lướt qua, một khắc sau ả lại trực tiếp rút một thanh dao găm từ trong vạt áo ra đâm về phía Sở Linh Nhi.

Sở Linh Nhi né tránh không kịp, mắt thấy sắp bị đâm trúng, tiếng dây xích ‘leng keng’ vang lên, một sợi xích hàn băng đánh rơi con dao trong tay Lý Ngọc Tuyết, màu áo tím lóe lên, Mộ Dung Cẩm đã hạ xuống giữa hai người, nhìn Lý Ngọc Tuyết trên mặt đất, không mang theo một chút độ âm nào!

“Ngươi có biết không? Kiểu nữ nhân giống như ngươi, không xứng với Nam Cung Triệt, hoặc là nói, ngươi không xứng làm thê tử của người khác!”

“Rõ ràng ngươi không có thân phận tôn quý như thế, lại giữ vẻ kiêu ngạo cao quý như vậy, ngươi muốn gả cho Nam Cung Triệt, cũng không phải vì con người của hấn, mà là vì hấn có thể cho ngươi thân phận vương phi, trong tâm ngươi vẫn luôn chứa quyền lực và địa vị, không thể không nói, ngươi thật sự rất đáng thương!”

“Ngươi câm miệng, ngươi có tư cách gì mà nói ta, ả ma nữ như ngươi, ác ma giết người; chẳng phải ngươi cũng thế sao, ngươi giết người chính là vì muốn chứng minh sự mạnh mẽ của mình, ngươi cũng thích quyền lực, hơn nữa mọi người đối với ngươi đều là ai nấy nghe tin đều sợ mất mặt, chẳng phải ngươi còn đáng thương hơn ta sao?” Lý Ngọc Tuyết càng nói càng điên cuồng, sớm đã quên mất chuyện sống chết thế nào!

Mộ Dung Cẩm nâng mắt cười một cái, trong mắt toàn là sắc lạnh: “Tùy ngươi nói thế nào thì nói, nhưng mà ngươi thật sự nên cảm thấy may mắn, may mắn hôm nay ta đã đồng ý với quốc chủ Yên quốc không giết ngươi, bằng không dám cả rằng cả nhà họ Lý của ngươi, e rằng cũng không đủ để ta chém!”

Một khắc sau, Mộ Dung Cẩm vung tay, thân thể của Lý Ngọc Tuyết bị Mộ Dung Cẩm hất ra như điều đứt dây, trong nháy mắt rơi xuống cách bên ngoài hơn trăm thước. Quay đầu cười nhạt, tựa như người hung ác vừa rồi không phải là nàng vậy: “Yên quốc chủ, hôn lễ có thể tiến hành rồi chứ?”

“Chuyện này.....” Nam Cung Hạc nhìn Sở Dạ, dù sao đây cũng là công chúa nước Sở, hôn lễ như vậy cũng tương đương với hai nước kết thân, tuy ông rất muốn kết thân, nhưng cũng phải xem ý của Sở Dạ, nghe nói đây là muội muội mà Sở Dạ yêu thương nhất!

“Hoàng huynh!” Sở Linh Nhi có chút lo sợ nhìn Sở Dạ, thực ra nàng ta vẫn luôn thấp thỏm không yên.

Sở Dạ nâng mắt, nhìn Mộ Dung Cẩm một cái, cuối cùng phát phát tay: “Muội muốn thế nào thì thế ấy!”

Sở Linh Nhi vui mừng: “Tạ hoàng huynh!” Dứt lời lập tức quay qua phía Mộ Dung Cẩm dí dõm le lưỡi.

Dưới sự can thiệp của Mộ Dung Cẩm một cuộc hôn lễ cứ thế đổi tân nương rồi, bởi vì thân phận của Sở Linh Nhi, Nam Cung Hạc và thái hậu rất nhanh cũng đã tiếp nhận, về phần nhà họ Lý kia, thì đó là chuyện mà Nam Cung Hạc phải bận tâm!

Mà cả một hồi kịch náo nhiệt như thế, kẻ luôn thích rêu rao như Đông Phương Hiểu lại không nói tiếng nào, đối với ả thực ra Sở Linh Nhi là một sự tồn tại nguy hiểm, nàng ta không giống như Mộ Dung Cẩm có thể làm cho Sở Dạ đuổi đi, bởi vì nàng ta là muội muội mà Sở Dạ yêu thương nhất; nếu như giết nàng ta rồi, hiện tại chắc chắn ả không thể làm được, nhưng nếu không giết nàng ta, sẽ có một ngày nàng ta sẽ nhận ra ả, nên biện pháp duy nhất chính là để cho nàng ta ga đi xa, không thể không nói vị thiếu cung chủ của Ma Vực hôm nay đã giúp ả một việc lớn!

Trong bữa tiệc, Mộ Dung Cẩm phá lệ ở lại, Đông Phương Hiểu bung chung rượu lên, cười kiêu ngạo: “Hôm nay thiếu cung chủ đã tạo nên một đoạn gì-ai thoai tuyệt vời, Ngọc Nương xin kính thiếu cung chủ một ly!”

Mộ Dung Cẩm cười như không cười nhìn sang: “Không biết thân phận của ngươi là gì mà lại có tư cách kính rượu với ta!”

Sắc mặt của Đông Phương Hiểu chợt khó coi, nhưng ả biết ả không dám đối phó chính diện với người này, nên ả xoay người dựa vào Sở Dạ, mặt lộ vẻ uất ức: “Hoàng thượng, thần thiếp.....thần thiếp.....”

Sở Dạ thấy ả gần như sắp khóc, chân mày khẽ nhíu lại, đôi mắt lạnh lùng nhìn Mộ Dung Cẩm: “Đây là ái phi của Cô Vương!”

Mộ Dung Cẩm kêu ngạo ngẩng đầu: “Nàng ta là phi tử của người, nhưng chẳng liên quan gì đến ta, không muốn ả chết thì kêu ả cầm miệng lại đi!” Sở Dạ, ả là ái phi của chàng, còn thiếp thì sao? Hoàn toàn quên mất như vậy sao?

“Hoàng thượng, thần thiếp không muốn chết!” Đông Phương Hiểu sà vào lòng Sở Dạ, cố tình làm ra vẻ sợ hãi.

Sở Dạ không có động tác gì, nhưng cũng không đẩy ả ra, chỉ cầm chung rượu lên, nhìn Mộ Dung Cẩm: “Vậy Cô Vương kính thiếu cung chủ một chung được chứ?”

Dứt lời, chung rượu trong tay xé gió bay qua, tốc độ nhanh đến mức nhìn không rõ được, Mộ Dung Cẩm giờ tay tiếp lấy, mày mắt chứa ý cười, nhưng lại không uống, mà rải rượu lên mặt đất, không bắt ngờ khi thấy Sở Dạ càng thêm tức giận: “Rượu của Sở hoàng tuy ngon, nhưng ta đây không mê rượu, cảm ơn ý tốt của Sở hoàng!”

Một bữa tiệc mừng lại bị hai người tạo cho không khí giương cung bạt kiếm, người xem thì kinh hồn bạt vía, không ai dám xen vào câu nào, thậm chí ngay cả ăn cũng quên mất, không ngừng cảnh giác, chỉ sợ sẽ mất mạng trong chốc lát!

Bữa tiệc kỳ lạ kết thúc, mọi người xung quanh tựa như tội phạm được đại xá, đầu cũng không quay lại đã chạy mất, giống như sau lưng có ma quỷ đuổi theo vậy.

Mộ Dung Cẩm lạnh lùng nhìn hai người dựa vào nhau, giấu đi vẻ đau xót trong mắt phi thân rồi khỏi.

“Hoàng thượng.....” Đông Phương Hiểu nhìn theo hướng Mộ Dung Cẩm rời khỏi, trong mắt toàn là căm hận, thiếu cung chủ này hôm nay cho ả mang nỗi nhục lớn như thế, có một ngày ả nhất định sẽ đòi lại; chỉ là không biết nếu ả biết vị thiếu cung chủ này chính là Mộ Dung Cẩm, sẽ có biểu cảm như thế nào đây?

Về đến dịch quán, Đông Phương Hiểu sống chết dính lên trên người Sở Dạ, mị sắc lan tràn, lại mang theo vẻ vô cùng e thẹn: “Hoàng thượng, đêm nay thần thiếp thị tẩm có được không?”

Sở Dạ nhìn ả, đôi mày nhíu lại, hẳn là một nam tử bình thường, đụng vào nữ nhân cũng rất bình thường, nhất là nữ nhân này còn là người mà hiện tại hẳn ‘yêu thích’, nhưng không biết tại sao, mỗi khi vừa nghĩ đến chuyện này, hẳn lại cảm thấy không có một chút hứng thú nào cả, hơn nữa có một loại trực giác khiến hẳn không muốn đụng vào nữ nhân này.

“Đêm nay Cô Vương phải ra ngoài, nàng nghỉ ngơi sớm đi!” Dứt lời cũng không nhìn về mặt của Đông Phương Hiểu đã rời đi mất.

Đông Phương Hiểu gắt gao siết lấy khăn tay, đáng chết, tại sao Sở Dạ vẫn luôn không đụng vào ả chứ? Tại sao? Chẳng phải yêu thương ả lắm sao? Chẳng phải cái gì cũng chiều theo ý của ả sao? Tại sao cứ khẳng khái không chịu đụng vào ả chứ?

Sở Dạ về đến phòng mình, trước mắt đều là từng lời nói từng hành động của nữ tử tuyệt đẹp trên cung điện hôm nay, nàng lạnh lùng, hung hãn, kiêu ngạo, quyết tuyệt, tựa như nữ vương thống trị tất cả, nhưng hẳn lại trông thấy nỗi đau thương che giấu không hết trong mắt nàng, còn có sự bất đắc dĩ khi đối mặt với hẳn; mà cây ngọc trầm trên đầu nàng, chính là cái mà nữ tử hôm trước xông vào phòng hẳn đã mang, nếu như không có gì bất ngờ thì bọn họ là cùng một người, mà hẳn nhớ lúc đó Dương Phong có nói, nàng là hoàng hậu của hẳn!

Trong tim nhói lên, Sở Dạ không khỏi sờ lên lồng ngực mình, nỗi đau đó càng thêm rõ ràng, thế này rốt cuộc là sao? Vì sao ngay cả hoàng hậu của mình mà hẳn cũng không nhớ?

Xoay người mở cửa, với tốc độ cực nhanh phi thân ra ngoài, một đường lao thẳng về phía ngoại ô hoàng thành, chỉ có không khí trong lành mới có thể làm cho hẳn thoải mái một chút.

Đột nhiên, một âm thanh du dương vang lên, nghe không rõ là loại nhạc cụ nào đang được diễn tấu, nhưng lại cực kỳ êm tai, như dòng suối chảy qua khe núi, như giọt mưa nhỏ xuống giữa saò trúc, cảnh đẹp ý vui không sao tả xiết, nhưng lại để cho người ta nghe ra sự ưu thương và cô đơn nhợt nhạt trong đó!

Nương theo âm thanh đó mà đi tới, dưới ánh trăng sáng, một nữ tử áo tím đứng trên tảng đá, nhìn hoàng thành dưới dốc núi, tay cầm một chiếc lá, thổi lên khúc nhạc không biết tên một lần lại một lần, xuyên thấu qua ánh trăng mờ, hẳn trông thấy trong mắt nàng dường như có ánh nước lấp lánh lóe lên, một trận gió núi thổi qua, Sở Dạ cảm thấy trên tay có một giọt nước, độ ẩm nóng bỏng khiến hẳn sùng sốt —— đó là nước mắt!

Nước mắt của nàng.....

“Thiếu cung chủ!” Một bóng người hạ xuống bên cạnh Mộ Dung Cẩm, Sở Dạ ẩn mình vào trong bóng đêm, lặng lẽ nhìn về bên này.

Mộ Dung Cẩm buông chiếc lá xuống: “Nói!”

“Cung chủ truyền thư đến gọi người quay về!”

“Ông ta gọi ta về làm gì?”

“Trên thư không nhắc đến, chỉ bảo chúng thuộc hạ chuyển lời cho thiếu cung chủ, ở chỗ ngài ấy có thứ mà thiếu cung chủ muốn, nếu như thiếu cung chủ muốn có được, thì dùng thứ quý báu nhất để đổi lấy!”

“Một tính mạng, một cái xác, ta lại còn có thứ nào quý báu hơn sao?”

Hai bóng người rời khỏi, Sở Dạ mới chậm rãi đi ra, một cái tên đột nhiên nhảy ra trong đầu hắn: “Cầm Nhi!”

Ngày hôm sau thiếu cung chủ của Ma Vực biến mất, tựa như lúc nàng đến vậy, khiến người ta không dự đoán được.

Mà Sở Dạ cũng đã chuẩn bị xong để rời đi, Sở Linh Nhi đã là vương phi của Nam Cung Triệt, dĩ nhiên sẽ không theo hắn quay về, nhưng vẫn phải đến nói lời tạm biệt.

“Hoàng huynh, muội có chuyện muốn nói riêng với huynh!” Sở Linh Nhi liếc nhìn cô ả yêu diễm kia một cái, ý tứ rất rõ ràng.

Đông Phương Hiểu không chịu: “Hoàng thượng, lẽ nào còn có chuyện gì mà thần thiếp không thể nghe sao?”

Sắc mặt Sở Dạ trầm xuống: “Lui ra!”

Đông Phương Hiểu ngượng ngập rút tay về, chỉ có thể đi ra, phải biết rằng mặc dù Sở Dạ cưng chiều ả, nhưng vẫn có giới hạn. Mà ả hận chết cái giới hạn đó, nhưng nể tình từ nay về sau Sở Linh Nhi không còn là mối đe dọa với ả nữa, ả tạm thời nhịn xuống.

Xác định Đông Phương Hiểu không nghe được rồi, ánh mắt Sở Dạ quay trở lại: “Nói đi!”

Sở Linh Nhi cực kỳ nghiêm túc nhìn Sở Dạ, giữa chân mày là vẻ thận trọng chưa từng có: “Hoàng huynh, muội không biết vì sao chỉ mấy ngày ngắn ngủi không gặp mà huynh đã quên mất hoàng tẩu huynh mới cưới về, cũng không biết vì sao huynh đã từng yêu hoàng tẩu như thế, lại có thể xoay người đã sủng ái người nữ nhân khác, thậm chí còn ở trước mặt hoàng tẩu ân ái với người nữ nhân kia!”

“Muội chỉ muốn nói cho huynh biết, hoàng tẩu không phải nữ nhân bình thường, huynh có thể có được trái tim của hoàng tẩu, là may mắn lớn nhất của huynh, mau mau theo đuổi hoàng tẩu về đi, nếu không có một ngày. huynh sẽ hối hận!”

Sở Dạ sâu sắc nhìn Sở Linh Nhi một cái, không nói lời nào xoay người rời đi mất!

Tuy không nhận được câu trả lời, nhưng Sở Linh Nhi biết huynh ấy đã nghe được rồi, hoàng tẩu, muội chỉ có thể giúp tỷ bấy nhiêu thôi, bảo trọng!

Một con đường nhỏ trong rừng trúc, một đội người áo đen lựa tìm đối diện với một chiếc xe ngựa, xe ngựa chắn ngang ở giữa, đúng lúc chặn mất đường đi của những người đối diện.

Vén màn xe lên, một người đàn ông mặc áo trắng đỡ một người khác đi ra, lấy ra một chiếc xe lăn để cho y ngồi, rồi mới đẩy sang phía đối diện.

“Đứng lại!”

Lạc Anh Cách không để ý sát thủ quát nạt, chỉ nhìn vào chiếc xe ngựa có rèm che màu tím đang phát phói, trong mắt đều là vẻ phức tạp mà thâm trầm: “Cầm Nhi, nàng vẫn còn đang trách ta, ngay cả gặp ta cũng không muốn sao?”

Mộ Dung Cầm ngồi trong xe ngựa không nói lời nào, dựa vào vách xe ngựa không có động tác gì cả.

Nét mặt Lạc Anh Cách đau đớn, đẩy xe lăn đi qua, kiếm của hai sát thủ ngay tức thì gác lên cổ của y, y lại tựa như không thấy được, cứ trực tiếp đẩy tới.

“Đề hắn ta qua đây!” Giọng nói lạnh lạnh cho sát thủ rút kiếm về, Lạc Anh Cách cười mỉm cười, một đường thông thoáng đi đến bên xe ngựa, y không muốn đi vào, chỉ dựa vào cạnh chiếc xe ngựa, cảm nhận hơi thở của người bên trong xe, nói ra những lời y vẫn luôn muốn nói từ rất lâu rồi.

“Cầm Nhi, chuyện hôm đó là ta sai rồi, tha thứ cho ta có được không?”

“Nàng biến mất lâu như thế, ta đã suy nghĩ rất nhiều, ta nên tôn trọng suy nghĩ của nàng, nên. ta sẽ không cản trở chuyện giữa nàng với huynh ấy nữa!”

“Nhưng, ta muốn xin nàng đồng ý với ta một chuyện có được không? Ta biết chính mình đã không còn bao nhiêu thời gian nữa, nên. Nàng có thể ở bên cạnh ta đi hết những ngày cuối cùng không? Xem như lần cuối cùng ta xin nàng có được không?”

“Ai nói huynh sẽ chết?” Mộ Dung Cầm vén rèm che lên nhìn y, vẻ mặt có chút tức giận vì sự tiêu cực của y, nhưng nhiều hơn nữa vẫn là đau lòng.

“Cầm Nhi, rốt cuộc nàng cũng chịu gặp ta rồi!” Lạc Anh Cách nhìn gương mặt của Mộ Dung Cầm, thoáng chốc cười lên.

Mộ Dung Cầm bất đắc dĩ nhắm mắt lại, buông tấm rèm ra từ trên xe đi xuống: “Huynh đến gặp ta là vì muốn nói di ngôn trước khi chết à?”

Lạc Anh Cách kinh ngạc trong khoảnh khắc Mộ Dung Cầm xuất hiện, đầu còn để ý nàng đang quát nạt, trong mắt ngập tràn hình bóng của Mộ Dung Cầm: “Cầm Nhi, nàng đẹp quá!”

Mộ Dung Cầm rất muốn nói, huynh không thể cứu được nữa rồi!

Đi lên phía trước, khom lưng đặt tay lên vai và chân y, Lạc Anh Cách thấy Mộ Dung Cẩm dựa gần như thế, mặt đỏ lên, một khắc sau cả người đều bị ôm lấy, mà Mộ Dung Cẩm lại chau mày: “Sao huynh lại gầy như thế chứ?”

Lạc Anh Cách không biết trả lời nàng như thế nào nữa!

Mộ Dung Cẩm bế y lên xe ngựa, kéo chần qua đắp cho y: “Nghỉ ngơi cho tốt!”

Nghe thế, Lạc Anh Cách cười lên, ờ chớp mũi toàn là mùi hương của Mộ Dung Cẩm, lúc này chỉ thấy yên tâm chưa từng có, cũng không hỏi nàng muốn đi đâu, dù sao chỉ cần ở bên cạnh nàng, thì y đã thấy mãn nguyện rồi!

Mộ Dung Cẩm đã tận lực khiến cho mình không nhìn đến gương mặt giống y đúc ai kia của Lạc Anh Cách, nhưng cuối cùng vẫn không thể nhịn được, nhìn dung mạo kia của hần, trong lòng vẫn đau xót như thế, Sở Dạ, chờ thiếp trị khỏi cho Lạc Anh Cách thiếp sẽ về tìm chàng, dù rằng chàng đã không còn nhớ đến thiếp nữa!

Đi liên tục hai ngày, cả hai ngày đều im lặng chẳng nói gì, nhưng đối với bọn họ, bình thân ở cùng như thế này, chính là tốt nhất!

Đột nhiên, xe ngựa dừng lại: “Thiếu cung chủ, phía trước có người cản trở chúng ta, nhìn dấu hiệu, là hoàng thất nước Sở!”

Mộ Dung Cẩm giật mình: “Hoàng thất nước Sở?”

“Đi ra!” Giọng nói nhàn nhạt làm cho lòng Mộ Dung Cẩm thoáng chốc bối rối, không dễ dàng gì mới bình tĩnh lại, nhưng vẫn là không có sức đến vén rèm lên, không phải nàng sợ gặp Sở Dạ, mà là không muốn nhìn thấy vẻ xa lạ và lạnh lùng trong đôi mắt đó.

“Là huynh ấy?” Lạc Anh Cách ngồi dậy hỏi thăm, mà lúc này một luồng gió mạnh thổi bay rèm che, thoáng chốc hai người trong xe lọt vào mắt của Sở Dạ, ánh mắt kia chợt tức giận không nên được: “Sao hai người lại ở cùng nhau?”

Lạc Anh Cách vén rèm che ngồi dậy, nhìn Sở Dạ một cái, sắc mặt lạc lõng cười một tiếng: “Huynh đến rước nàng ấy đi à?”

Sở Dạ lạnh lùng nhìn Lạc Anh Cách, không hề che giấu nét lạnh lẽo trong mắt: “Lạc Anh Cách, rốt cuộc hai người có quan hệ gì?”

Một câu này, Lạc Anh Cách cũng đã nghe ra sự khác thường, nhìn Sở Dạ đang tức giận lại cực kỳ lạnh lùng, lại nhìn sang sắc mặt trắng bệch của Mộ Dung Cẩm, trong lòng trầm xuống: “Cẩm Nhi, đã xảy ra chuyện gì?”

Ánh mắt Mộ Dung Cẩm quay trở lại, đứng dậy từ trong xe đi ra, nhưng nàng lại không đi về phía Sở Dạ, mà xoay người đi về phía gò núi bên kia; Sở Dạ nhìn Lạc Anh Cách trong xe một cái, phi thân đi theo!

“Tại sao muốn gặp ta?”

Sở Dạ nhìn bóng lưng trước mặt, cô độc, quyết tuyệt, khiến hần nhìn không được muốn ôm nàng vào lòng, một từ nổi lên trong miệng đã lâu bật thốt lên: “Cẩm Nhi!”

Tiếng nói vừa vang lên, cả hai người đều sững sốt, Sở Dạ là vì hai chữ mình vừa thốt ra, còn có tiếng gọi mang theo tình cảm sâu sắc thật rõ ràng; mà trong khoảnh khắc đó Mộ Dung Cẩm gần như ngỡ rằng Sở Dạ đã nhớ ra nàng; nhưng khi nàng xoay người, trông thấy trong mắt Sở Dạ vẫn là vẻ xa lạ như trước, nàng cũng đã biết đó chỉ là hy vọng xa vời của nàng!

Nàng rõ ràng đã biết nguyên nhân, nhưng nàng vẫn muốn xác nhận, nàng nhìn ánh mắt của Sở Dạ, tựa như ní non lại như thác mắc: “Sở Dạ, chàng có còn nhớ thiếp?”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Sủng: Tà Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 2 - Chương 80

Con người thâm trầm của Sở Dạ nhìn gương mặt tuyệt đẹp của Mộ Dung Cẩm, hần nỗ lực muốn nhớ lại phần ký ức về vị hoàng hậu thuộc về hần này, nhưng trong đầu lại chỉ có một mảnh trống không.

Mộ Dung Cẩm quay đầu ra, không nói lời nào chính là đáp án tốt nhất, vốn đã đủ đau lòng rồi, sao bây giờ tim vẫn còn đang trầm xuống từng chút, Sở Dạ, chàng chính là kiếp nạn của thiếp!

“Chàng trở về đi, trước khi chàng nhớ lại thiếp, thiếp không muốn nhìn thấy chàng!” Bởi vì gặp một lần đau một lần, nàng không muốn lại đau thêm nữa.

Không muốn nhìn thấy nữa ư? Trong tim Sở Dạ như có gì đó đè lên, làm cho hần vô cùng khó chịu, trong lòng có một giọng nói đang kêu gào, hần

không muốn nàng đi! Nên lúc Mộ Dung Cẩm cất bước, Sở Dạ lập tức kéo Mộ Dung Cẩm trở về, Mộ Dung Cẩm không kịp đề phòng bị hắn kéo lại, chột dựa vào lồng ngực hắn, hương vị quen thuộc khiến cho lòng Mộ Dung Cẩm hoảng lên, muốn giăng ra nhưng Sở Dạ lại khóa chặt nàng lại.

“Chàng buông ra!”

“Không!” Sở Dạ cúi đầu nhìn nàng, trong mắt có chút giãy giụa lại nghiêm túc khác thường: “Nếu bọn họ đều nói nàng là hoàng hậu Cô Vương yêu thương nhất, vậy thì Cô Vương tuyệt đối sẽ không thả nàng đi, bây giờ nàng lập tức theo Cô Vương trở về, dần dần Cô Vương nhất định sẽ nhớ ra nàng!”

Mộ Dung Cẩm ngược mắt chống lại đôi mắt của Sở Dạ, thờ dài một hơi, giờ tay đặt lên cổ tay của Sở Dạ, mấy ngày nay nàng vẫn luôn muốn bắt mạch cho Sở Dạ, xem xem hắn trúng độc gì, nhưng bởi vì đau lòng, hơn nữa Sở Dạ lại lạnh lùng với nàng như thế, nên nàng vẫn không xem tới, nếu hôm nay hắn đã tự đến đây, chính là cơ hội tốt nhất!

Đột nhiên, tinh thần nàng chột chấn động, nhanh chóng kéo cổ tay của Sở Dạ qua, quả nhiên trông thấy trên đó có một sợi dây nhỏ màu xanh, thoáng chốc sát ý hoàn toàn nổi lên: “Đường Môn!”

“Xem ra Cô Vương đoán không sai!” Sở Dạ thả tay áo của mình xuống: “Cô Vương vẫn luôn biết mình trúng độc, nhưng mãi không tìm được thuốc giải, theo tin tức nói đây là độc được bí truyền của Đường Môn, người ngoài không thể nào mô phỏng được, đáng tiếc Đường Môn sớm đã bị diệt, hiện tại rất khó tìm được người của Đường Môn!”

Mộ Dung Cẩm buông tay hắn ra, thân thể cũng lùi lại, không phải nàng muốn cách xa, chỉ là sợ chính mình sẽ tham luyến hương vị của hắn mà không rời đi: “Độc này có tên là ‘hồi ức’, có thể khiến cho người ta quên đi tất cả về một người, hơn nữa sẽ yêu người đầu tiên mà người đó nhìn thấy, mà độc này có tác dụng phụ rất nghiêm trọng, một khi sợi dây này trở nên dày như ngón tay cái, vậy thì chàng sẽ quên đi tất cả, mặc cho người hạ độc thao túng!”

Đường Môn, rốt cuộc là ai, người của Đường Môn gần như đã bị nàng giết sạch rồi, ở đâu còn có người của Đường Môn chứ? Có quan hệ gì với à đàn bà bên cạnh hắn?

“Muốn thao túng Cô Vương?” Sở Dạ cười lạnh, trong mắt lộ rõ vẻ hung ác.

Mộ Dung Cẩm lấy ra một viên ma liên đan: “Cái này có tác dụng có thể ức chế nó!”

Sở Dạ không nhận, mà nhìn Mộ Dung Cẩm: “Nàng không theo Cô Vương trở về?”

“Chàng không phải đã có ái phi của chàng rồi sao?” Vừa nói ra Mộ Dung Cẩm đã nghe thấy có mùi chua rồi, nàng thật hối hận, sao nàng có thể nói ra lời chua ngoa như thế chứ?

Sở Dạ nghe thế cười lên, lần nữa ôm nàng lại, tà mị cười: “Nàng là hoàng hậu của Cô Vương, sao có thể so sánh với một phi tử được?”

Mộ Dung Cẩm không hề vui vẻ vì câu nói này, ít nhất hiện tại nàng vô cùng để ý sự tồn tại của à đàn bà kia: “Sở hoàng đừng quên, mới không lâu trước đây người còn nói, rằng người không có vị hoàng hậu thế này kia, vậy nên giờ đây xin người đừng dây dưa nữa!”

Sở Dạ nghe thế chau mày, hắn nhớ không ra, nhưng hắn thật sự muốn nhớ lại, mấy ngày nay cơ thể hắn không có bệnh gì cả, nhưng hắn vẫn luôn cảm thấy dường như mình đã đánh mất một thứ vô cùng quan trọng, bây giờ hắn biết thứ hắn đánh mất chính là kí ức thuộc về người nữ tử này, hắn muốn nhớ lại, nhưng.....

“Lẽ nào nàng không muốn cho Cô Vương một cơ hội sao?”

Mộ Dung Cẩm lắc đầu: “Không phải không cho, mà hiện tại thiếp có chuyện cần phải làm, chờ thiếp làm xong mấy chuyện đó, thì thiếp sẽ trở về giải quyết chuyện giữa hai ta!”

“Là bởi vì hắn ta sao?”

Hắn ta? Mộ Dung Cẩm hơi sững sốt, thế mới biết hắn nói đến Lạc Anh Cách: “Cho dù chàng mất trí nhớ, địch ý đối với y cũng không thay đổi!”

“Nàng với hắn ta có quan hệ gì?” Sở Dạ nắm lấy tay Mộ Dung Cẩm, tức giận cuộn trào.

“Vấn đề này chàng hỏi qua rồi, nhưng đó là chàng trong quá khứ, chàng của hiện tại không có tư cách hỏi!”

Không có tư cách? Sở Dạ cảm thấy trong tim mình phảng phất như bị xé rách một lỗ, không thấy chảy máu, nhưng lại đau tận tâm can; kéo mạnh Mộ Dung Cẩm qua, nghĩ cũng không nghĩ đã hôn lên môi của nàng, môi kề môi, cả hai đồng thời sững sốt, điều Sở Dạ ngạc nhiên là hắn thế mà đã chạm vào môi nữ tử này, hơn nữa hắn cảm thấy tuyệt vời như vậy, hắn không muốn rời đi, chỉ muốn hôn, muốn được nhiều hơn thế.

Mộ Dung Cẩm cũng kinh ngạc, sau khi rung động trong lòng qua đi lập tức muốn từ chối, nhưng bị Sở Dạ khóa lại thật chặt, bá đạo cạy môi nàng ra, ở trong miệng nàng tung hoành ngang dọc; ban đầu Mộ Dung Cẩm kháng cự, nhưng sự bá đạo của Sở Dạ không cho phép nàng trốn chạy, chỉ có thể tiếp nhận, sau đó là nỗi nhớ nhung cuộn trào, sau cùng là trầm luân thật sâu, một tiếng gọi động tình vang lên bên tai: “Dạ!”

Thân thể Sở Dạ chấn động, đôi mắt vốn mơ màng chột trấn tĩnh lại, nhưng cũng chỉ trong chớp mắt, một khắc sau lại nhuộm lên màu tình dục dày đặc,

nhưng lực hôn xuống lại trở nên dịu dàng, trở nên vô cùng cẩn thận, tựa như che chở báu vật dễ vỡ vậy.

Nụ hôn sau bao ngày xa cách, hai người đều không muốn rời ra, ôm nhau thật chặt, dường như muốn hòa tan đối phương vào thân thể mình; cuối cùng, Sở Dạ buông Mộ Dung Cẩm ra, trong mắt nhuộm lên màu tình dục dày đặc, trở nên càng thêm mê người, trán của hắn chống lên trán của Mộ Dung Cẩm, giọng nói khàn đặc: “Thế này, Cô Vương đã có tư cách chưa?”

Mộ Dung Cẩm có chút dở khóc dở cười, thì ra hắn là vì muốn chứng minh câu nói đó! Không thể không nói trong lòng ít nhiều gì cũng có một chút mất mát: “Sinh mạng của y chỉ còn nửa năm thôi, thiếp đã hứa sẽ trị khỏi cho y, nên bây giờ thiếp không thể rời khỏi y được!”

“Hắn yêu nàng!” Vô cùng chắc chắn, mà đôi mắt của Lạc Anh Cách chứa yêu thương rõ ràng như thế, e rằng không ai không nhìn ra.

“Yêu ư? Chuyện đó thiếp không thể quyết định, trái tim của thiếp chỉ có một, cũng chỉ có thể chứa nổi một người, những chuyện khác thiếp không quan tâm!”

Chân mày Sở Dạ nhuộm lên nét vui sướng, lại nhanh chóng bị hắn nén xuống: “Vậy nàng thật sự không theo Cô Vương về Sở quốc!”

“Mời Sở hoàng về đi!” Mộ Dung Cẩm xoay người đi, cường chế mình không được nghĩ đến một màn nóng bỏng vừa rồi.

Sở Dạ còn muốn nói gì đó, lại bị Đông Phương Hiểu không nhẫn nại được đến tìm cắt đứt: “Hoàng thượng!”

Sở Dạ quay đầu nhìn sang, trong mắt lướt qua một tia chán ghét và hung tàn: “Sao ngươi lại đến đây?”

Đã quen với giọng điệu lạnh lùng của Sở Dạ, Đông Phương Hiểu không cảm thấy có gì không đúng, mềm mại cười một tiếng: “Thần thiếp thấy hoàng thượng ra đây đã lâu, có chút không yên tâm, nên đi theo, không biết có quấy rầy hai người không?”

Lúc Đông Phương Hiểu đến thì Mộ Dung Cẩm đã đeo mạng che mặt lên, nhìn Đông Phương Hiểu cười lạnh: “Vị ái phi này của Sở hoàng đối với Sở hoàng ‘quan tâm’ thật đấy!”

Đặc biệt nhấn mạnh bốn chữ ‘ái phi’ và ‘quan tâm’, ai cũng nghe ra là đang châm chọc, sắc mặt của Đông Phương Hiểu hơi khó coi, Sở Dạ lại không có biểu cảm gì.

Mộ Dung Cẩm không muốn nhìn cảnh tượng hai người họ đứng chung một chỗ, xoay người rời khỏi: “Cáo từ!”

Mộ Dung Cẩm không có xoay người lại, nên nàng không thấy được vẻ bất đắc dĩ và đau thương trong mắt Sở Dạ, còn có sự cung chiều không tan biến được.....

Trong xe ngựa, Lạc Anh Cách nhìn Mộ Dung Cẩm, vẻ mặt khó lường: “Cẩm Nhi, rốt cuộc huynh ấy sao vậy? Sao thái độ xa lạ thế kia?”

Mộ Dung Cẩm biết không giấu được Lạc Anh Cách, hướng chỉ nàng cũng chưa từng nghĩ tới phải giấu y: “Hắn trúng độc của Đường Môn, mất đi kí ức về ta!”

“Cái gì?” Lạc Anh Cách kinh hãi, nhưng vậy cũng coi như đã hiểu vì sao mấy ngày nay cảm xúc phiền muộn và rối rắm của Mộ Dung Cẩm mỗi khi nhìn chăm chăm mặt hắn là từ đâu mà ra rồi!

“Nàng đã cho huynh ấy thuốc giải chưa?”

“Độc được bí truyền của Đường Môn cực kì thần bí, không có cách điều chế gốc, e rằng không ai giải được!”

“Vậy làm thế nào đây? Chẳng lẽ cứ để huynh ấy lãng quên nàng mãi như vậy?”

Mộ Dung Cẩm trầm mặc, lãng quên mãi ư? Hôm nay có nụ hôn kia, sợ rằng cho dù không nhớ nổi chuyện trước kia, cũng không quên được nàng đâu!

Một đường im lặng, ai nấy đều có tâm sự riêng, nhưng đều chôn vào lòng!

Xe ngựa đột nhiên dừng lại, Mộ Dung Cẩm nhíu mày: “Chuyện gì?”

“Thiếu cung chủ, chúng ta gặp phải sơn tặc!”

Mộ Dung Cẩm cười lạnh: “Giết toàn bộ!”

“Dừng tay!” Lạc Anh Cách quát khê, giờ tay cầm lấy tay Mộ Dung Cẩm, giọng nói kèm theo van xin: “Dừng giết người!”

Mộ Dung Cẩm khép hờ mắt: “Giữ lại tính mạng!”

“Dạ!”

Mộ Dung Cẩm rút tay mình từ trong tay Lạc Anh Cách ra, dựa vào vách xe vờ ngủ say; Lạc Anh Cách nhìn bàn tay trống không, cười khổ sở, cho dù là cùng gương mặt, cùng tình yêu, hắn vẫn không thay thế được y!

Đi đường suốt ngày đêm, nửa tháng sau đã đến được Ma Cung, xe ngựa lại bị người cản lại: “Thiếu cung chủ, Lạc Anh Cách không thể đi vào!”

Ánh mắt Mộ Dung Cẩm lạnh xuống: “Phệ Thiên trách tội ta gánh!”

“Dạ!”

“Đây chính là Ma Cung sao?” Lạc Anh Cách nhìn nơi chốn được trang hoàng như hoàng cung, quả nhiên không hổ là tà giáo tôn quý nhất trong võ lâm, mà Ma Vực nằm trong đầm lầy Lam Ma, mà trong đầm lầy thì nhiều vật độc và hơi độc, cho dù là có khinh công tuyệt đỉnh cũng chưa chắc có thể vào được đây, đây có thể nói là lá chắn tự nhiên nhất; mà Phệ Thiên lại có thể nghĩ đến xây dựng Ma Vực ở chỗ này, thì phải có bao nhiêu can đảm và trí tuệ?

Mộ Dung Cẩm mặc một bộ váy trắng từ trên xe đi xuống, mọi người ở Ma Cung đều nhanh chóng cúi người: “Tham kiến thiếu cung chủ!”

Mộ Dung Cẩm mắt nhìn thẳng, mang theo Lạc Anh Cách một đường đi đến cung điện của Phệ Thiên, đẩy cửa lớn ra, liếc mắt đã trông thấy Phệ Thiên yêu nghiệt vạm vỡ đang dựa nghiêng vào giường êm màu tím vàng, mị sắc lan tràn, đẹp đến không ai sánh bằng. Mà Lạc Anh Cách hiển nhiên là bị dáng vẻ này của Phệ Thiên làm cho sững sờ, trên đời này còn có người có dung mạo còn yêu nghiệt hơn bọn họ, màu tím vàng kim tôn quý kia phảng phất như sinh ra để dành cho hắn vậy, khiến người ta không thể nhìn thẳng được.

Phệ Thiên phát tay, mặt nạ trên mặt Mộ Dung Cẩm bị tháo xuống, lộ ra dung nhan tuyệt đẹp, mà đóa hoa sen năm cánh giữa trán cực kỳ chói mắt, Phệ Thiên hài lòng gật đầu: “Không tệ không tệ, nhanh như thế đã có cánh sen thứ năm rồi!”

Mộ Dung Cẩm lại không vì được khen mà vui vẻ, mặt không cảm xúc: “Thứ ta muốn đâu?”

Phệ Thiên nhún mày, như có chút không vui: “Đây chính là thái độ người nói chuyện với sư phụ sao?”

“Từ khi nào thì ta nhận ông là sư phụ của ta thế?”

“Lúc người thừa nhận thân phận thiếu cung chủ này, thì người đã là đồ đệ của ta rồi, hoặc là nói người càng muốn làm nữ nhi của ta hơn chẳng?”

Mộ Dung Cẩm lơ đãng, không muốn nói mấy chuyện này với hắn, nàng chỉ muốn thứ nàng cần: “Ông nói ông có thứ tôi muốn, là cái gì?”

Đối với tính tình lạnh nhạt của Mộ Dung Cẩm Phệ Thiên cũng hết cách, vung tay lên, lập tức có người nâng một cái cang lên, lúc Mộ Dung Cẩm nhìn rõ người kia lập tức kinh hãi, lại là Tần Phi Nguyệt, áo đỏ trên người hắn rách nát bươm, vết thương dữ tợn lộ ra đều thuộc dạng bị móng vuốt sắc nhọn của thú hoang cào ra, mà trên gương mặt xinh đẹp yêu mị của hắn cũng bị rạch một đường dài chừng ba tấc, toàn thân trên dưới máu tươi be bét, hương hoa khắp người cũng lập không được mùi máu tanh nồng nặc.

Nổi tức giận ngập trời bùng phát ra không hề che giấu: “Tại sao lại như thế này? Đây rốt cuộc là chuyện gì?”

Mộ Dung Cẩm trừng mắt về phía Phệ Thiên: “Là ông?”

Phệ Thiên không chút do dự gật đầu, vẻ mặt đương nhiên: “Nó muốn hỏi cưới nữ nhi của Bồn Tôn, lẽ nào ta không nên khảo nghiệm nó một chút sao?”

“Ông.....” Mộ Dung Cẩm tức đến độ nói không nên lời, bởi vì giọng điệu này của Phệ Thiên nàng thật không biết phải nói thế nào; đi hai bước đến bên cạnh Tần Phi Nguyệt, đưa tay đặt lên kinh mạch của hắn, gần như không dò được mạch đập của hắn nữa, nếu như không phải hơi thở yếu ớt kia, e rằng nàng cũng nghĩ hắn đã chết rồi.

Mộ Dung Cẩm nhắm mắt, giấu đi nỗi tuyệt vọng và đau xót, nhưng những cảm xúc kia tựa như một dòng nước chảy ngược vậy, chảy vào trong lòng nàng, đáng không thể tả: “Tại sao ông phải làm vậy?”

Mộ Dung Cẩm nhìn Phệ Thiên trên đài cao: “Rốt cuộc ông muốn làm gì chứ?”

Mắt phượng của Phệ Thiên chứa ý cười, nhưng trong mắt lại không có một chút độ ấm: “Người có biết cái ta thích nhất ở người là gì không?”

“Là sự lạnh lùng đến không có một chút cảm tình của người, là sự ngoan tuyệt không thuộc về người, là linh hồn không có tình cảm như chính ta của người kia! Nhưng người nhìn người của hiện tại xem, người của hiện tại vẫn còn là người sao?”

“Nếu đã không phải thứ ông muốn, thì ông cứ giết ta đi, vì sao ông phải hành hạ huynh ấy?”

Phệ Thiên cười lạnh: “Lẽ nào người đã quên, người chẳng qua chỉ là một người chết, người còn có tư cách chết à?”

Mộ Dung Cẩm lão đạo lui về phía sau: “Nói đi, mục đích của ông!”

Phệ Thiên nhún mày, cười tà, lại không mang theo một chút tình cảm nào: “Ta có thể cứu sống nó, cũng có thể cho người Hoàn Hồn Thảo và Xích Yêu Đan người muốn, mà điều kiện của ta rất đơn giản, chính là nuốt nó!”

Cầm lấy đan dược trong tay, Mộ Dung Cẩm gần như vừa liếc qua lập tức nhận ra, đó là đan dược Phệ Thiên đích thân điều chế, trên thế gian chỉ có một viên, không quên sống, quên mất hồn! Đan dược Sở Dạ ăn chỉ có thể quên đi người yêu nhất, nhưng ‘hồi ức’ kia có thuốc giải.

Không quên sống, quên mất hồn, không những quên hết tất cả kí ức, ngay cả trong linh hồn cũng sẽ không nhớ bất kì ai, nàng sẽ quay về như trước kia, trở về nàng máu lạnh vô tình kia, trở về thế giới chỉ biết chém giết kia!

Trông thấy vẻ mặt kinh hãi của Mộ Dung Cẩm, Lạc Anh Cách tuy không biết đó là đan dược gì cũng hiểu được tính nghiêm trọng của chuyện này, y đỡ lấy Mộ Dung Cẩm: “Cẩm Nhi ngốc, ta chỉ cần nàng ở bên cạnh ta là được rồi, về phần sống hay chết ta vốn chẳng quan tâm, nàng không cần vì ta mà hi sinh gì cả, còn có, ta tin tưởng với y thuật của nàng, nhất định có thể cứu về sinh mạng của hấn ta thôi!”

Mộ Dung Cẩm lắc đầu, nàng không thể không cứu Lạc Anh Cách mà Tần Phi Nguyệt đã sắp chết rồi, chỉ cần Phệ Thiên ở đây, cho dù nàng muốn cứu cũng cứu không được, ông ta là đang ép nàng!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Sủng: Tà Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 81: Chương 27 – Thua rồi?

Mộ Dung Cẩm đẩy Lạc Anh Cách đang diu nàng ra, đi từng bước về phía Phệ Thiên, sự quyết tuyệt trong đôi mắt kia làm cho Phệ Thiên nhướn mày: “Người muốn làm gì?”

Mộ Dung Cẩm bước đến trước mặt hấn, trong mắt chứa ánh sáng long lanh, nàng lại quật cường không cho nó chảy xuống, dáng vẻ của nàng nhìn qua cô độc mà khiến người ta đau lòng, nhưng Phệ Thiên lại không có một chút xúc động, chỉ nhìn nàng.

Nàng biết trái tim của Phệ Thiên lạnh lẽo bao nhiêu, biết ông ta vô tình thế nào, nàng chưa từng nghĩ đến cầu xin ông ta, bởi vì điều đó hoàn toàn là vô dụng, trước mặt Phệ Thiên, ngay cả năng lực cậy mạnh nàng cũng không có, cũng chỉ có đứng tại chỗ này, nàng mới ý thức được bản thân nhỏ bé cỡ nào.

“Rốt cuộc ông muốn ta buông bỏ cái gì, thì ông mới cứu bọn họ?”

Mắt phượng của Phệ Thiên xoay một vòng: “Ta nghĩ ta đã nói rất rõ ràng rồi, quyền lựa chọn nằm trong tay người!”

Mộ Dung Cẩm im lặng, dựa vào bên cạnh giường mềm của Phệ Thiên, cúi đầu khom xuống, không phải thỏa hiệp, mà là không muốn để cho ông ta thấy nét ảm ướt trong mắt nàng: “Ta không muốn quên đi!”

Không dễ dàng gì nàng mới có được cảm tình của một con người, không dễ dàng gì mới hiểu được tình yêu nam nữ, tuy rằng đau khổ, chua xót, nhưng nàng không muốn quên, cũng không thể quên!

Phệ Thiên nâng cằm Mộ Dung Cẩm lên, yêu thương lau đi ảm ướt bên khóe mắt nàng, giọng nói dịu dàng như thì thầm bên tai người yêu, nhưng giọng điệu kia phảng phất như đâm từng dao từng dao vào tim Mộ Dung Cẩm: “Nhóc con, người có biết đối với người ta đã khoan dung biết bao nhiêu? Nếu như là kẻ khác, e rằng hiện tại sớm đã xuống mười tám tầng địa ngục rồi, nhưng ta không đành lòng bỏ người, nên ta mới để cho người quên đi bọn chúng, nếu không, ta đã để cho người tận mắt chứng kiến ta tiến từng bước xuống địa ngục rồi!”

Phệ Thiên, ông ác độc thật lắm, thật đấy, ác độc hơn bất kì ai, đây là từ duy nhất nàng có thể tìm được để hình dung ông ta trong suốt bao nhiêu năm nay; mà thứ ông ta am hiểu nhất chính là ép người ta vào đường cùng, nhìn những người đó nằm trong tay ông ta vùng vẫy giãy chết, hoặc là cứ thế chết đi, hoặc là sống lại nơi cùng đường!

“Phệ Thiên, chúng ta cá cược một lần được không?”

Phệ Thiên cúi đầu đến gần Mộ Dung Cẩm, khóe môi gần như sát bên cạnh môi, hơi thở như hương lan: “Cược cái gì?”

“Cược ta hôm nay giết chết ông!”

Nghe vậy, Phệ Thiên nổi lên hứng thú: “Cá cược không tệ đấy, tiền cược thế nào?”

“Nếu như ta thắng, Ma Vực là của ta, tất cả mọi thứ của ông đều là của ta, đương nhiên bao gồm cả hai thứ kia, nếu như ta thua, ta sẽ tự tay giết bọn họ, hơn nữa nuốt cả viên thuốc này, một đời làm nô lệ!”

“Đừng mà! Cẩm Nhi!” Thân thể của Lạc Anh Cách vừa mới bị Mộ Dung Cẩm cố định tại chỗ, bây giờ nghe đối thoại của hai người, kích động không thôi, sắc mặt run rẩy: “Cẩm Nhi, đừng đánh cược với hấn, chúng ta không cần nàng làm như thế!”

Mộ Dung Cẩm không nói gì, phát tay cho người đỡ Lạc Anh Cách ngồi lên ghế dựa một bên, cho người mời Bạch Vân vào chăm sóc Lạc Anh Cách, rồi mới nhìn về phía Phệ Thiên: “Thế nào, quyết định rồi chứ?”

Phệ Thiên hiển nhiên là hứng thú mười phần, gật đầu: “Ta cược với người, nhưng mà phải thêm chút tiền cược, ví dụ như người thì làm nữ nhân của ta,

thế nào?”

Lạc Anh Cách phun một ngụm máu ra: “Cầm Nhi, đừng, xin nàng! Đừng mà!”

Mộ Dung Cầm nhìn đôi mắt đau thương của Lạc Anh Cách, bắt đắ dĩ quay ra: “Được!”

Mộ Dung Cầm chỉ về phía Tần Phi Nguyệt trên đất: “Cho người giữ lại tính mạng của huynh ấy!”

“Đó là lẽ đương nhiên thôi!”

Tất cả đã sẵn sàng, vậy thì bắt đầu thôi! Mộ Dung Cầm một tay nắm xích sắt, một tay cầm dao găm, biểu cảm trên mặt là vẻ trầm trọng chưa từng có, mà trong mắt nàng đều là sự quyết tuyệt; quyết đấu với Phệ Thiên nàng hoàn toàn không nắm chắc, nhưng hôm nay, nàng đã không còn đường lui rồi, nàng không thể trở mặt nhìn bọn họ chết trước mặt mình.

Mộ Dung Cầm biết Phệ Thiên sẽ không dễ dàng ra tay, coi như người ra tay trước sẽ dễ thua, nhưng hôm nay nàng không thể không ra tay, hơi thở quanh người nhân đó trở nên sắc bén, xích sắt trong tay bị nàng ném ra theo hình lốc xoáy, mà cả người nàng lại vọt ra từ giữa lốc xoáy, dao găm trong tay mang theo sát khí bén nhọn đâm về phía Phệ Thiên; một loạt hành động của nàng chỉ hoàn thành trong nháy mắt, đây là kỹ thuật giết chắc, gần như không ai có thể thoát khỏi một chiêu này, nhưng Phệ Thiên lại là ngoại lệ.

Hắn thông dong từ tốn nghiêng người né thanh dao găm của Mộ Dung Cầm, sau đó bóng người chọt lóc lên, cả người đã hạ xuống ngồi lên một cái ghế dựa khác; mà tốc độ của Mộ Dung Cầm cũng không chậm, hiển nhiên biết rằng một kích này không lấy được mạng của Phệ Thiên, nên xoay người nắm xích sắt lại, trực tiếp đánh úp về phía Phệ Thiên đang ngồi.

Xích sắt đánh trúng Phệ Thiên, bóng dáng của Phệ Thiên tan biến trong nháy mắt, hiển nhiên đó không phải là người thật, mà là ảo ảnh lưu lại do ông ta di chuyển quá nhanh; sau lưng Mộ Dung Cầm như mọc một con mắt vậy, một đầu khác của xích sắt từ sau lưng đâm qua, mang theo sát ý lạnh lẽo bén nhọn.

Thân ảnh của Phệ Thiên vừa xuất hiện, không thể không giơ tay bắt lấy xích sắt, sau đó kéo nhẹ một cái, nhưng lại mang theo sức lực ngàn cân; Mộ Dung Cầm quấn một đoạn xích sắt lên tay mình, nàng biết bây giờ muốn chống chọi với Phệ Thiên chỉ có dùng nội lực, mà nội lực của nàng sao có thể là đối thủ của Phệ Thiên người đã sống không biết bao nhiêu năm rồi? Nhưng không thử sao được chứ?

Mộ Dung Cầm không biết từ đâu lấy ra một nắm thuốc, trực tiếp quăng vào trong miệng, sau đó vận công toàn thân, phút chốc làm cho xích sắt căng thẳng ra; trong lúc Mộ Dung Cầm nuốt thuốc vào, trong mắt Phệ Thiên đã có một tia tức giận, nhưng rất nhạt, không ai phát hiện.

Nội lực hùng mạnh đối nghịch nhau, luồng gió xung quanh hai người hình thành một lốc xoáy, từng lớp từng lớp sàn nhà bị tốc lên, sau đó là bàn, ghế, cuối cùng là trần nhà và cột trụ, trong nháy mắt, vốn là cung điện hoa lệ đã biến thành một đồng phế tích, mà hai người giữa đồng phế tích đó vẫn còn vận công, trên trán Mộ Dung Cầm mồ hôi đầm đìa, chặt vật không chịu nổi, mà Phệ Thiên thì ngược lại vô cùng nhàn nhã, dường như không hề có tí áp lực nào, ai thắng ai thua vừa nhìn là biết.

Mộ Dung Cầm làm sao không biết mình thua rồi chứ, nhưng sao nàng có thể thua như thế? Sao nàng cam tâm thua như vậy? Nàng nghĩ rằng, một tay khác cầm dao găm rạch lên mạch máu trên tay đang nắm xích sắt, máu tuôn như suối, dòng máu đỏ tươi chảy sang xích sắt, từng chút từng chút biến thành màu tím, cuối cùng biến thành màu đen, Mộ Dung Cầm nhớ Phệ Thiên từng nói máu màu đen chính là màu sắc của ác ma!

Phệ Thiên nhìn dòng máu kia, nụ cười buồn chán kia biến mất, chỉ có tức giận và không dám tin, dòng máu đen biến thành từng sợi từng sợi dây leo quấn lên, Phệ Thiên không thể không gia tăng nội lực giằng mạnh khỏi dây xích, mà Mộ Dung Cầm lại nhân lúc này liều mạng xông qua, dao găm đâm vào lồng ngực của Phệ Thiên.

“Phụt!” Dao găm cắm vào, máu tuôn như suối, Mộ Dung Cầm phủ lên trước ngực Phệ Thiên, suy yếu cười: “Ta thắng rồi!”

Phệ Thiên cười lạnh: “Người nghĩ người đã thắng rồi sao? Ta nhớ ta đã từng nói với người, ta có thân thể bất tử, cho dù người moi cả trái tim ta ra, cũng không thể giết ta được; mà người lại thế son sát muốn giết ta, người không cảm thấy rằng mình quá ngây thơ à?”

Lời nói của Phệ Thiên như một luồng sét kinh hoàng, kinh hoàng đến mức khiến cho thế giới của Mộ Dung Cầm thuận lợi trở nên trống rỗng: “Ông. . . .” Nói như vậy, là nàng thua rồi sao? Nàng thật sự thua rồi sao? Nàng liều mạng phá đứt gân mạch, liều mạng hủy đi cách đánh của mình, cuối cùng thế mà lại —— thua rồi!

Tuy đã từng nghĩ đến kết quả này, nhưng lúc kết quả đến, vì sao nàng lại khó chấp nhận thế này?

Tuyệt vọng cực độ, trước mắt Mộ Dung Cầm tối sầm, cả người chọt mất đi ý thức.

Phệ Thiên ôm Mộ Dung Cầm, vết thương trước ngực không cần dùng thuốc vẫn đang tự mình khép lại, ông ta cười khê, có chút hoài niệm: “Đã bao nhiêu năm rồi không bị thương nhỉ?”

Bé Mộ Dung Cầm lên, xoay người đi về hướng khác; mà Lạc Anh Cách vừa giải huyết chọt vọt qua, thân thể yếu ớt khiến cả người hắn nhìn qua càng thêm tái nhợt, y kích động ngăn Phệ Thiên lại: “Ông không thể mang nàng ấy đi, ông trả nàng ấy cho ta!”

Phệ Thiên cười lạnh, trong mắt đều là khinh thường: “Người là gì của nó?”

“Ta. Ta là người yêu nàng, ông trả nàng lại cho ta!” Lúc này Lạc Anh Cách đã không thể cảm nhận được hơi thở của Mộ Dung Cẩm nữa, trong lòng y đã tuyệt vọng thành một mảnh tro tàn, tại sao? Tại sao lại biến thành kết cục thế này?

Phệ Thiên nhìn dáng vẻ phảng phất như mất đi cả thế giới của Lạc Anh Cách, không hề có một chút cảm động hay đồng tình, chỉ có sự lạnh lẽo càng ngày càng dày đặc, rất nhiều năm rồi, ông ta cũng chưa từng nếm mùi vị tức giận, nhưng hôm nay lần đầu tiên ông ta giận đến muốn đại khai sát giới!

Nội lực mạnh mẽ trực tiếp hất bay Lạc Anh Cách ra ngoài, Lạc Anh Cách đụng vào cây cột rồi ngã xui, Bạch Vân đỡ y lên, phức tạp nhìn Phệ Thiên: “Sư thúc, người tha cho hắn đi!”

Phệ Thiên lạnh lùng nhìn hắn một cái, bế Mộ Dung Cẩm rời khỏi!

Trong phòng thuốc, vẫn là hồ thuốc cực lớn như trước, hai người lỏa thể đối diện nhau, Mộ Dung Cẩm đã không còn hơi thở, chỉ có thể mặc cho Phệ Thiên ôm lấy, Phệ Thiên nhìn Mộ Dung Cẩm, ngón tay thon dài lướt qua tóc của nàng, trên mặt là vẻ quẫn quít và không muốn rời xa mà Mộ Dung Cẩm chưa từng thấy qua: “Người có biết, cách duy nhất để giết ta, chính là người tự tổn thương chính mình!”

Giơ tay phủ lên lưng nàng, nơi đó, ông ta có thể cảm nhận được trái tim đó, chỉ là lúc này nó đã bắt đầu không đập nữa: “Người sao có thể biết được, trái tim của ta vẫn luôn đập trong cơ thể của người, sao người lại có thể biết được, ta cho người biết bao nhiêu tình cảm, hôm nay ta sẽ lấy nó về!”

——Đường phân cách——

Mộ Dung Cẩm chậm rãi mở mắt, nhìn tấm rèm che màu trắng, có chút sùng sốt thất thần, đây là đâu?

“Tiểu thư, người tỉnh rồi! Tốt quá!” Mộ Dung Cẩm bị người ta kích động ôm lấy, nàng xoay đầu nhìn qua, có chút không dám xác định: “Đường Trúc?”

Đường Trúc gật đầu, mặt đầy ý cười, khóe mắt lại như có nước mắt: “Tiểu thư, người đã ngủ mê mấy ngày rồi đó, cuối cùng cũng tỉnh lại, thật tốt quá! Muội đi báo cho tướng quân, để ngài ấy đến xem người!”

“Cái gì? Tướng quân?” Mộ Dung Cẩm trở tay nắm lấy Đường Trúc: “Muội nói rõ ràng xem, chuyện này là sao?”

“Phút chốc gấp gấp muội quên mất tiểu thư được tìm thấy lúc hôn mê!” Đường Trúc cười khẽ, rồi mới giải thích: “Năm ngày trước muội trông thấy tiểu thư nằm trong một bụi cỏ ở ngoài thành, lúc ấy toàn thân tiểu thư lạnh băng, nhưng lại không có gì bất thường cả, tuy muội nghi ngờ, nhưng vẫn cố gắng tiểu thư trở về, vẫn luôn quan tâm chăm sóc, chỉ chờ tiểu thư tỉnh lại!”

“Đây là thành Cửu Hoa của Phong quốc, một trăm năm trước nơi này từng có một trận ôn dịch, nên đã trở nên hoang phế; tướng quân cũng chưa chết, hôm đó lúc quan binh đến truyền tin tướng quân đã phát hiện ra điều khác thường, nên đã đổi ý phục với một quan quân có thân hình tương tự ngài ấy, nhưng ngài ấy còn chưa kịp thông báo cho tiểu thư đã xảy ra chuyện như thế này rồi, lúc Văn quân sư chạy đến vừa lúc trông thấy cảnh tượng tiểu thư nhảy xuống vực, tìm tòi không có kết quả, cuối cùng Văn quân sư và tướng quân mang theo đội quân thiếu niên và một vài tướng sĩ trung thành của nhà Mộ Dung rời đi, sau đó thì vẫn luôn đóng tại nơi này!”

Như vậy à! Mộ Dung Cẩm than nhẹ, nhưng vẫn luôn cảm thấy có gì đó không đúng, nhưng nàng lại không phát hiện rốt cuộc không đúng chỗ nào, bất đắc dĩ ngồi lên: “Đi gọi phụ thân ta đến đây đi!”

“Cầm Nhi! Cầm Nhi!” Mộ Dung Chính gần như là lao đảo đi vào, kích động nắm lấy tay Mộ Dung Cẩm: “Cầm Nhi, con tỉnh rồi? Cuối cùng con cũng tỉnh rồi!”

“Cầm Nhi! Có chỗ nào thấy không thoải mái không?”

“Cầm Nhi, chuyện lần trước là phụ thân không tốt, nếu như phụ thân đi tìm con sớm một chút thì sẽ không xảy ra chuyện như vậy rồi!”

“Cầm Nhi, đều tại phụ thân cả!”

Mộ Dung Cẩm nhìn Mộ Dung Chính rõ ràng lại già thêm mấy tuổi, trong chốc lát lại không biết nên nói gì mới tốt: “Cha buông bỏ Thiên Khải, là vì muốn tìm ra người năm xưa đã diệt cả nhà Mộ Dung ta phải không?”

Thân thể Mộ Dung Chính chấn động, mặt lộ ra vẻ tang thương, gật đầu: “Mấy năm nay thực ra phụ thân vẫn đang điều tra, lúc trong quân đội không có chuyện gì, ta để cho thể thân làm thay, mà ta thì đi khắp gi-ang hồ, muốn tìm ra dấu vết; đáng tiếc đã bao nhiêu năm rồi, vẫn không có một chút tin tức nào!”

“Vậy phụ thân có từng nghĩ đến, có khi nào là người nhà Mộ Dung làm không?”

Mộ Dung Chính lập tức lắc đầu: “Sao có thể? Người của nhà Mộ Dung ta, đến nay chỉ còn lại phụ thân con chúng ta, huống chi cho dù trong nội bộ nhà Mộ Dung có thù hận, cũng không phát rồ đến mức phải tiêu diệt cả dòng tộc chứ?”

Mộ Dung Cẩm cười khẽ: “Cha có còn nhớ lúc bị tru diệt, tổng cộng đã chết bao nhiêu người không?”

Mộ Dung Chính suy nghĩ một lúc, đau thương nói: “Cả tộc Mộ Dung dòng chính ba mươi bảy người, dòng thứ một trăm mười ba người, người hầu nô bộc hai trăm sáu mươi chín người, tổng cộng bốn trăm mười chín người!”

“Thế lúc chôn cất, phụ thân có từng kiểm qua thi thể?”

Mộ Dung Chính lắc đầu, năm xưa ông đã đau lòng vô tận, mới đầu là đau lòng đến cuối cùng là chết lặng, nếu như không có sự xuất hiện của Mộ Dung Cẩm, e rằng ông cũng cứ thế chết tại nơi đó rồi!

Mộ Dung Cẩm khép hờ mắt: “Phụ thân, người có biết không, con đã từng làm một chút chuyện đại nghịch bất đạo!”

“Chuyện gì?”

“Tất cả mọi người của nhà Mộ Dung đều được chôn tại lăng Mộ Dung ở ngoại thành Vân Đô, bởi vì chết một lần quá nhiều, nên không thể xây riêng từng mộ phần, ngoại trừ dòng chính là chia ra mai táng, còn lại đều chôn cất cùng nhau, thời gian lâu rồi, thi thể phân hủy, căn bản không thể phân rõ ai là ai!”

“Mà những người đó sợ rằng có nằm mơ cũng không ngờ, con sẽ mang theo binh lính đến đào lên mộ phần của nhà Mộ Dung, mang tất cả thi thể ra ngoài, sắp lại từng bộ từng bộ một!”

Mộ Dung Chính hoàn toàn kinh hãi, đây là chuyện mà một nữ tử có thể làm được ư? Đào mộ tổ của dòng tộc mình, lại còn muốn sắp xếp lại những thi thể đó?

“Con nhớ lúc đó khi con đếm, chỉ có ba trăm bảy mươi một người, còn thiếu thi thể của bốn mươi tám người, không cần nghi ngờ, ngay cả mộ phần của tổ mẫu và mẫu thân con cũng đào lên rồi, cũng không tìm thấy thi thể nào khác, nên con mới nghi ngờ là người trong nhà Mộ Dung ta!”

Đôi tay của Mộ Dung Chính run rẩy đến dường như sắp hồng mắt: “Con. Con con. Con lại đào cả mộ phần của tổ mẫu và mẫu thân của con?”

“Bốp!” Một cái tát hung hăng quất vào mặt Mộ Dung Cẩm, Mộ Dung Cẩm đau đến lệch sang một bên, bên má sưng phồng nằm lại tựa như không có cảm giác; mà Mộ Dung Chính lại tức đến mức thiếu chút nữa điên lên: “Súc sinh, sao con có thể làm ra chuyện cảm thù như thế? Đó là tổ mẫu và mẫu thân của con đó!”

Mộ Dung Cẩm nhắm mắt: “Con đã từng thấy ngọc bội mang tên đại diện của một người thuộc dòng chính của nhà Mộ Dung ở tiệm ngọc, trên đó có một chữ ‘Xuong’, nếu như con nhớ không lầm, đó là tên của nhị thúc, sau đó con thuận đường điều tra xuống, lại tra được người mang ngọc bội đến cảm đã chết rồi, nhưng người đó không phải Mộ Dung Xuong, vì vậy con đã nổi lên lòng nghi ngờ!”

“Cho nên cuối cùng con bới cả tổ phần của nhà Mộ Dung ta lên?” Mộ Dung Chính tức đến muốn vung tay thêm lần nữa, nhưng cố tình dằn vế của Mộ Dung Cẩm khiến ông không thể đánh xuống được.

“Không phải phụ thân muốn điều tra chân tướng năm xưa nhà Mộ Dung bị diệt môn sao? Đây chính là manh mối quan trọng nhất!”

“Cho dù phụ thân tra không được, cũng sẽ không làm phiền nơi yên nghỉ của người đã khuất, con làm như thế, làm sao đối mặt với tổ mẫu và mẫu thân của con đây?”

Mộ Dung Cẩm rất muốn nói, trong thế giới của nàng vốn không hề có hai từ đó, trong mắt của nàng đó chẳng qua chỉ là hai cái xác mà thôi.

Cuối cùng Mộ Dung Chính bị Mộ Dung Cẩm làm cho tức đến phẩy tay áo bỏ đi, đó là lần đầu tiên Mộ Dung Cẩm thấy Mộ Dung Chính tức giận đến thế. Mộ Dung Cẩm nhắm mắt lại, cảm nhận tình cảm ấm áp trở nên lạnh lẽo từng chút!

Bỗng nhiên, nàng nhớ đến Lạc Anh Cách và Tần Phi Nguyệt, cũng không biết bọn họ thế nào rồi? Nhưng mà, bọn họ có ra sao, hiện tại bộ dạng nàng thế này còn có thể lo lắng được gì nữa chứ? Ngay cả tại sao nàng lại xuất hiện ở chỗ này, tại sao vẫn còn sống cũng không biết, đâu còn thời gian đi lo lắng cho bọn họ chứ?

Sờ soạng trên người, cuốn Thiên Y Thần Điển kia đã không thấy đâu rồi, nàng cầu nguyện trong lòng, hi vọng cuốn Thần Điển đó bị Phệ Thiên lấy đi cứu Lạc Anh Cách rồi, hi vọng là như thế thì tốt rồi!

Mộ Dung Cẩm nghĩ như thế, vẫn cảm thấy trong lòng vẫn có chút trống rỗng, vẫn cảm thấy dường như mình đã mất đi thứ gì đó, nhưng nàng nghĩ mãi vẫn không ra, giống như thật sự đã mất đi thứ gì đó rất quan trọng!

Chập tối, Mộ Dung Cẩm lần nữa thấy Mộ Dung Chính, không còn dằn vế tức giận đùng đùng nữa, ngược lại rất bình tĩnh, bình tĩnh đến mức khiến cho Mộ Dung Cẩm không biết nên dùng từ gì để hình dung!

Mộ Dung Chính nhìn Mộ Dung Cẩm, trong mắt là nét phức tạp Mộ Dung Cẩm nhìn không hiểu, mà câu đầu tiên ông hỏi lại là: “Người là ai?”

Lòng Mộ Dung Cẩm chợt lạnh, không ngờ cái cuối cùng mình nhận được lại là kết cục như thế này!

“Vậy phụ thân cho rằng con là ai?”

Trên mặt Mộ Dung Chính lộ ra vẻ đau khổ: “Ta không biết, mấy năm nay ta vẫn luôn tự gạt mình, nhưng hiện tại ta thật sự không có cách nào xem thường vấn đề này nữa!”

“Cẩm Nhi từ nhỏ đã yếu ớt, ta chưa từng để cho con bé tập võ, hơn nữa lúc thảm họa diệt môn xảy ra, người chưa đến bảy tuổi, một đứa bé nhỏ nhỏ,

lại có thể ép mấy sát thủ lợi hại lùi lại, lúc đó ta cực kì chán động, nữ nhi đã mất rồi lại được khiến cho ta xem nhẹ vấn đề này, nhưng..... Hiện tại ta không gạt nổi chính mình nữa rồi!”

“Vậy nên bây giờ phụ thân hoài nghi con không phải nữ nhi của người?”

Theo cái gạt đầu của Mộ Dung Chính, thoáng chốc Mộ Dung Cẩm cảm thấy cả người mình phảng phất như rơi vào hầm băng vậy, đây chính là sự kiên trì trong mười năm của nàng ư? Giờ tay phủ lên lòng của mình, nhưng lồng ngực của mình lại không có nhịp tim, thì ra thứ nàng đánh mất —— là trái tim!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Sủng: Tà Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 82: Chương 28 – Số mệnh của ai?

“Thả ta ra, mở cửa ra, ta muốn ra ngoài!” Cánh cửa bằng sắt cũng bị đập đến rung lên, có thể thấy đã dùng bao nhiêu sức lực.

Một nam nhân điên cuồng nằm bò bên song sắt, trong mắt toàn là tuyệt vọng và tơ máu, trong lòng bàn tay đã biến thành máu thịt lẫn lộn, nhưng hắn không hề thấy đau, chỉ có tuyệt vọng, tuyệt vọng sâu sắc: “Cầu xin ông, thả ta ra đi, cầu xin ông!”

Tư thái hèn mọn kia, giọng điệu tuyệt vọng kia, ai có thể ngờ được đó chính là công tử Lạc Anh Cách hào hoa phong nhã? Điên cuồng, tuyệt vọng, hiện tại hắn trở nên chỉ còn hai thứ này thôi.

Ngoài cửa, một ông lão thở ra một hơi thật sâu, cuối cùng quay đi bước chân rời khỏi!

Mà ở một chỗ khác, Tần Phi Nguyệt cảm lấy Yêu Dao điên cuồng chém giết, đây là luyện ngục của Ma Vực, bên trong toàn là những kẻ tội phạm hung ác, mà suy nghĩ của hắn lúc này chỉ có giết, giết, giết, y phục đỏ thẫm nhuộm lên màu máu, nhìn không rõ chỗ nào với chỗ nào nữa, con người của hắn khát máu mà lạnh lẽo, chỉ có tàn sát!

Một bóng người màu tím xuất hiện, nhìn dáng vẻ của hắn trong mắt lướt qua một tia cười nhạo: “Nó đã chết rồi, cho dù ngươi có nổi điên vì nó, thì nó cũng không trở về đây, nếu như ngươi thật sự đau lòng, không bằng tự sát đi theo nó đi?”

Thân thể Tần Phi Nguyệt dừng lại, xoay người hung hăng trừng Phệ Thiên: “Ta sẽ không tự sát, cái mạng này của ta được muội ấy cứu hai lần, ta không có tư cách tự sát, ta sẽ sống, sau đó..... giết ông!”

Phệ Thiên khinh bỉ nhíu mày: “Ta đợi đây, nhưng điều kiện tiên quyết là ngươi có thể còn sống mà ra khỏi chỗ này đã!”

Tần Phi Nguyệt nhìn theo bóng dáng Phệ Thiên biến mất, trong mắt là nỗi tuyệt vọng, trong lòng lại kiên định như sắt đá: Cẩm Nhi, muội chờ huynh, chờ huynh giết ông ta rồi thì huynh sẽ đến bên muội, huynh sẽ moi tim của mình đặt chung chỗ với muội, như thế chúng ta có thể mãi mãi bên nhau rồi!

Một khắc sau, hắn hung mãnh xông vào một sa trường tiếp theo, không phải vì chém giết, chỉ để gặp muội sớm một chút!

Mộ Dung Cẩm đột nhiên từ trên giường ngồi dậy, vị trí trái tim đau đến mức khiến cho nàng gần như muốn chết đi, một loại cảm giác hoảng loạn lan đến lồng ngực.

“Tiểu thư!” Đường Trúc bung com vào, trông thấy dáng vẻ mờ hồ đầy người của Mộ Dung Cẩm, bỗng chốc sột ruột lên, vội vàng đặt đồ trên tay xuống ngồi vào: “Tiểu thư, người sao rồi? Mơ thấy ác mộng hả?”

Tinh thần của Mộ Dung Cẩm từ từ trở về, lúc nhìn thấy Đường Trúc hơi hoảng hốt: “Đường Trúc, muội có biết ta là ai không?”

Đường Trúc nghe thế vẻ mặt kinh hãi, đứng lên vô cùng nghiễm túc quỳ xuống trước mặt Mộ Dung Cẩm: “Đường Trúc mặc kệ người là ai, cũng mặc kệ người có quá khứ như thế nào, muội chỉ biết người là tiểu thư của muội, muội sẽ dùng hết sinh mạng của mình để bảo vệ tiểu thư!”

Mộ Dung Cẩm nhìn Đường Trúc, không hề vì lời nói của nàng ta mà cảm động, ngược lại càng ngày càng lạnh lẽo: “Đường Trúc, muội đi đi!”

Đường Trúc không dám tin ngẩng đầu: “Tiểu thư!”

Mộ Dung Cẩm nhìn nàng ta nói từng câu từng chữ: “Ta không cần muội chăm sóc, cũng không cần muội bảo vệ, muội đi đi!”

Đường Trúc xưa nay vẫn không thể hiện cảm xúc lại vô cùng kích động, không dám tin điều mình nghe được, nước mắt không biết đã rơi xuống từ khi nào, nàng ta lắc đầu mãnh liệt, nắm lấy tay Mộ Dung Cẩm: “Tiểu thư, người đang nói gì vậy? Đường Trúc sao có thể rời khỏi người? Đường Trúc sao có thể rời xa người chứ?”

“Tiểu thư, từ lúc người cứu Đường Trúc ra khỏi cái nơi như địa ngục đó, Đường Trúc đã thề cả đời này sẽ bảo vệ tiểu thư, muội sẽ không rời khỏi người đâu, có chết cũng không!”

Mộ Dung Cẩm than nhẹ, vỗ vỗ đầu nàng ta: “Con bé ngốc này, mỗi một người đều nên có cuộc sống của riêng mình, đừng học theo ta, cả một đời đều sống vì mệnh lệnh, sống vì người khác!”

“Muội không đi!” Đường Trúc ôm lấy chân Mộ Dung Cẩm, khóc như một đứa trẻ: “Tiểu thư, muội không còn gì nữa rồi, muội chỉ có tiểu thư mà thôi, muội thà tiểu thư để cho muội đi chết, cũng không muốn tiểu thư không cần muội nữa!”

Mộ Dung Cẩm xoa chân mày, mà Đường Trúc thì khóc đến càng ngày càng đau lòng, cũng càng ngày càng sợ hãi, sống chết ôm lấy tay nàng, sợ nàng sẽ đuổi nàng ta đi, trong trí nhớ của Mộ Dung Cẩm, đây là lần đầu tiên trông thấy Đường Trúc như thế này, đỡ bờ vai của nàng ta lên: “Ngốc quá, đứng lên đi!”

Đường Trúc bỗng chốc vui mừng: “Tiểu thư không đuổi muội đi nữa chứ?”

“Ta sợ đến lúc đó thứ ta quăng ra sẽ là một cái xác mất!”

Đường Trúc chợt cười tươi rói lên, không muốn xa rời cọ cọ lên đầu gối Mộ Dung Cẩm: “Tiểu thư, muội không có người thân, người thân của muội chỉ có một mình tiểu thư, vĩnh viễn cũng chỉ có một mình tiểu thư mà thôi, vậy nên tiểu thư đừng đuổi muội đi nhé!”

Mộ Dung Cẩm cười khẽ: “Được rồi, đứng lên đi!”

Đường Trúc vui vẻ đứng dậy, bụng mâm cơm đến: “Tiểu thư, mau ăn chút gì đi!”

Mộ Dung Cẩm bụng chén cơm lên, vừa chuẩn bị chợt dừng lại, dưới ánh mắt ngờ vực của Đường Trúc nhìn sang phía ngoài cửa mỉm cười nhàn nhạt: “Đi ra đi!”

Ngoài cửa không có động tĩnh gì, nhưng không lâu sau thì có một người bị đẩy ra, tiếp đó thì hai người rồi ba người đi ra, rất nhanh đã lấp đầy cả cái cửa lớn, đều là những thiếu niên chưa đến hai mươi tuổi, hơi ngượng ngập gãi gãi đầu, đồng thanh kêu lên: “Chào tiểu cô cô!”

Mộ Dung Cẩm đặt chén đĩa xuống: “Sao các người lại đến đây rồi?”

“Chúng ta nghe nói tiểu cô cô đến đây, nên muốn đến thăm người, nhưng chúng ta không muốn quấy rầy đến người đâu, tiểu cô cô chúng ta sẽ đi ngay thôi, tiểu cô cô ăn cơm trước đi nhé!”

Mộ Dung Cẩm phát phát tay: “Không có gì đáng ngại, các người ra ngoài chờ một chút, ta thay một bộ y phục rồi sẽ đi ra!”

“Được!” Mọi người vui vẻ lui ra ngoài, có người còn vì kích động quá mà trật chân té ngã.

Mộ Dung Cẩm buồn cười lắc lắc đầu, từ trên giường đứng lên; Đường Trúc biết không ngăn được nàng, nên bước đi tìm y phục thay cho nàng, thuận tiện chải một mái tóc đơn giản.

Đẩy cửa lớn ra, Mộ Dung Cẩm mới thấy bên ngoài thế mà đã đứng đầy người, lấp đầy cả cái sân, từng gương mặt trẻ tuổi sáng sủa, từng đôi mắt như ánh mặt trời lộ ra vẻ quan tâm, từ nơi đó nàng có thể thấy thật rõ ràng tấm lòng son sắt không hề che giấu của bọn họ, thời khắc này nàng đã hiểu vì sao nàng lại thích nhà Mộ Dung, vì sao lại thích quân Mộ Dung, thì ra là bởi vì mỗi một tấm lòng chân thành ở đây!

“Tiểu cô cô!”

Mộ Dung Cẩm mỉm cười: “Các người có biết các người là gì không?”

Mọi người khó hiểu, không biết phải trả lời như thế nào.

Mộ Dung Cẩm ngẩng đầu, chỉ vào mặt trời trên cao: “Các người chính là mặt trời trên bầu trời kia, tuy rằng lúc này nó đang hạ xuống dần, nhưng ngày mai sẽ lại lên cao, tỏa ra ánh sáng vạn dặm, ánh dương soi rọi lên mọi vẻ đẹp!”

“Nhà Mộ Dung không còn nữa, nhưng các người vẫn là binh sĩ của nhà Mộ Dung ta, suốt đời không đổi! Đến lúc nợ máu của nhà Mộ Dung đã trả xong, Mộ Dung Cẩm ta nhất định sẽ khiến cho quân Mộ Dung lần nữa xuất hiện trên con đường lớn, trở thành đội quân dũng mãnh hơn cả Thiết Kỳ của nước Sở! Lúc đó, các người có còn nguyện ý làm binh sĩ của Mộ Dung Cẩm ta không?”

“Nguyện ý, chúng ta nguyện ý! Chúng ta mãi mãi đều là binh sĩ của tiểu cô cô!”

“Đúng vậy, chúng ta tin tưởng tiểu cô cô, mãi mãi đi theo tiểu cô cô!”

Mộ Dung Cẩm gật đầu: “Ba ngày sau ta sẽ đến giáo trường duyệt binh, hi vọng các người sẽ không làm ta thất vọng!”

“Dạ!” Tiếng trả lời rợp trời, một khắc sau tất cả mọi người đều vội vàng chạy ra ngoài, thời giờ ba ngày, bọn họ phải đạt được thành tích tốt nhất cho tiểu cô cô xem!

Nhìn đám nhóc mình đầy cơ bắp, Đường Trúc cũng không khỏi mỉm cười, đây mới là nơi làm cho người ta vui vẻ nhất.

Trong chỗ khuất, Mộ Dung Chính và Văn Từ Khiêm sánh vai đứng cùng nhau, nhìn thấy hết cảnh tượng vừa rồi, trong mắt đều là nỗi đau nặng nề: “Từ Khiêm, đệ có thấy không? Con bé mới là tướng quân của đội quân này, là linh hồn của đội quân này!”

“Ta tự hào vì có một nữ nhi như thế, nhưng mà..... Nó không phải là nữ nhi của ta!”

“Nữ nhi ta không có võ công tuyệt thế như vậy, không có tâm tư thông minh lanh lợi như vậy, càng không có sức lãnh đạo mạnh mẽ như vậy, Từ Khiêm, ta vẫn không thể nào gạt được chính mình nữa!”

Văn Từ Khiêm lắc đầu, không đồng ý: “Mộ Dung, ta hỏi huynh, năm xưa khi huynh đánh mất chính mình, là ai kéo huynh ra từ địa ngục? Huynh gây dựng lại quân Mộ Dung, là ai ở phía sau giúp huynh lo liệu tất cả?”

“Lúc mới bắt đầu quân Mộ Dung không đến năm vạn người, phát triển đến hiện tại cuối cùng là một đại quân hơn trăm vạn binh lính, huynh biết đó là công lao của ai chứ? Tuy ta vẫn luôn không muốn nói ra, nhưng đây là sự thật, những thứ này đều là con bé giúp huynh làm được, điều nó mang lại là vinh dự của nhà Mộ Dung!”

“Nó vẫn luôn che giấu tất cả về bản thân, lại vì nghe tin huynh bị thương mà lộ thân phận của chính mình, một nữ tử xông vào giáo trường, đánh bại biết bao nhiêu người, còn đánh bại cả Khánh Vương, chỉ vì giúp huynh bảo vệ nhà Mộ Dung!”

“Thân huynh vùi lấp trong lao ngục, con bé đi trước đến để cứu huynh; hôm đó biết huynh rơi xuống vực chết đi, nó như bị điên lao xuống đó, thiếu chút nữa đã đi theo huynh rồi! Nữ nhi như thế, có chỗ nào không bằng nữ nhi thân sinh của huynh chứ?”

Mộ Dung Chính mím môi: “Chính là vì nó đã làm quá nhiều, cũng quá ưu tú, nên ta mới không thể nào xem con bé như nữ nhi của ta, là ta nợ nó! Mà hôm qua ta còn tức giận đánh nó một bạt tay, đệ có biết không? Lúc ta nói câu nghi ngờ nó không phải là nữ nhi của ta, ánh mắt con bé nhìn ta rõ ràng như thế, ánh mắt xa lạ kia ta chưa từng thấy qua, không phải tuyệt vọng, không phải đau lòng, mà là —— trong lòng lạnh lẽo!”

“Một người phụ thân như ta, thế mà lại khiến cho lòng của nữ nhi lạnh lẽo, đệ nói đi, ta còn xứng làm phụ thân của nó sao?”

Văn Từ Khiêm thở dài, nghiệt duyên mà!

Từ sau ngày hôm đó Mộ Dung Chính không đến thăm nàng nữa, cũng đã năm ngày rồi, Mộ Dung Cẩm đứng trong sân, không biết có phải vì đã thiếu mất một trái tim, mà lúc này trong lòng nàng vô cùng lạnh lẽo!

Phủ lên áo choàng ấm áp, lần đầu tiên bước ra khỏi sân viện, năm bước một đồn gác, ba trạm một trạm gác, nghiêm nhiên là dáng vẻ của một quân doanh.

Sau khi hỏi Mộ Dung Chính đang ở đâu, Mộ Dung Cẩm lập tức đi về hướng đó, Mộ Dung Chính đang cùng Văn Từ Khiêm xem tin tức thám tử truyền về, cửa phòng đột nhiên bị đẩy ra, hai người đồng thời kinh ngạc, lúc thấy rõ là Mộ Dung Cẩm lại không nói lời nào.

Mộ Dung Chính không nói gì, Văn Từ Khiêm chỉ có thể đứng lên nghênh đón: “Cẩm Nhi, thân thể của con còn chưa khỏe, nên nghỉ ngơi nhiều vào!”

Mộ Dung Cẩm gật đầu với ông: “Nghĩa phụ, con có chuyện muốn nói với phụ thân”

Văn Từ Khiêm nhìn Mộ Dung Chính một cái, gật đầu rồi xoay người đi ra.

Mộ Dung Cẩm nhìn Mộ Dung Chính, mà ông ấy lại không nhìn nàng, Mộ Dung Cẩm khẽ cười giễu: “Lẽ nào ngài muốn trốn tránh ta mãi như thế sao?”

Mộ Dung Chính không nói lời nào, nhưng bàn tay đặt trên bàn đã nắm lại.

“Ngài có dũng khí nói ra ta không phải nữ nhi của ngài, vì sao lại không có dũng khí gặp mặt ta? Cho dù chúng ta không phải là phụ tử thực sự, thì chúng ta cũng đã quen biết bao nhiêu năm rồi, dùng thân phận phụ tử chung sống với nhau lâu như thế, lẽ nào ngài không có gì muốn nói với ta sao?”

Cánh tay Mộ Dung Chính run rẩy, đưa lưng về phía Mộ Dung Cẩm: “Ta không có gì để nói!”

Mộ Dung Cẩm ngược mắt, xuyên qua cửa sổ nhìn về chân trời xa xôi, ánh mắt trở nên xa xăm “Mười năm trước, ta sống lại trong một đêm tối tàn sát, tất cả mọi người đều đã chết, mà ta lại sống lại trong cơ thể của một nữ hài!”

“Ta bị Phệ Thiên mang đi, ông ta cho ta mạng sống thứ hai, hôm đó, ta vốn phải đi theo Phệ Thiên về Ma Vực, nhưng ta lại nhìn thấy một người nam nhân quý trong một vùng máu trên phố lớn, trong tim ta có một từ, gọi là phụ thân!”

“Ta đã từng là trẻ mồ côi, không có người thân, không có bạn bè, thậm chí ngay cả cuộc sống bình thường cũng không có, chỉ là một cỗ máy giết người mà thôi; hôm đó trông thấy ngài, từ đáy lòng có một giọng nói nói với ta, ta muốn có một người phụ thân, nên ta đã ra tay!”

“Ta thấy ngài vì sự tồn tại của ta mà sống lại, ta cảm nhận được sự yêu thương của một người phụ thân, nên ta đã lập lời thề, mặc kệ có xảy ra chuyện gì đi nữa, ta cũng sẽ bảo vệ phụ thân của ta thật tốt, dù cho đối chọi với cả thiên hạ, ta cũng sẽ không để cho bất cứ người nào tổn hại đến phụ thân của ta!”

“Mà ta có nằm mơ cũng không ngờ, chúng ta sẽ có một ngày như thế, sau hôm nay, ngài sẽ không còn là phụ thân của ta nữa, Mộ Dung tướng quân!”

Bờ vai của Mộ Dung Chính bởi vì câu này của Mộ Dung Cẩm mà run lên, đưa lưng về phía Mộ Dung Cẩm, ông sớm đã khóc không ra tiếng, ôi nữ nhi của ông!

Mộ Dung Cẩm xoay người, trong mắt khôi phục lại vẻ lạnh lùng băng giá: “Coi như quà tặng cuối cùng, ta nói cho ngài biết một chuyện, năm xưa chuyện cả tộc Mộ Dung bị diệt môn ta sớm đã điều tra rõ ràng, ngài đã bỏ qua một người là nhị đệ Mộ Dung Xương của ngài, mà kẻ ra tay chính là —— Ma Vực!”

Mộ Dung Chính kinh hãi, chợt xoay người lại, trên mặt còn đọng lại vệt nước mắt chưa từng được lau đi: “Con nói, người nhà Mộ Dung là do tên ma đầu Phệ Thiên kia giết chết?”

Mộ Dung Cẩm đưa lưng về phía ông: “Phải!”

“Vậy lý do ta vẫn luôn điều tra không ra chân tướng, có phải có người cố ý làm cho ta không tra được?”

“Phải!”

“Vậy sao con lại nói cho ta biết?”

“Bởi vì lúc ta biết được tin này, thì ta đã biết, có một ngày chúng ta sẽ biến thành đáng về như bây giờ!” Trong lời nói chỉ có bất đắc dĩ, nàng sớm đã biết tất cả, nàng đã từng truy sát ngàn dặm, giết hết những người còn lại, nàng muốn niêm phong tất cả, mà nàng làm rất tốt, nàng tin cho dù Mộ Dung Chính có điều tra đến lúc chết cũng sẽ không tra ra được là do ai làm, nhưng..... Cuối cùng nàng vẫn nói ra rồi!

Cất bước ra khỏi cửa, cùng một con đường như lúc tới, nàng lại đi đến nặng nề như thế, từ hôm nay trở đi nàng chỉ là Mộ Dung Cẩm, sẽ không còn là nữ nhi của Mộ Dung Chính nữa!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Sủng: Tà Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 83: Chương 29 – Tàn sát vì ai?

Trên gi-ang hồ đột nhiên xuất hiện một chuyện lớn kinh thiên động địa, Sở Dạ quốc vương nước Sở, lại trực tiếp mang theo năm mươi vạn Thiết Ky xông vào khu rừng của võ lâm, trên đường sát khí dày đặc căn quét, mục tiêu lại là địa ngục trong võ lâm —— đầm lầy Lam Ma!

Năm mươi vạn Thiết Ky, đó gần như là huy động tất cả vốn liếng của nước Sở rồi! Võ lâm với hoàng thất xưa nay đều là nước sông không phạm nước giếng, không ngờ đến Sở Dạ thế mà lại trực tiếp ra tay với võ lâm mà đối tượng lại còn là tà giáo chỉ tôn trong võ lâm!

Nghĩ tới vị cung chủ như ác ma kia, tất cả mọi người đều run rẩy, đối địch với tên ma đầu Phệ Thiên này, thật sợ rằng chết như thế nào cũng không biết đâu!

Lúc Mộ Dung Cẩm biết chuyện này, vẫn đang uống trà trong Lâm trấn mà nghe được, thật khéo là, vị tiên sinh kể chuyện kia chính là Văn lão tiên sinh mà nàng từng gặp qua!

Mộ Dung Cẩm cười nhạt, đặt chung trà xuống đi mất!

Không biết có phải là duyên phận không, khi Mộ Dung Cẩm đi một vòng chuẩn bị trở về thành Cửu Dương, thì trông thấy vị Văn lão tiên sinh kia đứng ở con đường phía trước, mỉm cười gật đầu với nàng, hiển nhiên là có chuyện muốn nói.

Mộ Dung Cẩm ném dây cương ngựa cho Đường Trúc, cất bước đi qua: “Văn lão tiên sinh, ngưỡng mộ đã lâu!”

Văn lão tiên sinh vuốt vuốt chòm râu trắng muốt, sắc mặt hoà ái: “Già này còn ngờ đâu Mộ Dung tiểu thư sẽ không gặp già này chứ!”

Mộ Dung Cẩm chấp tay cười khê: “Trên thế gi-an này không có ai lại không cảm thấy vinh dự khi gặp tiền bối, văn bối có thể gặp được tiền bối, vui mừng còn không kịp, sao lại không gặp chứ?”

Văn lão tiên sinh cười ha ha: “Xem ra Mộ Dung tiểu thư đã biết thân phận của già này rồi!”

“Chuyện ta đổi thân phận trở về Văn Đô, ta tin trên đời này không mấy ai biết được, cho dù mấy người đó có biết được cũng tuyệt đối sẽ không nói ra; mà đồng thời có thể biết được thân phận của Mộ Dung Cẩm ta, còn có thể biết ta là hoàng hậu của Sở Dạ, ta thực sự nghĩ không ra một tiên sinh kể chuyện sao lại biết những điều này! Sau này ta cứ nghĩ rồi lại nghĩ, cuối cùng nghĩ đến bóng lưng cốt cách tiên nhân của Văn lão tiên sinh, nên mới liên tưởng đến một cái tên mà không ai dám nghĩ đến, thiên sư Bạch Vô Họa! Không biết văn bối có nói sai không?”

“Ha ha, không hổ là người có thể khiến cho tên nhóc Anh Cách động hồng loan ngọc, quả nhiên là trên đời hiếm có!”

Mộ Dung Cẩm khiêm tốn khém hờ mắt: “Tiên sinh khen trật rồi, nếu như phải bàn về cao minh, e rằng ta không thể so với tiên sinh!”

“Ô? Sao lại nói thế?”

Mộ Dung Cẩm nhìn lên bầu trời, trong mắt trống rỗng mà xa xăm: “Ta nghe nói trong thế giới này tiên sinh có tu vi cao nhất, không chỉ là võ công, mà là tu tiên, sớm đã có người nói e rằng tiên sinh đã mọc cánh thành tiên rồi, trong Ma Vực có một phần ghi chép cận kề về tiên sinh, tuy tiên sinh giống với Phệ Thiên nổi danh trên gi-ang hồ vào bảy mươi năm về trước, nhưng tiên sinh lại ra đời ở hai trăm năm trước, ta nghĩ, cho dù võ công có cao cường, cũng không có người nào có thể sống đến hai trăm mấy tuổi đi!”

“Nếu như ta không đoán sai, người mang ta từ thế giới kia sang đây, chính là tiên sinh!”

“Không ngờ ngay cả chuyện này ngươi cũng đoán được, quả nhiên không hổ là người già này nhìn trúng, nhưng sao ngươi có thể chỉ dựa vào một chút tin tức như thế đã khẳng định rồi?”

“Ngoài ý muốn sống lại, gặp Sở Dạ, lại gặp Lạc Anh Cách, hồng loan ngọc, một sống một chết giữa hai anh em sinh đôi, gần như mỗi một chuyện đều có thể liên hệ với tiên sinh, ngài an bài Bạch Vân bên cạnh Lạc Anh Cách, sắp xếp Bạch Sơn bên người Sở Dạ, tất cả những điều này hẳn là đều nằm trong tính toán của ngài đi? Về phần sao ta lại khẳng định. Đó là vì tiên sinh ngài vừa mới chính miệng thừa nhận đó thôi!”

Bạch Vô Họa hiểu ra, lắc đầu cười: “Già này rốt cuộc cũng biết tại sao sau khi ngươi tỉnh lại lại bình tĩnh như thế, thì ra ngươi đã nhìn rõ tất cả mọi chuyện!”

“Anh Cách chưa chết, mà Tần Phi Nguyệt hẳn là vẫn còn sống, về phần Sở Dạ. Nếu như hẳn không phải nhớ ra ta, e rằng cũng sẽ không huy động đại quân tấn công vào Ma Vực rồi!” Mộ Dung Cẩm nói đến rất bất đắc dĩ.

Tất cả đều đã được nói rõ ra, Bạch Vô Họa ngược lại không có gì để nói: “Vậy ngươi chuẩn bị làm như thế nào? Có một tên ngốc vì ngươi liều mạng tổn hại đến thân thể vừa mới hồi phục của mình, có một tên điên vì ngươi tàn sát trong luyện ngục, còn có một người vốn là hoàng đế được sao sáng chiếu rọi lại vì ngươi rơi vào ma đạo, lẽ nào ngươi không chuẩn bị làm chút gì đó sao?”

“Đây không phải là chuyện của thiên sư sao? Bỏ cục bàn cờ này là do các người bày bố, mà bọn ta chẳng qua chỉ là những quân cờ, chẳng lẽ ngài còn cần quân cờ đến nói cho ngài biết nên làm thế nào ư?” Mộ Dung Cẩm đột nhiên cảm nhận được có một giọt gì đó từ trong mắt lăn xuống, nàng giờ tay đón lấy, lạnh băng, không hề có một chút độ ấm.

Nàng liều mạng muốn buông bỏ quá khứ, liều mạng muốn bảo vệ tất cả những thứ mình có được, muốn bảo vệ phụ thân của mình, bảo vệ tình yêu của mình, bảo vệ tất cả những người mình quan tâm, nhưng cuối cùng thì sao? Khi nhìn rõ tất cả, nàng còn có lí do gì để kiên trì? Còn có lí do gì để đi bảo vệ? Nàng nỗ lực dùng cả sinh mạng đi bảo vệ cũng chịu không nổi một chân tướng đã vỡ nát; tất cả những thứ nàng muốn bảo vệ, chẳng qua chỉ là thứ mà người khác tiện tay đã có thể tiêu diệt, yếu ớt như thế, nực cười như thế, nàng sống còn có ý nghĩa gì nữa?

Bạch Vô Họa: “Ngươi rốt cuộc đã nhìn thấy cái gì thế? Sao ngươi lại có cách nghĩ như vậy chứ?”

Mộ Dung Cẩm cười lạnh: “Ngài có gặp qua một người chết có thể sống lại không? Ngài đã gặp qua một người bị khoét tim ra còn sống được chưa? Ta chính là sống lại như thế, hiện tại ta không có tim vẫn sống như thường, vẫn có mạch đập như thường! Ngài cho rằng như thế là bình thường sao?”

“Ta không quyết định được chuyện sống của ta, không quyết định được cái chết của ta! Ta chẳng qua chỉ là một con rối do Phệ Thiên điều khiển mà thôi, điều duy nhất không giống chính là ta có tư tưởng của chính mình, có ý thức của chính mình, nhưng cuối cùng ta vẫn là con rối trong tay ông ta, cho dù thịt nát xương tan, cũng không thoát khỏi lòng bàn tay của ông ta!”

“Thiên Sư, không phải ngài có thể nhìn thấu mọi chuyện trên thế gi-ang sao? Vậy ngài nói cho ta biết đi, ta phải làm thế nào? Sống không nguyện, chết vô năng, thế này mới là bi ai lớn nhất đi!”

Bạch Vô Họa lắc đầu, trong ánh mắt mênh mông về bất đắc dĩ sâu sắc, quả nhiên không có tim thì khác biệt lớn như thế sao? Mất đi thứ để bảo vệ và yêu thương đã từng có, so với trước kia càng thêm vô tình và lạnh lùng, điều duy nhất không giống chính là trước kia tuyệt tình với người khác, mà hiện giờ con bé đang tuyệt tình với chính mình!

Nguyên nhân khi xưa ông đón con bé đến đây cũng chỉ vì nàng là một người chém giết nhiều nhất, nhưng linh hồn lại thuần khiết nhất mà ông từng gặp, không ngờ lại hại đến nàng, nếu như con bé luân hồi chuyển thế, có phải sẽ không trở nên như thế không?

Bạch Vô Họa giờ tay, Mộ Dung Cẩm mất đi ý thức trong nháy mắt, bóng dáng biến mất ngay tại chỗ; Bạch Vô Họa thở dài: “Đi đi! Hãy tìm về thứ đã nên thuộc về ngươi!”

Qua thời gi-ang chỉ trong một cái chớp mắt, đến lúc nàng tỉnh dậy lại phát hiện mình đã xuất hiện trên đỉnh Ma Cung, ở chỗ này nhìn ra, vừa lúc có thể nhìn rõ tất cả trong Ma Cung, nàng còn chưa hoàn hồn lại sau khi đột ngột xuất hiện, lại bị cảnh tượng bên ngoài Ma Cung hấp dẫn, thoáng chốc quên mất phải rời đi!

Bên ngoài Ma Cung, hai bóng người một đen một tím đứng đối diện nhau, một người như vị thần giết chóc, một kẻ như yêu ma tắm máu, cảnh tượng tuyệt thế khiến cho người ta không thể dời mắt được.

Sở Dạ tay cầm Vô Phong Kiếm, thanh thần kiếm sinh ra tùy theo thiên phú của người cầm kiếm, nằm trong tay hẳn lại tản ra ánh sáng màu đen, nhưng so với bất cứ màu sắc nào cũng hoa lệ hơn, nét mặt của hắn bình tĩnh mà lạnh lùng, duy nhất chỉ có đôi mắt kia đang nổi lên cuồng phong bão táp, ở sau

lưng hần, là đội quân Thiết Kỵ đen ngịt không một kẽ hở, sát khí âm ảm, mà vốn là đầm lầy Lam Ma mênh mông bát ngát, lại bị hần dùng dây nối lại, những binh lính kia đều dùng kính công bay qua, có thể thấy trình độ võ công cao cường thế nào, đây mới là át chủ bài chân chính của Sở Dạ, tinh túy của Thiết Kỵ.

Đường như cảm nhận được ánh nhìn chăm chú, Sở Dạ quay đầu nhìn sang, nhưng chỉ thấy một khoảng không trống rỗng, trong mắt lướt qua một tia lẻ loi.

Áo tím của Phệ Thiên bay phất phới, phong thái tuyệt thế, nhìn những kẻ tiến đánh đến cửa nhà mình, trên gương mặt yêu nghiệt cũng chưa từng xuất hiện một chút kinh hoàng nào, trông ra xa thấy đám binh lính đen ngịt nhìn không ra đầu người đâu, cười khẩy: “Ngươi có tin, một cái phát tay của ta lập tức có thể tiêu diệt hết đám binh sĩ kia của ngươi không?”

Sở Dạ ngược mắt: “Đương nhiên Cô Vương tin rồi! Nhưng trong nháy mắt ngươi phát tay giết bọn họ, Cô Vương cũng có thể chặt đầu của ngươi xuống, ngươi tin không?”

Ngón tay của Phệ Thiên cứng lại, mắt phượng híp lại, quả thật Sở Dạ là một sự tồn tại không thể xem thường được, nhưng muốn giết hần ư? Phệ Thiên không tự chủ nhớ đến con nhóc ngốc nghếch kia, trong lòng lại dâng lên nỗi ám áp nhàn nhạt, ngay sau đó cũng không nhịn được cười nhạo chính mình, lẽ nào là vì đã có trái tim, nên thế mà lại có tình cảm rồi ư?

“Chẳng lẽ sự phụ của ngươi không nói chưa nói qua với ngươi, rằng ngươi không giết được ta hay sao?”

Sở Dạ vung thanh trường kiếm, uy nghi của kẻ vương giả oai vệ thiên hạ hiện rõ ra: “Khấp thiên hạ này không có ai mà Cô Vương không giết được!”

“Thế thì người cứ thử hết sức đi!”

Ánh sáng sắc bén lướt qua trong mắt Sở Dạ, trường kiếm trong tay vung ra, đường kiếm bén nhọn như có thần lực từ trên trời giáng xuống, mang theo áp lực nặng nề; Phệ Thiên cười khẩy, phi thân lên, trong nháy mắt nghiêng người né ra thân thể xoay một vòng trên không, một dải băng màu tím được hần nắm trong tay, rõ ràng là một thứ nhìn qua không hề có lực sát thương được ông ta cầm trong tay lại không ai dám coi thường.

Trong kí ức của Mộ Dung Cẩm đây vẫn là lần đầu tiên thấy Phệ Thiên dùng vũ khí.

Hai người đấu đá trên không, một chớp mắt chính là mười mấy hiệp, ánh mắt của Mộ Dung Cẩm không hề rời khỏi hai người một khắc nào, mà chân mày ngày càng nhíu chặt vào, nàng biết mình yêu Sở Dạ, chỉ là tại sao lúc này khi nàng nhìn thấy hần, lại chỉ có một chớp mắt xa lạ?

Thời gian tranh đấu càng ngày càng lâu, rốt cuộc Phệ Thiên mới hiểu tự tin của Sở Dạ từ đâu mà có, một thân võ công này, thế mà lại cao cường đến vậy, cộng thêm có Vô Phong Kiếm trợ thế, vậy mà có thể đánh ngang tay với ông ta, nếu cứ đánh mãi như thế, nói không chừng kẻ bị thương thật sự là ông ta.

Phệ Thiên dừng động tác lại, cười tàn nhẫn: “Trái tim của con bé đó nằm trong lòng ngực của ta, nếu như ngươi muốn tự tay giết nó, thì cứ thử ra tay!”

Sở Dạ kinh hãi, vội vàng dừng lại động tác, cũng chính trong nháy mắt này, Phệ Thiên chợt đánh ra một chiêu, Sở Dạ bị thương cả người bay ra ngoài, Vô Phong Kiếm trên tay bị Phệ Thiên quán lấy rơi vào tay ông ta, ông ta cầm lấy Vô Phong Kiếm, thanh thân kiếm kia lại mất đi ánh sáng; ông ta cười chế giễu, phi thân hạ xuống, một chiêu đánh bay những binh lính đến gần cản, từng bước đi về phía Sở Dạ, đặt thanh trường kiếm lên cổ hần.

“Ta nói rồi, ngươi không giết được ta!”

Sở Dạ không để ý chút nào, chỉ nhìn vào lòng ngực của ông ta, khắc ra bảy chữ: “Trả trái tim của nàng cho ta!”

Phệ Thiên cười lạnh: “Kẻ thua không có tư cách ra yêu cầu, tuy ta không muốn giết ngươi, nhưng hôm nay là do ngươi tự tìm đến!”

Một khắc sau, trường kiếm vung lên, sát ý không hề lưu tình, nội lực mạnh mẽ kích thích Vô Phong Kiếm phát ra ánh sáng tím dày đặc, cho dù Sở Dạ muốn tránh ra, nhưng khoảng cách thế này, cộng thêm trên người hần bị trọng thương, cũng tránh không khỏi.....

Trường kiếm giáng xuống, ánh sáng tím lóe lên, mà âm thanh sắc bén khi thanh kiếm chém xuống lại khiến hai người đều sửng sốt; Sở Dạ nhìn Mộ Dung Cẩm đang nằm trên người mình, bỗng chốc quên hết mọi động tác, chỉ ngờ nghệch nhìn nàng như thế, không động đậy.

Phệ Thiên kinh hãi, tay cầm kiếm cũng quên mất động tác, mũi kiếm nhiều xuống từng giọt máu cho ông ta biết ông ta vừa mới làm gì, chỉ là, sao nàng lại trở về rồi?

“Cầm Nhì!” Sở Dạ rốt cuộc cũng tìm về giọng nói của mình, ôm lấy Mộ Dung Cẩm, chất lỏng nóng bỏng trên tay khiến cho hần thiếu chút nữa phát điên: “Cầm Nhì ngốc, sao nàng lại khờ như thế chứ?”

Mộ Dung Cẩm không biết vì sao mình lại đột nhiên xuất hiện hơn nữa còn nằm trên người của Sở Dạ, thân thể của nàng không chịu nổi trọng lực, đau xót sau lưng cho nàng biết mình bị thương rồi, nhưng mà, nàng ngược mắt nhìn Sở Dạ, trong mắt là vẻ bình tĩnh lại vừa nghi hoặc: “Chàng không biết chàng mới ngốc sao? Vì một trái tim mà đánh mất mạng sống của mình?”

Sở Dạ dở khóc dở cười: “Cầm Nhì ngốc, đó là trái tim của nàng, Cô Vương có thể mất đi tất cả, nhưng thứ duy nhất không thể mất đi chính là trái tim của Cẩm Nhì!”

Có gì đó làm cho suy nghĩ của Mộ Dung Cẩm xúc động, làm cho nàng không biết nên nói gì.

“Keng!” Thanh kiếm rơi xuống đất, Phệ Thiên ôm lấy lồng ngực lùi lại phía sau, sắc mặt đau khổ.

Mộ Dung Cẩm nhìn đau xoay người lại, bởi vì động tác này sắc mặt của nàng trở nên trắng bệch, còn đỏ đầy mồ hôi, có thể thấy cũng cực kỳ đau, chỉ là nàng không khổ sở lắm, nhìn dáng vẻ đau đớn của Phệ Thiên, nàng lại không hề vui vẻ, Vô Phong Kiếm chỉ nằm bên cạnh nàng, chỉ cần nàng muốn, lúc này nàng có thể cầm lấy Vô Phong Kiếm giết Phệ Thiên, nhưng nàng không làm như vậy.

Phệ Thiên dựa vào tảng đá, hoa sen chín cánh ở giữa trán lóe lên ánh sáng, từng giọt từng giọt mồ hôi chảy xuống; ông ta nhìn Mộ Dung Cẩm, khoảng cách giữa hai người chỉ không đến năm bước, phảng phất lại như cách nhau nửa thế kỷ, ông ta nhếch lên nụ cười tà riêng biệt của mình: “Cẩm Nhi, nếu như ngươi gọi ta một tiếng phụ thân, thì ta sẽ trả trái tim này lại cho ngươi thế nào?”

“Trên thế giới này có phụ tử nào như chúng ta thế này sao?” Mộ Dung Cẩm rất bình tĩnh.

Phệ Thiên thở dài cười: “Nghệp nợ!” Cười khổ vẫy vẫy tay với Mộ Dung Cẩm: “Ngươi qua đây!”

“Cẩm Nhi!” Sở Dạ nắm lấy tay Mộ Dung Cẩm, trong mắt không hề che giấu sự lo lắng.

Mộ Dung Cẩm cười nhạt với hắn, quay đầu nhìn Phệ Thiên: “Ông muốn làm gì?”

Phệ Thiên chỉ vào lồng ngực mình: “Nó đã không thuộc về ta nữa, trả cho ngươi!”

“Moi tim thêm lần nữa, ông sẽ chết đấy!”

“Ngươi quan tâm sao?” Vẫn là giọng điệu không chút để ý như trước.

“Không quan tâm!” Hờ hững không chút phập phồng, Phệ Thiên cười khê: “Vậy ngươi còn không qua đây?”

“Không có tim cũng không có gì không tốt!”

“Vậy hắn thì sao?” Phệ Thiên chỉ Sở Dạ, Mộ Dung Cẩm xoay người, rơi vào ánh mắt toàn là đau nhói và yêu thương của Sở Dạ, có chút lưỡng lự.

Phệ Thiên cười khê: “Quả nhiên hắn có khác biệt!”

Một khắc sau, Mộ Dung Cẩm bị Phệ Thiên dùng nội lực hút qua, Phệ Thiên mờ ám ôm lấy Mộ Dung Cẩm, khiêu khích nhìn Sở Dạ: “Nếu như ngươi dám nhúc nhích, ta sẽ lập tức ôm lấy nàng cùng chết!”

Thân thể Sở Dạ cứng lại, ánh mắt rơi trên bàn tay ông ta đang ôm Mộ Dung Cẩm, gân xanh trên trán nổi lên: “Ngươi dám!”

Phệ Thiên nhướn mày: “Ngươi đi thêm một bước nữa xem!”

Phệ Thiên cúi đầu nhìn Mộ Dung Cẩm, giờ tay vuốt ve gò má của nàng, trong mắt ánh lên vẻ phức tạp: “Cẩm Nhi, gọi tên của ta được không?”

“Phệ Thiên?”

Phệ Thiên lắc đầu: “Sai rồi, là Cửu Liên!”

“Cửu Liên?” Đây mới là tên thật của ông ta sao?

Phệ Thiên cười khê, không có tà khí, không có cảm xúc dư thừa, chỉ có nụ cười chân thành tha thiết nhàn nhạt, ông ta giờ tay phủ lên lồng ngực của mình, sau đó khoét thật sâu vào, ánh sáng màu tím trong nháy mắt tản ra, vây lấy hai người, Sở Dạ sống chết nhìn chăm chăm vào luồng sáng màu tím kia, hận không thể lập tức xông vào đó.

Ánh sáng màu tím tắt đi, Sở Dạ rốt cuộc nổi điên lên, bởi vì hắn trông thấy một tay của Phệ Thiên lại đang đặt trên lồng ngực của Mộ Dung Cẩm, mà môi của ông ta đang in trên trán của Mộ Dung Cẩm, Mộ Dung Cẩm thì đang nhắm mắt lại, hiển nhiên là ngủ mất rồi!

Nghe nói, ngày hôm đó, Ma Cung bị binh lính của Sở Dạ san bằng, nghe nói, trong lúc tức giận Sở Dạ đã quăng thi thể của Phệ Thiên vào đầm lầy Lam Ma, nghe nói, ngày hôm đó, cả đầm lầy Lam Ma trong nháy mắt nở đầy hoa sen chín cánh, yếu dị như ma, y như người đàn ông ác ma màu tím kia.....

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Sủng: Tà Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 84: Chương 30 – Nổi bất an của Sở Dạ

Nước Sờ, tất cả mọi người đều vây ở ngoài cửa của Phòng Hoa Cung, nhưng không ai dám tiến vào, bởi vì bên trong có một ác ma tản ra luồng khí lạnh lẽo đang canh giữ.

Sờ Linh Nhi chậm rãi đi đến bên cạnh thiền sư Bạch Vô Họa: “Bá bá, hoàng tẩu đã ngủ mấy ngày rồi, khi nào mới tỉnh lại ạ?” Nếu như hoàng tẩu cứ tiếp tục hôn mê như thế, nói không chừng bọn họ đều bị đông thành băng hết mất.

Bạch Vô Họa vuốt vuốt râu cười: “Hắn là lúc nên tỉnh lại rồi, con bé sẽ tự tỉnh lại thôi!”

Trong cung điện xa hoa, Mộ Dung Cẩm một thân áo trắng yên tĩnh nằm trên giường lớn khắc hoa, vẻ mặt điềm tĩnh an yên, phảng phất như đang mơ một giấc mộng đẹp, hơn nữa không có dấu hiệu tỉnh lại! Sắc mặt trắng hồng, mà đóa sen giữa trán lại biến thành chín cánh, yêu mị đến mức khiến người ta không dám nhìn thẳng.

Sờ Dạ yên tĩnh trông chừng bên giường, đôi mắt sâu thẳm đã vẩn tia máu, nhưng hắn lại không muốn đi nghỉ ngơi, hắn sợ chỉ một cái xoay người thì người trên giường sẽ biến mất, hắn đã không thể nào chịu đựng được mùi vị khi mất nàng lần nữa.

Cuối cùng, khi ánh tà dương chiếu rọi cả đại điện, người trên giường rốt cuộc từ từ mở mắt ra, đôi mắt như ngọc lưu ly đen láy trống rỗng nhìn tấm rèm, môi đỏ hơi hé ra, như than nhẹ lại như mỉa mai: “Cửu Liên!”

Cảm xúc kích động của Sờ Dạ bị hắt một chậu nước rồi tắt mất bởi hai chữ này, hắn khẽ khàng ôm lấy Mộ Dung Cẩm nhắm mắt lại che giấu nỗi đau trong đó: “Cẩm Nhi, cuối cùng nàng cũng tỉnh lại rồi!”

Mộ Dung Cẩm hơi thất thần được Sờ Dạ ôm vào, cảm thấy trái tim trong lồng ngực của mình đang nhảy lên, cảm nhận vòng ôm của Sờ Dạ, yên lòng như thế, ấm áp như thế: “Dạ?”

Sờ Dạ siết chặt hai tay, giọng nói run rẩy tiết lộ tâm tình của hắn: “Cẩm Nhi, đừng rời xa ta nữa!”

Mộ Dung Cẩm sững sốt, đây là lần đầu tiên nàng nghe Sờ Dạ dùng giọng điệu như thế để nói chuyện, bất lực như thế, không xác định như thế. Giờ tay vòng qua hông của hắn, tựa đầu vào bờ vai của hắn, cười nhạt: “Sẽ không rời khỏi, sẽ không nữa đâu!”

Dứt lời, dường như là có được đáp án an tâm, Sờ Dạ từ từ khép lại đôi mắt đầy tia máu, sau đó ngã xuống giường; Mộ Dung Cẩm nghe thấy tiếng thở đều đều bên tai, có chút dờ khóc dờ cười, nghiêng mặt nhìn sang gương mặt anh tuấn đã tiêu tụy đi nhiều của Sờ Dạ, trong lòng khẽ nhói lên, nhưng cũng rất ấm áp, trên đời này đúng là vẫn có người sẽ không bỏ rơi nàng.

Muốn động đậy thân thể, lại phát hiện Sờ Dạ sống chết ôm lấy nàng, như sợ nàng sẽ biến mất vậy; Mộ Dung Cẩm bất đắc dĩ cười khẽ, nghiêng người dựa vào lòng hắn, nhẹ nhàng in một nụ hôn lên khóe môi của hắn: “Thiếp sẽ vẫn luôn ở đây, ngủ đi!”

Ngủ một giấc hết một ngày một đêm, Sờ Dạ vừa có ý thức lập tức hoảng hốt mở mắt ra, khi hắn nhìn thấy Mộ Dung Cẩm nằm trong lòng nhìn hắn cười, mới yên tâm trở lại, cúi đầu hôn lên môi nàng một cái: “Cẩm Nhi, Cô Vương ngủ rất lâu rồi phải không? Có đói chưa?”

Mộ Dung Cẩm buồn cười nói: “Chàng đã ngủ một ngày một đêm rồi, chàng nói có đói không hả?”

Sờ Dạ chột áy náy, lập tức phát tay cho người dâng cơm lên, sau đó tự tay thay y phục cho Mộ Dung Cẩm, bế nàng đi về phía phòng ăn.

Mộ Dung Cẩm hết nói nớ: “Thiếp có chân có tay, chàng bế thiếp mãi làm gì?”

Sờ Dạ nghe thế lại ôm nàng càng thêm chặt, giọng điệu bá đạo: “Cô Vương cứ muốn bế vậy đấy!”

Mộ Dung Cẩm lười tranh cãi với hắn, dù sao hắn thích thì tùy hắn vậy, chỉ là Mộ Dung Cẩm không đề ý, nhưng một đám người lại kinh hãi đến rớt cả cằm!

“Này này này.” Sờ Linh Nhi nhìn đến thiếu chút nữa rơi cả con mắt ra, hoàng huynh của nàng ta thế mà lại lộ ra ánh mắt dịu dàng ngọt ngào như thế, quả nhiên sức hút của hoàng tẩu quá mạnh mẽ. Mà biểu cảm của những người khác phần lớn đều như nhau, không ai không cảm thán.

Mà càng khiến người ta kinh ngạc hơn là, hai người kia dường như không hề trông thấy bọn họ, Sờ Dạ bế Mộ Dung Cẩm đến bên bàn ăn, sau đó đặt Mộ Dung Cẩm lên đùi mình, lấy chén đũa tự tay gấp thức ăn đưa đến bên miệng Mộ Dung Cẩm, giọng nói dịu dàng đến nhỏ ra nước: “Thân thể của nàng không tốt, những món này đều bỏ cho cơ thể, nàng phải ăn nhiều một chút!”

Mộ Dung Cẩm thấy hắn xem mình như người mang bệnh nặng, thiếu chút nữa bật cười, nhưng ánh mắt ân cần mà đau lòng kia lại làm cho nàng cười không nổi, hắn gầy đi rất nhiều, gương mặt anh tuấn có chút xanh xao, trong mắt còn có tia máu chưa tan hết, nhìn đến trong lòng nàng bị cảm động, nghiêng người múc một chén canh cá, đưa đến bên miệng hắn: “Tự nói chàng trước đi!”

Sờ Dạ nhìn chén canh kia, còn chưa uống vào đã biết đó cực kì ngon miệng, hắn cũng không giờ tay nhận, trực tiếp uống chén canh ở trên tay nàng, uống xong còn liếm nước canh ở khoé môi vào trong, mặt đầy thỏa mãn.

Mà những người bị coi như không khí ở bên cạnh khoé mắt co giật tập thể, nhìn hai người không coi ai ra gì kia, sau đó rất tự giác biến thành không khí bay ra ngoài, để lại không gian cho hai người.

Ăn một bữa cơm như ngập trong đường ngọt, tâm tình Sờ Dạ hớn hở, Mộ Dung Cẩm cũng vui vẻ lên, khó có được giây hưởng thụ thế giới thuộc về hai

người bọn họ; mà bọn họ cũng rất ăy ý không nhắc đến cái tên “Cửu Liên!”

Ăn cơm xong, dĩ nhiên là phải xử lí cơ thể, dáng vẻ của Sở Dạ tuy lờn thôi nhưng vẫn anh tuấn như trước, nhưng cũng không thể như thế này mãi được! Mộ Dung Cẩm tự tay cạo râu cho hần, lau mặt cho hần, đợi đến lúc nàng vừa muốn xoay người, thì đột nhiên bị người ta kéo một cái, sau đó bùm một tiếng rơi vào trong nước!

“Phụt!” Hơi chật vật nhỏ ra một ngụm nước, Mộ Dung Cẩm e thẹn tức tối nhìn kẻ đầu sỏ: “Chàng muốn hại chết thiếp hả?”

Sở Dạ cười xấu xa, trong mắt hần Mộ Dung Cẩm ướt đầm sớm đã tạo ra một đợt sóng, ôm lấy nàng, giọng nói khản đặc ăy chứa tình dục: “Cẩm Nhi, Cô Vương nhớ nàng lắm!”

Giọng nói đó khiến cho lòng Mộ Dung Cẩm run rẩy, thể mới phát hiện tên vô lại này đã cời hết y phục từ lúc nào rồi, mà bàn tay kia còn không có quy tắc dạo chơi trên người nàng, cời bỏ từng cái áo của nàng.

Mộ Dung Cẩm lại không giãy giụa, nàng có thể cảm thấy Sở Dạ động tình và cả nỗi bất an của hần, ngẫm lại hần là chuyện của Phệ Thiên làm cho hần không yên lòng đi! Giơ tay vòng qua gáy của hần, dâng lên đôi môi của mình: “Dạ! Thiếp cũng rất nhớ chàng!”

Sở Dạ chợt kích động, tình dục chợt vỡ bờ, không thể ngăn lại.

Tình không biết trôi dạt từ khi nào, nhưng vẫn luôn sâu đậm như thế!

Mộ Dung Cẩm cũng không quên hai kẻ ngốc kia, Sở Dạ không yên lòng để nàng đi một mình, thể nên hai người bọn họ cùng đi!

Biết Mộ Dung Cẩm còn sống, Lạc Anh Cách bình tĩnh hơn rất nhiều, nhưng một thân đầy vết thương và tuyệt vọng làm cho người ta càng thêm đau lòng. Mộ Dung Cẩm đi vào, từng bước từng bước đi đến trước mặt y, sâu sắc nhìn y: “Anh Cách, đứng lên đi!”

Lạc Anh Cách nhìn Mộ Dung Cẩm, hơi thở đó, giọng nói đó nói cho hần biết, đây là một Mộ Dung Cẩm sống động, trong lòng y kích động đến sắp bùng nổ, bởi vì nàng là hoàng tẩu của y, là người y không thể nào chạm tới được.

Mộ Dung Cẩm vươn tay ra, đôi mắt nhìn chăm chăm Lạc Anh Cách; Lạc Anh Cách sững sốt, ánh mắt liếc qua Sở Dạ đang làm mặt lạnh, ngay sau đó mỉm cười, giơ tay đặt vào bàn tay của Mộ Dung Cẩm, cảm xúc mềm mại làm cho lòng y run lên!

Đờ Lạc Anh Cách dậy, Mộ Dung Cẩm nhìn thẳng vào hần, ánh mắt trầm lạnh: “Người ta đã nhận định, không nên chán nản như thế! Ta không muốn ta tốn công phí sức đi cứu về lại chỉ là một kẻ như cái xác biết đi!”

Lạc Anh Cách khép mắt che đi nét đau thương, khi mở mắt ra lần nữa, đã khôi phục lại vẻ tỉnh táo, y cầm lấy tay của Mộ Dung Cẩm, từ từ đặt vào tay Sở Dạ, che giấu nỗi đắng chát trong lòng, khó khăn kêu ra hai từ khiến hần đau đến không muốn sống nữa: “Hoàng tẩu!”

Y đã kêu ra rồi, chỉ cầu bước được một bước này, thì y nhất định có thể phản chấn trở lại, y nói thầm trong lòng với chính mình.

Sở Dạ nắm tay Mộ Dung Cẩm, nhìn Lạc Anh Cách một cái, cuối cùng không nói lời nào nâng bước rồi đi!

Lạc Anh Cách đứng trong sân viện, chiếc bóng sau lưng dần dần đi mất, cuối cùng chỉ còn lại y lẻ loi một mình.

Bạch Vô Hoạ thờ dài, lắc đầu: “Thằng nhóc khờ khạo!”

Lạc Anh Cách lại cười nhạt, trong nháy mắt đó như khiến cho vạn cây hoa nở rộ, y nhìn về phía hai người rồi đi: “Sur phụ, con muốn đi chu du bốn bể!”

“Hy vọng con có thể sớm quên nàng đi!”

“Không! Con sẽ không quên nàng ấy!” Lạc Anh Cách kiên định lắc đầu: “Dù cho con và nàng vĩnh viễn cũng không có khả năng, Từng yêu nàng là chuyện cả đời con đều sẽ không hối hận!”

Bạch Vô Hoạ nhìn dáng vẻ hết thuốc chữa của y, thờ dài xoay người rồi đi!

Mà Tần Phi Nguyệt vẫn một bộ đồ đồ như yêu nghiệt như trước, điều duy nhất không giống là hơi thở sát phạt trên người hần đã tăng lên nhiều, mà trên gương mặt đẹp đến khó tin kia có thêm một vết sẹo hình đao rất nhạt, khiến hần nhìn qua bốt đi về mềm mại nữ tính, mà thêm vào sự sắc bén của nam nhân!

Hần cầm lấy Yêu Đao, nhìn Mộ Dung Cẩm không nói câu nào, cuối cùng, hần cất Yêu Đao vào, một khắc sau quần tà áo lại, cuốn cả Mộ Dung Cẩm vào trong lòng hần: “Khanh Khanh, ta vẫn là không nỡ rời xa nàng!”

Mộ Dung Cẩm đầu đầy vạch đen, mà một khắc sau một chương của Sở Dạ đã đánh tới, Tần Phi Nguyệt không thể không lui, trong nháy mắt khôi phục lại dáng vẻ cả lợ phát phơ: “Khanh Khanh, nếu như ngày nào đó gán Sở Dạ rồi, vòng tay của ta mãi mãi cũng sẽ mở rộng vì nàng, lúc nào cũng hoan nghênh nàng hết đó!”

Sở Dạ ôm lấy Mộ Dung Cẩm, bá đạo tuyên bố quyền sở hữu của mình, mà con người lạnh lẽo kia càng thêm hận không thể trừng ra hai cái lỗ trên người Tần Phi Nguyệt!

Cuối cùng, Tần Phi Nguyệt cũng đi rồi, nhưng trong ngày đại hôn của Sở Dạ và Mộ Dung Cẩm, cả bầu trời đổ mưa rào rơi xuống vô số cánh hoa bay phát phới, có người bị dọa đến hoang mang lo sợ, nhưng chỉ có Mộ Dung Cẩm biết, đây là Tần Phi Nguyệt đang chúc phúc nàng, lần đầu tiên hắt rải hoa nhưng không phải để giết người!

“Hoàng tẩu, tỷ nói xem đây là con trai hay con gái?”

Sở Linh Nhi mang thai đã sắp tám tháng, đang lớn bụng nhưng nàng ấy vẫn như một đứa trẻ, mỗi ngày nhìn chăm chăm bụng của mình, trong ánh mắt đều là vẻ mới lạ!

Mộ Dung Cẩm cười khê: “Cái này phải sinh ra mới biết chứ, nhưng thường nói nam chưa nữ cay, muội ăn cái gì không phải đã có thể tự đoán ra đại khái rồi sao?”

“Nhưng muội ăn ngọt nhiều nhất nha, thế này thì là gì đây?”

Mộ Dung Cẩm hết ý kiến, sao nàng biết được cơ chứ? “Được rồi được rồi, mặc kệ là nam hay nữ, đều là con của muội, khẳng định là rất đáng yêu rồi!”

“Nếu như là nữ hài, muội hy vọng con bé sẽ giống hoàng tẩu vậy, như thế mới gọi là xinh đẹp!”

“Con của muội giống ta, thì lớn chuyện đấy!” Mộ Dung Cẩm bắt đắc dĩ: “Được rồi, Nam Cung Triệt đã đợi muội rất lâu rồi đấy, mau trở về đi, nếu không chút nữa hắt ta lại lo lắng!”

“Cứ để cho hắt lo lắng đi!” Lời nói rất hung hăng, nhưng trên mặt lại không giấu được vẻ ngọt ngào, để nha hoàn đỡ dậy, cười tạm biệt Mộ Dung Cẩm rồi đi ra, bước chân kia, rõ ràng là vô cùng muốn gặp rồi!

Sở Dạ không biết từ khi nào đi ra từ chỗ tối, ôm lấy Mộ Dung Cẩm từ phía sau, nhủ mảy nhìn chăm chăm bụng của nàng: “Cẩm Nhi, sao cái bụng của nàng còn chưa có động tĩnh gì thế? Lẽ nào là do Cô Vương còn chưa đủ cố gắng?”

Mộ Dung Cẩm đầu đầy vạch đen, hắt không cố gắng? Vậy người ngày nào cũng giày vò nàng là ai? Nhưng, nàng chưa kịp kháng nghị, một khắc sau nàng đã bị hắt bế ngang lên, bóng người chớp một cái đã rơi xuống giường lớn, rèm đỏ buông xuống, một đêm xuân sắc.....

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Sủng: Tà Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 - Chương 85: Chương 31 – Đông Phương Cẩm Tú

Năm Thiên Khải thứ mười bảy, Đông Phương Khải chết bất đắc kì tử trong cung, Đông Phương Trạch lấy vị trí thái tử danh chính ngôn thuận lên ngôi, đổi quốc hiệu thành Thiên Trạch, niên hiệu là Cẩm Tú!

Tần đế đăng cơ, tám phương kính chúc, hôm nay Văn Đô vô cùng náo nhiệt, xe ngựa tới lui đều cực kỳ xa hoa, phần lớn là quan lại quyền quý, hoàng thất và sứ thần các nước!

Trên đài cao, Đông Phương Trạch một thân y phục màu vàng sáng anh tuấn mà tôn quý, hắt trông ra phương hướng bên ngoài để đô, trong mắt lại lóe lên một tia mong đợi; Đông Phương Nhuận một thân trang phục Vương gia chính thống, trải qua mấy năm tôi luyện, y đã trở nên trưởng thành hơn nhiều, vẻ non nớt trên mặt đã rút bớt, nhiều thêm phần trầm ổn, y đứng bên cạnh Đông Phương Trạch, nhìn theo phương hướng mà hắt đang nhìn, cười khê: “Hoàng huynh, nàng ấy đã là hoàng hậu nước Sở rồi, sẽ không đến đâu!”

Đông Phương Trạch không hề thất vọng, chỉ nói: “Ta không phải đang chờ nàng ấy đến, ta đang xem thiên hạ của ta; thiên hạ mà nàng ấy đã từng cùng ta bảo vệ!”

“Hôm nay Tần quốc công lại nhắc đến chuyện muốn hoàng huynh cưới Cơ Lam làm hoàng hậu, chẳng lẽ hoàng huynh cứ muốn kéo dài mãi sao?”

Đông Phương Trạch tao nhã cười nhạt: “Cửu đệ, tại Thiên Trạch này, không có hoàng hậu, chỉ có quý phi!”

Như thế, sao Đông Phương Nhuận lại không hiểu ý của hắt chứ! Nghĩ đến nữ tử đó, ngay cả y cũng không thể không thừa nhận, nếu như ai thật sự yêu phải người nữ tử như vậy, cả đời này e rằng cũng không thể yêu được người nào khác, nhưng cũng may, giữa bọn họ vẫn chưa đến mức đó.

“Đi thôi hoàng huynh, hôm nay là ngày huynh cho mọi người trong thiên hạ biết, huynh chính là vua của Thiên Trạch chúng ta!”

Đông Phương Trạch vỗ vỗ vai của Đông Phương Nhuận: “Cửu đệ, Thiên Trạch không chỉ là của ta, là của chúng ta, của nhà Đông Phương chúng ta!”

Đông Phương Nhuận mỉm cười không nói, y không biết lời hứa của vị hoàng đế Đông Phương Trạch này có thể kéo dài được bao lâu, nhưng ít nhất đến giờ phút này, y cảm thấy không ai có thể đảm nhiệm vị trí hoàng đế tốt hơn Đông Phương Trạch.

Kim Loan điện xa hoa, bá quan chúc mừng: “Ngô Hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế!”

Đông Phương Trạch bước lên đài cao trong tiếng hoan hô của mọi người, ở vị trí này hẳn có thể thu hết tất cả cảnh tượng dưới kia vào trong mắt, mà bên cạnh hắn, lại không có người có thể sóng vai với hắn ngắm thiên hạ.

“Các khanh bình thân!” Đông Phương Trạch giơ tay, khí chất đế vương được thể hiện trên người hắn.

“Tạ hoàng thượng!”

Sau khi chúc lạy xong, chính là sứ giả của mỗi quốc gia dâng lễ vật, còn có mấy nước nhỏ phụ thuộc Thiên Trạch lên tiến cống, từng người từng người dâng lên tặng quà, từng người từng người lên tiến cống, mãi cho đến cuối cùng cũng có người thấy kì lạ: “Tại sao lần này nước Sở không phái sứ giả đến nhỉ?”

“Không lẽ bị trì hoãn trên đường?”

“Không phải chứ!”

“Đúng vậy, đây là quốc gia đại sự, sao có thể sơ suất như thế chứ?”

Nghe vậy, Đông Phương Trạch cũng không tức giận, ngược lại trong lòng nhiều thêm một sự mong đợi nói không rõ được.

Đột nhiên, một thị vệ xông vào, toàn thân máu tươi be bét: “Bảo! Hoàng thượng, Lâm An Vương dẫn binh xông vào cung, hiện tại đang ép về phía này!”

Lại một người chạy vào: “Bảo! Lâm An Vương đã công phá cửa cung thứ hai!”

“Này này này..... Lại dám ép vua thoái vị à?”

“Hoàng thượng, phải làm như thế nào ạ?”

Đông Phương Trạch lạnh lẽo liếc qua bọn họ, ngược mắt nhìn về phía xa, cười lạnh lùng, sớm muộn cũng phải đến, vậy thì hôm nay giải quyết một thể vậy!

“Lý tướng quân, lập tức dẫn năm ngàn ngự lâm quân đi ngăn cản!”

“Dạ!”

“Cửu đệ, trăm gi-ao hai ngàn thị vệ thân cận cho đệ, đệ có thể nắm chắc xông ra bắt sống Đông Phương Thực không?”

Đông Phương Nhuận khẽ thu ánh mắt lại: “Thần đệ nhất định không phụ sự nhờ cậy của hoàng huynh!”

“Đi đi!” Mắt thấy toàn bộ binh sĩ xung quanh bị phái đi, chứng đại thần có chút hoảng hốt: “Hoàng thượng, thị vệ thân cận thể này sao có thể điều đi được? Lỡ như bọn họ muốn ám sát hoàng thượng, thể thì thật nguy hiểm!”

Đông Phương Trạch ngồi lên ghế rồng, vẻ mặt bình tĩnh, không hề căng thẳng vì chuyện ngoài kia, nghe thể nhìn về phía đại thần kia: “Ai muốn ám sát, có thể tận lực đến thử xem sao!”

Dứt lời, năm mươi ám vệ áo đen từ trên trời hạ xuống, trong tay cầm đao sáng choang, mọi người nhìn đến mức tim cũng bị treo lên!

Thời gi-an qua từng phút từng giây, đối với tất cả mọi người mà nói đều là đau khổ, mà Hàn quốc công ngược lại rất tự nhiên, nhưng, lúc Đông Phương Thực bị áp giải vào, vẻ mặt tự nhiên của ông ta có chút cứng ngắc!

“Hoàng thượng!” Trường kiếm của Đông Phương Nhuận đặt trên cổ của Đông Phương Thực, y phục của hai người đều lộn xộn, hiển nhiên là vừa mới trải qua một trận đấu kịch liệt, mà một tay của Đông Phương Thực vẫn đang chảy máu, rõ ràng là bị chém bị thương rồi.

Đông Phương Trạch nhìn hắn ta, cười khê: “Lâm An Vương muốn đến chúc mừng lễ đăng cơ của trăm, cũng không cần phải bày trận lớn như vậy chứ?”

Đông Phương Thực hung hăng xùy một tiếng, cười lạnh: “Đông Phương Trạch, ta thua rồi, rơi vào tay ngươi muốn chém muốn giết thì tùy, nhưng ngôi vị hoàng đế của ngươi cũng đừng nghĩ có thể ngồi vững!”

“Vậy Lâm An Vương phải nhìn cho kỹ nhé, ngôi vị hoàng đế của trăm ngồi có vững hay không!”

“Hừ!” Đông Phương Thực quay đầu nhìn Đông Phương Nhuận, quát chói tai: “Còn không ra tay?”

Mặt Hàn quốc công trầm xuống, sau đó chột vung tay, một khắc sau, mấy chục nữ nhân áo trắng từ chỗ tối bay ra, tốc độ nhanh đến mức những ám vệ ban nãy còn kém xa, mà trên người mỗi người đều mang theo hơi thở lạnh băng, không khí bị đông lại trong nháy mắt; trường kiếm của họ tuốt khỏi vỏ, bay nhanh treo lên cổ của một đám đại thần, sau đó không hề do dự chém xuống.

Máu tươi tuôn như suối, phút chốc nhuộm đỏ cả Kim Loan điện; Hàn quốc công nhìn đến thiếu chút nữa ọc máu, những đại thần bọn họ giết đều là những người ủng hộ Đông Phương Thực, run rẩy chỉ vào bọn họ: “Các người... Các người...”

Một nữ tử áo trắng nhẹ nhàng xuống giữa đại điện, băng giá mà xinh đẹp, chính là Hàn Tĩnh Ngọc, hiện tại là Ngọc La Y, nàng nhìn Hàn quốc công đang tức đến run rẩy, mặt không cảm xúc nói: “Kính Hoa Thủy Vực ta không phải thuộc hạ của Đông Phương Thực, chuyện triều soạn ngôi, cho dù ta muốn giúp ông, e rằng cũng có người sẽ không đồng ý!”

“Hàn Tĩnh Ngọc!” Đông Phương Thực quát lớn: “Người lại dám phản bội bổn vương?”

Hàn Tĩnh Ngọc cười lạnh: “Ta xưa nay đều không phải người của người, sao lại nói là phản bội, Kính Hoa Thủy Vực ta là bang phái giang hồ, chưa từng liên quan đến chuyện triều chính, hôm nay ta đến đây, chỉ là vì thay bằng hữu của ta tặng một phần lễ vật mà thôi!”

Dứt lời ngẩng đầu nhìn về phía Đông Phương Trạch: “Ta sợ người giết từng người một quá phiền phức, giải quyết một lần cho xong, còn lại là chuyện của người!”

Nói xong, lại trực tiếp xoay người mang người rời đi, quả là phóng khoáng, chỉ là máu tanh đầy đất thực sự làm cho người ta sợ hãi!

Không cần Đông Phương Trạch dặn dò, các ám vệ lập tức mang thi thể của các đại thần đều ném ra ngoài, mà Hàn quốc công cũng bị áp giải lên.

Đông Phương Thực sắc mặt nặng nề: “Đông Phương Trạch, người nghĩ như thế thì đã thắng rồi sao? Nói thật cho người biết, ta đã tập hợp khoảng mười vạn đại quân ở ngoài thành, còn có năm mươi vạn đại quân tấn công các thành lớn xung quanh Vân Đô, lúc ta tiến cung bọn họ sớm đã bắt đầu công thành rồi, cả Vân Đô đều nằm trong tay ta, người chờ chết đi!”

Tay nắm chung rượu của Đông Phương Trạch siết chặt, tên đáng chết này lại có nhiều binh lực như thế, không phải nói chỉ có năm vạn thôi sao?

“Báo! Hoàng thượng, hoàng cung bị đại quân bao vây, mắt thấy có chừng ba mươi vạn!”

“Cái gì?” Lần này không chỉ các đại thần kinh ngạc, ngay cả Đông Phương Thực cũng lấy làm lạ, sao khi không lại nhiều thêm hai mươi vạn rồi?

“Nhưng mà... nhưng mà...”

“Nói mau!”

“Nhưng mà bọn họ không tấn công, ngược lại xếp hàng ngay ngắn dừng lại rồi, còn tuyên bố muốn gặp hoàng thượng?”

Tất cả mọi người đều bị làm cho mờ mịt, cuối cùng chỉ có thể đi theo Đông Phương Trạch ra ngoài cửa cung!

Hai mươi vạn người, vừa nhìn đã thấy lấp đầy đường phố trong hoàng thành, ngay ngắn thẳng hàng, nhìn qua oai vệ mà hùng vĩ, bọn họ cẩn thận nghiêm túc đứng đó, nhìn qua oai vệ mà hùng vĩ, nhìn thấy một đám người đi ra cũng không có hành động gì.

Đông Phương Thực nhìn những người bên dưới, lắc đầu mãnh liệt: “Không, sao có thể? Đây không phải là lính của ta!”

Đông Phương Nhuận vô cùng kích động: “Hoàng huynh, đó là quân Mộ Dung!”

“Cộc cộc cộc”. Tiếng vó ngựa đáp lại hần rồi, Đông Phương Triệt một thân áo giáp bạc nhẹ nhàng thúc ngựa tới, trên áo giáp còn có máu tươi, hiển nhiên vừa mới chiến đấu kịch liệt đánh vào; hần xoay người xuống ngựa, quỳ một chân trên đất: “Đông Phương Triệt tham kiến ngô hoàng vạn tuế!”

Đông Phương Trạch đích thân lên trước đỡ hần dậy: “Đứng lên nào! Không phải đệ nói ở biên quan không về sao?”

Đông Phương Triệt bất đắc dĩ cười, ngược mắt nhìn về phía đầu kia của hàng lính: “Hoàng huynh, lễ vật của huynh ở bên kia kia!”

“Rầm rập!” Tất cả binh lính di chuyển ngay ngắn, trong nháy mắt con phố bị bịt kín lại bị lui ra một con đường lớn rộng năm thước, hai hàng binh sĩ nghiêm cẩn đứng đợi, tựa như đang tiếp đón cái gì.

Một chiếc xe liễn màu đen chậm rãi đi tới, dưới ánh mắt chăm chú của mọi người dừng lại trước cửa cung.

Màn xe vén lên, một người nam nhân lạnh lùng anh tuấn như thần đi ra, Đông Phương Trạch dĩ nhiên nhận ra y chính là Sở Dạ, vậy người trong xe..... Bất chợt hần bắt đầu kích động, so với lúc hần ngồi lên ngôi vị hoàng đế còn kích động hơn.

Sở Dạ cúi đầu đưa tay vào trong xe, vẻ mặt khó được lúc lộ ra vẻ dịu dàng: “Cẩn thận chút!”

“Ừm!” Giọng nói nhàn nhạt truyền tới, một bàn tay xinh đẹp đặt lên bàn tay lớn của hần, hai bàn tay nắm lấy nhau lại hoà hợp đến thế!

Một người mặc áo màu tím nhạt xuất hiện, dung mạo tuyệt đẹp kia thoáng chốc trở thành điểm sáng lộng lẫy nhất trên chiến trường nghiêm túc này, khiến cho người ta kinh diễm không thôi; mà nàng đỡ bụng được Sở Dạ cẩn thận tỉ mỉ dịu xuống, ánh mắt của mọi người lúc này mới rơi lên bụng nàng, chỗ đó hơi nhô lên, hiển nhiên là đã mang thai mấy tháng rồi.

Thân là một hoàng đế, Đông Phương Trạch biết hiện tại hần nên đi lên đón tiếp, nhưng không biết vì sao, chân của hần lại một bước cũng không đi nổi!

Sở Dạ cẩn thận đỡ Mộ Dung Cẩm qua, gật đầu với Đông Phương Trạch coi như chào hỏi, ngay sau đó lập tức quay đầu lại, sống chết sợ rằng Mộ Dung Cẩm bị tổn hại gì đó, bộ dáng cẩn thận tỉ mỉ đó khiến người xem liú cả lưỡi. Mà phía sau Đường Trúc dẫn theo mấy chục cô gái ôm lấy một đồng đồ tụy lúc có thể bảo vệ, chỉ thiếu đưa Mộ Dung Cẩm lên thờ cúng luôn thôi.

“Ta không ngờ hai người lại đích thân đến đây!” Có lẽ đã nhận định Mộ Dung Cẩm là bằng hữu, ngay cả xưng hô của hoàng đế Đông Phương Trạch cũng tiết kiệm luôn.

Mộ Dung Cẩm cười khê, nắm lấy tay của Sở Dạ xoay người, nhìn tất cả các binh lính, giọng nói không lớn nhưng lại truyền khắp hoàng thành: “Nói cho ta biết, các ngươi là ai?”

“Quân Mộ Dung!”

“Nhà của các ngươi ở đâu?”

“Thiên Khai”

“Vậy ta là ai?”

“Tiểu cô cô!”

“Thế lời ta nói các ngươi có nghe không?”

“Ngheem cần nghe theo lời tiểu cô cô!”

Mộ Dung Cẩm cười khê, trong ánh mắt bất mãn của Sở Dạ cầm lấy tay của Đông Phương Trạch, sau đó giờ qua đỉnh đầu: “Các ngươi nhìn đây, đây là tân đế của Thiên Khai, hoàng đế của Thiên Trạch, là hoàng đế mà Mộ Dung Cẩm ta nhận định; từ hôm nay trở đi, hần sẽ là vua của các ngươi!”

Trầm mặc trong chốc lát, tiếp theo là từng hàng từng hàng quỳ xuống: “Tham kiến hoàng thượng!”

Tay của Đông Phương Trạch siết lấy tay của Mộ Dung Cẩm, cũng không để ý đến tâm tư kiêu diễm kia, mà là kích động: “Cẩm Nhi, nàng đây là?”

Mộ Dung Cẩm buông tay hần ra, nhìn những binh sĩ đang quỳ: “Bọn họ tất cả đều là tướng sĩ trung thành nhất của nhà Mộ Dung ta, hôm nay ta gi-ao tất cả bọn họ cho ngươi, hi vọng ngươi đừng phụ lòng hi sinh của bọn họ!”

“Nhưng bọn họ đều là binh lính trung thành với nàng, sao nàng không mang bọn họ đến nước Sở?”

Mộ Dung Cẩm ngược mắt: “Bọn họ là người Thiên Khai, cội nguồn của bọn họ ở Thiên Khai, ta không thể để bọn họ vì ta mà phản bội tổ quốc, ta đã hứa với bọn họ phải để cho quân Mộ Dung quanh mình chính đại xuất hiện trước mặt người trong thiên hạ!”

Đông Phương Trạch lần nữa bị Mộ Dung Cẩm chinh phục, cũng lần nữa sâu sắc hiểu được tại sao những binh sĩ kia nguyện sống chết đi theo nàng rồi.

Xoay người đưa tay ra lại đưa về phía Sở Dạ, một tay đặt ở sau lưng, tự tin nhếch môi, mà Sở Dạ đã hiểu ý của hần, đôi mắt loé lên, vừa tay ra, hai tay gi-ao nhau nắm thành quyền giờ qua đỉnh đầu: “Kể từ hôm nay, Thiên Trạch và Sở quốc vĩnh viễn kết làm bạn, hai nước liên minh, mãi không nổi binh!”

“Hoàng thượng vạn tuế! Sở hoàng vạn tuế! Tiểu cô cô vạn tuế!”

“Không. ...Sao lại thế này.Sao lại thế này!” Đông Phương Trịch nhìn cảnh tượng hài hoà này, rõ ràng hần đã sắp xếp đầu vào đấy rồi mà, sao lại biến thành kết cục như thế này.

Mộ Dung Cẩm xoay người, dùng nội lực hút một thanh đao, chỉ về phía cổ họng Đông Phương Trịch, cười lạnh: “Lâm An Vương, ngươi có còn nhớ đêm hôm đó trên thuyền hoa của thái tử không?”

Đông Phương Trịch nhìn dáng vẻ xinh đẹp của Mộ Dung Cẩm, hiện tại hần hối hận rằng khi đó không trực tiếp biến nàng thành nữ nhân của hần, nếu như vậy, có lẽ hôm nay hần chính là hoàng thượng trên ngai vàng kia rồi.

“Mộ Dung Cẩm, ngươi muốn như thế nào?”

Mộ Dung Cẩm kẻ đao sát cổ của hần, sắc mặt lạnh giá: “Đêm đó ta đã muốn giết ngươi rồi, để ngươi sống đến giờ đã lờ cho ngươi lắm rồi!”

Sở Dạ không biết ngày đó đã xảy ra chuyện gì, nhưng lại giờ tay cầm lấy đao trong tay Mộ Dung Cẩm qua: “Cẩm Nhi, thái y nói nàng không thể tức giận, tên cận bá như thế này không đáng để cho nàng vì hần mà tổn hại thân thể, gi-ao cho Cô vương xử lý được không?”

Mộ Dung Cẩm cũng không muốn thấy máu, cũng không tranh cãi nữa, mà Đông Phương Trịch biết mình không chạy khỏi cái chết rồi, ngược lại bắt đầu ra vẻ bình nứt không sợ bể, cười dâm tà: “Mộ Dung Cẩm, sao ngươi không nói với Sở Dạ đêm đó chúng ta đã xảy ra chuyện gì? Nói xem ta vuốt ve ngươi chỗ nào? Hôn ngươi chỗ nào? Ha ha ha ha!”

Sở Dạ vô cùng tức giận, một chưởng đánh vào lồng ngực của hần, thoáng chốc khiến hần đau đớn nói không nên lời! Mộ Dung Cẩm dùng ánh mắt chằm

chọc nhìn hần: “Người nghĩ người nói như thế thì có thể bôi nhọ ta à? Cả thiên hạ đều biết ta là thiếu cung chủ của Ma Vực, người cho rằng với võ công của ta, người có thể làm gì ta?”

Đồng Phương Nhuận cũng có chút tức giận, trực tiếp đâm một kiếm xuyên qua tim của Đồng Phương Thực, bịt lại miệng của tất cả mọi người.

Mộ Dung Cẩm ngẩng đầu, nhìn sang Đồng Phương Nhuận đã thay đổi rất nhiều. “Ta đã chuẩn bị cho người một phần quà trở về xem đi.”

Đồng Phương Nhuận bỗng chốc vui mừng, ánh mắt tiễn Mộ Dung Cẩm và mọi người đi vào, hần lại không thể chờ được quay trở về phủ đệ của mình, nhưng khi hần nhìn thấy món quà kia, trong chốc lát lại không biết phải nói gì mới tốt; dung mạo giống hần y đúc, không phải chính là Đồng Phương Hiểu vị tỷ tỷ sinh đôi của hần sao? Chỉ là dường như tỷ tỷ ấy đã điên rồi!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Sủng: Tà Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 86

Trong dạ tiệc, Sở Dạ và Đồng Phương Trạch ngồi ở phía trên, Mộ Dung Cẩm ngồi cạnh Sở Dạ, ba người, không cần phải làm gì cả, dung mạo xuất chúng kia làm cho nét hoa lệ của cả không gian này đều chìm xuống.

Mọi người làm gì có tâm tư xem ca múa nữa, đều hần không thể sống chết nhìn chăm chăm trên đài cao, đáng tiếc dung nhan để hậu không được nhìn thẳng vào, nên cũng chỉ có thể ngẫu nhiên lén lút liếc trộm một cái; nhưng sau khi bị khí thế mạnh mẽ của Sở Dạ đè lại, lập tức cắt hết tâm tư của mọi người, người trong thiên hạ đều biết Sở hoàng chỉ yêu thương một mình hoàng hậu Mộ Dung Cẩm, yêu chiều đến mức hần không thể ném cả giang sơn vào tay nàng cho nàng chơi đùa, nếu như Sở hoàng vì bọn họ nhìn hoàng hậu mà nổi giận, thì cái mạng nhỏ của bọn họ khó mà giữ được!

Mộ Dung Cẩm không thích bầu không khí này, kéo tay Sở Dạ: “Dạ, thiếp ra ngoài hóng mát một chút!”

“Cô Vương đi với nàng!” Nói rồi lập tức đứng lên, Mộ Dung Cẩm bắt đắc dĩ kéo hần lại: “Được rồi, đây là quốc yến, đừng mất đi phong độ để vương một nước của chàng chứ, thiếp có Đường Trúc đi cùng là được rồi!”

Chân mày Sở Dạ nhíu lại do dự rất lâu, cuối cùng cũng thả tay nàng dặn dò: “Cẩn thận một chút, đừng đi xa quá, về sớm nhé!”

Mộ Dung Cẩm mỉm cười: “Thiếp biết rồi! Ngẩng đầu lên gật đầu với Đồng Phương Trạch coi như chào hỏi, rồi mới xoay người rời đi, Đường Trúc cẩn thận ti mi bảo vệ.

Từ đây đi ra, là hành lang chín khúc, hai bên trồng đầy hoa cỏ, đoá hoa trong bóng đêm mang một vẻ đẹp khác lạ. Quay đầu lại trông thấy dáng vẻ cảnh giác từng giây từng phút của Đường Trúc, không tự chủ lắc đầu: “Chỉ là đi ra ngoài dạo thôi, cũng đâu phải đánh trận, muội nghiêm túc thế làm gì?”

Đường Trúc kéo ra một nụ cười nhân nhật: “Tiểu thư mang thai tiểu hoàng tử dĩ nhiên không thể xảy ra sơ sót gì, vẫn là cảnh giác một chút thì tốt hơn!”

Mộ Dung Cẩm lắc đầu: “Bỏ đi, để các người không phải lo lắng, vẫn là trở về thôi!”

Bị người ta nhìn chăm chăm từng phút từng giây như thế, ai mà còn tâm trạng đi dạo nữa chứ?

Xoay người trở về lại thấy Cơ hoàng hậu chậm rãi đi tới, nhìn Mộ Dung Cẩm mỉm cười: “Cẩm Hoa quận chúa, hiện tại phải gọi người là Sở hoàng hậu rồi!”

Mộ Dung Cẩm cười đáp lại: “Thái hậu nương nương vẫn khoẻ chứ?”

“Ai gia rất khoẻ!” Cơ hoàng hậu, bây giờ là Cơ thái hậu rồi, bà ta ngẩng đầu khẽ nắm lấy tay Mộ Dung Cẩm, hỏi thăm: “Ai gia có thể mời Sở hoàng hậu đi dạo với ai gia không?”

Mộ Dung Cẩm gật đầu, không từ chối bàn tay của bà ấy, hai người cùng nhau đi về phía một bên của vườn hoa; Cơ thái hậu nhìn về phía xa cười khẽ: “Thực ra ai gia vẫn luôn nghĩ rằng người sẽ là thái tử phi hoặc là hoàng hậu của Trạch Nhi, lại không ngờ người đã trở thành hoàng hậu của nước Sở rồi!”

“Ta với hần có duyên không phận, nên bọn ta không thể đi cùng nhau được!”

Cơ thái hậu vỗ vỗ tay Mộ Dung Cẩm, thở dài: “Người biết không, người là nữ tử thông minh nhất, trí tuệ nhất, dũng cảm nhất mà ai gia từng gặp, từ lần người cứu Trạch Nhi thì ai gia đã mơ hồ cảm nhận được, quả nhiên, khi thân phận của người được tuyên bố với thiên hạ, ai gia cũng biết, không phải các người có duyên không phận, mà là Trạch Nhi không xứng với người!”

“Chuyện xảy ra trong cung hôm nay, ai gia đều biết hết, ai gia không biết nên nói gì, chỉ có thể nói Trạch Nhi gặp được người là may mắn trong cuộc đời hần!”

Mộ Dung Cẩm cúi đầu cười: “Thái hậu, đây là chuyện đã qua rồi đừng nói những chuyện này nữa!”

“Được, ai gia không nói nữa!” Cơ thái hậu cười khê, ngay sau đó ánh mắt rơi trên bụng của Mộ Dung Cẩm, giữa chân váy có chút áy náy: “Cũng sắp năm tháng rồi đi, lúc này mà ngại còn xa xôi ngàn dặm đến đây, thật là làm khó ngại quá, chút nữa ai gia cho ngự thiện phòng hàm chút đồ bỏ cho ngại, bồi bổ cho tốt!”

Cảm nhận được sự chân thành của bà, Mộ Dung Cẩm cười khê: “Đã uống nhiều lắm rồi, còn bỏ nữa thì sẽ nhanh biến thành heo mất thôi!”

“Heo gì chứ, đây là một tiểu hoàng tử mập mạp đó nha!”

“Ha ha!”

Mộ Dung Cẩm đỡ bụng, trong mắt là tình yêu thương dày đặc, cảnh tượng dịu dàng vô cùng khiến mọi người không thể dời mắt được

“Tiểu thư, chúng ta vẫn là mau chóng trở về thôi! Nếu không chút hoàng thượng sẽ ngồi không nổi nữa đâu!” Đường Trúc nhỏ giọng nhắc nhở.

Cơ thái hậu cũng biết Sở Dạ cưng chiều Mộ Dung Cẩm, không nỡ được trêu ghẹo: “Mau trở về đi thôi, nếu không hấn sẽ tìm đến đấy!”

Mộ Dung Cẩm gật đầu: “Vậy ta cáo từ trước!”

“Đi đi!”

Nhìn theo Mộ Dung Cẩm rời đi, vẻ mặt của Cơ thái hậu lại có chút mệt mỏi, ma ma ở bên cạnh đỡ lấy bà, nhìn đáng vẻ của bà nhện không được nói: “Nuong nuong, hoàng thượng đã có thể một mình đảm đương rồi, người đừng lo lắng nữa, thái y cũng nói người phải nghỉ ngơi thật tốt đây!”

Cơ hoàng hậu mệt mỏi lắc đầu: “Người không hiểu! Ai gia không phải đang lo lắng năng lực của hoàng thượng, mà là lo lắng cho con tim của nó!”

Con trai của mình bà còn không hiểu sao? Nó yêu Mộ Dung Cẩm đã yêu sâu đậm đến mức không thể tự dứt ra rồi, e rằng cả đời này cũng không quên được! Nhưng cố tình lại là Mộ Dung Cẩm, chỉ có thể nhìn duyên phận, ai miễn cưỡng cũng không được!

Bước chân của Mộ Dung Cẩm hơi chững lại, ngẩng đầu nhìn ngôi sao phía chân trời, sau đó cất bước đi về phía đại điện!

“Bồn công chúa chính là muốn gả cho hấn!”

Chân Mộ Dung Cẩm chưa đặt xuống đã dừng lại, khoé môi nhếch lên nụ cười xem kịch hay, cất bước đi vào.

Mà nàng không trực tiếp đi vào, đứng sau một cây cột, vừa đủ có thể che lại bóng người của nàng và Đường Trúc, lại có thể nhìn rõ toàn bộ cảnh tượng trên đại điện.

Chỉ thấy ở giữa đại điện có một nữ tử mặc trang phục nước khác đứng đó, nàng ta có gương mặt trái xoan, mày mắt cong cong, vô cùng xinh đẹp, trên đầu là chiếc mũ màu trắng làm từ hồ ly tuyết trần quý, hai bên rũ xuống sợi dây bằng ngọc châu, toàn thân y phục đỏ tươi lộng lẫy, quý tộc lại không mất đi vẻ phóng khoáng, nghe nàng ta tự xưng, hấn là công chúa của một nước nhỏ ở biên giới xung quanh rồi.

Mà nàng ta ngẩng đầu, cằm hơi hếch lên, trong mắt là sự nhất định phải có được; mà nơi ánh mắt nàng ta nhìn về là trên đài cao, trên đó ngoài hai vị đế vương thì chính là các vương gia và sứ giả, nhưng mọi người nương theo ngón tay của nàng ta nhìn sang, rõ ràng là người lạnh lùng thâm trầm lại anh tuấn như thần - Sở Dạ!

Đông Phương Trạch tuy không biết mình nên có tâm trạng như thế nào, nhưng không thể phủ nhận, hiện giờ hấn vô cùng hả hê!

“Trác Mã công chúa có biết đây là ai không?”

“Bồn công chúa đương nhiên là biết, hấn chính là hoàng đế của Sở quốc!”

“Vậy ngại còn dám nói như thế?”

“Có gì mà không dám? Bồn công chúa chính là muốn gả cho hấn!”

Đông Phương Trạch cười thâm bĩu môi với Sở Dạ, ý nghĩa bên trong chỉ có bốn chữ - ngại liệu mà làm!

Sắc mặt Sở Dạ lạnh xuống, mỗi một ánh mắt phảng phất đều như một cây dao băng, nhưng ngay cả một ánh mắt hấn cũng khinh thường cho nàng ta, chỉ nhìn chằm chằm chung rượu trong tay, giọng nói bình thản không một gợn sóng, lại rất có khí phách: “Cô Vương đã có hoàng hậu!”

Trác Mã công chúa không để ý nói: “Ta có thể làm quý phi của chàng!”

“Cô Vương không nạp phi, hậu cung nước Sở chỉ có một hoàng hậu!”

Trác Mã có chút tức giận, nhưng nghĩ đến lời đồn bên ngoài, nàng ta nghĩ ra một chính sách vòng vo: “Vậy thì chàng có thể làm phò mã của ta! Như thế

thì hoàng hậu của chàng sẽ không trách chàng đâu!”

Lời này nói ra Mộ Dung Cẩm cũng muốn bật cười, không biết cười cô công chúa này khờ dại, hay là ngây thơ ngốc nghếch nữa.

Đồng Phương Trạch uống một ngụm rượu nói: “Công chúa cho rằng vì hoàng hậu trách nên hấn mới không nạp phi?”

“Chẳng lẽ không phải sao?” Trạch Mã lộ rõ vẻ phẫn nộ: “Thiên tử một nước cửu ngũ chí tôn, vốn nên có hậu cung ba ngàn, một mình ả ta chiếm vị trí hoàng hậu rồi còn không cho hoàng thượng cưới người khác, nữ nhân ích kỷ ghen tuông như thế theo luật của các ngươì, chẳng phải đã phạm vào bảy điều thất suất sao? Nhất định là vì ả ta quá ngang ngược quá ác độc nên Sở hoàng mới không dám cưới thêm người khác!”

Đồng Phương Trạch khẽ hít một luồng khí lạnh, cảm thán trong lòng: Ngươi còn thật sự dám nói ra à!

Nhìn Sở Dạ một cái, quả nhiên trông thấy sắc mặt của hấn đã sắp đóng băng rồi, ngại ngừng thu lại ánh mắt, khụ khụ, không liên quan đến hấn, đây cũng đâu phải là hoa đào của hấn!

Trác Mã nhìn Sở Dạ: “Ta có thể không gả cho chàng, có thể không cần danh phận, chỉ cần đi theo chàng là tốt rồi, như vậy được rồi chứ?”

“Đủ rồi!” Sở Dạ quát lạnh, sắc mặt trầm lạnh xuống, nhìn Trác Mã, lại không mang theo chút biểu cảm nào, chỉ có sát ý: “Cút!”

“Chàng.....” Trước tiên Trác Mã bị dọa đến ngay sau đó là không can tâm, còn muốn nói gì đó, lại thấy Sở Dạ vung tay, chưởng lực sắc bén không chút lưu tình gào thét mà tới, thoáng chốc bị dọa đến quên mất né tránh.

“Àm!” Ngay lúc một chưởng kia sắp đánh tới nàng ta, thì một chưởng khác từ một bên bay ra, hoá giải chưởng lực kia; Mộ Dung Cẩm đi ra từ phía sau cây cột, mang theo một chút chế nhạo: “Dạ, Trác Mã công chúa là người đẹp hiếm có đấy nhé, sao chàng lại có thể ra tay!”

Sở Dạ trông thấy Mộ Dung Cẩm sắc mặt sững lại, trong nháy mắt núi băng dần dần tan ra, ôm nàng vào lòng, nghe câu nói của nàng lại có chút dờ khóc dờ cười: “Cảm Nhi!”

Nhìn thấy Mộ Dung Cẩm đi ra, Trác Mã mới hoàn hồn, sau đó nháy mắt bị kinh diễm, nàng ta luôn nghĩ rằng mình là người xinh đẹp nhất trên thảo nguyên, nhưng hôm nay nhìn thấy nữ nhân này, nàng ta cũng không thể không thừa nhận mình không thể sánh với nàng, nhìn dáng vẻ của hai người rất nhanh nàng ta đã hiểu rõ thân phận của nàng: “Ngươi là Sở hậu?”

Mộ Dung Cẩm nâng mắt nhìn nàng ta một cái, nhưng lại nói với Đồng Phương Trạch: “Đây hấn là đến để hoà thân với ngươi đi?”

Đồng Phương Trạch ho khan một tiếng rồi mới đáp: “Nàng ta là công chúa của thuộc địa Tây Vực, mỗi một lần tân đế lên ngôi bọn họ đều đưa đến một công chúa để kết thân, thể hiện ý nghĩa gắn bó trăm năm!”

Mộ Dung Cẩm hiểu rồi, nhướn mày: “Vậy nàng ta coi như là phi tử chưa qua cửa của ngươi rồi, ngươi cứ nhìn nàng ta đi theo người khác trước mặt mọi người như thế à?”

Đồng Phương Trạch lẩn nửa lúng túng: “Không có! Nhưng trăm cũng không thể ngăn cản phải không!” Diễn hình là đang phải sạch quan hệ.

Bên trên trò chuyện thoải mái, nhưng sứ giả đưa người đến phía trước thiếu chút nữa bị dọa chết, run rẩy lẩn lên phía trước: “Công chúa tuổi nhỏ không hiểu chuyện, kính mong hoàng thượng tha thứ cho sai lầm vô tâm của công chúa!”

Trác Mã ương ngạnh đá văng bước chân của sứ thần: “Bỏn công chúa chưa nói xong, cút xuống cho ta!”

Mộ Dung Cẩm bưng chung rượu lên, nhìn động tĩnh bên dưới, mắt cũng không chớp một cái; chung rượu vừa đến bên miệng lại bị người ta đoạt đi, tiếp đó là giọng nói mê đắm như rượu của Sở Dạ: “Uống rượu ít thôi, hại thân!”

Mộ Dung Cẩm cũng không miễn cưỡng, thoải mái dựa vào vai của hấn, ăn thức ăn đặc biệt chuẩn bị cho nàng; mà Trác Mã ở bên dưới đã dạy dỗ người xong ngẩng đầu nhìn lên, ánh mắt nhìn về phía Sở Dạ, đã quên mất nỗi sợ hãi mới vừa rồi, chỉ có ý muốn nhất định phải có được; ánh mắt quay qua Mộ Dung Cẩm, vô cùng kiêu ngạo: “Ta muốn làm quý phi của chàng, ngươi có đồng ý không?”

Mộ Dung Cẩm nhướn mày, nhếch lên một nụ cười không có độ ấm: “Ồ, tại sao bỏn cung phải đồng ý?”

“Bởi vì.....” Trác Mã cứng họng, cái này còn phải vì sao à? “Bởi vì ta thích chàng, muốn gả cho chàng!”

“Quả nhiên là nữ tử phương Bắc đều trực tiếp như thế!” Mộ Dung Cẩm đùa giỡn chọc chọc lồng ngực của Sở Dạ: “Dạ, bằng không chàng nạp quý phi này đi?”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Sủng: Tà Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 - Chương 87: Chương kết

Nghe thế mọi người đều kinh ngạc, không dám tin nhìn về phía hai người.

Sở Dạ bắt đầu đi nhếch môi, bắt lấy tay Mộ Dung Cẩm đặt bên miệng hung hăng cắn một cái: “Nữ nhân vô lương tâm này, cứ như vậy mà muốn tặng Cô Vương cho người khác sao?”

Mộ Dung Cẩm bị hành động treu ghẹo của Sở Dạ làm cho có chút không được tự nhiên, ho khan hai tiếng: “Thiếp chỉ là nghĩ cho chàng thôi mà, chàng không thấy người ta si mê chàng thế nào sao?”

Sở Dạ tà khí nhưn nẩy, ở dưới bàn bệ Mộ Dung Cẩm qua đặt ngồi lên chân mình, mà bàn tay chết tiệt kia đặt dưới mông của nàng, hung hăng bóp một cái, giọng nói mờ ám lại mang theo uy hiếp: “Cẩm Nhi, xem ra hai ngày nay Cô Vương để nàng buồn chán quá rồi nhỉ!”

Mộ Dung Cẩm sợ hãi lại làm ra hành động đáng xấu hổ nào nữa, chỉ có thể mềm mỏng lại, giọng tay vòng qua cổ hắn, mềm mại dựa vào ngực hắn: “Được rồi, để chàng xử lý được rồi chứ!”

Hai người ở trước mặt mọi người thân mật không hề e dè chút nào, nhưng nhiều người lại nhìn đến đỏ mặt, mà mọi người cũng đã được chứng thực tin đồn bên ngoài, Sở hoàng quả nhiên là rất sủng ái hoàng hậu của hắn.

Bọn họ thân mật nhưng có người bất mãn rồi, ánh mắt của Trác Mã cũng sắp trợn đỏ lên: “Này, người còn chưa trả lời ta đây!”

Mộ Dung Cẩm nhìn Sở Dạ, ý rất rõ ràng: Đào hoa của chàng đây tự mình giải quyết đi!

Sở Dạ lười để ý á kia, trực tiếp bế ngang Mộ Dung Cẩm lên, cho Đông Phương Trạch một ánh mắt: “Cô Vương và hoàng hậu đã quấy rầy nửa ngày rồi, cáo từ!”

Sau đó cũng không cho Đông Phương Trạch thời gia nói chuyện, lập tức ôm Mộ Dung Cẩm trực tiếp đi khỏi đại điện, dáng vẻ đó không để lại chút tình cảm thể diện nào cho Đông Phương Trạch cả! Đông Phương Trạch chỉ có thể cười khan, sau đó âm thầm nhìn hai người rời khỏi.

“Này, ta thì sao?” Trác Mã vội vàng muốn đuổi theo, nhưng lại bị Đường Trúc ngăn lại, lập tức nổi giận: “Cút ra!”

Đường Trúc mặt không cảm xúc: “Công chúa xin dừng bước!”

Trác Mã quát lớn: “Người là cái thá gì, lại dám cản đường bốn công chúa?”

Đường Trúc cười lạnh: “Hi vọng công chúa tự hiểu mình là cái thá gì, chẳng qua chỉ là công chúa nhỏ nhỏ của một nước phiên bang thôi còn vọng tưởng muốn trở thành phi tử của hoàng thượng? Hậu cung của nước Sở bọn ta chỉ có một hoàng hậu mà thôi, ai muốn làm phi tử cho dù tiểu thư đồng ý, ta cũng không đồng ý!”

“Người... người dám bất kính với bốn công chúa à, ta là công chúa đây!”

“Cho dù người là hoàng hậu, thì cũng vậy thôi!” Dứt lời, Đường Trúc trực tiếp xoay người rời đi, không hề cho chút xúy mặt mũi nào.

Tay cầm chung rượu của Đông Phương Triệt hơi sững lại, nhìn bóng lưng rời đi của Đường Trúc, cười khổ, uống cạn ly rượu, hắn có chức trách của hắn, nàng có nhiệm vụ của nàng, bọn họ cuối cùng vẫn là không thể đến bên nhau được.

Nước Sở, một tháng sau

Sở Dạ nhìn vị trí trống không bên cạnh, chân mày nhện không được chau lại: “Mấy ngày nay hoàng hậu bận tới bận lui chuyện gì thế?”

Dương Hạo lau mồ hôi trên trán: “Thuộc hạ không biết ạ!”

Sở Dạ lạnh lùng quét qua: “Dáng vẻ này của người giống như không biết sao?”

Dương Hạo xấu hổ vô cùng, mồ hôi trên trán chảy xuống càng thêm dữ dội: “Thuộc hạ thật sự không biết ạ!”

“Hừ!” Sở Dạ nặng nề đặt cây bút trong tay xuống rồi đứng lên: “Người không nói, Cô Vương tự đi tìm!”

Dương Hạo sợ hãi vỗ vỗ lồng ngực mình: Hoàng hậu, thần thực sự không có nói, người tự cầu nhiều phúc đi!

Phía sau hoa viên

Mộ Dung Cẩm một bên uống trà, một bên nhìn trăm hoa đua nở dưới đất, kéo Đường Trúc đang đen mặt ngồi xuống: “Được rồi! Đây không phải chuyện thái hậu gi-ao sao? Không làm tốt sao được chứ?”

Sắc mặt Đường Trúc khó coi: “Tiểu thư, bọn họ đều là phi tử tuyền chọn cho hoàng thượng đó, người thật sự tuyền vào à?”

“Vậy người nói phải làm sao?”

“Giết!”

Mộ Dung Cẩm nhúc đầu, không nói gì xoa xoa trán: “Được rồi, đừng hờ ra là giết người, dù sao chúng ta cũng không có việc gì làm cứ coi như đang giải trí không phải được rồi sao, dù gì đi qua cũng phải dạo một chút chứ?”

Sắc mặt của Đường Trúc càng khó coi hơn, nhưng lúc quay về phía Mộ Dung Cẩm lại chỉ có thể bất đắc dĩ thờ dài.

Lúc Sở Dạ đi đến ngự hoa viên thì thấy một đồng nữ nhân tụ tập ở đó, ai cũng ăn mặc trang điểm lộng lẫy, dọc theo đường đi đến hoa viên, Sở Dạ tóm lấy một thái giám bên cạnh: “Nói, thế này là đang làm gì?”

“Bầm. Bầm hoàng thượng, là do hoàng hậu nương nương gọi đến, nô tài cũng không biết là gì!”

Nhìn từng nữ nhân đi ngang qua trước mặt mình, ai nấy mặt đều như bạch ngọc, yêu kiều như rần, hẳn sống trong hoàng cung biết bao nhiêu năm, sao không biết đây là đang làm gì? Nghiến răng nghiến lợi trừng nữ tử đang ung dung nhàn nhai kia: “Mộ Dung Cẩm, rốt cuộc nàng muốn làm gì hả?”

Kẻ bị điểm danh nâng cằm, nói: “Hoàng thượng không thấy sao? Tuyền tú! Các mỹ nữ ở đây ai nấy đều là ngàn dặm mới tìm được một đóa nha, hoàng thượng xem rồi tùy tiện chọn hai người đi, hay là nhận hết toàn bộ?”

Sở Dạ nổi giận vung tay lên, quát lạnh: “Người đâu, ném những nữ nhân này ra ngoài cho ta!”

Nghe thế tất cả các thị vệ đều không ai dám chậm trễ, một người tóm lấy một tú nữ rồi bay ra ngoài, tốc độ kia nhanh đến lú cả lưỡi, không hề thương hoa tiếc ngọc chút nào, những cung nữ kia nhìn thấy đều nhẹn không được sợ hãi.

Tất cả các tú nữ trong nháy mắt đã không thấy đâu nữa, ngay cả kêu cứu cũng không kịp, nhìn vị thần mặt lạnh đang đi từng bước về phía mình, Mộ Dung Cẩm rốt cuộc cũng ý thức được hậu quả nghiêm trọng, lấy lòng cười nói: “Hoàng thượng! Có gì từ từ nói!”

Sở Dạ tà mị cười một cái, khiêng người nào đó lên: “Cô Vương thích dùng hành động để nói chuyện!”

“Cẩn thận hải tử!” Mộ Dung Cẩm kinh hãi.

Sở Dạ bế nàng trở vào lòng, nhưng tay lại dùng thêm chút sức, sẽ không làm nàng bị thương cũng có thể để cho nàng bị đau một chút, coi như là trừng phạt vì nàng không nghe lời, giọng nói mờ ám: “Yên tâm, Cô Vương sẽ rất cẩn thận!”

Trong lòng Mộ Dung Cẩm kinh hãi, ngay sau đó ý thức được hẳn muốn làm gì, thoáng chốc mềm mòng xuống: “Dạ, chàng tha cho thiếp đi, thật mà tha cho thiếp đi!”

Sở Dạ sao có thể thả nàng ra? Bế nàng trở về Phụng Hoa cung, đóng cửa cung lại, sau đó trực tiếp đặt nàng lên giường, cả người phủ lên trên; Mộ Dung Cẩm nhìn dáng vẻ nóng nảy của hắn tốt bụng nhắc nhở: “Dạ, thiếp còn có hải tử, chàng không thể như vậy được!”

Sở Dạ dựa gần vào Mộ Dung Cẩm, bàn tay vuốt ve trên người nàng, giọng nói khàn đặc mà đè nén: “Cẩm Nhi, nàng để Cô Vương nhẹn hết bốn tháng rồi đó!”

Trong lòng Mộ Dung Cẩm vì giọng nói đó mà run rẩy, nhưng vẫn không thể! “Dạ....”

Sở Dạ đã quyết tâm ăn nàng, sao có thể ngăn cản được? “Ngoan, Cô Vương đã hỏi qua thái y rồi, ông ta nói cẩn thận một chút..... là được! ”

Trong đầu Mộ Dung Cẩm bùng nổ, một khắc sau tay của Sở Dạ đã lướt qua tà váy trượt vào bên trong, bờ môi nóng bỏng che lại tất cả câu nói từ chối của nàng.....

Hai tháng sau

Mộ Dung Cẩm nhìn người đang sống chết nhìn chăm chăm vào bụng mình, đã hoàn toàn hết lời để nói: “Dạ, chàng không cần canh giữ thiếp như thế, chuyện triều chính còn cần phải xử lý đó!”

Sở Dạ mặc kệ, chỉ nhìn vào bụng của nàng, căng thẳng đến mức quên cả hình tượng: “Cẩm Nhi, sao bụng của nàng lại to thế chứ? ‘Ước chừng gấp đôi so với lúc Linh Nhi sinh con nữa!’”

Mộ Dung Cẩm mím môi cười, tuy còn chưa thể xác định, nhưng nàng đã có cảm giác: “Hắn là thai sinh đôi đấy!”

“Hai đứa?” Sở Dạ kinh ngạc, chợt đau lòng: “Thế có phải càng thêm vất vả không?”

“Một đứa là sinh, hai đứa cũng là sinh, giống nhau thôi!”

Đường Trúc bung một mâm đào vào, nhìn bụng của Mộ Dung Cẩm cũng nhẹn không được cười lên: “Tiểu thư sinh hai hoàng tử vậy hoàng cung của chúng ta sẽ náo nhiệt lên rồi!”

Mộ Dung Cẩm cười khê, cầm lấy quả đào giòn chuẩn bị gặm, đột nhiên cảm giác một dòng nước ấm chảy xuống ở giữa đùi, bỗng chốc trừng lớn mắt: “Đường Trúc, nhanh, phải sinh rồi!”

“Hà?” Nghe thế, tất cả mọi người đều luống cuống tay chân, Sở Dạ lập tức bế Mộ Dung Cẩm lên đi vào phòng: “Mau gọi ma ma đỡ đẻ vào đây!”

Bởi vì Mộ Dung Cẩm sắp sinh, ma ma đỡ đẻ sớm đã chuẩn bị xong rồi, mấy người ma ma xông vào, bắt đầu chỉ huy đâu vào đấy; có người muốn bảo Sở Dạ ra ngoài, nhưng cuối cùng nhìn thấy gương mặt căng thẳng của Sở Dạ và bàn tay nắm lấy nhau của hai người cuối cùng cũng không mở miệng!

Mộ Dung Cẩm siết chặt tay Sở Dạ, giữa trán đã đầm đìa mồ hôi, nhưng nàng cũng không kêu ra tiếng, quay đầu nhìn về phía Sở Dạ, lại thấy hân đường như còn đau đớn hơn mình: “Không sao, sinh con đều như thế cả!”

Hai tay Sở Dạ nâng tay của Mộ Dung Cẩm, nắm lại thật chặt: “Cẩm Nhi, Cô Vương.”

Hai tay của Mộ Dung Cẩm ôm lấy tay hân: “Sở Dạ, thiếp nhớ hình như còn rất nhiều chuyện thiếp chưa nói với chàng, có muốn nghe không?”

Sở Dạ lắc đầu: “Đợi nàng sinh con xong, đến lúc đó hãy từ từ nói!”

Mộ Dung Cẩm lắc đầu: “Dạ, trước kia thiếp không biết nên nói như thế nào với chàng bây giờ đột nhiên muốn nói, có lẽ sau này thiếp sẽ không muốn nói với chàng đâu!”

“Cẩm Nhi, Cô Vương không để tâm chuyện quá khứ của nàng, cái Cô Vương muốn là hiện tại của nàng, tương lai của nàng, Cô Vương chỉ cần biết nàng là hoàng hậu của Cô Vương, hoàng hậu duy nhất, như vậy là đủ rồi, nàng biết không?”

Mộ Dung Cẩm nắm chặt tay của Sở Dạ, cuối cùng thở dài một hơi, từng đợt sóng đau đớn nơi riêng tư ập tới, tất cả lời nói đều không thể nào nói ra được; siết thật chặt lấy tay của hân, móng tay cũng ghim thật sâu vào thịt của hân.

“A!” Rốt cuộc cũng nhịn không được kêu lên, lại đau thấu tâm can như thế.

Máu tươi chảy dọc theo thân dưới, trong ánh mắt ngạc nhiên và kinh sợ của mọi người, từng sợi dây leo màu xanh tràn ra từ lưng Mộ Dung Cẩm, rất nhanh đã nảy mầm, ra lá, không đến chốc lát cả cung điện đều bị dây leo quấn đầy, sau đó từng đoá hoa sen màu tím nở ra trên cành cây, điểm xuyết cả cung điện không còn như chốn phàm trần nữa.

“Oa oa!” Hai tiếng khóc của trẻ sơ sinh vang lên, mọi người hoàn hồn, lúc này mới trông thấy hai đứa bé không biết từ lúc nào đã ra rồi, sau đó y y a a bò về phía Mộ Dung Cẩm. Một đám người vừa mới hoàn hồn nhìn đến tròn mắt há mồm, đây thật sự là con nít mới sinh sao?

Mộ Dung Cẩm nhìn bọn chúng cười, cười đến dịu dàng như thế, đây là các con của nàng, từ nay về sau nàng không phải một mình nữa, nàng có một người nam nhân yêu nàng, còn có một cặp con trai có quan hệ máu mủ với nàng nữa!

Ôm các con vào lòng, Mộ Dung Cẩm quay đầu nhìn Sở Dạ, trong mắt đều là dịu dàng và yêu thương: “Dạ, đây là con của chúng ta!”

Sở Dạ cười khê không nói gì, nhưng trong mắt ngập tràn niềm vui, con của hân và Cẩm Nhi!

Mộ Dung Cẩm nhìn cả căn phòng đầy hoa sen, sau đó gợn tay chậm rãi đưa lên trán mình, hai giọt máu từ cánh hoa ma liên chảy ra, sau đó đút vào miệng hai đứa bé mỗi đứa một giọt; ma liên xung quanh thoáng chốc hoá thành cát bụi tiêu tan không thấy đâu nữa!

Trong đầm lầy Lam Ma xa xôi, Bạch Vô Hoạ một thân áo trắng tà áo bay phát phới, nhìn một ao ma liên màu tím nở rộ đến chói mắt kia, cười khê: “Người đứng là vẫn còn chấp niệm quá sâu, sau đó tự mình hủy hoại chính mình!”

Ma liên màu tím khẽ lay động, dường như đáp lại lời của ông, lại tựa như chỉ là bị gió thổi mà thôi.

[Toàn văn hoàn]

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Sủng: Tà Y Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.